

Giới thiệu Phệ Linh Yêu Hồn

Bạn đang đọc truyện Phệ Linh Yêu Hồn của tác giả Ngự Trạch Truyền Thuyết trên trang đọc truyện online. Vạn vật có linh, ngã dục phệ linh! Truyện kể về một thiếu niên tên Diệp Khôn. Một thiếu niên khôn lanh và rất thông minh...sống hết mình vì gia đình, yêu quý động vật, sinh linh và bắt đầu vào con đường tu luyện thành tiên. Vượt qua biết bao nhiêu thử thách chông gai nhưng vẫn tiến về phía trước để tu tiên thành công...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Đói...!

Đói!

Đói thật!

Diệp Khôn gắng gượng từ trên giường ngồi dậy.

Hắn tựa mình vào bên cửa sổ, trên đỉnh đầu trăng sáng treo cao, sao trời sáng như ánh ngọc, khung cảnh ban đêm được phủ lên một vẻ yên lặng khác thường.

Nhưng Diệp Khôn như thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Hắn kéo vạt áo trước ngực, bên trong lộ ra một đoàn hắc vụ ở trên ngực, ần ần hóa thành một đầu yêu thú hình thù kỳ quái, theo nhịp đập trái tim hắn lúc ẩn lúc hiện.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Diệp Khôn ảo não đưa tay hướng về phía ngực, nhưng hắc vụ tựa hồ phát giác được, lập tức lóe lên, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua vậy.

"Đáng chết!"

Diệp Khôn hung hăng mắng một tiếng, sờ lên cái bụng lép kẹp của mình, không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra ba ngày trước.

Diệp Khôn vốn thuộc Diệp thị gia tộc, là vương thất của Vạn Trúc quốc, Vạn Trúc quốc chính là một trong hai mươi quốc gia thuộc vùng Nam bộ Cảnh Châu. Tuy được gọi là Vạn Trúc quốc, nhưng trên thực tế lãnh thổ cũng chỉ có một tòa tiểu thành tên là Trúc Hải thành ở phía Nam, diện tích khoảng trăm mẫu, dân số bất quá tầm hai ba vạn, thực lực bên trong hai mươi quốc gia cũng thuộc loại hạ đẳng.

Bất quá bên trong Vạn Trúc quốc, Diệp gia rõ ràng chính là bá chủ, trải qua hơn trăm năm khai chi tán diệp, nhân khẩu cũng rất thịnh vượng.

Vì đôn đốc đệ tử trong gia tộc tu luyện, hằng năm gia tộc đều tổ chức Thu Liệp cho đệ tử vào Phong Tuyết sơn mạch phía Bắc Trúc Hải thành săn bắn, người có biểu hiện ưu tú sẽ được gia tộc ban thưởng, địa vị cha mẹ trong tộc cũng có thể nâng cao, đối với đám tiểu bối trẻ tuổi trong Diệp gia mà nói, mùa thu hàng năm chính là cơ hội tốt nhất để thể hiện ra năng lực của mình.

Mà lần Thu Liệp gần đây nhất, chính là được tổ chức cách đây ba ngày...

Diệp Khôn năm nay mười sáu tuổi, dựa theo quy định trong tộc, tuổi này cũng đã có thể tham gia Thu Liệp. Hơn nữa, Diệp Khôn hiện giờ tu vi đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đệ tử tầng "Kiện Cốt", bên trong đám tiểu bối trẻ tuổi Diệp gia cũng thuộc tầm trung, đối với lần đầu tiên tham gia Thu Liệp này tự nhiên là vô cùng mong chờ.

Đáng tiếc, Thu Liệp còn chưa bắt đầu, trong rừng bỗng nhiên nhảy ra một đầu Ban Lan Cự Hồ, mà đúng lúc nơi cự hồ xuất hiện lại là bên cạnh Diệp Khôn, hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị "Dọa ngất đi". Tuy nói Cự Hồ rất nhanh bị Trưởng lão trong tộc giết chết, nhưng Diệp Khôn đã hôn mê lại vô duyên vô cớ mất đi lần tham gia Thu Liệp này, trải qua lần này hắn cũng trở thành trò cười cho toàn bộ Diệp gia.

Nhưng, Diệp Khôn thật sự không bị Cự Hồ dọa ngất đi.

Hắn mặc dù mới mười sáu tuổi, nhưng từ nhỏ đã rất gan dạ, mười ba tuổi đã vùng trộm tiến vào bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch tu luyện, yêu thú nào cũng đều đứng xa xa nhìn qua một lần, há lại để một đầu Cự Hồ bình thường dọa ngất đi.

Diệp Khôn nhớ rõ rằng, Cự Hồ kia xuất hiện với bộ mặt dữ tợn, phảng phất như đang phải chịu thống khổ thật lớn. Sau khi nhìn thấy hắn, đầu Cự Hồ giống như trút được gánh nặng, miệng hồ há ra, một đạo hắc mang theo đó chui vào lồng ngực của hắn, khiến hắn bất tỉnh nhân sự.

Tuy mọi việc phát sinh với tốc độ ánh sáng, nhưng Diệp Khôn không tin người chung quanh không nhìn thấy được.

Bất quá khi hấn tỉnh lại dò xét trước sau, lại phát hiện nguyên một đám Diệp gia đệ tử đang ở bên cạnh nhìn hấn cười mỉa mai cùng chế nhạo, giống như hấn làm vậy chỉ để rửa sạch sỉ nhục chính mình bị "Dọa ngất đi", Trương lão trong tộc đứng cạnh hấn cũng thiện ý cười cười vuốt đầu hấn, dường như không ai phát giác ra được.

Cũng chính từ đó, sức ăn của Diệp Khôn cũng tăng vọt, ngày trước một ngày ba bữa là có thể ngủ ngon lành, nhưng hiện tại nửa đêm lại bị con đói làm cho tỉnh giấc.

Mà tại vị trí trái tim trước ngực, lại có thêm một đoàn hắc vụ như ẩn như hiện, phảng phất như ác quỷ nhập vào người.

"Ot ot..."

Trong bụng vang lên như tiếng sấm cắt đứt suy nghĩ của Diệp Khôn, hấn cười khổ đứng dậy, lặng yên đẩy cửa phòng ra.

Ánh trăng giống như đang gột rửa tâm hồn, roi đầy trên mặt đất, nhưng Diệp Khôn nào có tâm tình đi thưởng thức cái cảnh đêm mỹ lệ này, mũi chân điểm một cái, thân hình liền giống như một đầu Linh Hồ, nhẹ nhàng hướng phía phòng bếp lao đi.

Nơi Diệp Khôn đang ở, chính là chỗ ở độc lập mà Diệp gia chuyên môn an bài cho đệ tử trẻ tuổi, dùng để bồi dưỡng tính độc lập từ nhỏ cho lớp đệ tử trong tộc.

Xuyên qua một khu cư trú cho đệ tử, Diệp Khôn rất nhanh đã đến phòng bếp trong gia tộc.

Giữa lúc nửa đêm, phòng bếp ba tầng chỉ là một mảnh tối đen, chỉ có một góc thiên phòng lò mờ có ngọn đèn theo mái hiên nhà lộ ra.

Diệp Khôn lặng lẽ theo khe hẹp giữa cửa phòng chui vào, bên trong phòng bài trí đơn giản, một gã thiếu niên thấp lùn tay chống cằm đang dựa vào cạnh bàn, trong mũi phát ra tiếng ngáy "Khò khò".

"Diệp Viễn."

Diệp Khôn hô một tiếng, chỉ thấy thiếu niên ục ịch toàn thân giật mình một cái, đứng dậy hô lớn: "Su phụ, ta không ngủ!"

Diệp Khôn bị dọa cho hoảng sợ, lại thấy tên ục ịch này hai mắt lơ ngơ buồn ngủ, không khỏi cười nói: "Mập mập, lại ngủ trộm à, coi chừng Thành Đại Trù trông thấy lại đánh ngươi a!"

"Hả?"

Mập mập trừng mắt nhìn, rất nhanh lấy lại tinh thần, thấy rõ trước mặt là Diệp Khôn, không khỏi thở mạnh ra một hơi: "Là huynh ư, làm ta sợ muốn chết!"

Diệp Khôn mỉm cười, mập mập này tên là Diệp Viễn, từ nhỏ đến lớn là một đôi bạn xấu với hấn, hai người từ nhỏ ưu thích đùa dai, cực kỳ hợp ý, chỉ tiếc Diệp Viễn không có linh căn, không cách nào Tu Tiên được như Diệp Khôn.

Dù sao Tu Tiên nhất đạo, đều chú trọng đoạt thiên địa chi tạo, nhưng không phải ai cũng có thể bước lên Tu Tiên chi đạo.

Muốn Tu Tiên, nhất định phải có được linh căn, mà những người có linh căn, thường được gọi là Tiên Thiên tu sĩ.

Cảnh giới Tu Tiên tầng thứ nhất chính là Tiên Thiên. Tiên Thiên Cảnh có thể thông qua việc thu nạp thiên địa linh khí tu luyện, có thể dùng bốn chữ "Cổ bản bồi nguyên" mà hình dung. Cái gọi "Cổ bản" chính là thân thể, mà "Bồi nguyên" lại là nguyên thần, dùng âm hồn mà luyện thành nguyên thần, liền một bước lên trời, tiến giai Trúc Cơ, bước vào Tu Tiên chi đạo.

Tiên Thiên Cảnh chia làm chín tầng.

Đệ nhất tầng tên là "Dưỡng Sinh", tăng cường khí lực.

Đệ nhị tầng là "Luyện Bì", thông qua tu luyện, cường tráng da thịt, làm cho da thịt cứng rắn như vỏ cây.

Đệ tam tầng tên là "Phá Thạch", tu luyện tới cảnh giới nhất định, tu sĩ có thể dùng tay phá tường đá.

Đệ tứ tầng, tên là "Kiện Cốt", xương cốt chính là cái quý giá của thân thể con người, tu luyện đến tầng này, tu sĩ thường là mình đồng da sắt, thân thể cường kiện, bách bệnh khó xâm, đây cũng chính là tu vi hiện tại của Diệp Khôn.

Mà đệ ngũ tầng thì tên là "Thần Lực", lấy gân cốt sinh ra lực, đạt tới một tầng này, lực lượng tu sĩ sẽ đột phá ngàn cân, có thể dùng tay không bắt hổ.

Đệ lục tầng là "Thông Kinh", đã thông kinh mạch, tu sĩ muốn hấp thu thiên địa linh khí, phải đã thông thập nhị chính kinh trong cơ thể, con người sau khi sinh, kinh mạch thường không thông suốt, không cách nào hấp thu thiên địa linh khí. Tu sĩ đạt tới Thông Kinh, liền có thể trực tiếp hấp thu thiên địa linh khí tu luyện bí tịch cùng chiến kỹ.

Đệ thất tầng tên là "Luyện Tinh", sau khi đã thông kinh mạch, đem Tiên Thiên Nguyên Tinh trong cơ thể cùng với linh khí dung hợp, làm cho Nguyên Tinh trong cơ thể dồi dào. Đạt tới tầng này, tu sĩ thiên đình sung mãn, hai mắt sáng như đuốc, ngũ giác đều được tăng lên rất nhiều, thậm chí đối với nguy hiểm còn có cảm ứng nhất định.

Đệ bát tầng là "Hóa Khí", đem Nguyên Tinh trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành Nguyên Khí, lại thông qua hấp thu linh khí mà lớn mạnh, đồng thời tu sĩ đối với lực đạo đã không chế tí mảy may. Đạt tới Hóa Khí Cảnh, thực lực có thể nói bạo tăng, một gã Hóa Khí tu sĩ có thể đồng thời chiến đấu với mười tên Luyện Tinh tu sĩ, đồng thời Hóa Khí Cảnh cũng có thể sử dụng linh khí để thi triển chiến kỹ giống hệt, nhưng uy lực so với Luyện Tinh tu sĩ thì hơn hẳn hai lần.

Đệ cửu tầng gọi là "Ngưng Thần", cái gọi là ngưng, chính là ngưng luyện nguyên thần, đem nguyên khí trong cơ thể ngưng luyện, trải qua tiểu chu thiên vận chuyển, trực tiếp chảy vào Nê Hoàn Cung ngưng luyện âm hồn, hình thành nguyên thần, chính thức bước vào Tu Tiên nhất đạo.

Mà khi đạt tới Ngưng Thần Cảnh, tu sĩ liền có thể trải qua việc kích phá cách trở trong cơ thể, trùng kích Trúc Cơ Cảnh. Tin tức quan hệ với Trúc Cơ, Diệp Khôn biết rất ít, muốn biết rõ ràng thì chỉ có Diệp gia gia chủ cùng hai gã Thái thượng Trưởng lão, bọn họ chính là Trúc Cơ tu sĩ.

Tu vi hiện tại của Diệp Khôn cũng chỉ là Kiện Cốt, muốn đạt Trúc Cơ còn phải trải qua năm cấp độ nữa, càng lên cao, tu luyện càng khó khăn, nhất là việc đã thông thập nhị chính kinh càng thêm khó khăn hơn nữa. Diệp Khôn trong lòng tự biết không có bao nhiêu nắm chắc, tự nhiên sẽ không tìm hiểu nhiều về tin tức liên quan đến Trúc Cơ.

Bất quá việc Diệp Khôn đạt tới Tiên Thiên đệ tứ tầng "Kiện Cốt" cũng đủ làm cho Diệp Viễn hâm mộ vô cùng.

Diệp thị gia tộc trải qua trăm năm khai chi tán diệt, đệ tử có gần ngàn người, nhưng trong số đó thì mười người cũng không được một người là Tiên Thiên tu sĩ, lấy Diệp thị gia tộc cộng với chọn lựa từ binh dân trong Vạn Trúc quốc tìm ra người có linh căn cũng không hơn được hai trăm người.

Thêm nữa... đệ tử của Diệp gia giống như Diệp Viễn, bên trong tộc đảm đương một ít chức vị không quan trọng, địa vị tự nhiên không cách nào cùng Diệp Khôn và đám tu sĩ đệ tử so sánh được với nhau.

Bất quá, không phải là Tiên Thiên cũng không thể không tu luyện được, Tiên Thiên chín tầng cảnh giới, trong đó sáu tầng đầu cho dù không phải là Tiên Thiên tu sĩ cũng có thể tu luyện, chỉ là mấy tầng phía sau, không có linh căn, muốn đã thông toàn thân thập nhị chính kinh thì khó như lên trời, cho dù có đã thông được, cũng không có cách nào hấp thu thiên địa linh khí, chỉ có thể ở trong cơ thể sinh ra Võ Đạo chân khí, căn bản không phải là đối thủ của Tiên Thiên tu sĩ đồng cấp, mà hướng đi của mấy người này tên là Hậu Thiên võ giả, tu vi bọn họ gọi là Hậu Thiên lục trọng, cả đời cũng khó mà bước chân vào Tu Tiên chi đạo.

Như Diệp Viễn hiện giờ đang là Hậu Thiên đệ tam tầng Phá Thạch Cảnh, bên trong Hậu Thiên cũng được coi là tiểu cao thủ, cái này cũng may là có Diệp Khôn trợ giúp.

Cũng bởi vậy, Diệp Viễn đối với Diệp Khôn cực kỳ cảm kích, hơn nữa Diệp Khôn cũng không như những Thiên Tiên đệ tử khác, cho nên quan hệ bọn họ cũng không bởi vậy mà trở nên phai nhạt.

Mà hiện giờ cũng chính là nhờ tên đầu bếp học đồ Diệp Viễn này trợ giúp, Diệp Khôn sau khi bị "Quý nhập vào người" mới có thể nhét đầy bao tử.

"Tên tiểu tử này, mấy ngày nay huynh làm sao vậy, giống hệt như là quý đói đầu thai".

Nhìn Diệp Khôn ăn như hổ đói hết phần ăn của sáu bảy người, Diệp Viễn không khỏi kinh hô.

"Có thể là do tu luyện một hồi".

Diệp Khôn bình tĩnh nói, từ sau khi bị "Quý nhập vào người", hần ngoại trừ kinh hoàng lúc đầu, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, dù sao việc này cũng quá mức quý dị, nếu bị Trưởng lão trong tộc biết được, không chừng sẽ phát sinh một số chuyện, Diệp Khôn cảm thấy hay là giấu diếm đi thì tốt hơn.

Nghe Diệp Khôn nói vậy, Diệp Viễn nhún vai, đương nhiên hần nghe ra lời nói của Diệp Khôn, nhưng Diệp Khôn không muốn nói thì hần cũng không muốn hỏi, quay người tiếp tục đi bưng thức ăn.

Trộn vụn qua nửa canh giờ, Diệp Khôn lúc này mới no bụng, vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, sáng khoáy ọ ra một tiếng.

Diệp Viễn một bên sớm đã trộn mất há mồm, phải biết rằng số thức ăn Diệp Khôn vừa ăn chính là phần ăn của hai mươi người a!

"Chết tiệt, ăn hết nhiều như vậy, sáng mai Thành sư phụ khẳng định sẽ phát hiện, huynh đúng là cái thùng không đáy! Đây là phần ăn của hai mươi người a! Huynh còn là người sao?"

Trong khi Diệp Viễn không thể tin được gầm lên, Diệp Khôn cười khoát khoát tay áo, bước nhanh về chỗ ở của mình.

Vừa bước vào gian phòng, thần sắc Diệp Khôn lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ngay vừa rồi, hần rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể mình sinh ra một loại biến hóa kỳ lạ!

Khoanh chân ngồi xuống giường, Diệp Khôn lẳng lặng cảm ngộ biến hóa trong cơ thể, theo thời gian trôi qua, hần đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp

lực sinh ra tại dạ dày, ngay sau đó, cái bụng nguyên bản đang tròn vo bỗng nhiên quắt lại.

Ngay khi Diệp Khôn đang hết sức nghi hoặc, trong đàn đàn bỗng sinh ra một cỗ nhiệt lưu bắt đầu khởi động, cỗ nhiệt lưu này trong giây lát liền chảy vào tứ chi bách hải, toàn thân tràn ngập một cỗ lực lượng bàng bạc khủng bố, Diệp Khôn theo bản năng sử dụng một chút lực lượng.

"Ca sát" một tiếng, Diệp Khôn chỉ cảm thấy bên dưới người trống không, trực tiếp đặt mông ngã trên mặt đất, mà chiếc giường lớn bên dưới lập tức gãy thành hai đoạn!

"Làm sao có thể!"

Diệp Khôn nghẹn ngào kinh hô, trợn mắt há mồm nhìn đồng bừa bột trong phòng, nhất là chiếc giường lớn gãy thành hai đoạn!

Ván giường đứt gãy cực kỳ chính tề, rõ ràng là bị lực đạo xuyên qua!

Cái giường lớn này do Thiên Hoa Mộc chế tác thành, có thể gánh được cả ngàn cân!

"Thần Lực..."

Diệp Khôn thì thào tự nói, cảm thụ lực lượng tràn đầy trong cơ thể, nội tâm lập tức loạn như mưa.

Không sai, ngay vừa rồi, hắn lại trực tiếp đột phá bình cảnh Tiên Thiên đệ tứ tầng, đạt đến Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh.

Mười sáu tuổi đạt Thần Lực Cảnh, chuyện này bên trong toàn bộ Diệp gia chính là phượng mao linh giác, hiện giờ cũng chỉ có mấy tên thiên tài trong tộc mới có thể so sánh với Diệp Khôn!

Chỉ là trên mặt Diệp Khôn lại không có bất kỳ chút hưng phấn nào, bởi vì trong lòng hắn rõ ràng, dựa theo thiên phú của hắn, muốn đạt đến Thần Lực Cảnh, tối thiểu phải trải qua nửa năm khổ tu nữa.

Vì cái gì...?

Diệp Khôn nhíu nhíu mày, theo bản năng sờ lên phía trước ngực mình.

Nơi đó có một đoàn hắc vụ đang không ngừng chuyển động, hình thành khuôn mặt của yêu thú đang há to miệng, hết sức tà dị!

"Chẳng lẽ là..."

Diệp Khôn ánh mắt lóe lên, hắn dám khẳng định chuyện này cùng với việc "Quý nhập vào người" có quan hệ, chỉ không biết đây là cơ duyên của tạo hóa hay là kiếp nạn nữa, hắn hoàn toàn không biết gì cả...

"Ợt ột..."

Trong bụng vang lên như tiếng sấm đem suy nghĩ của Diệp Khôn trở về.

Hắn... Lại đói bụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Phỏng Đoán

Sáng sớm, mặt trời mới mọc lên từ đằng Đông, những ánh dương quang ấm áp trải dài rơi trên mặt đất.

Tại một nơi vắng vẻ trong rừng cây nhỏ cách Trúc Hải thành không xa, những tiếng thở dốc kịch liệt cùng với âm thanh trầm thấp không ngừng vang lên.

"Chín trăm tám mươi tám!"

"Chín trăm tám mươi chín!"

...

Giữa một khu đất trống trong rừng, một gã thiếu niên còi trăn đang ngồi xổm dùng hai tay nâng một khối đá cao nửa người nặng gần bốn năm trăm cân.

Thiếu niên thân hình dường như gầy yếu này, mỗi lần một ngòi xoắn, toàn thân cơ bắp đều giống như những con rồng đang bám trên cơ thể, mồ hôi theo những đường cong hoàn mỹ chảy xuống, bên dưới ánh mặt trời hiện lên màu sắc động lòng người.

"Chín trăm chín mươi chín!"

"Một nghìn!"

Vừa dứt lời, thân thể thiếu niên liền động mạnh một cái, cự thạch lập tức bay ra, nện một cái thật mạnh lên mặt đất.

Thiếu niên lắc lắc cánh tay đang căng ra, khoe miệng lộ một tia tươi cười nhàn nhạt: "Không hổ là Thần Lực, lực lượng thân thể thật cân đối, thậm chí sức chịu đựng cùng tốc độ đều tăng lên thật nhiều."

Thiếu niên này chính là Diệp Khôn, hiện tại hắn đã đột phá Thần Lực Cảnh, trải qua một khoảng thời gian, hắn cũng đã quen thuộc với tình trạng cơ thể của mình.

Dù sao sau khi tấn chức Thần Lực Cảnh, lực lượng liền bạo tăng đến một ngàn cân, thành linh xuất hiện lực lượng khổng lồ như vậy, đương nhiên phải mất thời gian dài để làm quen, quá trình này cũng chỉ khi đạt đến Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh, đối với việc tự mình nắm giữ tỉ mỉ được lực lượng thân thể mới có thể thực hiện được.

Lau lau mồ hôi trên cơ thể, Diệp Khôn xoay chuyển ánh mắt, dừng lại ở trên một khối cự thạch cao bằng thân người cách đó không xa, dựa theo to nhỏ mà suy đoán, khối cự thạch này tối thiểu cũng hơn một ngàn cân.

Tuy nói hắn đã tấn chức Thần Lực Cảnh, nhưng lúc đầu cũng vô pháp nâng khối cự thạch này, bất quá trải qua một khoảng thời gian làm quen với thân thể, hắn đã có phần nắm chắc làm được.

Chậm rãi đi đến phía trước cự thạch, Diệp Khôn hai chân trùng xuống, hai tay ôm quanh khối cự thạch.

Sau đó, mạnh mẽ dùng sức!

Đi kèm với tiếng "Sàn sạt" vang lên, tảng đá bên dưới chậm rãi ly khai mặt đất, cự thạch được nâng lên khiến Diệp Khôn khuôn mặt đỏ bừng, trên cánh tay nổi đầy gân xanh!

"Lên!"

Quát lớn một tiếng, Diệp Khôn vận chuyển khí lực toàn thân, cự thạch trước mặt chậm rãi nâng lên, tiếp đó nâng lên cao quá đỉnh!

Trọng vẹn chống đỡ qua mười cái hô hấp, Diệp Khôn lúc này mới lấy tay dùng lực một cái, đem cự thạch ném ra bên ngoài làm mặt đất chấn động, bụi mù cả bốn phía.

Bên trong đám bụi, Diệp Khôn đứng cười ha ha.

Dựa theo khảo thí tấn chức Thần Lực bên trong Diệp gia, tu sĩ chỉ cần dùng hai tay nâng Đỉnh đồng ngàn cân duy trì trong năm cái hô hấp liền tính vượt qua kiểm tra, mà cự thạch trong tay hắn, chỉ sợ còn nặng hơn một hai trăm cân, hắn lại chống đỡ được mười cái hô hấp!

Bất quá đối với khảo thí trong tộc, Diệp Khôn chắc chắn không đi, dù sao việc hắn tấn cấp Thần Lực là quá trình hết sức kỳ quái.

Ăn hết phần cơm của hai mươi người liền tiến giai?

Nói đùa kiểu gì vậy!

Diệp Khôn tin tưởng nếu hắn đem cái lý do này báo cho Trưởng lão khảo hạch tu vi, Trưởng lão chắc chắn cho rằng hắn đầu óc phát sốt đang nói chuyện mê sảng!

Nếu không phải hết thấy mọi chuyện phát sinh trên người mình, Diệp Khôn cũng hoài nghi có phải hay không chính mình đang nằm mơ.

Bất quá Diệp Khôn trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Dù sao hắn cũng chỉ mới mười sáu tuổi, vừa trong lần tổ chức Thu Liệp làm trò cười cho gia tộc, gặp khuất nhục lớn như vậy, bỗng chớp mắt tấn chức Thần Lực, đương nhiên không thể chờ đợi, muốn dùng thực lực đã bại hết thấy.

Nhưng trải qua một vòng tự hỏi bản thân, Diệp Khôn quyết định dấu diếm chuyện này.

Mười sáu tuổi tấn chức Thần Lực Cảnh, bên trong Diệp gia cũng chỉ có một số ít thiên tài giống như Diệp Ứng mới có thể làm được, chưa nói đến gia tộc cấp cho hắn tài nguyên tu luyện còn không bằng với thiên tài Diệp Ứng!

Diệp Khôn có thể khẳng định rằng, gặp phải chuyện "Quý nhập vào người" tuy rằng không biết cuối cùng kết quả ra sao, nhưng ít nhất đối với hắn hiện tại mà nói, chính là có hiệu quả tăng tốc độ tăng tiến tu vi, mà hiệu quả này đủ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải đỏ mắt, kể cả huynh đệ trong gia tộc!

Thất phu vô tội nhưng mang ngọc thì có tội!

"Được rồi, tạm thời không nghĩ trước nữa."

Diệp Khôn cười cười, thân thể hơi hơi gấp khúc, chân điểm nhẹ một cái, bật lên như một con Linh Hồ, bên trong rừng cây bay xuyên qua nhanh chóng.

Trong rừng cây rậm rạp, Diệp Khôn dễ dàng tránh né nhánh cây cùng đá tảng, tốc độ cực nhanh, chỉ mấy cái hô hấp đã lao ra khoảng cách mấy trăm trượng, mà những nơi hắn đi qua, tại những chỗ lấy lợi chỉ lưu lại một dấu chân mờ nhạt.

Một chiêu này gọi là Linh Hồ Đạp Tuyết, chính là từ Hóa Hồ thân pháp bên trong Hóa Hồ chiến kỹ của Diệp gia diễn biến thành thân pháp võ học.

Thế gian công pháp được chia thành hai loại: bí tịch cùng chiến kỹ.

Bí tịch chính là tu luyện thuật, hiệu quả chủ yếu là tăng tốc độ tu luyện, mà chiến kỹ thì không phải vậy, nó chính kỹ xảo chiến đấu mà tu sĩ dùng để đối chiến với nhau.

Đối với bất kỳ gã tu sĩ nào, cũng không thể thiếu đi một trong hai thứ.

Mà bí tịch cùng chiến kỹ đều chia ra cửu phẩm, cấp độ cùng phẩm chất càng tốt thì công hiệu mang lại càng nhiều, nhất phẩm đến tam phẩm thường được gọi là hạ đẳng bí tịch cùng chiến kỹ, tứ phẩm đến lục phẩm là trung đẳng bí tịch cùng chiến kỹ, từ ngoài thất phẩm trở lên được gọi là thượng đẳng bí tịch. Diệp gia tuy rằng là Vạn Trúc quốc chi chủ, nhưng cái Hóa Hồ chiến kỹ này cũng chỉ là gần nhất phẩm, bất quá bên trong Diệp gia còn có chiến kỹ đứng đầu là "Tàn Lang Khiếu Nguyệt", nhưng cũng chỉ là chuẩn tam phẩm chiến kỹ mà thôi. Có thể thấy được muốn đạt được chiến kỹ tốt có bao nhiêu khó khăn, mà càng khó đạt được hơn chính là bí tịch, bí tịch tốt nhất của Diệp gia chính là "Ngư Thủ Tâm Kinh", bất quá cũng chỉ là một cái nhị phẩm bí tịch.

Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết mà Diệp Khôn tu luyện, căn bản không thể coi là chiến kỹ. Dù sao muốn tu luyện bí tịch cùng chiến kỹ, yêu cầu cơ bản nhất chính là đạt tới Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, cũng chỉ có đã thông kinh mạch, hấp thu thiên địa linh khí dùng cho mình, mới có thể chân chính tu luyện chiến kỹ cùng bí tịch.

Bất quá, mặc dù Linh Hồ Đạp Tuyết cũng chỉ có thể xem như thân pháp võ học, nhưng ở trong tu luyện cũng có trợ giúp tu sĩ dưới lục tầng cường hóa thân thể, trong đó còn ẩn chứa một bộ bí quyết đã thông kinh mạch, một bộ thân pháp này mà bán ra ngoài, cũng đủ cho một ít Hậu Thiên võ giả bên trong Vạn Trúc quốc tranh cướp vỡ đầu!

"Hô ——"

Chạy băng băng thời gian hết một nén nhang, Diệp Khôn bỗng nhiên dừng lại, khom nửa người xuống, nhìn vào một gốc cây đại thụ bị bẻ gãy ở bên dưới.

Cây đại thụ này không phải là bị sét đánh gãy hay bị người chém đứt, đoạn gãy rất mới, rất sần sùi, còn có một vài dấu răng nhỏ.

Mà mấy khúc cây chung quanh trên mặt đất, còn rải rác một hàng thảo ẩn, thảo ẩn kéo dài về hướng cách đó không xa, đoán rằng kẻ phá hoại này vẫn còn chưa đi xa.

Lợn rừng, hơn nữa còn là một đầu lợn rừng hình thể cực cực lớn!

Diệp Khôn khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hần sở dĩ lựa chọn phiến rừng này để tu luyện, ngoại trừ nơi đây hẻo lánh không có người phát hiện, còn có nguyên nhân trọng yếu nữa chính là nơi này thường xuyên có lợn rừng cùng sói hoang lui tới.

Sau khi tấn cấp Thần Lực Cảnh, sức ăn của hắn cũng bạo tăng, thậm chí còn làm hại Diệp Viễn thường xuyên bị Thành Đại Trù thóa mạ, mặc dù tên bạn xấu này của hắn rất nghĩa khí không bán đứng Diệp Khôn, nhưng hắn cũng rõ ràng nếu tiếp tục mang phiền toái cho Diệp Viễn, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị bại lộ, một khi như vậy, hắn cũng không ngại cùng dã thú ở đây để nhét đầy bao tử.

Liếm liếm môi, Diệp Khôn hướng về phương hướng thảo ẩn kéo dài nhanh chóng đuổi theo.

Diệp Khôn đuổi theo không quá một dặm lộ trình, một dòng suối nhỏ đập vào tầm mắt, ngay bên cạnh dòng suối nhỏ, một con lợn rừng thật lớn đang ghé miệng xuống uống nước!

Con lợn rừng này hình thể ước chừng hai con trâu, răng nanh bén nhọn âm đậm mắt đi về sáng bóng, rõ ràng dính không ít máu.

Khá lắm!

Diệp Khôn hai hàng lông mày nhu lại, con lợn rừng này tuy không đạt đến trình độ yêu thú, nhưng cũng không phải người bình thường có thể đối phó được, bình thường phải có mười người thợ săn đã trải qua Hậu Thiên tu luyện cộng với bầy rập mới dám săn giết, hơn nữa nếu không cẩn thận thì không chừng sẽ trở thành bữa tối cho lợn rừng.

Nếu chưa tấn chức Thần Lực Cảnh, Diệp Khôn cũng không thể một mình đối phó với nó.

Ngay khi Diệp Khôn dừng lại trong chốc lát, con lợn rừng cách hắn không đến trăm bước dường như phát giác được, thân hình cực lớn chậm rãi quay

lại.

"Ngao!"

Trong nháy mắt Diệp Khôn đang nhìn nó, lợn rừng bỗng phát ra một tiếng rít gào thê lương, hai chân sau đạp một cái, thân hình mập mạp kia dùng một tốc độ hoàn toàn tương phản với cơ thể, hung hăng phóng tới Diệp Khôn!

Bất quá chỉ trong mấy tức, lợn rừng đã cách Diệp Khôn không quá năm bước chân, một đôi chân to lớn cùng răng nanh hung hăng đâm về phía ngực Diệp Khôn!

"Đến tốt lắm!"

Diệp Khôn khẽ quát một tiếng, bàn chân điểm nhẹ, giống như kiện Linh Hồ, thoải mái tránh một kích phóng tới của lợn rừng.

Cùng lúc đó, thân hình hắn nhảy lên, xoay người một cái hướng đến cái lưng rộng lớn của lợn rừng, lãnh mang trong mắt chợt lóe, hai tay nhẹ nhàng thò ra giống như một lưỡi dao sắc bén, xẹt qua gây lợn rừng.

"Linh Hồ Thám Trảo!"

Một chiêu này cùng với Linh Hồ Đạp Tuyết đều là công pháp bên trong Hòa Hồ chiến kỹ, Linh Hồ công kích chú trọng phiêu dật, linh động, tránh đi mũi nhọn, tấn công bất ngờ!

Hai tay vung lên, Diệp Khôn mượn lực nhẹ nhàng nhảy lên, hai tay như móc câu bắt vào một cành cây, mà con lợn rừng kia sau khi lao đi hơn mười bước, bỗng tại vị trí sau gây phun ra hai đạo tơ máu thảm thiết, chạy thêm vài bước nữa, thân thể cao lớn ầm ầm đổ sập!

Diệp Khôn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, vừa rồi chính là uy lực của Linh Hồ Thám Trảo, đã vượt xa dự liệu của hắn, Diệp Khôn vốn tưởng rằng còn phải tiêu hao một hồi, không nghĩ tới con lợn rừng cực lớn này lại trực tiếp bị hắn dùng một kích miểu sát!

"Không hổ là Tiên Thiên ngũ tàng Thần Lực Cảnh, phối hợp với Linh Hồ Thám Trảo, uy lực cơ hồ tăng thêm mấy lần."

Diệp Khôn mỉm cười tự nói, bất quá trong lòng hắn lại có một chút nghi hoặc.

Điều này thực sự cùng việc tấn cấp Thần Lực Cảnh có liên quan sao? Thần Lực Cảnh so với Kiện Cốt Cảnh cũng chỉ tăng lên lực lượng, nhưng không nghĩ tới hắn vừa rồi thi triển Linh Hồ Đạp Tuyết hay Linh Hồ Thám Trảo đều sinh một loại cảm giác hòa hợp, chính loại cảm giác hòa hợp này làm cho hắn thi triển càng thêm tiêu sái, giờ khắc này, hắn phảng phất có loại cảm giác hóa thân thành Linh Hồ bắt giữ con mồi.

Bất quá khi ánh mắt hắn nhìn về phía con lợn rừng trên mặt đất, nghi hoặc trong đầu lập tức ném sang một bên, nước miếng chảy ra rò rỉ.

Đối với hắn hiện tại mà nói, ăn mới là đại sự quan trọng nhất!

Khói bếp lượn lờ, Diệp Khôn hai tay cầm miếng thịt lợn đang chảy đầy mỡ cắn nhanh, rất nhanh, một con lợn rừng cực lớn liền

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Xung Đột! Lời Thề!

"Ồ, đây chẳng phải là tên đệ tử Diệp Khôn bị một con cự miêu dọa ngất đi sao? Ha ha ha ha!"

Diệp Khôn vừa tới gần Diệp phủ, bỗng một hồi tiếng cười to chói tai vang lên.

Dáng vẻ tươi cười trên mặt Diệp Khôn lập tức cứng đờ khi nghe thấy tràng âm thanh khó nghe này, thì ra là cái tên Diệp Nhạn ngu ngốc!

Diệp Khôn vừa quay đầu lại, quả nhiên cách đó không xa là một gã thiếu niên mặc cẩm bào cùng vài tên Hậu Thiên võ giả tùy tùng đang chậm rãi đi đến.

Thiếu niên cầm trên tay một cây quạt xếp, trông có vẻ khí độ bất phàm nhưng trên khuôn mặt lại chỉ chút tàn nhang, toàn bộ phong tư cùng khí độ liền bị mất đi không còn chút nào!

Diệp Nhạn năm nay hai mươi tuổi, tu vi đạt đến Tiên Thiên đệ ngũ tàng Thần Lực Cảnh, ở độ tuổi này mà có tu vi như vậy thì cũng thuộc vào loại tầm

trung.

Quan trọng hơn cả, ca ca của Diệp Nhận chính là Diệp Ứng - đệ nhất thiên tài của Diệp gia.

Diệp Khôn cùng Diệp Nhận xưa nay vốn không chung đường, nguyên nhân chủ yếu là do trước đây Diệp Nhận y vào bản thân mình là Tiên Thiên tu sĩ đi khi dễ Diệp Viễn. Kết quả ngược lại bị Diệp Khôn nhỏ hơn hẳn bốn tuổi giáo huấn một trận, cũng bởi vậy mà kết thù hận với nhau.

Diệp Khôn nhú nhú mày, hẳn cũng không phải sợ Diệp Nhận, dù sao tu vi hiện tại của hắn đã là Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh.

Chỉ là...

Nghĩ đến việc chính mình muốn ẵm đầu thực lực, Diệp Khôn cũng không quan tâm đến hắn, chỉ lạnh lùng liếc qua một cái rồi thu hồi ánh mắt tiếp tục hướng phía Diệp phủ đi tới.

"Chậm đã!"

Diệp Nhận cười lạnh, cước bộ nhoáng một cái liền xuất hiện trước mặt Diệp Khôn. Chỉ là cước bộ của hắn cùng Diệp Khôn hoàn toàn bất động, mau lẹ hung hãn, chính là tu luyện Phá Lang Hành từ Tàn Lang Khiếu Nguyệt chiến kỹ diễn hóa thành thân pháp võ học.

"Có chuyện gì?" Diệp Khôn khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Khôn, hàn quang trong mắt Diệp Nhận chợt lóe nhưng lại cười nhạt nói: "Vi huynh chỉ là quan tâm đến tộc đệ bị một con cự miêu dọa ngất đi thôi."

Nói xong, Diệp Nhận tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt đảo qua bao vải phía sau Diệp Khôn, thấy rõ bên trong chỉ là miếng thịt nướng thì không khỏi cười ha ha nói: "Diệp Khôn tộc đệ, ngươi không phải là bị cự miêu hù dọa nên chuyển sang khi dễ đã thú khác chứ?"

"Chuyện này không cần ngươi lo lắng, hay là huynh trưởng nên quan tâm đến bản thân mình thì thỏa đáng hơn, dù sao cũng là dựa vào được vật cường ép tăng lên Thần Lực Cảnh, căn cơ bất ổn, cẩn thận cả đời cũng không thể đã thông kinh mạch!" Diệp Khôn lạnh lùng trả lời.

Nếu đổi lại là trước kia, Diệp Nhận nghe lời này chắc chắn thẹn quá hóa giận. Hắn dựa vào được vật cường ép tăng lên tu vi không sai, nhưng khó chịu nhất là có người ở bên tai hắn nhắc tới điều đó.

Nhưng vượt ra khỏi dự kiến của Diệp Khôn chính là Diệp Nhận không hề tức giận, còn cười nói: "Diệp Khôn tộc đệ, vi huynh chính là quan tâm đến ngươi, bắt quá trong mắt ngươi không có bề trên, vi huynh ngược lại muốn lãnh giáo một phen, xem xem tộc đệ gần đây tu vi có rút xuống không!"

Chưa dứt lời, Diệp Nhận hai tay trao một cái liên bay thẳng đến Diệp Khôn đánh tới, phối hợp với Phá Lang Hành thân pháp, cả người giống như một con sói đang chụp vào con mồi.

Diệp Khôn đối với việc này đã sớm có phòng bị, trong lòng thầm than một tiếng, đồng thời trong mắt hiện lên một mảnh lửa nóng. Tuy rằng hắn có tâm kế muốn ẵm nhẫn nhưng dù sao vẫn là tuổi trẻ máu nóng, Diệp Nhận liên tiếp khiêu khích còn chủ động ra tay, hắn nếu không ra tay phản kích thì chỉ sợ không phải đơn giản trở thành trò cười trong tộc, thậm chí còn bị mọi người phi nhổ!

Dù sao Tu Tiên chính là nghịch thiên mà đi, nếu ngay cả dũng khí đối mặt với khiêu chiến còn không có thì lấy đâu ra can đảm mà nghịch thiên!

Đối mặt với một kích hung dữ của Diệp Nhận, Diệp Khôn thân hình chợt động, hai tay nhẹ nhàng xuất ra một chiêu Linh Hồ Tham Trảo.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Khôn chợt phát hiện trong mắt Diệp Nhận hiện lên thần sắc mưu kế đã thực hiện thành công, thần sắc rất tự tin giống như hắn đã biết trước vậy.

Không đúng!

Diệp Khôn trong lòng chợt động, tu vi Thần Lực Cảnh của Diệp Nhận dựa vào được thảo cường ép tăng lên cho nên căn cơ bất ổn, lúc trước Diệp Khôn từng lấy tu vi Kiện Cốt Cảnh cùng Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp là có thể cùng hắn quần nhau một trận, nhưng hiện tại Diệp Nhận lại rất tự tin, chẳng lẽ...

Những ý nghĩ chỉ nhoáng lên trong đầu Diệp Khôn, chẳng qua Diệp Nhận đã đánh tới trước người, không để cho hắn suy nghĩ nhiều!

"Dừng tay!"

Ngay tại thời điểm hai bên sắp va chạm, một tiếng đại môn Diệp phủ được mở ra vang lên. Ngay sau đó, một đạo quang ảnh hiện lên, vừa đúng lúc ngăn cách hai người.

Diệp Khôn mượn cơ hội này bay ngược về phía sau, vừa quay đầu lại đã thấy trước đại môn Diệp phủ một thân hình nữ tử dáng người hết sức thon dài đang ngao ngễ đứng thẳng, nàng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt mỹ lệ thành thực ôn trọng, một đôi mắt tinh bùng bùng lộ ra khí thế oai hùng.

"Nguyệt tỷ." Diệp Khôn hô một tiếng.

"Nguyệt tỷ." Diệp Nhạn cũng trông thấy người vừa tới, ánh mắt hiện lên một chút không cam lòng nhưng lại không tiếp tục ra tay.

Nguyên bản Diệp Khôn đã cảm thấy vẻ mặt của hắn không thích hợp, theo bản năng nhìn về hai tay để phía sau của Diệp Nhạn, đồng tử đột nhiên co rút lại!

Chỉ thấy trên hai tay Diệp Nhạn ần ần lóe ra linh quang... Linh khí!

Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Diệp Khôn dùng ánh mắt không thể tin nhìn Diệp Nhạn, hắn căn bản không nghĩ đến, Diệp Nhạn vậy mà đã đạt đến Tiên Thiên đệ lục tầng.

Trong lúc Diệp Khôn đang ngây người, Diệp Nguyệt chậm rãi đi đến, dưới chân không mang theo một tia khói bụi nào giống như đang nhẹ nhàng lướt trên mặt đất.

Bước chân như hoa sen, chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh mới có thể làm được. Sau khi đạt tới Hóa Khí Cảnh, Tiên Thiên nguyên tinh trong cơ thể tu sĩ cùng với linh khí dung hợp, đối với lực đạo đã khổng lồ tì mĩ, cũng chỉ khi đạt được trình độ này mới có thể xưng là cao thủ!

Hiện tại trong đám Diệp gia trẻ tuổi, có thể trước ba mươi tuổi đạt được tu vi Hóa Khí Cảnh cũng không quá ba người!

Diệp Nguyệt bước lên vài bước tới trước mặt hai người, mặt không chút biểu tình nói: "Đứng trước Diệp phủ tư đấu còn ra cái thể thống gì nữa đây, hay là các người muốn mọi người ở Vạn Trúc quốc đem vương thất chúng ta ra làm trò cười?"

Hai người lúc trước tư đấu, xung quanh đã sớm có không ít dân chúng Vạn Trúc quốc vây xem. Diệp gia thân là vương thất Vạn Trúc quốc nên gia quy rất nghiêm, dân chúng tuy rằng kính sợ nhưng cũng không e ngại. Chẳng qua chứng kiến hai người đứng yên không đánh nữa, đám dân chúng xung quanh có vẻ thất vọng tàn đi.

"Không dám!"

Diệp Khôn cùng Diệp Nhạn rung mình, vội vàng nói.

Dù sao Diệp gia bọn họ chính vương tộc của Vạn Trúc quốc, chuyện tình liên lụy đến thể diện gia tộc, kể cả Diệp Khôn có to gan lớn mật cũng không dám mạo phạm.

Diệp Nhạn tuy hung hăng can quấy, nhưng cũng không dám đắc tội với Diệp Nguyệt có tu vi Hóa Khí Cảnh, chưa kể Diệp Nguyệt chính là nữ nhi của gia chủ Diệp Nam Thiên. Trong lòng hắn biết rõ kế hoạch giáo huấn Diệp Khôn lần này xuất hiện Diệp Nguyệt thì không thể thực hiện được nữa, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Diệp Khôn một cái rồi xoay người rời đi.

Thẳng đến khi hắn đi vào Diệp phủ, Diệp Khôn lúc này mới có chút thất thần nói: "Đa tạ Nguyệt tỷ tương trợ."

Diệp Nguyệt thân nhiên liếc Diệp Khôn một cái, nói khẽ: "Sự tình Thu Liệp lần trước chính là việc ngoài ý muốn, đừng quá để trong lòng, đệ gần đây tu luyện có chỗ lùi biếng ròi."

Dừng lại một chút, nàng bổ sung: "Diệp Nhạn có thể tấn cấp Thông Kinh Cảnh nhanh như vậy, cũng là do Diệp Ứng cho hắn một miếng linh thạch mà thôi, liên tiếp cưỡng ép tăng lên tu vi làm cho cảnh giới của hắn cực kỳ bất ổn, nếu đệ cố gắng thì vượt qua hắn cũng không phải là việc gì khó khăn."

Diệp Khôn sững sờ, cúi đầu không nói.

Cái gọi là linh thạch, chính là một miếng đá bên trong tràn ngập linh khí có thể nói là thiên địa kỳ vật. Tuy nói trong thiên địa tràn ngập linh khí giống như không khí làm cho sinh mệnh cảm thấy dễ chịu, tu sĩ có thể hấp thu nhưng lại khó có thể luyện hóa. Nhưng linh khí ẩn chứa bên trong linh thạch lại không giống như vậy, tu sĩ có thể dễ dàng hấp thu chúng, đây chính là một đồ vật tu luyện tuyệt hảo. Đồng thời, linh thạch có thể dùng để bố trí pháp trận, luyện chế đan dược, chế tác linh khí, đối với tu sĩ mà nói có giá trị vạn kim.

Chẳng qua linh thạch mặc dù tốt nhưng lại rất khó kiếm được, ngay cả một số Trưởng lão trong tộc cũng không có. Lấy thân phận Diệp Nhạn căn bản đừng nghĩ đến linh thạch nên cũng chỉ có đệ nhất thiên tài Diệp Ứng mới có thể đạt được lực lượng ủng hộ lớn trong gia tộc, tài nguyên thu hoạch được khiến người khác trông mà thèm.

Mà Diệp Nhạn có thể nhanh như vậy đạt tới Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, rõ ràng liên quan đến ca ca Diệp Ứng của hắn.

Chẳng qua Diệp Khôn không nghĩ như vậy, ngày trước Diệp Nhạn so với hắn tu luyện sớm hơn bốn năm nhưng vẫn bị hắn đánh bại. Nhưng hiện tại Diệp Nhạn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, mặc dù tu vi Diệp Khôn chỉ kém hắn một tầng nhưng Tiên Thiên đệ lục tầng chính là một bờ ngăn cách.

Vượt qua, liền có thể hấp thu linh khí, tu luyện chiến kỹ, cho dù là ba tên Diệp Khôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của Diệp Nhạn đã tu luyện chiến kỹ!

Mà Diệp Nhạn có thể tấn chức đệ lục tầng tuyệt không đơn giản chỉ dựa vào linh thạch cùng được vật, hắn cũng phải trả một cái giá thật lớn!

Tương tượng đến ưu đãi thật xa khi mình phát giác sự tình "Quý nhập vào người", đem so sánh với thiên tài như Diệp Ung thì chính mình tu luyện cũng có chút lơ lửng.

Diệp Nhận xuất hiện lần này giống như tiếng trống cảnh tỉnh đem Diệp Khôn tỉnh táo lại!

Chính xác, hiện tại mình mặc dù có ưu thế nhất định, nhưng nếu không cố gắng thì ưu thế đó chỉ sợ trong nháy mắt hóa thành bọt nước. Chứ đừng nói Diệp Ung là thiên tài trong Diệp gia, nếu mang hắn đặt vào toàn bộ hai mươi quốc gia thuộc Nam bộ Cảnh Châu thì căn bản không tính là gì. Dù sao Vạn Trúc quốc được Diệp gia nắm trong tay đối với hai mươi quốc gia này bất quá chỉ là thực lực nhỏ yếu nhất!

Thiên hạ anh tài vô số, Diệp Khôn hẳn căn bản không tính là gì!

Sau khi tỉnh ngộ, Diệp Khôn không khỏi mồ hôi lạnh đầm đìa, ánh mắt càng kiên định hơn. Trông thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Nguyệt, không khỏi khom người thành khẩn nói: "Đa tạ Nguyệt tỷ nhắc nhở!"

"Đệ rõ ràng là tốt rồi, trở về đi." Diệp Nguyệt sâu kín thờ dài nhìn Diệp Khôn, trong đầu không khỏi hiện lên một thân ảnh, hai mắt hiện lên vẻ tiếc hận nồng đậm giống như đang lâm bệnh: "Nếu là Diệp Kiên tộc huynh ở đây, chỉ sợ cũng nói như vậy..."

Diệp Khôn thân thể cứng đờ, thương cảm trong mắt chợt hiện, dùng cước bộ trầm trọng mà kiên định chậm rãi đi vào Diệp phủ.

...

Diệp Kiên, đây chính là một cái tên mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên!

Diệp Kiên là đại ca của hắn, đồng thời cũng là một trong tam đại thiên tài của Diệp gia cùng với Diệp Nguyệt và Diệp Ung.

Mười sáu tuổi tiến giai Thần Lực Cảnh, mười tám tuổi tiến giai Thông Kinh Cảnh, hai mươi tuổi đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh, hai mươi ba tuổi bước vào Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh. Bên trong toàn bộ Diệp gia, cũng chỉ có Diệp Ung là người có thiên phú vượt qua đại ca hắn.

Cũng bởi đại ca hắn mà địa vị cha mẹ Diệp Khôn trong tộc cũng được đề cao, phụ thân Diệp Kiếm Hải của hắn vốn thuộc chính hệ trong gia tộc, là đường đệ của gia chủ đương thời Diệp Nam Thiên. Theo lý thuyết, địa vị một nhà Diệp Khôn ở Diệp gia hẳn là không tồi.

Nhưng cho dù là xuất thân thì cũng vô pháp bù lại được cho việc không có linh căn. Phụ thân Diệp Khôn lúc mười tuổi trải qua kiểm tra được báo là không có linh căn, căn bản không có cách nào để Tu Tiên.

Mà đối với những Tu Tiên gia tộc như Diệp gia, không có linh căn chính là đại biểu cho không có năng lực!

Cứ như vậy, phụ thân Diệp Khôn tuy là chính hệ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp quản một số ít sinh ý bên ngoài gia tộc đem toàn bộ kỳ vọng kỳ thác lên bản thân hai đứa con trai mình.

Dù sao hiện giờ bên trong Diệp gia, cho dù địa vị thấp, chỉ cần con cái có thiên phú kinh người, đồng dạng cũng có thể đạt được địa vị cực cao. Mà hai đứa nhi tử của hắn, Diệp Kiên cùng Diệp Khôn cũng không phụ kỳ vọng của mình, đều là tu sĩ có được linh căn. Trong đó, Diệp Kiên lại càng thiên phú kinh người, hai mươi tuổi đã tiến giai Tiên Thiên đệ thất tầng, cha mẹ đều dựa vào con cái mà hưởng phú quý, phụ thân Diệp Khôn cũng trở thành người chưởng quản tài chính của Diệp gia.

Hai mươi năm ần nhần không cam lòng, cuối cùng cũng được "Một bước lên trời", có thể thấy được phụ thân Diệp Khôn có bao nhiêu kích động.

Mà Diệp Khôn tuy rằng thiên phú kém đại ca, nhưng bởi vì địa vị phụ thân trong gia tộc được đề cao nên đạt được đại lượng tài nguyên. Thời điểm Diệp Khôn mười tuổi mỗi tháng đều có thể thu được ba gốc Văn Biên Thảo, thảo dược này cũng không phải mấy loại như Chích Dương Thảo có thể so sánh, không nói đến được hiệu gấp năm sáu lần, thậm chí hấp thu cũng dễ dàng hơn so với Chích Dương Thảo!

Nhưng hạnh phúc thường ngắn ngủi, giống như ảo ảnh trong mơ rất nhanh biến mất.

Ba năm trước, cũng chính là lúc Diệp Khôn mười ba tuổi, Diệp Kiên trong một lần thực hiện nhiệm vụ hộ tống cực kỳ bí mật của gia tộc đã gặp phải địch nhân tập kích đã bỏ mình.

Sau khi Diệp Kiên tử vong, phụ thân hắn liền trực tiếp hướng gia tộc xin rút khỏi chức vị chưởng quản tài chính trong tộc. Mà người tiếp nhận vị trí phụ thân Diệp Khôn hiện giờ chính là phụ thân của Diệp Ung, Diệp Quyền. Đồng dạng là chính hệ của Diệp gia không có linh căn, cũng dựa vào con cái mà hưởng phú quý.

Đại ca thiên tài chết thảm, phụ thân đánh mất quyền lực, một nhà bọn họ tại Diệp gia địa vị cũng kịch liệt giảm xuống nên số lượng tài nguyên được phân phát cũng trở nên cực ít ỏi. Vốn là một tháng được phát ba gốc Văn Biên Thảo cũng biến thành loại thấp nhất Chích Dương Thảo. Nếu không phải đại ca bỏ mạng vì gia tộc thì chỉ sợ Diệp Khôn cũng giống như những Tiên Thiên tu sĩ bình thường của Diệp gia, mỗi tháng được phát một gốc Chích Dương Thảo mà thôi!

Tuy nhiên, năm Diệp Khôn mười ba tuổi, nhìn thấy phụ thân đầu đầy tóc bạc giống như mất hết hy vọng, mẫu thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt thì hắn đột nhiên trở nên thành thực hơn.

Cũng chính năm đó, hần vụng trộm tiến vào Phong Tuyết sơn mạch thu thập thảo dược, tìm kiếm linh thảo dễ dàng hấp thu gia tăng tốc độ tu luyện.

Năm đó, hần từ một tên lười biếng, quần là áo lụa trở nên hăng hái phấn đấu cố gắng tu luyện.

Cũng vào năm đó, Diệp Khôn đã thề, hần sẽ thay đại ca của hần, nhất định cố gắng. Diệp Khôn hần sẽ trở thành tu sĩ mạnh nhất Diệp gia, làm cho phụ thân hần một lần nữa khôi phục dáng vẻ tươi cười, làm cho toàn bộ Diệp gia đều lấy hần mà kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Cẩn Nuốt Chích Dương Thảo.

Sáng sớm, khi những ánh mặt trời còn chưa xuất hiện, tại quảng trường luyện công của Diệp phủ đã vang lên từng tiếng âm thanh va chạm.

Diệp Khôn đứng trước một cây cọc gỗ được bao quanh bằng tinh thiết, hai tay hai chân điên cuồng đánh lên cọc gỗ trước mặt.

Theo quyền cước đánh ra, bên ngoài cọc gỗ được bọc bằng tinh thiết không ngừng xuất hiện một đám dấu vết lồi lõm thật lớn.

"Bùm!" "Bùm!" "Bùm!"

Âm thanh nặng nề quanh quần vang lên trên quảng trường, Diệp Khôn ánh mắt chuyên chú, dùng hết khí lực toàn thân phóng ra một cước!

"Ba!"

Vỗ sát vỡ vụn, cọc gỗ đổ sập.

Diệp Khôn thở mạnh ra một hơi, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng người lên.

Hơi thở trì hoãn một chút, Diệp Khôn từ bên cạnh lấy một bao cát thật lớn đặt lên vai, bắt đầu vận dụng Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp chạy vòng quanh quảng trường.

Chạy băng băng không ngừng bên trong quảng trường, ánh mặt trời chậm rãi xuất hiện, quảng trường luyện công cũng dần dần náo nhiệt lên.

Nơi đây vốn là chỗ cho đệ tử Diệp gia rèn luyện, vào mỗi buổi sáng sớm đệ tử Diệp gia thường tới đây luyện công.

Lúc mấy tên đệ tử Diệp gia đến trước, nhìn thấy Diệp Khôn đang chạy như bay vòng quanh quảng trường thì không khỏi cười khinh thường một tiếng.

"Không nghĩ tới hần còn mặt mũi đến nơi này."

"Đúng vậy, nếu ta là hần thì đã sớm đào một cái hố để chui xuống rồi. Tu Tiên nhất đạo vốn nghịch thiên mà đi, thế mà cũng bị một con hổ lớn dọa cho ngất đi, thành tựu trong tương lai cũng chỉ như vậy mà thôi."

Theo quảng trường đi vào, đệ tử Diệp gia càng ngày càng nhiều, lời châm chọc cũng không dứt bên tai.

Chẳng qua Diệp Khôn đối với việc này mất diếu tai ngo, tự mình tiếp tục rèn luyện.

Những âm thanh châm chọc này thặng đến lúc Trường lão truyền công Diệp gia tới mới dần dần biến mất.

"Khôn ca, đừng để ý đến những tên nhảm chán kia."

Diệp Viễn lưng đeo bao cát chạy phía sau Diệp Khôn, hần sau khi hỗ trợ làm điểm tâm ở phòng bếp liền đến quảng trường luyện công. Nghe được những lời châm chọc này trong lòng hần rất phản hận, chẳng qua những kẻ dám châm chọc Diệp Khôn đều là Tiên Thiên tu sĩ, một tên Hậu Thiên võ giả như hần, dĩ nhiên không dám đến trước mặt giáo huấn.

"Không sao đâu."

Diệp Khôn cười nhạt, ánh mắt vô cùng kiên định cùng trong suốt.

Nếu ngay cả một ít lời đồn nhảm cũng không chịu nổi vậy thì tương lai làm sao có thể thừa nhận nỗi khổ Tu Tiên nghịch thiên mà đi?

Tập luyện ở quảng trường luyện công đầy hai canh giờ, Diệp Khôn mới mang cái thân hình đang bị con đói hành hạ đi về chỗ ở.

Chiếc giường lần trước bị gãy do tấn chức Thần Lực Cảnh đã sớm được hắn tìm cơ che giấu, hiện tại cũng được thay bằng một chiếc giường mới.

Diệp Khôn từ đáy giường lấy ra một chiếc hộp gỗ rồi từ từ mở ra, bên trong hộp là hai mươi gốc Chích Dương Thảo.

Sau hai canh giờ rèn luyện, trong bụng Diệp Khôn đã sớm rỗng tuếch. Những gốc Chích Dương Thảo tỏa ra một mùi tanh tanh cay cay, lúc này lại giống như một món mỹ vị làm cho hắn chảy nước miếng ròng ròng.

Bây giờ trong bụng đã bị con đói làm cho rất khó chịu, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, hiện tại chính là thời điểm tiêu hóa tốt nhất. Suy đoán của hắn thành hay bại liền dựa vào lần này!

Diệp Khôn đưa tay lấy từ trong hộp một gốc Chích Dương Thảo, trực tiếp há miệng nuốt vào.

Mùi vị tanh cay tràn ngập khoang miệng, Diệp Khôn cố nén cổ mùi vị khó chịu kia bắt đầu từ từ cắn nuốt.

Một cổ nhiệt lưu tanh cay theo cổ họng trôi xuống chảy vào trong bụng.

Được lực của Chích Dương Thảo quả không hổ danh cuồng bạo, bình thường Diệp Khôn phục dụng cũng phải đập nát nó ra sau đó phục dụng một chút bột phân. Hiện giờ một hơi nuốt xuống, được lực cuồng bạo ở trong cơ thể tàn phá bừa bãi, Diệp Khôn chỉ cảm thấy toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, trong bụng truyền đến một cổ cảm giác quặn đau.

"Tại ta quá nóng vội sao?"

Diệp Khôn trong lòng hoảng hốt, bất quá hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng dựa theo bí quyết đã thông gân mạch chậm rãi vận hành.

Nhiệt lưu cuồng bạo bên trong cơ thể điên cuồng va chạm, Diệp Khôn rất nhanh mồ hôi đầy đầu, đang lúc hắn sắp chịu đựng không nổi sự đau nhức này thì dạ dày bỗng nhiên truyền đến một cổ hấp lực thật lớn.

Được lực cuồng bạo tràn ngập bên trong cơ thể vừa chạm phải cổ hấp lực này liền lập tức giống như một chú cừu non ngoan ngoãn lao thẳng đến dạ dày. Cùng lúc đó, một cổ được lực cuồng bạo trực tiếp hóa thành một dòng khí lưu tinh thuần chảy vào tứ chi bách hải.

"Thành công?"

Diệp Khôn không thể tin mở to hai mắt, ánh mắt nhìn sang chiếc đồng hồ cát cạnh giường thì mới phát giác thời gian đã trải qua một canh giờ.

Thử người ra một lúc, trên mặt Diệp Khôn nhất thời tràn ngập vẻ mừng như điên!

Một canh giờ!

Chỉ cần một canh giờ đã bằng nửa tháng hắn điên cuồng rèn luyện mới có thể tiêu hóa hết một gốc Chích Dương Thảo!

Nhéo nhéo cánh tay, tu vi hiện tại của hắn tuy rằng chỉ dừng ở Thiên Thiên đệ ngũ tầng nhưng lực lượng ước chừng đã tăng thêm một trăm cân!

Nói cách khác, lần này hắn không những tiêu hóa được Chích Dương Thảo mà còn hấp thu hoàn toàn được lực của Chích Dương Thảo.

Hiệu quả này đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của Diệp Khôn!

Diệp Khôn nhìn về phía hộp gỗ, theo bản năng liền muốn tiếp tục phục dụng Chích Dương Thảo, tuy nhiên lý trí đã ngăn trở hắn làm như vậy.

Bởi vì cảm giác đói trong bụng đã theo việc phục dụng Chích Dương Thảo mà biến mất giống như đã được ăn uống no nê, điều này khiến cho lòng Diệp Khôn dần dần hiện lên một suy đoán.

Cảm giác đói bụng của hắn dường như cũng không phải hoàn toàn là do thiếu thực vật.

Hay nói cách khác, cổ cảm giác đói bụng này rất có thể liên quan đến linh khí!

Chích Dương Thảo chính là linh dược, linh dược lại được phân ra thành cửu phẩm. Mặc dù Chích Dương Thảo không phải là linh dược có phẩm cấp nhưng trong đó vẫn ẩn chứa thiên địa linh khí.

Không chỉ có Chích Dương Thảo như vậy, vạn vật trên thế giới đều hàm chứa thiên địa linh khí. Cho nên mới nói rằng vạn vật đều có linh, chẳng qua chỉ khi nào linh khí đạt tới trình độ nhất định mới có thể chân chính xưng là linh vật.

Bên trong Diệp gia, thức ăn đều được làm bằng thực phẩm tốt tràn đầy linh khí. Ví dụ như Tinh Thiết Trúc Măng, nơi gieo trồng tràn đầy linh khí. Mà con đã trư lần trước hắn ăn, tuy hình thể to lớn nhưng cũng không được tính là yêu thú, linh khí ẩn chứa trong cơ thể xa xa không theo kịp một gốc Chích Dương Thảo nho nhỏ.

Lặng lặng suy tư một hồi, Diệp Khôn liền đứng dậy ly khai khỏi phòng, hướng tới rừng cây ngoài thành đi tới.

Nếu đã biết rõ bí mật việc thân thể tiêu hóa linh vật, hẳn tự nhiên sẽ tiếp tục rèn luyện làm cho cơ thể lần thứ hai trở nên đói bụng tiếp tục hấp thu.

Nhớ ngày đó, hẳn sau khi đạt được năng lực này còn vì chuyện đói bụng mà trở nên khổ não. Nhưng hiện giờ lại mong muốn mình được đói bụng, thật đúng là thể sự vô thường...

Thời gian kế tiếp, Diệp Khôn mỗi sáng đều đứng giờ xuất hiện ở quảng trường luyện công. Không quản tới những âm thanh trào phúng xung quanh luyện tập tròn hai canh giờ, tiếp đó liền hấp thu một gốc Chích Dương Thảo. Ngay sau đó lại tiếp tục ra bên ngoài thành lên lút luyện tập một lần nữa, tiếp tục hấp thu một gốc Chích Dương Thảo.

Nếu đổi lại là người khác, khổ luyện điên cuồng như vậy thì đã sớm bị ám thương trên người. Nhưng chuyện này đối với Diệp Khôn mà nói thì không đáng là gì. Chích Dương Thảo ngay tại chỗ bổ sung khí huyết có tác dụng trị liệu ám thương, mà hẳn một ngày có thể hấp thu hai gốc, ngoại trừ một nhọc bên ngoài thì cũng không phải vì ám thương mà sinh ra bệnh tật.

Sau hai tuần, hai mươi gốc Chích Dương Thảo đã bị hắn hoàn toàn hấp thu. Lực lượng hiện giờ trên người Diệp Khôn đã đạt tới một ngàn năm trăm cân, có thể nói là sức lực lớn vô cùng.

Đồng thời, Diệp Khôn cũng mơ hồ có một loại cảm giác, hẳn hiện tại đã tiếp cận bình cảnh đệ lục tầng rồi!

Từ lúc tấn chức Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh đến lúc tiếp cận bình cảnh đệ lục tầng, chẳng qua chỉ ngắn ngủi có hai tuần lễ. Tin tức này nếu bị bên trong gia tộc biết được thì sợ rằng ngay cả tộc trưởng Diệp Nam Thiên luôn bề quan hàng năm cũng sẽ bị kinh động!

Niềm vui đến liên tiếp cũng không làm cho Diệp Khôn kinh sợ. Hắn hiện tại đang tính toán làm thế nào để kiếm được một ít linh thảo hiệu quả tốt hơn để hấp thu, thử trùng kích bình cảnh Thông Kinh đã thông mười hai chính kinh, kinh thứ nhất - Thủ Thái Âm phế kinh.

Lấy địa vị trong tộc của hắn hiện tại muốn từ trong tộc kiếm được linh thảo tự nhiên không dễ, muốn có linh thảo thì nhất định phải tự thân mình đi hái!

Phong Tuyết son mạch, kho tàng đầy rẫy yêu thú cùng linh thảo đối với Diệp Khôn tự nhiên là tốt nhất, cũng chính là lựa chọn duy nhất!

"Khôn ca, tại sao huynh còn ở đây?" Diệp Viễn đẩy cửa phòng Diệp Khôn ra, nhìn Diệp Khôn đang ngồi khoanh chân trên giường, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Khôn khẽ nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, trên mặt Diệp Viễn nhất thời trở nên cổ quái vô cùng: "Khôn ca, huynh thật sự quên hôm nay là ngày gì sao?"

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Khôn, Diệp Viễn đưa tay lên trán, vẻ mặt buồn bực: "Hôm nay chính là ngày đưa tiễn đội ngũ triều bá xuất phát, Khôn ca thân là Tiên Thiên tu sĩ nên phải đi trước đưa tiễn."

"Nga, chính ta cũng quên mất." Diệp Khôn hơi sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng.

Bên trong lãnh thổ rộng lớn của Cảnh Châu, mặc dù có rất nhiều tông môn, gia tộc Tu Tiên nhưng người chân chính thống trị lại là Vân Cảnh đế quốc hùng cứ cả một vùng Cảnh Châu rộng lớn vô ngần, thống trị không dưới vạn năm. Trong cái thế giới thực lực vì tôn này, có thể làm được như vậy đủ thấy thực lực của hoàng thất của Vân Cảnh đế quốc mạnh thế nào!

Mà hai mươi quốc gia Nam bộ vừa là nước phụ thuộc vừa là nước chư hầu!

Tuy rằng trên danh nghĩa là quốc gia độc lập, hơn nữa lại được Vân Cảnh đế quốc che chở. Nhưng hàng năm, hai mươi nước phụ thuộc này đều phải nộp lên cho Vân Cảnh đế quốc đại lượng công phẩm. Hơn nữa phải là vương tộc tự mình đưa lễ, địa vị đứng nói không bằng người đứng đầu một quận Vân Cảnh đế quốc, thậm chí ngay cả một ít thành chủ của một thành lớn so ra còn kém hơn. Hơn nữa, dân chúng ở hai mươi nước phụ thuộc thực lực cực kỳ nhỏ yếu, diện tích cũng không bằng một quận nhỏ nhất của Vân Cảnh đế quốc. Cho nên rất nhiều người cho rằng Vân Cảnh đế quốc không thèm tóm hai mươi nước phụ thuộc này cũng chỉ vì chúng trông khá chường mắt mà thôi.

Một tháng sau chính là lễ bá trời kỷ niệm Vân Cảnh đế quốc được thành lập, Vạn Trúc quốc cũng thuộc hai mươi quốc gia Nam bộ cho nên đội ngũ triều bá hàng năm thường phải xuất phát trước một tháng, lần này dĩ nhiên cũng giống như vậy.

"Đi thôi, đi xem náo nhiệt một lần cũng tốt."

Diệp Khôn đứng dậy, trong đầu cũng đang nghĩ đến thành viên vương thất lần này phụ trách làm đặc phái viên đường như chính là đệ nhất thiên tài Diệp Ứng, cũng không biết tên Diệp Nhạ kia có được làm đặc phái viên cùng đi hay không nữa?

Đối với thế giới bên ngoài Vạn Trúc quốc, Diệp Khôn vô cùng chờ mong. Chẳng qua với tư vị hiện tại của Diệp Khôn thì cũng không tới phiên hắn trở thành đặc phái viên đại biểu cho Vạn Trúc quốc.

Dọc theo đường đi, Diệp Khôn mặt không chút biểu tình, mà Diệp Viễn ở bên cạnh có vẻ kích động dị thường.

"Khôn ca, huynh nói công phẩm lần này của chúng ta là cái gì?"

"Còn cái gì nữa, nhất định định là Tinh Thiết Trúc, Vạn Trúc quốc ta cũng chỉ có Tinh Thiết Trúc làm cho Vân Cảnh đế quốc dễ trong mắt."

"Hài, nghe nói Vân Cảnh đế quốc nam anh tuấn nữ xinh đẹp, mỗi người đều là Tiên Thiên tu sĩ. Không biết Diệp Ứng tộc huynh lần này đi có thể hay không lừa gạt được một tiên nữ xinh đẹp mang về nhỉ? Ha ha ha!"

Nghe âm thanh huyền ảo của mập mập bên cạnh, Diệp Khôn kinh thường liếc mắt một cái, vẻ mặt cũng hơi phiền muộn.

Trong lòng ai cũng có quốc gia của mình, gia tộc hàng năm đều phải nộp đại lượng cống phẩm để đổi lấy địa vị hiện tại, trong tâm ai ai cũng rất bất mãn.

Chỉ là bên trong tộc đòi hỏi trong truyền Vân Cảnh đế quốc thực lực mạnh mẽ cỡ nào, giống như tùy tiện dùng một ngón tay cũng có thể làm Diệp gia hóa thành tro bụi, Diệp Khôn đương nhiên rõ ràng vận mệnh bị ai của quốc gia nhỏ bé như Vạn Trúc quốc.

Đừng nói đến Vân Cảnh đế quốc khổng lồ, thậm chí bên trong hai mươi phụ thuộc cũng không ít quốc gia có thể dễ dàng làm Vạn Trúc quốc diệt vong. Nếu trong Vạn Trúc quốc không có ba gã Trúc Cơ tu sĩ tọa trấn cùng với tổ tiên Diệp gia có một chút quan hệ sâu xa với một Đại môn phái bên trong Vân Cảnh đế quốc thì Vạn Trúc quốc đã sớm bị các nước láng giềng thôn tính.

Bất quá một ngày nào đó, hắn sẽ dùng chính thực lực của mình, làm cho Diệp gia không bị bất cứ kẻ nào ức hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Phong Tuyệt Sơn Mạch.

Khi Diệp Khôn cùng Diệp Viễn tới đại môn Diệp phủ thì nơi đây đã sớm đứng đầy đệ tử Diệp gia. Hai bên đường lớn trước cửa vương phủ Diệp gia, đám đệ tử Diệp gia đều mang vẻ mặt trang nghiêm đứng thẳng. Những tên đệ tử trẻ tuổi này trên người tỏa ra một cỗ uy thế nhàn nhạt hiển nhiên đều là Tiên Thiên tu sĩ!

Diệp gia hiện tại có thể nói là tinh nhuệ đã mang ra hết. Gần trăm tên Tiên Thiên tu sĩ trẻ tuổi đứng yên chỉnh tề làm cho dân chúng Vạn Trúc quốc đang đứng vây quanh cũng không dám thở mạnh. Mà ở phía trước trăm tên tu sĩ kia chính là một gã nam tử mặc bạch y tuổi không quá lớn, hắn ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, diện mạo không tính là anh tuấn nhưng ánh mắt sáng ngời, thiên đình sung mãn cũng tăng thêm vẻ bất phàm. Trên người lộ ra một cỗ khí thế sắc bén giống như một thanh lê kiếm xuất khỏi vỏ, ở bên trong đám đệ tử Diệp gia có vẻ rất chói mắt!

Đây chính là Diệp gia đệ nhất thiên tài, đồng thời cũng là người duy nhất trong đám trẻ tuổi Diệp gia đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh!

Diệp Ứng!

Nghe nói Diệp Quyền lấy cái danh tự này chính là hy vọng Diệp Ứng có thể giống như một con hùng ưng trở thành một nam tử ngạo thị trời cao.

Bất quá Diệp Khôn cùng tên đệ đệ Diệp Nhạn của hắn không chung đường, ghét ố ghét cả ỏ, thấy phong tư Diệp Ứng như vậy, khóe miệng không khỏi nhay lên một cái: "Một nhà này có thể so với đám đom đóm đáng rồi."

Diệp Viễn ở một bên nghe vậy thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng đính chỉ, đẩy đẩy Diệp Khôn: "Khôn ca, đi nhanh lên một chút."

Diệp Khôn nhún vai chậm rãi đi tới bên trong đội ngũ, hai mắt nhìn thẳng, lẳng lặng đứng yên.

Đám đệ tử Diệp gia xung quanh thấy hắn đi tới đây thì cùng lộ ra vẻ khinh thường. Chẳng qua lúc này đang là thời điểm quan trọng nên không ai dám lên tiếng châm chọc. Diệp Khôn cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh, tự mình đứng ở phía cuối đội ngũ.

Một lát sau, từng chiếc xe ngựa bắt đầu từ trong Diệp phủ chạy ra ước chừng có gần trăm chiếc.

Trên xe ngựa đều dùng để chuyên chở Tinh Thiết Trúc. Tinh Thiết Trúc chính là nhị cấp Linh Trúc cứng rắn vô cùng, linh khí quán chú vào trong đó có thể sinh ra một luồng khí thơm mát làm người ta cảm thấy tâm cảnh yên ổn. Nghe đồn, bên trong binh khí quân lính của Vân Cảnh đế quốc có rất nhiều vũ khí dùng Tinh Thiết Trúc luyện chế, đó cũng chính là cống vật mà Vạn Trúc quốc hàng năm đưa lên.

Theo đoàn xe chạy ra, một gã nam tử trung niên một thân áo dài xanh biếc trước ngực thêu một bức Bàn Long Chi Trúc cùng một đám Trưởng lão Diệp gia theo sau đi ra.

Trông thấy người nọ, ngã tư đường vốn đang yên tĩnh nhất thời nổi lên một mảnh hoan hô "Quốc chủ" vang tận trời xanh, bằng vào điều này cũng đủ thấy

Diệp Thiên Nam rất được dân chúng Vạn Trúc quốc kính yêu.

Đệ tử Diệp gia thấy xung quanh mình hoan hô như vậy, mọi người lại càng đứng nghiêm, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười tự tin.

Ngay cả Diệp Khôn về mặt mặt kiên nhẫn cũng dùng ánh mắt tôn kính nhìn nam tử trung niên này.

Nam tử trung niên này chính là gia chủ Diệp gia - quốc chủ Vạn Trúc quốc, đồng thời cũng là đại bá của Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên.

Diệp Khôn khắc sâu trong đầu, lúc hắn mười ba tuổi đứng trước mộ đại ca bất lực mà khóc, Diệp Nam Thiên đã đến đây vuốt đầu hắn nói: "Cứ tận tình mà khóc đi, tuy nhiên sau khi khi khóc xong thì hãy ưỡn ngực đứng lên cố gắng vượt qua đại ca ngươi, nam nhi Diệp gia ta không tồn tại lùi hèn nhát!"

Diệp Khôn đang suy nghĩ bay bổng, Diệp Nam Thiên cũng không chú ý tới tên tiểu chắt ở bên cạnh. Hắn mang theo vẻ mặt tươi cười ôn hòa nhưng cũng không mất đi sự uy nghiêm từng bước đi ra, theo sau hắn là mấy tên trưởng lão cùng đi với Diệp Ứng đến Vân Cảnh đế quốc.

Mấy người chậm rãi dạo chú mục qua Diệp Ứng bên cạnh.

Diệp Ứng lúc trước đang bận rộn sắp xếp cũng cúi đầu thi lễ, chỉ thấy người đứng trước mặt mỉm cười nói vài câu liền chậm rãi trở về Diệp phủ.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên Diệp Khôn cũng không nghe thấy gia chủ nói cái gì. Chẳng qua nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Ứng thì hiển nhiên là dặn dò một số việc trên đường.

Diệp Khôn rõ ràng Diệp Ứng lần này làm đặc phái viên đi sứ Vân Cảnh đế quốc cũng chính là một cái tín hiệu của Diệp gia thông báo người đảm nhiệm việc thừa kế gia tộc chính là Diệp Ứng.

Tuy nữ nhi Diệp Nguyệt của Diệp Nam Thiên có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh nhưng Diệp Nguyệt là nữ nhân nên không thể thừa kế đại quyền Diệp gia, Diệp Ứng trở thành người thừa kế cũng là hy vọng của mọi người.

Lần này đi sứ cũng chính là một cái khảo hạch của Diệp gia đối với Diệp Ứng.

Theo một tiếng ra lệnh của Diệp Nam Thiên, đội ngũ triều bái lần này chậm rãi chạy ra khỏi Trúc Hải thành trong tiếng động lớn rầm rĩ dần dần hướng phía ngoại thành dời đi.

Lần đi sứ này, Diệp gia tổng cộng phái ra đội ngũ hơn hai trăm người. Trong đó, Tiên Thiên tu sĩ ba mươi người, Trúc Cơ tu sĩ một người. Chẳng qua ngoài dự liệu của Diệp Khôn, Diệp Nhạn lần này cũng không hộ tống Diệp Ứng đi sứ Vân Cảnh đế quốc.

Diệp Khôn đứng trên tường thành nhìn đoàn xe phía xa xa, tầm mắt chuyển sang trên người Diệp Nhạn đang được đám người xung quanh vây bọc, hai mắt khẽ nhắm lại.

Diệp Ứng lần này đã được coi là người chân chính kế thừa Diệp gia, Diệp Nhạn là em ruột của hắn nên địa vị tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Mà hắn cùng Diệp Nhạn vốn không chung đường, chuyện này thì mọi người cũng đều biết, nói vậy thì kế tiếp sẽ có không ít phiền toái tìm tới hắn đây.

Bất quá...

Diệp Khôn hít một hơi thật dài, dừng nói Diệp Ứng vẹn vẹn chỉ là người sắp được thừa kế, kể cả gia chủ thì cũng có làm sao. Đây là một thế giới coi trọng thực lực, việc hiện tại hắn phải làm chính là cố gắng tăng lên thực lực!

Đã tới lúc phải đi vào Phong Tuyết sơn mạch!

...

Phong Tuyết sơn mạch, cách Trúc Hải thành ba bốn mươi dặm về hướng Đông Bắc, tiến lên phía Bắc chính là Xích Viêm quận thuộc Nam bộ Vân Cảnh đế quốc. Nằm ở vị trí cuối cùng phía Nam Cảnh Châu chính là Vạn Trúc quốc, xuyên qua lãnh địa của hai mươi nước Nam bộ. Nơi đây thế núi liên miên, là một vùng khí ho cò gáy, cực kỳ hiểm ác.

Bên trong đây rầy yêu thú kết thành từng đàn, thậm chí tồn tại không ít yêu thú có thực lực so sánh với Trúc Cơ tu sĩ được xưng là Nam bộ Cảnh Châu đệ nhất hiểm địa!

Tuy rằng Phong Tuyết sơn mạch nguy hiểm nhưng trong đó có đại lượng linh thảo, linh dược sinh trưởng. Mà da lông cùng yêu hạch của yêu thú đối với việc luyện khí, luyện đan chính là tài liệu thượng đẳng. Cho nên hàng năm đều có rất nhiều tu sĩ của hai mươi nước tiến vào bên trong săn bắn yêu thú, thu thập linh dược. Thu Liệt tổ chức hàng năm của Diệp gia cũng do Trưởng lão Trúc Cơ Cảnh dẫn đội mang đám đệ tử trẻ tuổi đến đây lịch lãm đồng thời săn bắt yêu thú, thu thập linh dược.

Có thể nói ở trong này nguy hiểm cùng kỳ ngộ song song tồn tại.

Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch, Diệp Khôn đang bước nhanh hành tẩu trong rừng cây, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng đảo qua một ít chỗ trũng, quái thạch lởm chởm. Dựa theo kinh nghiệm hái thuốc trong dĩ vãng của hắn, ở những chỗ này thường thường sẽ có không ít linh thảo cùng linh dược tồn tại.

Lần này tiến vào Phong Tuyết sơn mạch vì mục đích thu thập linh thảo linh dược đột phá bình cảnh Thông Kinh. Lấy tu vi Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh hiện tại của hắn cộng với việc phục dụng Chích Dương Thảo lực lượng đã tới một ngàn năm trăm cân thì trừ phi gặp phải yêu thú, chứ đảm đã thú bình thường dĩ nhiên là không sợ.

Ở trong rừng đi được mấy canh giờ, khuôn mặt Diệp Khôn cũng dần dần chuyển từ vẻ mong chờ ban đầu sang nghi ngờ.

Phong Tuyết sơn mạch này hẳn không phải là chưa từng tới, địa hình xung quanh sớm đã nhập vào trong đầu. Nhưng trải qua ba canh giờ tìm kiếm hắn vẫn như trước không thu hoạch được chút linh thảo linh dược nào!

"Chuyện gì vậy nhỉ?"

Diệp Khôn đứng dưới một cây đại thụ cao gấp ba người mình, nhủ mảy suy tư một trận, không khỏi giật mình vỗ đầu.

Hắn ngược lại quên mất, hai tuần lễ trước chính là ngày tổ chức Thu Liệp của Diệp gia, quá nửa đệ tử trẻ tuổi bất luận là Tiên Thiên tu sĩ hay Hậu Thiên võ giả đều kết bạn tiến vào bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch. Linh dược nơi này sớm đã bị càn quét không còn, muốn ở khu vực này tìm linh dược không thể nghĩ ngờ đây là việc làm vô ích.

Tưởng tượng đến đây, vẻ mặt Diệp Khôn cũng trở nên ngưng trọng.

Chẳng lẽ hắn phải xâm nhập vào trong Phong Tuyết sơn mạch?

Đây cũng không phải là chuyện đùa, dù sao bên trong Phong Tuyết sơn mạch chính là nơi yêu thú sinh sống. Những yêu thú này cũng không phải mấy con dã thú bình thường có thể so sánh được, không những thân thể mạnh mẽ, một ít yêu thú còn có thể thi triển yêu pháp tương đương với tu sĩ đã đạt tới Thông Kinh Cảnh thi triển chiến kỹ. Yêu thú tầm thường bình thường phải cân ba đến năm tu sĩ Thông Kinh Cảnh hợp lực đối phó, mà một ít yêu thú thực lực cường đại lại tương đương với Trúc Cơ tu sĩ!

Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch, Diệp Khôn còn có thể ứng phó nhưng một thân một mình xâm nhập vào Phong Tuyết sơn mạch, tuyệt đối là hung hiểm vạn phần.

Cứ như vậy mà trở về?

Diệp Khôn không cam lòng, vừa nghĩ tới lúc trước bị Diệp Nhận giễu cợt thì ánh mắt liền lạnh như băng, không khỏi hung hăng cắn răng một cái!

Phong Tuyết sơn mạch đích xác nguy hiểm, nhưng nếu ngay cả cái Phong Tuyết sơn mạch nhỏ nhỏ này mà cũng không dám tiến vào thì tương lai nói gì đến việc tung hoành thiên địa tiêu điều tự tại?

Nghĩ tới đây, Diệp Khôn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn khu rừng rậm màu sắc rõ ràng đã trở nên thâm u, vận khởi Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp, thoảng cái liền xông vào bên trong khu rừng rậm.

Phong Tuyết sơn mạch đã tồn tại trước cả hai mươi quốc gia Nam bộ, diện tích của nó cũng theo rừng rậm phát triển không ngừng mà trở nên rộng lớn. Bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch hiện tại kỳ thật đều do rừng rậm gần trăm năm nay khuếch trương ra, chân chính bước chân vào bên trong Phong Tuyết sơn mạch thì Diệp Khôn mới cảm giác thấy cảnh sắc có sự bất đồng rõ rệt.

Cỏ thụ chọc trời xanh um tươi tốt, có cây cổ thụ cao tới hơn mười trượng, thân cành cao chót vót, cành lá rậm rạp, đem ánh mắt trời hoàn toàn che lấp. Trong rừng cây chông chênh đại lượng lá mục khiến toàn bộ khu rừng rậm tràn ngập một cỗ không khí ẩm ướt, hú bại.

Không ai biết được bên dưới đồng lá mục này dấu điểm nguy hiểm gì?

Trong rừng, Diệp Khôn cũng không đem Linh Hồ Đạp Tuyết thân pháp vận dụng đến mức tận cùng mà dùng tốc độ chậm chạp hơn rất nhiều. Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn luôn cảnh giác quét bốn phía xung quanh.

Ở trong rừng hành tẩu ước chừng thời gian một nén nhang, trong lúc bụng Diệp Khôn nhịn không được cô cô lên một tiếng thì ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Chỉ thấy chỗ rẽ của một cây đại thụ cách bên phải hắn hơn mười hai trượng, một cây nấm ánh vàng rực rỡ ẩn trong bụi cỏ đại nhìn hết sức chói mắt!

"Đây là... Kim Linh Cô!" Nhìn cây nấm màu vàng giống như lông đuôi linh điều, Diệp Khôn không khỏi vui mừng quá đỗi!

Kim Linh Cô, bên trong Diệp gia chính là đãi ngộ cao nhất đối với đệ tử trẻ tuổi, nghe nói Diệp Ứng lúc đầu được phát hiện có thiên phú tu luyện thì phần thưởng gia tộc ban tặng cho hắn là một gốc Kim Linh Cô!

Đây chính là nhất phẩm linh dược hàng thật giá thật!

Thế gian linh dược được chia làm cửu phẩm, phẩm cấp càng cao thì linh khí ẩn chứa càng nồng đậm, dược hiệu cũng càng tốt hơn. Đối với linh dược đã ngoài nhị cấp, nghe nói chỉ có ở chỗ sâu nhất bên trong Phong Tuyết sơn mạch mới tồn tại. Nhưng ở trong đó có cả yêu thú tương đương với Trúc Cơ tu sĩ trong truyền thuyết sinh sống, cho dù là ba gã Trúc Cơ tu sĩ của Diệp gia cũng không dám dễ dàng bước chân vào!

Tuy nhiên đối với Diệp Khôn mà nói thì hắn đã tìm được nhất phẩm linh dược Kim Linh Cô. Dược hiệu của nó không phải loại linh dược không có phẩm cấp như Chích Dương Thảo có thể so sánh, thậm chí linh khí của hai mươi gốc Chích Dương Thảo hắn ăn vào cũng không thể so sánh với một gốc Kim

Linh Cô!

Quả nhiên dám mạo hiểm thì sẽ có hồi báo, Diệp Khôn không nghĩ tới rằng bản thân hắn vừa mới tiến vào Phong Tuyết sơn mạch đã có thể phát hiện ra gốc Kim Linh Cô này.

Diệp Khôn mừng như điên bước tới, hắn đi vài bước đã đến trước cây đại thụ đưa tay ra chuẩn bị hái gốc Kim Linh Cô.

Hiện tại toàn bộ tâm thần hắn đã bị Kim Linh Cô hấp dẫn, nguy cơ bỗng hiện lên!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tiên Thiên Đệ Lục Tầng (1)

Ngay lúc Diệp Khôn đang rướn người lên định với tay hái, phía bên trên lớp lá mục bỗng nhiên nổ tung, một luồng gió tanh ập vào mặt!

Diệp Khôn kinh hãi, hắn ngoái đầu lại thì thấy bên trong đồng lá cây bay đầy trời có một con mãng xà còn to hơn cả thân hình hắn, mồm há to như chậu máu xông tới định đớp lấy hắn. Con mãng xà này hoá ra đang nấp dưới đồng lá mục nát. Nó chơi trò ôm cây đợi thỏ, dựa vào Kim Linh Cô hấp dẫn đã thú đến!

Khoảng cách gần như thế, Diệp Khôn muốn né tránh cũng cực kỳ khó khăn. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhanh chóng ngửa người ra đằng sau đúng theo chiêu Thiết Bản Kiều mới may mắn tránh được cú đớp của con mãng xà. Nhìn trực tiếp con mãng xà ngay sát mặt mình, Diệp Khôn hoảng sợ cứng người!

Tuy nhiên lúc này không phải lúc suy nghĩ vẩn vơ, hắn mượn sức cực lớn ở thất lưng, hai tay đập một cái, một chiêu Linh Hồ Tham Trảo xuất ra, hai tay như thanh đao đánh vào bụng con mãng xà!

Khi bàn tay Diệp Khôn đập vào thì không thấy máu tươi bắn ra mà chỉ thấy mãng xà thân hình uốn éo phi trên không trung. Nó tránh đi chỗ yếu nhất là phần bụng, Diệp Khôn cứ nghĩ chiêu này đã đắc thủ. Khi chiêu Linh Hồ Tham Trảo chạm tới thì phát ra âm thanh như tiếng kim loại va vào nhau.

Vây của con mãng xà vậy mà cứng rắn dị thường!

Ngay lúc Diệp Khôn còn đang kinh ngạc thì thân thể con mãng xà bỗng đập xuống giống như một cây gậy từ trên không đánh tới!

Nếu hắn bị trúng đòn đánh này thì con mãng xà này chắc chắn sẽ giờ chiều cuốn chặt hắn lại. Tuy nói hiện giờ lực lượng của Diệp Khôn đã đạt tới một ngàn năm trăm cân nhưng hắn cũng không dám để con mãng xà cuốn chặt.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Khôn lặn một vòng, khó khăn lắm mới tránh thoát được. Tay hắn chóng đất bật lên đứng thẳng rồi ngoái đầu lại.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ chân diện mục của đại gia hoả này!

Đây là một con cự mãng thân dài khoảng bảy tám trượng, vảy trên thân màu nâu xám giống hệt như màu của chiếc lá mục từng, nếu không quan sát cẩn thận rất dễ bị màu sắc trên người nó đánh lừa. Trên đỉnh đầu có một đôi mắt tam giác đang cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Khôn, rõ ràng nó đã có một tia linh trí!

Tuy nhiên con cự mãng này rõ ràng không phải là yêu thú, Diệp Khôn vừa mới chạm vật như vậy bởi vì hắn nhìn thấy Kim Linh Cô mà không ngờ đã bị con cự mãng xà đánh lén.

"Viu viu --" Lưỡi con cự mãng thò ra thụt vào liên tục, nó từ từ di chuyển xung quanh Diệp Khôn. Tuy rằng nó vốn có thể cảm giác được Diệp Khôn khó đối phó, nhưng không đành lòng dứt bỏ con mồi đến miệng này. Nó vung đuôi xông tới Diệp Khôn mà đớp!

"Hừ!"

Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, dưới chân di chuyển. Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết nhảy mắt phát huy tới cực hạn, thân hình thoăn thoắt nhẹ nhàng nhảy giống như con linh hồ, chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh con cự mãng. Đồng thời hai tay của hắn vurun ra đập xuống mặt đất, cả thân hình bay lên trời!

Diệp Khôn vừa chạy vừa nhảy trông rất đơn giản thể nhưng lại tránh né được cái miệng khổng lồ cùng cái đuôi lớn tướng của con cự mãng!

Thừa lúc con cự mãng nghỉ ngơi giữa hai lần công kích, Diệp Khôn liền ra tay !

Chỉ thấy hai chân của hắn trên không trung đạp một cái, thân hình dịch lên phía trước mấy trượng, nháy mắt đã ở trên đỉnh đầu măng xà, hai tay giống như móc câu hung hăng chụp vào chỗ cách đỉnh đầu cự măng bảy tấc!

Tốc độ của Diệp Khôn quá nhanh làm con cự măng chưa kịp phản ứng gì hết. Hai tay của Diệp Khôn cắm sâu vào con cự măng. Chợt, hắn quát lớn một tiếng, hai tay gồng lên để lại trên người con cự măng có một lỗ hồng thật lớn!

"Tê!" Thân hình con cự măng run rẩy. Nó điên cuồng giãy dụa, máu tươi bắn tung toé ra bốn phía. Trong phút chốc mặt đất đã nhuộm thành màu đỏ, mà sức của con cự măng càng ngày càng yếu. Chẳng mấy chốc nó nằm gục trên mặt đất không nhúc nhích.

"Con súc sinh này thật là khó đối phó, ở trong Phong Tuyết sơn mạch cũng chỉ là dã thú bình thường nhưng không ngờ lại mạnh mẽ hơn xa dã thú bên ngoài." Diệp Khôn nhìn thì thê cự măng thở ra một hơi thật mạnh. Hắn vốn tưởng rằng tiến vào Phong Tuyết sơn mạch thì chỉ có yêu thú mới là mối đe dọa lớn nhất. Xem ra nếu hắn không cẩn thận thì dù là dã thú bình thường cũng có thể gây nguy hiểm lớn.

Ở bên trong cái sơn mạch mệnh mông không một bóng người này, nếu dã thú bị trọng thương rơi rớt máu thì mùi của chúng sẽ hấp dẫn càng nhiều dã thú và yêu thú. Đến lúc đó, cho dù hắn có thêm mấy cái mạng cũng không đủ.

Trong chốc lát tự xét, Diệp Khôn chưa bao giờ thấy được con măng xà to nào đến như vậy. Diệp Khôn đi thẳng đến Kim Linh Cô ở bên dưới gốc đại thụ, hắn móc trong túi ra một thanh thạch đao rồi cúi xuống thật cẩn thận dọc theo gốc mà đào. Một gốc cây Kim Linh Cô nhanh chóng liền bị đào đi ra.

"Ừc."

Nhìn gốc Kim Linh Cô trước mặt, Diệp Khôn nuốt ực nước miếng một cái, tuy thế hắn vẫn lấy Kim Linh Cô cất vào bên trong hầu bao.

Trải qua hai tuần lễ thí nghiệm, Diệp Khôn đối với năng lực tiêu hóa của mình cũng đã có hiểu biết nhất định. Ví dụ như Chích Dương Thảo cần một canh giờ tiêu hóa, Kim Linh Cô được tính tốt hơn thì hắn là phải cần nhiều thời gian hơn. Mà hiện tại hắn cần bản không thể ngồi im tại đây một canh giờ được.

Trên người hắn hiện tại dính đầy máu tươi của con cự măng. Bây giờ cần nhất là phải tìm được một dòng suối nhỏ để gột rửa được hết máu, bằng không hấp dẫn yêu thú đến thì hắn không có khả năng đối phó được.

Thu hoạch Kim Linh Cô xong, Diệp Khôn quay đầu lại nhìn con cự măng, hắn liếm liếm bờ môi.

Con cự măng này sống bên trong Phong Tuyết sơn mạch không biết đã cắn nuốt được bao nhiêu linh thảo linh dược. Thịt của nó chắc chắn là nhiều linh khí, tuy rằng bỏ đi là đáng tiếc nhưng hắn cũng không dám lưu lại đây lâu hơn.

Đi đến gần cự măng, Diệp Khôn dùng thạch đao xé con măng xà ra. Hắn lấy đi mật rắn vì đây là nơi ngưng tụ những tinh hoa của nó. Đồng thời cắt lấy một tảng thịt ở phần ngực, nơi này thịt có chất lượng nhất ném vào hầu bao rồi quay người bỏ đi thật nhanh.

Đối với đệ tử bên trong tộc thì Diệp gia luôn luôn tận tâm tận lực bồi dưỡng. Hơn nữa, gia tộc hàng năm đều tổ chức những đợt Thu Liệp cho nên những đệ tử của Diệp gia đều là những thợ săn xuất sắc. Vì thế Diệp Khôn dù chỉ mới mười ba tuổi đã dám xâm nhập vào Phong Tuyết sơn mạch để hái linh dược rồi.

Không bao lâu, Diệp Khôn đã tìm được một dòng suối nhỏ, hắn nhanh chóng tẩy rửa hết mùi máu tươi trên người.

Ngồi trên bờ suối, Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn những bụi cây rậm rạp xung quanh. Dù cây cối rậm rạp nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc trời đã dần tối, chẳng mấy chốc nữa màn đêm sẽ buông xuống.

Trong rừng, ban đêm chính là thời điểm nguy hiểm nhất. Diệp Khôn đã tìm được một gốc Kim Linh Cô, hơn nữa trong bụng đã đói mềm, sức lực bây giờ giới hạn cũng chỉ được năm thành nên hắn tính toán dừng việc tìm kiếm thảo dược. Ánh mắt hắn tập trung xem xét những vách đá trên núi ở phía Đông Bắc để tìm sơn động làm chỗ ẩn thân.

...

Màn đêm dần buông xuống, những cây cối chuyển thành màu xám xịt rồi cả không trung cũng chuyển thành màu tối đen như mực.

Trên vách đá phía Đông Bắc có một cái khe, Diệp Khôn khoanh chân ngồi xuống.

Hắn đốt một đồng lửa rồi ngồi đó nướng thịt măng xà, mùi thịt nướng tỏa ra thơm ngát.

Đối với những thứ này Diệp Khôn lại làm như không thấy, hắn nắm chặt Kim Linh Cô đã được rửa sạch sau đó hít sâu một hơi rồi cắn một miếng.

Một mùi thơm nồng đậm tràn ngập trong miệng, miếng nấm non mềm hóa thành một luồng nhiệt lưu chạy vào trong bụng.

Thành hay bại là ở lúc này!

Diệp Khôn vừa nuốt miếng Kim Linh Cô thì cảm thụ được trong cơ thể nóng cực kỳ như có lửa đốt.

Ngay tại lúc Diệp Khôn sắp chịu đựng không nổi định hô lên thì trong dạ dày của hắn bỗng truyền đến một luồng hấp lực cực lớn. Lực lượng tán loạn

trong cơ thể bỗng tràn ngập cả dạ dày. Luồng nhiệt lưu cuồng bạo lúc trước hóa thành một luồng lực lượng ôn nhuận tràn ngập khắp thân thể.

Diệp Khôn vội vàng vận khởi bí quyết đã thông kinh mạch của thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết, nguồn lực lượng ôn nhuận theo bí quyết của Diệp Khôn vận chuyển, bèn từ từ hội tụ ở bụng hắc rồi xông về tầng ngăn trở kia...

"Àm!"

Giống như có một tiếng sấm sét nổ vang ở bên tai. Trong nháy mắt nguồn lực lượng này xông về phía điểm ngăn trở kinh mạch. Diệp Khôn cảm giác được rõ ràng bên trong cơ thể có một cái gì đó lặng lẽ vỡ vụn, một loại năng lượng kỳ lạ không thể hình dung được đang tràn ngập ở khắp các nơi trong cơ thể.

Bên trong sơn động, Diệp Khôn mở choàng hai mắt!

Trong nháy mắt, hắn cảm giác thấy thế giới xung quanh mình có gì đó khác lạ.

Trong không khí có một luồng vật chất như có như không đang lẳng lẳng đầy trong không trung. Đáng chú ý nhất là ở trên người của hắn.

Đồng lửa chớp chớp như muốn tắt ngấm, bóng tối lại chiếm dần chỗ trong sơn động. Có một tầng bạch quang bao phủ trên người hắn, làm cho hắn giống như con đom đóm trong đêm đen.

"Linh khí!" Diệp Khôn thì thầm, trong mắt chan chứa niềm vui.

Hiện giờ tại bụng hắc bạch quang có vẻ nồng đậm nhất. Theo bí quyết vận chuyển đã thông gân mạch bạch quang chậm rãi di chuyển lúc đi vào bụng dưới, lúc đi lên lồng ngực. Tại lồng ngực xuất hiện một lưới huỳnh quang tinh tế. Diệp Khôn cảm giác được sau mỗi nhịp thở là cảm giác sức mạnh tăng lên!

Bạch quang vẫn chuyển động chưa dừng lại. Nó chạy lên phía trên lồng ngực, sau đó rẽ sang phía bả vai bên phải rồi chạy thẳng xuống ngón cái bàn tay phải.

Linh khí theo kinh mạch đã thông một vòng, Diệp Khôn thấy được sức mạnh của chính mình đang tăng dần lên. Hắn nhắm tính có lẽ là phải đến tu sĩ đệ lục tầng rồi, lực đã đạt hai ngàn cân mà thân thể hắn cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

"Hô -- "

Hắn thở ra một hơi trọc khí thật dài và nặng nề rồi chậm rãi đứng dậy. Khi hắn vươn tay ra thì thấy trên bàn thay có một tầng hào quang màu trắng đục!

"Bá -- "

Hắn vùng tay lên, đầu ngón tay lướt qua vách đá thật dày mà giống như lướt qua đậu hũ. Vách đá vậy mà lại bị cắt sâu ba thước giống như có lợi kiếm đào qua!

Đây là Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Lực công kích của hắn hiện giờ có thể ẩn chứa linh khí, nếu tu hành chiến kỹ sẽ làm cho uy lực tăng thêm một bậc!

Miệng Diệp Khôn nở một nụ cười tươi, ánh mắt lóe lên như ánh sao.

Lần này tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, tựa hồ so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn nhiều, ít nhất hiện giờ đạt tới Tiên Thiên đệ lục tầng. Hiện tại có đối mặt yêu thú cũng sẽ không phải là vô lực nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 7: Hỏa Hồ Chiến Kỹ

Đồng lửa trại lại được nhóm lên.

Sau một đêm tu hành, bụng Diệp Khôn đã muốn “Cô cô” lên mấy tiếng. Hắn vớ lấy món thịt rắn nướng ngào một miếng thật to. Sau đó, Diệp Khôn vội vàng ăn hết chỗ thịt mỡ xà rồi nuốt luôn cả túi mật. Thế nhưng bụng hắn vẫn chưa có chút dấu hiệu nào gọi là được ăn no.

"Xem ra sau này phải chuẩn bị sẵn một ít linh dược phòng thân."

Diệp Khôn bắt đầu đi lác lác đầu, lần trước tiến giai Thông Kinh chỉ cần chỗ thịt này và linh khí trong túi mật là đủ để bổ sung năng lượng nhưng hiện tại còn thiếu nhiều lắm.

Diệp Khôn đi qua cửa động được che kín bằng một tảng đá. Hắn nhìn lên bầu trời. Ngoài trời đen đặc, chỉ có mùi máu tươi phảng phất ở trong Phong Tuyết sơn mạch.

Hiển nhiên, bây giờ còn chưa phải lúc rời đi.

Diệp Khôn cố nhịn cơn đói bụng. Hắn bèn lấy ra một quyển sách nhỏ từ trong túi.

Tờ thứ nhất trong sách có một hàng chữ to làm hắn chú ý:

“Hỏa Linh Yêu Hồ, tên gọi tắt là Hỏa Hồ. Đây là thượng cổ dị chủng, cả người lửa cháy giống như Linh Động chi hỏa.”

Không tồi, quyển sách nhỏ này có ghi lại chiến kỹ trụ cột của Diệp gia - Hỏa Hồ chiến kỹ.

Chiến kỹ này có thể nói là mỗi một tu sĩ Diệp gia đều phải tu luyện. Nó thuộc loại mô phỏng chiến kỹ khi chiến đấu của loài thú.

Cái gọi là chiến kỹ nếu không tính phẩm cấp thì có ba loại chiến kỹ. Đó là: ngũ hành chiến kỹ, khí chiến kỹ và mô phỏng thú chiến kỹ.

Ngũ hành chiến kỹ là dựa vào linh khí thân thể dẫn động thiên địa ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ kết hợp với tiểu tam kỳ Băng Phong Lôi thành chiến kỹ. Nó có ưu điểm đó là uy lực lớn, nhưng nhược điểm là thi triển chậm chạp. Nó còn được gọi là Ngũ Hành pháp thuật.

Mà khí chiến kỹ lại là phối hợp với vũ khí sáng chế để tạo ra chiến kỹ. Những người tu tiên sử dụng cũng giống như người luyện khí. Lúc đầu sử dụng mộc côn đối phó dã thú, sau luyện chế ra linh khí để lấy linh bảo đối kháng yêu thú. Nếu thiên phú của yêu thú là nhanh vuốt sắc bén, thân thể mạnh mẽ thì thiên phú của con người là sức sáng tạo, luyện khí là điểm xuất sắc nhất.

Mà khí chiến kỹ cần phải phối hợp với cách thi triển linh khí. Ban đầu con người dùng kiếm pháp, đao pháp, cung pháp, côn pháp, thương pháp chống lại yêu thú. Thật ra nó với Ngũ Hành chiến kỹ đúng là trăm sông đổ về một biển.

Còn mô phỏng thú chiến kỹ lại là một phương pháp rất cực đoan. Thời thượng cổ yêu thú hoành hành, thế giới này do chúng thống trị. Con người vừa sợ hãi yêu thú lại vừa ngưỡng mộ chúng vì chúng được thiên địa ban cho thân thể cường hãn, thiên phú về chiến đấu. Do đó, con người liền bắt chước yêu thú sáng tạo ra chiến kỹ, loại này chiến kỹ gọi là mô phỏng thú chiến kỹ.

Tu luyện mô phỏng thú chiến kỹ, khi vào trận chiến dường như hóa thân thành yêu thú. Loại phương pháp này cũng cần thân thể mạnh mẽ. Đó cũng là nguyên nhân tại sao những đứa trẻ của Diệp gia lại rèn luyện thân thể ngay từ lúc nhỏ.

Bí tịch tốt nhất của Diệp gia là Ngự Thú Tâm Kinh, công hiệu của bí tịch là làm cho thân thể cường hóa lên mấy lần!

Đáng tiếc là Diệp Khôn không thể với đến Ngự Thú Tâm Kinh mà trong tay hắn chỉ có Hỏa Hồ chiến kỹ. Bởi vì đó là chiến kỹ nhất phẩm, là trụ cột của Diệp gia. Mật khác, Hỏa Hồ chiến kỹ kia là do ca ca Diệp Kiên của hắn, khi còn sống đã sao chép ra từ trong Tàng Thư Các. Với địa vị của Diệp Khôn nếu chưa tấn cấp Thông Kinh cũng không có tư cách cầm Hỏa Hồ Chiến Kỹ.

Nếu Diệp Khôn muốn tu luyện trấn tộc chi bảo Ngự Thú Tâm Kinh thì phải trở về Diệp gia rồi chúng tỏ năng lực mới có thể đạt được truyền thừa.

Nhưng mà bây giờ chỉ cần một quyển Hỏa Hồ chiến kỹ cũng đủ làm cho hắn mất nhiều thời gian đọc và nghiền ngẫm cho thật kỹ.

Từ trang thứ hai của Hỏa Hồ chiến kỹ đã trình bày những chiêu thức nhất phẩm. Những chiêu thức này không quá phức tạp, cũng chỉ có bốn chiêu là: Hỏa Hồ Câu Trảo, Hỏa Hồ Thân Pháp, Hỏa Hồ Súc Vĩ, Hỏa Hồ Phác Sát.

Tất nhiên, chiêu phức tạp nhất chính là Hỏa Hồ Thân Pháp và chiêu cuối cùng Hỏa Hồ Phác Sát. Trong Hỏa Hồ Thân Pháp ẩn chứa rất nhiều bộ pháp huyền bí. Tuy nói là Diệp Khôn đối với thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đã rất tinh tường nhưng cũng không thể so được với Hỏa Hồ Thân Pháp về độ tinh diệu.

Mà Hỏa Hồ Phác Sát nếu kết hợp với ba chiêu phía trước thì chính là một điểm tinh hoa của Hỏa Hồ chiến kỹ!

Diệp Khôn vừa cầm sách xem xét vừa đứng dậy xoa tay múa chân. Hắn nhanh chóng đắm chìm trong đó...

Đến khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào khe núi thì Diệp Khôn mới dừng tay. Hắn ngẩng đầu nhìn trời thở ra một hơi dài.

"Thì ra là thế!"

Hỏa Hồ chiến kỹ cũng giống những chiến thuật mô phỏng thú khác. Nó tổng cộng chia làm bốn giai đoạn: Hình Thú, Thú Ý, Thú Thế, Thú Thần.

Cái gọi là Hình Thú chính là nắm giữ hình thái, chiêu thức bắt chước động tác dã thú đi săn có quán nhập linh khí để phát huy hiệu quả chiến kỹ.

Thú Ý chính là thông qua mỗi chiêu Hình Thủ để hiểu đạo lý về sau. Nếu thông hiểu đạo lý mới gọi là nắm được thực ý của Hòa Hồ chiến kỹ. Sau khi thi triển mới giống Hòa Hồ ở cái đánh giết con mồi đó mới gọi là từ hình dạng mà hiểu ý nghĩa. Với những chiến kỹ mô phỏng thượng đẳng khi đạt một cấp độ nhất định thì có thể thông qua chiến kỹ làm cho một phần thân thể hoá thú, bởi thế mới phát huy uy lực chiến kỹ cao độ.

Còn Thú Thế và Thú Thần thì trên Hòa Hồ chiến kỹ ghi lại quá ít, chỉ có lác đác mấy chữ. Đại khái Diệp Khôn có thể đoán đó chính là nói về khí thể, mà thần là thần vận. Có thể hiểu là phẩm cấp của Hòa Hồ Chiến Kỹ quá thấp cho nên căn bản không thể có thêm giai đoạn này.

Xem hết một lượt Hòa Hồ chiến kỹ, Diệp Khôn mới đứng dậy dập tắt đồng lửa rồi bước tới cửa động đẩy tảng đá chắn cửa ra. Hắn cúi lưng đón nhận ánh mặt trời ấm áp chiếu vào thân thể.

Ánh mặt trời chiếu xuống rừng cây làm cho sương mù còn đọng lại như được khoác lên một màu vàng óng ả. Mùi máu tanh cũng dần dần tan đi theo những tia nắng chiếu xuống.

Diệp Khôn tham lam hít đầy một hơi không khí. Hắn tóm lấy dây leo mọc trên vách đá rồi tụt nhanh xuống dưới. Chỉ thoáng một cái đã biến mất sau bóng lá um tùm.

...

Thác nước đổ xuống âm ầm. Dòng nước chảy thẳng từ trên trời xuống thủy đầm làm bọt nước bắn tung toé đầy trời.

Ngay giữa thác nước, trên tảng đá lớn có một gã thiếu niên đứng thẳng, cặp mắt nhắm nghiền.

Thiếu niên ở trần, thân thể trông gầy yếu nhưng hiện đầy cơ bắp. Ở trước ngực và đằng sau lưng đầy những vết thương, vết mới chồng lên vết cũ làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng!

"Hòa Hồ Câu Trảo!"

Thiếu niên bỗng nhiên cử động, miệng quát khẽ một tiếng. Trên hai bàn tay, linh khí bắt đầu khởi động. Bàn tay biến thành màu đỏ hồng nhạt. Khi linh khí ngưng tụ ở tay thì cước bộ cũng đồng thời máy động.

Tự nhiên, linh hoạt!

Nếu ai nhìn thấy thiếu niên này cất bước chắc sẽ có cảm giác này.

Bên trong cái tự nhiên, linh hoạt còn ẩn chứa sát khí!

Cước bộ giống như Hòa Hồ cẩn thận di chuyển trong rừng, vừa nhẹ nhàng vừa cảnh giác. Mà khi hắn nghiêng đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lợi hại vô cùng. Hắn nhìn chằm chằm vào ba người không lồ băng đá ở cách hắn khoảng mười trượng, bàn tay chém mạnh ra hai cái!

"Tê..."

Hai tiếng kêu lên thật thê lương. Cự thạch trước mặt thiếu niên có hai vết in hằn vòng quanh cả người, cuối cùng giao nhau tại một chỗ!

"Kít kít!"

Một tiếng vang lên, ba người người đá khổng lồ từ từ gục xuống!

Nhìn kiệt tác của mình, gã thiếu niên cười vui vẻ.

Thiếu niên này chính là Diệp Khôn.

Hắn đã ở lại Phong Tuyết sơn mạch ước chừng một tháng. Sống ở chỗ nguy hiểm như Phong Tuyết sơn mạch tất nhiên không thể không gặp yêu thú. Những vết thương cũ mới chồng chất lên nhau đó là dấu vết của yêu thú để lại trên người hắn.

Trải qua rất nhiều hiểm nguy nên tất nhiên kinh nghiệm của Diệp Khôn cực kỳ phong phú. Khi trước trong Trúc Hải Thành, hắn mất một tháng mới có thể lấy được ba gốc Chích Dương Thảo. Trong Phong Tuyết sơn mạch đầy những linh thảo linh dược, đến thịt dã thú cũng chứa rất nhiều linh khí.

Phối hợp với khả năng tiêu hóa lạ thường của hắn thì bây giờ Diệp Khôn đã đã thông ba kinh mạch trong mười hai chính kinh, ba đạo chính kinh hấp thu chứa đựng linh khí đủ để hắn chiến đấu kịch liệt trong một nén nhang.

Đương nhiên tiến bộ rõ rệt nhất vẫn là Hòa Hồ chiến kỹ.

Không biết là do hắn có thiên phú về mảng chiến kỹ hay vì có nguyên nhân khác mà khi hắn tu luyện Hòa Hồ Chiến kỹ chỉ mới một lần là đã có cảm giác thông hiểu đạo lý. Sau khi tu luyện được một tháng hắn có cảm giác có thể đã đến ngưỡng hiểu Thú Ý!

"Phù..."

Thở nhẹ một hơi, Diệp Khôn đi đến tảng đá để xem vết cắt ở đó như thế nào. Khi xem xét kỹ hần khe nhũn này: "Vết cào tuy vẫn thô ráp như trước nhưng vẫn tiến bộ lên khá nhiều, xem ra muốn vết cắt bóng loáng gọn gàng thì Hỏa Hồ chiến kỹ phải đạt tới giai đoạn Thủ Ý..."

Hắn lắc cái đầu, sờ vào cái bụng đã đói meo rồi từng bước nhảy khỏi tảng đá. Bên bờ thủy đàm có một đồng quần áo rách là tả.

Diệp Khôn tìm trong hầu bao một lúc bèn lấy một gốc thảo dược màu xanh có phiến lá giống như không tước xòe đuôi.

Đây là Không Tước Thảo, mặc dù nó là linh thảo chưa được xét phẩm cấp nhưng được hiệu trong các loại linh thảo cũng là không tệ.

Tu luyện trong Phong Tuyết sơn mạch, ngoài chuyện phải tránh né yêu thú thì còn một việc khác là hái các loại linh thảo linh dược. Trong hầu bao của Diệp Khôn đã sớm tràn đầy những loại thảo dược nhất phẩm khó tìm giống như Kim Linh Cô. Dù sao linh dược bậc này trừ yếu tố vận khí còn có yếu thú bảo hộ. Tuy Diệp Khôn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng nhưng cũng không dám đối đầu với loại yêu thú này.

Những vết thương trên người hắn là do trong thời gian này gặp phải yêu thú. Vết thương đến giờ vẫn còn đau nhức!

Sau khi ăn Không Tước Thảo, hắn hấp thu độ nửa canh giờ để tạm lấp đầy dạ dày, việc thi triển chiến kỹ cũng phải tiêu hao linh khí nên cũng phải nghỉ ngơi hồi phục.

Diệp Khôn đứng lên, hít một hơi thật sâu rồi lại nhảy lên tảng đá bắt đầu luyện tập Hỏa Hồ chiến kỹ.

Bên trong Phong Tuyết sơn mạch nguy cơ trùng trùng, ở đây chỉ có một quy luật là: nhược nhục cường thực!

Mặc kệ mục đích đi vào đây là gì, hiện tại hắn không muốn làm con mồi cho thú vật ăn thì vẫn phải điên cuồng rèn luyện.

Phía trên tảng đá thỉnh thoảng lại có những tiếng gầm vang lên mãi...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Hỏa Đề Hồ

Trong lúc tu luyện thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua nửa tháng.

Thu qua đông lại, cho dù Phong Tuyết sơn mạch ở nơi cuối cùng phương Nam của Cảnh Châu nhưng lúc này bên trong sơn mạch cũng xuất hiện một chút cảm giác mát mẻ.

Trong nửa tháng này, thực lực Diệp Khôn tiến triển càng lúc càng nhanh, mười hai chính kinh đã đã thông được một nửa. Sau khi đã thông toàn bộ sáu đạo chính kinh cũng khiến cho thực lực của hắn tăng thêm chừng năm thành.

Nhưng không được hoàn mỹ chính là việc tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ. Tuy rằng nửa tháng trước Diệp Khôn đã cảm giác được cảnh giới Thủ Ý chỉ cách một đường chỉ. Nhưng một đường này lại giống như rãnh trời, suốt nửa tháng này cho dù hắn đã đem Hỏa Hồ chiến kỹ hoàn toàn thấu hiểu nhưng vẫn như trước không chạm đến được.

...

Bên trong rừng rậm, Diệp Khôn hóa thành một vệt bóng mờ màu hồng bay nhanh đi. Nơi hắn đi qua, mặt đất đầy lá mục không một chút nhúc nhích.

Hỏa Hồ thân pháp đạt tới đỉnh làm cho thân hình hắn rất mạnh mẽ cùng nhạy cảm. Nửa tháng ở trong Phong Tuyết sơn mạch đã khiến hắn đối với đám cây cối này vô cùng quen thuộc.

"Toa toa"

Nhánh cây bên phải lay động một hồi khiến cước bộ Diệp Khôn chợt dừng lại. Bỗng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên từ bên phải hần mạnh mẽ đánh tới.

"Hừ!" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, hai chân di chuyển dễ dàng tránh khỏi cú đánh lên từ trong rừng.

Khi hắn dừng lại, phát hiện kẻ vừa đánh lên hắn là một đầu cự thủ dài ba xích thì không khỏi thân nhiên cười một tiếng.

"Rống!" Con cự thủ dường như cảm giác được sự châm chọc trong tiếng cười của Diệp Khôn. Nó liền phát ra một tiếng rống to giống như hổ gầm đánh thẳng tới hắn.

Con cự thủ này tốc độ cực nhanh, thậm chí toàn thân còn có linh quang chớp động cực kỳ yếu ớt, hiển nhiên nó chỉ còn kém nửa bước là có thể tấn cấp yêu thú.

Chẳng qua, dã thú cuối cùng vẫn chỉ là dã thú!

Dưới chân Diệp Khôn chợt lóe, một lần nữa né tránh một cú tấn công của cự thủ. Lúc này, hắn đã không còn buồn tha cho sự khiêu khích của con cự thủ nữa, hai tay chợt phát ra hồng quang mạnh mẽ chụp xuống!

"Hóa Hồ Cầu Trảo!"

"Vèo" một tiếng, cự thủ ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra liền trực tiếp bị chặt đứt đầu, chỗ bị chặt là một mảnh cháy đen đến cả máu cũng không chảy ra!

Thân thể đã mất đầu liền đổ xuống mặt đất, Diệp Khôn đưa tay ra cầm lấy cái đuôi trên thi thể con cự thủ. Con cự thủ này chỉ kém nửa bước là tấn cấp yêu thú dĩ nhiên trong thịt sẽ có rất nhiều linh khí, chẳng qua Diệp Khôn lại khế cau mày.

Hắn lần này xâm nhập vào rừng không phải để săn bắn yêu thú cùng thu thập linh dược, mục đích của hắn chính là tăng lên thực lực.

Hỏa Hồ chiến kỹ bị vây ở bình cảnh đã lâu, hiển nhiên không phải chỉ dựa vào tu luyện là có thể đột phá. Diệp Khôn chính là nghĩ đến biện pháp thông qua thực chiến để gia tăng thực lực.

Thú Ý vốn chân chính là dã thú đi săn mồi, muốn hiểu được loại ý nghĩa chân chính này có lẽ phải cùng dã thú đối chiến mà lĩnh ngộ ra!

Tuy nhiên, sau khi cùng con cự thủ này giao thủ, Diệp Khôn phát hiện được dã thú tầm thường vốn không phải là đối thủ của hắn. Muốn ở trong thực chiến đột phá cũng chỉ có đi tìm kiếm yêu thú thôi!

Chẳng qua, yêu thú có thể đối phó dễ dàng như vậy sao?

Yêu thú sở dĩ cường đại, ngoại trừ thân thể khủng bố thì mạnh nhất chính là kỹ xảo chiến đấu do huyết mạch truyền thừa. Những kỹ xảo chiến đấu này không sặc sỡ như kỹ xảo chiến đấu của con người nhưng đã trải qua ngàn vạn năm tích lũy, cho dù bên trong huyết mạch chỉ có một chút ký ức cũng đủ khiến chiến kỹ nó thi triển ra mạnh hơn tu sĩ rất nhiều.

Mà cấp bậc của yêu thú cũng chia làm cửu phẩm. Chính bởi vì có loại huyết mạch truyền thừa kỹ xảo chiến đấu này nên cho dù là nhất phẩm yêu thú thường thường cũng phải cần vài tên tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh mới có thể đối phó. Trong đó, nhất phẩm yêu thú mạnh nhất lại có thể so với tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng Ngưng Thần Cảnh!

Diệp Khôn đã ở trong Phong Tuyết sơn mạch nửa tháng nay cũng không phải là chưa gặp qua yêu thú. Chẳng qua hắn lần nào cũng đều phải chật vật chạy trốn, nếu như không có Hỏa Hồ Thân Pháp thì hắn thậm chí đã bị yêu thú giết chết rồi!

Đúng lúc Diệp Khôn suy tư, một tiếng rít gào thật lớn bỗng nhiên từ phía Nam truyền đến!

"Rống!"

Tiếng rống rung trời nhất thời làm cho chim chóc trong rừng rồi rít kinh sợ bay loạn lên.

"Âm thanh này hình như là tiếng hổ gầm?" Trong lòng Diệp Khôn cả kinh, hắn cảm giác được bên trong âm thanh này có một cỗ khí tức hung ác, tiếng rống thật lớn này hiển nhiên là do một con yêu thú phát ra!

Diệp Khôn không nghĩ tới chính mình vừa muốn tìm yêu thú, yêu thú lại tự nhiên xuất hiện. Trong lòng chợt động, hắn dùng cước bộ cẩn thận hướng về phía thanh âm truyền đến. Trong chốc lát, một sơn cốc nhỏ hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Khắp sơn cốc trải đầy lá đỏ, so sánh với xung quanh thì độ ẩm rõ ràng cao hơn rất nhiều. Lúc Diệp Khôn đi vào sơn cốc, ánh mắt hắn lập tức bị con yêu thú khổng lồ bên trong hấp dẫn!

Đây là một con hổ cao chừng hai người, dài ba bốn trượng. Bộ lông trên người nó dường như bị máu tươi nhuộm hồng nhìn vô cùng chói mắt!

Bốn chân hổ lớn đều không phải là hổ trảo bình thường mà là bốn cái móng vuốt thật lớn xung quanh dường như còn có hỏa diễm lưu chuyển!

"Hỏa Đề Hồ!" Diệp Khôn đồng tử bỗng nhiên co rút lại, nhất thời nhận ra tên của yêu thú này!

Không sai, chính là Hỏa Đề Hồ nhất phẩm yêu thú, Diệp Khôn trước kia đã từng ở Tầng Thư Các của Diệp gia thấy qua nó trong một quyển sách, hắn khắc sâu ấn tượng với nó cũng vì một chuyện khác...

Lúc ca ca Diệp Kiên của hắn mười bảy tuổi, cùng với Diệp Nguyệt cũng mười bảy tuổi và Diệp Ứng mười sáu tuổi xưng là Diệp gia tam kiệt. Mà sự kiện khiến tam kiệt thành danh chính là vào lần tổ chức Thu Liệp liên thủ đánh chết một đầu Hỏa Đề Hồ!

Lúc ấy, ba người Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng với Diệp Ứng đều chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh!

Ba người liên thủ cùng với trưởng lão Trúc Cơ ở một bên áp trận mới rất khó khăn đem Hỏa Đề Hồ đánh chết, đủ thấy Hỏa Đề Hồ ở trong số nhất phẩm yêu thú cũng không phải loại lương thiện. Trong nháy mắt nhìn thấy Hỏa Đề Hồ, trong lòng Diệp Khôn bắt đầu sinh ra ý rút lui.

Nhưng, ngay lúc Diệp Khôn đang chuẩn bị rời đi, hần chột phát hiện phía sau Hỏa Đề Hồ không xa có một gốc thảo dược màu trắng, linh thảo có hình dáng giống như xương cốt liền khắc sâu vào trong mắt hần.

"Đây là... Luyện Cốt Thảo!"

Diệp Khôn kinh hãi hô lên một tiếng, hần cũng không có cách nào để giữ được bình tĩnh!

Luyện Cốt Thảo chính là nhị phẩm linh dược có hiệu quả rõ rệt. Nếu như hoàn toàn hấp thu thì xương cốt sẽ được rèn luyện thêm lần nữa khiến xương cốt tăng lên rất nhiều. Đối với Diệp Khôn đang tu luyện mô phỏng thú chiến kỹ mà nói thì đây chính là linh thảo vô cùng tốt!

Diệp Khôn ánh mắt nhìn đến Luyện Cốt Thảo liền không dứt ra được, hần theo bản năng kinh hãi hô lên đã khiến cho Hỏa Đề Hồ trong cốc bị kinh động.

"Rống!"

Hỏa Đề Hồ phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, một đôi mắt màu đỏ tươi gắt gao tập trung lên người Diệp Khôn, bốn chân đạp xuống không khỏi liên tiếp hiện lên trên mặt mấy cái ấn ký cháy đen.

Chẳng qua Hỏa Đề Hồ tuy rằng vô cùng hung dữ nhưng cũng không có dấu hiệu xông tới Diệp Khôn.

"Xem ra Luyện Cốt Thảo đối với Hỏa Đề Hồ cũng cực kỳ trọng yếu."

Hai mắt Diệp Khôn hơi nheo lại, nếu đã trông thấy Luyện Cốt Thảo mà muốn hần cứ như vậy buông tha thì không có khả năng. Hơn nữa, nhìn gốc Luyện Cốt Thảo này trên đỉnh còn có nụ hoa đang khê nở ra giống như bạch cốt xá lợi, đây rõ ràng chính là một gốc Luyện Cốt Thảo đã ngoài năm mươi năm!

"Ta đứng ở đây lâu như vậy mà Hỏa Đề Hồ cũng không có chút động tĩnh, rõ ràng là nó không muốn rời xa Luyện Cốt Thảo. Nếu như ta ra tay, cho dù không địch lại nó thì cũng có thể lợi dụng điểm này dễ dàng thoát đi!"

Diệp Khôn tâm tư chợt hiện, rốt cục hạ quyết tâm bước đến từng bước rồi trực tiếp nhảy xuống sơn cốc.

"Rống!"

Hỏa Đề Hồ nhìn thấy Diệp Khôn từ vách đá lao xuống không coi uy nghiêm của nó vào đâu liền phát ra một tiếng rít gào rung trời, trong mắt tràn ngập vẻ hung ác cùng bạo ngược. Hành động của Diệp Khôn đã hoàn toàn chọc giận vị bá chủ mười dặm xung quanh nơi này.

Mặc dù Diệp Khôn quyết tâm cùng Hỏa Đề Hồ giao thủ nhưng cũng không có gấp gáp, cẩn thận di chuyển bước chân, chậm rãi chạy vòng quanh dụ Hỏa Đề Hồ ly khai hang ổ.

Một vòng rồi lại một vòng, Diệp Khôn phát hiện ra Hỏa Đề Hồ tuy rằng không ngừng phát ra tiếng giống giận nhưng lại không chút nào ly khai Luyện Cốt Thảo trong vòng một trượng. Quả nhiên là đầu đại miêu này linh trí không thấp, mục đích chính của Diệp Khôn chính là Luyện Cốt Thảo sau lưng nó.

Một khi đã như vậy...

Diệp Khôn khoe miệng khê nhếch lên, cước bộ đạp một cái, trong nháy mắt đã phát huy Hỏa Hồ Thân Pháp đến cực hạn. Toàn thân quấn quanh một mảnh hồng quang nhàn nhạt giống như ảo ảnh màu đỏ nhanh chóng tới gần Luyện Cốt Thảo!

"Rống!"

Hồ khiếu rung trời, hai chân trước của Hỏa Đề Hồ giơ lên một cái, hai đạo hỏa diễm kinh khủng tụ thành hai cái hỏa trảo cao ba thước hung hung phóng tới Diệp Khôn!

"Hỏa Đề Ân"

Trong đầu Diệp Khôn hiện ra nội dung ghi lại trong trang sách, tốc độ xông tới đột nhiên dừng lại, thế nhưng lấy lui làm tiến!

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

Hỏa diễm quấn quanh theo hai tay Diệp Khôn vũ động hóa thành hai đạo bán nguyệt màu hồng hung hăng nghênh đón hai cái Hỏa Đề Ân!

"Àm àm!"

Một tiếng thật lớn vang lên, tại nơi hai chiều giao hội, linh khí trong nháy mắt trở nên hỗn loạn. Chỉ thấy hai đạo thân ảnh cấp tốc lui về phía sau bảy tám bước!

Diệp Khôn ngẩng đầu, khoe miệng của hắn mang theo một vết máu. Diệp Khôn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa đã bị cỗ năng lượng cuồng bạo này làm đảo lộn vị trí.

Nhưng không đợi hắn đứng vững, chỉ thấy Hỏa Đề Hồ cách đó không xa đã hoàn toàn bị hắn chọc giận đang tung người lên hung hăng đánh về phía hắn.

Cơ hội!

Diệp Khôn hai mắt sáng ngời, điều hắn chờ đợi chính là lúc này!

Dựa theo trong sách ghi lại, huyết mạch truyền thừa chiến kỹ của Hỏa Đề Hồ chỉ có hai chiêu: Hỏa Đề Ấn cùng Hỏa Đề Phác Sát!

Mặc dù chưa tận mắt thấy qua nhưng nghe nói Hỏa Đề Phác Sát có thể làm cho Hỏa Đề Hồ lảng không nhảy đến vài chục trượng. Mà mục đích của Diệp Khôn chính là đem Hỏa Đề Hồ dụ ra khỏi phạm vi Luyện Cốt Thảo, sau đó dựa vào sự linh hoạt của Hỏa Đề Thân Pháp nháy mắt hái đi Luyện Cốt Thảo.

Hỏa Đề Hồ nhảy lên, hồ thú nhìn trời, hòa diễm linh khí trên bốn chân như hóa thành thực chất. Trong nhất thời, một cỗ uy thế hung ác tới cực điểm nháy mắt bao phủ Diệp Khôn.

Diệp Khôn ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ!

Ngay khi cỗ uy thế đó vừa dâng lên, hắn liền cảm thấy hai chân của mình nặng như chì không thể nào nhúc nhích được.

Sao lại thế này? !

Sự kinh khủng nháy mắt tràn ngập cơ thể. Lúc này, Hỏa Đề Hồ đang nhảy lên chọt cùi đầu xuống thật mạnh, hai mắt là một cặp huyết tinh hung ác rõ ràng hiện lên vẻ châm chọc!

Bất chợt, thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ liền giống như một tòa cự sơn hung hăng đánh tới Diệp Khôn!

"Hỏa Đề Phác Sát!"

Tiếng hô gầm mang theo khí phách tuyệt luân trong lúc mơ hồ lại tạo thành bốn chữ quen thuộc rơi vào trong tai Diệp Khôn.

Mình vẫn quá ngây thơ rồi!

Diệp Khôn trong nháy mắt hiểu ra, bản thân mình đã quá coi thường yêu thú, coi thường đầu Hỏa Đề Hồ này!

Chẳng qua lúc này, bóng đen thật lớn kia đã đánh tới đỉnh đầu hắn.

Hắn không thể tránh được!

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ kiên quyết, thân hình gấp khúc, mang tâm lý đập nôi đục thuyền (1), lực lượng cả người hắn liền tập trung vào hai cánh tay!

Tinh thần trong nháy mắt tập trung đến cực hạn!

Hai chân hắn đã khôi phục lại cử động nhưng Diệp Khôn cũng không bỏ chạy. Trong miệng phát ra một tiếng gào giống như dã thú, hắn không hề né tránh đón lấy thân hình khổng lồ của Hỏa Đề Hồ, hai tay như trào tung người nhảy lên!

(1) câu thành ngữ ví với lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Yêu Hồn Xuất Hiện!

"Hỏa Hồ Phác Sát!"

Trong nháy mắt Diệp Khôn nhảy lên, một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể hắn phát ra ngoài. Theo cỗ lực lượng này sản sinh ra, linh khí màu hồng quần quanh hai bàn tay hắn trong nháy mắt hóa thành liệt điểm cháy hừng hực. Thân hình hắn giãn ra giống như hóa thành một con Hỏa Hồ đáng sợ xuống con mồi.

Hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ ở giữa không trung hăng hung đụng vào nhau.

"Ca sát!"

Xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang. Trong chớp mắt hai bên đụng nhau, xương cốt ở hai bàn tay Diệp Khôn đã hoàn toàn vỡ vụn. Mà hỏa điểm được ngưng tụ như thực chất trên hai trảo của Hỏa Đề Hồ cũng làm cho hắn cảm giác thấy như hai bàn tay mình bị ném vào chảo dầu trở nên cháy đen!

Nhưng hung quang trong mắt hắn không giảm, nổi giận gầm lên một tiếng. Thân thể hắn cong lại, dùng lực lượng khổng lồ nơi thất lưng lẳng không vận vẹo một cái. Hai chân khép lại giống như hỏa điểm liêm đao, hăng hăng quét về phía bụng Hỏa Đề Hồ.

"Hỏa Hồ Súly Vĩ!"

"Thình thịch!"

Một tiếng vang thật lớn!

Hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ đồng loạt bay ngược trở lại. Bụng Hỏa Đề Hồ lõm xuống, đôi mắt hồ tràn ngập vẻ khiếp sợ. Hiển nhiên nó cũng không nghĩ ra, Diệp Khôn bị bức đến tuyệt cảnh mà vẫn có thể phát ra một chiêu phản kích kinh khủng như vậy!

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn, thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ đập một cái thật mạnh lên vách đá!

Mà bên kia, thân thể Diệp Khôn còn bay ra xa hơn. Chẳng qua phương hướng hắn bay đi lại chính là nơi cửa cốc, thân hình bay một đường hơn hai mươi trượng rồi mới nện mạnh lên cành của một cây cổ thụ.

"Oa!" Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình Diệp Khôn chậm rãi trượt xuống, hắn dựa vào thân cây ngã ngổ trên mặt đất.

Hai bên cánh tay hắn tê liệt, xương bàn tay hoàn toàn gãy hết, bên dưới cánh tay là một mảnh cháy đen.

"Ha..." Diệp Khôn nhếch miệng muốn cười to. Nhưng vừa mở miệng thì nhất thời lại hít vào một hơi khí lạnh, hắn chỉ cảm thấy một cơn đau nhức toàn thân từ não bộ truyền tới.

"Hắc hắc hắc... Mới vừa rồi thật là quá sức!"

Diệp Khôn cảm giác thấy ý thức của mình dần dần trở nên mơ hồ. Cách đó không xa, âm thanh hồ gầm phẫn nộ đến cực điểm cũng liên tiếp vang lên.

Hắn vừa mở miệng, lập tức phun ra một đồng máu tươi. Trong đôi mắt Diệp Khôn tràn đầy vẻ hưng phấn cùng tiếc hận!

Ngay vừa rồi, đối diện với một chiêu Hỏa Đề Phác Sát kinh thiên động địa của Hỏa Đề Hồ, hắn tại thời điểm nguy hiểm đã linh ngộ ra đệ nhị giai đoạn của Hỏa Hồ chiến kỹ - Thú Ý!

Cũng chính hai chiêu Hỏa Hồ Phác Sát cùng Hỏa Hồ Súly Vĩ ẩn chứa Thú Ý nên hắn mới có thể đã thương Hỏa Đề Hồ!

Chẳng qua đáng tiếc, nếu như hắn linh ngộ ra sớm một chút thì có thể bằng vào Hỏa Hồ Thân Pháp tránh thoát chiêu Hỏa Đề Phác Sát của Hỏa Đề Hồ.

"Thình thịch!" "Thình thịch!" "Thình thịch!"

Tiếng bước chân thật lớn từ bên trong sơn cốc truyền đến. Một lát sau, thân ảnh khổng lồ của Hỏa Đề Hồ xuất hiện trong tầm mắt Diệp Khôn.

Ánh mắt Diệp Khôn trở nên âm trầm: "Ta phải chết sao?"

Hắn không cam lòng!

Chẳng qua, không cam lòng thì có lợi ích gì?

Ý thức dần dần trở nên mơ hồ. Một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, Diệp Khôn nhìn thấy thân thể to lớn của Hỏa Đề Hồ chỉ còn cách mình có mười trượng. Cặp mắt hồ kia hiện lên vẻ hung ác cùng điên cuồng, hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn...

Hỏa Đề Hồ bước đến trước người Diệp Khôn, trong cổ phát ra từng tiếng gầm thét trầm thấp. Nó đã mở ra linh trí nên bản thân cũng đã phát hiện người trước mặt này đã mất hết năng lực hành động!

Liếm liếm đôi môi, Hỏa Đề Hồ cúi đầu xuống dường như chuẩn bị cắn đứt cổ Diệp Khôn, nó muốn tặng cho người này một kích cuối cùng.

Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Khôn vốn đang hôn mê đột nhiên ngẩng đầu lên!

Đây là một đôi mắt lạnh như băng, bạo ngược cùng tham lam. Tròng mắt màu đen cùng với đồng tử màu máu, căn bản không phải là con người!

"Khắc khắc khắc! Bản tôn thật đói a!"

Khỏe miệng "Diệp Khôn" hé ra, hân hân lên một tiếng cười bén nhọn chói tai giống như hai lưỡi dao cứa vào nhau khiến người khác nghe xong cũng thấy không thoải mái. Hơn nữa, âm thanh này tang thương mà bén nhọn, căn bản không phải là thanh âm của Diệp Khôn!

Cùng lúc đó, một luồng uy áp dường như thành hình từ trên người "Diệp Khôn" phát ra!

"Ngô!"

Cảm nhận được luồng uy áp từ người này phát ra, Hỏa Đề Hồ đang chuẩn bị cắn đứt cổ Diệp Khôn trong nháy mắt lộ ra vẻ sợ hãi giống như một con mèo nhỏ bị dọa cho hoảng sợ. Song trào mềm nhũn, nằm gục trước mặt "Diệp Khôn", cả người lạnh đến phát run!

"Diệp Khôn" quay đầu lại, khi nhìn thấy đầu Hỏa Đề Hồ thật lớn kia thì ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi: "Khắc khắc khắc, mặc dù chỉ là một tiểu tử nhưng vẫn đủ để đánh một bữa ngon rồi!"

Dường như hiểu được lời nói của Diệp Khôn, vẻ sợ hãi trong mắt Hỏa Đề Hồ càng tăng lên, toàn thân nó run run rẩy rẩy đã muốn đứng dậy chạy trốn!

"Diệp Khôn" nhẹ nhàng cười rồi vươn tay ra. Trên lòng bàn tay cháy đen, linh khí trực tiếp hóa thành hắc quang quán quanh bàn tay. Theo một tiếng quát khê của hắn, hắc quang liền hợp thành một đầu yêu thú khổng lồ. Yêu thú này giống như cự hổ, nhưng nửa người trên lại giống nhân loại độc nhất vô nhị. Bộ lông trên người tung bay, cái bắt mắt nhất trên người yêu thú chính là cái miệng khổng lồ.

Nhìn từ đằng xa, đầu yêu thú do hắc quang tạo thành này làm cho người ta thấy được một loại khí chất hoang dã, bạo ngược cùng tham lam. Mà thân thể tuyệt luân kia lại làm cho Hỏa Đề Hồ cả người run lên, nằm xụi lơ trên mặt đất không dám nhúc nhích!

"Khắc khắc khắc, kế thừa một tia huyết mạch của bản tôn, cho dù cực kỳ mỏng manh nhưng đối với bản tôn hiện tại mà nói thì chính là thuốc bổ không tệ, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay bản tôn sao?"

"Diệp Khôn" cười ha hả nhìn về phía Hỏa Đề Hồ. Nhưng hắn rất nhanh nhủi nhủi mảy, dường như cảm giác được trên cơ thể mình truyền đến đau nhức, không khỏi lộ ra vẻ kinh thường: "Nhân loại hèn mọn, thân thể trước sau vẫn luôn luôn yếu đuối!"

Hắn vừa nói vừa cúi đầu nhìn lướt qua hầu bao, từ bên trong lấy ra toàn bộ linh thảo.

Nhìn linh dược trong tay, "Diệp Khôn" bĩu môi, vẻ kinh thường trong mắt càng tăng lên: "Thật sự làm cho người ta khó có thể nuốt nổi, những thứ cò đại này cũng chỉ có mấy con kiến hôi nhân loại bình thường mới cho nó là bảo bối!"

Mặc dù nói vậy nhưng "Diệp Khôn" vẫn há miệng ra, đem toàn bộ linh thảo đang cầm trong tay nuốt hết!

Đây chính là hai mươi gốc linh dược a!

Cho dù trong đó không có một cây nhất phẩm linh dược nào, nhưng nếu cùng một lúc nuốt vào thì kể cả Trúc Cơ tu sĩ cũng sẽ bị đồng linh thảo đầy làm cho vỡ bụng!

Nhưng "Diệp Khôn" chỉ khẽ cau mày, dạ dày chợt có hắc quang khởi động. Hắc quang khủng bố chậm rãi hóa thành một cái lỗ xoáy thật lớn màu đen mang toàn bộ linh dược hút vào bên trong.

Ngay sau đó, một màn thần kỳ xảy ra. Hai tay vốn đã bị tàn phá của Diệp Khôn liền chậm rãi khôi phục lại như cũ!

"Diệp Khôn" bước từng bước về phía Hỏa Đề Hồ, trên hai tay là hắc quang lượn lờ.

"Ngô..." Sợ hãi trong mắt Hỏa Đề Hồ càng tăng lên, tràn đầy vẻ cầu xin tha thứ. Tuy nhiên điều này không thể làm dao động quyết định của "Diệp Khôn". Hắn đi đến bên cạnh cự hổ, bàn tay như đao trực tiếp cắm vào đầu Hỏa Đề Hồ!

Quang mang màu đen trong nháy mắt giết chết Hỏa Đề Hồ. Hai tay "Diệp Khôn" mò mò trong đầu Hỏa Đề Hồ rất nhanh liền rút ra. Lúc này, trong bàn tay đầy máu cùng chính là một viên tinh hạch lớn như hạt đậu!

Yêu hạch! Chỉ yêu thú mới có thể tạo thành bên trong cơ thể, chính là nơi chứa đựng tinh hoa của yêu thú.

Chẳng qua, không phải con yêu thú nào cũng sẽ có được yêu hạch. Yêu thú phẩm chất càng cao thì càng dễ dàng có cơ hội tạo thành yêu hạch!

"Vận khí cũng không tệ. Tuy rằng chỉ là yêu hạch cấp thấp nhưng cũng đủ cho bản tôn bổ sung một tia linh hồn lực." "Diệp Khôn" nhếch miệng cười, tham lam nhìn yêu hạch trong tay, miệng há ra trực tiếp nuốt xuống.

Nếu có người nhìn thấy một màn này, chắc chắn sẽ kinh hãi đến mức cảm rơi xuống đất.

Phải biết rằng yêu hạch chính là một thân tinh hoa của yêu thú, linh khí trong đó tự nhiên vô cùng bạo ngược, nhân loại căn bản không thể trực tiếp sử dụng. Bình thường cần phải dùng linh thạch bày trận, sau đó dùng yêu hạch làm tài liệu luyện chế linh đan hoặc luyện chế linh khí. Cũng chỉ có như vậy thì mới có thể làm cho chính mình sử dụng được linh khí bạo ngược này.

Nhưng lúc này, Diệp Khôn lại trực tiếp một hơi nuốt vào!

Hắc quang trong dạ dày lại bắt đầu khởi động. Rất nhanh, lực lượng cuồng bạo trong yêu hạch hoàn toàn bị hấp thu. "Diệp Khôn" dường như chưa hài lòng, lưỡi liếm liếm não cùng máu trên bàn tay.

Bỗng nhiên, vẻ mặt hưởng thụ của "Diệp Khôn" liền biến đổi, hung hăng đánh một chưởng lên mặt thi thể Hóa Đê Hồ!

"Nếu không phải do con kiến hôi này thân thể yếu đuối, bản tôn làm sao phải nuốt mấy viên yêu hạch bản thủ này!"

Về bạo ngược trong mắt chợt hiện, cuối cùng dần dần chuyển thành bất đắc dĩ, "Diệp Khôn" thờ dài.

Có lẽ, đây chính là trừng phạt mà ông trời dành cho hắn!

"Diệp Khôn" hiện tại không phải là Diệp Khôn, nó vốn là yêu thú khủng bố số một số hai trong thiên địa - Thao Thiết!

Tung hoành thời viễn cổ, lấy thiên địa linh khí làm thức ăn, có thể nói là bá chủ của thượng cổ yêu tộc.

Chẳng qua, Thao Thiết đến chết cũng không nghĩ đến. Nó cuối cùng lại bị nhân loại đáng khinh đánh bại, mà tên của kẻ đánh bại nó đến chết nó cũng không quên - Thiên Vô Nhai!

Càng khiến Thao Thiết không thể tin được chính là người này mới chỉ tu luyện hơn ba trăm năm. Mà nó lại là thượng cổ yêu thú, tồn tại không dưới vạn năm, lúc nó tung hoành thiên địa thì nhân loại trên thế giới này cũng chỉ là những tồn tại hèn mọn!

Tại sao? !

Có lẽ do nó không thể tin được, hoặc bởi vì sợ hãi cái chết, có lẽ... Nguyên nhân trong đó, trước lúc bị Thiên Vô Nhai giết chết, Thao Thiết thi triển ra một loại bí thuật tự bạo. Sau đó, yêu hồn mượn cỗ lực lượng kinh khủng này đem toàn bộ không gian chiến trường xung quanh hủy diệt, chạy trốn vào hư không. Cuối cùng thông qua một khe hở trong hư không đi tới Nam bộ Cảnh Châu, nơi xa xôi mà bình thường nó cũng không thèm liếc mắt.

Nếu để yêu hồn lực hao hết thì nó sẽ hoàn toàn tan biến trong thiên địa. Bất đắc dĩ, Thao Thiết đành phải phụ thân vào một đầu cự hổ ngay cả yêu thú còn chưa đến.

Họa vô đơn chí, Thao Thiết vốn tưởng rằng bằng vào uy thế của yêu hồn lực còn sót lại, cho dù lực lượng sắp hao hết nhưng nếu muốn chiếm cứ một đầu cự hổ không phải là yêu thú cũng là một việc dễ dàng. Nhưng không ngờ, đầu cự hổ này lại là thiên địa dị chủng, nhất thể song hồn. Sau khi thôn phệ một linh hồn, Thao Thiết căn bản vô lực đối kháng với linh hồn còn lại trong cơ thể cự hổ. Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, Thao Thiết đến chết cũng không nghĩ ra chính mình lại bị một đầu cự hổ bức ra khỏi cơ thể, có thể nói là đen đủi vô cùng!

Trong lúc lực lượng của nó sắp hao hết, linh hồn nó buộc phải tiến vào cơ thể Diệp Khôn đang đứng gần nó trong gang tấc, cơ thể nhân loại mà nó vô cùng chán ghét, oán hận cùng khinh thường!

Lúc trước Diệp Khôn chiến đấu, linh hồn đã bị trọng thương mà ngủ say, việc này cũng đã tạo cơ hội cho nó. Nhưng Thao Thiết lại khinh thường chiếm cứ thân thể nhân loại mà nó vô cùng chán ghét cùng oán hận này.

Trong mắt Thao Thiết, thân thể của tên nhân loại này quả thực yếu đuối vô cùng!

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác chính là...

Lúc trước Thao Thiết vì sinh tồn nên mới tiến vào trong cơ thể Diệp Khôn. Sau khi tiến vào, bởi vì lực lượng trong người đã hết nên nó mới lặng lẽ thi triển một loại bí thuật khiến linh hồn mình cùng linh hồn Diệp Khôn sinh ra một loại thiên địa khế ước thắt chặt với nhau. Nó có thể từ linh hồn Diệp Khôn lấy được linh hồn lực cần thiết, nhưng nếu Diệp Khôn chết thì linh hồn của nó cũng đồng thời tan biến.

Đây chính là một loại khế ước ký sinh, cũng là khế ước duy nhất mà lúc ấy Thao Thiết có thể thi triển mà không kinh động đến Diệp Khôn. Nhưng đối với Thao Thiết thì cũng giống như đại biểu cho nỗi nhục nhã rất lớn!

Bởi vì từ nay về sau, nó chỉ có thể sống trong cơ thể Diệp Khôn, dựa vào một tên nhân loại ngu xuẩn, hèn mọn mà sống!

Mà hiện tại, Diệp Khôn đã bị hôn mê, nguy hiểm vô cùng. Lúc này nó mới không thể không ra tay trợ giúp tên nhân loại mà mình căm hận!

Nếu không phải lúc trước, trong người nó chỉ còn một tia lực lượng lại còn phải ở trong cơ thể đầu thiên địa dị chủng cự hổ kia đánh giết một trận thì nó đã có thể thi triển ra khế ước chủ tớ rồi. Nó hoàn toàn có thể nhờ vào khế ước làm cho Diệp Khôn trở thành nô lệ cùng con rối của mình.

Có lẽ trong cõi hư vô đã an bài, bắt nó phải rơi vào cục diện thế này!

Tuy nhiên, có lẽ đây là một cơ hội.

Nhân loại, vì cái gì mà có thể trong hai trăm năm ngăn ngòi đánh bại được nó?

Thời viễn cổ, nhân loại chỉ là chủng tộc thấp kém nhất, vì cái gì mà mấy vạn năm sau lại có thể trở thành bá chủ thế giới này?

Những nguyên nhân này, nó nghĩ mãi mà không có lời giải đáp. Tuy rằng khinh thường nhân loại nhưng Thao Thiết vẫn không thể không thừa nhận đây là sự thật!

Cho dù nó phụ thân vào cự hổ, dựa vào công pháp yêu tộc tu luyện thì nó có năng lực thế nào? Lúc trước tu luyện vạn năm, nó cũng bị Thiên Vô Nhai đánh bại, bắt buộc phải tự bạo. Cho dù hiện tại có tu luyện thêm vạn năm, kết quả vẫn chỉ như vậy mà thôi!

Nhưng, hiện giờ nó đang phụ thân trên người một tên nhân loại, nhất cử nhất động đều nắm giữ trong tay. Có lẽ, cơ hội này có thể trợ giúp nó phát hiện ra đáp án mà nó tìm kiếm bấy lâu!

Trong mắt Thao Thiết chớp chớp tia sáng. Cuối cùng, ánh mắt màu đỏ tươi của Diệp Khôn dần dần nhạt đi.

"Nhân loại, hy vọng ngươi sẽ không làm cho bản tôn thất vọng..."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Trở Về

Sau khi Diệp Khôn tỉnh lại, cái đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là xác của Hòa Đề Hồ đang nằm sấp ngay trước mặt mình.

Diệp Khôn sợ hết hồn, dựng đứng cả tóc gáy!

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao hắn lại không chết?

Diệp Khôn ngơ ngác nhìn Hòa Đề Hồ gần trong gang tấc. Trong cặp mắt hồ kia vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi nồng đậm, trên đỉnh đầu nó còn có một vết rãnh máu thật sâu, bên trong còn có máu cùng não chưa khô.

Có người cứu hắn!

Diệp Khôn khẽ cau mày. Nơi đây là Phong Tuyệt sơn mạch nên phần lớn đều là tu sĩ thuộc hai mươi quốc gia Nam bộ, chẳng lẽ có tu sĩ Trúc Cơ thuộc hai mươi nước cứu hắn?

Nhìn vết thương trên người Hòa Đề Hồ, Diệp Khôn càng thêm chắc chắn về kết luận của mình.

Nếu như là yêu thú xuất thủ thì hắn và Hòa Đề Hồ đã sớm trở thành bữa ăn ngon của nó rồi. Cũng chỉ có nhân loại ra tay thì mới có thể đánh chết Hòa Đề Hồ rồi sau đó lấy đi yêu hạch trong đầu Hòa Đề Hồ.

"Hô..." Diệp Khôn thở ra một hơi dài, hắn đang chuẩn bị cảm thán mấy câu thì bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó. Diệp Khôn không thèm để ý đến xác Hòa Đề Hồ trước mặt, vội vội vàng vàng chạy về hướng sơn cốc.

"Luyện Cốt Thảo!"

Khi nhìn thấy gốc Luyện Cốt Thảo bên trong sơn cốc vẫn còn ở đó, trên mặt Diệp Khôn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Thật đúng là đại nạn không chết ắt có phúc về sau, không ngờ người cứu hắn lại không phát hiện ra gốc Luyện Cốt Thảo này.

Diệp Khôn đi thêm vài bước đến bên cạnh Luyện Cốt Thảo, hắn vươn tay ra đang định hái đi Luyện Cốt Thảo.

Nhưng Diệp Khôn vừa mới vươn tay ra thì hắn bỗng nhiên sững sờ.

Tay của mình...

Sau khi tỉnh lại, trong đầu chỉ nghĩ đến ai là người cứu mình. Tiếp đó, hần chỉ nghĩ đến gốc nhị cấp linh dược Luyện Cốt Thảo mà quên mất chính bản thân mình lúc chữa đã bị trọng thương!

Nhìn cánh tay vẫn còn hoàn hảo của mình, làn da lúc trước còn bị hỏa diễm trên hỏa thảo của Hỏa Đề Hồ làm cho cháy đen. Vậy mà hai cánh tay hần lúc này lại có thể hoạt động như bình thường!

Càng khiến cho Diệp Khôn cảm thấy da đầu tê dại chính là hai cánh tay của hần vẫn còn dính lại một đồng hỗn hợp ghê tởm giữa máu và não!

Chính hần là người giết chết Hỏa Đề Hồ? !

Làm sao có thể!

Diệp Khôn nuốt nước miếng, trong lúc nhất thời hần liền ngậy người ngay tại chỗ. Qua một lúc, hần mới lấy lại được thần trí rồi lau đi vệt máu trên cánh tay vào đám cỏ dại bên cạnh.

Nếu thật sự là tu sĩ khác ra tay thì người núp một bên xem hần cùng Hỏa Đề Hồ giao chiến làm sao có thể không lấy đi nhị cấp linh thảo Luyện Cốt Thảo. Chứ chưa nói đến hiện tại Diệp Khôn rõ ràng cảm thấy một cỗ chướng bụng lấp đầy bên trong cơ thể. Nhìn hầu bao bên cạnh hoàn toàn trống rỗng, Diệp Khôn vội vàng kiểm tra cơ thể. Sau khi kiểm tra xong cơ thể, hần liền hít vào một hơi khí lạnh!

Cơ thể hần vốn chỉ mới đã thông sáu đạo trong mười hai chính kinh. Nhưng hiện tại trong cơ thể hần, mười một đạo trong mười hai chính kinh đã lấp đầy linh khí, chỉ còn lại một đạo chính kinh duy nhất là vẫn còn chưa được đã thông!

Chẳng lẽ hần thật sự bị quỷ nhập vào người? !

Diệp Khôn như mất hồn nhìn hai tay của mình, trong đầu cũng chỉ hiện lên một cách giải thích. Phần lớn linh dược bên trong hầu bao đã bị chính hần nuốt vào, còn Hỏa Đề Hồ cũng chính là do hần giết chết!

Trong chốc lát, đầu óc hần liền rối tung rối mù. Mặc dù sự thật này có chút khó tin nhưng đây lại chính là cách giải thích duy nhất.

Đứng ngẩn ngơ một lúc, Diệp Khôn cũng không thể tìm ra nguyên nhân. Lại đứng lúc trông thấy Luyện Cốt Thảo, những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu lập tức ném sang một bên.

"Mà thôi, đã là phúc thì không phải họa, nếu là họa thì cũng không tránh được."

Diệp Khôn vừa nói vừa móc dao đá bên trong hầu bao ra. Hần cẩn thận dọc theo rãnh của Luyện Cốt Thảo mà đào. Rất nhanh, một gốc Luyện Cốt Thảo đã bị hần đào ra.

Đem Luyện Cốt Thảo bỏ vào trong hầu bao, Diệp Khôn liền chuyển mục đích của mình sang xác của Hỏa Đề Hồ. Toàn thân Hỏa Đề Hồ đều là kho báu, ngoại trừ yêu hạch quý giá nhất không biết ở đâu thì thịt và máu cũng ẩn chứa rất nhiều linh khí, da lông cũng rất có giá trị.

Trải qua thời gian hai chén trà, Diệp Khôn mới đem được hết toàn bộ bốn cái hỏa thảo cùng da hồ của Hỏa Đề Hồ cắt ra. Sau đó Diệp Khôn dùng da hồ gói lại phần lớn thịt hồ cùng bốn cái thảo hồ buộc lên người, làm xong hết thấy hần mới nhanh chóng ly khai.

...

Ban đêm yên tĩnh, trong một sơn động trên vách núi.

Đống lửa trại được đốt lên, thịt của Hỏa Đề Hồ tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Diệp Khôn cong người lại, ngồi dựa lưng vào bức tường đá trong động.

Bàn tay hần vuốt vuốt gốc Luyện Cốt Thảo nho nhỏ, trên mặt tràn trề vẻ vui mừng.

Thực lực hiện giờ của hần đã đạt tới đỉnh của Thông Kinh Cảnh. Ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch cửu tử nhất sinh cũng coi như đáng giá. Nếu như tính cả gốc Luyện Cốt Thảo này thì hần có thể nói là kiếm được bồn đầy bát đầy (1).

"Cũng đã đến lúc phải trở về rồi."

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ tinh anh. Dùng thực lực hiện tại của hần trở về Diệp gia cũng đủ làm cho mọi người chấn động!

Quan trọng nhất, hần đã ở Phong Tuyết sơn mạch này nửa tháng trời nên hoàn toàn có thể che dấu việc thực lực của bản thân tiến triển điên cuồng. Dù sao, trong lịch sử Diệp gia cũng có rất ít người dám một thân một mình tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, chứ đừng nói là ở bên trong này sinh sống suốt nửa tháng trời!

Sau khi ăn xong mấy miếng thịt Hỏa Đề Hồ nướng, Diệp Khôn thỏa mãn liếm liếm môi. Thịt của Hỏa Đề Hồ quả nhiên rất nhiều linh khí, nhưng linh khí dày đặc trong thịt yêu thú lại cực kỳ cuồng bạo, thông thường tu sĩ rất khó hấp thu. Cũng chỉ có năng lực tiêu hóa khủng bố của hần mới có thể hoàn toàn tiêu hóa hết linh khí cuồng bạo bên trong thịt yêu thú. Rất nhanh, thịt hồ cùng một ít nội tạng bên trong Hỏa Đề Hồ đã được Diệp Khôn ăn vào

bụng. Yên tĩnh cảm ngộ một lúc, Diệp Khôn hoảng sợ phát hiện ra năng lực tiêu hóa của bản thân dường như tăng lên một chút.

Dựa theo "sức ăn" của hắc lục mới tấn cấp Thông Kinh Cảnh thì chỉ cần hai gốc linh thảo không có phẩm cấp là có thể lấp đầy bụng. Nhưng hiện tại, linh khí bên trong thịt cùng nội tạng của Hỏa Đề Hồ cũng không hề ít hơn hai gốc linh thảo không phẩm cấp lại không thể làm hắc lục no bụng. Dạ dày hắc lục này giống như một cái động không đáy, tràn ngập sự đói khát cùng dục vọng tham lam!

Diệp Khôn liếm liếm môi, chuẩn bị đem phần thịt còn thừa của Hỏa Đề Hồ nướng chín hết. Nhưng ánh mắt hắc lục bỗng nhiên nhìn vào bầu trời, hai mắt sáng lên!

Lúc trước, hắc lục dĩ nhiên không muốn cắn nuốt gốc nhị cấp linh thảo này. Nguyên nhân thứ nhất chính là sợ bản thân không tiêu hóa được, thứ hai chính là sợ nếu như mình trực tiếp cắn nuốt gốc nhị cấp linh thảo này thì có chút lãng phí. Nếu đem nó phối hợp với mấy vị dược thảo thì hoàn toàn có thể tìm kiếm một vị luyện đan sư luyện chế một loại nhị cấp linh đan tên là "Kiện Cốt Đan".

Tuy loại linh đan này dễ dàng hấp thu hơn nhưng chỗ không được thuận lợi chính là muốn luyện chế Kiện Cốt Đan thì nhất định phải tìm nhị cấp luyện đan sư. Nhìn khắp hai mươi quốc gia Nam bộ cũng không tìm được một người nào là nhị cấp luyện đan sư, bắt buộc phải đi đến Xích Nham Quận thuộc Nam bộ Vân Cảnh đế quốc mới có thể tìm được. Hơn nữa, muốn luyện đan, linh thạch chính là phí cần phải trả. Dù sao trong truyền thuyết, bên trong Vân Cảnh đế quốc hầu hết mọi người đều là Tiên Thiên tu sĩ. Mà ở đây, linh thạch chính là tiền tệ thông dụng nhất, thậm chí còn có thể bị luyện đan sư lừa gạt.

Cho dù đi tìm gia tộc ra mặt luyện chế Kiện Cốt Đan, hắc lục cũng chỉ có thể được phân cho một ít mà thôi, không bằng chính mình trực tiếp cắn nuốt Luyện Cốt Thảo.

Suy đi tính lại, Diệp Khôn cũng không tìm ra biện pháp ổn thỏa nào, dứt khoát lấy ra Luyện Cốt Thảo.

Hiện tại, hắc lục phát hiện ra năng lực tiêu hóa của mình tăng nhiều, vừa lúc có thể dùng Luyện Cốt Thảo này kiểm tra năng lực tiêu hóa của bản thân.

Nghĩ đến làm luôn, Diệp Khôn lấy ra dao đá, vận khởi linh khí chậm rãi quán quanh cây dao đá. Sau đó, Diệp Khôn chậm rãi cắt bỏ từ trên bức tường đá ra một tảng đá to bằng chậu rửa mặt, tiếp đó hắc lục dùng dao đá nhẹ nhàng tạo hình. Rất nhanh, một cái cối giã thuốc bằng đá đã được tạo thành.

Diệp Khôn đem Luyện Cốt Thảo để vào, sau đó dùng vỏ dao đá nhẹ nhàng nghiền nát ra.

Rất nhanh, Luyện Cốt Thảo đã bị nghiền thành bột mịn. Diệp Khôn từ bầu trời lấy ra một cái bình nhỏ rồi đem đồ đồng bột mịn vào trong bình, sau đó lấy ra một ít cho vào nước suối để ăn.

Luyện Cốt Thảo không hồ danh là nhị cấp linh thảo. Cho dù chỉ là một ít nhưng sau khi Diệp Khôn nuốt vào thì hắc lục ngay lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng kinh khủng đang tràn ngập trong cơ thể. Mặc dù dạ dày truyền đến một luồng hấp lực nhưng luồng lực lượng kinh khủng này vẫn còn khê giã giã, sau đó mới bị hút vào dạ dày. Không giống như ngày trước sinh ra nhiệt lưu, luồng lực lượng này sau khi bị dạ dày tiêu hóa thì một phần hóa thành nhiệt lưu tràn ngập cơ thể, một phần khác chuyển thành luồng lực lượng lạnh như băng chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt.

"Ca sát ca sát!" Xương cốt liên tục vang lên tiếng động. Diệp Khôn chỉ cảm thấy thân thể mình dường như bị một loại lực lượng vô hình kéo căng ra, xương cốt cả người giống như đang bị kiến cắn. Hắc lục thối thối một tiếng, cả người lập tức cuộn lại.

Xương cốt phát ra từng tiếng vang quanh quẩn bên trong động. Diệp Khôn cảm thấy chính mình như đang ở dưới địa ngục, lúc nhìn không được phải hôn mê, lúc thì bị đau nhức làm cho tỉnh lại rồi ngay sau đó lại bị đau nhức hành hạ cho hôn mê. Ngay trong lúc bị hành hạ đi hành hạ lại, thân thể của hắc lục cũng dần dần trở nên cao lớn. Thân hình vốn nhỏ gầy đang không ngừng dài ra, xương cốt trải qua rèn luyện không ngừng trở nên vô cùng chắc chắn.

Đến nửa đêm, sự hành hạ này rốt cục mới chấm dứt. Diệp Khôn cả người vô lực nằm trên mặt đất, trên người bị mồ hôi chảy ra ướt như tắm nhưng trên mặt lại mang theo một nụ cười yếu ớt.

Tuy rằng sự hành hạ này rất đau đớn nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ rệt. Xương cốt của hắc lục trải qua rèn luyện trở nên chắc chắn hơn, ngay cả chỗ nứt xương rất nhỏ trên bàn tay cũng được chữa trị hoàn toàn. Nếu lúc này để cho hắc lục cùng Hỏa Đề Hồ lấy cứng đối cứng, cho dù hắc lục không địch lại nhưng xương cốt ở cánh tay chắc chắn sẽ không bị thương tổn gì!

Nằm trên mặt đất chừng thời gian nửa nén hương, lúc này Diệp Khôn mới run run rẩy rẩy đứng lên. Luyện Cốt Thảo cùng với các loại linh thảo khác hoàn toàn không giống nhau. Sau khi hấp thu, năng lực tiêu hao cho việc rèn luyện xương cốt rất nhiều, ngoại trừ linh khí ẩn trong linh thảo bị tiêu hao hết thì hắc lục lại càng thêm đói bụng.

Nghiêng nghiêng ngả ngả đến bên đồng lửa trại, Diệp Khôn cảm lấy một miếng thịt Hỏa Đề Hồ nửa sống nửa chín vội vàng gặm không ngừng. Máu tươi và linh khí tràn ngập trong miếng thịt cùng lúc chuyển động bên trong miệng. Diệp Khôn nhất thời cảm thấy được một loại cảm giác kích thích vô cùng khát máu!

Lại trải qua một tuần, Diệp Khôn vì việc hấp thu Luyện Cốt Thảo nên đã trì hoãn thêm thời gian trở về. Tuy nói hấp thu Luyện Cốt Thảo tiêu hao rất nhiều linh khí nhưng nơi đây chính là Phong Tuyết sơn mạch, không bao giờ thiếu các loại linh dược cùng yêu thú!

Hiện tại, Diệp Khôn đã đem toàn bộ Luyện Cốt Thảo hấp thu hết. Thân thể hắc lục hiện giờ đã cao đến bảy thước rưỡi cùng với khuôn mặt giống như đao khắc đã trải qua ma luyện. Lúc này hắc lục đã không còn bộ dáng của một thiếu niên mười sáu tuổi mà hoàn toàn giống với một thanh niên hai mươi tuổi tính tình kiên nghị!

Ngoại trừ thân thể cao lớn cùng khuôn mặt trưởng thành thì thực lực của hắn cũng tăng lên rõ rệt. Thực lực hiện tại của hắn đã đạt đến đỉnh của Thông Kinh, mười hai chính kinh chỉ thiếu một bước cuối cùng là có thể đạt thông, tấn cấp Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh!

Thực lực tăng lên cũng làm cho hầu bao của Diệp Khôn dày thêm. Số lượng linh thảo hắn kiếm được trong một tuần này đã tương đương với số lượng linh thảo hắn kiếm trong nửa tháng trước. Mà chất lượng cũng được đề cao rõ rệt, kể như nhất phẩm linh cũng đã có tới ba gốc!

Bàn chân nhẹ nhàng đạp đi đồng lúa trại. Diệp Khôn dùng da của Hỏa Đề Hồ đem bốn cái hỏa trảo gói lại buộc ở trên lưng. Hắn nhếch miệng cười, ánh mắt nhìn về hướng Tây Nam.

Đây chính là lúc trở về!

(1) bồn đầy bát đầy: kiếm được đầy đủ, cảm thấy rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Người Muốn Chiến? Vậy Thì Chiến!

Sáng sớm, Trúc Hải Thành dần dần trở nên náo nhiệt. Hai bên đường lớn của Vương phủ, một ít tiểu thương bán hàng rong đang hét to tiếng chào hàng, một số cửa hàng cũng đã mở cửa buôn bán.

"Cải trắng, cải trắng, cải trắng còn tươi đây!"

"Thịt lợn rừng ngày hôm qua vừa mới săn được đây, các vị mau đến xem nào... Thím Đồng, người nhìn thịt heo rừng ẩn chứa linh khí này. Nếu tiêu tử nhà thím ăn vào thì không chừng vào đầu năm sau Diệp gia kiểm tra linh căn sẽ kiểm tra ra Tiên Thiên linh căn..."

"Com lam đặc chế của Vạn Trúc quốc, dùng Tinh Thiết Trúc chế tạo, rất giàu linh khí..."

Các loại tiếng rao liên tục vang lên không ngớt, khiến cho thành nhỏ chỉ có hai ba vạn dân cư này phát ra một luồng sức sống tràn trề.

Nhưng ngay lúc này, phía cửa thành bỗng nhiên truyền đến một hồi bàn tán. Người bán rong hai bên đường vội vàng ngừng đầu nhìn lại, nhưng khi nhìn thấy rõ nguyên do của việc bàn tán thì không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy một người quần áo rách rưới, tóc dài xõa vai trông như một người thanh niên đi ăn xin. Sau lưng đeo một vật dính đầy bùn đất, nhìn không rõ là da của loài động vật nào đang từng bước tiến vào trong thành.

"Người này là ai?"

"Chưa thấy bao giờ, nhưng đệ tử Diệp gia hình như nhận ra hắn, có lẽ hắn là tu sĩ của Diệp gia."

"Tu sĩ Diệp gia tại sao lại rơi vào nông nổi này?"

"Người đúng là không biết gì. Theo ta thấy, hắn là người này từ bên ngoài lịch lãm trở về, người nhìn vết sẹo trên bả vai hắn mà xem... Chắc chắn, nếu là người bình thường, chỉ sợ cả cánh tay đã bị chặt đứt rồi."

Người vừa khiến cho dân cư bàn tán dĩ nhiên chính là Diệp Khôn. Hiện giờ đã cách ngày hắn tiến vào Phong Tuyết sơn mạch được hai tháng.

Hai tháng sinh tử chém giết cùng rèn luyện đã khiến quần áo của hắn trở nên rách nát tung tóe, một mảnh dài và hẹp đeo trên lưng thật giống như một tên ăn mày bình thường. Tuy nhiên, trải qua một thời gian dài chém giết, tinh thần của hắn đã cực kỳ sung mãn, trên người tỏa ra một luồng khí thế sắc bén giống như lưỡi kiếm.

Diệp Khôn kéo ống tay áo che đi vết sẹo ở cánh tay, chậm rãi bước đi trên đường lớn của Trúc Hải Thành.

Nghe tiếng mọi người bàn tán xung quanh mình, hắn dường như có một loại cảm giác trở thành tiêu điểm.

Đã qua hai tháng, không biết tên mập mạp Diệp Viễn có... hay không bị Thành Đại Trù trừng phạt a?

Còn cả cha mẹ nữa!

Trước khi Diệp Khôn tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, bởi vì hấn sợ cha mẹ lo lắng nên cũng không báo tin cho họ. Hai tháng nay không có tin tức của hấn, trong lòng bọn họ nhất định sẽ lo lắng vô cùng.

Nghĩ tới cha mẹ, bước chân Diệp Khôn không khỏi nhanh hơn một chút.

Rất nhanh, đại môn Diệp phủ đã hiện lên trong mắt, Diệp Khôn bước nhanh về phía trước.

Đang chuẩn bị tiến vào Diệp phủ, Diệp Khôn liền bị thủ vệ ngăn lại. Sau khi hấn chứng minh thân phận của mình, ánh mắt hai tên thủ vệ nhìn hấn càng thêm kỳ lạ.

Diệp Khôn khẽ nhíu mày, hấn cũng không để ý đến hai tên thủ vệ nữa, trực tiếp bước vào Diệp phủ.

Chẳng qua rất nhanh, hấn đã biết nguyên nhân tại sao hai tên thủ vệ nhìn hấn với ánh mắt kỳ lạ như vậy. Nơi hấn vừa tiến vào Diệp phủ lại chính là quảng trường luyện công. Bởi vì lúc này là sáng sớm, trên quảng trường đã xuất hiện rất nhiều đệ tử Diệp gia đến chỗ này tập võ.

Theo Diệp Khôn tiến vào quảng trường, không ít đệ tử Diệp gia đều ngừng việc rèn luyện, hai mắt tròn trĩnh nhìn tên "ăn mày" đang "xông vào" Diệp phủ.

"Người là ai? !" Một gã đệ tử Diệp gia đứng dọc theo quảng trường nhíu nhíu mày, quát to.

Diệp Khôn cũng không để ý đến người này, hấn dọc theo quảng trường luyện công đi tới nơi dành cho đệ tử trẻ tuổi Diệp gia sinh sống.

Dần dần, càng ngày càng nhiều ánh mắt tập trung lên người Diệp Khôn. Bỗng nhiên, một tiếng hét chói tai của một thiếu niên vang lên trên quảng trường: "Hấn là Diệp Khôn!"

Theo âm thanh này, toàn bộ quảng trường liền giống như mưa rơi trên chảo sắt, trong chớp mắt trở nên ồn ào.

"Thật sự là hấn!"

"Diệp Khôn? Hấn không phải đã bỏ trốn rồi hay sao?"

"Hình dáng của hấn cũng trở nên quá lớn a. Hơn nữa, y phục trên người hấn đã gặp chuyện gì mà trở nên rách nát như vậy?"

"Đừng nói là ở bên ngoài bị người ta đánh cho một trận rồi chạy về nha."

"Cho dù hấn trở lại thì thế nào? Diệp Nhạn tộc huynh đạo này đang tìm hấn, trở về cũng sẽ bị thêm một trận nữa a, ha ha ha..."

"Mau, mau đi nói cho Diệp Nhạn tộc huynh!"

Tiếng động âm ỉ rồi rít vang lên. Từ việc càng ngày càng nhiều người nhận ra Diệp Khôn, dần dần, bên trong quảng trường luyện công đã xuất hiện mười mấy đệ tử Diệp gia đem Diệp Khôn vây lại.

Diệp Khôn dừng bước, khẽ nhíu mày. Nghe thấy âm thanh âm ỉ xung quanh mình, cùng với mấy tên đệ tử Diệp gia đang mang vẻ mặt không tốt lành gì trước mặt, Diệp Khôn bỗng nhiên nở nụ cười.

Xem ra trong khoảng thời gian hấn rời đi, Diệp Nhạn thật sự lúc nào cũng tìm hấn!

Về điểm này, ngay từ khi hấn rời khỏi Diệp gia đã hoàn toàn đoán trước được. Chẳng qua, thực lực hiện giờ của hấn đã sớm xưa đâu bằng nay, sao có thể sinh ra một chút sợ hãi được!

Nhìn Diệp Khôn đứng im không nhúc nhích, mười mấy tên đệ tử Diệp gia vây quanh cũng không ra tay. Dù sao thì gia giáo của Diệp gia cũng rất nghiêm khắc. Tuy rằng cổ vũ đệ tử tỷ võ đua tranh nhưng không bao giờ công khai quần đấu, ai tái phạm chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Bọn họ làm vậy cũng chỉ vì muốn giữ Diệp Khôn ở lại chỗ này, đợi Diệp Nhạn đến trừng trị Diệp Khôn.

Đệ tử Diệp gia xung quanh thấy một màn như vậy thì đều lộ ra vẻ châm chọc, giễu cợt hoặc thậm chí là thương hại. Ở trong mắt bọn họ, Diệp Khôn hôm nay khó tránh khỏi một trận đòn rồi!

Dần dần, càng ngày càng nhiều đệ tử Diệp gia tập trung lại quảng trường luyện công. Rốt cuộc, một tiếng cười to chói tai dọc theo quảng trường vang lên, màn kịch vui cuối cùng đã đến lúc cao trào!

Diệp Khôn ngẩng đầu. Đám người trước mặt hấn chậm rãi tách ra, chỉ thấy Diệp Nhạn bên trong mọi người như sao quanh trăng sáng đang bước nhanh lại đây.

Dọc theo đường đi, đệ tử Diệp gia đều vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Diệp Nhạn tộc huynh, nghe nói gần đây huynh đang luyện tập Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết, tu vi hiện giờ chắc chắn tăng lên a!"

"Diệp Nhạn tộc huynh, lần trước tiểu đệ ở bên ngoài Phong Tuyết sơn mạch nhặt được một gốc Không Tước Thảo, vừa đúng lúc huynh có thể dùng để

tu luyện..."

...

Tiếng chào hỏi, nịnh bợ vang lên không ngớt. Về mặt Diệp Nhạn tuy kiêu ngạo nhưng vẫn phải kiên nhẫn mà chào hỏi khiến cho đệ tử Diệp gia đều sinh ra thiện cảm.

Diệp Khôn dùng hai tay ôm ngực, nhìn từng động tác của Diệp Nhạn, khóe miệng hần khe nhếch lên. Rất nhanh, Diệp Nhạn đã đi tới trước mặt hắn.

Vừa nhìn thấy Diệp Khôn, Diệp Nhạn rất lấy làm bất ngờ, dùng vẻ mặt cổ quái nhìn chăm chăm Diệp Khôn một lúc lâu, sau đó liền cười nhạt: "O, tộc đệ làm sao vậy?"

Bên cạnh Diệp Nhạn là hai tên đệ tử Diệp gia, đối với hai tên này, Diệp Khôn ngược lại biết rất rõ. Đây chính là Diệp Niên cùng Diệp Bình. Hai tên này đều có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, nhưng do tuổi tác đã gần ba mươi nên bọn họ muốn đột phá lần nữa là điều không thể. Đi theo Diệp Nhạn - em ruột của gia chủ tương lai dĩ nhiên là một lựa chọn không tồi.

Diệp Niên dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Khôn. Hắn cùng Diệp Khôn vốn không có thù hận gì, nhưng hiện tại đi theo Diệp Nhạn nên đương nhiên phải ra vẻ một chút, nhỏ giọng nói: "Diệp Nhạn tộc đệ, việc nhỏ này cứ để cho vi huynh ra tay."

Nghe hắn mở miệng, Diệp Bình ở một bên dĩ nhiên không muốn xếp sau người khác. Hắn đương nhiên biết cách lấy lòng Diệp Nhạn, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét nhìn chăm chăm Diệp Khôn, khinh miệt nói: "Diệp Khôn tộc đệ, chẳng lẽ ngươi trên đường gặp phải cướp ư. Không bằng ngươi hướng tộc huynh đập đầu mấy cái, nói không chừng tộc huynh sẽ mở lòng từ bi thay ngươi dạy dỗ mấy tên cướp kia một trận. Ha ha ha ha!"

Nghe hắn nói vậy, một số đệ tử Diệp gia đứng xung quanh đều cười ha hả, thậm chí có không ít người lộ ra vẻ khinh thường. Diệp gia chính là bá chủ của Vạn Trúc quốc, ở bên trong phạm vi Vạn Trúc quốc mà bị cướp bóc thì thật sự làm mất hết thể diện của Diệp gia.

Ánh mắt Diệp Khôn nhìn lướt qua Diệp Niên cùng Diệp Bình, hắn dùng âm thanh bình thản mở miệng nói: "Ta nhớ tộc trưởng đã từng nói rằng: đệ tử Diệp gia đều là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất."

Hắn vừa mở miệng, hơn nữa còn nhắc tới tộc trưởng khiến xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh. Rất nhanh, trên mặt Diệp Khôn bỗng hiện lên một nụ cười chế nhạo: "Nhưng hiện tại xem ra lại không hẳn như vậy. Ở trước mắt ta hiện giờ, thật sự chỉ là hai con chó đang đứng trước mặt chủ nhân sủa ương ương đòi xương mà thôi!"

"To gan!"

"Vô liêm sỉ!"

Về mặt Diệp Niên cùng Diệp Bình ngay lập tức biến đổi. Bọn họ dù gì cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, nhưng lại bị tên hậu bối Diệp Khôn này sỉ nhục. Trong lúc giận dữ, hai người cùng tiến lên một bước chuẩn bị ra tay!

"Khoan đã!"

Đúng vào lúc này, Diệp Nhạn bỗng nhiên mở miệng.

Diệp Bình cùng Diệp Niên cả người run lên. Nhưng cuối cùng vẫn phải đứng đằng hoàng sau lưng Diệp Nhạn, trên mặt hiện lên một nụ cười châm chọc. Hai người dường như muốn xông lên cắn Diệp Khôn một cái!

"Quả nhiên rất nghe lời!"

Diệp Khôn cười ha ha. Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh đều ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc. Cũng có không ít đệ tử Diệp gia vây quanh Diệp Khôn đã từ từ lui lại phía sau.

Hết thấy mọi việc đều lọt vào trong mắt Diệp Nhạn. Ánh mắt của hắn hiện lên vẻ lo lắng, lạnh giọng nói: "Diệp Khôn, ngươi không cần phải khua môi múa mép. Ngươi sáng mắt không nói tiếng lóng, hôm nay ta tới tìm ngươi cũng chỉ vì muốn đánh với ngươi một trận, giải quyết mọi chuyện ân oán!"

Nói xong, Diệp Nhạn quay đầu lại, chấp tay với hai người Diệp Bình cùng Diệp Niên: "Diệp Nhạn biết hai vị tộc huynh quan tâm đến ta. Chẳng qua đây là ân oán cá nhân của ta với Diệp Khôn, mong rằng hai vị tộc huynh không nên nhúng tay vào."

Sau đó, Diệp Nhạn lại nhìn về phía đệ tử Diệp gia, lớn tiếng nói: "Xin các vị huynh đệ ở đây làm chứng. Hôm nay, ta cùng Diệp Khôn giao thủ, bất kể là thắng hay thua, ân oán giữa chúng ta sẽ chấm dứt từ đây!"

Diệp Khôn lẳng lặng lắng nghe, không khỏi nhìn Diệp Nhạn một cái thật sâu. Hắn vẫn còn xem nhẹ vị tộc huynh này rồi. Diệp Nhạn chỉ cần nói một cách đơn giản đã khiến Diệp Bình cùng Diệp Niên, thậm chí toàn bộ đệ tử Diệp gia ở đây đều đồng tình với hắn.

Hiển nhiên, Diệp Nhạn có thể đạt được tu vi cùng địa vị hiện tại, chắc chắn không phải đơn giản chỉ dựa vào cha cùng ca ca của hắn. Tên này cũng có chỗ hơn người a!

Chẳng qua, Diệp Nhạn thật sự cho rằng hắn có thể đánh bại mình?

Diệp Khôn nở nụ cười, đón lấy những ánh mắt của đệ tử Diệp gia nhìn tới, lạnh nhạt nói: "Như tộc huynh mong muốn."

Người muốn chiến, vậy thì chiến!!!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Tất Cả Đều Khiếp Sợ.

Diệp Khôn sáng khoái ứng chiến như vậy, ngược lại khiến cho Diệp Nhận ngẩn cả người.

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh ô hết cả lên!

Không ai nghĩ rằng Diệp Khôn lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy!

Mọi người trong tộc đều biết Diệp Nhận đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, còn về phần Diệp Khôn thì cũng chỉ có tu vi Kiện Cốt Cảnh mà thôi!

Chẳng lẽ hắn đột phá lên tầng cao hơn?

Không ít người ở đây đều nghĩ đến điều đó. Nhưng, cho dù đột phá thì làm sao, Tiên Thiên đệ lục tầng chính là một đường ranh giới. Cho dù mấy tầng trước có mạnh hơn nữa thì vẫn chỉ là thân thể phàm nhân. Cũng chỉ khi nào tấn cấp lên Thông kinh Cảnh thì mới có thể hấp thu linh khí cho mình sử dụng. Riêng về điểm này thì ngay cả Tiên Thiên đệ ngũ tầng Thần Lực Cảnh cũng không thể nào thắng được!

Chứ chưa nói đến việc sau khi tấn cấp Thông Kinh Cảnh, tu sĩ có thể bắt đầu tu luyện chiến kỹ. Mà uy lực của chiến kỹ thì không phải mấy loại võ học thô lậu được đơn giản hóa từ chiến kỹ ra có thể so sánh được.

Chẳng lẽ tên Diệp Khôn này chưa biết Diệp Nhận đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh hay là đầu óc của hắn xảy ra vấn đề?

"Hừ, phô trương thanh thế!" Diệp Bình kỳ quái nói: "Tộc đệ vẫn còn quá nhân từ. Cái gì mà một trận chiến không cần biết thắng bại sẽ xóa bỏ mọi ân oán. Chỉ sợ tiểu tử này cũng đang mong được như vậy a."

Hóa ra là vậy!

Không ít đệ tử Diệp gia đều tỏ ra vẻ chột hiệu, ánh mắt nhìn về hướng Diệp Khôn tràn đầy sự khinh thường.

Cố làm ra vẻ đáng thương đây mà!

Thì ra tiểu tử này cố tình muốn Diệp Nhận đánh một trận rồi coi như mọi chuyện kết thúc, chấm dứt mọi ân oán a.

Chuyện Diệp Ứng được thừa kế gia tộc đã là chuyện sớm hay muộn. Mà Diệp Nhận cũng đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, địa vị sau này trong gia tộc tự nhiên sẽ càng ngày càng cao. Đặc biệt với một người như vậy, rõ ràng là tự chuốc lấy phiền toái. Trước kia Diệp Khôn có ca ca là Diệp Kiên che chở, bây giờ Diệp Kiên đã chết, cho dù gia tộc có nể tình chiếu cố Diệp Khôn đi nữa thì sau mười năm, hai mươi năm sẽ như thế nào?

"Ha ha, ta còn chưa rõ vì cái gì mà hắn lại có một bộ dáng bình tĩnh như thế, hóa ra là có suy nghĩ này!"

"Hừ, đừng có giả bộ, giả bộ sẽ bị sét đánh đấy. Diệp Nhận tộc huynh, huynh nhất định phải ra tay thật mạnh, đánh cho tên này ít nhất cũng phải nằm trên giường dưỡng bệnh nửa tháng a."

Tình thế trong chớp mắt đã đổi chiều, từng tiếng quát mắng liên tiếp vang lên. Diệp Nhận nghe vậy thì như mở cờ trong bụng, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua phía Diệp Bình.

"Đi thôi Diệp Khôn tộc đệ, người trong gia tộc muốn luận võ thì phải đến võ đài."

Nói xong, hắn liền dẫn mọi người tới võ đài đặt ở giữa quảng trường.

Diệp Khôn mỉm cười, đối với những tiếng quát mắng thì mất điếc tai ngơ, chậm rãi đi tới võ đài.

Võ đài đặt ở giữa quảng trường, cao một trượng, mỗi bên dài rộng hai mươi trượng, là nơi dành cho đệ tử trong tộc tỷ võ tranh tài. Mấy năm trước, cũng

ngay tại nơi này, Diệp Khôn đã dựa vào sự linh hoạt của thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đánh bại Diệp Nhạn lớn hơn hẳn bốn tuổi, khiến cho Diệp Nhạn trở thành trò cười cho đám đệ tử trong tộc.

Lúc này, Diệp Nhạn chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi căm hận muốn biến tất cả thành hư vô. Hết lớn một tiếng, tung người nhảy lên, linh khí màu xanh nhạt bao quanh toàn thân, đạp chân một cái trên không trung, liền vững vàng đứng ở trung tâm võ đài.

Hắn quay đầu lại, nhìn về Diệp Khôn bên dưới: "Tộc đệ, mời!"

Diệp Khôn cười cười, đưa tay ném bao da hổ trên vai xuống đất rồi sau đó tung người nhảy lên. Hắn cũng không vận dụng linh khí mà vẫn vững vàng đứng trên võ đài.

Chẳng qua, hai người so sánh với nhau thì Diệp Khôn dĩ nhiên rất tầm thường. Đám đệ tử Diệp gia trên quảng trường ngay từ đầu đã không có ai tin tưởng Diệp Khôn có thể chiến thắng Diệp Nhạn!

Mà dọc theo quảng trường, Diệp Viễn trở mắt nhìn Diệp Khôn nhảy lên võ đài thì hung hăng dậm chân một cái, bước nhanh về hướng nội viện Diệp gia.

Ngay lúc Diệp Khôn trở về, Diệp Viễn đã có mặt trên quảng trường rồi. Tuy hắn chỉ nhìn một cái là nhận ra Diệp Khôn nhưng lại không dám kêu to, sợ mọi người biết được. Dù sao, trong khoảng thời gian này, ai ai cũng biết chuyện Diệp Nhạn luôn tìm Diệp Khôn gây phiền toái. Mà hắn chính là bạn tốt của Diệp Khôn, cho nên mạp mạp gần đây cũng bị một vài tên đệ tử lấy lòng Diệp Nhạn đánh không chỉ một lần.

Chỉ tiếc là Diệp Khôn vẫn bị mọi người nhận ra. Mà chuyện xảy ra sau đó đã ngoài dự liệu của Diệp Viễn, lúc này hắn chỉ muốn đi tới nội viện tìm Diệp Nguyệt thôi.

Cho dù Diệp Khôn là anh em tốt của Diệp Viễn, nhưng hắn cũng không tin Diệp Khôn có thể là đối thủ của Diệp Nhạn. Hắn chỉ mong Diệp Khôn có thể kéo dài được thêm chút thời gian, đợi hắn tìm được Diệp Nguyệt đến...

Lúc này, trên võ đài, một gã đệ tử Diệp gia hơn ba mươi tuổi được mọi người cử ra. Hắn bước chân lên võ đài, nhìn Diệp Khôn với ánh mắt thương hại, lại nhìn thoáng qua Diệp Nhạn một cái, hít một hơi thật sâu: "Tỷ võ trong tộc, đến giới hạn là dừng, không được gây nguy hiểm đến tính mạng..."

Hắn đang chuẩn bị đọc một hồi quy củ thì bị Diệp Nhạn đang mắt kiên nhẫn chợt cắt đứt: "Tộc huynh, mấy điều này đệ tử Diệp gia đều biết cả rồi, không cần nói lại đâu, trực tiếp tuyên bố luôn đi."

Tên đệ tử Diệp gia này, mặc dù cũng là Tiên Thiên đệ lục tăng nhưng lại không dám đắc tội với Diệp Nhạn, bắt đắc thờ dài một tiếng rồi chợt vung tay xuống: "Tỷ võ bắt đầu"

Sau khi nghe hiệu lệnh, Diệp Nhạn cười ngạo nghễ, thanh quang xuất hiện trên hai tay, cười to nói: "Tộc đệ yên tâm, vì huynh cũng không ý lớn hiếp nhỏ, ta sẽ không sử dụng chiến kỹ."

Lời này vừa thốt ra, mọi người phía dưới đều phát ra từng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Diệp Nhạn cười ha ha, ánh mắt nhìn qua Diệp Khôn, linh quang quán quanh hai tay, chân đạp xuống đất thật mạnh rồi hung hãn hướng Diệp Khôn xông tới. Nếu so với hai tháng trước ở cửa Diệp phủ thì động tác của hắn giống nhau như đúc!

Diệp Khôn ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Nhạn. Nhưng thật kỳ lạ, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, trở mắt nhìn Diệp Nhạn đã cách mình càng ngày càng gần!

Mười trượng, năm trượng, ba trượng, một trượng!

Chớp mắt, Diệp Nhạn đã xông tới trước mặt Diệp Khôn, hai tay hắn giơ lên cao, hướng đầu Diệp Khôn đánh xuống!

Thấy vậy, đệ tử Diệp gia xung quanh đều ríu rít hô lên thành tiếng, một số người lại càng lộ vẻ khinh thường.

Theo như mọi người nghĩ, Diệp Khôn có lẽ có thể dựa vào thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết mà miễn cưỡng chạy vòng vòng một lát, nhưng bây giờ hắn lại đứng yên bất động thì làm sao có thể là đối thủ của Diệp Nhạn đây cơ chứ.

Có lẽ, mọi chuyện đúng như Diệp Bình nói, Diệp Khôn lên đài chẳng qua chỉ để Diệp Nhạn đánh cho một trận rồi sau đó giải quyết mọi ân oán cũ mà thôi...

Nhưng, trong chớp mắt hai tay Diệp Nhạn vừa hạ xuống, Diệp Khôn bắt đầu hành động.

Chỉ di chuyển một bước nhưng cũng đủ để hắn dễ dàng tránh đi đòn tấn công của Diệp Nhạn. Thấy song chưởng của mình chỉ lướt qua vạt áo của Diệp Khôn, con người Diệp Nhạn nở rộng, chẳng lẽ là trùng hợp?

Đám tu sĩ xung quanh đều mở to mắt ra mà nhìn một màn không thể tin được này.

Diệp Khôn vẫn duy trì một tư thế như vậy, trên mặt nở ra một nụ cười phong khinh vân đạm (1), giống như đang đạp thanh du ngoạn chứ không phải là tỷ võ nữa.

"Hừ, thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết của tộc để quả nhiên có chút tinh tiến." Diệp Nhạn từ từ quay đầu lại, vẻ mặt có chút khó coi. Ánh mắt hắn hiện lên một tia cẩn thận, linh quang dưới chân chợt động, xoay mạnh người, tung ra một cước về phía Diệp Khôn!

Một cước ẩn chứa linh lực, tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã tới trước mặt Diệp Khôn. Đối mặt với đòn này, bàn chân Diệp Khôn khẽ nhích, thân thể ngửa ra sau, lại nhẹ nhàng tránh được!

"Sao có thể như vậy!"

Diệp Nhạn lạc giọng kêu lên một tiếng sợ hãi, nếu lần trước là do hắn may mắn, vậy thì lần này giải thích thế nào đây? !

Thân pháp Linh Hồ Đạp Tuyết đã trở nên linh hoạt đến mức này từ bao giờ? !

Nhìn Diệp Khôn cười cười nhìn mình, Diệp Nhạn đã thật sự bị chọc tức!

"A!" Diệp Nhạn gầm lên một tiếng giận dữ, hai tay hắn điên cuồng vận chuyển, linh khí bắt đầu chuyển động khiến hai tay hắn như hai thanh đại chùy, ở trước ngực vung lên không còn một khe hở. Nhưng điều làm mọi người khiếp sợ lại là Diệp Khôn. Hắn vẫn như trước không hề ra tay, chỉ liên tiếp dịch chuyển bước chân, mỗi một bước như có đạo lý huyền diệu, đều rất dễ dàng né đi công kích của Diệp Nhạn.

Thời gian một nén nhang nhanh chóng qua đi, hai tay Diệp Nhạn chống lên đầu gối, há mồm thở hổn hển, trong mắt hắn hiện lên vẻ điên cuồng cùng kinh ngạc!

Sao có thể như vậy! Sao có thể như vậy!

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh giống như bị trúng Định Thân Thuật, cả đám đều trợn mắt há mồm, không hiểu chuyện gì đang diễn ra trên võ đài.

Quá quý dị! Quá điên cuồng!

Chẳng ai nghĩ tới, sau thời gian một nén nhang chiến đấu, ngay cả góc áo của Diệp Khôn mà Diệp Nhạn cũng không chạm vào được.

Chuyện gì thế này!

Trong lòng mọi người tràn ngập sự khiếp sợ!

"Diệp Nhạn tộc huynh, có chuyện gì vậy, nếu ngươi không đánh nữa thì đến lượt ta đánh đây." Diệp Khôn chấp hai tay sau lưng, trên mặt của hắn không có chút mồ hôi nào, khóe miệng nhếch lên mang theo nụ cười phong khinh vân đạm, làm cho người khác cảm thấy rất thần bí!

"Không thể nào!" Diệp Nhạn hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ lên như máu, hai nắm tay nắm chặt, móng tay cắm thẳng vào da thịt.

Hắn không tin tất cả những sự việc vừa xảy ra là sự thật!

Một sự sợ hãi cùng với tức giận trào lên. Hắn như người mất trí, hai tay vờn ra, một luồng linh khí màu xanh mạnh mẽ tuôn ra, quấn quanh trên hai tay hắn.

"Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết." Một gã đệ tử Diệp gia hoảng sợ kêu lên.

Trong đầu Diệp Nhạn không còn bất cứ điều gì khác, chỉ còn lại một ý niệm điên cuồng là đánh bại Diệp Khôn! Không tiếc giá nào!

"Lang Nha!" Diệp Nhạn quát khẽ một tiếng, linh khí màu xanh trên tay biến thành một cái đầu sói dữ tợn, nhe răng há miệng trông vô cùng hung ác!

Đây chính là thức đầu tiên trong công pháp chuẩn tam phẩm của Diệp gia, Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết.

Đối diện với một kích này, vẻ mặt thoải mái của Diệp Khôn cũng dần dần trở nên cẩn thận, cùng lúc đó, hắn cũng chậm rãi vờn một cánh tay ra.

Diệp Nhạn giống như mất hết lý trí nhưng nhìn thấy một cảnh như vậy cũng hơi sửng sốt. Chẳng qua rất nhanh, vẻ điên cuồng trong mắt hắn đã được thay thế bằng vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy Diệp Khôn vờn tay phải ra, trên tay xuất hiện một luồng lửa màu hồng rực rỡ bao phủ cả cánh tay của hắn.

Tiên Thiên đệ lục tăng Thông Kinh Cảnh!

Giờ phút này, Diệp Khôn cuối cùng đã đem thực lực chân chính của mình, thể hiện ra trước mắt mọi người.

"Không thể nào!"

Tiếng kêu sợ hãi cùng âm thanh hít phải khí lạnh đồng loạt vang lên, tất cả mọi người trên quảng trường đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Diệp Khôn.

Thì ra là vậy! Thảo nào, thảo nào hắn dám khiêu chiến Diệp Nhạn!

Bên dưới võ đài, hai người Diệp Niên cùng Diệp Bình đều trợn mắt há mồm nhìn linh quang màu đỏ đang quán trên tay Diệp Khôn.

Mười sáu tuổi tấn cấp Thông Kinh Cảnh.

Hơn nữa, thực lực hiện tại của Diệp Khôn rõ ràng là không phải vừa tấn cấp Thông Kinh Cảnh. Nếu không, Diệp Nhận làm sao mà ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm vào được.

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng cảm thấy cay đắng vô cùng. Lại xuất hiện thêm một thiên tài, mà thiên tài này, lại chính là người ban nãy bọn họ vừa đắc tội...

Cách đó không xa, Diệp Nguyệt đang ngơ ngác đứng ở phía sau đám người trên quảng trường, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc.

Sau khi được Diệp Viễn báo tin, nàng vội vàng vàng chạy tới quảng trường. Ban đầu, Diệp Nguyệt định ra tay ngăn cản trận đấu này. Nhưng vừa đến quảng trường, nàng lại được chứng kiến một màn không thể tin nổi!

(1) phong khinh vân đậm (nhẹ như gió, nhạt như mây): chỉ sự bình thản, không màng đến những điều gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thiên Tài Chân Chính

Trên võ đài, sau khi chờ người ra một lúc, trong mắt Diệp Nhận lại toát ra vẻ điên cuồng như trước.

"Chẳng trách, chẳng trách ngươi dám ứng chiến. Chẳng qua, kẻ cả là ngươi đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng thì đã sao!"

Diệp Nhận gầm lên một tiếng giận dữ từ đáy lòng, hắn không thể tin được mọi chuyện đang xảy ra trước mắt. Diệp Nhận vốn tưởng rằng hôm nay mình có thể rửa sạch mọi sỉ nhục. Nhưng hắn lại không ngờ được rằng, mọi chuyện lại biến thành cục diện như vậy.

Hắn không cam lòng cười lên một tiếng điên cuồng, linh khí từ người tuôn ra dữ dội!

Trong lòng bàn tay Diệp Nhận, đầu sói màu xanh càng trở nên hung dữ, giống như hóa thành một con sói hung ác muốn xông ra tiêu diệt hết thảy mọi thứ.

"Lang Giảo Thức!"

Hắn quát khẽ một tiếng rồi lại hướng Diệp Khôn xông tới, hai tay lần lượt biến hóa thành một cái đầu sói hung tợn cắn tới Diệp Khôn.

"Không tốt!"

Diệp Nguyệt vốn đang ngăn người nhưng trông thấy vậy liền giật mình, theo bản năng muốn tiến lên phía trước ngăn cản. Dù sao Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết chính là chiến kỹ tam phẩm của gia tộc, uy lực của nó Diệp Nguyệt biết được rõ ràng. Cho dù Diệp Khôn đã đạt được Tiên Thiên đệ lục tầng thì cũng không phải là đối thủ của một kích trong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết mà Diệp Nhận thi triển.

Hơn nữa, Diệp Khôn cũng không có tu luyện "Ngư Thú Tâm Kinh". Bất luận về tu vi, thân thể hay thực lực chân chính đều có phần thua kém so với Diệp Nhận.

Lúc này, trên võ đài, Diệp Khôn vẫn bình tĩnh đối mặt với thế công kích điên cuồng của Diệp Nhận. Hắn vẫn duy trì tư thế như cũ, tai trái gác ở sau lưng, tai phải chậm chậm vươn ra.

"Hắn định dùng một tay này để đối kháng sao? Tên này bị điên rồi!" Dưới võ đài, Diệp Niên hét hoảng kêu lên.

"Hắn chết chắc rồi, khẳng định tiểu tử này tu luyện Hòa Hò chiến kỹ. Cho dù hắn có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng cũng không thể so sánh được với Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết của Diệp Nhận!" Diệp Bình cũng thấp giọng nói, hắn nhìn Diệp Khôn với vẻ đầy ghen tỵ, chỉ hận một chương kia của Diệp Nhận không thể đem Diệp Khôn đánh trọng thương.

"Chết chắc?" Diệp Khôn mỉm cười.

Chiến kỹ chuẩn tam phẩm đúng là rất mạnh, nhưng mấu chốt vẫn phải dựa vào người thi triển ra nó. Một kích của Diệp Nhận nhìn qua vô cùng mạnh mẽ, nhưng Diệp Khôn chỉ cần liếc qua cũng biết đối phương chỉ mới nắm giữ được một chút bề ngoài của Tàn Lang Khiếu Nguyệt quyết mà thôi, ngay cả giai đoạn "Hình Thủ" cũng chưa đạt được.

Đối mặt với đối thủ ngu ngốc như vậy, dùng một tay là quá đủ rồi.

Hít sâu một hơi, trên người Diệp Khôn chợt xuất hiện một luồng lực lượng vô hình, linh quang màu đỏ trên tay cũng điên cuồng toát ra. Linh khí màu hồng dần dần hóa thành một ngọn hỏa diễm giống như thật, quấn quanh bàn tay phải của hắn.

Chợt, hắn ngừng đầu, đối mặt với Lang Giáo Thức có vẻ kinh khủng của Diệp Nhận, tay phải vùng mạnh lên!

"Hỏa Hồ Cầu Trảo"

Một kích nhìn như nhẹ nhàng từ tay hắn phát ra đâm thẳng vào hai tay Diệp Nhận.

"Oanh!"

Một tiếng nổ truyền đến, tiếng gió gào thét thổi xuống dưới đài làm cho mọi người đang quan sát neho hết mắt lại. Nhưng ngay lúc này, một bóng người nhanh chóng bắn ngược trở lại, rơi thật mạnh xuống bên cạnh võ đài.

Bóng người ấy chính là Diệp Nhận.

Lúc này, vẻ mặt Diệp Nhận đâu còn chút gì gọi là kiêu ngạo nữa. Khóe miệng hắn chảy ra một vệt máu, muốn chống tay đứng lên nhưng hai tay đã trở nên mềm nhũn lại khiến hắn ngã nhào ra đất thêm lần nữa.

Thắng bại đã phân!

Xung quanh võ đài hoàn toàn yên tĩnh, dường như sau khi chứng kiến một cái va chạm kịch liệt này, mọi người vẫn chưa kịp khôi phục lại tinh thần.

Bên cạnh đám người, Diệp Nguyệt ngưng ngắc nhìn Diệp Khôn đang đứng ngao ngễ trên võ đài.

Dường như không thể tin đây là sự thực, nàng lấy hai tay dụi dụi mắt mình.

Diệp Khôn vừa mới thể hiện... Thú Ý? !

Thân thể mềm mại của nàng run lên nhè nhẹ, nàng khẳng định mình không có nhìn lầm!

Chỉ khi nào đạt tới giai đoạn Thú Ý thì mới có thể đem uy lực chân chính của Hỏa Hồ chiến kỹ thi triển ra như vậy.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể thoải mái đánh thắng Diệp Nhận đang thi triển Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Diệp Nguyệt lấy lại tinh thần, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh. Mười sáu tuổi tấn cấp Thông Kinh Cảnh, lại còn đem Hỏa Hồ chiến kỹ linh ngộ tới cảnh giới Thú Ý, thiên phú tu luyện thể này...

"Thiên tài, đây mới chân chính là thiên tài, phúc của Diệp gia a! Phải mau chóng báo cho cha biết mới được!"

Diệp Nguyệt quay đầu nhìn lại võ đài, cũng không kịp chúc mừng Diệp Khôn, vội vã chạy về hướng nội viện.

Mà lúc này, đám đệ tử trên quảng trường đã lấy lại được tinh thần. Nhìn thấy Diệp Nhận ủ rũ quỳ rạp trên mặt đất như chó nhà có tang, còn Diệp Khôn thì quần áo tả tơi nhưng không bị chút thương tích nào, tiếng hô hào kinh ngạc không ngừng vang lên.

"Trời ạ! Mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, lại một thiên tài nữa xuất hiện, lại là một Diệp Ứng khác a!"

"Đúng... Đúng vậy a, ha ha ha, ta từ lâu đã thấy Diệp Khôn không phải loại tầm thường mà..."

"Thối lắm, ngay vừa rồi ngươi còn nói Diệp Khôn chết chắc!"

"Đâu có...ta chỉ nói..."

Âm thanh âm ỷ không ngừng vang lên. Dưới võ đài, hai người Diệp Niên và Diệp Bình cùng nuốt ngụm nước miếng nhìn Diệp Nhận mấy lần cố gắng mà không đứng lên nổi. Lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt thờ ơ của Diệp Khôn thì cả người không khỏi run lên.

Diệp Bình lấy lại tinh thần trước tiên, dường như muốn trốn khỏi nơi này. Nhưng hắn vừa đi được mấy bước thì chân lại vướng vào một vật mà lảo đảo dừng ra đất.

"Chết tiệt, cái gì vậy!" Diệp Bình ngoái cổ lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra vật hắn vấp phải là cái túi da không biết được làm từ da của loại thú nào trên lưng Diệp Khôn. Cái túi da bị hắn vướng vào liền lộ ra tất cả đồ vật bên trong.

Một cái da hổ còn lưu lại vết máu cùng bốn cái móng vuốt to lớn đập vào mắt hắn.

"Cái này... cái này..." Diệp Bình kinh ngạc nhìn bốn cái móng vuốt, lại nhìn thoáng qua bộ da, trong miệng bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết: "Đây là da và móng vuốt của Hỏa Đề Hồ!"

Tiếng hét thảm thiết nhất thời làm mọi người chú ý đến, thấy bốn cái vuốt hổ nằm la liệt trên mặt đất, đồng tử của tất cả mọi người liền co rút lại!

Hỏa Đề Hồ!

Đối với một thế hệ trẻ của Diệp gia, yêu thú đối với họ không có gì gọi là lạ lẫm. Thậm chí có không ít tu sĩ tầm hai mươi ba mươi tuổi của Diệp gia đã từng chứng kiến những trận chiến đấu với yêu thú.

Tám năm trước, vào một đợt tổ chức Thu Liệp cho đệ tử, Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng đệ nhất nhân tài của Diệp gia hiện giờ là Diệp Ung đã từ một trận chiến mà nổi danh, làm cho toàn bộ đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia vô cùng ngưỡng mộ, đó chính là việc giết chết một con Hỏa Đề Hồ.

Diệp Niệm cùng Diệp Bình cả người run rẩy, những đệ tử khác của Diệp gia cũng chỉ biết được sự cường đại của Hỏa Đề Hồ qua sách vở ghi lại bên trong Tàng Thư Các mà thôi, còn bọn họ chính là những người được tận mắt chứng kiến trận chiến đấu đấy.

Năm đó, sự kinh khủng của Hỏa Đề Hồ đã sớm khắc sâu vào trong tâm trí của họ.

"Nói... Nói đùa sao?" Trên mặt Diệp Bình hiện lên một nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc, lấp ba lấp bấp nói: "Dùng sức một người chiến thắng được sự kinh khủng của Hỏa Đề Hồ? Phải biết rằng, lúc ban đầu, Diệp Ung thiếu chút nữa đã mất mạng dưới một trảo của Hỏa Đề Hồ..."

"Tê..." Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh nghe được lời nói của Diệp Bình, lại quay sang nhìn Diệp Niệm và một ít đệ tử khác năm đó tham gia đợt Thu Liệp kia thì không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Dùng sức một người đánh bại Hỏa Đề Hồ, chẳng lẽ thực lực hiện tại của Diệp Khôn đã tương đương với hợp lực của ba tên Tiên Thiên đệ lục tầng là Diệp Kiên, Diệp Nguyệt cùng Diệp Khôn lúc trước sao?

Chưa nói đến lúc đấy, tu vi của Diệp Kiên cùng Diệp Nguyệt đã đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ lục tầng, kể cả Diệp Ung cũng đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng được mấy tháng rồi.

Vậy còn Diệp Khôn?

Chỉ sợ là hắn vừa mới tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng chưa được bao lâu a. Phải biết rằng, trước lúc Diệp Khôn ly khai hai tháng, bọn họ còn thường xuyên nhìn thấy hắn xuất hiện trên quảng trường!

Thiên phú tu luyện thể này, ngay cả hai chữ "thiên tài" cũng không đủ để hình dung.

"Biến... Biến thái!"

Không ít đệ tử Diệp gia trong lòng sợ hãi than thầm. Từ nay về sau, ngôi vị đệ nhất thiên tài của Diệp gia sợ rằng sẽ phải đổi chủ rồi.

Trên võ đài, Diệp Nhạn cuối cùng cũng đã đứng dậy được. Hắn chỉ thấy trong đầu quay cuồng, thanh âm xung quanh giống như hoàn toàn biến mất.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn hắn với vẻ thương hại pha lẫn khinh thường.

Lại giống như mấy năm trước!

Dựa vào đâu!

"Dựa vào đâu!" Diệp Nhạn gầm lên một tiếng. Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên toàn tơ máu, nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn đang đứng cách đó không xa.

"Hử?" Diệp Khôn khẽ nhú mày, vừa rồi hắn ra tay còn chưa hết sức. Dù sao, trong lúc tỷ võ, nếu hắn ở trước mặt người đánh trọng thương Diệp Nhạn thì hắn chắc chắn sẽ bị gia tộc trừng phạt.

Huống chi, mâu thuẫn giữa hắn và Diệp Nhạn cũng chỉ là chuyện trẻ con tranh giành mà thôi. Sau khoảng thời gian ở Phong Tuyết Sơn Mạch, hắn đã thật sự chín chắn hơn rất nhiều, dĩ nhiên sẽ không để ý đến mấy cái ân oán vặt vãnh này nữa.

Tuy nhiên, nếu như Diệp Nhạn không biết tốt xấu thì hắn cũng không ngại ra tay độc ác!

Qua hai tháng ma luyện, tâm tính hắn đã trở nên mười phần kiên định. Nhìn ánh mắt căm thù của Diệp Nhạn, thân thể hắn cũng đã hơi hơi cong lại, chuẩn bị ra tay.

Bốn phía xung quanh võ đài, đám người lão nháo cũng đã chú ý đến điểm này. Nhìn Diệp Nhạn lúc trước còn phong quang vô hạn nhưng hiện giờ lại như chó nhà có tang gào thét thê thảm, không ít người đều tỏ ra vẻ khinh thường.

"Diệp Nhận, người đã thua rồi." Vị tu sĩ trung niên làm trọng tài cũng ho khan nói.

"Câm miệng!" Diệp Nhận nổi giận gầm lên một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Khôn, gần từng chữ một nói: "Lúc trước ta bị người đánh bại, ta không tiếc hết thảy mà cố gắng tu luyện. Tuy ta thiên phú không cao, nhưng ta vẫn luôn luôn nhắc nhở bản thân mình. Người khác chỉ biết ta dựa vào linh dược để tăng tiến tu vi, nhưng đâu biết rằng để có được thành tựu như ngày hôm nay ta đã phải trả một giá thể nào. Mà tất cả mọi việc ta làm đều hy vọng sẽ có một ngày đánh bại người. Ta đã cố gắng gấp mười lần người khác mà vẫn thua, rốt cục là dựa vào đâu!"

Thanh âm của Diệp Nhận vang lên trên quảng trường, trong giây lát, toàn bộ quảng trường đều trở nên yên tĩnh...

Về mặt chăm chọc của Diệp Khôn dần dần biến mất. Chính xác, lúc trước hắn cũng nghĩ Diệp Nhận chỉ dựa vào một ca ca tốt, dựa vào một lượng lớn linh dược cưỡng ép tăng lên tu vi mà xem nhẹ sự cố gắng của hắn. Đến tận lúc ở trước cửa phủ Diệp gia, Diệp Khôn suyết chút nữa bị Diệp Nhận đã thương thì hắn mới hiểu ra được mọi chuyện.

Nhưng, thế giới này vốn dĩ rất tàn khốc, Diệp Nhận trả một cái giá thật lớn để cố gắng, chẳng lẽ hắn cũng không phải trả giá gì ư?

Trong hai tháng ở Phong Tuyết sơn mạch, hắn đã mấy lần phải cận kề cái chết. Lần gần đây nhất, suyết chút nữa thì hắn đã làm thức ăn cho Hỏa Đề Hồ rồi!

Diệp Khôn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đang chuẩn bị mở lời thì bỗng nhiên ở phía đối diện, Diệp Nhận phát ra một tiếng thét dài đầy căm phẫn. Ngay sau đó, Diệp Nhận đập một cái thật mạnh lên mặt đất, hắn mang theo một luồng khí thể chưa từng có hướng tới Diệp Khôn.

"Ta không phục! A! Tàn Lang Khiếu Nguyệt!"

Diệp Nhận hét lớn, hai tay trước người khép lại, bàn tay chụm vào nhau giống như miệng một con sói lớn, linh quang từ năm ngón tay lóe lên, giống như răng sói sắc bén. Cả người hắn giống như một đầu hung lang thật lớn, mang theo một luồng khí thể kiên quyết đánh tới Diệp Khôn.

Diệp Khôn rung mình, hắn rõ ràng cảm nhận được Diệp Nhận đã không quan tâm tới sống chết, một kích kia rõ ràng là do Diệp Nhận liều chết thi triển ra.

"Hừ! Người đã muốn chết, vậy thì người cũng đừng có trách ta!"

Hai tay Diệp Khôn buông xuống hai bên người, linh quang màu đỏ nhạt trong giây lát huyền hóa thành hai ngọn hỏa diễm, trong mắt hắn cũng hiện lên một tia sát khí.

Diệp gia đệ tử ở bên dưới thấy vậy, đều kinh hãi hô lên thành tiếng. Không ai nghĩ rằng, lần này đấu võ lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, đã chuẩn bị trở thành một trận chiến sinh tử rồi còn gì. Nhưng ngay lúc này, một giọng nói giận dữ bỗng vang lên:

"Đồ khốn, còn không mau ngừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Người Hài Độc Ác

Nghे thấy giọng nói giận dữ này, Diệp Nhận đang mang vẻ mặt điên cuồng đánh về phía Diệp Khôn bỗng cả người run lên, bước chân chợt dừng lại.

"Giọng nói này..." Hai mắt Diệp Khôn khẽ nheo lại, theo hướng giọng nói truyền đến nhìn lại. Chỉ thấy một gã nam tử trung niên thấp bé cường tráng, trên khuôn mặt hình chữ quốc mọc đầy râu quai nón, mặc một bộ trang phục màu xanh đại biểu cho cao tăng Diệp gia đang cùng mấy tên tùy tùng bước nhanh về hướng quảng trường.

Người này chính là cha của Diệp Ứng cùng Diệp Nhận - Diệp Quyền!

Đám người chợt tách ra, Diệp Quyền mang theo mấy tên tùy tùng bước tới. Dọc theo đường đi, đệ tử Diệp gia xung quanh đều vội vàng hành lễ.

"Còn không mau đi xuống!" Diệp Quyền lạnh lùng nhìn Diệp Nhận đang đứng trên võ đài, hừ lạnh một tiếng nói.

"Vâng, thưa cha." Diệp Nhận đâu còn chút bộ dáng điên cuồng giống như vừa nãy, lập tức nhảy xuống võ đài, đứng cúi đầu trước mặt Diệp Quyền.

Diệp Khôn đồng dạng nhún vai, hắn cũng không muốn ra tay ác độc. Lúc này hắn mới vùng tay, ngọn hỏa diễm trên song chưởng lập tức biến mất, sau

đó liền nhảy xuống võ đài, một lần nữa đem cái bọc dưới đất nhặt lên rồi gói lại chuẩn bị rời đi.

"Đợi một chút!" Diệp Khôn vừa mới quay người đi thì giọng nói của Diệp Quyền bỗng vang lên phía sau lưng. Đám đệ tử Diệp gia xung quanh đều vội vàng im lặng, mỗi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Khôn. Trong suy nghĩ của bọn họ, Diệp Quyền dường như muốn thay con trai báo thù.

"Chuyện gì?" Diệp Khôn quay đầu lại, trên mặt không chút thay đổi.

Người khác đối với Diệp Quyền cung kính nhưng không có nghĩa hấn cũng phải làm như vậy. Dù sao thì Diệp Quyền chính là người đoạt đi chức vị của cha hắn!

"Hôn lão!" Nhìn thái độ của Diệp Khôn, một lão già đứng phía sau Diệp Quyền chợt quát lên một tiếng, đang chuẩn bị ra tay dạy dỗ thì lại bị Diệp Quyền ngăn cản.

"Đại nhân..."

"Lão Cốc, không cần phải vậy. Người trẻ tuổi, có chút ngạo khí cũng rất là bình thường." Khóe miệng Diệp Quyền khẽ nhếch lên, hai tay chắp sau lưng, từng bước đi về phía Diệp Khôn. Mấy năm qua nắm giữ quyền lớn về tài chính của Diệp gia, trên người Diệp Quyền tự nhiên sẽ sinh ra một uy thế nhất định. Nhưng uy thế này, đối với Diệp Khôn đã chứng kiến tận mắt "Hỏa Đề Phác Sát" của Hỏa Đề Hồ thì không đáng giá chút nào, hắn mang về mặt thờ ơ nhìn Diệp Quyền.

Rất nhanh, thân thể thấp bé cường tráng của Diệp Quyền đã đến trước mặt Diệp Khôn, sau đó hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Toàn bộ quảng trường luyện công đều hoàn toàn yên tĩnh, không ít người sợ hãi nhìn Diệp Khôn. Hiện tại, sự cường đại của Diệp Khôn đã ăn sâu vào trong lòng mọi người. Vô tình, đám người xung quanh đều đồng tình với địa vị ngày hôm nay của Diệp Khôn. Điều bộ như vậy, không những không làm cho mọi người cảm thấy cao ngạo, mà ngược lại có không ít đệ tử Diệp gia đang âm thầm lo lắng cho Diệp Khôn.

Sau khi nhìn nhau một lúc, Diệp Quyền bỗng nhiên cười: "Hảo tiểu tử, rất có bản lĩnh!"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí khẩn trương lúc trước đột nhiên biến mất. Diệp Khôn sững sốt, hần nhất thời có chút không hiểu được.

Diệp Quyền đưa tay vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn, đối với chiếc áo rách rưới trên người hắn không chút để ý, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng, nói: "Nói tiếp, ta cùng Kiếm Hải huynh cũng đã hơn một năm chưa gặp mặt rồi. Không nghĩ tới đứa con trai thứ hai của hắn cũng rất có tiền đồ a!"

Vừa nói, hắn vừa quay đầu lại hỏi: "Diệp Khôn tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng vẫn chưa báo danh ư?"

"Vâng, đại nhân." Lão già họ Cốc ban nãy chuẩn bị dạy dỗ Diệp Khôn suy nghĩ một lát, sau đó trả lời: "Đệ tử trẻ tuổi trong tộc năm nay tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng tổng cộng có ba người, ngoại trừ người gần đây nhất là Diệp Nhạn công tử, thì chính là Diệp Khôn công tử ạ."

"Ừ..." Diệp Quyền gật đầu, căn dặn: "Nếu như đã tấn chức Tiên Thiên đệ lục tầng thì đãi ngộ lúc trước sẽ phải thay đổi rồi. Hãy dựa theo đãi ngộ cấp một đối với Tiên Thiên đệ lục tầng mà sắp xếp gia cụ cùng ban thưởng, mặt khác đi thông báo cho tộc trưởng... Mười sáu tuổi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, Diệp gia rốt cục lại xuất hiện thêm một thiên tài..."

Sau khi lão già họ Cốc lĩnh mệnh rời đi, lúc này Diệp Quyền mới tươi cười nhìn về đám đệ tử Diệp gia trên quảng trường, lớn tiếng dặn dò: "Tất cả đệ tử Diệp gia nghe đây, hãy cố gắng tu luyện thật tốt. Chỉ cần các ngươi có thực lực, Diệp gia sẽ không bao giờ bạc đãi các ngươi. Tốt lắm, mọi người tản đi nào!"

"Dạ!"

Đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh cùng lên tiếng hưởng ứng. Ánh mắt bọn họ nhìn Diệp Quyền đều trở nên vô cùng nồng nhiệt. Hiển nhiên, chuyện vừa xảy ra đã kích thích thật lớn đến tinh thần của tất cả đám đệ tử trẻ tuổi. Rất nhanh, mỗi người đều mau chóng tản đi, tự mình tiếp tục rèn luyện.

Nhìn mọi chuyện xảy ra, trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ vừa nghĩ tới điều gì đó. Hắn nhìn Diệp Quyền một cái thật sâu, chắp tay nói: "Tiểu thúc, nếu như không có chuyện gì, cháu xin phép về trước."

"Ừ..." Diệp Quyền mỉm cười gật đầu. Đợi cho Diệp Khôn rời đi, sắc mặt hắn lúc này mới trở nên âm trầm, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Nhạn: "Còn ngay người ở đây làm gì, mau trở về nhà diện bích đi. Đồ khốn, tài nghệ không bằng người ta thì phải tiếp tục tu luyện, mang về mặt đưa đám đứng đây làm gì!"

Nghe thấy phía sau thoáng truyền đến tiếng quát mắng, Diệp Khôn liền hít vào một hơi thật dài. Hết thấy mọi chuyện xảy ra hôm nay, đã khiến cho địa vị của hắn trong gia tộc hoàn toàn thay đổi. Tuy nhiên, hắn sẽ không vì vậy mà buông lỏng tu luyện!

Cho dù hiện tại hắn đã đạt đến đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng, nhưng đệ nhất cao thủ trong đám đệ tử trẻ tuổi vẫn như cũ là Diệp Ứng. Mà mục tiêu của Diệp Khôn, cũng không chỉ đơn giản là đệ nhất cao thủ của Diệp gia thôi đâu!

Nắm chặt hai đấm, Diệp Khôn bước nhanh về phía ngoại viện. Sau khi đem da Hỏa Đề Hồ cắt dưới đáy giường, tắm rửa sạch sẽ cùng thay một bộ đồ mới, Diệp Khôn lúc này mới rời khỏi nơi ở, sải bước đi tới nội viện của Diệp gia.

Sau khi rời Diệp gia hai tháng, tiến giai đến Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, việc hiện tại mà hắn đang muốn làm nhất chính là đến gặp cha mẹ,

đem tin tức tốt lành này nói cho bọn họ biết!

Diệp phủ rất lớn, dường như chiếm hết nửa diện tích của Trúc Hải Thành, được chia làm ba khu vực chính là: quảng trường luyện công, ngoại viện, nội viện. Trong đó, quảng trường luyện công nằm ở phía cuối cùng hướng Bắc, đi tiếp vào bên trong chính là ngoại viện. Bên trong ngoại viện chia thành mấy khu vực, phía Đông là nơi cư trú cho đệ tử trẻ tuổi, còn trung tâm chính là nơi nghị sự của Diệp gia - Vương phủ, phía Tây là Giới Luật Đường dùng để trừng phạt đệ tử cùng với một số khu vực không trọng yếu lắm.

Đi xuyên qua ngoại viện sẽ đến một cái đình viện khổng lồ, xung quanh trồng một vòng Tinh Thiết Trúc, thông qua bày biện đặc thù bố trí thành một cái trận pháp đem linh khí nồng đậm trong Tinh Thiết Trúc hút vào bên trong đất đai. Sau đó, đất đai ở đây liền trở thành linh điền dùng để trồng loại gạo đặc biệt cho đệ tử trẻ tuổi trong tộc ăn.

Đi qua hành lang của đình viện chính là đến nội viện, nơi đây có phạm vi rất lớn. Cũng giống như ngoại viện, nội viện cũng chia làm hai khu vực. Một khu vực chính là Tàng Thư Các có vai trò rất quan trọng với gia tộc, còn một khu vực khác là nơi gia đình của Tiên Thiên tu sĩ của Diệp gia sinh sống.

Hiện tại, Diệp Khôn chính là đang muốn đi tới khu vực này.

Rất nhanh, Diệp Khôn đã tới trước một tòa viện lạc thuộc vào tầm trung. Nhìn việc lạc quen thuộc, trong mắt hắn hiện lên vẻ kích động.

Viện lạc này vốn là phần thưởng mà gia tộc ban cho đại ca khi được phát hiện có thiên phú tu luyện. Mặc dù đại ca đã sớm bỏ mình, nhưng gia tộc cũng không thu hồi lại viện. Chẳng qua, viện lạc ban đầu vốn nào nhiệt giờ đã trở nên vắng vẻ, không chỉ có ít người đến thăm hỏi, mà ngay cả người hầu cũng tốp ba tốp bốn bỏ đi, đủ thấy tình người lạnh lẽo thế nào.

Tuy nhiên, đối với Diệp Khôn mà nói, đây chính là nơi mà hắn lớn lên, là nhà của hắn!

Hít sâu một hơi, Diệp Khôn đang chuẩn bị bước vào cửa. Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu la như vệt đực bỗng nhiên vang lên: "Người hiện tại đã trở thành như vậy mà vẫn còn muốn bà đây hầu hạ người? Sao người không nhìn lại một chút hoàn cảnh nhà người hiện tại đi? Con trai cả đoàn mệnh còn chưa tính, hiện tại con trai nhỏ đã đắc tội với Diệp Nhận đại nhân, mắt tích đã hai tháng nay, nói không chừng đã chết rồi! Nhưng kể cả hắn trở lại thì đã sao? Diệp Nhận đại nhân đang tìm con trai người khắp nơi, hắn chính là Tiên Thiên đệ lục tầng đấy, chỉ tát một cái là có thể đem người đập chết ngay!"

Nghe được giọng nói này, con người Diệp Khôn đột nhiên co rụt lại. Nhưng, giọng nói kế tiếp truyền ra, đã khiến hai mắt của hắn phút chốc hiện lên đầy tia máu!

"Khụ khụ... Con ta sẽ không chết đâu... Khụ khụ, thím Phùng, thiếp thân van cầu người, mau đi tìm gia tộc xin chút thảo dược đi, lão gia ngài..."

Đây là giọng của mẹ!

Diệp Khôn nắm chặt hai đấm, hắn có thể nghe thấy trong giọng nói của mẹ ẩn chứa sự tức giận. Nhưng, rõ ràng mẹ hắn đã cố nén lại ở trong lòng, ăn nói khép nép cầu xin một à người hầu!

"Thảo dược? Không có, bằng vào địa vị hiện tại của cả nhà người thì còn muốn thảo dược gì, không có đâu! Hơn nữa, lão già kia bệnh chết cũng tốt, dù sao thì cả hai đứa con trai đều đã chết, cũng nên đi theo bọn chúng xuống dưới đi..."

"Àm ăm!"

Tiếng nói bén nhọn còn đang quanh quẩn trong sân thì bỗng nhiên vang lên một tiếng động thật lớn, đại môn của viện lạc đã trực tiếp bị đánh nát!

Lời của thím Phùng lập tức bị nghẹn lại trong họng, khuôn mặt đầy tàn nhan nhất thời trở nên đỏ bừng!

Ả quay đầu lại, đang chuẩn bị mở miệng chửi bới. Nhưng vừa nhìn lại, cả người ả liền giống như con vịt bị bắn trúng cứng ngắc đứng im tại chỗ!

Nơi đại môn, Diệp Khôn đang chậm rãi bước tới. Trên người hắn, linh khí màu hồng hồng giống như liệt diễm cháy hừng hực vờn quanh cơ thể, hai mắt hắn đỏ như máu, tràn đầy vẻ dữ tợn cùng sát ý!

"Diệp... Diệp... Diệp Khôn thiếu gia..." Thím Phùng cả người run rẩy, khiếp sợ nhìn Diệp Khôn.

Bên cạnh thím Phùng là một người phụ nữ ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Người phụ nữ này ăn mặc cực kỳ đơn giản, đôi mi thanh tú trên khuôn mặt cũng đã hiện lên chút nếp nhăn, đây chính là Triệu Khả Hình mẹ của Diệp Khôn. Khi nàng thấy Diệp Khôn, nước mắt không nhịn được ào ào chảy xuống.

"Khôn nhi!"

"Mẹ!"

Nhìn thấy người phụ nữ này, Diệp Khôn bước lên phía trước mấy bước, dùng một tay ôm nàng vào ngực.

"Khôn nhi!" Triệu Khả Hình cũng đồng dạng ôm chặt lấy Diệp Khôn, tê tâm liệt phế khóc: "Hai tháng nay không có một chút tin tức của con, mẹ thật sự rất lo lắng. Mẹ rất sợ, rất sợ con cũng giống như là Kiên nhi... Ô ô ô."

Nhìn mẹ mình đang ở trong ngực khóc sụt sùi, Diệp Khôn cũng cảm thấy sống mũi cay cay. Nhưng, hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, đỡ mẹ ngồi xuống chiếc ghế ở trong sân. Ngay sau đó, hắn quay đầu lại, nhìn về phía người phụ nữ họ Phùng đang từng bước đi chuyển đến đại môn.

"Người muốn chạy đi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Phê Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Nỗi Giận Giết Người

Trong lời nói của Diệp Khôn chứa đầy sát ý. Ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch, trải qua vô số lần chém giết đã khiến người hắn mang theo một chút sát khí. Nhưng một chút sát khí phát ra này, người bình thường như thím Phùng làm sao có thể chống lại được!

Người đàn bà họ Phùng hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt sợ hãi nhìn Diệp Khôn.

Trong mắt ả, Diệp Khôn dường như đã hóa thành một đầu mãnh thú kinh khủng đang từng bước đi về phía ả.

"Diệp Khôn thiếu gia, lão bộc sai rồi. Người hãy vì lão bộc đã hầu hạ hơn mười năm mà làm ơn bỏ qua cho lão bộc đi!"

Người đàn bà họ Phùng cảm nhận được rõ sát ý của Diệp Khôn, ả vội vàng quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngừng.

"Hầu hạ hơn mười năm?" Khóe miệng Diệp Khôn cong lên mang theo một chút lạnh lẽo, hỏi gần từng tiếng: "Kể từ lúc người đến nhà ta, hết ăn lại nằm, tính cách thì chanh chua. Lúc đại ca ta còn sống, người thường xuyên bắt nạt những người hầu khác. Mẹ ta tính cách lương thiện nên không trách phạt người. Kết quả, người càng ngày càng làm quá, ta nói có gì sai không?" Người phụ nữ họ Phùng cả người run lên, ả cần môi không nói được lời nào.

Diệp Khôn tiếp tục nói: "Sau khi đại ca mất, người hầu trong nhà chúng ta đều rời đi. Nguyên nhân trong đó ngoại trừ nhà ta thất thế thì còn một nguyên nhân nữa là do người. Nhưng ta không ngờ người vẫn lưu lại nhà ta. Ta vốn tưởng rằng người mặc dù là con người chanh chua nhưng trung thành. Nhưng hiện tại xem ra, chính ta đã quá ngây thơ rồi!" Người đàn bà họ Phùng đang chuẩn bị nói chuyện thì đã thấy Diệp Khôn tiến lại gần, một tay túm cổ áo ả nhấc lên. Nhìn gương mặt dữ tợn trong gang tấc, hạ thân thím Phùng nóng lên, ả đã bị dọa đến mức tiểu cả ra quần.

"Trước kia có một số đồ vật mà gia tộc ban thưởng vẫn thường vô cớ mất đi, thậm chí một ít linh thảo cũng vậy. Lúc ấy, ta đã rất hoài nghi người nhưng người lại che giấu rất tốt. Hơn nữa, ta hàng năm cũng không ở trong nhà nên không tìm ra được chứng cứ, chẳng qua..."

Giọng nói của Diệp Khôn dần dần trở nên lạnh thấu xương: "Hiện giờ cha ta ngã bệnh, nếu gia tộc biết được thì họ nhất định sẽ không keo kiệt chút được liệu. Vậy mà người lại nói không có?!"

Diệp Khôn ngửi được phía dưới ả bốc lên mùi khai của nước tiểu, hắn chán ghét nhíu nhíu mày. Diệp Khôn chột vung tay đem thím Phùng đập xuống mặt đất. Hắn cũng không dùng nhiều sức lắm nhưng như vậy cũng khiến ả "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi!

"Nói, những được liệu trước kia có phải bị người lấy đi!" Trên hai tay Diệp Khôn lại hiện lên hồng quang, trong lòng hắn cũng dâng lên một luồng ý nghĩ khát máu.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên từ phía ngoài sân: "Chính là nơi này, mau đặt xuống đi."

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Khôn cau mày, ngẩng đầu lên thì thấy lão già họ Cố ban nãy theo sau Diệp Quyền đang chậm rãi bước vào sân.

Trên mặt lão già họ Cố hiện lên vẻ tươi cười, hắn đang chuẩn bị mở miệng thì lại trông thấy tình huống bên trong sân, nhất thời đứng im tại chỗ.

"Diệp Khôn thiếu gia, đây là..."

Lão già họ Cố khẽ nhíu mày nhìn thoáng qua người đàn bà họ Phùng đang nằm trên mặt đất. Rồi hắn lại trông thấy vẻ mặt sát khí của Diệp Khôn, trong lòng nhất thời lộp bộp mấy tiếng.

Mà khi thím Phùng trông thấy lão già này thì lại giống như bắt được cọng rơm cứu mạng. ả lẩn một cái rồi bò dậy, ôm lấy bắp đùi lão già khóc lớn: "Nội viện tổng quản đại nhân, cứu... cứu lão bộc với!"

Lão già họ Cố nhất thời tròn tròn mắt, người đàn bà họ Phùng này thì hắn nhận thức được. Hơn nữa, người đàn bà họ Phùng mấy năm nay làm gì, hắn cũng đều đã nghe qua. Chẳng qua là do một Diệp Kiếm Hải thất thế, cộng thêm việc người đàn bà họ Phùng mấy năm nay hiếu kính hắn không ít nên hắn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Tuy nhiên hiện tại, Diệp Khôn đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, hắn còn ở trước mặt mọi người đánh bại Diệp Nhạn,

địa vị xưa đâu bằng nay. Tuy nhiên, hấn tự nhiên cái gì không thể nói sẽ không nói, ho khan một tiếng hỏi: "Diệp Khôn thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Khôn cười lạnh, bữu môi nói: "Người hỏi ả xem."

Lão già họ Cố sừng sốt, vẻ tức giận trên mặt chợt hiện lên rồi biến mất. Hấn tốt xấu gì cũng là nội viện tổng quản của Diệp gia hơn hai mươi năm. Vậy mà Diệp Khôn lại không có chút gì gọi là tôn kính với hấn.

Chẳng qua, lão già họ Cố cũng là người từng trải, hấn rất nhanh áp chế con phần nộ nhìn về phía người đàn bà đang ôm bấp đùi mình.

Người đàn bà họ Phùng dường như không cảm nhận được bầu không khí kỳ quái này, lớn tiếng khóc: "Lão nào có biết gì đâu, lão vẫn luôn càn cù chăm chỉ, không quản mệt nhọc. Hôm nay chỉ cùng bà chủ tranh chấp mấy câu nhưng không ngờ lại bị Diệp Khôn thiếu gia không phân biệt trắng đen đã đem lão đánh cho một trận. Nếu không phải nội viện tổng quản đại nhân tới đúng lúc thì lão... Lão chỉ sợ đã bị giết chết rồi!" Giọng nói thể thảm vô cùng, phối hợp với cái giọng vệt đục của ả lại càng thêm vang dội vô cùng, trong lúc nhất thời thu hút không ít người tới xem.

Trên mặt lão già họ Cố không chút biến đổi nhưng trong lòng thì hấn không thể một cước đạp chết ả. Tuy nhiên, hấn cũng không thể trơ mắt nhìn thím Phùng bị Diệp Khôn đánh chết. Hấn ngẩng đầu, chuẩn bị mở miệng. Nhưng khi hấn nhìn vào cặp mắt màu đỏ tươi của Diệp Khôn thì ngay tức khắc không nói ra được câu nào. "Tốt! Tốt lắm!" Diệp Khôn giận quá hóa cười. Vốn hấn có thể bằng vào chút mặt mũi của lão Cố buông tha cho ả. Nhưng hiện tại, ả nộ độc ác này không có chút nào gọi là hối cải cả, còn quay ngược lại cắn mình một cái, thật sự tưởng rằng hấn không dám giết người ư? !

Diệp Khôn cười ha ha bước đến, trong lòng bàn tay hiện lên hồng quang!

"Diệp Khôn thiếu gia!" Lão già họ Cố sợ hãi hô lên một tiếng. Hấn vừa định ngăn cản thì lại nghe thấy Diệp Khôn hét lớn: "Lão Cố, dựa theo quy củ Diệp gia, người hầu lừa gạt chủ nhân, tham ô tiền tài cùng được liệu của chủ nhân thì phải chịu tội gì!"

"Phạt đánh hai mươi gậy, đuổi ra khỏi Diệp gia." Lão Cố trả lời theo bản năng. Nhưng không đợi hấn lấy lại tinh thần thì đã thấy bàn tay Diệp Khôn đuổi ra tóm lấy cổ người đàn bà họ Phùng, sau đó hấn mạnh mẽ nhấc ả lên. Thím Phùng liền giống như một con mèo nhỏ bị túm lên!

"Quy củ đúng là như vậy. Nhưng nếu người hầu tham ô được liêu, không quan tâm đến chủ nhân đang bệnh nặng mà đe dọa thì chính là có âm mưu sát hại. Người hầu ác độc như vậy, không thể giữ lại được!"

Diệp Khôn vừa nói vừa ném thím Phùng lên mặt đất, bàn tay giơ lên cao bỗng nhiên hạ xuống thật mạnh!

"Ba!" Một tiếng thanh thúy vang lên, một chưởng của Diệp Khôn đã vỗ vào đỉnh đầu của thím Phùng. Mặc dù hấn không dùng tới linh khí nhưng thực lực hiện tại của hấn đã tiếp cận ba ngàn cân. Nếu không phải sợ máu tươi bắn ra làm mẹ hấn sợ hãi thì một chưởng này hoàn toàn có thể làm đầu của ả vỡ tan! Nhưng cho dù là thế, thím Phùng dưới một chưởng này cũng khiến toàn bộ cổ của ả bị đánh lún vào lồng ngực, khoe miệng tràn ra máu tươi, cả người mềm nhũn ngã xuống đất, chết cũng không thể chết hơn được nữa!

"Người!" Lão già họ Cố hít vào một hơi khí lạnh, đám người đang vây xem xung quanh cũng đều mở to hai mắt mà nhìn!

Diệp Khôn giết người!

Hơn nữa, hấn xuất thủ tàn nhẫn như vậy, kiên quyết như vậy, căn bản không để người khác kịp ra tay ngăn cản!

Mọi người xung quanh đều tròn trừng hai mắt nhìn Diệp Khôn giống như lần đầu tiên nhận biết hấn vậy!

Lão già họ Cố cũng kinh ngạc nhìn Diệp Khôn. Hấn cách Diệp Khôn gần nhất nên cảm nhận cũng sâu sắc nhất. Hấn cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng nhưng giới về xử lý các loại sự vụ cho nên được Diệp gia ủy thác làm nội viện tổng quản trách nhiệm nặng nề. Tuy rằng bận bịu xử lý công việc nhưng những năm gần đây hấn vẫn tu luyện không hề gián đoạn. Cho dù tu vi đã ở đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng không tiến triển thêm, nhưng vài chục năm lắng đọng cũng làm cho hấn ở bên trong đám Tiên Thiên đệ lục tầng được coi là rất mạnh rồi. Chẳng qua, ngay lúc vừa rồi, trên người Diệp Khôn phát ra luồng khí thể kinh khủng làm cho hấn căn bản không kịp ra tay ngăn cản! Chà trách! Chà trách Diệp Quyền đại nhân lại trở mặt nhìn con trai bị đánh mà cũng không ra tay dạy dỗ tiểu tử này.

Lão già họ Cố thở dài, rất nhanh lấy lại tinh thần. Hấn nhìn Diệp Khôn một cái thật sâu, hờ hững nói: "Sự tình ngày hôm nay, lão phu sẽ bẩm báo đúng sự thực."

"Người muốn làm gì thì làm." Diệp Khôn lạnh lùng trả lời. Hấn cũng không thèm nhìn lão già họ Cố nữa mà trực tiếp đi về phía mẹ hấn đang mang về mặt khiếp sợ cách đó không xa.

"Mẹ, tình huống của cha thế nào rồi?"

"Chính là lo lắng cho con thôi, nếu biết tin con vẫn bình an thì rất nhanh sẽ khỏe lại. Chẳng qua Khôn nhi, con vừa mới..." Triệu Khả Hành lo lắng nhìn về phía lão già họ Cố.

"Mẹ, không có việc gì đâu. Đi, đi xem cha đã." Diệp Khôn đỡ lấy mẹ mình, không nhìn đến một đám phía sau, hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

Sau khi Diệp Khôn rời đi, lão già họ Cố mới lắc lắc đầu. Hấn quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra một nhóm người đang vây quanh trước cửa tiểu viện. Mà những người hầu ban này theo hấn tới càng nơm nớp lo sợ không dám bước tới.

Hắn nhất thời bị một đám này chọc tức, giận dữ hét lên: "Còn đứng ngây người ở đấy làm gì, mau đem những đồ này chuyển vào đi. Còn có người, người, hai tên các người mau đem cái thi thể này đi xử lý sạch sẽ. Nhân tiện đem những chuyện phát sinh hôm nay báo lại chi tiết cho trưởng lão Giới Luật Đường..."

Sau khi phân phó hết thảy mọi chuyện, lão già họ Cố mới bắt đầu chuyển sang đám người Diệp gia đang vây quanh. Rất nhanh, mọi người sau khi biết rõ tình huống hiện giờ của Diệp Khôn đều không khỏi phát ra từng tiếng sợ hãi. Không ít người nhìn đến đỏ mắt những cái rương chứa đầy vàng bạc châu báu cùng gia cụ. Mấy thứ này đều là do gia tộc ban thưởng! Tuy nhiên, trải qua một hồi âm ỉ cùng với việc lão già họ Cố nói ra câu trả lời thuyết phục, tất cả mọi người đều đã hiểu rõ một sự thật: địa vị của Diệp Kiếm Hải vốn xuống dốc không phanh là do tin tức Diệp Khôn đã chết, dường như chuẩn bị Đông Sơn tái khởi rồi!

Diệp Kiếm Hải sinh ra hai đứa con trai thật tốt a!

Mọi người vội vàng cảm khái, đồng thời trong lòng đã sinh ra quyết định, sau khi trở về nhất định phải nhanh chóng đón đón con cái tu luyện...

Trong lúc Diệp Khôn đang trở thành trung tâm của cuộc nghị luận thì hắn lại đang ngồi ở bên mép giường. Sát khí trong mắt đã sớm biến mất, bên trong chỉ còn lại vẻ ảm đạm thật sâu.

Ở trên giường, trước mặt Diệp Khôn là một gã nam tử, đây chính là Diệp Kiếm Hải. Tuy cha hắn hiện tại mới chỉ hơn bốn mươi tuổi nhưng nỗi đau mất con đã khiến ông nhìn như một ông già năm sáu chục tuổi. Một đầu đầy tóc bạc làm cho Diệp Khôn vô cùng đau khổ.

"Cha!" Diệp Khôn nén không cho nước mắt chảy xuống, cố nặn ra vẻ tươi cười nói.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Diệp Kiếm Hải cầm lấy bàn tay Diệp Khôn, giống như dùng hết sức lực bản thân mà nắm. Nhìn đôi tay chỉ còn da bọc xương càng khiến cho Diệp Khôn vô cùng đau lòng.

"Cha, con trai bất hiếu, trước khi đi không báo lại cho cha mẹ, làm cho cha mẹ lo lắng."

"Không sao, trở về là tốt rồi!" Diệp Kiếm Hải nở nụ cười, vươn tay sờ sờ khuôn mặt của Diệp Khôn. Nhìn khuôn mặt giống như đao khắc này, hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười hài lòng: "Con trai ta đã trưởng thành rồi!"

Diệp Khôn cảm thấy sống mũi cay cay. Từ sau khi đại ca mất, hắn đã rất ít khi nhìn thấy cha mình cười.

Triệu Khả Hành đứng bên cạnh Diệp Khôn cũng vô cùng vui mừng, một nhà ba người ôm chặt lấy nhau.

Sau thời gian gặp lại ngắn ngủi, Diệp Khôn cũng đã biết rõ nguyên nhân căn bệnh của cha. Bởi vì nỗi đau khổ sau khi mất đi con trai tích lũy lại nhiều năm, cộng với việc Diệp Khôn mất tích đã khiến trụ cột duy nhất của gia đình là Diệp Kiếm Hải ngã bệnh không dậy nổi. Sau khi Diệp Khôn trở về, bệnh tình của ông tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp. Hiểu được rõ điều này, Diệp Khôn mới chậm rãi kể lại chuyện xảy ra trong thời gian qua. Tuy hắn đã cố ý bỏ qua những lần gặp nạn nhưng vẫn làm cho cha mẹ hắn sợ hết hồn, mẹ hắn cũng nhìn không được mà khóc vài lần. Nhưng khi nghe đến việc Diệp Khôn đã tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh, thậm chí còn đánh bại Diệp Nhan có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng trên võ đài thì nét mặt Diệp Kiếm Hải liền trở nên rất phấn chấn. Ánh mắt của ông phát ra cái thần thái mà ngày trước hắn đã từng thấy trong mắt cha lúc đại ca còn sống...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Tộc Trưởng Triệu Kiến.

Một canh giờ sau, Diệp Khôn tạm ngừng nói chuyện về bản thân, quay sang nhìn cha hắn. Lúc này Diệp Kiếm Hải đã ngủ say, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười, dường như đang mơ thấy cảnh đứa con trai của mình trở nên rất khí phách.

Diệp Khôn cùng mẹ nhìn nhau, rồi cẩn thận kéo lại chăn cho cha hắn. Sau đó, hắn móc từ trong hầu bao ra một gốc nhất phẩm linh dược Kim Linh Cô đưa cho mẹ.

"Mẹ, cha hiện giờ thân thể suy nhược, việc cần nhất chính là tẩm bổ. Đây là một gốc nhất phẩm linh dược. Tuy rằng không thể trực tiếp để cho cha sử dụng nhưng nếu mỗi ngày cho một ít vào canh gà, sau đó cho cha uống thì cũng có thể hấp thụ được không ít dược tính, có tác dụng bổ sung khí huyết. Mẹ mỗi ngày cũng nên uống một ít, con thấy mẹ thường xuyên ho khan, cũng có biểu hiện của thân thể suy yếu đó." Nhận lấy Kim Linh Cô từ con trai, Triệu Khả Hành không khỏi có chút do dự.

Hiểu được sự băn khoăn của mẹ, Diệp Khôn mỉm cười: "Mẹ yên tâm, con bây giờ đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, chính là thiên tài của gia tộc, cái gì

không có đều được ban cho. Hơn nữa, lần này con ở trong Phong Tuyết Sơn Mạch cũng hái được không ít thảo dược, cũng đủ dùng để tu luyện một năm rồi."

Nghe con nói vậy, lại nhìn tình hình bây giờ của chồng, Triệu Khả Hình cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Diệp Khôn thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng. Tuy Kim Linh Cô đã giao cho mẹ, nhưng chỉ sợ mẹ sẽ dành hết cho cha dùng, chính bản thân mình sẽ không nữa đem sử dụng. Xem ra, còn phải tìm một thị nữ biết nghe lời, mỗi ngày trộn vào thức ăn của mẹ ít linh thảo linh dược mới được.

Những gốc nhất phẩm linh dược này tuy rằng trân quý, nhưng đối với Diệp Khôn mà nói thì sức khỏe của cha mẹ là quan trọng nhất.

Đúng vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nghe thấy bên ngoài cửa vang lên một loạt âm thanh ồn ào. Hắn dùng ánh mắt yên tâm nhìn mẹ, sau đó đứng dậy chậm rãi đi ra khỏi phòng.

...

Sau khi ra khỏi phòng, Diệp Khôn liếc một cái đã thấy trong sân chất đầy gia cụ, vàng bạc cùng với các hộp thảo dược thì không khỏi thấy hơi bất ngờ. Lại thấy lão già họ Cổ cùng sáu người thị nữ đứng bên cạnh thì càng cau mày.

Lúc này, lão già họ Cổ đang cùng một người hầu thấp giọng trao đổi, vừa nhìn thấy Diệp Khôn thì hắn liền mang vẻ mặt tươi cười tiến lên tiếp đón.

"Diệp Khôn thiếu gia, số gia cụ vàng bạc này chính là do gia tộc ban thưởng. Kiểu cách ban thưởng cùng với lúc Diệp Ứng thiếu gia mười sáu tuổi tiến giai Tiên Thiên đệ lục tầng cũng không khác là mấy. Còn những thị nữ này là do lão phu thấy trong nhà thiếu gia không có người hầu nên mang bọn họ đến. Bọn họ đều là nữ tử của Vạn Trúc quốc, hơn nữa đã được trải qua huấn luyện nên đều rất là nhu thuận và lanh lợi. Diệp Khôn thiếu gia cứ việc yên tâm, chuyện giống như mù già họ Phùng kia từ nay sẽ không xảy ra nữa. Còn nữa, chồng và đứa con của ả đã đang bị bắt, trong nhà lại phát hiện rất nhiều vật mà quý phu mất đi, tang chứng vật chứng đã tìm được đầy đủ rồi." Nghe xong một tràng a dua nịnh nọt của lão già họ Cổ, Diệp Khôn nhất thời ngẩn cả người. Phải biết rằng, trước lúc hắn đi vào phòng, lão già họ Cổ này rõ ràng là đang nén tức giận lại trong lòng. Nhưng không nghĩ tới, chưa đầy một canh giờ, về mặt lão lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Xảy ra chuyện gì vậy? !

Trong đầu Diệp Khôn đầy mờ mịt, còn Lão Cổ thì trong lòng hết sức rõ ràng. Mới vừa rồi, hắn phái người hầu trên đi trên đường gặp Diệp Quyền đã được thông báo một việc. Vốn tưởng rằng Diệp Quyền sẽ mượn cơ hội gây khó dễ, nhưng lại không nghĩ tới Diệp Quyền lại hạ lệnh soát nhà thám Phùng. Trải qua việc này, lão Cổ sao có thể không nhìn ra được Diệp Khôn đã được Diệp gia đối đãi như thiên tài rồi. Sau đó, lại có một gã người hầu đến báo tin tộc trưởng Diệp gia - Diệp Nam Thiên gọi Diệp Khôn tới gặp mặt. Hết thấy mọi việc xảy ra đã làm cho lão già họ Cổ hoàn toàn hiểu được, chuyện Diệp Khôn quật khởi thật sự không ngăn được nữa rồi! Tuy bây giờ trên đầu Diệp Khôn còn có Diệp Ứng áp chế, nhưng hiện tại Diệp Khôn mới chỉ mười sáu tuổi, ai biết được sau này hắn sẽ có thành tựu thế nào?

Lão Cổ đã sống lâu thành tinh liền có quyết định thật nhanh. Không những đem nhà thám Phùng niêm phong lại mà còn đem toàn bộ đồ đạc mấy năm nay ả lừa gạt được trả lại. Tiếp đó sai người đem sáu người thị nữ đã được huấn luyện tốt mang tới, tất cả chỉ để lấy lòng Diệp Khôn mà thôi. Đó chính là nguyên nhân khiến lão quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Diệp Khôn rất nhanh lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn lão Cổ một cái thật sâu, sau đó cười nói như trước: "Hiện giờ cha ta bệnh nặng, nhưng trong nhà lại không có gì, sợ lại phải làm phiền lão Cổ rồi."

"Diệp Khôn thiếu gia nói gì vậy, người đâu, đem toàn bộ gia cụ chuyển vào trong nhà, sửa sang lại thật tốt cho ta". Lão Cổ nghe vậy, tâm trí cũng nhẹ bót đi phần nào, lại nhìn Diệp Khôn thì trong lòng không khỏi than thở: "Tâm trí thế này, không trách Diệp Nhận thiếu gia không bằng hắn. Chỉ sợ ngay cả Diệp Ứng thiếu gia lúc bằng tuổi hắn, kẻ cả thiên phú không thua kém Diệp Khôn nhưng lòng dạ thì còn xa mới bằng được... Tiên đồ vô lượng a". Nghĩ vậy, lão Cổ càng tỏ ra ân cần hơn: "Kiếm Hái đại nhân bệnh nặng ư? Vậy thì không ổn rồi, để lão phu báo cho đại phu trong tộc đến đây chữa trị ngay."

"Đa tạ lão Cổ..." Diệp Khôn chấp tay, khách khí nói.

"Khách khí khách khí, Diệp Khôn thiếu gia, mới vừa rồi tộc trưởng phái người đến báo, nói là mời Diệp Khôn thiếu gia đến gặp mặt."

"Đại bá?" Diệp Khôn trong lòng rung mình, lúc này mới chấp tay nói: "Chuyện nơi này làm phiền lão Cổ rồi. Đúng rồi, lần trước ta vào Phong Tuyết sơn mạch hái được một ít linh dược, đây là một gốc Lệnh Tiên Thảo mong rằng lão Cổ nhận lấy. Sự tình trong nhà sau này, mong lão Cổ để tâm nhiều hơn một chút." Diệp Khôn móc từ trong hầu bao ra một gốc dược thảo giống như lệnh tiên. Đây chính là nhất phẩm linh dược, nếu là để cho cha mẹ dùng thì không sao, nhưng đem ra tặng cho người ngoài thì dĩ nhiên làm cho hắn vô cùng đau lòng.

Nhưng lòng lòng Diệp Khôn rõ ràng, lão Cổ chính là nội viện tổng quản, quan hệ tốt với hắn sẽ mang lại cho cha mẹ hắn trợ giúp rất lớn.

Ban đầu lão Cổ còn muốn từ chối, nhưng sau khi thấy Diệp Khôn xuất ra Lệnh Tiên Thảo, ánh mắt lão Cổ nhất thời sáng rực, nhìn chăm chú không rời gốc linh dược. Tu vi hiện tại của hắn đã bị đình trệ mười mấy năm, gốc Lệnh Tiên Thảo này không chừng có thể giúp đỡ hắn đột phá bình cảnh Tiên Thiên đệ lục tầng. Tuy rằng việc tấn cấp lên Tiên Thiên đệ thất tầng cũng không thể làm cho địa vị hắn được tăng thêm, nhưng sau khi tấn cấp Luyện Tinh Cảnh thì nguyên tinh trong cơ thể sẽ hoàn toàn chuyển thành nguyên khí, cùng linh khí dung hợp, từ đó về sau tinh lực dồi dào. Hấp dẫn như vậy, hắn căn bản không thể nào cự tuyệt!

Hung hăng nuốt ngụm nước miếng, lão Cố cũng không nói nhiều nữa, đưa tay nhận lấy dược thảo, vỗ ngực nói: "Diệp Khôn thiếu gia yên tâm, sau này chuyện của thiếu gia chính là chuyện của lão phu, bình thường không có chuyện gì lão phu cũng sẽ thường xuyên đích thân đến đây xem xét."

Diệp Khôn nở nụ cười, có lời hứa hẹn này là đủ rồi. Hơn nữa, hấn tin tưởng, có "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ này trợ giúp, thực lực của hấn tuyệt đối sẽ tăng lên nhanh chóng, địa vị sau này ở Diệp gia sẽ càng ngày càng cao, tự nhiên không sợ lão Cố hứa suông.

Chấp tay, Diệp Khôn trở về phòng đem chuyện Diệp Nam Thiên tìm hấn báo cho mẫu thân rồi rời khỏi phòng, hướng phía nam điện đi tới.

Dần dần, những phòng ốc nối tiếp nhau san sát đã không còn thấy nữa, khung cảnh xung quanh đã trở thành một khu rừng Tinh Thiết Trúc xanh um tươi tốt. Khu vực này là mặt cuối cùng phía nam của Trúc Hải Thành. Ban đầu, khi Diệp gia xây thành khu vực này chính là bên trong phạm vi của rừng Tinh Thiết Trúc. Diệp gia đặc biệt cho xây dựng tường thành cách ra một khoảng nhỏ rừng Tinh Thiết Trúc, hơn nữa bên trong còn xây dựng lên một tòa lầu dùng để tu luyện. Mà nơi đó chính là nơi Diệp Nam Thiên cùng hai vị Đại trưởng lão Trúc Cơ hàng năm bế quan tu luyện.

Đi vào khu rừng trúc nhỏ, Diệp Khôn phát hiện linh khí ở đây so với bên ngoài nồng đậm hơn rất nhiều, làm cho hấn không thể không tham lam hít sâu vài hơi, thậm chí dài nói: "Chà trách đại bá cùng hai vị Đại trưởng lão hàng năm đều một mực ở chỗ này bế quan. Tuy nhiên, hiện giờ hai vị Đại trưởng lão Trúc Cơ của Diệp gia, một vị thì theo Diệp Ung đi sứ Vân Cảnh đế quốc, một vị Đại trưởng lão khác là Diệp Vô Nhai không biết có còn ở đây không." Đọc theo con đường nhỏ lát bằng đá xanh, Diệp Khôn chậm rãi đi về phía trước. Lát sau, một tòa lầu hai tầng xuất hiện trước mắt hấn.

Phía trước tòa lầu, Diệp Nguyệt xinh xắn đang đứng thẳng. Khi nàng nhìn thấy Diệp Khôn thì không khỏi thần nhiên cười: "Khôn đệ, đệ làm ta đợi thật lâu."

"Nguyệt tỷ!"

Diệp Khôn sững sốt, bước nhanh chân tới.

Diệp Nguyệt khẽ mỉm cười, nhìn kỹ Diệp Khôn, thở dài nói: "Không tưởng tượng được, hai tháng không gặp, đệ đã tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, thiên phú như vậy, ta còn xa mới theo kịp."

"Nguyệt tỷ.."

"Chỉ là cảm thán một câu mà thôi. Nếu ta đoán không nhầm thì hấn là hai tháng nay đệ đã tiến vào bên trong Phong Tuyết sơn mạch?" Nụ cười trên mặt Diệp Nguyệt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Diệp Khôn chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy, dường như không thể nói dối được nữa, thành thành thật thật nói: "Không thể gạt được Nguyệt tỷ."

"Hừ, tên nhóc này thật giống như Diệp Kiên từ một khuôn đúc ra vậy. Chẳng qua, lá gan của đệ so với hấn còn lớn hơn nhiều lắm. Phong Tuyết sơn mạch nguy hiểm thế nào chẳng lẽ đệ không biết mà dám một thân một mình tiến vào đó. Nếu như đệ chết đi thì nhị thúc phải làm sao bây giờ?"

Đang lúc Diệp Nguyệt muốn khai hỏa toàn bộ hỏa lực trong lòng ra giáo huấn Diệp Khôn, phía sau nàng bỗng vang lên một giọng nói: "Nguyệt nhi, để Khôn nhi vào gặp cha đi."

Nghe vậy, Diệp Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ mà ngừng lại lời giáo huấn, hừ nhẹ một tiếng: "Vào đi thôi!"

Diệp Khôn như trút được gánh nặng, cười hắc hắc, lúc này hấn giống như đang chạy trốn tiến vào bên trong lầu các.

Đầy đại môn ra, một luồng linh khí nồng đậm ập thẳng vào mặt. Diệp Khôn lấy lại tinh thần quan sát xung quanh, nhất thời thấy rõ toàn bộ khung cảnh bên trong phòng.

Gian phòng này lớn chừng ba mươi trượng vuông, nhưng bên trong lại được bài trí vô cùng đơn giản. Một cái bàn vuông cùng vài cái ghế gỗ chính là toàn bộ đồ vật trong phòng. Trên tường không có bài trí gì nhiều, phía đối diện Diệp Khôn cũng chỉ có một bức tranh tổ tiên Diệp gia mà thôi. Nhưng bài trí đơn giản như vậy lại làm cho lòng người sinh ra một sự tĩnh lặng đặc biệt. Bên trong lầu các, một người nam tử trung niên mặc trường sam màu xanh biếc, trên ngực thêu một bức Bàn Long Chi Trúc đang ngồi khoanh chân trên ghế gỗ.

Trong nháy mắt lúc Diệp Khôn tiến vào, nam tử ngẩng đầu, trong cặp mắt lóe lên linh quang!

Ngay lập tức, Diệp Khôn liền có một loại cảm giác toàn thân đều bị nhìn thấu, trong lòng rung mình, vội vàng khom lưng hành lễ: "Diệp Khôn ra mắt tộc trưởng."

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Nam Thiên, nhưng hiện tại Diệp Khôn đã tấn cấp Thông Kinh Cảnh, đối với linh khí cũng trở nên miễn cảm hơn nhiều. Lúc hấn nhìn Diệp Nam Thiên, lập tức cảm nhận được trên người này một luồng linh khí mãnh liệt như sóng lớn. Nếu như linh khí trên người Diệp Khôn là một con suối nhỏ thì lúc này Diệp Nam Thiên chính là một con sông lớn! Tu vi thật sự khủng bố! Đây là Trúc Cơ sao? !

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Túi Linh Thạch

"Rất tốt!" Sau khi quan sát Diệp Khôn một lúc, linh quang trong mắt Diệp Nam Thiên dần biến mất, hắn mỉm cười gật đầu: "Ta vốn tưởng rằng cháu chỉ mới tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, không nghĩ cháu đã đạt tới đỉnh rồi, thật đúng là ngoài dự liệu của ta!"

Nghe vậy, trong lòng Diệp Khôn có chút kinh hãi. Hắn không ngờ được rằng, Diệp Nam Thiên chỉ cần nhìn một cái đã có thể xem thấu tu vi của mình, thủ đoạn bậc này là năng lực của tu sĩ Trúc Cơ sao?

Đường như đoán được suy nghĩ của Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên cười nói: "Một khi đạt tới tu vi Trúc Cơ, linh khí bên trong cơ thể tu sĩ sẽ chuyển thành pháp lực, dùng pháp lực ngưng tụ vào hai mắt là có thể nhìn ra tu vi thật của tu sĩ thấp giai hơn. Cháu thật sự khiến ta kinh ngạc không ít."

"Đây đều là nhờ ơn tộc trưởng lúc trước tại phần mộ đại ca nói ra một câu thức tỉnh cháu." Diệp Khôn cung kính nói.

"Không cần khiêm tốn, cháu có thể đạt được thực lực như bây giờ đều là kết quả của sự cố gắng rèn luyện. Dù sao, cháu cũng không giống với ca ca của cháu cùng Diệp Ung, Nguyệt nhi bọn chúng. Mấy người bọn họ đã sớm biểu hiện ra tư chất tu tiên cường đại, mọi tài nguyên của gia tộc đều dùng để bồi dưỡng cho chúng. Cháu có thể đạt tới thành tựu như hôm nay, Diệp gia thực sự không trợ giúp được gì nhiều cho cháu." Diệp Nam Thiên nói xong liền thở dài: "Ta đây thân là tộc trưởng mà lại không phát hiện ra tư chất của cháu, khiến cháu phải một mình tiến vào Phong Tuyết sơn mạch đầy rẫy nguy hiểm, ta thay mặt Diệp gia thực sự xin lỗi cháu."

Diệp Khôn nghe vậy kinh hãi, định mở miệng từ chối nhưng mãi không thốt lên được lời nào.

Cho dù suy nghĩ của hắn đã trở nên thành thực nhưng cũng chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi. Sau khi đại ca Diệp Kiên mất, gia tộc đối với tài nguyên tu luyện của hắn có phần giảm đi, nếu nói trong lòng không có điều gì bất mãn thì thực sự là dối lòng. Nhưng hiện tại, Diệp Nam Thiên thân là tộc trưởng lại tự mình giải thích thì thật sự khiến cho Diệp Khôn rất kinh ngạc!

Nhìn Diệp Khôn tay chân luống cuống, Diệp Nam Thiên nở nụ cười, hắn vẫy vẫy tay: "Khôn nhi, lại đây."

"Vâng, tộc trưởng." Diệp Khôn gật đầu, bước nhanh đi đến bên cạnh Diệp Nam Thiên, ngồi xuống một chiếc bồ đoàn trước mặt Diệp Nam Thiên, hoàn toàn nhu thuận lắng nghe lời dạy dỗ.

"Ở đây gọi ta là đại bá được rồi. Khôn nhi, ta nghe Nguyệt nhi nói, cháu hiện tại đã nắm giữ Hỏa Hồ chiến kỹ đến giai đoạn Thú Ý rồi hả?" Diệp Khôn vừa ngồi xuống, Diệp Nam Thiên liền vội vàng hỏi.

"Vâng, thưa đại bá. Kỳ thật Hỏa Hồ chiến kỹ đột phá cũng là do cháu may mắn. Thậm chí còn muốn cảm ơn đầu Hỏa Đề Hồ kia, cháu từ Hỏa Đề Phác Sát lĩnh ngộ ra được một ít nên mới may mắn đột phá được."

Nói xong, Diệp Khôn xòe bàn tay ra, bắt đầu vận khởi Hỏa Hồ chiến kỹ, hồng quang nhàn nhạt chọt lóe trên lòng bàn tay. Theo tâm niệm của hắn vừa động, hồng quang chậm rãi chuyển hóa thành ngọn hỏa diễm trông như thật, một luồng khí tức nóng rực khuếch tán ra.

"Quả nhiên là Thú Ý!" Diệp Nam Thiên ngăn người ra rồi lắm bả nói.

Cũng khó mà trách tại sao hắn lại trở nên kích động đến vậy. Diệp gia sở dĩ có thể chiếm cứ Vạn Trúc quốc, một nguyên nhân quan trọng chính là bên trong gia tộc có ba gã tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn.

Khi Diệp Kiên bỏ mình, tu sĩ Diệp gia nhất thời gặp khó khăn. Trong số đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, ngoại trừ Diệp Ung cùng Diệp Nguyệt có khả năng tấn cấp Trúc Cơ thì hầu như không còn ai khác nữa. Bỗng nhiên lúc này xuất hiện Diệp Khôn quật khởi, làm sao mà hắn không vui mừng cho được?

Huống chi Diệp Khôn đối với Hỏa Hồ chiến kỹ đã nắm giữ tới giai đoạn Thú Ý rồi!

Phải biết rằng, toàn bộ Diệp Gia hiện giờ, cũng chỉ có mấy người đem công pháp trụ cột Hỏa Hồ chiến kỹ tu luyện đến cảnh giới Thú Ý. Mà điều này thì ngay cả Diệp Ung cũng chưa thể làm được, chứ đừng nói tới Diệp Khôn mới chỉ lý khai gia tộc có hai tháng. Cho dù hắn vừa lý khai gia tộc liền tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng, nhưng chỉ mất hai tháng đã có thể đem Hỏa Hồ chiến kỹ nắm giữ đến giai đoạn Thú Ý, tốc độ tu luyện khủng bố như vậy thì chỉ có thể dùng hai từ "yêu nghiệt" mà hình dung thôi!

Thiên tài, thiên tài chân chính!

Trong lòng Diệp Nam Thiên vô cùng kích động. Nhưng dù sao hắn cũng là tộc trưởng, rất nhanh bình ổn lại tinh thần, ánh mắt nhìn Diệp Khôn cũng trở nên gần gũi.

"Tốt, tốt lắm, thiên phú tu luyện của cháu cũng không thua kém Diệp Ung chút nào, thậm chí thiên phú về tu luyện chiến kỹ còn hơn hẳn một bậc. Thiên tài như vậy, ta thân là gia chủ sẽ không bạc đãi cháu đâu."

Vừa nói, Diệp Nam Thiên vừa lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài cùng một cái túi làm bằng da trâu đặt lên bàn, đem lệnh bài đưa cho Diệp Khôn.

Hắn đưa tay nhận lấy lệnh bài, nhìn lệnh bài có viền được mạ vàng trên tay, trong lòng không khỏi hết sức vui mừng.

Đệ tử Diệp gia sau khi tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng sẽ được đeo một tấm lệnh bài đại biểu cho đệ tử hạch tâm của gia tộc, bằng vào lệnh bài này có thể tiến vào một số ít khu vực trọng yếu trong tộc.

Nhưng lệnh bài viền vàng mà Diệp Nam Thiên đưa cho hắn lại hoàn toàn không giống. Đây chính là lệnh bài dành cho cao tầng của Diệp gia hoặc những đệ tử có công hiến to lớn mới có được. Đương nhiên, một số ít đệ tử có thiên phú tu luyện kinh người cũng có thể đạt được lệnh bài này. Lúc trước, ca ca hắn là Diệp Kiên cũng đồng dạng nhận được lệnh bài viền vàng này. Chỉ cần có được lệnh bài này thì hầu hết các nơi trong Diệp gia đều có thể lui tới, đặc biệt là tầng thứ ba của Tầng Thư Các - nơi cất giữ công pháp trọng yếu của Diệp gia.

Vừa nghĩ tới việc nhờ lệnh bài này mà có thể bắt đầu tu luyện "Ngự Thú Tâm Kinh", ánh mắt Diệp Khôn nhất thời sáng lên. Hiện tại, xương cốt trên người hắn đã trải qua sự rèn luyện của Luyện Cốt Thảo trở nên vô cùng chắc chắn. Nhưng Luyện Cốt Thảo chỉ hiệu quả ở chỗ luyện cốt, đối với da thịt, kinh mạch thì không tăng thêm chút nào. Mà "Ngự Thú Tâm Kinh" thì hoàn toàn bất đồng, công pháp này vốn dùng để cho đệ tử Diệp gia tu luyện chiến kỹ mô phỏng yêu thú. Nếu tu luyện "Ngự Thú Tâm Kinh" phối hợp với Hỏa Hồ chiến kỹ đã đạt tới cảnh giới Thú Ý thì thực lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng thêm một lần nữa.

Đó là còn chưa nói đến chuẩn tam phẩm chiến kỹ "Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết", đây chính là chiến kỹ trấn tộc của Diệp gia!

"Đa tạ đại bá". Trong lòng Diệp Khôn tràn đầy vui mừng dất lệnh bài vào bên hông, hắn đang muốn ngay lập tức đi Tầng Thư Các nhìn xem qua một chút.

Nhìn bộ dạng nóng lòng của hắn, Diệp Nam Thiên nở nụ cười, ho khan một tiếng nói: "Tốt lắm, hãy cất lệnh bài đi, cháu xứng đáng có được lệnh bài này."

Đội Diệp Khôn mang lệnh bài cất đi, lúc này Diệp Nam Thiên mới hít một hơi thật sâu, cầm lấy túi da trâu trên bàn, nắm trong tay trầm tư suy nghĩ.

Thấy trong mắt Diệp Nam Thiên hiện lên vẻ không nở, Diệp Khôn không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ bên trong cái túi nhỏ này có vật gì đó quý giá?

Cũng không đợi Diệp Khôn suy đoán gì nhiều, vẻ mặt Diệp Nam Thiên dần dần trở nên ngưng trọng, đem túi da trâu trong tay đưa cho hắn.

Diệp Khôn nhận lấy túi da trâu, liền cảm thấy bàn tay khẽ rung xuống. Hắn vội vàng mở ra, chỉ liếc mắt một cái đã khiến Diệp Khôn hoàn toàn đờ người ra!

Bên trong túi da chứa đầy những viên đá màu xanh biếc to nhỏ như ngón tay cái, nhìn qua vô cùng óng ánh cùng lấp lánh. Nhưng đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong những viên đá này ẩn chứa linh khí tinh thuần cực kỳ kinh người khiến cho vẻ mặt Diệp Khôn cũng phải biến đổi.

"Đây... Đây là linh thạch?" Diệp Khôn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Túi da trâu này mặc dù nhỏ, nhưng bên trong ít nhất cũng phải chứa tới hai mươi khối linh thạch. Cho dù hắn lấy da và bốn cái móng vuốt của Hỏa Hồ đem bán thì cũng chỉ được một đến hai viên linh thạch mà thôi. Chỉ cần lấy ra ba bốn viên linh thạch trong túi da trâu này đã bằng toàn bộ gia tài hiện có của Diệp Khôn!

Huống chi, ở hai mươi quốc gia vùng Nam bộ xa xôi này, căn bản không có quặng mỏ linh thạch nào tồn tại. Cho nên linh thạch ở chỗ này có thể nói là tài nguyên vô cùng khan hiếm. Cho dù hắn muốn dùng mấy thứ trong tay đổi lấy linh thạch, chỉ sợ cũng chẳng có ai muốn đổi!

Phải biết rằng lúc trước, Diệp Nhạn không có bao nhiêu thiên phú tu luyện, bản thân hắn chỉ cần dựa vào một viên linh thạch đã có thể tấn cấp Tiên Thiên đệ lục tầng. Hơn nữa, linh thạch còn là vật quan trọng dùng để luyện đan, luyện khí cùng bố trí pháp trận, qua đó thấy được linh thạch có giá trị thế nào!

Mà hiện tại trong tay hắn có tận hai mươi viên linh thạch!

"Đại bá... Cái này cho cháu ư?" Diệp Khôn ngẩng đầu, có chút không tin tưởng hỏi ngược lại một câu.

"Không sai, túi linh thạch này chính là vật mà Diệp gia dùng để bồi thường lại cho cháu mấy năm qua." Diệp Nam Thiên vừa nói, vẻ mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng: "Diệp Khôn, những linh thạch này cháu cứ yên tâm mà giữ lấy. Cháu hãy cẩn thận đừng cho kẻ nào biết, cũng không nên đem ra trước mặt người khác, kể cả là cha mẹ cháu."

Nhìn bộ dạng Diệp Nam Thiên trịnh trọng như vậy, khóe mắt Diệp Khôn khẽ giật một cái, dường như đoán ra chuyện gì đó, lúc này mới trịnh trọng nói: "Vâng, thưa tộc trưởng!"

Diệp Nam Thiên gật gù đầu, thở nhẹ một hơi, khoát tay áo nói: "Cháu đi đi, nhớ đừng nói cho ai khác biết."

"Vâng, thưa tộc trưởng!"

"Ừ." Diệp Nam Thiên gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, dường như lại bắt đầu tu luyện.

Diệp Khôn đứng dậy, vái một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi ra khỏi lầu các, trông thấy Diệp Nguyệt vẫn còn đứng chờ ở đó thì vẻ mặt vốn đang tràn đầy hưng phấn của hắn nhất thời hiện ra vẻ đau khổ, bị Diệp Nguyệt nhéo lỗ tai một cái rồi lại tiếp tục nghe nàng dạy dỗ.

Lúc hắn trở lại ngoại viện thì sắc trời đã chuyển thành màu đen, Diệp Khôn đành phải buông tha cho ý định đến Tàng Thư quán, một mình hướng chỗ ở mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Trong Sách Ẩn Chứa Càn Khôn.

Sau khi đóng cửa phòng, Diệp Khôn liền ngửa đầu nằm xuống giường. Trong khoảng thời gian trước, hắn hầu như đêm nào cũng phải nằm trên cỏ hoặc dựa mình vào mấy tảng đá mà ngủ, lâu rồi mới lại có cảm giác nằm trên chăn ấm nệm êm, nhất thời có chút không quen nên chưa ngủ được.

Hắn ngồi dậy, móc từ trong ngực ra túi linh thạch nho nhỏ kia, sau đó lấy ra một viên linh thạch cầm ở trong lòng bàn tay.

Một luồng linh khí nồng đậm từ lòng bàn tay chui vào trong cơ thể. Diệp Khôn chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, hắn vuốt vuốt linh thạch, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Vạn Trúc quốc cũng không giàu có gì, ở trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ cũng có thể coi là một trong những quốc gia nghèo nàn nhất. Trong nước, cũng chỉ có Tinh Thiết Trúc là còn có chút quý giá, nhưng hàng năm đều phải trở thành cống phẩm nộp lên Văn Cảnh đế quốc. Diệp gia là vương thất của Vạn Trúc Quốc, tự nhiên cũng không giàu có chút nào.

Bằng không, đệ tử trẻ tuổi có thiên phú như hắn sao lại phải chịu cái cảnh thiếu thốn tài nguyên như vậy.

Trong hoàn cảnh này, Diệp Nam Thiên lại trực tiếp đưa cho hắn hơn hai mươi khối linh thạch để hắn tu luyện, điều này thật sự có chút hơi bất thường!

Hơn nữa, ban này Diệp Nam Thiên có dặn dò mấy câu, lấy tâm cơ của hắn tự nhiên có thể suy đoán ra một ít bí mật – rất có thể Diệp gia đã phát hiện được một quặng mỏ linh thạch!

Nếu quả thật như vậy, việc Diệp Nam Thiên cẩn thận dặn dò cũng có thể hiểu được. Dù sao, trong toàn bộ hai mươi quốc gia Nam bộ, quặng mỏ linh thạch cũng vô cùng thưa thớt. Nghe nói khoảng hai ba trăm năm trước, Thiên Kinh quốc ở phía Bắc đã từng ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch tìm được một cái quặng mỏ linh thạch nhỏ. Mà cũng chỉ bằng cái quặng mỏ đó, Thiên Kinh quốc đã vọt lên trở thành quốc gia cường đại nhất trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Quặng mỏ này cũng là quặng mỏ linh thạch duy nhất tồn tại trong lịch sử hai mươi quốc gia!

Có thể nói, nếu tin tức Diệp gia phát hiện ra quặng mỏ linh thạch được truyền ra bên ngoài thì tuyệt đối sẽ làm chấn động hai mươi quốc gia Nam bộ!

Mà theo sau đó chính là họa diệt quốc đối với Vạn Trúc quốc!

Thất phu vô tội nhưng mang ngọc thì có tội!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Diệp Khôn không khỏi dâng lên một nỗi nguy cơ trùng trùng.

Hắn nắm chặt hai nắm, lẩm bẩm tự nói: "Trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió cơ chứ. Nếu Diệp gia thật sự phát hiện linh mạch thì chính bản thân mình càng phải trở nên cường đại hơn. Cũng chỉ có như vậy, mình mới có thể bảo vệ được cha mẹ, bảo vệ được Diệp gia!"

Đem linh thạch bỏ vào hầu bao, Diệp Khôn lấy ra một gốc Không Tước Thảo trực tiếp ăn vào, bổ sung thêm năng lượng cho cái bụng đang đói, lúc này hắn mới lần ra giường ngủ thật say.

...

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, Diệp Khôn đã dậy khỏi giường, ăn một chút điểm tâm rồi hướng Tàng Thư Các của Diệp gia rảo bước tới.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có vài đệ tử Diệp gia hướng hắn chào hỏi. Những người trước kia giấu cọt hắn hiện giờ lại giờ bộ mặt cười cười nịnh nọt với hắn, khiến cho Diệp Khôn cảm nhận được một chút tình người ấm lạnh. Nếu là hôm qua thì hắn còn có thể đối đáp đôi chút, nhưng hiện tại đầu óc của hắn đang nghĩ đến Ngự Thủ Tâm Kinh nên chỉ tùy tiện chào hỏi qua vài cái rồi vội vàng rời đi. Về phần có hay không khiến cho mấy người kia nghĩ hắn tự cao tự đại, bản thân hắn cũng chẳng để ý nhiều.

Thế giới này chính là như vậy, người có thực lực mạnh tự nhiên sẽ có người đến a dua nịnh bợ, khi hắn mười ba tuổi đã hiểu được đạo lý này.

Tầng Thư Các nằm ở phía Tây nội viện. Nơi đây cũng chính là khu vực trung tâm của Diệp gia, từ đường của Diệp gia, Tầng Thư Các và vài nơi trọng yếu khác cho nên được bảo vệ vô cùng nghiêm mật. Tuy không đến mức ba bước một trạm gác, năm bước một tốp tuần tra nhưng bên trong bóng tối cũng có không ít thủ vệ bí mật.

Nhưng trải qua vụ náo loạn lớn ngày hôm qua, đại danh của Diệp Khôn cũng đã lan khắp toàn bộ Diệp gia, cho nên những ánh mắt kia chỉ dừng lại trên người hắn một lúc rồi biến mất. Theo con đường nhỏ lát bằng đá, trong chốc lát hắn đã đi tới Tầng Thư Các.

Nói ra thì đây cũng không phải lần đầu tiên hắn đến nơi này, tầng một Tầng Thư Các đối với Diệp gia đệ tử hoàn toàn không có gì gọi là ngăn cấm. Nhưng hiện giờ đang còn sớm, nơi này chỉ có vài tên đệ tử phụ trách quét dọn đang bận rộn làm việc, trông thấy Diệp Khôn tiến vào thì đều vội vàng thi lễ.

Diệp Khôn gật đầu đáp lễ, cũng không nán lại ở tầng thứ nhất. Nơi này phần lớn đều là một ít võ học được đơn giản hóa ra từ chiến kỹ hoặc tư liệu về lịch sử, đại khái như nói về lịch sử Diệp gia cùng một số tranh ảnh về các loài yêu thú ở trong Phong Tuyết sơn mạch. Mấy thứ này thì hắn đã sớm xem qua từ lâu, mục đích của hắn lần này chính là Ngự Thú Tâm Kinh.

Cửa cầu thang từ tầng một lên tầng hai Tầng Thư Các có hai gã đệ tử Diệp gia đứng trông coi. Sau khi Diệp Khôn lấy ra lệnh bài, bọn họ lập tức dùng vẻ mặt ôn hòa nhường lối cho hắn.

Đây cũng chính là lần đầu tiên Diệp Khôn tiến vào tầng hai của Tầng Thư Các.

Tuy tầng hai có diện tích rất rộng, nhưng từng dãy giá sách bằng gỗ phía trên đều vẫn đang để trống. Diệp gia mặc dù là vương thất của Vạn Trúc quốc nhưng chiến kỹ cùng bí tịch lại có rất ít.

Diệp Khôn tiện tay mở mấy quyển ra xem, phát hiện nơi này phần lớn đều là nhất phẩm chiến kỹ. Hỏa Hồ chiến kỹ rõ ràng cũng được liệt vào trong nhóm này, ngoài ra còn có Lang Trảo Thủ, Thanh Xà Triền Thủ, Ưng Trảo Công... Bên trong có không ít nhất phẩm chiến kỹ, thậm chí còn có Ngũ Hành chiến kỹ cùng Khí chiến kỹ cũng ở trong số này.

Nếu là trước kia, Diệp Khôn chắc chắn sẽ nhìn hoa hết cả mắt, nhưng hiện tại Diệp Khôn đã không còn nhiều hứng thú với mấy thứ này cho lắm. Tuy rằng nơi này có nhiều chiến kỹ hữu dụng với hắn nhưng đối với chiến kỹ lại là quý tinh bất quý đa, đem một đồng chiến kỹ tu luyện còn không bằng tự mình chú tâm nghiên cứu Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Nếu có thể đem Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết tăng lên giai đoạn Thứ Ý thì thực lực của hắn sẽ tăng lên rõ rệt.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Khôn liền chuẩn bị động thân, khẽ nhích người đi đến tầng thứ ba. Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn rơi vào một quyển sách được bọc một lớp da dày bên ngoài, tò mò rút ra, nhìn kỹ thì nhất thời hơi nhủu mày:

"Luyện Khí Quyết?"

Đây là loại bí tịch mà hắn nhìn thấy lần đầu tiên kể từ khi đến tầng thứ hai, hắn mở ra nhìn nhìn nhưng rất nhanh liền tỏ vẻ thất vọng.

Luyện Khí Quyết này tuy rằng là nhất phẩm bí tịch, hiệu quả cũng không tồi, có thể đề thăng tốc độ tu luyện, nhất là đối với mấy tầng sau Tiên Thiên đệ lục tầng. Tu sĩ bình thường nếu đạt được Luyện Khí Quyết thì tốc độ tu luyện ít nhất tăng gấp đôi, cái này đối với phần lớn tu sĩ tuyệt đối là bí tịch tốt nhất. Nhưng đối với kẻ có được "Năng lực tiêu hóa" cường đại như Diệp Khôn thì có cũng được, không có cũng không sao.

Dù sao đi chăng nữa, bí tịch chính là phương pháp tu luyện, tác dụng chủ yếu là tăng tốc độ tu luyện. Mà cũng tùy theo phẩm cấp của bí tịch, phẩm chất càng cao thì công hiệu cũng càng rõ rệt. Ví dụ như bí tịch mạnh nhất của Diệp gia là "Ngự Thú Tâm Kinh", mặc dù chỉ là nhị phẩm bí tịch nhưng ngoại trừ tác dụng đẩy nhanh tốc độ tu luyện thì còn có công năng khác là cường hóa thân thể. Nếu là bí tịch có phẩm cấp cao hơn thì hiệu quả lại càng thêm rõ rệt. Nếu hiện tại trong tay Diệp Khôn có được một cuốn cửu phẩm bí tịch thì sau khi hắn tu luyện, thực lực cũng không chỉ tăng lên gấp đôi thôi đâu. Cho dù lấy cảnh giới Tiên Thiên đệ lục tầng hiện tại của hắn đối kháng Tiên Thiên đệ cửu tầng, cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi. Chưa nói đến cửu phẩm bí tịch ở thủ đô của Vân Cảnh đế quốc cũng cực kỳ hiếm hoi, mà bí tịch phẩm chất càng cao thì việc tu luyện lại càng khó khăn hơn. Chỉ mới tập luyện được một chút ít bên ngoài của cửu phẩm bí tịch thậm chí còn không bằng tu luyện một vài tứ phẩm, ngũ phẩm bí tịch tới đỉnh.

Lúc này, Diệp Khôn đang chuẩn bị đem Luyện Khí Quyết quăng lại giá sách. Nhưng không ngờ, móng tay hắn đã không cẩn thận làm rách một chỗ trên bìa sách.

"Bỏ mẹ!" Diệp Khôn lè lưỡi, thầm nghĩ lớp da bọc bên ngoài có vẻ đã mục nát, cầm lên nhìn qua thì nhất thời sùng sốt!

Chỉ thấy phía bên dưới lớp da bọc bên ngoài ló lên ánh sáng màu vàng.

"Đây là..."

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nhắm lại, chà trấu bìa quyển sách này lại dày như vậy, hóa ra bên trong còn ẩn giấu cần khôn khác.

Do dự một chút, Diệp Khôn cầm Luyện Khí Quyết đi vào chỗ đăng ký ở tầng hai, mỗi một tầng đều có một gã đệ tử phụ trách việc đăng ký mượn sách

của đệ tử Diệp gia, theo quy định mượn sách đúng ngày sẽ phải trả lại. Nhưng cái mà hần quan tâm chính là cần khôn che dấu phía sau lớp da dày này, hần đối với quyển sách này cần bản không để ý gì. Cho dù hần có xé đi lớp da dày bọc ngoài này thì với thân phận hiện tại của hần chắc chắn sẽ không bị trách phạt.

Rất nhanh, tên đệ tử Diệp gia đã đăng ký xong, Diệp Khôn đem Luyện Khí Quyết cất vào hầu bao, trong lòng vui vẻ bước lên tầng ba.

Khác hẳn với tầng thứ hai, tại cầu thang đi lên tầng thứ ba lại không có tên thủ vệ nào. Trong lòng Diệp Khôn còn đang cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng khi hần bước lên tầng thì con người đột nhiên co rút lại!

Tầng thứ ba của Tầng Thư Các khác hẳn với hai tầng dưới. Bên trong chỉ có duy nhất một cái giá sách, bên trên giá cũng chỉ đặt mười quyển sách. Mà ngay bên cạnh giá sách còn bày thêm một chiếc bàn cùng một chiếc ghế dựa. Nhưng hiện tại, một lão già thấp nhỏ, đầu đầy tóc bạc đang ngồi dựa trên ghế, mắt nhìn say sưa vào một quyển sách mà lão đang cầm trên tay.

Ngay sau khi Diệp Khôn đi lên tầng thứ ba, lão già bỗng ngẩng đầu lên.

Đôi mắt lão không giống như những người già bị vẩn đục, chúng sáng như đuốc, rất có thần thái. Từ trên người lão già, Diệp Khôn cảm giác được một uy thế cực kỳ khủng bố. Tuy rằng chưa bằng Diệp Nam Thiên nhưng cũng không thua kém bao nhiêu!

Tu vi của lão già này tối thiểu cũng phải là Tiên Thiên đệ cửu tầng, thậm chí còn có thể đã đạt tới đỉnh, cách Trúc Cơ một bước rất gần!

Chẳng trách tầng này không có thủ vệ!

Diệp Khôn rất nhanh lấy lại tinh thần, cung kính hành lễ nói: "Đệ tử Diệp gia, Diệp Khôn, bái kiến trưởng lão!"

Ở Diệp gia, tu sĩ nếu từ đệ bát tầng trở lên, sau khi lớn tuổi sẽ được trở thành trưởng lão của Diệp gia, bình thường cũng không quản quá nhiều việc, chỉ chuyên tâm tu luyện đánh sâu vào Tiên Thiên đệ cửu tầng, thậm chí là Trúc Cơ.

Hiển nhiên, lão già trước mặt này là một trong số những người như vậy.

"Ừ, người chính là Diệp Khôn?" Lão già hơi nheo mắt, nhìn Diệp Khôn một lúc, bỗng nhiên nhoen miệng cười: "Không tồi, dường như tu vi đã đạt đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng. Tiểu tử người thật không tồi, chẳng trách tộc trưởng lúc nói về người lại cao hứng như vậy."

Vừa nói, lão già vừa khoát tay: "Tự mình đi chọn lấy một quyển công pháp đi." Nói xong lời này, lão lại cúi đầu tiếp tục đọc sách, cũng không... nhìn Diệp Khôn thêm lần nào nữa.

Diệp Khôn lúc này mới cất bước đi đến giá sách bên cạnh lão già. Trên giá sách có mười quyển công pháp màu sắc giống nhau, đều là nhị phẩm công pháp trở lên. Tầng trên cùng của giá sách là hai quyển sách bìa màu bạc, chính là Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Ngoại trừ hai quyển này ra, tám quyển còn lại toàn bộ đều là nhị phẩm chiến kỹ. Diệp Khôn tùy tiện lật xem một hồi, cuối cùng đành vô cùng luyến tiếc đem toàn bộ trả lại giá sách. Những chiến kỹ này tuy rằng rất tốt nhưng vẫn còn kém hơn Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Hần hít sâu một hơi, cảm lấy Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đặt trước mặt lão già.

"Trưởng lão, ta đã chọn xong rồi, chính là hai quyển này."

Lão già gật đầu, cầm bút ghi lại tên Diệp Khôn cùng với tên hai quyển công pháp, ngẩng đầu lên nhìn hần một cái rồi nói: "Hai quyển công pháp này chính là trấn tộc công pháp, chỉ có thể mượn đọc trong thời gian một tháng. Hơn nữa, nếu như phát hiện ra người cho người khác mượn đọc thì người chắc chắn sẽ bị nghiêm trị. Tốt lắm, người đi đi."

"Vâng, trưởng lão." Diệp Khôn đem hai quyển công pháp cất vào hầu bao, hướng về lão già thi lễ một cái, xoay người bước đi.

Sau khi hần rời đi, lão già bỗng nhiên ngẩng đầu, cười nói: "Không tồi, biểu hiện của tiểu tử này so với Diệp Ứng trước kia còn tốt hơn nhiều, hiểu cái gì nên lấy cái gì nên bỏ... Chỉ bằng vào điểm này, tương lai nhất định sẽ vượt qua Diệp Ứng, đúng là phúc của Diệp gia a!"

Diệp Khôn đương nhiên không biết, việc hần kìm nén ham muốn của bản thân chỉ cầm đi hai quyển Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết cùng Ngự Thú Tâm Kinh đã khiến cho lão già nhìn hần với con mắt khác. Sau khi rời khỏi Tầng Thư Các, hần liền vội vã trở về phòng, đóng cửa lại rồi nhanh chóng lấy ra quyển Luyện Khí Quyết...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Bản Đồ Và Ngự Thú Tâm Kinh

Luyện Khí Quyết chính là một quyển bí tịch rất cơ sở, nó được đặt trong Tầng Thư Các một thời gian đã lâu. Nhưng cũng không có ai nghĩ đến, cái quyển công pháp tầm thường có lớp bìa thật dày này lại ẩn chứa một thứ khác bên trong.

Kỳ thật đó cũng do Diệp Khôn có vận khí tốt, nếu không phải là do quyển sách này hàng năm đều bị lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần thì lớp bìa bên ngoài cũng không mục nát đến mức móng tay của hắn có thể làm rách. Mà nếu không phải vậy, hắn cũng không thể phát hiện ra bí ẩn giấu bên trong.

Nhìn chằm chằm quyển Luyện Khí Quyết một lúc, hai tay Diệp Khôn dùng một chút lực, bìa sách ngay lập tức bị xé rách. Một miếng kim loại to bằng lòng bàn tay được làm từ một vật liệu nào đó không biết tên rơi xuống giường.

Diệp Khôn tò mò cầm miếng kim loại lên, trong tay cảm thấy lạnh lẽo, giống sắt nhưng không phải là sắt. Miếng sắt trước mặt rõ ràng là một tấm bản đồ cỡ nhỏ!

"Đây là Phong Tuyết sơn mạch!"

Chỉ cần liếc mắt một cái, Diệp Khôn đã nhận ra tấm bản đồ này chính là bản vẽ phác thảo Phong Tuyết sơn mạch. Nhưng dường như đây chỉ là một địa phương nào trong đó ở bên trong Phong Tuyết sơn mạch, địa phương này cụ thể ở đâu thì hắn lại hoàn toàn không biết.

Dù sao thì Phong Tuyết sơn mạch cũng cực kỳ rộng lớn, muốn vẽ được một tấm bản đồ về địa hình của Phong Tuyết sơn mạch thì không phải bất kỳ một quốc gia nào trong số hai mươi quốc vùng Nam bộ có thể làm được. Có lẽ, chỉ duy nhất Vân Cảnh đế quốc mới có đủ khả năng làm được điều này.

Nhưng đây chỉ là một tấm bản đồ bên trong Phong Tuyết sơn mạch, tại sao cần phải cất giấu bí mật như vậy?

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ nghi ngờ. Nhưng trên miếng kim loại này cũng không có ghi bất cứ chữ viết hay dấu hiệu nào, hắn nhìn chằm chằm một hồi lâu cũng không đoán ra được điều gì cả.

Dường như, đây chỉ là một tấm bản đồ bình thường mà thôi.

Diệp Khôn nhú nhủ mày, cuối cùng quyết định sẽ không để ý đến miếng kim loại này nữa, dù sao thì chính mình lúc nào có thời gian rảnh rỗi vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu nó. Hiện giờ hắn còn đang băn khoăn về Ngự Thú Tâm Kinh cùng Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Đem miếng kim loại cất vào hầu bao, Diệp Khôn từ bên trong lấy ra quyển Ngự Thú Tâm Kinh.

Đưa tay mở ra, ở ngay trang đầu tiên là một hàng chữ rồng bay phượng múa: "Ngự Thú Tâm Kinh" là bí tịch trụ cột được truyền thừa từ Thú Vương Điện, chỉ có đệ tử trong tộc mới được tu luyện, không được phép truyền ra bên ngoài, hãy nhớ lấy!

Nhìn chữ viết quen thuộc này, Diệp Khôn bất giác rung mình. Đối với nét chữ này, mỗi tên đệ tử Diệp gia đều có thể nhận ra, đây chính là nét chữ của tổ tiên Diệp gia!

Thú Vương Điện?

Diệp Khôn nhú mày, tông phái này hẳn là tông phái thuộc Vân Cảnh đế quốc. Tương truyền, tổ tiên Diệp gia lúc trước chính là đệ tử của một đại tông phái thuộc Vân Cảnh đế quốc. Bởi vì tu vi không thể tiến thêm nên nản lòng thoái chí rời khỏi tông môn, đi tới vùng Nam bộ xa xôi của Cảnh Châu sáng lập ra Diệp gia cùng đất nước nhỏ bé Vạn Trúc quốc.

Nói như vậy, Thú Vương Điện hẳn là một tông môn lấy Mô Phỏng Thú chiến kỹ cùng công pháp cường hóa thân thể mà nổi danh, sau này nếu có cơ hội thì nhất định phải đi học hỏi một phen.

Diệp Khôn nghĩ vậy, liền đưa tay mở trang thứ hai ra. Bên trên trang thứ hai ghi lại công pháp, còn có rất nhiều chú thích đều là bút tích của lão tổ Diệp gia ghi lại chỗ tâm đắc trong tu luyện. Hắn không vội vã đọc phần đó, trước tiên đem toàn bộ bí tịch xem kỹ một lượt, sau đó mới bắt đầu đọc từng câu từng chữ ghi trên phần chú thích.

Ngự Thú Tâm Kinh không hổ danh là nhị phẩm công pháp, so sánh với Luyện Khí Quyết thì hiệu quả của Ngự Thú Tâm Kinh còn rõ ràng hơn gấp hai lần. Ngoại trừ điều đó, trong Ngự Thú Tâm Kinh còn có một pháp môn đặc thù tên là Thối Thể Thuật, đây chính là cái mà Diệp Khôn coi trọng nhất trong Ngự Thú Tâm Kinh.

Thối Thể Thuật chính là trong lúc tu luyện thông qua pháp môn đặc thù đem linh khí trong kinh mạch đánh tan khiến cho thân thể được rèn luyện, quai tra thời gian dài tích lũy dần dần làm cho thân thể trở nên mạnh mẽ.

Thông qua những dòng chú thích, Diệp Khôn cũng hiểu được nhiều điều. Thối Thể Thuật này thật ra là bắt chước một số yêu thú cấp thấp rèn luyện thân thể, được con người trải qua phương pháp đặc biệt tạo thành. Ngự Thú Tâm Kinh tổng cộng chia làm ngũ tầng, mỗi một tầng đều là một tầng Thối Thể Thuật, cũng được gọi là ngũ tầng Thối Thể. Nếu tu luyện thành công ngũ tầng Thối Thể thì độ mạnh mẽ của thân thể có thể so sánh với nhị cấp yêu thú. Nếu tu vi đạt đến Trúc Cơ, được trải qua tẩy tinh phạt tủy thì thân thể còn có thể so sánh với tam cấp yêu thú – đây cũng chính là tương đương với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong.

Cả quyển sách ngắn ngủn có hơn hai mươi trang, Diệp Khôn xem đi xem lại mãi hồi lâu cho đến khi xem thấu triệt cả quyển bí tịch. Hắn lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười.

"Không hổ danh là Ngự Thù Tâm Kinh. Nó chẳng qua chỉ là nhị phẩm bí tịch mà đã có công hiệu đến mức này, nếu như là bí tịch có phẩm cấp cao hơn thì..."

Diệp Khôn thì thầm một tiếng, rồi chợt cười khò lắc đầu. Những bí tịch như vậy không phải hần cứ muốn là có được.

Hít sâu một hơi, đang chuẩn bị thử nghiệm công pháp, trong bụng Diệp Khôn bỗng reo lên như tiếng sấm.

Sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình, Diệp Khôn nhìn ra ngoài cửa sổ thì mới phát hiện ra sắc trời đã dần dần chuyển sang tối. Hần mãi mê nghiên cứu vậy mà đã được bốn năm canh giờ rồi!

Diệp Khôn lấy ra hai gốc thảo dược không có phẩm cấp "Diễm Thái Hoa", hần đang chuẩn bị ăn vào thì bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý tưởng.

Những tu sĩ khác luyện Ngự Thù Tâm Kinh có lẽ phải tu luyện dần dần từng bước một, nhưng việc này đối với hần lại không cần. "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ có thể trợ giúp hần hấp thu linh khí bên trong linh dược. Nếu như cùng lúc tu luyện Ngự Thù Tâm Kinh, liệu có thể hay không thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện?

Nghĩ đến đây, trong lòng hần bỗng dung nhảy lên một cái, lập tức đem Diễm Thái Hoa bỏ vào trong miệng, dựa theo phương pháp dẫn khí được ghi trong Ngự Thù Tâm Kinh chậm rãi vận chuyển.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau khi Diệp Khôn khoanh chân vận công chừng một nén nhang, hai mắt của hần chợt mở ra.

"Chính là lúc này!"

Diệp Khôn lúc này mới đem Diễm Thái Hoa nuốt vào trong bụng. Một luồng nhiệt lượng kinh khủng tràn ra trong cơ thể, dạ dày hần cũng đúng lúc này sinh ra một luồng hấp lực khủng bố!

Hết thảy đều diễn ra như hần dự đoán, linh khí cuồng bạo bên trong Diễm Thái Hoa đã được dạ dày chậm rãi hấp thu, linh khí sau đó liền trở nên vô cùng ngoan ngoãn chảy vào mười hai chính kinh trong cơ thể.

Diệp Khôn chỉ cảm thấy cả người căng phồng lên, nhưng hần vẫn không động đậy, từng bước dựa theo phương pháp dẫn khí ghi trong Ngự Thù Tâm Kinh chậm rãi dẫn dắt linh khí bên trong kinh mạch đã căng phồng!

Linh khí bên trong cơ thể chậm rãi dựa theo phương hướng điều khiển của Diệp Khôn mà vận chuyển, ở trong cơ thể tạo thành một vòng chu thiên tuần hoàn.

Sáng sớm, ánh mặt trời đầu tiên của ngày mới chiếu vào trong căn phòng. Diệp Khôn bình tĩnh mở to hai mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười tươi.

Ngự Thù Tâm Kinh bước đầu tiên, thành công!

...

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh chóng, Diệp Khôn cũng ở bên trong phòng ngày người hết ba ngày.

Trong ba ngày này, hần dường như không ngủ không nghỉ lúc nào, đói bụng thì ăn linh dược. Dù sao thì việc tu luyện Ngự Thù Tâm Kinh đối với linh khí trong cơ thể tiêu hao rất lớn, một gốc linh dược không phẩm cấp bình thường thì chưa hết một canh giờ đã bị hấp thu. Mà không ngừng hấp thụ linh khí, Diệp Khôn đối với việc thấu hiểu Ngự Thù Tâm Kinh càng ngày càng trở nên rõ ràng.

"Ot ot..." Trong bụng lại truyền đến cảm giác đói. Diệp Khôn cũng không mở mắt, bàn tay thò vào trong túi chuẩn bị lấy ra linh dược để bổ sung. Nhưng đúng lúc này, hần chợt mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khổ sở.

"Thật không ngờ, nhanh như vậy đã gần hết sạch rồi." Diệp Khôn cười khò, gỡ hầu bao đeo bên hông xuống. Hiện tại, trong túi ngoại trừ một gốc thảo dược hình phiến lá giống như vuốt sói ra thì không còn một gốc linh dược nào khác!

Sờ sờ trán, Diệp Khôn không khỏi đau đầu. Hiện giờ, hần rõ ràng cảm giác được Ngự Thù Tâm Kinh đã đạt tới giới hạn, chỉ cần thêm một chút nữa là hần có thể phá tan bình cảnh Ngự Thù Tâm Kinh đệ nhất tầng!

Trong ba ngày tu luyện, phần lớn linh khí trong cơ thể hần đều dùng để rèn luyện thân thể. Hiện tại, độ mạnh mẽ của thân thể hần ít nhất phải tăng thêm năm thành. Nếu thực sự có thể đánh tan bình cảnh đệ nhất tầng, Diệp Khôn tin rằng nếu có phải một lần nữa đối mặt với Hỏa Đề Hồ, phối với Hỏa Hồ chiến kỹ đã đạt tới cảnh giới Thù Ý của mình thì hần có thể vững vàng chiến thắng!

Nhìn thảo dược hình vuốt sói trong tay, Diệp Khôn vẫn đang do dự có hay không phục dụng linh thảo này.

Gốc linh thảo này chính là nhất phẩm linh thảo "Lang Hồn Trảo". Linh khí ẩn chứa bên trong còn không bằng Kim Linh Cô hay Lệnh Tiễn Thảo, nhưng gốc linh thảo này lại rất được loài yêu thú thuộc họ sói yêu thích. Lúc trước, chỉ vì hái gốc này mà hần đã bị một đám Thiên Thanh Lang đuổi giết suốt một ngày, cuối cùng hần đành phải liều chết chạy vào lãnh địa của một đầu nhị cấp yêu thú nên mới có thể may mắn thoát thân.

Nguyên nhân chủ yếu khiến hần vì gốc linh thảo này mà không quản đến nguy hiểm đắc tội với yêu thú họ sói bên trong Phong Tuyết sơn mạch chính là

chuẩn bị cho Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Tuy nhiên, nếu bây giờ không phục dụng gốc linh thảo này, chẳng lẽ lại phải tiến vào Phong Tuyết sơn mạch?

Đừng có đùa, thời gian vừa đi vừa về cộng với việc thu thập linh thảo ít ra cũng phải mất hai tuần lễ. Thời gian lâu như vậy, không bằng ngồi hấp thu linh thạch còn hơn...

Khoan đã!

Ánh mắt Diệp Khôn sáng lên, đưa tay thò vào trong ngực tìm kiếm, từ bên trong túi nhỏ lấy ra một viên linh thạch lấp lánh cầm trong lòng bàn tay.

Túi linh thạch này từ khi hắn nhận được đến giờ căn bản không có đem ra sử dụng. Thứ nhất, "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ của hắn đối với việc hấp thu linh thảo có tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với việc cầm linh thạch hấp thu. Thứ hai, một hai gốc linh thảo không có phẩm cấp làm sao có thể so sánh được với giá trị của một viên linh thạch.

Hiện tại nghĩ đến linh thạch, đầu óc hắn bỗng trở nên linh hoạt.

Sau khi Diệp Khôn nhận được túi linh thạch, hắn vẫn luôn một mực suy nghĩ rằng liệu linh thạch có giống như linh thảo có thể trực tiếp cắn nuốt hay không nữa. Nếu như có thể, linh khí ẩn chứa trong một viên linh thạch cũng đủ bằng linh khí bên trong một gốc nhất phẩm linh dược.

Chẳng qua, linh thạch có thể trực tiếp nuốt vào rồi tiêu hóa sao?

Có nên thử một lần hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Tiên Thiên Đệ Thất Tầng.

Ban đêm thật yên tĩnh.

Bên trong một khu rừng nhỏ cách thành Trúc Hải không xa, Diệp Khôn đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá cao chừng hai người cạnh một dòng suối nhỏ.

Bên tai hắn, thỉnh thoảng truyền đến từng hồi sói tru cùng tiếng lộn rừng gầm thét, khiến cho khu rừng nhỏ này tràn ngập cái không khí âm trầm khủng bố.

Sau khi tĩnh tọa hồi lâu, cái bụng lép kẹp của hắn đã sớm kêu lên như sấm, con đói mang đến cho hắn một cái cảm giác quặn đau không thể nào chịu đựng được.

"Chính là lúc này."

Diệp Khôn mở to mắt, thở ra một hơi thật mạnh. Hắn từ trong túi eo lấy ra một viên linh thạch.

Ánh trắng chiếu rọi lên linh thạch, khiến cho nó vốn đã sáng lấp lánh lại càng thêm phản chói mắt. Diệp Khôn hít sâu một hơi, đem linh thạch đặt vào trong miệng, sau đó trực tiếp nuốt xuống!

Linh thạch theo cổ họng trôi vào trong cơ thể, một luồng linh khí nồng đậm tỏa ra trong phút chốc đã tràn ngập khắp cơ thể. Hắn không dám lãng phí, vội vàng vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh. Một lượng lớn linh khí tràn ngập trong kinh mạch khiến cho hắn một lần nữa được cảm thụ cái cảm giác căng phồng bên trong cơ thể.

"Vận chuyển!" Trải qua mấy ngày, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ Dẫn Khí Thuật của Ngự Thú Tâm Kinh. Lúc này, linh khí bên trong kinh mạch được hắn vận chuyển chậm chậm theo chỉ dẫn, cái cảm giác căng phồng rất nhanh đã biến mất.

Tuy nhiên, không đợi cho Diệp Khôn nghỉ ngơi quá lâu, lại thêm một luồng linh khí từ bên trong linh thạch bỗng tuôn ra dữ dội!

Luồng linh khí lần này so với lần trước còn cuồng bạo hơn rất nhiều, bất kể thế nào thì linh khí bên trong linh thạch cũng dễ dàng hấp thu. Tuy nhiên, mặc dù linh khí bên trong giống như linh dược đều là thiên địa linh khí, nhưng lượng lớn linh khí xông ra lần này khiến Diệp Khôn cảm nhận được rõ ràng pháp quyết vận chuyển của chính mình dường như có chút không kiểm soát được!

Trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Phải biết rằng, mặc dù tu luyện bí tịch đối với bản thân đem lại chỗ tốt rất lớn, nhưng bên cạnh đó cũng mang theo nguy hiểm. Dù sao cơ thể con người cũng rất thần bí, nếu bước nhầm một bước, nhẹ thì nằm trên giường mười mười lăm ngày, nặng thì sẽ đứt hết kinh mạch mà bỏ mình!

Chẳng lẽ mình đã quá nóng vội?

Diệp Khôn không khỏi cảm thấy có chút hối hận. Ban đầu, lão tổ Diệp gia đã từng chú thích căn dặn bên trong Ngự Thủ Tâm Kinh: Tu luyện bí tịch phải từng bước từng bước một, việc kiêng kỵ nhất chính là nóng vội!

Nhưng, hần sở dĩ làm như vậy không phải là không nắm chắc. Dù sao, trên người hần có "Năng lực tiêu hóa" thần kỳ mà người khác không có. Bất kỳ loại linh khí nào sau khi bị dạ dày hấp thu đều sẽ trở nên ngoan ngoãn. Theo đó, linh khí bên trong kinh mạch sẽ không trở cuồng bạo, ngược lại đẩy nhanh tốc độ tu luyện của hần!

Sao dạ dày còn chưa hấp thu? !

Diệp Khôn cúi đầu nhìn về phía dạ dày của mình, hần cảm giác thấy chính mình sắp không khống chế được linh khí trong kinh mạch nữa!

Nhưng, ngay vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nhiên ngăn cả người. Trên ngực hần bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng màu đen, ở trong không trung phía trước ngực hần ba tác chậm rãi biến thành một đầu yêu thú hình thù kỳ quái. Mà con yêu thú này mồm miệng há rộng, dường như là đang giễu cợt hần!

Đối với luồng ánh sáng màu đen này, Diệp Khôn đã sớm nhìn quen rồi. Nhưng từ trước đến giờ nó vẫn luôn ẩn mình ở vị trí trái tim, chưa bao giờ tự mình xuất hiện!

Hơn nữa, luồng ánh sáng màu đen này rõ ràng có gì đó khác lạ. Ở trong trung tâm của luồng ánh sáng màu đen này lại xuất hiện thêm một chút ánh sáng màu đỏ máu khiến lòng người kinh hãi. Chợt, luồng ánh sáng màu đen bỗng nhiên lui về, trực tiếp chui vào dạ dày!

Chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Khôn ngây người, thậm chí quên cả việc vận chuyển Ngự Thủ Tâm Kinh. Luồng linh khí cuồng bạo trong cơ thể hần bỗng mất đi khống chế, ở bên trong kinh mạch điên cuồng va đập.

"A..." Diệp Khôn kêu lên một tiếng rên rỉ đầy đau đớn, gương mặt cũng vì quá đau đớn mà trở nên biến dạng.

Chết tiệt, không khống chế nổi nữa rồi!

Sắc mặt Diệp Khôn trở nên trắng bệch, muốn tiếp tục vận chuyển Ngự Thủ Tâm Kinh, nhưng linh khí vận chuyển bên trong kinh mạch càng lúc càng gặp phải lực cản lớn hơn. Hiện giờ đừng nói đến việc vận chuyển, ngay cả muốn khôi phục lại bình thường cũng rất khó khăn!

Xong rồi!

Diệp Khôn nhắm hai mắt lại. Nhưng, đúng vào lúc này, một luồng hấp lực kinh khủng từ dạ dày bỗng nhiên truyền đến. Luồng hấp lực này thật sự là khủng bố nhất từ trước tới nay, nó giống như một đầu dã thú khổng lồ đang há miệng muốn nuốt trọn hết thảy.

Rất nhanh, linh khí bên trong kinh mạch dễ dàng bị quét sạch, linh thạch nuốt vào dạ dày cũng hoàn toàn bị tiêu hóa!

Diệp Khôn lẳng lặng ngồi trên tảng đá, hai mắt tròn trừng tràn đầy vẻ khó tin.

Tuy nhiên, không đợi hần lấy lại tinh thần, dạ dày bỗng nhiên tràn ra một lượng lớn linh khí. Những linh khí này đều rất ngoan ngoãn tiến vào bên trong kinh mạch. Chẳng qua, luồng linh khí này thật sự rất nhiều, trong giây lát đã chen chúc nhau bên trong mười hai chính kinh.

"Còn không mau vận chuyển công pháp!"

Một giọng nói vang lên trong đầu Diệp Khôn. Hần vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nghe được giọng nói này thì đột nhiên tỉnh ngộ, bắt đầu vận chuyển Ngự Thủ Tâm Kinh. Hiện tại, linh khí trong cơ thể hần giống như những con cừu ngoan ngoãn, Diệp Khôn vừa mới vận khí dẫn dắt, linh khí trong kinh mạch liền chậm rãi chuyển động không chút trở ngại nào.

Linh khí chuyển động càng lúc càng nhanh. Dần dần, ở bên trong kinh mạch Diệp Khôn hình thành một chu thiên toàn hoàn. Mãi cho đến khi luồng linh khí này đọng phải một đạo chính kinh cuối cùng, trở ngại mới xuất hiện thêm lần nữa.

Trong lòng Diệp Khôn biết rõ, đây chính là một đạo kinh mạch cuối cùng mà hần còn chưa đã thông được. Lần trước, hần vận chuyển Dẫn Khí Thuật đến đây liền buông tha. Còn lần này hần mạo hiểm như vậy chính là muốn đánh sâu vào tầng thứ nhất Ngự Thủ Tâm Kinh đồng thời phá tan bình cảnh tu vi!

Dưới tác dụng của dẫn khí thuật, linh khí trong cơ thể Diệp Khôn không ngừng tụ lại, không tiếc một mồi đánh sâu vào bình cảnh. Mà linh khí tiêu hao bởi việc đánh sâu vào bình cảnh lại được dạ dày liên tục truyền ra những luồng linh khí ngoan ngoãn thay thế, thật sự giống như sóng biển không ngừng sinh sôi đánh vào bình cảnh.

Dưới sự đánh sâu vào bình cảnh như vậy, linh khí băng vào Thối Thể Thuật trợ giúp cải tạo thân thể cùng với việc tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh đã dần

dần đạt đến giới hạn!

Một lần cuối cùng!

Diệp Khôn hít sâu một hơi, hần chỉ cảm thấy dạ dày xuất hiện một luồng linh khí dồi dào. Thấy vậy, hần liền dẫn dắt luồng linh khí này tiến vào bên trong kinh mạch. Bỗng, tinh khí toàn thân ngưng tụ lại một điểm, hần dẫn dắt linh khí trùng trùng điệp điệp oanh kích vào bình cảnh.

"Oanh!"

Đạo kinh mạch cuối cùng dưới sự oanh kích không ngừng rốt cục đã không chịu nổi, hoàn toàn được đả thông. Mười hai chính kinh trong cơ thể phát ra ánh sáng rạng rỡ, linh khí tràn ngập bên trong. Lúc này, Diệp Khôn cũng không vận chuyển dẫn khí thuật, nhưng linh khí trong cơ thể lại dọc theo mười hai chính kinh tự động vận chuyển, bên trong cơ thể liên tục tuần hoàn!

Đây, đây chính là dấu hiệu Ngự Thú Tâm Kinh đạt tới tầng thứ nhất!

Nhưng vào lúc này, xương cốt cả người Diệp Khôn cũng phát ra từng đợt tiếng vang, thân thể lại cao thêm hơn hai tấc, vết sẹo trên người đồng thời cũng được tróc ra.

Sau khi đạt tới tầng thứ nhất của Ngự Thú Tâm Kinh, Thái Thái Quyết cũng đồng dạng đạt tới tầng thứ nhất!

Tuy nhiên, thứ khiến Diệp Khôn vui vẻ nhất lại không phải là thứ này. Hai mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, hai luồng tinh mang chột lóc lên giống như hai luồng ánh sáng trong đêm đen!

Mắt sáng như đuốc!

Đây chính là dấu hiệu của Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh!

Đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng, kinh mạch trong cơ thể đã trở nên thông suốt, tu sĩ có thiên đình (1) sung mãn, mắt sáng như đuốc, ngũ giác cũng tăng lên rất nhiều, thậm chí đối với nguy hiểm còn có cảm ứng nhất định!

Khu rừng vốn tối đen bỗng trở nên sáng sủa, từng cảnh cây ngọn cỏ đều trông thấy rất rõ ràng.

Bên tai là các loại âm thanh đan xen, thậm chí Diệp Khôn còn có thể nghe được âm thanh côn trùng đang bò rất nhỏ cách đây hai ba trăm thước.

Diệp Khôn đứng dậy, hai tay phát ra từng luồng linh khí quán quanh. Hần đang chuẩn bị phát tiết ăn mừng một chút thì nụ cười chợt cứng lại trên mặt!

Hần thiếu chút nữa quên mất, nơi này còn có người khác!

Diệp Khôn cảnh giác nhìn bốn phía. Hần nhớ rõ vào lúc mình gặp nguy hiểm nhất thì có một giọng nói bỗng vang lên trong đầu, nhắc nhở hần mau chóng vận chuyển công pháp. Diệp Khôn chỉ nhớ giọng nói ấy rất tang thương và bén nhọn.

Hai mắt Diệp Khôn nhìn quanh bốn phía. Nhưng rất nhanh, hần liền nhíu mày.

Không có ai!

Hơn nữa, giọng nói kia chính là vang lên trong đầu hần!

Đối với việc này, Diệp Khôn từ một số sách cổ bên trong Tầng Thư Các đọc qua. Nghe đồn, một số tu sĩ có tu vi cao thâm có thể sử dụng một loại công pháp truyền âm, trực tiếp đem giọng nói truyền vào đầu đối phương.

Chẳng lẽ, người vừa nhắc nhở hần là một vị tiền bối có tu vi cao thâm?

Tuy nhiên, người có tu vi như vậy, hần chạy đến thành Trúc Hải này làm cái gì?

Trong đầu Diệp Khôn tràn đầy nghi vấn, ngay cả sự vui sướng khi tấn chức cũng dần dần nhạt đi.

"Quên đi, chắc hẳn vị tiền bối này có việc cần phải đi. Nếu hần đã lên tiếng nhắc nhở ta thì hần chắc cũng không phải là người có ý xấu."

Diệp Khôn rất nhanh liền nở nụ cười, hần chấp tay hướng về bốn phía xung quanh, lớn tiếng nói: "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp, ân cứu mạng này, văn bối sẽ mãi khắc ghi trong lòng!"

Liên tiếp hô lên ba lần, Diệp Khôn lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận tìm hiểu biến hóa sau khi tấn chức.

Nhưng vào lúc này, ở một nơi nào đó bên trong cơ thể Diệp Khôn, linh hồn Thao Thiết bỗng mở hai mắt ra, khोक miệng mang theo vẻ khinh thường: "Nhân loại ngu ngốc!"

...

"Hô..." Diệp Khôn thở ra một hơi, tảng đá khổng lồ cao hai người, rộng ba người lúc trước hần ngồi liền chậm rãi được Diệp Khôn nhấc lên khỏi mặt đất!

Ngay sau đó, hai tay Diệp Khôn bỗng nâng tảng đá lên cao quá đỉnh đầu, hần lúc này mới mỉm cười nói: "Tảng đá này hần phải nặng tới năm ngàn cân. Hiện tại mình có thể dễ dàng nâng lên như vậy, chứng tỏ lực lượng của mình đã đạt đến sáu ngàn cân rồi. Nếu như dưới tình huống bình thường thì lực lượng của tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng chắc hẳn là đạt tới ba ngàn cân."

Diệp Khôn nở nụ cười hài lòng, hần đang chuẩn bị ném tảng đá xuống thì từ đằng xa bỗng nhiên vọng đến một tiếng sói tru.

"Ồ?"

Lông mày Diệp Khôn nhảy lên, tiếng sói tru này chẳng qua chỉ là tiếng sói tru bình thường. Nhưng hiện tại ngũ giác của Diệp Khôn đã tăng lên, khiến cho hần có thể cảm nhận được sự sợ hãi ẩn bên trong tiếng sói tru này.

Cùng lúc đó, Diệp Khôn rõ ràng nghe được bên trong tiếng sói tru còn hòa lẫn với tiếng người.

Có người!

Diệp Khôn nhẹ nhàng đem cự thạch để xuống, nghỉ ngơi một chút, liền hướng về phía âm thanh truyền tới chạy đi.

Chạy băng băng chừng thời gian nửa nén hương, khoảng cách giữa Diệp Khôn và nơi âm thanh truyền tới đã rất gần. Khi Diệp Khôn chỉ còn cách nơi đó tầm trăm trượng thì hần bỗng nhiên dừng bước.

Mùi máu tươi!

Hơn nữa lại còn là mùi máu tươi vô cùng nồng nặc!

Lỗ mũi Diệp Khôn khẽ hít vào một hơi, trong mắt hần liền hiện lên vẻ thận trọng, bước chân chậm rãi nhích dần về phía có mùi máu tươi truyền đến.

(1) thiên đình: chỗ giữa trán của mỗi người

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Ngoại Dịch Xâm Nhập.

Khoảng cách giữa Diệp Khôn và nơi truyền đến mùi máu tươi đã càng lúc càng gần. Bỗng, một hồi cãi vã đột nhiên vang lên.

"Ai bảo các ngươi làm như vậy? Không phải đại nhân đã căn dặn là không được gây phiền toái hay sao!" Một giọng nói chững chạc, thành thực của một nam tử trung niên vang lên. Tuy nhiên, bên trong giọng nói rõ ràng còn mang theo một chút trách móc.

Nam tử trung niên vừa dứt lời, giọng nói phản bác của một người trẻ tuổi cũng vang lên: "Chúng ta cũng đâu còn cách nào khác, ai ngờ nơi đây lại xuất hiện một bầy sói cơ chứ!"

"Ta cũng không muốn nghe ngươi giải thích. Các ngươi giết nhiều sói như vậy, nếu như ngày mai bị thợ săn nơi này phát hiện ra thì làm sao?"

"Hừ, dù sao thì hiện giờ chúng ta cũng đang lên vào rừng Tinh Thiết Trúc. Ngày mai chúng ta đã rời đi, phát hiện thì phát hiện chứ sao."

"Đồ khôn! Nếu như bút dây động rừng kinh động đến Diệp gia thì trách nhiệm này ai chịu, ngươi chịu sao?!"

Nghe hai câu trước thì không sao, nhưng khi nghe đến hai câu sau thì cả người Diệp Khôn liền cứng đờ!

Lên vào? Rừng Tinh Thiết Trúc? Kinh động đến Diệp gia?

Đám người này là ai?

Ý định giết người chợt hiện lên rồi biến mất trong mắt Diệp Khôn. Hần dùng tay mò lên một ít bùn đất rồi bôi hết lên mặt, che đầy mùi vị trên cơ thể.

Diệp Khôn đã ở trong Phong Tuyết sơn mạch hai tháng trời nên việc ẩn thân đối với hần đã rất quen thuộc. Ngay cả đám yêu thú có ngũ giác nhạy cảm

bên trong Phong Tuyết sơn mạch cũng không phát hiện được thì nói gì đến những người này.

Rất nhanh, Diệp Khôn khẽ vạch đám cỏ trước mặt sang hai bên, một nhóm bảy người liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Dưới chân những người này là hơn ba mươi cái xác sói!

Khá lắm, những người này sợ rằng đều là Tiên Thiên tu sĩ!

Bọn họ đều là tu sĩ cùng một quốc gia?

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nhắm lại. Những kẻ xuất hiện ở nơi này chỉ có thể là tu sĩ của hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Về phần đế quốc Vân Cảnh, Diệp Khôn không tin cái đế quốc khổng lồ đó không dám làm gì Diệp gia.

Chẳng qua, bảy người này rõ ràng đang che dấu thân phận. Tất cả đều mặc một bộ đồ thợ săn bình thường, bọn họ hiển nhiên là có ý muốn len vào.

Chỉ là, mục tiêu của bọn họ là gì?

Diệp Khôn chợt nghĩ tới túi linh thạch trên người mình, trong lòng hắn lập tức trở nên hoảng sợ. Chẳng lẽ tin tức về linh thạch đã bị lộ ra ngoài?

Hay cũng có thể là những người này chỉ vì rừng Tinh Thiết Trúc mà đến?

Trong toàn bộ nước Vạn Trúc, cái đáng giá nhất chính là một biển rừng Tinh Thiết Trúc. Chẳng qua chỉ là, vật này vốn là vật mà đế quốc Vân Cảnh coi trọng. Cho dù là cướp đoạt thì sản lượng hàng năm đều đã nộp lên trên, cộng thêm Diệp gia có ba gã tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, hai mươi quốc gia vùng Nam bộ muốn mạnh mẽ cướp đoạt thì cũng đâu có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, mọi việc trên đời này đều có ngoại lệ. Có lẽ bọn người kia thật sự coi trọng cái khu rừng Tinh Thiết Trúc này cũng không chừng.

Diệp Khôn sờ sờ cằm, tạm thời quyết định án binh bất động. Dù sao, từ những đoạn hội thoại mà bọn họ nói với nhau, hắn có thể biết được bọn họ cũng không phải chỉ có một đội tu sĩ này, ít nhất thì vị "Đại nhân" trong miệng bọn họ đã tới nước Vạn Trúc!

Trong lúc Diệp Khôn đang suy tư, bảy người kia cũng đã ngừng cãi vã, mỗi tên đều cúi người xuống đào huyệt. Một lúc sau, toàn bộ thi thể của bảy sói đã được chôn xuống đất. Chẳng qua, mùi máu tươi nồng đậm quanh đây cũng không bớt đi chút nào.

"Ài, nói như vậy thì chậm nhất là ba ngày nước Vạn Trúc sẽ phát hiện ra sự khác thường ở nơi này." Giọng nói trầm ổn ban đầu của tên nam tử trung niên bỗng cất lên một tiếng thở dài. Chợt, hắn ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy một con chim nhỏ to chừng một bàn tay đang vẫy cánh bay đến nơi này.

Con chim nhỏ đậu lên cánh tay của nam tử trung niên, bên trên cái móng vuốt nhỏ nhỏ đang kẹp một tấm mật thư.

Nam tử trung niên đem mật thư gỡ xuống, liếc một cái rồi ngẩng đầu nói: "Đại nhân đưa tin tới, đi thôi!" Nói xong, hắn liền dẫn đầu nhóm người chạy về hướng thành Trúc Hải.

"Dạ!"

Sáu người kia đáp lại một tiếng, vội vàng đuổi theo phía sau.

Mấy người vừa mới bước đi, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp chém về chỗ Diệp Khôn đang ẩn thân.

"Vèo" một tiếng, máu tươi liền bắn ra!

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy một gã nam tử mặt lạnh mũi ưng, trên người mặc một chiếc áo màu đen đang từ từ hạ xuống. Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy thứ mà kiếm quang của mình chém chết thì nụ cười châm chọc trên mặt bỗng cứng lại, trong nháy mắt chuyển thành cười khổ: "Xem ra mình đã quá đa nghi rồi."

Ở dưới chân hắn, một con lợn rừng còn nhỏ đã trực tiếp bị kiếm quang chém thành hai nửa, kết cục rất thảm..

"Đại nhân!" Bảy người vừa rời đi lúc trước lại xuất hiện. Khi bọn họ trông thấy con lợn rừng bị chém thành hai nửa thì tất cả đều cố gắng kìm nén nụ cười.

"Hừ! Đi thôi!" Nam tử có khuôn mặt lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đi thật nhanh. Bảy người kia cũng vội vàng đuổi theo.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, ở một bụi cây nhỏ cách chỗ con lợn rừng không xa, Diệp Khôn đang chậm rãi đứng dậy, sắc mặt hắn hiện lên một chút u ám.

Nếu không phải là hắn có thói quen cẩn thận, dùng bùn đất che đi mùi vị của bản thân thì sợ rằng hắn sẽ không được may mắn như vậy!

Ngay vừa rồi, vào lúc đám người nam tử trung niên chuẩn bị rời đi, Diệp Khôn bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt truyền đến. Đối với mùi thơm này thì Diệp Khôn lại rất quen thuộc, đây rõ ràng là mùi thơm của Tinh Thiết Trúc. Mặc dù chỉ có một chút xíu nhưng hiện tại ngũ giác của Diệp Khôn đã trở nên nhạy cảm, không thể nào nhận lầm được.

Phải biết rằng, Tinh Thiết Trúc đối với đất đai nuôi trồng rất là hà khắc, cũng chỉ có duy nhất nước Vạn Trúc ở vùng Nam bộ mới có thể sinh trưởng được. Hơn nữa, Tinh Thiết Trúc còn là một loài thực vật rất bá đạo, nơi mà nó sinh trưởng sẽ bị hấp thu hết toàn bộ thiên địa linh khí cùng với chất dinh dưỡng. Cho nên khu rừng Tinh Thiết Trúc hầu như không có một ngọn cỏ nào!

Vì vậy, nơi này căn bản không có Tinh Thiết Trúc sinh sống. Trừ phi là có người đeo trên mình đao kiếm được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc!

Nghĩ đến điểm này, Diệp Khôn hầu như không chút do dự dịch chuyển thân hình cách vị trí ban đầu một chút. Nhưng không ngờ, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại có một con lợn rừng nhỏ chạy tới chỗ ban đầu hấn ân nấp. Truyen xảy ra ngoài ý muốn này lại bị nam tử mặt mày lạnh lùng nghi ngờ!

Tuy nhiên, hấn đối với cái tiểu đội này cũng có thêm một chút hiểu biết.

Nhóm bảy người bao gồm nam tử trung niên kia tu vi cao nhất cũng chỉ là Tiên Thiên đệ lục tầng Thông Kinh Cảnh. Nhưng nam tử mặt mày lạnh lùng kia rõ ràng có tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng Luyện Tinh Cảnh. Chỉ người đạt đến tu vi như vậy mới có thể phát hiện ra xung quanh mình có điểm không thích hợp!

Cũng chính vì người này mà Diệp Khôn nhận ra được thân phận thật của đám người này - tu sĩ nước Ngũ Kiếm!

Hết thảy mọi chuyện đều do tên nam tử kia đã sơ xuất đánh ra kiếm quang. Tu sĩ muốn đánh ra kiếm quang, đao quang nhất định phải tu luyện Khí chiến kỹ. Mà bên trong Tu Tiên Giới, Ngũ Hành chiến kỹ chính là loại chiến kỹ được mọi người sử dụng chủ yếu, kể cả hai mươi quốc gia vùng Nam bộ cũng phần lớn đều sử dụng Ngũ Hành chiến kỹ. Mà quốc gia chủ tu Khí chiến kỹ gần nước Vạn Trúc cũng chỉ có nước Ngũ Kiếm cách đây mấy trăm dặm mà thôi!

Dĩ nhiên, Diệp Khôn cũng không loại trừ mấy quốc gia khác đặc biệt phái ra các tu sĩ tu luyện Khí chiến kỹ để đồ tội cho nước Ngũ Kiếm.

"Hừ, ta cũng không quản các ngươi là ai. Nếu như các ngươi đã dám đến nước Vạn Trúc thì ta sẽ cho các ngươi chỉ có đến mà không có về!"

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ khát máu, bước nhanh về hướng thành Trúc Hải.

Hành tung của tám người kia đã sớm biến mất. Tuy nhiên, nếu đã biết được mục tiêu của đám người này chính là rừng Tinh Thiết Trúc thì lại rất dễ tìm kiếm chúng.

Đi vòng qua thành Trúc Hải là đến một cái sơn cốc dài và hẹp, nơi đây chính là rừng Tinh Thiết Trúc. Mặc dù cửa vào chỉ có một cái nhưng hai bên sơn cốc cũng chỉ là mấy tòa núi nhỏ dốc đứng không cao lắm. Nếu như tu sĩ muốn thì họ hoàn toàn có thể dễ dàng đi vòng qua.

Diệp Khôn đang hơi do dự có nên trực tiếp tiến vào từ cửa chính hay không. Dù sao thì tu sĩ Diệp gia đối với rừng Tinh Thiết Trúc này cực kỳ coi trọng, bên ngoài cửa cốc lúc nào cũng có tu sĩ đứng bảo vệ. Diệp Khôn đứng ở phía xa nhìn thoáng qua thì phát hiện hai gã thủ vệ cũng không gặp phải bất cứ chuyện gì. Lúc này, Diệp Khôn bắt đầu leo lên vách của ngọn núi nhỏ, hấn thì triển Hóa Hồ Thần Pháp tung người lên mấy cái đã đến đỉnh của ngọn núi nhỏ cao không tới ba mươi trượng. Ánh mắt nhìn ra xung quanh, Diệp Khôn nhanh chóng nằm sấp xuống, nhìn về phía dưới hướng bên phải.

Ở nơi đây, tám tên tu sĩ bao gồm cả nam tử mặt mày lạnh lùng đang đứng thành một vòng tròn, giống như đang thương lượng chuyện gì đó. Rất nhanh, tám người liền phân tán ra xung quanh, xâm nhập vào bên trong rừng Tinh Thiết Trúc.

Nhìn thấy vậy, Diệp Khôn khẽ cau mày. Chẳng lẽ những người này tìm kiếm thứ gì khác sao?

Hay nói cách khác, chẳng lẽ quặng mỏ linh thạch mà Diệp gia phát hiện lại ở bên trong khu rừng Tinh Thiết Trúc này? !

Diệp Khôn bình tĩnh suy nghĩ hết thời gian nửa nén hương, hấn lúc này mới đứng dậy, tung người nhảy xuống. Mượn lực tại mấy chỗ trên vách đá, Diệp Khôn rất nhanh đã nhảy xuống sườn núi, bắt đầu tiến vào rừng Tinh Thiết Trúc.

"Chỗ này có mùi thơm nồng nặc, có thể dùng cho việc che dấu mùi vị trên cơ thể, bao gồm cả... mùi máu tươi!"

Tinh Thiết Trúc thích nhất là sinh trưởng trên một loại Tinh Thiết Nham. Cho nên, cả khu rừng này rải rác rất nhiều quái thạch, cộng thêm với việc khu rừng trúc này rất rộng lớn, nếu như có người không cẩn thận tiến vào thì sẽ rất dễ bị lạc trong đó. Tuy nhiên, đối với Diệp Khôn mà nói thì không có vấn đề gì. Khi hấn còn rất nhỏ, chuyện thích hấn thích nhất chính là cùng anh trai mình ở chỗ này chơi trốn tìm, đối với khu vực bên ngoài rừng trúc đã sớm vô cùng quen thuộc.

"Hừ!" Dưới chân Diệp Khôn lóe lên ánh sáng màu hồng, hấn lách qua lách lại đám quái thạch nhanh thoắt giống như một con linh hồ, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Vừa chạy băng băng bên trong rừng trúc, Diệp Khôn vừa nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, hai chân hấn bỗng dừng lại, thân hình nhanh chóng nấp sau một khối quái thạch.

Ở phía trước Diệp Khôn sáu bảy mươi trượng, một gã tu sĩ trẻ tuổi đang vất vả nhảy ra khỏi đồng quái thạch. Người trẻ tuổi kia thì Diệp Khôn nhận ra được, hấn chính là kẻ ở trong nhóm của đại hấn trăm ôn ban nãy.

"Chết tiệt, đây là địa phương quái quý nào thế, nhiều tầng đá hình thù kỳ quái như vậy!"

Tu sĩ trẻ tuổi vừa nhảy vừa khẽ lẩm bẩm. Hắn bò lên một khối cự thạch tương đối cao, ngẩng đầu lên nhìn về hướng xa xa.

"Ài, chỗ này cũng khá lớn a. Rốt cục phải làm thế nào mới có thể tìm được vật kia đây? Nếu như ta tìm được thì quốc chủ chắc chắn sẽ trọng thưởng cho ta." Người trẻ tuổi cười khà khà, hắn hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng của mình. Hắn không chút nào phát hiện ra phía sau hắn xuất hiện một bóng người màu hồng đang xuyên qua đám quái thạch tiến về phía hắn. Chỉ cần thời gian mấy lần hô hấp, bóng người đó đã nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn.

Không khí từ vong lặng lẽ bao trùm lên hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Chém Giết Trong Rừng Trúc.

Diệp Khôn đứng bên dưới một tảng đá lớn, phía trước hắn là tu sĩ trẻ tuổi tay chân đang bị dây thừng buộc chặt, tên tu sĩ này lớn lên trông cũng khá tuấn tú. Chẳng qua hiện tại, trên cái miệng đang há ra của hắn đã tràn đầy máu, lại còn bị một miếng vải nhỏ bịt kín khiến hắn chỉ có thể kêu lên mấy tiếng "Ồ ô ô".

Diệp Khôn ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe. Không phát hiện xung quanh có tiếng động gì khác lạ, hắn lúc này mới bắt đầu cúi xuống nhìn tu sĩ trẻ tuổi, nói: "Ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu. Nếu ngươi không trả lời thì ta sẽ giết ngươi, hiểu chưa?"

Trong mắt tu sĩ trẻ tuổi tràn đầy vẻ oán độc cùng không cam lòng. Cũng khó trách tại sao hắn lại như vậy, vừa rồi gã đang mơ tưởng đến việc quốc chủ ban thưởng cho mình thì đột nhiên Diệp Khôn xuất hiện ngay bên cạnh, bất ngờ đánh hắn một chưởng khiến hắn ngất xỉu. Mà ngay khi hắn vừa tỉnh lại muốn hét to một tiếng thì lại bị Diệp Khôn đấm cho một cái sưng hết cả mồm, sau đó còn bị buộc một miếng vải vào miệng, bảo sao mà hắn không oán hận cho được?

"Có vẻ như ngươi không hiểu được những gì ta đang nói." Diệp Khôn nhú mày, tay trái bóp vào cổ tu sĩ trẻ tuổi, tay phải thì lấy miếng vải trên miệng hắn ra.

"Đại..."

Tu sĩ trẻ tuổi đang muốn mở miệng hét to một tiếng "Đại nhân" thì hắn chợt cảm thấy cổ họng mình đã bị hai bàn tay của Diệp Khôn bóp lại, lực lượng khổng lồ khiến hắn thiếu chút nữa thì tắc thở. Móng tay sắc bén của Diệp Khôn trực tiếp đâm vào lớp da chỗ cổ họng của hắn.

"Còn muốn kêu nữa sao?" Diệp Khôn cười như không cười hỏi hắn.

Ánh mắt của tu sĩ trẻ tuổi lộ ra vẻ hoảng sợ, luống cuống lắc đầu.

"Làm như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không." Diệp Khôn cau mày, mở miệng hỏi: "Các ngươi là ai?"

Trong mắt tu sĩ trẻ tuổi hiện lên vẻ giảo hoạt, đang muốn mở miệng nói chuyện thì lại cảm nhận được bàn tay của Diệp Khôn khẽ bóp chặt cổ mình.

"Ta khuyên ngươi đừng có dờ dờ lừa gạt. Ta đây cái gì cũng tốt nhưng chỉ có mỗi tính tình là hơi nóng nảy thôi. Hơn nữa, các ngươi tổng cộng có tám người, ta sẽ bắt từng tên để tra hỏi."

Diệp Khôn nói xong, vẻ khát máu trong mắt hắn càng tăng lên. Trên khuôn mặt tràn đầy sát khí, bàn tay nắm cổ gã tu sĩ trẻ tuổi khẽ bóp lại.

"Ta... Ta nói, ngươi nhẹ tay chút, nhẹ tay chút..." Tu sĩ trẻ tuổi có chút bối rối nhìn Diệp Khôn, cả người run run rẩy rẩy nói: "Ta chính là tu sĩ thuộc nước Ngũ Kiếm. Về phần mục đích đến nơi này, đại nhân chỉ sai chúng ta đến rừng Tinh Thiết Trúc tìm kiếm, nếu phát hiện có chỗ nào khả nghi thì báo cho hắn. Mục đích cụ thể là gì chúng ta đều không biết, chỉ duy nhất có đại nhân là biết rõ ràng thôi."

Nói đến đây, tu sĩ trẻ tuổi nhìn thoáng qua vẻ mặt âm tình bất định của Diệp Khôn, vội vàng mở miệng nói thêm: "Những gì ta biết đều đã nói ra hết. Tuy nhiên, ta nhìn vẻ mặt của đại nhân thì biết, mục tiêu lần này của hắn có lẽ không phải Tinh Thiết Trúc mà là một đồ vật khác."

Nói xong, người trẻ tuổi lập tức im lặng, ánh mắt trông chờ nhìn Diệp Khôn.

"Thì ra là vậy." Diệp Khôn sờ sờ cằm, chậm rãi gãi đầu.

"Có thể thả ta đi..." Trong mắt người trẻ tuổi hiện lên vẻ chờ mong. Nhưng gã còn chưa kịp phản ứng thì tay trái Diệp Khôn đã bóp mạnh cổ họng hắn!

Chỉ nghe "ken két" một tiếng, cái cổ của tên tu sĩ trẻ tuổi lập tức cong lại. Miệng hần há hốc, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, giống như đang chất vấn Diệp Khôn tại sao lại làm như vậy.

"Ta chưa nói sẽ không giết ngươi."

Diệp Khôn lạnh lùng cười một tiếng, cúi người xuống lục lọi xác gã tu sĩ trẻ tuổi. Hần lục lọi một hồi cũng chỉ tìm được một số thảo dược không có phẩm cấp cùng một thanh kiếm quán quanh hông. Về phần những thứ dùng để chứng minh thân phận của người này thì lại không thấy, rõ ràng toàn bộ những đồ vật đó đã bị bỏ lại trước khi đến đây.

Diệp Khôn đem thảo dược để vào túi eo, nhìn vào thanh kiếm kia một lúc, sau đó hần tiện tay đặt nó lên trên thi thể tên tu sĩ, cười lạnh nói: "Không cần biết các ngươi tới đây làm gì, nếu đã tới thì ở lại đây luôn đi!"

Nói xong, Diệp Khôn lau tay vào xác gã tu sĩ trẻ tuổi rồi tiếp tục tiến vào rừng Tinh Thiết Trúc.

...

Sau khi giết chết gã tu sĩ trẻ tuổi, Diệp Khôn lần lượt gặp thêm hai tên xâm nhập khác. Hai người này chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ ngũ tầng nên Diệp Khôn rất dễ dàng giết chết chúng.

Mà từ trong miệng hai tên này, Diệp Khôn rốt cục cũng xác minh được đám người này đúng là tu sĩ thuộc nước Ngũ Kiếm. Tuy nhiên, hai tên này đều giống như gã tu sĩ trẻ tuổi lúc trước, chúng không biết được chính xác mục đích tới đây để làm gì, y như lời của tên ban nãy.

Diệp Khôn giấu hai cái xác vào bên trong khe đá, tiếp tục đi về phía trước. Giống như một tên sát thủ trong đêm tối, hần lặng lẽ đoạt tính mạng của kẻ khác. Trừ nam tử mặt mũi lạnh lùng có tu vi tương đương với Diệp Khôn ra thì bảy tên kia tu vi cao nhất cũng không vượt quá Tiên Thiên đệ lục tầng. Cho dù Diệp Khôn không tấn chức Tiên Thiên đệ thất tầng thì hần vẫn có thể dễ dàng giải quyết bọn chúng, chứ đừng nói đến việc hần đã đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng. Những người này dĩ nhiên là lợi dụng đêm tối để len vào rừng Tinh Thiết Trúc. Mà ở bên trong bóng tối, với năng lực của Diệp Khôn thì rất dễ dàng đến gần bọn chúng, khiến chúng ngay cả cơ hội phản ứng trước khi chết cũng không làm được.

"Tên thứ sáu!"

Diệp Khôn lạnh lùng nhìn cái xác trước mặt, hần cúi xuống lục lọi thi thể một hồi thì không khỏi nhíu mày.

Tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm này cũng giống như năm tên trước đó, trên người chỉ đeo một thanh kiếm phong thân ở thắt lưng. Tuy nhiên, trên người tên tu sĩ này ngoại trừ có một chút ngân lượng ra thì linh đạo cũng không có gốc nào.

Chẳng qua, những tu sĩ nước Ngũ Kiếm len vào rừng Tinh Thiết Trúc hiện giờ chỉ còn lại hai người là nam tử mặt mũi lạnh lùng và nam tử trung niên kia!

Trong rừng Tinh Thiết Trúc cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt Diệp Khôn khẽ chớp, hần nhẹ nhàng nấp phía sau một khối quái thạch. Cách đó không xa, nam tử trung niên đang chậm rãi đi về phía trước. Mặc dù xung quanh chỉ là một màu tối đen nhưng Diệp Khôn vẫn thấy được tên tu sĩ trầm ổn kia đang rất cẩn thận xem xét bốn phía.

Diệp Khôn thở nhẹ một hơi. Sau đó, hần bắt ngờ tung người nhảy lên rồi lại trốn sau một khối quái thạch khác, ngẩng đầu lên quan sát tên tu sĩ trầm ổn kia.

Tên tu sĩ trầm ổn kia nhìn ngó xung quanh, hần chợt cúi người xuống sờ sờ lên mặt đất, sau đó đưa tay lên mũi ngửi.

"Hử?" Thấy hành động này của gã, con người Diệp Khôn đột nhiên co rút lại.

Phải biết rằng, sáu tên bị hần giết lúc nãy cũng không làm ra cái hành động quái dị như vậy.

Chẳng lẽ người này cũng giống như nam tử mặt mũi lạnh lùng kia đều biết được mục đích len vào Diệp gia?

Nghĩ tới đây, hai mắt Diệp Khôn sáng lên, hần hết sức cẩn thận nhích tới gần tên tu sĩ trung niên.

Khoảng cách với mục tiêu ngày càng gần, hai tay Diệp Khôn hiện lên từng đạo linh quang yếu ớt quán quanh. Khi còn cách tu sĩ trung niên không quá mấy trượng, thân hình hần bắt ngờ nhảy lên.

"Hoà Hô Phác Sát!" Trong lòng Diệp Khôn khẽ quát một tiếng, bên trên hai trảo xuất hiện linh quang lưu chuyển. Hần giống như một con Hoà Hô không lồ, xông thẳng về phía nam tử trung niên.

Nhưng, ngay lúc Diệp Khôn động thủ, nam tử trung niên chợt quay đầu lại.

"Tu sĩ Diệp gia!" Nam tử trung niên sợ hãi hô lên một tiếng, theo bản năng đưa tay sờ vào chuôi kiếm ở thắt lưng, linh khí màu xanh nhạt theo động tác của hần tuôn ra điên cuồng.

"Đồng Quy Kiếm Quyết!" Nam tử trung niên quát khẽ một tiếng, hần đang định đánh ra chiêu thức cơ bản nhất là Bạt Kiếm Thức thì bỗng có một bàn tay khác nhẹ nhàng đặt lên cổ tay hần.

Chuẩn xác mà nói, đây chính là một bàn tay có linh khí hóa thành một cái vuốt lửa!

"Xi..."

Một trào chứa linh khí như hỏa diễm chạm vào cánh tay của hắn, ngay lập tức một mùi giống như thịt bị nướng chín được phát ra.

Nhưng Diệp Khôn sao có thể bỏ qua cho hắn. Chỉ thấy Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, song trào giống như cái móc, mạnh mẽ chế trụ cánh tay nam tử trung niên. Cùng lúc đó, dưới chân Diệp Khôn cũng hiện lên ánh hồng, tốc độ so với nam tử trung niên còn nhanh hơn gấp đôi, cả người gần như dính sát vào người hắn.

Trong mắt nam tử trung niên hiện lên vẻ sợ hãi. Trong miệng hắn bỗng nhiên bắn ra một đạo hàn quang!

Diệp Khôn nghiêng đầu, hàn quang chợt lướt qua bên tai hắn. Mà ngay khi Diệp Khôn né tránh, từ trong miệng gã nam tử trung niên bỗng phát ra một tiếng rít!

"Muốn chết!"

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên đầy sát khí, năm ngón tay dùng lực bóp mạnh vào cánh tay nam tử trung niên!

"Xịt!"

Máu tươi bắn ra tung tóe, nam tử trung niên bỗng cảm thấy một cơn đau đớn dữ dội từ cánh tay truyền đến. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Khôn đang lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ, vật đang cầm trên tay là một cánh tay khác!

Tay của hắn!

"A!" Hai mắt nam tử trung niên trở nên đỏ ngầu. Hắn đã không còn cách nào để giữ nổi sự bình tĩnh, bộ mặt hiện lên vẻ giữ tồn xông về phía Diệp Khôn!

Nhưng, ngay khi hắn đánh về phía Diệp Khôn, thân hình Diệp Khôn liền nhanh như tia chớp chạy hình dích dắc tiến về phía hắn.

Trong lòng nam tử trung niên trở nên lo lắng. Hắn vốn muốn kéo dài thêm một chút thời gian đợi đại nhân đến cứu viện. Nhưng không ngờ rằng thực lực của Diệp Khôn lại mạnh mẽ như vậy, hắn theo bản năng muốn quay đầu chạy trốn. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy bụng mình trở nên lạnh lạnh, theo bản năng dùng cánh tay trái còn lại sờ xuống, khuôn mặt kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn.

Tay hắn đầy máu!

"Khắc khắc khắc..." Cổ họng hắn giật giật, không thể phát ra được âm thanh nào nữa. Giống như một cây đại thụ bị chặt đứt, thân thể hắn liền bị chém ngang thành hai mảnh. Mà phần bụng nơi bị chém thì phát ra một mùi vị bị thiêu đốt, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra!

"Hoà Hò Câu Trảo!" Trên tay phải của Diệp Khôn phát ra linh khí giống như một ngọn hỏa diễm, trong cái bóng tối tĩnh lặng này trở lên chói mắt vô cùng!

"Bá..."

Một bóng người bay vút đến nơi này, đây chính là nam tử mặt mày lạnh lùng có tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng. Khi hắn nhìn thấy thi thể thủ hạ mình bị cắt thành hai khúc nằm trên mặt đất, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, méo mó.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chiến Đấu Kịch Liệt.

Diệp Khôn quay đầu nhìn về phía nam tử mặt lạnh nước Ngũ Kiếm, vẻ mặt hắn nhất thời trở nên nghiêm túc.

Lúc trước đối chiến với nam tử trung niên, hắn ban đầu cũng không định dùng một kích giết chết mà muốn bắt giữ đối phương. Nhưng không ngờ kinh nghiệm chiến đấu của người này lại cực kỳ phong phú, hơi chút phát hiện điều gì đó bất thường thì lập tức kêu gọi đồng bọn.

Chẳng qua, điều này cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Dù sao Diệp Khôn cũng không có suy nghĩ muốn đánh lên nam tử mặt lạnh này. Hai người đều là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng nên hẳn biết rõ ngũ giác của bọn họ rất nhạy cảm, nhất là đối với nguy hiểm còn có một dự cảm đoán trước được sẽ có người chuẩn bị đánh lên mình. Trừ phi Diệp Khôn có thể đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh, bản thân đối với lực đạo đã điều khiển dễ dàng thì mới có thể đánh lên thành công.

Ý của Diệp Khôn chính là thắng mặt đối chiến!

Sau khi tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh và tấn chức Tiên Thiên đệ thất tầng thì hẳn còn chưa cùng người khác giao thủ lần nào. Vừa đúng lúc gặp được nam tử mặt lạnh, hẳn cũng muốn nhìn thử một chút thực lực hiện tại của mình!

"Tu sĩ Diệp gia!"

Nam tử mặt lạnh nhìn lướt qua thi thể tu sĩ trung niên, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn, vẻ mặt âm tình bất định, nói: "Ngươi tên là gì? Nhìn qua ngươi hẳn là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng, nhưng ta không biết ở trong Diệp gia ngoài Diệp Ứng cùng Diệp Nguyệt ra thì còn có một tên tiểu bối đạt được tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng."

"Tu sĩ nước Ngũ Kiếm đều không có tư chất hết sao? Ngoại trừ việc xâm nhập vào trọng địa của nước khác thì các ngươi chỉ biết hỏi người khác tên tuổi của bọn họ mà không biết tự tìm hiểu hay sao?" Diệp Khôn lạnh lùng cười một tiếng, châm chọc không chút nề nang.

Lời vừa nói ra, ánh mắt nam tử mặt lạnh chợt trở nên lạnh lùng, đưa tay sờ về bên hông. Giống hệt như bảy tên Diệp Khôn giết lúc trước, bên hông hắn cũng treo một thanh kiếm vô dãi hai thước, bàn tay hắn đang giữ chặt chuôi kiếm.

"Choang..."

Một tiếng động nhỏ vang lên, trường kiếm được xuất ra khỏi vỏ. Thân kiếm hiện lên màu xanh đen, hiển nhiên được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc của Diệp gia. Ban đầu, Diệp Khôn ngửi được mùi thơm chính là phát ra từ cây kiếm này!

Tay cầm trường kiếm, trên người nam tử mặt lạnh tuôn ra linh khí dữ dội, linh khí chậm rãi ngưng tụ trên thân kiếm, trong mắt hắn bắn ra sát khí điên cuồng: "Thằng nhóc, nếu như ta đoán không sai thì ngươi hẳn là kẻ nghe lén chúng ta trong khu rừng ngoài thành Trúc Hải. Người trẻ tuổi lúc nào cũng ngây thơ, ngươi tưởng một mình ngươi có thể độc chiếm công lao đối phó với bảy người chúng ta sao? Xem ra vận may của ta cũng không kém. Nếu như ngươi trực tiếp đi thông báo cho Diệp gia thì ta chắc chắn sẽ phải ở lại nơi này rồi."

"Chỉ bằng vào một mình ngươi?" Diệp Khôn cười lạnh, hai tay nắm chặt. Linh khí màu đỏ nhạt quán quanh hai tay, thân thể khẽ cong lại giống như một con Hỏa Hồ vừa phát hiện ra con mồi.

"Thằng nhóc tự cao tự đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là Tiên Thiên đệ thất tầng chân chính!" Nam tử mặt lạnh quát lên một tiếng, bước chân đột nhiên bước tới. Cùng lúc đó, linh quang trên song chưởng của hắn cũng bắt đầu chuyển động bao phủ lên thân kiếm. Bỗng nhiên, trường kiếm trong tay hắn chợt chém ngang về phía Diệp Khôn.

Một vệt kiếm quang màu xanh hình bán nguyệt hiện lên giống như trăng rằm chiếu sang cả khu rừng trúc!

"Đồng Quy Kiếm Quyết!"

Sau khi xuất ra một chiêu, trên người nam tử mặt lạnh phát ra sát khí dữ dội. Bởi vì nhìn thấy Diệp Khôn tuổi còn trẻ, hắn muốn lợi dụng khí thế của mình để trấn áp Diệp Khôn sau đó dùng một chiêu giết chết!

Đáng tiếc, hắn đã đánh giá thấp Diệp Khôn. Mặc dù Diệp Khôn tuổi không lớn nhưng hắn đã ở một mình trong Phong Tuyết sơn mạch hai tháng. Hắn đã trải qua rất nhiều lần đánh nhau sống chết với các loại yêu thú kinh khủng thì sao có thể bị một chút sát khí này trấn áp.

Tuy nhiên, Diệp Khôn cũng không lựa chọn cách dùng cứng đối cứng. Tuy thân thể hắn mạnh mẽ nhưng hắn cũng không phải là loại người lì lợm. Huống chi nam tử mặt lạnh vừa cầm trong tay trường kiếm được chế tạo từ Tinh Thiết Trúc vừa sử dụng chiến kỹ. Nếu như bị một kiếm này chém trúng thì nói không chừng ngay cả bàn tay của mình cũng bị chặt đứt.

Đối mặt với công kích của nam tử mặt lạnh, bước chân của Diệp Khôn chợt di chuyển. Hỏa Hồ Thân Pháp được hắn thi triển ra, thân hình nhảy lên mạnh mẽ giống như một con Hỏa Hồ, chỉ mấy bước đã đến phía sau nam tử mặt lạnh. Thừa dịp chiêu thức của đối phương chưa đánh ra hết, hai tay Diệp Khôn hiện lên linh quang màu đỏ lửa, từ phía sau nam tử mặt lạnh đánh tới!

"Hừ!" Nam tử mặt lạnh cười lên một tiếng châm chọc, thể kiếm lộn ngược lại, hóa thành một vệt kiếm quang quét về phía Diệp Khôn.

Diệp Khôn thu lại trào, bước chân tiếp tục di chuyển đến phía sau nam tử mặt lạnh. Tay phải bỏ xuống một cái giống như linh khí đã hóa thành hỏa diễm.

"Hỏa Hồ Cầu Trảo!"

Quát lên một tiếng chói tai, ánh lửa bắn ra tung tóe, trong đêm tối nhìn chói mắt vô cùng.

"Thú Ý!" Con người nam tử mặt lạnh bỗng co rút lại. Hắn phát hiện ra mình đã quá coi thường Diệp Khôn. Vốn dĩ, hắn trông thấy Diệp Khôn đánh chiêu thức của chiến kỹ nhất phẩm Hỏa Hồ chiến kỹ nên trong lòng rất xem thường. Nhưng không nghĩ tới Diệp Khôn lại tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ đến giai đoạn "Thú Ý". Lúc này hắn chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng đập thẳng vào mặt. Dưới sự kinh sợ, hắn bỗng thu lại thể kiếm đang đến, cả người bay về hướng khác.

"Muốn chạy? !"

Diệp Khôn cười lớn một tiếng, linh lực trong cơ thể tuôn ra dữ dội. Cự trảo bằng hỏa diễm chợt bỏ về hướng nam từ mặt lạnh!

Đối mặt với một kích của Diệp Khôn, sắc mặt gã nam tử chợt trở nên chăm chú. Trải qua mấy hiệp giao phong ngắn ngủi, thế công của hắn hoàn toàn bị Diệp Khôn áp chế!

"Không thể để cho hắn thoải mái thi triển chiêu thức!"

Ánh mắt gã nam tử trở nên nghiêm túc, tập trung linh khí vào hai tay mình. Trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc đang cầm trong tay chợt phát ra một đạo kiếm quang mãnh liệt, mạnh mẽ va chạm với cự trảo bằng hỏa diễm.

"Àm!"

Một âm thanh thật lớn vang lên. Cự trảo bằng hỏa diễm chợt đánh vào thân của thanh trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc. Trong mắt nam tử mặt lạnh hiện lên vẻ kinh hãi. Hắn vốn có ý muốn dựa vào tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng cùng một thân lực lượng của mình bắt Diệp Khôn phải lui bước. Nhưng hắn lại không hề biết, lực lượng hiện tại của Diệp Khôn đã không kém hơn tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng là mấy. Vừa mới tiếp xúc, nam tử mặt lạnh lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng vọt tới, trực tiếp đánh bay cả người hắn ra bên ngoài. Trường kiếm run lên bần bật, thiếu chút nữa đã bay khỏi tay!

Nhưng hắn dù sao cũng là người thân kinh bách chiến (1), thân hình trong nháy mắt bay ngược lại, tay trái lẳng không vạch ra một đường. Một vết hình bán nguyệt như vừa rời chợt rời khỏi tay, mạnh mẽ đánh về phía bả vai Diệp Khôn.

"Quy Nguyên Kiếm Chỉ!"

Diệp Khôn nhất thời không kịp phản ứng, bị vết kiếm sắc bén đó chém trúng bả vai tạo thành một vết thương dài ba tấc. Tuy nhiên, chân mày hắn cũng không có nhăn lại mà tiếp tục bước tới hai bước, đánh một trảo về phía nam tử mặt lạnh.

"Phọt!"

Máu tươi bắn ra tung tóe. Nam tử mặt lạnh kêu lên một âm thanh đau đớn, bước chân nặng nề đạp trên mặt đất. Đồng thời, thân thể hắn cũng đập mạnh vào một cây Tinh Thiết Trúc, sau đó cả người hắn mới dừng lại, bước về phía sau mấy bước.

Hắn cúi đầu xuống nhìn năm vết cào chầy đen trên ngực, thấy bên trong vết thương còn ẩn chứa một luồng kinh khí nóng rực thì sắc mặt lập tức trở nên vô cùng u ám!

"Ta đã coi thường ngươi rồi." Hai mắt nam tử mặt lạnh tràn ngập sát khí.

Khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên, nói chậm chọc: "Ngươi không phải muốn cho ta xem cái gì mới được gọi là Tiên Thiên đệ thất tầng chân chính sao?"

Nghe xong lời này, khuôn mặt gã nam tử lập tức co lại, dường như không thể tiếp tục kìm nén tức giận trong lòng mình nữa. Tuy nhiên, hắn cũng biết mình lúc này không thể để tức giận làm cho rối loạn đầu óc.

Dù sao tình huống hiện tại đối với hắn đang vô cùng bất lợi. Phải biết rằng, hắn hiện đang ở bên trong rừng Tinh Thiết Trúc của Diệp gia. Hắn vốn cho rằng Diệp Khôn chỉ là tên dựa vào được vật để cưỡng ép tăng lên tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng nên không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Nhưng trải qua tiếp xúc với nhau, hắn phát hiện chính mình đã đoán sai rồi!

Diệp gia lại xuất hiện thêm một tên yêu nghiệt!

Nam tử mặt lạnh cảm nhận được sự đau đớn trước ngực, sự lo lắng trong lòng rất nhanh trở thành bình tĩnh. Lúc này, hắn bắt buộc phải giữ được bình tĩnh bởi vì hiện tại hắn muốn chạy cũng không thể chạy thoát. Thăng nhóc Diệp gia này chỉ cần truyền tin ra bên ngoài, tu sĩ Trúc Cơ của Diệp gia sẽ rất nhanh chạy đến đây. Cho nên, nếu hắn muốn sống thì hắn chỉ còn cách đem thăng nhóc Diệp gia này đánh chết!

Nghĩ đến đây, hắn liền hít vào sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng như trước.

"Thăng nhóc, ta phải thừa nhận rằng ngươi rất mạnh. Tuy nhiên, vận may của ngươi sẽ chấm dứt tại đây."

Nói xong, nam tử mặt lạnh liền cúi đầu, tay phải cầm kiếm giờ lên trước ngực, mũi kiếm hướng xuống phía dưới. Cái tư thế này vừa được hoàn thành, một luồng khí thể mạnh mẽ chợt phát ra từ trên người hắn!

Cùng với khí thể tăng vọt thì còn một cái bất đồng khác nữa chính là toàn bộ linh khí vốn từ trên người hắn vận chuyển lên cánh tay phải, lúc này chợt chạy dọc theo cánh tay phải, giống như có ý thức mạnh mẽ nhập vào trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc!

"Ong ong!" Trường kiếm rung lên điên cuồng, dường như không chịu nổi luồng linh khí này. Dần dần, xung quanh lưỡi kiếm bỗng hiện lên một tầng linh quang rất mỏng.

Một trận gió thổi qua mang theo một chiếc lá trúc xẹt qua lưỡi kiếm, chiếc lá trúc lập tức bị cắt làm hai mà không gây lên một tiếng động nào!

"Khí tức thật sắc bén!" Về mặt khinh thường của Diệp Diệp dần dần biến mất. Mặc dù hắn đang đứng cách nam tử mặt lạnh mấy trượng nhưng cái khí tức sắc bén kia cũng khiến cho da thịt của hắn cảm thấy hơi nhói nhói!

Đây là chiêu thức gì?

Diệp Khôn nhìn chăm chăm vào nam tử mặt lạnh. Trong đầu hắn bỗng nhiên nghĩ đến các tư liệu có liên quan đến nước Ngũ Kiếm trong Tàng Thư Các.

Nước Ngũ Kiếm là lăng giếng của nước Vạn Trúc, thực lực của bọn họ chủ yếu dựa vào chiến kỹ có tên là "Ngũ Kiếm Quyết". Đây chính là chiến kỹ tam phẩm hàng thật giá thật, được xưng tụng là "có thể chặt đứt tất cả".

Người đời sau mặc dù đã thổi phồng thêm vài phần, nhưng chắc chắn không thể phủ nhận được sự thật là Ngũ Kiếm Quyết còn mạnh hơn Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết!

Chẳng lẽ người này tu luyện Ngũ Kiếm Quyết?

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nhắm lại. Tuy nói trong tay hắn cũng có Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết nhưng khoảng thời gian gần đây hắn chỉ chăm chú vào việc tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh, dĩ nhiên không thể phân tâm ra tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Dù mới chỉ xem qua chiến kỹ đó một lần nhưng hắn hoàn toàn cảm nhận được sự mạnh mẽ của chiến kỹ chuẩn tam phẩm, huống chi cái kia còn là chiến kỹ tam phẩm hàng thật giá thật!

Chẳng qua tình huống hiện tại đã như cung tên căng dây không bắn không được. Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, bước chân khẽ chạm xuống đất, linh khí đột ngột tuôn ra, song chưởng lần nữa hóa thành hai cái cự trảo bằng hỏa diễm, chộp thẳng về hướng nam tử mặt lạnh!

Cùng lúc Diệp Khôn ra tay, nam tử mặt lạnh đột nhiên ngừng đầu, một luồng khí thể vô cùng cuồng bạo tuôn ra. Trường kiếm trong tay quét trên không trung tạo thành một đường hình tròn chém lên song trảo bằng hỏa diễm!

"Ngũ Kiếm Quyết - Phá Hỏa Kiếm!"

Một vết kiếm quang chói mắt từ dưới lên trên chém vào hai trảo của Diệp Khôn. Nhưng, sau khi kiếm quang chém vào hai trảo hỏa diễm, song trảo bằng hỏa diễm có thể đốt cháy nham thạch bỗng nhiên giống như một miếng đậu phụ bị chém thành hai mảnh!

Bỏ mẹ!

Diệp Khôn chưa bao giờ nghĩ tới tình huống giống như hiện tại. Mắt thấy kiếm quang sắc bén sắp sửa chém lên hai tay của mình, song thủ Diệp Khôn chợt thu lại bên hông, chân phải đá ra giống như một chiếc roi hướng về phía nam tử mặt lạnh!

"Hỏa Hồ Sứ Vĩ!" Hỏa diễm trên chân tạo thành hình cây quạt đang mở giống hệt như một con hồ ly vẫy đuôi. Nếu như một cước kia đánh trúng mục tiêu, kể cả nam tử mặt lạnh có chém đứt hai tay Diệp Khôn thì bản thân hắn chắc chắn sẽ bị thương nặng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng nam tử mặt lạnh chợt hiện lên chút do dự, thế kiếm liền thu lại, vượt ngang qua bên trái Diệp Khôn. Linh khí hỏa diễm trên chân Diệp Khôn vừa tiếp xúc với kiếm quang thì nhất thời giống như băng tuyết gặp nắng hạ. Chẳng qua, trong nháy mắt lúc nam tử mặt lạnh đang do dự, Diệp Khôn đã thừa dịp bay ngược lại phía sau.

Mặc dù khoảng thời gian giao phong rất ngắn ngủi nhưng lại giống như đang nhảy múa cùng lưỡi dao. Hai người đều lựa chọn hành động cẩn thận, toàn bộ cùng lui về phía sau, trên mặt đều lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Từ khi bắt đầu giao chiến đến giờ, thời gian ước chừng đã hết một nén hương, hai bên đều đã tiêu hao rất nhiều linh khí. Lúc này, bất kể là Diệp Khôn hay nam tử mặt lạnh cũng đều không muốn dừng cuộc chiến tại đây.

Hiện tại chính là thời điểm phân ra thắng bại!

(1) thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Giác Mơ

Một vết kiếm nhàn nhạt chém lên phía chân phải Diệp Khôn khiến máu tươi bắn ra đỏ cả ống quần. Hắn cúi đầu xuống nhìn qua, hai mắt khẽ nhắm lại.

Tuy rằng hắn đã từng nghe qua Ngũ Kiếm Quyết rất lợi hại nhưng chưa bao giờ hắn được nhìn thấy tận mắt. Nhưng quả thực may mắn, nam tử mặt lạnh này mới chỉ tu luyện được một chút bên ngoài của Ngũ Kiếm Quyết, cái đó chỉ cần nhìn vào chiêu thức hắn thi triển ra là biết.

Thế nhưng, kể cả là như vậy nhưng kiếm chiêu của nam tử mặt lạnh lại đối với hắn vẫn có rất nhiều điểm khác chế!

Nếu như Diệp Khôn học xong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết thì trận chiến này đã không đến mức như vậy!

Trong lòng Diệp Khôn thâm than một tiếng, sau đó hắn hít sâu một hơi, bắt đầu vận chuyển Ngự Thủ Tâm Kinh. Linh khí bên trong kinh mạch cũng tuôn ra dữ dội, hội tụ trên hai tay!

"Oanh!"

Hai ngọn hỏa diễm bùng lên chạy dọc theo bàn tay hướng lên trời, bên trong khu rừng trúc tối đen trông vô cùng chói mắt.

"Người còn chưa từ bỏ ý định sao? Chiến kỹ của người đều bị chiến kỹ của ta khắc chế, căn bản là vô dụng!"

Cách phía trước Diệp Khôn vài chục trượng, nam tử mặt lạnh dùng tay gạt đi vết máu ở khóe miệng, ánh mắt giống như độc xà nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn. Lúc này, trong lòng hắn cũng là âm thầm kêu khổ. Tuy nói hắn thi triển Ngũ Kiếm Quyết đối với Diệp Khôn thật sự có khắc chế rất nhiều, nhưng Diệp Khôn lại có lực lượng rất lớn, thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Sau vài lần lay lắt cứng đối cứng, cánh tay cầm kiếm của hắn, hồ khẩu cũng đã bị rách ra!

Nhưng, bằng vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn cũng biết tình trạng hiện tại của thằng nhóc Diệp gia đang đứng đối diện cũng tuyệt đối không tốt hơn hắn là bao. Mà ngay lúc này, hắn càng không thể có nửa phần biểu hiện chính mình đang yếu thế.

Nghĩ như vậy, nam tử mặt lạnh cũng đem toàn bộ linh khí ngưng tụ tại lòng bàn tay, trường kiếm trong tay rung lên điên cuồng.

"Phá Viêm Trảm!"

Lúc này, khí thế của hắn đã ngưng tụ tới cực điểm, trong miệng hét lớn một tiếng, thân hình chợt nhảy lên. Hai tay giờ trường kiếm lên cao, linh quang trong nháy mắt ngưng tụ thành kiếm quang dài hơn bảy xích (1 xích = 1/3m), giống hệt như một pho tượng thiên thần khổng lồ đang vùng vẫy trường kiếm, mạnh mẽ chém về phía Diệp Khôn!

Trường kiếm xoẹt qua không khí phát ra từng tiếng "xuy xuy", có thể thấy được sự khủng bố ẩn trong đó mạnh mẽ cỡ nào!

Đối mặt với một chiêu quyết định của nam tử mặt lạnh, Diệp Khôn ngẩng mạnh đầu, trong mắt hắn bắn ra ánh sáng tinh tường!

Trong đầu Diệp Khôn không khỏi hiện lên tình huống đối mặt với Hỏa Đề Hồ. Tình huống lúc đây với lúc này giống nhau như đúc, tất cả đều từ trên cao đánh xuống, uy phong không ai bì nổi!

Tuy nhiên, Diệp Khôn hiện tại đã không phải là Diệp Khôn lúc trước!

Lúc trường kiếm của nam tử mặt lạnh đánh tới đỉnh đầu, Diệp Khôn bỗng nhiên hành động. Hai chân hắn đạp mạnh lên mặt đất, cơ thể giãn ra nhảy lên không trung, linh khí quanh người hội tụ vào song chưởng. Dưới tác dụng của Ngự Thủ Tâm Kinh, song chưởng của hắn bùng lên hai ngọn hỏa diễm nhìn như thật. Bỗng, hắn giờ hai tay lên cao, một đôi trào lửa lớn sáng lên trong đêm nhìn chói mắt như sao băng, hai trào hướng lên không trung nghênh đón đạo kiếm quang!

"Hỏa Hồ... Phác Sát!"

Cùng với một tiếng thét chói tai, hỏa diễm cùng kiếm quang chạm vào nhau trên không trung. Nhưng lần này kiếm quang lại không phá được hỏa diễm, hai cái trào lửa mạnh mẽ bóp nát kiếm quang.

"Ken két!"

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, trong ánh mắt kinh hãi của nam tử mặt lạnh, trường kiếm làm bằng Tinh Thiết Trúc trong tay hắn bỗng vang lên tiếng vỡ vụn. Chợt, song chưởng rực rỡ có máu tươi và hỏa diễm lẫn lộn của Diệp Khôn đã đánh một cái thật mạnh lên ngực nam tử mặt lạnh!

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên cùng với thanh âm xương cốt vỡ vụn. Thân thể nam tử mặt lạnh giống như điều đứt dây bay ngược về phía sau, cơ thể đập mạnh lên một bụi Tinh Thiết Trúc. Thân thể giống như một cái bao tải rách nặng nề rơi xuống đất.

Mà phía bên kia, Diệp Khôn cũng co quắp nằm trên mặt đất, hắn đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó không khỏi cười khổ một tiếng.

Sự hung hiểm của trận chiến này thật sự vượt qua dự liệu của Diệp Khôn. Hiện tại kinh mạch của hắn đã trống rỗng, linh khí bên trong không còn lại chút nào, trong bụng lại xuất hiện cảm giác bồn chồn phát ra từng tiếng "cô cô". Nhưng hiện giờ hắn dù có muốn đưa tay xuống hông lấy linh dược thì cũng không còn khí lực để cử động.

Diệp Khôn cảm thấy chính mình cũng có chút may mắn vì lúc đầu đã đem toàn bộ đám thủ hạ của nam tử mặt lạnh giết chết. Bằng không, cho dù người

đứng trước mặt hắn lúc này là người bình thường thì hắn cũng không có năng lực phản kháng.

Đúng lúc này, một loạt các âm thanh ầm ỹ bỗng nhiên vang lên. Diệp Khôn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài điểm ánh lửa đang từ phía xa nhanh chóng tiến về hướng này.

Trận chiến đấu vừa rồi gây nên tiếng động quá lớn, hiển nhiên đã kinh động đến tu sĩ Diệp gia. Vừa nghĩ tới điều này, Diệp Khôn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai mắt hắn nhắm lại, trực tiếp ngất đi.

...

Đây là một khoảng hư không vô tận, xung quanh đầy đặc sương mù màu đen, không gió, không tiếng động, yên lặng như một vùng đất chết.

Bên trong khoảng hư không này, một con yêu thú khổng lồ cả người được bao bọc bởi ánh sáng màu đen đang lơ lửng trên không trung. Con yêu thú này có thân hình giống như cự hồ, nhưng nửa người trên lại vừa giống người vừa khác người, cả người bộ lông trên thân thể tung bay, toát ra khí phách vô cùng. Mà cái bắt mắt nhất trên người yêu thú này chính là cái miệng khổng lồ. Cái miệng khổng lồ lúc mở lúc đóng giống như đang lăm bằm cái gì đó.

Nhưng chẳng biết tại sao Diệp Khôn vừa nghe liền hiểu được, hắn dường như nghe được nó đang nói rằng: "Đối thật, đối thật a!". Cùng với câu nói thâm của yêu thú, một đôi mắt tham lam và hung tàn đang không ngừng quét về phía bốn phía, dường như muốn nuốt chửng cả cái thiên địa này!

"Đối!"

"Đối thật!"

Trong lúc âm thanh này vang lên, yêu thú đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Khôn. Chiếc miệng rộng bỗng nhiên há ra, bên trên hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, mồm há ra cắn về phía hắn...

Diệp Khôn đột nhiên mở to hai mắt, miệng thở hổn hển.

"Hóa ra là mình đang nằm mơ..." Diệp Khôn nuốt một ngụm nước miếng, nghiêng đầu nhìn về bốn phía.

Đập vào mắt hắn là một chiếc giường có màu sắc và mùi hương rất cổ xưa. Phía trên trần nhà còn được trang trí bằng một số đồ trang trí khéo léo. Quay đầu nhìn quanh còn có thể nhận thấy đây là một gian phòng không lớn không nhỏ. Tuy gian phòng được bài trí đơn giản nhưng nó cũng không mất đi cái tinh xảo ở bên trong.

"Đây là chỗ nào?" Diệp Khôn gắng gượng muốn bò dậy, nhưng hai tay vừa động thì hắn liền cảm thấy một cơn đau nhức dữ dội truyền đến. Hắn cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện cả người mình đang được quấn bằng dây đặc. Nhất là hai cánh tay đã được băng bó khá chắc chắn.

Hơi nghỉ ngơi một chút, Diệp Khôn liền hiểu được tình cảnh hiện tại của hắn. Lúc trước, tuy rằng hắn đánh bại nam tử mặt lạnh nhưng linh khí trên người đã hao hết. Khi đó hai bên giao chiến đã kinh động tới tu sĩ Diệp gia, có lẽ tu sĩ Diệp gia đã phát hiện ra hắn và mang hắn trở về.

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn nhất thời trở nên yên tâm, sau đó hắn liền thở ra một hơi thật mạnh. Diệp Khôn đang chuẩn bị nhắm hai mắt lại thì bỗng nhiên trong bụng truyền đến một loạt tiếng vang như tiếng sấm. Con đoi bụng kinh khủng đột nhiên xuất hiện khiến hắn dường như sắp phát điên.

Cố quên đi sự đau đớn, Diệp Khôn cố gắng ngồi dậy, vừa sờ xuống bên hông thì phát hiện túi eo đã không còn ở đấy nữa. Trông thấy chiếc áo ngoài vẫn còn để bên cạnh thì nhất thời trở nên kinh hoàng.

Phải biết rằng toàn bộ linh dược cùng linh thạch của hắn đều để ở trong túi eo!

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn liền không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, run run rẩy rẩy chuẩn bị bước xuống giường.

Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra.

Diệp Khôn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nữ tử dáng người cao gầy, thon thả đang bước vào phòng. Nữ tử này cũng không phải là quá đẹp nhưng trên người lại lộ ra một tư thế oai hùng, nàng chính là Diệp Nguyệt.

"Nguyệt tỷ!"

Diệp Khôn giật mình nhìn Diệp Nguyệt. Tuy nhiên nghĩ lại thì cũng dễ hiểu, hắn từ nhỏ đến lớn, toàn bộ Diệp gia ngoại trừ cha mẹ cùng huynh đệ thì chỉ có Diệp Nguyệt là người thân thiết nhất với hắn, giống như là chị ruột của hắn vậy. Hiện tại nàng là người chăm sóc hắn, việc này hiển nhiên là do gia chủ sắp xếp.

"Khôn đệ, đệ tỉnh rồi ư?"

Diệp Nguyệt nhìn thấy Diệp Khôn tỉnh lại thì nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng lúc nàng trông thấy Diệp Khôn đang chuẩn bị bước xuống giường, nàng đột nhiên đi tới bên người Diệp Khôn, không cần biết Diệp Khôn có nguyện ý hay không, trực tiếp dìu hắn quay trở về trên giường, cau mày nói: "Đệ đứng dậy làm cái gì, mau ngoan ngoan nằm lên giường đi. Chính miệng trưởng lão Diệp Thiên Dã nói rằng thương thế của đệ phải nằm nghỉ ngơi trên giường ít nhất một tuần."

"Một tuần?" Giương mặt Diệp Khôn nhất thời nhẩn lại như quả mướp đắng. Hấn hiện tại không khuôn nằm trên giường thêm một khắc nào nữa.

"Khụ khụ, Nguyệt tỷ, ta không sao đâu, mấy vết thương nhỏ này không tính là gì, chỉ là..." Diệp Khôn đang nói, trong bụng bỗng nhiên vang lên mấy tiếng "ọc ọc" rất to, hấn không khỏi lúng túng dùng tay sờ sờ mũi mình.

Diệp Nguyệt sừng sốt, che miệng cười nói: "Hóa ra là đệ đang đói bụng, đói bụng thì cứ nói thẳng ra đi lại còn này nọ. Ta sẽ đi bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn. Thế nên, đệ hãy ngoan ngoãn nằm im ở đây cho ta. Dù sao lần này cũng may là còn có đệ."

"Nguyệt tỷ đừng nói ra lời này, gì thì gì ta cũng là một phần tử của Diệp gia mà." Diệp Khôn nghe vậy cười cười, hấn chợt hỏi về tình huống của mình sau khi bị hôn mê.

Diệp Khôn từ trong miệng Diệp Nguyệt biết được thêm một số việc. Lúc trước, hấn cùng nam tử mặt lạnh chiến đấu kịch liệt đã kinh động đến thủ vệ của Diệp gia. Sau khi bọn họ chạy tới, mọi người trông thấy Diệp Khôn bị thương nặng thì lập tức mang hấn trở về sau đó trời gã nam tử mặt lạnh lại. Đáng tiếc, tên này rõ ràng là một gã tử sĩ, mắt thấy không thể chạy trốn liền lập tức cắn vỡ túi độc trong miệng. Hơn nữa, từ trên người gã cũng không tìm được đồ vật nào để chứng minh thân phận. Cho dù Diệp gia biết được mấy tên này đến từ nước Ngũ Kiếm nhưng bọn họ cũng không tìm ra cách giải quyết nào thích hợp.

Mà lúc Diệp Khôn hỏi về lai lịch mấy tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm thì Diệp Nguyệt cũng chỉ nói cho qua mà thôi. Điều này càng khẳng định cho suy nghĩ của Diệp Khôn về mấy tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm này đến đây vì quặng mỏ linh thạch.

Nói chuyện ước chừng hết thời gian một nén hương, đồ ăn liền được bưng lên. Diệp Khôn dùng tốc độ ăn như hổ đói đem phần ăn của ba người chén sạch sành sanh. Nếu không phải sợ Diệp Nguyệt nghi ngờ thì hấn đã sớm kêu phần ăn của mười người rồi. Tuy nhiên cũng may mắn là Diệp Nguyệt đã đem túi eo cùng túi linh thạch trả lại cho hấn.

"Tốt rồi, đệ nghỉ ngơi sớm đi. Nơi đây chính là một phòng độc lập bên trong nội viện, trong khoảng thời gian này đệ cứ an tâm ở đây mà dưỡng thương..." Diệp Nguyệt vừa nói vừa đi về hướng cửa phòng, sau khi mở cửa ra thì nằng lại hơi do dự một chút, quay đầu lại nói: "Thời gian gần đây trong tộc không khí rất khẩn trương, chờ thương thế của đệ đỡ đi, cha ta có vài lời muốn hỏi đệ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết

Vừa thấy cửa phòng được khép lại, Diệp Khôn liền vội vàng lấy từ trong túi eo ra hai gốc linh dược không có phẩm cấp. Sau khi ăn vào hai gốc linh dược, một lượng lớn linh khí bỗng tràn vào trong bụng, ước chừng hết thời gian một nén hương hấn mới mở mắt ra.

"Hô, cuối cùng cũng được no bụng, đói chết ta rồi!" Diệp Khôn sáng khoái ợ lớn một tiếng, cảm giác khô cằn trong kinh mạch dần dần được linh khí khôi phục lại như ban đầu. Đến lúc này Diệp Khôn mới khoan khoái ngồi trên giường.

Câu nói cuối cùng của Diệp Nguyệt trước khi đi rõ ràng ám chỉ điều gì đó. Cũng khó trách tại sao không khí bên trong gia tộc đang rất khẩn trương. Nước Ngũ Kiếm vốn có thực lực mạnh mẽ, tuy nói hấn đã giết chết nhóm tu sĩ lên vào này nhưng ai biết được nước Ngũ Kiếm có phải thêm nhóm thứ hai, thứ ba nào nữa hay không?

Cho dù Diệp gia có thể đem toàn bộ những nhóm tu sĩ này giết chết, nhưng ai biết được nước Ngũ Kiếm có hay không thẹn quá hóa giận trực tiếp xuất binh khiêu chiến?

Hơn nữa, trong lòng Diệp Khôn cũng rõ ràng uy hiếp lớn nhất tuyệt đối không phải là nước Ngũ Kiếm. Cho dù thực lực nước Ngũ Kiếm so với Diệp gia mạnh hơn, nhưng mạnh hơn thì vẫn nằm trong giới hạn của nó. Nếu như hai nước thật sự khai chiến, kể cả nước Ngũ Kiếm đánh thắng nước Vạn Trúc thì cũng là việc giết địch một ngàn tự tổn thương mình tám trăm. Nhưng nếu như tin tức Diệp Gia có linh mạch bị lộ ra ngoài thì tuyệt đối không chỉ có một mình nước Ngũ Kiếm mang đến nguy hiểm cho nước Vạn Trúc. Nếu chờ cho mấy nước đứng đầu trong hai mươi nước vùng Nam bộ như nước Thiên Kinh hành động thì nước Vạn Trúc căn bản không có lực để phản kháng!

"Phải mau chóng tăng lên thực lực!"

Diệp Khôn hít sâu một hơi, xem xét một chút thương thế trên cơ thể. Theo như lời của Diệp Nguyệt thì hấn ít nhất phải mất một tuần mới có thể xuống giường. Tuy nhiên việc này đối với hấn lại không tính là gì, năng lực tiêu hóa mạnh mẽ của hấn sẽ rất nhanh tiêu hóa linh dược hấp thu hết dược hiệu. Hơn nữa, hiệu quả lớn nhất trong linh dược chính là hiệu quả chữa thương. Mặc dù trận chiến này hấn bị thương không nhẹ nhưng hấn đã phục dụng Luyện Cốt Thảo nên xương cốt rất chắc chắn, cho nên trận chiến vừa rồi không đã thương được đến xương cốt của hấn. Bằng vào kinh nghiệm sống bên trong Phong Tuyết sơn mạch, hấn chỉ cần ba ngày là có thể tự mình xuống giường.

Tuy nhiên, ba ngày này Diệp Khôn cũng không muốn trôi qua lãng phí như vậy. Diệp Khôn từ trong túi eo lấy ra Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết, hần nằm ở trên giường cảm nó lật qua lật lại.

Sau khi cùng tu sĩ mặt lạnh nước Ngũ Kiếm giao chiến, Diệp Khôn đã biết được tầm quan trọng của chiến kỹ trong chiến đấu. Cho dù hần có tu luyện chiến kỹ nhất phẩm đến trình độ uyên thâm, nhưng đối mặt với mấy tên gà mờ tu luyện chiến kỹ tam phẩm thì vẫn như cũ có chút quá sức. Cái này cũng khó trách, Tu Tiên Giới trải qua mấy ngàn năm tích lũy kinh nghiệm chiến đấu thực tế sáng tạo ra chiến kỹ, chiến kỹ từ lâu đã được phân ra phẩm cấp, hần sao có thể phá vỡ được quy luật này?

...

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Khôn đều đứng giờ phục dụng linh dược. Thời gian còn lại hần đều đem mười mấy trang sách viết về Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đọc đi đọc lại. Bởi vì Diệp Khôn bị thương nên không thể nào bắt tay vào tu luyện, hần chỉ biết mãi mê cắm đầu vào mấy chiêu thức ghi lại bên trong chiến kỹ.

Trong thời gian đó Diệp Nguyệt có tới mấy lần, nàng thấy Diệp Khôn nghe theo lời mình nằm im trên giường nên chỉ nói chuyện với hần vài câu sau đó liền vội vàng rời đi. Nhìn thấy hai hàng lông mày của Diệp Nguyệt cứ nhíu chặt, Diệp Khôn có thể biết được thể cục hiện tại của hai mươi nước vùng Nam bộ bắt đầu có chút khả trương rồi. Chẳng qua, đây cũng không phải là việc hần có thể dễ dàng can thiệp vào. Diệp Khôn không để ý đến chuyện bên ngoài nữa, hần toàn tâm toàn ý tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Chớp mắt đã qua ba ngày, Diệp Khôn gỡ đồng băng vải trên người mình ra, vết thương bên dưới quả nhiên đúng như dự đoán của hần tất cả đều đã đóng vảy. Diệp Khôn hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng đi ra.

Đây là một cái sân nhỏ độc lập xung quanh gieo trồng Tinh Thiết Trúc, nơi này rõ ràng chính là chỗ sâu nhất bên trong Diệp gia!

"Xem ra việc mình đánh chết những tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm đã khiến đại bá coi trọng mình rồi." Diệp Khôn khẽ mỉm cười. Thật đúng lúc, hần hiện tại có thể toàn tâm toàn ý tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết rồi.

Đứng ở trong sân, hai mắt Diệp Khôn nhắm lại, tất cả các chiêu thức của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết hiện lên trong đầu hần.

Bản công pháp mạnh nhất của Diệp gia quả nhiên bất phàm. Nó được chia ra làm ba loại chiêu thức trụ cột và ba loại chiêu thức tổ hợp cùng một loại ý nghĩa sâu xa.

Ba loại chiêu thức trụ cột được gọi là thức mở đầu, theo thứ tự chính là: Lang Nha Thức, Lang Hành Thức, Lang Trảo Thức. Đây cũng chính là ba loại vũ khí cường đại nhất của loài sói: hàm răng, tốc độ và móng vuốt.

Mà ba loại chiêu thức tổ hợp còn lại chính là Lang Giao (cấn), Lang Tê (xé), Lang Hào (hú). Nếu đem ba loại chiêu thức tổ hợp này kết hợp hai thành một thì nói lên ý nghĩa sâu xa chính là "Tàn Lang Khiếu Nguyệt"!

Ngày trước ở trên lôi đài, Diệp Nhạn đã thi triển ra một loại chiêu thức trụ cột "Lang Nha Thức" cùng với chiêu thức tổ hợp chính là "Lang Giao". Từ đó có thể thấy Diệp Nhạn mới chỉ nắm giữ được Lang Nha Thức, Lang Hành Thức hai loại chiêu thức trụ cột. Về phần chiêu cuối cùng Diệp Nhạn thi triển ra lúc liêu mạng "Tàn Lang Khiếu Nguyệt" thì lại rất nông cạn, ngay cả trụ cột còn chưa nắm vững, hần có thể phát ra một thành uy lực của chiêu này đã là tốt lắm rồi.

Hơn nữa, trải qua mấy ngày nghiền cứu, Diệp Khôn phát hiện ra chiêu này về ý nghĩa thâm ảo có rất nhiều thiếu sót. Vào thời điểm thi triển ra chiêu thức, bản thân mình cũng phải gánh chịu thương tổn rất lớn, có thể nói là đã thương địch thủ một ngàn tự tổn thất tám trăm. Chẳng qua, nghỉ đi nghỉ lại thì Diệp Khôn cũng hiểu. Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết vốn là công pháp nhị phẩm, bởi vậy chiêu thức thâm sâu khó hiểu nên mới có thể tăng lên thành công pháp chuẩn tam phẩm. Chiêu thức không trọn vẹn cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận rút ra được kết luận, Diệp Khôn chợt mở hai mắt. Cùng lúc đó, dưới chân hần cũng đột nhiên di chuyển.

Hần bước ra một bước. Bước này của Diệp Khôn hoàn toàn khác với Hỏa Hồ Thân Pháp. Hỏa Hồ Thân Pháp luôn chú trọng tự nhiên cùng linh hoạt, một bước này của hần có thể nói là mau lẹ mà hung mãnh.

Đây chính là một chiêu thức trụ cột trong "Lang Hành Thức". Sở dĩ Diệp Khôn lựa chọn tu luyện cái này cũng là trải qua suy nghĩ kĩ càng. Sau khi nghiền cứu, hần phát hiện Lang Hành Thức chính là vừa là trụ cột vừa là điểm mấu chốt của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Hơn nữa, Diệp Khôn đã tu luyện qua thân pháp võ học "Phá Không Lang Hành" được đơn giản hóa ra từ "Lang Hành Thức" nên hần tu luyện cái này càng thêm dễ dàng.

"Cạch cạch cạch..." Bên trong sân, Diệp Khôn đang không ngừng di chuyển giống như một con rôi không biết mệt mỏi. Khát thì uống nước, đói ăn linh dược, mệt thì nằm khoanh chân ngồi nhưng trong đầu lại không ngừng suy diễn chiêu thức. Hằng ngày, buổi sáng tu luyện Lang Hành Thức, tối ban đêm lại tiếp tục tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh.

Luyện tập như vậy kéo dài hết nửa tháng. Trong nửa tháng này, Diệp Khôn dường như trở thành một người bị lãng quên, ngay cả Diệp Nguyệt cũng rất ít khi tới nơi này. Tuy nhiên nàng vẫn phải thị nữ mỗi ngày đưa cơm tới đúng giờ cho hần, mỗi ngày một gốc linh dược không chút trì hoãn.

Đối với việc này, Diệp Khôn cũng có chút nghi ngờ tại sao Diệp Nam Thiên không truyền gọi hần tới. Nhưng nếu như linh dược mỗi ngày đều mang tới đầy đủ thì hần cũng lười suy nghĩ, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Nửa tháng nhảy mất cái là qua, bên trong sân nhỏ, cước bộ của Diệp Khôn thi triển ra giống như hồ điệp xuyên hoa, đạp từng bước thật mạnh trên mặt đất. Mỗi lần bước ra một bước, hai tay hẳn lúc thì thi triển Lang Nha Thức, lúc lại là Lang Trảo Thức không gián đoạn tí nào. Tuy nói chiêu thức thi triển ra không hoàn toàn giống với Hỏa Hồ chiến kỹ nhưng căn bản vẫn có cùng một đạo lý.

"Hô..."

Sau khi thực hiện xong một trăm linh tám chiêu bộ pháp, Diệp Khôn vẫn như cây lao đứng nguyên tại chỗ. Linh khí bao quanh người hẳn giống như một lớp sương mù, theo từng tiếng thở ra trọc khí nặng nề nhất thời biến mất không còn tung tích.

Hai mắt mở ra, Diệp Khôn nhìn xung quanh sân nhỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười hài lòng.

Cả cái sân nhỏ hiện tại đầy bùn đất, trên mặt đất hiện lên rất nhiều dấu chân, nếu như chú ý đếm thì dấu chân trên mặt đất vừa đúng một trăm linh tám cái. Dấu chân trên mặt đất có độ sâu giống y như nhau, đều là có độ sâu ba tấc. Trong vòng nửa tháng, Diệp Khôn đã bước hết mười vạn bước mới tạo nên được dị tượng như ngày hôm nay.

Hiện tại, hẳn đã hiểu được căn bản chiêu thức của ba chiêu trụ cột: Lang Hành Thức, Lang Nha Thức và Lang Trảo Thức. Diệp Khôn phát hiện, nếu như mình muốn hoàn toàn đạt được cảnh giới Thủ Hình mà chỉ dựa vào khổ luyện như vậy thì việc này rất khó thực hiện được. Tuy nhiên, bản thân Diệp Khôn đã có kinh nghiệm tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ nên trong đầu hẳn đã sắp xếp được một kế hoạch đầy đủ rồi.

Chẳng qua, kế hoạch này không thể áp dụng ở đây được.

"Đến lúc phải ra ngoài nhìn một cái rồi." Diệp Khôn lẩm bẩm một câu. Hẳn trở vào trong phòng đem túi eo cùng túi linh thạch cất lại trên người, sau đó bước ra đến sân nhỏ thì bất ngờ gặp phải Diệp Nguyệt đang đi nhanh tới.

"Nguyệt tỷ." Diệp Khôn kêu lên một tiếng để bắt chuyện. Hẳn phát hiện ra khí sắc của Diệp Nguyệt so với nửa tháng trước đã tốt hơn khá nhiều, ít nhất hai đường lông mày trên khuôn mặt u sầu đã bớt nhũn lại.

Chẳng lẽ sự tình phát sinh chuyển biến mới?

Trong lúc hẳn đang suy tư, Diệp Nguyệt cũng đã nhìn thấy Diệp Khôn, nàng nhoẻn miệng cười: "Khôn đệ, vết thương trên người đệ đã lành hết chưa?"

"Sớm đã lành hết rồi, nếu như ngày ngày ở chỗ này, cơ thể ta sẽ rất nhanh bị mục nát mất." Diệp Khôn cười khổ nói: "Nguyệt tỷ, lần này tỷ tới để chuyển lời của đại bá sao?"

"Không sai, cha tỷ vừa mới xuất quan, đúng lúc sai ta đến tìm đệ." Diệp Nguyệt gật đầu nói.

"Xuất quan?" Diệp Khôn có chút kinh hãi, chẳng lẽ tộc trưởng đã đột phá?

Nhìn bộ dáng tươi cười không đáp của Diệp Nguyệt, trong lòng Diệp Khôn cũng rất vui mừng!

Phải biết rằng, Diệp Nam Thiên cũng đã từng là thiên tài giống như Diệp Ứng. Năm ông hai mươi ba tuổi đã tấn chức Tiên Thiên đệ bát tầng, hai mươi lăm tuổi đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng, ba mươi tuổi bước vào Trúc Cơ. Suốt mười lăm năm sau đó tu vi vẫn trì trệ không tiến thêm, dù thấy tu sĩ Trúc Cơ muốn tấn chức gặp khó khăn cỡ nào. Tuy nhiên, nếu như hiện tại Diệp Nam Thiên đột phá, vậy thì Diệp gia sẽ có thêm phần nắm chắc đối mặt với nước Ngũ Kiếm.

Rất rõ ràng, sở dĩ nước Ngũ Kiếm mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là bên trong nước Ngũ Kiếm có một gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ trấn giữ!

Thảo nào mà khoảng thời gian này không thấy tộc trưởng triệu kiến ta!

Trên mặt Diệp Khôn lộ rõ vẻ mừng rỡ, đi theo Diệp Nguyệt tới lầu các phía hậu viện.

Trong lúc hai người rời đi, mấy tên đệ tử phụ trách việc quét dọn của Diệp gia lại đang đứng ngây ngốc trước cái sân nhỏ lúc trước Diệp Khôn đã ở. Khi bọn họ thấy một trăm linh tám bước chân sâu ba tấc bên trong sân nhỏ thì cả đám không khỏi đứng đần ngay tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tộc Trưởng Triệu Kiến Lần Thứ Hai.

Đây là lần thứ hai Diệp Khôn tiến vào lầu các nằm sâu bên trong khu rừng trúc, hẳn không hề có chút thấp thỏm hay kích động như lần đầu tiên, rất bình tĩnh đẩy cửa phòng bước vào.

Bên trong phòng, cách bài biện so với lần đầu hẳn bước vào giống nhau như đúc. Diệp Nam Thiên vẫn như trước nhắm mắt khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhưng Diệp Nam Thiên so với lần trước có vẻ hơi khác lạ. Cái áp lực khiến cho linh hồn người khác phải run sợ đã được thay bằng cái vẻ bình thản vô cùng.

"Tộc trưởng!" Diệp Khôn chấp tay thi lễ.

"Cháu đã đến." Diệp Nam Thiên mở hai mắt ra, cẩn thận nhìn Diệp Khôn một lúc, sau đó lắc đầu cười nói: "Mỗi lần nhìn thấy cháu đều khiến ta phải ngạc nhiên cùng vui mừng không ít."

Trong lòng Diệp Khôn biết Diệp Nam Thiên nói về tu vi của mình, hẳn cười hi hi, sau đó chậm rãi ngồi xếp bằng trước mặt Diệp Nam Thiên.

"Ta đã muốn gặp cháu vào nửa tháng trước, nhưng đáng tiếc lúc ấy ta đang tu luyện đến thời điểm mấu chốt, cho nên lúc này mới gọi cháu tới đây." Diệp Nam Thiên cười nói. Nếu đổi lại là người khác, ông căn bản không cần giải thích điều gì. Nhưng đối với Diệp Khôn thì lại không giống như vậy. Việc Diệp Khôn chỉ mất hai tháng đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng đã khiến Diệp Nam Thiên rất kinh hãi. Ai ngờ Diệp Khôn mới rời đi không được bao lâu, lần thứ hai hẳn trở về đã tới Tiên Thiên đệ thất tầng!

Tốc độ tu luyện bậc này, Diệp Nam Thiên thật sự không tìm ra được người nào sống trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ có thể so sánh với Diệp Khôn. Chứ đừng nói đến thiên phú tu luyện chiến kỹ của Diệp Khôn còn trên cả ông!

Cũng chỉ có quốc gia khổng lồ phía Bắc hùng cứ hơn phân nửa Cảnh Châu mới có thể tìm ra thiên tài sánh ngang với thẳng thóc này.

Vừa nghĩ tới Diệp gia tồn tại tên yêu nghiệt bậc này, Diệp Nam Thiên nhin không được muốn cất tiếng cười to!

Bị ánh mắt thích thú của Diệp Nam Thiên nhìn đến sợ hãi, Diệp Khôn nhin không được phải đánh sang chuyện khác: "Tộc trưởng, người tán chức rồi ư?"

"Không sai, hiện tại ta đã là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ rồi. Hừ, nếu như nước Ngũ Kiếm còn dám mạo phạm, ta nhất định sẽ cho bọn chúng nếm một chút thù đoạn!"

Diệp Nam Thiên cười lạnh một tiếng, ông thật sự không hề lo lắng. Hiện tại, tu sĩ mạnh nhất nước Ngũ Kiếm chính là Lưu Hải Đào. Tuy hẳn cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ nhưng khi ông có tu vi đỉnh của Trúc Cơ sơ kỳ đã từng giao thủ cùng Lưu Hải Đào, lần đó ông cũng chỉ thua hẳn có một chiêu mà thôi. Nếu như lúc này hai người đánh lại, ông nắm chắc một trăm phần trăm đánh bại hẳn.

Thấy khuôn mặt Diệp Khôn hiện lên vẻ hưng phấn, Diệp Nam Thiên cười nói: "Tốt lắm, cháu hẳn biết mục đích ta tìm cháu lần này, nói một chút về chuyện lần trước xảy ra đi."

Diệp Khôn gật đầu, đem toàn bộ sự việc theo dõi đám người nam tử mặt lạnh kể ra hết. Khi Diệp Nam Thiên nghe đến đoạn tu sĩ mặt lạnh đánh ra Ngũ Kiếm Quyết, ông không khỏi hừ lạnh nói: "Quả nhiên là tu sĩ nước Ngũ Kiếm, những tu sĩ quốc gia khác cho dù muốn giả họa cho nước Ngũ Kiếm thì chúng cũng không thể đánh ra Ngũ Kiếm Quyết. Hừ, nước Ngũ Kiếm, chẳng lẽ các ngươi coi nước Vạn Trúc ta không có người phải không?"

Nói xong, ông nhắm hai mắt lại, có chút bất đắc dĩ nói: "Diệp Khôn, ta nghĩ cháu đã đoán ra được mục đích đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm tới đây rồi."

"Linh thạch!" Tuy lời của Diệp Khôn ngắn gọn nhưng nó lại mang ý nghĩa sâu xa.

"Không sai, chính là linh thạch. Ài, thật sự là do ta quá nóng lòng..." Diệp Nam Thiên thở dài thật sâu, chậm rãi đem tin tức về linh mạch của Diệp gia nói ra hết.

Hóa ra Diệp gia đã phát hiện được quặng mỏ linh thạch vào năm năm trước. Mà cái quặng mỏ kia lại nằm ở chỗ sâu nhất bên trong rừng Tinh Thiết Trúc. Lúc mới phát hiện, Diệp Nam Thiên còn tưởng rằng nó chỉ là một cái quặng mỏ linh thạch cỡ nhỏ, vừa khai thác vừa đem phân lớn linh thạch tìm được phân phát cho một số đệ tử thiên tài trong tộc như Diệp Kiên, Diệp Ứng và Diệp Nguyệt.

Chẳng qua, theo thời gian khai thác linh mạch, Diệp Nam Thiên dần dần nhận ra có cái gì đó không thích hợp. Quặng mỏ linh thạch cũng phân chia ra phẩm chất, kiểu như linh mạch nhất phẩm thường thường được gọi là linh mạch mi ni, loại linh mạch này nhiều nhất cũng chỉ khai thác được một ngàn viên linh thạch. Mà quặng mỏ nhị phẩm thì được gọi là linh mạch loại nhỏ, nếu như khai thác, có thể kiếm được nhiều nhất là một vạn viên linh thạch. Còn linh mạch cửu phẩm trong truyền thuyết, bên trong ẩn chứa linh thạch vô cùng tận, chẳng qua linh mạch bậc này thường thường chỉ được nói đến ở trong một vài điển tịch cổ xưa mà thôi.

Mà cái linh mạch Diệp gia phát hiện được chính là một cái linh mạch nhị phẩm!

Phát hiện như vậy, dĩ nhiên khiến cho toàn bộ cao tăng của Diệp gia vừa kinh hãi vừa vui mừng như điên, đồng thời cũng khiến bọn họ có chút hoang mang lo sợ.

Nếu như khai thác được toàn bộ linh mạch nhị phẩm thì Diệp gia sẽ kiếm được một số lượng lớn linh thạch, đủ cho tất cả tu sĩ của gia tộc tăng lên một cấp bậc. Nhưng nó cũng đồng thời mang lại rất nhiều phiền toái.

Bất kỳ một tu sĩ nào trong số hai mươi quốc gia vùng Nam bộ đều biết linh mạch nhị phẩm có ý nghĩa như thế nào!

Nước Thiên Kinh!

Đây từng là một quốc gia vô cùng nhỏ yếu, bởi vì một cái linh mạch nhị phẩm đã có thể trở thành quốc gia to lớn đứng số một số hai trong hai mươi nước vùng Nam bộ.

Đây thật sự là một thứ vô cùng hấp dẫn, nhưng nó cũng có thể trở thành một cái tai họa khổng lồ!

Nói đến đây, Diệp Nam Thiên không khỏi thở dài một tiếng: "Có đôi lúc, ta thật sự hy vọng cái linh mạch này chỉ là một cái linh mạch nhất phẩm."

Diệp Khôn cũng cười khò. Quả thật, mặc dù linh mạch nhất phẩm có thể khai thác được một ngàn linh thạch, nhưng đồng linh thạch này cũng chỉ đủ cho mấy cái nước nhỏ lộn xộn một chút mà thôi. Nhưng linh mạch nhị phẩm lại không giống như vậy, nếu nó xuất hiện sẽ khiến cho toàn bộ hai mươi quốc gia vùng Nam bộ trở nên điên cuồng. Bây giờ Diệp Nam Thiên đã tấn chức Trúc Cơ trung kỳ, thật sự không cần lo sợ nước Ngũ Kiếm nữa, nhưng nếu là một trong số mấy quốc gia to lớn trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ thì sao đây?

Cho dù mấy quốc gia to lớn kia mặc kệ, nhưng mấy quốc gia xung quanh sẽ không ngồi im nhìn nước Vạn Trúc vượt mặt. Dù sao một quốc gia to lớn quật khởi, cái đi kèm chính là thù oán cùng chiến tranh với các nước. Chắc chắn nước Ngũ Kiếm sẽ không trơ mắt nhìn Diệp gia thù oán mình!

Diệp Nam Thiên nhìn thoáng qua Diệp Khôn đang cau mày, ông thở dài thêm lần nữa, từng câu từng chữ nói ra: "Sở dĩ ngày hôm nay nói cho cháu biết những điều này, thật sự có liên quan tới anh trai của cháu..."

Diệp Kiên? !

Diệp Khôn mở to hai mắt, theo từng lời Diệp Nam Thiên chậm rãi nói ra, con ngươi của hắn đột nhiên co rút lại, khuôn mặt tuấn tú cũng dần dần trở nên âm trầm như nước...

...

Trong một khu rừng cây nhỏ nào đó cách thành Trúc Hải không xa, cây cối xung quanh đều bị đổ gãy giống như vừa có một con thú lớn ở đây tàn phá bừa bãi.

"Àm! Âm! Âm!"

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, hai mắt Diệp Khôn trở nên đỏ ngầu, hắn đứng dưới một gốc cây đại thụ chừng bốn người ôm, một quyền lại một quyền, dùng hết sức mình đánh vào cây đại thụ.

"Két!"

Một tiếng động thật lớn vang lên, đại thụ đổ ầm xuống đất khiến bụi bay mù mịt cả bốn phía.

"A!"

Trong đám bụi mù mịt, Diệp Khôn ngửa mặt lên trời gào thét giận giữ. Hắn giống như một đầu dã thú bị thương, hướng về một phía chạy đi điên cuồng!

"Đừng đoành..."

Một vệt tia chớp đánh giữa trời không, giống như bầu trời cũng không nhìn được phải rơi lệ, cơn mưa lớn rào rào đổ xuống. Trong nháy mắt, cả đất trời liền biến thành một thế giới nước.

Trong cơn mưa lớn, Diệp Khôn hỏn hển thở ra từng ngụm lớn. Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Khôn đã bước tới bên cạnh một con sông lớn. Nhìn lên mặt sông cuộn cuộn từng con sóng dữ, hai đầu gối hắn trở nên mềm nhũn, quỳ gối xuống mặt đất.

Trong đầu hắn chỉ còn quanh quẩn một câu nói lúc trước của Diệp Nam Thiên...

"Anh trai Diệp Kiên của cháu đã bị người khác giết chết trên đường vận chuyển linh thạch khi họ đi qua quận Xích Diễm thuộc vùng Nam bộ đế quốc Vân Cảnh. Mặc dù ta không xác định được hung thủ là ai, nhưng..."

Mấy câu nói tiếp theo, Diệp Khôn cũng không nghe lọt được câu nào nữa. Tuy nhiên, hắn đã xác định được một điểm!

Hung thủ giết anh trai hắn, mục đích của chúng chính là linh mạch của Diệp gia!

Nước Ngũ Kiếm, nước Thiên Phong và nước Đại Chu, cả ba nước này đều là những nước giáp ranh với đế quốc Vân Cảnh... Thậm chí là bất cứ quốc gia nào trong số hai mươi quốc gia vùng Nam bộ đều có thể là hung thủ giết anh trai hắn!

Hơn nữa, tên địch nhân này hắn đang sống bên trong Diệp gia. Tuy Diệp Nam Thiên không nói rõ ràng nhưng Diệp Khôn sao lại không hiểu được. Dù sao việc Diệp Kiên vận chuyển linh thạch qua quận Xích Diễm đối với Diệp gia cũng cực kỳ bí mật. Nhưng trên đường đi bọn họ lại gặp phải tập kích, hiển nhiên là có gian tế trốn bên trong!

"Ta không cần biết các ngươi là ai, dám hại chết anh trai ta, ta nhất định bắt các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!" Diệp Khôn nắm mạnh một quyền lên tảng đá, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt đem tảng đá chia năm xẻ bảy.

Hung hăng phát tiết một lúc cộng với nước mưa lạnh như băng chảy trên người, Diệp Khôn dần dần lấy lại tinh táo.

Hiện tại, địch nhân vẫn như trước ẩn trong bóng tối. Tuy nói nước Ngũ Kiếm đáng nghi nhất, nhưng trải qua suy nghĩ cẩn thận, Diệp Khôn lại phát hiện ra không có khả năng là nước Ngũ Kiếm. Nếu như đã có gian tế trốn trong Diệp gia, bọn chúng lại phái người lên vào rừng Tinh Thiết Trúc dò xét thì hóa ra bằng thừa à. Sở dĩ tên địch nhân ẩn trong bóng tối kia không có hành động, khả năng lớn nhất chính là: địa vị của tên gian tế kia ở Diệp gia cũng không cao. Mặc dù biết được chuyện Diệp gia phát hiện ra linh mạch, nhưng hắn cũng không biết chắc đó là linh mạch nhất phẩm hay linh mạch nhị phẩm, cho nên hiện tại vẫn án binh bất động!

Yên lặng suy nghĩ một lúc, Diệp Khôn bỗng thở mạnh ra một hơi, khôi phục lại sự tinh táo như lúc trước.

Muốn bắt được gian tế thì còn phải cẩn thận quan sát. Tuy nhiên, bây giờ hắn còn có chuyện quan trọng hơn để làm!

Nếu có thể giết chết Diệp Kiên đã đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng thì thực lực của tên này hẳn là phải trên Tiên Thiên đệ bát tầng, thậm chí hẳn có thể là tu sĩ Trúc Cơ!

Nếu muốn chính tay mình giết chết kẻ thù, lấy thực lực hiện tại của hắn thì còn lâu mới đủ!

Nhìn mặt sông cuộn cuộn sóng lớn, Diệp Khôn hít sâu một hơi, sau đó tung người nhảy xuống dòng sông!

Hiện tại, các chiêu thức trụ cột của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đã được hắn tu luyện tới bình cảnh. Nếu như Diệp Khôn muốn đột phá thì hắn nhất định phải thay đổi phương pháp tu luyện. Mà ở trong nước, hành động của con người cũng sẽ trở nên chậm chạp hơn, nhất là bên dưới những con sông lại có các dòng chảy ngầm chảy xiết, càng khiến cho người ta khó có thể đứng yên.

Nếu như Diệp Khôn có thể ở bên trong dòng sông thì triển Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết một cách tự nhiên như ở trên đất bằng thì hẳn đối với việc nắm giữ lực lượng trong tay sẽ tăng thêm một tầng!

Tiên Thiên đệ bát tầng chính là nắm giữ trong tay khả năng khống chế lực lượng. Nếu ở chỗ này tu luyện, không chỉ có chiến kỹ được thăng cấp mà còn có trợ giúp rất lớn đối với việc tăng lên tu vi.

Bên trong con sông, dòng chảy ngầm vẫn đang cuộn cuộn chảy. Bàn chân Diệp Khôn vừa mới chạm tới đáy sông đã bị dòng chảy ngầm cuốn ra vài chục trượng, ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc, trong lòng khẽ quát một tiếng: "Lang Hành Thức!"

Linh khí được rót vào hai chân, Diệp Khôn lần nữa đạp vào đáy sông. Hắn rõ ràng cảm nhận được da thịt toàn thân hiện đang run rẩy điên cuồng, cố gắng hết sức chống lại dòng chảy ngầm. Bên dưới cái áp lực rất lớn này, hắn chậm rãi bước ra một bước!

Sau thời gian một nén hương, dòng nước đục vẫn đang cuộn cuộn chảy, bất thành linh một cái đầu từ bên dưới ngoi lên. Hai tay Diệp Khôn bắt đầu quẹt nước, hắn thở hỗn hển ra từng ngụm khí lớn. Mới vừa rồi hắn chỉ bước ra được hai bước thì không thể bước tiếp được nữa. Tuy nhiên, hắn rõ ràng nhận thấy bản thân mình cũng có chút tiến bộ. Miệng há ra hít vào một hơi thật sâu, Diệp Khôn lại tiếp tục lặn xuống dòng nước.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Sắp Tới Lúc Tranh Đấu.

Mùa đông vùng Nam bộ Cảnh châu rất ngắn. Đào mất một cái, đông qua xuân tới, tuyết đọng trên núi tan ra khiến cho con sông lớn trải dài từ Bắc chí Nam của nước Vạn Trúc nổi lên từng con sóng cuộn trào mãnh liệt.

Lúc này, tại chỗ lũng sông gần Phong Tuyết sơn mạch, nước sông giữa dòng đang xoay tròn một cách điên cuồng tạo thành một vùng nước xoáy cực lớn. Nó giống như một con thủy quái khổng lồ đang ẩn nấp bên dưới gây nên sóng gió, rẽ nước muốn ra ngoài.

Mà ngay tại đáy dòng sông vẫn đục, Diệp Khôn giống như một con cá đang bơi trong nước. Lực cản của nước sông dường như không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đến bước chân của hắn, từng bước xuất ra như sói chạy hổ vồ, bá đạo mà nhanh nhẹn.

Nếu có người nào thấy được một cảnh như vậy, chắc chắn phải giật mình trợn mắt. Phải biết rằng, đáy sông không chỉ xuất hiện những dòng chảy ngầm mà còn có cả áp lực rất lớn của nước. Tốc độ di chuyển của một người trong lòng sông còn kém hơn đến mấy lần so với trên mặt đất. Đó là còn chưa nói đến dòng nước tại chỗ lũng sông này chảy rất xiết, phía dưới có dòng chảy ngầm đang hoạt động, người bình thường muốn cử động cũng là một việc

rất khó khăn!

Nhưng tốc độ hiện tại của Diệp Khôn so với trên mặt đất lại không chậm hơn là mấy. Khi dòng chảy ngầm vừa tác động đến thân thể hần, cơ bắp toàn thân liền chậm rãi vận động, dễ dàng hóa giải áp lực của dòng chảy ngầm!

Đây chính là khi bản thân đã khống chế lực lượng đạt tới một cảnh giới cực cao mới làm được như vậy!

Chín tầng cảnh giới của Tiên Thiên có hai cái ranh giới rất lớn cần phải vượt qua. Một là khi còn ở Tiên thiên đệ lục tầng phải đã thông kinh mạch, khiến cho linh khí có thể chạy thông suốt toàn thân. Đạt tới cảnh giới này, tu sĩ có thể tu luyện chiến kỹ cùng bí tịch, thực lực sẽ được tăng lên rất nhiều. Mà cái ranh giới còn lại chính là Tiên Thiên đệ bát tầng. Khi tu sĩ tấn chức Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa khí Cảnh, lực lượng trong cơ thể sẽ lập tức được khống chế một cách tỉ mỉ. Một gã tu sĩ Hóa Khí có thể đồng thời đối chiến với năm tên tu sĩ Luyện Tinh. Thêm vào đó, tu sĩ Hóa Khí sử dụng linh khí thi triển ra cùng một loại chiến kỹ giống với tu sĩ Luyện Tinh, uy lực dường như mạnh hơn đến hai lần.

Mà hiện tại Diệp Khôn đối với việc khống chế lực lượng trong tay đã sắp đạt tới trình độ tỉ mỉ rồi.

Tuy nhiên, hiện giờ Diệp Khôn vẫn là tu sĩ Tiên thiên đệ thất tầng. Trong một tháng này, hần đối với việc khống chế lực lượng trong tay thông qua phương pháp luyện công dưới nước đã tăng lên khá nhiều.

Suốt một tháng, Diệp Khôn hầu như sống cảnh màn trời chiếu đất, mệt mỏi liền nghỉ ngơi ngay trong rừng, đôi khi ăn linh dược hoặc linh thạch. Ngày qua ngày, hần luôn ở trong nước tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết.

Ở dưới nước tu luyện phải đối kháng với các dòng chảy ngầm, luôn luôn đánh thẳng vào cơ thể hần, không ngừng tạo nên thương tổn. Đồng thời, hần đối với lực lượng nắm giữ trong tay đã càng ngày càng tăng.

Cùng với đó, hần vừa thi triển Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết, vừa phải đương đầu với áp lực nước khổng lồ, giống như trên người đang buộc đầy bao cát vậy.

Dưới tình huống tu luyện như thế, chắc chắn việc tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết sẽ đạt được hiệu quả làm ít hường nhiều.

Đến nay, mỗi chiêu mỗi thức của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đều đã được hần hiểu rõ. Cảnh giới hiện tại của hần đã đạt tới đỉnh của Thú Hình, chỉ còn cách giai đoạn Thú Ý một bước ngắn nữa mà thôi!

Loại khổ luyện tự ngược đãi bản thân này, quả thật đúng như hần dự đoán: làm ít hường nhiều!

Xa xa, một tảng đá bị dòng chảy ngầm cuốn lên, hướng phía này lăn tới. Bước chân Diệp Khôn dừng lại, hai cổ tay chạm lại với nhau, hai bàn tay mở rộng, linh khí bắt đầu tuôn ra từ trong lòng bàn tay giống như một con hung lang đang há to cái miệng lớn như chậu máu của mình.

Theo "Lang Nha Thức" được xuất ra, ánh mắt Diệp Khôn chợt trở nên sắc bén, hai chân hần đạp mạnh xuống đáy sông. Kèm theo hai cước đạp ra, bên dưới chân hần nhất thời tạo nên một dòng nước chảy xiết. Chỉ nghe thấy hai tiếng "Thình thịch!" "Thình thịch!" vang lên, thân hình hần trực tiếp nhảy sang một chỗ cách đó vài chục bước!

Dưới áp lực khổng lồ của dòng chảy ngầm đang hoạt động dưới đáy sông, tốc độ của Diệp Khôn so với trên đất bằng không chậm hơn là mấy!

Lúc này, Diệp Khôn đã nhích gần tới chỗ tảng đá lớn, bước chân của hần càng trở lên gấp rút. Cùng lúc đó, hai tay hần mạnh mẽ hướng ra giống như một đầu hung lang khổng lồ, hung hăng nhắm cô con mồi cần tới!

"Lang Giảo!"

"Ầm!" Một tiếng nổ mạnh trầm muộn vang lên, tảng đá lớn cũng theo đó vỡ tan. Chỉ một kích của Diệp Khôn đã trực tiếp đem tảng đá lớn này đánh cho nát bấy!

Chỉ có điều, ngay khi hần vừa đánh nổ tảng đá lớn, một dòng chảy ngầm đột nhiên cuốn lấy những mảnh vỡ của tảng đá lớn. Dưới tác dụng xoáy tròn của dòng nước, nó giống như từng cái lưỡi dao sắc nhọn, trong nháy mắt đem Diệp Khôn bao vây ở trong đó!

"Hừ!"

Khóe miệng Diệp Khôn nhếch lên, bộ pháp dưới chân bỗng nhiên biến đổi. Lập tức, từ bộ pháp hung mãnh và mau lẹ của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đã biến hóa thành Hóa Hồ Thân Pháp, tự nhiên mà linh hoạt để tránh né. Những mảnh vụn của tảng đá giống như các lưỡi dao sắc bén lướt qua người hần lại không gây nên chút tổn thương nào!

Thẳng đến khi dòng chảy ngầm biến mất, hần mới tiếp tục dùng cước bộ nặng nề của mình bơi về phía thượng du.

"Ào!" Diệp Khôn trôi lên khỏi mặt nước, hần thở dốc từng ngụm lớn, sau đó hướng về phía bờ sông bơi đi.

...

Diệp gia, Công Lao Điện nằm ở phía Tây Nam ngoại viện.

Nói đến Công Lao Điện, nơi đây chính là nơi ban thưởng cho những người đạt được công lao. Đối với bất kỳ một đệ tử Diệp gia, nếu bản thân đang trong tình cảnh kinh tế gặp khó khăn thì họ đều có thể tới nơi này nhận nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thu được công lao xứng đáng, công lao nhận được có thể dùng để đổi lấy dược liệu, ngân lượng hay vật phẩm cần thiết.

Mà hàng tháng, Công Lao Điện chính là nơi ban thưởng cho các đệ tử Diệp gia. Vì vậy, chỗ này cũng trở thành địa phương phồn hoa nhất bên trong Diệp gia.

Mục đích chính của Diệp Khôn là đến nơi này. Tuy lần trước hắn nói chuyện cùng Diệp Nam Thiên, bởi vì chuyện của Diệp Kiên mà hắn đã bỏ qua rất nhiều chuyện, hắn chỉ nhớ được đúng một câu nói của Diệp Nam Thiên: "Ta đã thông báo cho Công Lao Điện, cháu cần loại linh dược nào thì cứ đến mà lấy."

Trải qua một tháng tu luyện, linh dược hắn nhận được lần trước đã được ăn hết, ngay cả linh thạch cũng chỉ còn lại mười viên. Hiện tại hắn đã tu luyện tới thời khắc mấu chốt, tự nhiên sẽ không đi vào Phong Tuyết sơn mạch, chỉ còn cách tới nơi này nhận linh dược mà thôi.

Trời lúc này đã gần xế chiều, hiện giờ chính là thời điểm Công Lao Điện đông người nhất. Trong tiểu viện đứng chật cứng đệ tử Diệp gia, âm thanh ồn ào vang lên không dứt.

Nhưng, theo bước chân Diệp Khôn đi vào tiểu viện, tất cả âm thanh ồn ào liền đồng loạt biến mất. Tất cả đám đệ tử Diệp gia đều nhìn Diệp Khôn với vẻ mặt cô quái, một số ít còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Thậm chí có không ít người còn lộ ra vẻ mặt vui sướng.

"Sao vậy nhỉ?" Diệp Khôn khẽ nhíu mày. Tuy nói việc hắn đánh chết tu sĩ nước Ngũ Kiếm bởi vì dính dáng tới chuyện trọng đại nên bị Diệp Nam Thiên che giấu. Nhưng tin tức hắn là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng lại được bên trong gia tộc truyền ra. Hiện giờ toàn bộ tu sĩ trẻ tuổi của Diệp gia đều nhìn hắn với ánh mắt cung kính. Thế nhưng thái độ hiện tại của bọn họ đột nhiên lại thay đổi. Tuy rằng Diệp Khôn không thêm đề ý nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó hiểu.

Không có lửa thì làm sao có khói. Tuy trong lòng Diệp Khôn có chút khó hiểu, nhưng hiện tại bụng hắn lại đang kêu gào dữ dội. Hắn cũng không đề ý đến mấy chuyện đó nữa, trực tiếp bước vào Công Lao Điện. Trong ánh mắt thương xót của trưởng lão Công Lao Điện, Diệp Khôn chọn lấy một đồng linh thảo, linh dược không có phẩm cấp bỏ vào túi eo, sau đó nhanh chóng rời đi.

Diệp Khôn vừa mới rời khỏi nơi này, toàn bộ Công Lao Điện bỗng trở nên náo nhiệt.

"Nhiều linh dược như vậy? Phải biết rằng ta đã trải qua biết bao vất vả và mới có thể hoàn thành một nhiệm vụ được ban thưởng một gốc Thiên Lệ Hoa này!" Một giọng nói tràn đầy vẻ ghen tị vang lên trước tiên.

"Thôi bỏ đi, người ta chính là thiên tài của gia tộc đó!" Một giọng nói có chút quái gở đáp lời.

"Hừ! Thiên tài! Hắn thật sự là thiên tài đấy, nhưng hắn cũng chỉ còn được mấy ngày nữa mà thôi!"

"Đúng vậy, đội ngũ đi sứ đế quốc Vân Cảnh sắp trở về rồi. Diệp Ứng nổi tiếng là người bao che khuyết điểm. Nếu như Diệp Ứng biết được chuyện của Diệp Nhạn thì huynh ấy nhất định sẽ tìm Diệp Khôn tính sổ!"

"Cho dù không có chuyện của Diệp Nhạn, sớm muộn gì Diệp Ứng cũng sẽ tìm Diệp Khôn phân ra thắng bại. Để xem ai mới là thiên tài chân chính của Diệp gia, ha ha!"

"Điều này còn phải nói nữa sao? Người đó nhất định chính là Diệp Ứng đại ca!"

"Ta cũng cảm thấy như vậy. Mười sáu tuổi tấn chức Tiên Thiên đệ thất tầng quả thực là trâu bò. Nhưng tuổi tác của Diệp Khôn cũng là hạn chế sự cho phát triển của hắn. Diệp Ứng đại ca không giống như Diệp Nhạn chưa từng trải qua thực chiến. Huynh ấy là người thân kinh bách chiến, là đệ nhất thiên tài của Diệp gia!"

"Ha ha, đến lúc đó có trò hay để xem rồi!"

"Đây nhất định là một phen lang tranh hổ đấu."

"Lang tranh hổ đấu? Ha ha ha, buồn cười chết mất. Quả thật Diệp Khôn chính là thiên tài, nhưng phải xem là hắn đang so với ai. Nếu như để Diệp Ứng ra tay thì một thiên tài như hắn chắc chắn sẽ phải chết yếu rồi!" Một gã tu sĩ mang vẻ mặt oán hận nói. Hắn chính là Diệp Bình. Lúc trước, hắn tự cho rằng bản thân mình đang đi theo "Minh chủ" Diệp Nhạn, nhưng không nghĩ tới Diệp Nhạn lại bị Diệp Khôn đánh cho nằm gục dưới đất. Mà trước đó hắn đã từng cất tiếng chế giễu Diệp Khôn, cái này giống như bị tát cả mọi người đứng xung quanh và từng cái lên mặt vậy!

Chỉ là Diệp Khôn không thêm đề chuyện này vào mắt, tự nhiên sau đó không đi tìm hắn trả thù. Nhưng Diệp Bình căn bản chính là một tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi. Tuy Diệp Khôn không có trả thù hắn nhưng trong lòng hắn lại càng ghen ghét Diệp Khôn hơn, lúc này cất giọng cũng vô cùng ác độc.

Chẳng qua, tu sĩ Diệp gia đứng xung quanh nhìn thấy hắn thì đều đồng loạt lộ ra thần sắc khinh bỉ, thiếu chút nữa làm cho Diệp Bình nổi lên cơn điên.

"Diệp Khôn, ngươi chờ đó cho ta!" Bên trong viện, một đám đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia vẫn còn đang thảo luận chuyện Diệp Khôn có bị Diệp Ứng đánh bại hay không thì Diệp Bình lại mang sắc mặt âm u lùi ra bên ngoài. Trong đôi mắt hắn tràn ngập vẻ thù hận, xoay người chạy về hướng nội viện.

...

Trong lúc những người đó còn đang hết sức ghen tỵ hoặc hết sức sùng bái Diệp Ứng thì Diệp Khôn đã đi tới phòng bếp của Diệp gia. Chỉ có một mình hắn trong phòng, con đói dữ dội khiến hắn không còn giữ nổi hình tượng nữa, hai tay với lấy thức ăn trên bàn ăn như chết đói.

"Khôn ca, huynh rốt cục có nghe thấy lời ta nói hay không vậy?" Tên mập Diệp Viễn ngồi kế bên Diệp Khôn, khuôn mặt béo ú của hắn nhăn nhúm trông y như một cái bánh bao.

Lại nói tiếp, những ngày gần đây của Diệp Viễn trôi qua rất thoải mái. Mặc dù trong những ngày Diệp Khôn tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, hắn bởi vì người huynh đệ đáng tin cậy Diệp Khôn mà bị người ta đánh ba ngày một trận nhỏ năm ngày một trận lớn. Tuy nhiên, sau khi Diệp Khôn trở về đánh bại Diệp Nhạn, hắn cuối cùng cũng có một cơ hội để trở mình.

Thế sự xoay vần, những người trước kia đã từng đánh hắn đều vội vàng mang lễ vật đến cầu xin sự tha thứ. Có thể nói Diệp Viễn đã thu nhận lễ vật đến mỗi tay. Hơn nữa, nàng đầu bếp Tiểu Hồng mà hắn thầm thương trộm nhớ cũng bởi vậy mà trở nên coi trọng hắn.

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Viễn cũng hiểu được. Hết thảy những thứ hiện tại hắn có được đều là do Diệp Khôn mang lại. Chính vì vậy, hắn đối với mọi chuyện của Diệp Khôn đều vô cùng để ý.

"À!" Diệp Khôn quay đầu đi, dường như rất khó chịu về việc Diệp Viễn quấy rầy hắn ăn cơm.

Nhìn cái miệng chảy đầy mỡ cùng hai bàn tay còn đang cầm một cái móng giò của Diệp Khôn, Diệp Viễn liền lấy tay che mặt mình đi, nói: "Khôn ca, bây giờ là lúc nào rồi mà huynh còn có ăn uống như vậy!"

"Ô ô ô. . ." Diệp Khôn đem cả cái móng giò nhét vào trong miệng, lấy tay vỗ vỗ ngực, trực tiếp nuốt ực xuống, lúc này mới quay đầu lại hỏi: "Thế rốt cục là có chuyện gì?"

"Diệp Ứng sắp trở về rồi!" Diệp Viễn nói lớn.

"Trở về thì trở về, hắn không thể trở về đây hay sao?" Diệp Khôn liếm liếm ngón tay, bĩu môi nói.

"Ấc..." Diệp Viễn im lặng, nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn một lúc, sau đó mới thở dài nói: "Khôn ca, Diệp Ứng là người bao che khuyết điểm đến mức độ nào thì ta và huynh đều đã rõ. Lúc trước, huynh vì giúp ta trút giận mà đánh bại Diệp Nhạn. Nếu lúc ấy không có Diệp Kiên đại ca ngăn cản, nói không chừng hắn đã lên võ đài đánh huynh rồi. Lần này huynh lại đánh bại Diệp Nhạn, Diệp Ứng có thể bỏ qua chuyện này sao?"

Nghe được sự quan tâm từ trong lời nói ân cần của mập mập, Diệp Khôn cảm thấy trong lòng ấm áp, cười nhạt trả lời: "Đệ yên tâm, điều này thì trong lòng ta đã biết rõ, cảm ơn."

"U! Giữa chúng ta còn cần phải nói cảm ơn sao?" Diệp Viễn trông thấy vẻ mặt của Diệp Khôn, trong lòng hắn liền trở nên yên tâm hơn, cười cười đứng dậy: "Tốt rồi, ta cũng không quấy rầy huynh nữa, từ từ ăn đi."

Nói xong, Diệp Viễn liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng khi hắn vừa bước tới cửa thì đã bị Diệp Khôn gọi lại.

"Từ từ đã mập mập, đệ mang lên cho ta mười phần thức ăn nữa đi!"

Diệp Viễn lập tức lao đảo, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Nhìn mập mập giống như quả cầu lăn qua lăn lại, Diệp Khôn không khỏi cười to một trận. Tuy nhiên, ngay sau khi Diệp Viễn mang về mặt oán hận đóng lại cửa phòng, nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất.

Diệp Ứng..

Hừ!

Nếu như ngươi vẫn còn muốn đối đãi với ta như tám năm trước, ta cũng sẽ không giống như tám năm trước không có năng lực phản kháng lại ngươi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 28: Tiên Thiên Đệ Bát Tầng

Một thời gian ngắn tiếp theo, sinh hoạt của Diệp Khôn lại quay trở về nhịp điệu giống như trước: sống trong cảnh màn trời chiếu đất, luyện chiến kỹ tại đáy sông, đói bụng thì ăn linh dược.

Chỉ có điều, sau ba ngày tu luyện điên cuồng như vậy, Diệp Khôn phát hiện ra Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đã đạt đến một cái bình cảnh. Chẳng qua nó lại không giống như Hỏa Hồ chiến kỹ lúc trước bị vây ở bình cảnh "Thú Hình". Hẳn dường như cảm thấy Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết của bản thân có rất nhiều thiếu sót. Nếu như hắn muốn bù lại chỗ thiếu sót này, tuyệt đối không phải chỉ dựa việc thực chiến là có thể vượt qua, nhất định phải dựa vào ngộ tính của hắn.

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa xuất hiện, Diệp Khôn liền cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười. Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết chính là chiến kỹ trấn tộc của Diệp gia. Mấy trăm năm qua đã có không ít tu sĩ Diệp gia tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đạt tới cảnh giới "Thú ý". Nếu bản thân chiến kỹ có chỗ thiếu sót thì hẳn phải có người phát hiện ra từ lâu rồi.

Nghĩ mãi vẫn không tìm được ra nguyên nhân, Diệp Khôn quyết định tạm thời bỏ qua việc tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết, chuyên tâm tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh cùng đánh sâu vào cảnh giới Tiên Thiên đệ bát tầng.

Một tháng tu luyện trong dòng sông khiến thể lực của hắn tiêu hao rất nhiều. Liên tục sử dụng linh dược trong vòng một tháng, cộng thêm với dòng chảy ngầm dưới đáy sông giống như một cái lò luyện thân thể đã khiến tu vi Diệp Khôn đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ thất tầng. Mà tu luyện Thú Tâm Kinh lại giống như được thần tiên trợ giúp, từ tầng thứ nhất tăng lên tầng thứ hai. Hiện tại, cường độ thân thể hắn đã gần tiếp cận với tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng không tu luyện bí tịch luyện thể.

Nhưng trong lòng Diệp Khôn lại hiểu rất rõ. Diệp Ứng hẳn đã sớm tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh tới đỉnh của tầng thứ ba, cộng thêm với số lượng tài nguyên hàng năm gia tộc chu cấp cho hắn. Cho dù Diệp Khôn đã từng sử dụng linh dược nhị phẩm Luyện Cốt Thảo thì cường độ thân thể của hắn so với Diệp Khôn cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Đúng như lời Diệp Viễn đã nói, tính cách của Diệp Ứng chính là bao che khuyết điểm, sau khi hắn trở về nhất định sẽ tìm Diệp Khôn gây phiền toái. Tuy Diệp Khôn hoàn toàn có thể nhờ Diệp Nam Thiên ra mặt giải quyết, nhưng Diệp Khôn lại không hề muốn lùi bước!

Hắn muốn nhìn xem thực lực của Diệp Ứng như thế nào. Bởi vì trước đây Diệp Ứng cùng với anh trai hắn chính là hai trong số tam đại thiên tài của Diệp gia. Thậm chí Diệp Khôn còn không thể không thừa nhận, nếu xét về thiên phú tu luyện thì Diệp Ứng còn mạnh hơn anh trai Diệp Kiên của hắn.

Vì vậy, trận chiến này, hắn nhất định phải thắng!

Nếu ngay cả Diệp Ứng mà hắn cũng không thể chiến thắng thì hẳn lấy gì báo thù cho anh trai. Kẻ giết chết anh trai hắn, thực lực nhất định mạnh hơn xa Diệp Ứng!

Mà hiện tại, Diệp Ứng chính là thước đo tốt nhất để đánh giá thực lực của bản thân.

...

"Phốc!"

Diệp Khôn một lần nữa nhảy vào trong dòng sông. Tuy nhiên, trong tay hắn lại cầm thêm hơn mười gốc linh dược.

Hắn chuẩn bị mạo hiểm một lần!

Đánh sâu vào Tiên Thiên đệ bát tầng Hóa Khí Cảnh, nói một cách đơn giản chính là đem nguyên tinh cùng linh khí trong cơ thể dung hợp hoàn mỹ với nhau. Sau khi đem hai cái hợp thành một sẽ sinh ra một luồng Tiên Thiên nguyên khí, từ đó tấn chức Tiên Thiên đệ bát tầng.

Nguyên tinh còn có thể gọi là tinh khí của mỗi người, giống như "Thiên bẩm nguyên khí, nhân thụ nguyên tinh" (1). Mà nguyên tinh của mỗi người, mặc kệ là Tiên Thiên hay là Hậu Thiên cũng đều tồn tại bên trong cơ thể. Theo thân thể trở nên mạnh mẽ, nguyên tinh cũng sẽ càng ngày càng cường thịnh. Giống như võ giả Hậu Thiên luyện võ tới đại thành thì gân xanh trên cánh tay sẽ nổi lên giống như con giun, hai mắt sáng ngời hữu thần, huyết Thái Dương gồ lên, đây chính là dấu hiệu của nguyên tinh dồi dào. Nếu như nguyên tinh thiếu hụt, thì hai mắt vô thần, hốc mắt hõm sâu, thân thể suy nhược lắm bệnh. Mà tu sĩ Tiên Thiên mưu cầu tiên đạo chính là đem nguyên tinh trong cơ thể ngưng kết lại sinh ra nguyên thần.

Hiện tại Diệp Khôn đã là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng, thân thể mạnh mẽ đến mức có thể so sánh với một số tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng không tu luyện bí tịch luyện thể. Nguyên tinh trong cơ thể hắn tự nhiên vô cùng dồi dào. Nhìn qua có vẻ rất tốt, nhưng kèm theo đó lại là một mối họa rất lớn. Đó chính là nguyên tinh trong cơ thể hắn quá mức dồi dào, muốn dung hợp với linh khí thì phải cần số lượng linh khí rất lớn. Giống như một số tu sĩ thiên tài của Diệp gia, thường thường vào lúc trước khi tu vi đạt tới Hóa Khí, bọn đều sẽ nghiêm khắc không chế việc tu luyện Ngự Thú Tâm Kinh. Đây chính là sợ nguyên tinh trong cơ thể trở nên quá dồi dào, khiến cho việc đánh sâu vào Tiên Thiên đệ bát tầng trở nên khó khăn.

Tuy nhiên, Diệp Khôn vốn là kẻ đi riêng một con đường. Sau khi bị "Quý nhập vào người", dạ dày của hắn đã trở thành dạ dày vương. Mỗi ngày sử dụng đồ ăn chứa đầy linh khí, mà phần lớn linh khí lại không cách nào tiêu hóa hết, chỉ có thể dung nhập vào trong cơ thể bổ sung cho nguyên tinh. Vì vậy mới có cái tình huống oái oăm như hiện tại.

Cho nên, nếu bây giờ hắn muốn dựa vào tu luyện đem linh khí cùng nguyên tinh dung hợp thì cũng phải mất thời gian một tháng. Đó là bao gồm cả việc mỗi ngày đều dùng "năng lực tiêu hóa" thần kỳ để hấp thu linh dược.

Thời gian một tháng, Diệp Khôn đợi không nổi!

Chưa nói đến chuyện Diệp Ứng, chỉ sợ ngay cả nước Ngũ Kiếm sau một tháng im lặng cũng đã sắp sửa ra tay rồi. Sau khi nước Ngũ Kiếm thử thăm dò, bàn tay ẩn sau tấm màn đen cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Cái bây giờ hần thiếu nhất chính là thời gian!

Mà phương pháp giải quyết đã được hần nghĩ ra trong khoảng thời gian một tháng tu luyện dưới đáy sông.

Nước sông chảy xiết, dòng nước ngầm như thủy triều đập vào thân thể, giống như hàng ngàn hàng vạn quả đấm đang đánh lên cơ thể. Diệp Khôn đã nghĩ coi nó như một cái lò luyện, sau đó mạo hiểm nuốt vào một lượng lớn linh dược, để cho linh khí cùng nguyên tinh dung hợp với nhau một lần duy nhất!

Loại phương pháp này dĩ nhiên là cực kỳ mạo hiểm, tu sĩ khác muốn thực hiện chỉ sợ sẽ bị dược lực làm cho nổ tung. Bởi vì Diệp Khôn có năng lực tiêu hóa thần kỳ nên chỉ có hần mới dám làm như vậy!

Vừa chìm xuống đáy sông, Diệp Khôn lập tức ngán người ra một lúc, sau đó hần khẽ nhủ mảy. Tuy dòng nước ngầm ở đây rất hung mãnh, nhưng nó muốn đạt tới công hiệu của lò luyện thì còn kém hơn một chút.

Đang lúc suy tư, trong đầu Diệp Khôn bỗng hiện lên một chỗ, hai mắt sáng ngời.

Hần lập tức nhảy ra khỏi dòng nước, lấy quần áo mặc vào rồi hướng Phong Tuyết sơn mạch lao đi.

Với thực lực hiện tại của Diệp Khôn, chỉ cần hần không đụng phải yêu thú cấp hai ở sâu bên trong Phong Tuyết sơn mạch, thì những yêu thú cấp một bình thường gần như không tạo thành thương tổn gì cho hần. Cho dù là những yêu thú cấp một có thể sánh với tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng, kể cả Diệp Khôn đánh không lại thì hần vẫn có thể chạy trốn được. Vì vậy, Diệp Khôn cứ hùng hùng hổ hổ một đường tiến vào, thỉnh thoảng hần cũng dừng lại một vài chỗ xuất hiện linh thảo, linh dược. Chạy như vậy hết ba ngày ba đêm, một con thác khổng lồ bỗng đập vào trong tầm mắt.

Đây chính là chỗ lúc trước Diệp Khôn tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ. Ở nơi hai ngọn núi giao nhau, thác nước đang chảy xuống trông giống như một dải lụa trắng buông thẳng, trùng trùng điệp điệp đánh xuống đầm nước bên dưới. Bọt nước bắn ra tung tóe, trên mặt những tảng đá xung quanh đầy kín các lỗ thủng nhỏ, đủ thấy cái thác nước này có uy lực lớn cỡ nào.

Lúc trước, Diệp Khôn không phải là không muốn chui xuống đầm nước để tu luyện Hỏa Hồ chiến kỹ. Chẳng qua, khi hần vừa mới chui xuống đầm, dòng nước ngầm bên dưới liền giống như hàng trăm hàng ngàn cọng rêu cuốn lấy chân hần, hung hăng kéo Diệp Khôn xuống dưới. Nếu không phải Diệp Khôn phản ứng mau lẹ ôm chặt lấy một tảng đá trụ đến chết cũng không buông tay, nói không chừng hần đã chết chìm trong cái đầm sâu này rồi.

Nghĩ đến cảnh ngộ lần trước, Diệp Khôn chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại hai mắt còn trở lên sáng ngời.

Dòng nước ngầm kinh khủng như vậy, tuyệt đối có thể trở thành lò luyện!

Tuy vậy, hần vẫn phải thử qua một chút. Nếu như dòng nước ngầm này quá mức kinh khủng thì hần sẽ không thể tĩnh tâm tu luyện được.

Sau khi cởi hết quần áo, Diệp Khôn "phốc" một tiếng nhảy vào bên trong đầm.

Vừa mới nhảy xuống đầm nước, một dòng nước chảy xiết vô cùng bỗng ồ ạt vọt tới, giống như hàng ngàn hàng vạn cánh tay hung hăng cấu xé thân thể hần. Diệp Khôn vận chuyển linh khí ngăn cản, hai chân đạp mạnh lên một tảng đá lớn hơi nhô ra. Cái đầm nước này sâu không thấy đáy, Diệp Khôn không muốn bị kéo xuống đáy của nó. Chưa nói đến đáy đầm có yêu thú tồn tại hay không, nếu hần bị kẹt ở dưới đó thì việc hô hấp cũng trở thành một vấn đề lớn.

Diệp Khôn khoanh chân ngồi trên mặt đá, hần vẫn tiếp tục để dòng nước xiết tác dụng lên thân thể. Ước chừng hết thời gian một nén hương, Diệp Khôn phát hiện chính mình đã thích ứng được với dòng chảy ngầm xung quanh. Lúc này hần mới đứng dậy, bàn chân thì triển "Lang Hành Thức" bước về phía thác nước. Bên dưới lòng bàn chân sinh ra một dòng nước chảy trắng như tuyết, khiến hần nhìn như đang bước đi chậm rãi giữa không trung, tự nhiên và phóng khoáng.

Nhưng hần còn chưa đi được vài bước, một dòng nước xiết bỗng ập đến trước mặt. Bị dòng nước ngầm này cuốn lấy, Diệp Khôn thiếu chút nữa đã không giữ vững được cơ thể, hần mạnh mẽ đề khí, tiếp tục đi về phía trước. Càng tới gần thác nước, lực cản của dòng nước chảy cũng càng ngày càng lớn.

Khi Diệp Khôn đi tới phía bên dưới thác nước, hần chỉ cảm thấy được một luồng lực lượng nặng cả ngàn cân đang đánh vào cơ thể. Lực lượng khổng lồ đó khiến hần trở nên lao đảo, cuối cùng thì chính hần cũng không thể khống chế nổi nữa, trực tiếp bị đánh rớt xuống đáy đầm. .

Sau thời gian một chén trà, gần bên bờ đầm sâu, Diệp Khôn chột nhô đầu lên khỏi mặt nước. Miệng hần há to thở hổn hển từng ngụm lớn, hai mắt đỏ ngầu, cả người toàn vết máu tụ cùng sưng đỏ.

Đây đều là do hần đụng phải mấy tảng đá dưới đáy đầm. Trong lúc bị thác nước đánh thẳng xuống đáy đầm, Diệp Khôn lập tức phát hiện cái đầm này dường như sâu thấy đáy. Dưới đáy đầm, rất nhiều tảng đá hình thù kỳ quái rải rác khắp nơi, có chút giống như mê cung. Mà ở đáy đầm, những dòng chảy ngầm liên tục va chạm với nhau tạo nên những dòng nước xoáy khổng lồ. Diệp Khôn bị những dòng nước xoáy này không ngừng cuốn lấy, khiến cơ thể hần không ngừng va chạm với đá lớn xung quanh, giống như một chiếc thuyền nhỏ đang đứng giữa những con sóng lớn. Trong miệng vốn đang

ngậm hơi đã bị đọng mà phun ra hết. Cũng may thân thể Diệp Khôn mạnh mẽ, hần dọc theo mấy tầng đá dưới đầm mà bò lên, cuối cùng mới ngoi được lên mặt nước.

Sau khi thở dốc một hồi, Diệp Khôn bắt chợt cười to.

Không tệ, việc này thật sự nguy hiểm, nhưng thác nước này tuyệt đối là một cái lò luyện hoàn hảo. Chỉ cần hần có thể thích ứng với loại lực lượng này thì kế hoạch của hần đã coi như đã hoàn thành được một nửa!

Nghỉ ngơi trên bờ đầm một lát, ăn vào một gốc linh dược có hiệu quả chữa thương tốt nhất, Diệp Khôn tiếp tục lặn xuống nước, hướng thác nước bơi đi.

Lần lượt thất bại, lần lượt bị thương cũng không làm Diệp Khôn nhụt chí. Sau khi ở lại thác nước này suốt một tuần, cuối cùng Diệp Khôn đã có thể chống lại lực xung kích khổng lồ của thác nước. Hần trở lại bờ đầm, đem cái túi eo buộc lại bên hông rồi tiếp tục nhảy xuống nước.

Chân đạp "Lang Hành Thức", Diệp Khôn rất nhanh di chuyển tới gần chân thác nước. Hần vận chuyển linh khí toàn thân, chân đạp mạnh một cái, thân hình giống như một con cá lao thẳng vào trong thác nước.

Một cột nước khổng lồ trắng xóa ầm ầm đổ xuống giống như ngàn cân đá lớn đập lên cơ thể. Diệp Khôn không hề có ý muốn lùi lại, bàn chân không ngừng bước ra. Cuối cùng, một khối đá lớn bỗng đập vào trong tầm mắt hần.

Khối đá này nằm ở dưới thác nước, trải qua thời gian dài bị dòng nước bào mòn, tầng bên ngoài sớm đã bị hủy hoại, bên trong bóng loáng như gương, không biết làm từ chất liệu gì. Nhưng đối với Diệp Khôn mà nói, đây thực sự là một nơi rất tốt để luyện tập.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Diệp Khôn gian nan cho tay vào túi eo lấy ra một nắm linh dược khoảng mười lăm gốc. Không chút do dự, Diệp Khôn đem cả mười lăm gốc linh dược nhét hết vào trong mồm.

Miệng nhai nhồm nhoàm, đủ các loại mùi vị tanh, cay, ngọt, đắng, mặn... trộn lẫn với nhau theo đường nước bọt chảy xuống cổ họng khiến Diệp Khôn gần như muốn nôn mửa. Nhưng Diệp Khôn vẫn cố gắng nhai, nghiền đến độ chỉ còn lại bã, lúc này hần mới chậm rãi nuốt xuống.

Vừa mới nuốt xuống, một lượng lớn linh khí cuồng bạo bỗng tuôn ra điên cuồng, theo cổ họng trôi thẳng xuống.

Luồng linh khí này vô cùng cuồng bạo, Diệp Khôn căn bản không thể khống chế được. Ngay tức khắc, Diệp Khôn liền cảm thấy một lượng lớn linh khí tràn vào kinh mạch. Trong nháy mắt, kinh mạch trong cơ thể không ngừng xuất hiện những dấu hiệu rạn nứt nhỏ.

"Ngoan ngoan lại cho ta!" Hai mắt Diệp Khôn tròn trũng, mồm há to, giống như đang gào thét điên cuồng, lập tức vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh tới cực hạn.

Nhưng, luồng linh khí điên cuồng này căn bản không thể khống chế, điên cuồng phá hoại thân thể hần.

Khỏe miệng tràn ra máu tươi, trong chớp mắt hòa lẫn với dòng nước. Trong đầu Diệp Khôn bỗng ầm lên một tiếng, trực tiếp ngã gục xuống. Thác nước đỏ trắng xuống người, giống như hàng trăm ngàn quả炸弹 nện lên thân thể hần.

"Phốc phốc phốc phốc!" Mạch máu trong cơ thể nứt vỡ. Chỉ trong nháy mắt, nước đầm xung quanh hần đã trở thành một vùng đỏ tươi. Nhưng Diệp Khôn vẫn tiếp tục liều mạng vận chuyển Ngự Thú Tâm Kinh, cố gắng dùng phương pháp này khiến nguyên tinh cùng linh khí dung hợp lại!

Dần dần, luồng linh khí cuồng bạo này bị lực lượng của thác nước đánh nhập vào cơ thể, cùng nguyên tinh bắt đầu dung hợp. Theo sát đó, từ trong dạ dày Diệp Khôn cũng truyền đến một luồng hấp lực khổng lồ khiến linh khí cuồng bạo trở nên ngoan ngoãn, tốc độ dung hợp cũng càng ngày càng nhanh.

Ngay lúc linh khí cùng nguyên tinh trong cơ thể hoàn toàn dung hợp, Diệp Khôn chợt cảm giác được một đạo kinh mạch trong mười hai chính kinh bỗng nhiên xảy ra dị biến. Đầu tiên, những tổn thương trong kinh mạch do linh khí căng đầy đã bắt đầu được chậm rãi chữa trị. Sau đó, một luồng sương mù nhàn nhạt màu trắng sữa thay thế cho linh khí chạy thông suốt toàn bộ kinh mạch!

Tiên Thiên nguyên khí!

Cảm nhận được bên trong kinh mạch đã tràn đầy lực lượng, Diệp Khôn cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười tươi.

Chẳng qua, khi hần vừa mới mở miệng, dòng nước thác lập tức ộc thẳng vào mồm, hần bị sặc đến mức nước mắt nước mũi chảy hết cả ra.

"Tiên Thiên đệ bát tầng, Hóa Khí Cảnh!"

Diệp Khôn không quan tâm đến khuôn mặt đang đầy nước mắt nước mũi của mình, hần mở miệng cười ha ha một cách thích thú, vẻ mặt sung sướng không sao tả được!

(1) "Tiên bẩm nguyên khí, nhân thụ nguyên tinh": nguyên khí trời cho, nguyên tinh có sẵn.

Q.1 - Chương 29: Người Chính Là Con Hồ Chết Tiệt Kia!

Sau khi tấn chức Tiên Thiên đệ bát tầng, Diệp Khôn rõ ràng cảm nhận được ngày trước cùng hiện tại có sự khác biệt rất lớn.

"Thì ra Hóa Khí là như vậy, ngoại trừ hóa tinh thành khí thì đối với việc nắm chắc lực lượng trong tay đã trở nên xuất thần nhập hóa!"

Diệp Khôn tự mình nói thầm, hai tay hất giang rộng, để mặc thác nước trên đầu ầm ầm đổ xuống cơ thể. Ngay khi dòng nước ầm chứa lực lượng khổng lồ kia đập vào người hắn, cơ bắp toàn thân lập tức sinh ra một luồng kinh lực đánh tan cái lực lượng kia.

Mặc dù hiện tại Diệp Khôn đang đứng dưới thác nước nhưng hất lại di chuyển rất tự nhiên giống như bước đi dưới mưa!

Lặng lặng cảm ngộ một lúc, Diệp Khôn chợt phát hiện nguyên khí bên trong Thái Âm Phế Kinh tại cánh tay của mình so với linh khí trong mười một kinh mạch còn lại nhìn qua cũng không quá khác nhau. Chỉ có một điểm khác chính là bên trong dòng nguyên khí này lại tràn ngập một luồng sức sống bùng bùng. Nhắm mắt lại lắng nghe, Diệp Khôn cảm thấy chúng giống như có sinh mệnh đang phát ra từng tiếng hoan hô vui sướng.

Nguyên khí có tính cách, đây chính là Tiên Thiên linh tính.

Chắc hẳn luồng nguyên khí có chút linh tính này sẽ khiến cho uy lực của chiến kỹ tăng lên gấp đôi!

Diệp Khôn đứng trên một khối đá lớn. Trong lòng hắn chợt động, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện hai đám sương mù màu trắng sữa.

"Lang Nha Thức!"

Theo tư thế Diệp Khôn đánh ra, hai đám sương mù màu trắng sữa từ hai cánh tay lập tức chạy dọc toàn thân, giống như đang hóa thành một cái đầu sói khổng lồ trông vô cùng sống động!

"Lang Giảo!"

Hai chân Diệp Khôn đạp mạnh lên mặt đá, từ dưới nhảy lên cao, hai tay hóa thành một con sói lớn hung hăng "cắn" về hướng đỉnh thác.

"Oanh!" Một âm thanh thật lớn vang vọng cả núi rừng; trong thời gian ngắn, toàn bộ thác nước từ chân tới đỉnh bỗng xuất hiện cảnh tượng nước chảy ngược dòng. Nhưng, hành động đó của Diệp Khôn dường như đã chọc giận đến tự nhiên, dòng nước phía trên mang theo lực lượng khổng lồ nặng cả vạn cân lao thẳng xuống, đập lên cơ thể Diệp Khôn, trực tiếp đánh bay hắn vào bên trong lòng đầm.

Một tiếng "Ào!" vang lên, Diệp Khôn rất nhanh từ trong dòng nước ngoi đầu lên cười to, nói lảm bảm: "Không hổ danh là Tiên Thiên đệ bát tầng, không ngờ uy lực của chiêu thức mô phỏng ra lại có hiệu quả tương tự như Thú Ý. Hiện tại, uy lực của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết do ta thi triển ra hẳn còn trên cả cảnh giới Thú Ý của Hòa Hồ chiến kỹ."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, trong lòng Diệp Khôn không khỏi thầm than một tiếng đáng tiếc. Nếu như Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết cũng đạt tới cảnh giới Thú Ý thì thực lực hiện tại của hắn ít cũng mạnh hơn trước kia tới năm lần có dư!

Nếu được như vậy, hắn sẽ có mười phần nắm chắc đối mặt được với Diệp Ứng.

Nhưng...

Diệp Khôn bơi về phía bờ đầm. Hắn lắc lắc đầu, từ trong túi eo móc ra một gốc linh dược vừa nhai vừa nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy bình cảnh hiện tại của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết tuyệt đối không phải chỉ đơn giản dựa vào rèn luyện cùng thực chiến là có thể giải quyết.

Nhưng, muốn dựa vào linh ngộ để đột phá thì đúng là việc nói dễ làm khó!

Khe khẽ thở dài, Diệp Khôn nhỏ giọng thầm nói: "Đáng tiếc, bên trong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết cũng không có ghi chú rõ đây là chiến kỹ mô phỏng của loại yêu thú nào. Nếu như biết được chiến kỹ của loại yêu thú nào thì chỉ cần tìm được yêu thú đó, xem một lần quá trình chúng thi triển chiến kỹ, nói không chừng sẽ lĩnh ngộ ra được điều gì đó..."

"Hừ? Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết, chắc hẳn là nó mô phỏng theo chiến kỹ Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công của bộ tộc Ngân Lang." Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Diệp Khôn.

"Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công? Bộ tộc Ngân Lang? Đây là yêu thú gì?" Diệp Khôn vô thức trả lời một câu. Nhưng rất nhanh, thân thể hắn lập tức trở

nên cứng đờ, quay ngược đầu lại, quát hỏi: "Ai đó?"

Bốn phía không một bóng người, xung quanh chỉ vang lên từng tiếng gió thổi hiu hiu. Diệp Khôn nghiêng tai lắng nghe. Nhưng, ngoại trừ tiếng yêu thú gào thét ở phía xa thì cũng chỉ còn lại có tiếng động của hai con sâu nhỏ đang tranh nhau mà thôi...

Đây rốt cục là giọng nói của ai? !

Trên trán Diệp Khôn chảy đầy mồ hôi lạnh. Hắn bỗng nghĩ đến cái hôm ở trong khu rừng phía ngoài thành, đây chính là cái giọng nói nhắc hắn vận chuyển công pháp khiến hắn thoát được một kiếp.

Mà ngay lúc này, giọng nói đó lại tiếp tục xuất hiện giống hệt lần trước, lạnh yên không một tiếng động, y như một oan hồn!

Phải chăng, người này chính là một vị tiền bối có thực lực vượt xa hắn?

Nhưng mà vị tiền bối này rảnh rồi đi theo hắn làm gì? !

Diệp Khôn nhíu nhíu mày, nói lớn: "Không biết vị tiền bối nào đang ở đây, vẫn bối khẩn cầu tiền bối ra gặp mặt!"

Giọng nói vang vọng xung quanh, nhưng lâu sau đó vẫn không có âm thanh nào vang lên hồi đáp...

Liên tiếp kêu lên ba lần, gương mặt Diệp Khôn khẽ giật giật. Hắn đã không nhịn nổi tức giận, chửi ầm lên: "Người rốt cục là thằng bỏ mẹ nào, là người hay quỷ cũng lẫn con mẹ nó ra đây cho bố!"

Cho dù là ai đi nữa, bị một kẻ nào đó không biết tên một mực âm thầm đi theo thì trong lòng cũng phải bức hỏa. Lúc này, sức chịu đựng của Diệp Khôn đã đạt tới cực hạn!

Nhưng, đúng vào lúc hắn đang chuẩn bị tiếp tục chửi rủa, trong đầu bỗng vang lên một tiếng thờ dài.

"Ai?" Diệp Khôn chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, hắn quay trái quay phải, xung quanh vẫn không có người nào!

Chẳng lẽ có quỷ thật?

Diệp Khôn chỉ cảm thấy da đầu run lên, toàn bộ tóc gáy trên người dựng đứng hết cả. Đối với quỷ mà nói, ở trong giới Tu Tiên cũng được coi là chuyện bình thường. Thậm chí, trong Tầng Thứ Các của Diệp gia cũng có không ít các loại thư tịch mô tả về yêu ma quỷ quái. Tuy nhiên, nghe là một chuyện, nhưng thấy thì lại là một chuyện khác!

Trong lúc Diệp Khôn đang do dự, trong đầu hắn bỗng vang lên một tiếng cười to vô cùng khoa trương: "Khắc khắc khắc! Ngươi đang hỏi bản tôn là người hay là quỷ sao?"

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?" Lần này, Diệp Khôn cuối cùng cũng khẳng định được, bên cạnh hắn nhất định có quỷ!

Nhưng, không đợi hắn kịp nghĩ ra phương pháp ứng phó, giọng nói kia lại lập tức vang lên: "Nếu như ngươi đã không biết bản tôn là ai, vậy thì ngươi hãy tự mình tiến vào nhìn cho rõ ràng đi, khắc khắc khắc!"

Tiến vào?

Diệp Khôn đang định hỏi "Tiến vào cái gì" thì đã cảm nhận được trong đầu truyền đến một loại giằng xé đau đớn vô cùng. Ngay sau đó, hai mắt hắn nhắm lại, trực tiếp ngất đi.

...

Trong một khoảng hư không vô tận, xung quanh được bao phủ bởi sương mù, tĩnh lặng không một tiếng gió, tiếng động, im lìm giống như vùng đất chết.

Nhìn cảnh tượng vô cùng âm u giống như đã từng trải qua, Diệp Khôn trái lại đã lấy lại được bình tĩnh. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong hư không phía trên đỉnh đầu mình là một con yêu thú khổng lồ toàn thân có ánh sáng đen bao bọc. Con yêu thú này có hình dáng của một con hổ lớn, thể nhưng nửa người trên của nó lại không khác gì nhân loại, bộ lông trên cơ thể tung bay phát ra khí phách vô cùng tận. Mà cái bắt mắt nhất của con yêu thú này lại là một cái miệng rất lớn.

Cảnh tượng giống hệt như trong mơ lần trước!

Tuy nhiên, cảnh tượng lúc này so với cảnh trong mơ lúc trước có điểm khác biệt. Đó chính là lần trước khi con yêu thú này cúi đầu, Diệp Khôn chỉ nhìn thấy trong đôi mắt lạnh như băng của nó hiện lên vẻ bạo ngược cùng tham lam. Nhưng lần này thì khác, bên trong đôi mắt nó, ngoại trừ cái vẻ bạo ngược cùng tham lam như lúc trước thì lúc này còn xuất hiện thêm một chút giễu cợt.

"Đây là nơi nào. . ." Diệp Khôn hít sâu một hơi, hỏi.

"Đây là Thức Hải. Hay nói một cách đơn giản, nơi đây chính là bên trong đầu ngươi. Sau khi thăng nhóc con nhà ngươi tấn chức Trúc Cơ, nguyên thần sẽ lập tức tiến vào nơi này." Yêu thú khổng lồ bỗng nhiên mở miệng, giọng nói tang thương mà bèn nhợt. Nó lấy ngón tay mình chỉ vào đầu mình, vẻ giễu

cột trong mắt ngày càng tăng.

Theo mỗi một câu nói của nó, sắc mặt Diệp Khôn lại thêm một phần khó coi. Đến cuối cùng, sắc mặt của hắn đã trở nên âm trầm như nước, hỏi gần từng câu từng chữ: "Nói cách khác, người hiện tại đang ở trong Thức Hải của ta?"

"Chuẩn!" Yêu thú cười ha ha, kết thúc câu chuyện lạ bằng một tràng vỗ tay. Sau đó, nó dùng ánh kiêu ngạo nhìn lướt qua Diệp Khôn: "Trong đám nhân loại ngu xuẩn thì người cũng có thể được liệt vào nhóm những kẻ thông minh."

"Cảm ơn người đã khích lệ!" Trong mắt Diệp Khôn hiện lên tia lửa. Tuy nhiên, hắn dù sao cũng đã trải qua không ít chuyện nên trong lòng hắn hiểu rất rõ. Nếu như bản thân mình gặp phải nguy hiểm, càng giữ được tỉnh táo thì càng có thể nghĩ ra phương pháp đối phó.

Sau khi hít sâu mấy hơi, Diệp Khôn liền khôi phục lại bình tĩnh. Hắn nhìn chăm chăm vào yêu thú một lúc, hai mắt khẽ híp lại một chút, giống như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó. Rất nhanh, hắn bỗng nhiên giật mình hiểu ra, nói: "Thì ra là thế, ta biết người là ai rồi!"

"Oa? Không tưởng tượng nổi, một tên nhân loại nhỏ bé như người lại có thể nhận ra được bản tôn." Trên mặt Thao Thiết lộ ra vẻ khinh thường, nhưng trong mắt lại hiện lên rõ vẻ đắc ý.

Yêu thú quả nhiên là yêu thú, đầu óc thật sự ngu si!

Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, nói: "Hừ, thật ra chỉ cần suy nghĩ đơn giản một chút là biết. Nếu ta đoán không sai, dị biến phát sinh trong cơ thể ta nhất định có quan hệ với người."

"Không sai." Thao Thiết nheo mắt lại, gật đầu.

"Dị biến phát sinh trong cơ thể ta xuất hiện ngay sau khi Thu Liệp được tổ chức. Đó chính là tia sáng màu đen từ miệng con hổ kia bắn vào cơ thể ta." Diệp Khôn vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào tên đầu sỏ khiến mình không thể tham gia Thu Liệp. Diệp Khôn càng nghĩ càng tức, cộng thêm chuyện hôm nay tên khốn này đã ở trong cơ thể mình giả thần giả quỷ; lửa giận trong lòng hắn dần dần bốc lên, cánh tay chỉ thẳng vào mặt con yêu thú khổng lồ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người chính là con hổ chết tiệt kia!"

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Giao Dịch

Con hổ?

Thao Thiết ngây người, kinh ngạc nhìn Diệp Khôn.

"Hừ! Còn muốn giả ngây giả ngô nữa sao? Đừng tưởng là ta không biết gì. Lần tổ chức Thu Liệp trước, người đã bất ngờ xuất hiện bên cạnh ta, sau đó có một tia sáng màu đen bắn ra từ đầu người chui vào cơ thể ta. Khi ta hỏi những người xung quanh thì bọn họ đều nói là không thấy tia sáng đen nào cả. Nếu ta đoán không nhầm thì người chính là yêu hồn kia."

"Người là con hổ chết tiệt, tại sao lại chui vào trong đầu ta, hại ta không thể tham gia Thu Liệp..."

"Đồ con rùa chết tiệt, lại còn giả thần giả quỷ nữa chứ, mau biến lại như cũ cho bố!"

Những tiếng mắng chửi liên tiếp vang lên trong Thức Hải. Thao Thiết kinh ngạc, đứng nguyên tại chỗ như hóa đá. Nó đã bị Diệp Khôn mắng đến đầu óc hỗn loạn hết cả.

Thân là yêu thú khổng lồ Thao Thiết từng tung hoành viễn cổ, lấy thiên địa linh khí làm thức ăn, có thể nói là bá chủ của yêu tộc thời thượng cổ.

Nhưng không ngờ hôm nay nó lại bị một nhân loại nhỏ bé chỉ thẳng vào mặt mắng cho té tát!

Cho dù là tên Thiên Vô Nhai lúc trước, sau khi hắn đánh bại nó, tên kia vẫn giữ được vẻ tôn kính với nó.

Đã bao lâu rồi chưa bị mắng chửi như vậy? Không! Nói đúng hơn là nó chưa từng trải qua chuyện này!

Cả người Thao Thiết run rẩy, cặp mắt to lớn tràn đầy vẻ hung ác.

"Tên nhân loại tí tiện, chính ngươi tự tìm đường chết đấy nhé!"

Thao Thiết gầm lên giận giữ, vung mạnh bàn tay đập về hướng Diệp Khôn. Một luồng của nó giống như ngọn núi lớn rơi xuống mang theo tiếng gió rít dữ dội. Nếu bị luồng này đập trúng thì kể cả là một ngọn núi cũng sẽ bị nghiền nát.

Tuy rằng uy thế khủng bố lan khắp ra Thúc Hải, nhưng không biết tại sao Diệp Khôn lại không cảm thấy một chút uy hiếp nào cả. Cảm giác này càng làm cho hắn càng thêm phần chắc chắn phán đoán trong lòng. Hắn đứng yên tại chỗ không thèm tránh không né, cười to nói: "Đây chỉ là ảo ảnh mà thôi. Ta không tin ngươi có thể làm ta bị tổn thương."

Bàn tay kia dừng lại trước người Diệp Khôn chừng nửa thước. Khoảng hư không trên đầu hắn, lơ lửng hiện lên từng gợn sóng nhỏ li ti, giống như sóng nước đang dập dềnh.

"Hả?" Thấy một màn như vậy, Diệp Khôn và Thao Thiết đều giật mình giống nhau.

Trong mắt Thao Thiết hiện lên vẻ khiếp sợ không sao giải thích nổi. Ngay sau đó, nó bỗng nhiên nghĩ đến chuyện lần trước tiến vào trong cơ thể Diệp Khôn đã thi triển ra "Đồng Tâm khế ước".

"Đồng Tâm khế ước" có thể nói là một loại bí thuật khế ước cực kì quý dị, tục truyền rằng bí thuật này được sáng tạo ra bởi một tên tu sĩ nhân loại. Bởi vì người này lúc trước gặp được linh hồn của một con linh thú đang bị thương nặng gần như sắp chết. Mà lúc đó gã cũng đang bị thương nặng, căn bản không có một chút pháp lực nào cả. Đối mặt với linh thú gần như sắp chết, người này bỗng nhiên lóe lên một cái ý tưởng, đem "Linh Thú huyết khế" thay đổi, sáng tạo nên bí thuật khế ước "Đồng Tâm khế ước". Cái gọi là "đồng tâm" thực chất chính là trói buộc linh hồn. Sau khi kí kết khế ước, linh thú có thể từ linh hồn trong cơ thể chủ nhân hấp thu linh hồn lực. Nhưng nếu chủ nhân chết đi, yêu thú cũng mất đi linh hồn lực, theo đó chính là cái chết.

Ban đầu, Thao Thiết có được "Đồng Tâm khế ước" cũng chỉ cảm thấy khế ước này khá thú vị mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, mấy trăm sau đó, chính cái khế ước này đã cứu tính mạng của nó!

Nhưng cái khế ước này vốn căn cứ theo "Linh Thú huyết khế" cải biến mà thành. Bên trong "Linh Thú huyết khế" bao hàm pháp tắc thiên địa, quy định linh thú không được công kích chủ nhân. Nói cách khác, ngoại trừ Diệp Khôn không thể ra lệnh cho nó thì nó cũng gần giống như một con linh thú của Diệp Khôn.

Trong giây lát, Thao Thiết hiểu rõ được nguyên nhân, nó nhất thời chìm vào trong im lặng. Nhân loại trước mặt tuy hết sức nhỏ bé, nhưng hiện tại nó đang ở trong tình huống đứng dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, trong lòng Thao Thiết bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Nhân loại, bản tôn gọi là Thao Thiết, yêu thú không lẽ sống từ thời thượng cổ."

"Thao Thiết?" Diệp Khôn ngây người, nghi hoặc nói: "Đó là yêu thú gì?"

"Ngươi không biết bản tôn sao?" Thao Thiết trợn mắt há mồm.

"Tại sao ta phải biết ngươi?" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào yêu hồn trước mặt, bày ra một bộ dáng cơ hội: "Ta không cần biết ngươi là ai mà chỉ cần ngươi nói rõ một chuyện. Tại sao ngươi lại tiến vào trong Thúc Hải của ta?"

Nghe Diệp Khôn nói vậy, hai mắt Thao Thiết tròn tròn, nó đã bị Diệp Khôn làm cho tức điên lên.

Sau khi hít sâu mấy hơi, nó rốt cục đã đem cơn giận nén xuống, lạnh lùng nói: "Nhân loại, nơi này mặc dù là Thúc Hải của ngươi, nhưng với thực lực hiện tại của ngươi thì còn lâu mới có thể đánh thương được ta. Nếu như không có bản tôn ra tay thì ngươi cũng đừng hy vọng có thể rời khỏi nơi này!"

Diệp Khôn nghe vậy, hai mắt khẽ nheo lại, hắn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, trực tiếp đánh ra "Lang Nha Thúc". Hắn đập mạnh xuống đất một cái, cả người giống như mũi tên xông tới.

Lúc trước Thao Thiết công kích đã khiến cho Diệp Khôn biết được tên này thật sự không thể làm hắn bị thương. Cho nên, Diệp Khôn vừa ra tay đã thi triển ngay sát chiêu mà hắn quen thuộc nhất là Lang Giao!

Trong giây lát, Diệp Khôn đã lao đến trước mặt Thao Thiết, hai tay hắn vurun ra, nguyên khí quần quanh bàn tay dường như hoá thành một cái đầu sói khổng lồ hung hăng cắn về hướng Thao Thiết.

Đối mặt với một kích của Diệp Khôn, Thao Thiết không nhúc nhích tẹo nào. Khoé miệng nó hiện lên một nụ cười khinh miệt, giống như cười nhạo Diệp Khôn không biết tự lượng sức mình.

"Hừ!" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, nguyên khí trong kinh mạch điên cuồng tuôn ra, có thể nói đã dốc hết sức lực thi triển chiêu Lang Giao này.

Nhưng một màn xảy ra kế tiếp đã khiến Diệp Khôn trợn mắt há mồm. Nguyên khí biến thành miệng sói cắn vào Thao Thiết lại không có một chút tác dụng nào cả, thân thể hắn cũng theo đó lao xuyên qua người Thao Thiết.

Nhìn khuôn mặt khó tin của Diệp Khôn, Thao Thiết rốt cục cũng mở miệng châm chọc, nói: "Nhân loại ngu ngốc, thân thể bản tôn chính là yêu hồn, ngươi tưởng với một chút thực lực này đã có thể làm bản tôn bị thương ư?"

"Chẳng phải ngươi cũng không thể làm ta bị thương sao?" Diệp Khôn trả lời không chút khách khí.

Khuôn mặt Thao Thiết cứng lại, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Khôn một cái rồi quay đầu đi.

Bên trong Thức Hải trở nên yên tĩnh. Diệp Khôn vừa nhú mày nhìn Thao Thiết vừa cẩn thận suy tính. Tình huống hiện tại đã quá rõ ràng. Mặc dù hắn không biết kẻ tự xưng là "Thao Thiết" này rốt cục là yêu hồn của loại yêu thú nào, nhưng hiện tại hắn cũng không có cách nào làm tổn thương cái yêu hồn này được. Mà đối phương cũng không cách nào làm hắn bị thương. Tuy rằng tự nhiên có một con yêu thú cư ngụ trong cơ thể đã khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ còn nước mặc kệ mà thôi.

Chẳng qua, Diệp Khôn cũng không cam lòng cứ như vậy mà rời đi.

Trong lúc hắn đang do dự, Thao Thiết ở cách đó không xa bỗng nhiên mở miệng: "Nhân loại, chúng ta làm một cuộc giao dịch được không?"

"Giao dịch?" Hai mắt Diệp Khôn híp lại, cười lạnh nói: "Nếu ngươi đã phải sống nhờ trong thân thể của ta thì hẳn là ngươi đang bị thương rất nặng. Ngươi muốn ta giúp ngươi chữa thương?"

"Không sai, yêu hồn của bản tôn đã bị thương rất nặng. Tuy sống trong Thức Hải của ngươi cũng giúp cho thương thế của ta có phần giảm bớt. Nhưng do bản thân ngươi quá yếu ớt, nếu bản tôn muốn khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh thì chỉ còn cách mượn ngoại lực mà thôi." Thao Thiết lắc đầu nói.

"Tại sao ta phải giúp ngươi chữa thương? Chờ cho thương thế của ngươi tốt lên, người đầu tiên ngươi đối phó không phải là ta sao?" Diệp Khôn cười lạnh, đạo lý này sao hắn lại không hiểu được cơ chứ. Nếu không phải thực lực hiện tại của hắn quá yếu thì hẳn đã trực tiếp đánh chết cái yêu hồn Thao Thiết này rồi.

Nghe vậy, Thao Thiết im lặng hồi lâu, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu ta có thể giết ngươi thì bản tôn đã sớm ra tay rồi. Ngươi hãy nhắm mắt lại cảm nhận tình hình của Thức Hải thì sẽ hiểu rõ được nguyên nhân."

Diệp Khôn kinh ngạc nhìn bộ dáng mở miệng khó khăn của Thao Thiết. Diệp Khôn nhắm mắt lại, ngay sau đó hắn liền cảm nhận được một luồng lực lượng không biết tên đi thẳng tới đỉnh đầu. Khi luồng lực lượng này tiến vào, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện ra những thông tin có liên quan đến "Đồng Tâm khế ước".

Sau khi Diệp Khôn xem hết những thông tin liên quan đến "Đồng Tâm khế ước", trong lòng hắn nhất thời nổi giận.

Chết tiệt, thì ra tên này không chỉ sống nhờ trong Thức Hải của mình mà còn hấp thu linh hồn lực của mình để bổ sung cho hồn lực của hắn.

Sau khi xem xong "Đồng Tâm khế ước", Diệp Khôn cuối cùng cũng hiểu được vì sao lúc trước Thao Thiết ra tay lại tạo nên cảnh tượng như vậy trên bầu trời.

"Ngươi đúng là trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo." Diệp Khôn không nhịn được nói châm chọc.

Sắc mặt Thao Thiết hết chuyển sang xanh rồi lại chuyển sang trắng, thẹn quá hoá giận nói: "Ngươi đã rõ ràng vì sao bản tôn không thể làm ngươi bị thương tổn, vậy rốt cục ngươi có làm cuộc giao dịch này không?"

"Ngươi lấy gì giao dịch với ta?" Hai mắt Diệp Khôn híp lại, trong đầu nghĩ đến "Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công" cùng "Bộ tộc Ngân Lang" lúc trước Thao Thiết nhắc tới.

"Chẳng phải ngươi muốn trở nên mạnh mẽ sao? Bản tôn chính một trong những bá chủ của yêu tộc thời viễn cổ, yêu thú khổng lồ Thao Thiết đã sống không dưới vạn năm. Chỉ cần ngươi có thể tìm được những thứ khiến cho bản tôn hài lòng thì kể cả là chiến kỹ, bí tịch, hay thậm chí là di tích từ thượng cổ, bản tôn cũng đều có thể cho nói cho ngươi."

Thao Thiết liếm liếm môi, nói bằng một giọng vòng vèo mê hoặc: "Công pháp ngươi tu luyện không phải là Mô Phong Thú chiến kỹ sao? Bản tôn chính là chí tôn của yêu tộc, trong tay ta có rất nhiều công pháp yêu tộc giống như là Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết ngươi đang tu luyện. Mặc dù công pháp của ngươi chỉ là bất chúc Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công nhưng so với uy lực thực tế thì lại kém hơn không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên đặt tên rất chính xác, cũng chỉ có những con sói tàn tật mới có thể thi triển ra loại chiến kỹ thế này. Về phần Hoả Hồ chiến kỹ, hừ, nhanh nhẹn có thừa nhưng khí phách lại chưa đủ. Kể sao thì bộ tộc Hoả Linh Yêu Hồ cũng là bá chủ một phương, một bộ chiến kỹ tốt như vậy lại bị đám nhân loại ngu xuẩn các ngươi bất chúc thành như mèo con vồ mồi."

Dù sao Thao Thiết cũng là một con yêu thú tuyệt thế tung hoành thiên hạ thời viễn cổ. Ánh mắt cùng sự từng trải của nó thì làm sao Diệp Khôn có thể so sánh. Chỉ cần vài câu ngắn ngủi đã khiến cho hắn hiểu được thêm nhiều điều.

Dường như thấy được Diệp Khôn đang động tâm, nó nhếch miệng cười một tiếng: "Nhân loại, bản tôn biết ngươi rất muốn trở nên mạnh mẽ. Chắc hẳn ngươi cũng biết, một quyền chiến kỹ tốt có tác dụng thế nào đối với việc thăng cấp. Hơn nữa, Tàn Tật Lang chiến kỹ của ngươi có vẻ đã đạt tới bình cảnh. Chỉ cần ngươi giúp bản tôn làm một việc, bản tôn sẽ lập tức biến ảo ra Ngân Lang, giúp ngươi thấy được sự huyền bí trong quá trình săn mồi của chúng."

Tuy rằng Diệp Khôn hiểu rõ được trên thế giới này không có bữa ăn nào mà không phải trả tiền. Nhưng, khi nghe được câu này của Thao Thiết, trái tim hắn cũng không kìm được đập mạnh lên.

Q.1 - Chương 31: Giải Thích Nghi Vấn.

- Thế nào nhân loại? Đây chính là giao dịch theo nhu cầu đó.

Thao Thiết tranh thủ nói thêm.

- Cần ta giao ra thứ gì?

Diệp Khôn hít sâu một hơi, ngữ khí của hắn có phần buông lỏng. Dù sao thứ Thao Thiết lấy ra trao đổi cũng là thứ mà hắn đang cần nhất!

- Khắc khắc khắc, nhân loại, người rất thông minh. Thứ mà bản tôn cần chính là yêu hạch, dĩ nhiên là phẩm cấp càng cao càng tốt. Nếu người giao ra được yêu hồn của yêu thú từ cấp năm trở lên thì không còn gì có thể tốt hơn.

Cái miệng Thao Thiết há to, tham lam liếm liếm môi.

- Yêu hạch?

Diệp Khôn sững sốt, với thực lực hiện tại của hắn mà đi tìm yêu hồn cấp năm cùng yêu hạch cấp cao thì đúng là tự mình đi tìm đường chết. Nhưng, nếu là một số yêu hạch cấp một thì bên trong Phong Tuyết sơn mạch này cũng có không ít. Chẳng qua...

- Giao dịch thế nào? Dù sao giao dịch là do người đưa ra, công pháp cũng ở trên tay người, cho nên giá cả không thể để người định đoạt được. Hơn nữa, nếu như người lấy ra mấy loại công pháp công pháp mà ta không thể tu luyện được, vậy thì đối với ta cũng không có tác dụng gì cả.

Diệp Khôn cười lạnh nói.

- Nhân loại, người rất khôn khéo. Yên tâm đi, nếu bản tôn đã đưa ra giao dịch thì sao lại có thể bạc đãi người. Mọi việc cứ dựa theo giá cả chiến kỹ trên thị trường nhân loại các người đi. Muốn thu mua chiến kỹ thì cần phải có linh thạch, lấy giá trị yêu hạch quy đổi sang linh thạch, còn giá tiền sẽ bớt cho người một nửa, thế nào?

Thao Thiết nhếch miệng, cười nói.

Trái tim Diệp Khôn đập thình thịch. Mặc dù chiến kỹ có thể mua được, nhưng nếu là chiến kỹ cao cấp thì kể cả là có tiền cũng không mua được. Phần lớn tu sĩ trong tay có linh thạch nhưng cũng rất khó mua được chiến kỹ cao cấp. Chứ chưa nói đến Thao Thiết chỉ đòi một nửa giá tiền.

Chẳng qua, trong lòng Diệp Khôn cũng rõ ràng, lúc này tuyệt đối không thể bỏ qua tất cả, nếu không hắn sẽ bị rơi vào thế bị động khi giao dịch. Hắn hít sâu một hơi, hỏi:

- Trong tay người có bí tịch không?

- Bí tịch?

Thao Thiết nghe vậy cười lạnh, nói:

- Nhân loại, lòng tham của người thật sự là rần rần nổi. Trong tay bản tôn đúng là có bí tịch yêu tộc. Nhưng đối với bí tịch yêu tộc vĩ đại của ta, nhân loại ngu xuẩn các người không thể nào tu luyện được đâu.

Diệp Khôn đảo cặp mắt trắng dã, trả lời một cách mỉa mai:

- Nhưng hiện tại, người chân chính thống trị đại lục chính là nhân loại chúng ta đây.

- Hừ!

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, câu nói của Diệp Khôn khiến nó nghĩ tới bản thân mình đã bị nhân loại đánh bại rơi vào kết cục hiện giờ, sắc mặt nhất thời trở nên âm u:

- Nhân loại, cái giao dịch này người có đồng ý hay không?

- Đồng ý! Cái giao dịch này không tệ, tất cả đều là thứ ta cần, tại sao lại không đồng ý cơ chứ?

Nghe vậy, khuôn mặt Thao Thiết nhất thời trở nên mừng rỡ, nó đang chuẩn bị mở miệng thì lại thấy Diệp Khôn cười hắc hắc, nói:

- Nhưng trước đó, chúng ta cũng cần tính toán lại một chút nợ nần chứ?

- Nợ nần gì?

Thao Thiết hơi sững sốt, hai mắt lộ ra vẻ cảnh giác. Chỉ mới tiếp xúc trong thời gian ngắn, nó đã biết được tên nhân loại trước mắt này là một kẻ cực kỳ gian xảo.

- Thứ nhất, ngươi hiện tại đang nương nhờ trong thức hải của ta. Hay nói cách khác, chỗ ở hiện giờ của ngươi là do ta cung cấp. Ta nghe những lời ngươi nói lúc này thì có vẻ như ngươi cũng hiểu biết chút ít về xã hội loài người. Nói vậy hẳn ngươi cũng đã rõ, thế giới loài người chúng ta có một nơi gọi là quán trọ, cho nên ngươi nhất định phải đưa ta tiền trọ.

Diệp Khôn giơ một ngón tay, cười gian một tiếng. Hắn không thèm để ý đến Thao Thiết đang trợn mắt há mồm, nói tiếp:

- Thứ hai, ta chính là người cứu mạng ngươi. Tuy rằng việc đó là do ngươi tự mình chủ trương, thế nhưng đã làm ngươi, à quên, làm yêu thì cũng phải hiểu được đạo lý: có ân thì phải trả. Cho nên ngươi cũng phải trả cho ta một chút thù lao đi chứ. Nếu ngươi đã luôn mồm tự xưng là yêu thú không lồ thì thân phận trong yêu tộc chắc hẳn rất cao rồi. Ví dụ như ta cứu giúp hoàng đế của đế quốc Vân Cảnh thì ta chắc chắn cũng sẽ được ban thưởng vô số vàng bạc châu báu. Ngươi thân là yêu thú không lồ, chắc hẳn sẽ không thua kém một tên hoàng đế nhân loại chứ?

Thao Thiết đang ngây người cũng phải chuyển thành tức giận, hai con mắt trợn tròn.

Nhưng Diệp Khôn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn giơ ngón tay thứ hai lên, rồi lại giơ tiếp ngón tay thứ ba, sau đó mở miệng nói:

- Thứ ba, cái "Đồng Tâm khế ước" kia ta cũng đã xem qua. Hiện tại ngươi có thể sống được hoàn toàn dựa vào việc hấp thu linh hồn lực của ta. Đã ăn cơm còn không muốn trả tiền ư? Ngươi không muốn nói câu nào sao?

Nói xong, Diệp Khôn khoanh hai tay trước ngực, cười tủm tỉm nhìn Thao Thiết.

- Ngươi đúng là tên nhân loại vừa tham lam vừa gian xảo...

Cái miệng không lồ của Thao Thiết há ra, nặng nề thờ dốt ra mấy tiếng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nhân loại, ngươi đừng quá đáng quá. Khi bản tôn tiến vào thân thể ngươi đã mang theo một tia bản nguyên tinh huyết dung nhập vào trong cơ thể ngươi. Hiện tại ngươi có thể tiêu hoá nhanh chóng linh thảo, linh dược đều là nhờ công lao của bản tôn. Hơn nữa, lần này bản tôn kéo ngươi vào trong thức hải cũng mang đến sự trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện của ngươi đấy!

- Hóa ra là vậy.

Diệp Khôn rốt cục cũng hiểu rõ được nguyên nhân vì sao thân thể mình lại biến thành như vậy. Nhưng sau khi nghe hết câu, trong lòng hắn cũng xuất hiện rất nhiều nghi hoặc, kìm không được, hỏi:

- Nói vậy là sao?

- Nhân loại ngu dốt!

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, nhịn không được nói:

- Cảnh giới hiện nay của ngươi là Tiên Thiên đệ bát tầng. Nếu ngươi muốn thăng cấp lên Tiên Thiên đệ cửu tầng thì phải hợp nhất mười hai đạo chính kinh trong cơ thể, sau đó mở ra huyết khí hải ở đan điền. Nguyên khí trong đan điền sẽ cô đọng lại thành nguyên thần, cái này ngươi cũng nên biết trước đi.

- Cái này không cần ngươi phải dạy!

Diệp Khôn liếc mắt.

Thao Thiết có chút tức giận, nhếch miệng nói:

- Vậy ngươi hẳn cũng biết làm thế nào để Trúc Cơ?

Diệp Khôn ngẩn người, điều này thì hắn thực sự không biết. Vừa nghĩ tới điểm này, Diệp Khôn không khỏi nhìn thoáng qua Thao Thiết, nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ là thức hải?

- Hừ, coi ngươi có chút thông minh. Chẳng qua kiến thức còn quá nông cạn!

Thao Thiết giễu cợt một câu, nói tiếp:

- Sau khi tu sĩ nhân loại các người đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, nguyên khí được cô đọng sẽ dung hợp với hồn phách tạo thành nguyên thần. Mà sau khi nguyên thần được tạo thành thì chỉ có thể ở trong huyết khí hải, không thể nào phát huy được tác dụng lớn nhất là thần thức. Chỉ khi để cho nguyên thần rời khỏi huyết khí hải, sau đó phá tan vách ngăn của thức hải tiến vào bên trong. Đến lúc đó, linh khí bên trong đan điền sẽ ngưng tụ thành pháp lực, còn linh hồn lực cũng hoá thành thần thức, hai thứ đó hợp nhất với nhau thì mới có thể phát huy công hiệu chân chính của chiến kỹ.

- Mà trước đó, tu sĩ cũng không có cách nào tiến vào bên trong thức hải vì bị vách ngăn bên ngoài thức hải chặn lại. Hiện tại ta đem người lôi vào trong thức hải thì chẳng khác gì đã giúp người phá tan vách ngăn. Đến lúc người tiến giai Trúc Cơ sẽ thuận lợi hơn nhiều so với những tu sĩ khác.

Thao Thiết nói xong, cổ nện tức giận trừng mắt nhìn Diệp Khôn:

- Còn một thứ này nữa. Bản nguyên tinh huyết lúc trước của bản tôn cũng đã đủ để bồi thường cho người rồi, nhân loại các người đúng là được voi đòi tiên!

Diệp Khôn bĩu môi thầm nghĩ: "Nếu người không kéo ta vào đây thì hai ta làm sao có thể giao dịch được". Chẳng qua hắn cũng không nói ra lời này, trong lòng hắn hiểu được mình không nên chèn ép Thao Thiết quá nhiều. Hơn nữa, muốn biết những lời Thao Thiết có phải là thật hay không thì chỉ cần hỏi Diệp Nam Thiên là rõ ràng. Hắn cố tình làm ra vẻ mặt trầm ngâm khiến Thao Thiết không nhịn được trở nên gấp gáp, sau đó hắn mới giả bộ miễn cưỡng nói:

- Thôi, coi như là một chút thành ý của ta, kế tiếp người cũng nên để cho ta thấy người có thể cho ta thứ gì đi chứ? Còn nữa, nếu như ta lấy được yêu hạch thì ta giao cho người thế nào?

Thấy bộ dáng vô si của Diệp Khôn, Thao Thiết tức giận đến mức thất khiếu bốc khói. Chẳng qua lúc này nó đang phải cầu cạnh Diệp Khôn nên chỉ có thể oán hận thở hắt hên hẩy mấy hơi, sau đó mới lên tiếng:

- Bản tôn có thể cho người nhiều thứ. Thế nhưng, hiện tại thằng nhóc nhà người lấy gì ra để trao đổi với ta? Về phần yêu hạch thì người cứ việc yên tâm, người chỉ cần buông bỏ không chế đối với thân thể, bản tôn tự có cách không chế cơ thể người... Hừ, bản tôn biết người đang suy nghĩ điều gì. Đây chẳng qua chỉ là một cái thân thể nhân loại mà thôi. Nếu bản tôn muốn nó thì đã sớm cướp lấy rồi. Ban đầu, lúc con tiểu hoả miêu kia muốn giết người, chính là bản tôn đã ra tay cứu người đó. Nếu tính cả thêm lần này nữa thì bản tôn đã cứu người hai lần rồi!

- Tiểu hoả miêu?

Diệp Khôn mở trừng hai mắt, rất nhanh nghĩ đến tiểu hoả miêu trong lời nói của Thao Thiết chính là con Hoả Đề Hồ xem chút nữa đã lấy đi tính mạng hắn.

Chả trách lúc ấy ngoại trừ yêu hạch trên người Hoả Đề Hồ bị mất đi thì những thứ khác vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí cả Luyện Cốt Thảo cũng không sao. Hóa ra là do Thao Thiết xuất thủ!

Sau khi giải thích được các hiện tượng kì quái lúc trước, sự tức giận trong lòng Diệp Khôn đối với việc bị Thao Thiết chiếm cứ thân thể đã giảm không ít.

Tuy rằng trong cơ thể tự nhiên có thêm một tên hàng xóm cũng khiến hắn khó chịu, nhưng tên hàng xóm này lại có thể trợ giúp thực lực của hắn tăng lên, đồng thời khi hắn gặp nguy hiểm còn có thể ra tay tương trợ. Dù sao, dưới sự trói buộc của Đồng Tâm khế ước, nếu như hắn chết thì yêu hồn Thao Thiết cũng sẽ chết theo. Cho nên, nếu như hắn gặp phải nguy hiểm thì lão yêu này chắc chắn sẽ ra tay tương trợ.

Nghĩ đến đây, Diệp Khôn nhún vai:

- Ta đồng ý phương thức giao dịch này. Tuy nhiên, hiện tại trong tay ta không hề có yêu hạch, bắt buộc phải đi tìm yêu thú rồi.

- Không cần phải phiền phức như vậy. Khắc khắc, bên dưới đáy đầm kia có một con yêu thú đang sinh sống.

Nghe được lời đáp ứng của Diệp Khôn, Thao Thiết liếm môi, nói vội:

- Đáy đầm?

Diệp Khôn kinh hãi, hắn đã từng ở trong đáy đầm luyện công hai lần. Nếu như có yêu thú thì sao hắn lại không phát hiện ra được.

- Không sai, nó sống ở ngay dưới đáy đầm. Khả khả, đây chính là một con Thủy Vân Thú rất lớn. Nếu bản tôn đoán không sai, trong cơ thể nó chắc chắn sẽ có yêu hạch.

Thao Thiết liếm liếm môi, trong mắt đầy vẻ tham lam:

- Nếu bản tôn nuốt được viên yêu hạch này thì linh hồn lực sẽ có thể được củng cố...

Thao Thiết còn chưa nói hết lời thì đã bị Diệp Khôn xen vào:

- Người bị điên sao? Thủy Vân Thú chính là yêu thú cấp hai đấy! Chết tiệt, nơi này còn có yêu thú cấp hai sinh sống ư? Chẳng trách ta không nhìn thấy con yêu thú nào xuất hiện quanh đây, hóa ra nơi này chính là địa bàn của yêu thú cấp hai...

Diệp Khôn mở to hai mắt mà nhìn, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Yêu thú cấp hai chính là tương đương với tu sĩ nhân loại có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ. Thậm chí có một số yêu thú cấp hai thực lực mạnh mẽ có thể so sánh với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Bằng vào thực lực hiện tại của hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Thủy Vân Thú!

Mà hiện tại con Thao Thiết chết tiệt này lại kêu hắn đi giết yêu thú cấp hai?

- Nhân loại nhát gan, bản tôn còn chưa nói hết đâu. Mặc dù nó là một con yêu thú cấp hai nhưng hiện tại nó đang trong giai đoạn lột da thăng cấp. Lúc này chính là thời kỳ Thủy Vân Thú yếu nhất, lấy thực lực hiện tại của ngươi chắc hẳn cũng có được năm thành đánh thắng nó.

Thao Thiết khinh thường nói.

- Hừ, cho dù mọi chuyện đúng như lời ngươi nói nhưng Thủy Vân Thú hiện đang sống sâu dưới đáy đầm. Mà trong đầm sâu khắp nơi đều là xoáy nước, ta có thể phát huy được năm thành thực lực cũng là việc không tệ rồi.

Diệp Khôn bắt vì sở động(1). Mặc dù Diệp Khôn rất tự tin nhưng hắn cũng không tự đại đến mức cho rằng bản thân mình có thể đánh thắng Thủy Vân Thú.

- Nhân loại, chính ngươi đã đáp ứng bản tôn...

Thao Thiết vừa mở miệng đã bị Diệp Khôn cắt đứt:

- Ta đúng là đã đáp ứng tìm kiếm yêu hạch cho ngươi, nhưng ngươi cũng chưa có nói là muốn yêu hạch của Thủy Vân Thú.

Nhìn bộ dáng du diêm bất xâm(2) của Diệp Khôn, Thao Thiết không khỏi nhũn mảy. Tuy nhiên, Thao Thiết rất nhanh nhếch miệng nở nụ cười:

- Nhân loại, ngươi đừng vội từ chối nhanh như vậy. Mặc dù Thủy Vân Thú ở trong nước có thực lực cường đại nhưng nó còn có một điểm yếu trí mạng. Hơn nữa, đừng quên bản tôn và ngươi đã ký kết Đồng Tâm khế ước, nếu như ngươi chết thì bản tôn cũng sẽ chết theo.

Nhìn Diệp Khôn vẫn chưa bị thuyết phục, Thao Thiết cắn răng, trực tiếp ném ra miếng mồi lớn nhất:

- Nếu ngươi đáp ứng giúp bản tôn đánh chết Thủy Vân Thú lấy được yêu hạch, bản tôn sẽ giúp ngươi đem Tàn Tật Lang chiến kỹ thăng lên giai đoạn "Thú Ý". Sau khi lấy được yêu hạch, bản tôn sẽ có biện pháp khiến "Ngự Thú Tâm Kinh" của ngươi trực tiếp tăng lên tầng thứ ba!

(1) bắt vì sở động: không có hành động.

(2) du diêm bất xâm (dầu muối không chạm vào được): không bị thuyết phục

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Ngân Lang Khiếu Nguyệt.

"Ngự Thú Tâm Kinh tăng thứ ba? !" Trong lòng Diệp Khôn chấn động, hoài nghi nhìn Thao Thiết:

- Không phải ngươi đang nói đùa chứ? Tu luyện bí tịch không có đường tắt, chỉ có từng bước thăng cấp mà thôi. Ta có thể đạt tới tầng thứ hai cũng là nhờ Luyện Cốt Thảo trợ giúp, mà hiện giờ được lực của Luyện Cốt Thảo cũng bị ta hấp thu gần hết rồi. Ngươi cũng biết, hiện tại ta đang muốn nhanh chóng đề cao thực lực. Tính toán thời gian thì chỉ còn vài ngày nữa Diệp Ung sẽ trở về, chẳng lẽ trong vòng vài ngày ngươi có thể khiến Ngự Thú Tâm Kinh tăng lên tầng thứ ba sao?

- Hừ! Bản tôn cần gì phải lừa ngươi chứ? Nhân loại ngu ngốc, nếu ngay cả bản tôn ngươi cũng không nhận ra thì chắc hẳn ngươi cũng không biết tác dụng của bản nguyên tinh huyết?

Thao Thiết bĩu môi nói.

- Thì làm cho năng lực tiêu hoá của ta tăng cường đẩy thôi.

Diệp Khôn nhún vai, giống như không thèm để ý.

- Ngu ngốc, kém hiểu biết!

Thao Thiết khinh thường nói. Thao Thiết không quan tâm đến con mắt Diệp Khôn đã trợn trừng, y hơi do dự một chút, sau đó mới vô cùng không tình nguyện nói:

- Người đứng là kẻ ngu có phúc ngốc. Trong thiên địa này không biết có bao nhiêu người muốn lấy được bản nguyên tinh huyết của bản tôn. Nếu người đem bản nguyên tinh huyết này lấy ra, đừng nói là linh thạch, mà kẻ cả là chiến kỹ cùng bí tịch cửu phẩm, người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Dù sao trong thiên địa này cũng chỉ có một mình bản tôn là Thao Thiết.

- Mà hiện tại người cũng không phải là đã hấp thu bản nguyên tinh huyết của bản tôn đấy ư? Đây chẳng qua chỉ là lợi dụng chút xúi trong đó mà thôi. Tuy vậy cũng đủ giúp người tạo thành Thao Thiết chi vị (dạ dày) trong cơ thể.

- Thao Thiết chi vị? Đây chính là năng lực tiêu hoá thần kỳ?

Diệp Khôn nghi ngờ hỏi.

- Có thể nói là vậy. Nhưng hiện tại người cũng chỉ nắm giữ được một chút bề ngoài mà thôi.

Thao Thiết hít sâu một hơi, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ kiêu ngạo:

- Thao Thiết chi vị chính là thủ đoạn mạnh nhất của bản tôn. Thiên địa cùng vạn vật đều có linh, mà Thao Thiết chi vị chính là phệ linh. Nếu như có thể tu luyện tới cảnh giới cao thâm thì ở trong thiên địa này không có gì là không thể nuốt được. Sau khi tiêu hoá sẽ biến chúng thành linh khí dung nhập vào trong cơ thể, đây mới thực sự là Thao Thiết chi vị!

- Xìt...

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh. Nếu như không phải là Thao Thiết đang thổi da bò thì cái Thao Thiết chi vị này cũng quá kinh khủng rồi. Không có gì là không thể nuốt được. Nói cách khác, nếu như gặp phải địch nhân thì chỉ cần há mồm nuốt kẻ đó vào bụng, thậm chí còn có thể đem đối phương tiêu hoá thành linh khí gia tăng tu vi của bản thân.

Đây quả thực là công pháp tà đạo!

Chẳng qua, vừa nghĩ tới bản thân Thao Thiết vốn là yêu tộc, trong lòng Diệp Khôn bỗng bình thường trở lại.

- Mà đó mới là một trong những tác dụng của bản nguyên tinh huyết thôi.

Thao Thiết cười nói:

- Nếu người có thể hấp thu được một tia bản nguyên tinh huyết thì đương nhiên trong cơ thể của người sẽ sinh ra huyết mạch Thao Thiết. Chẳng qua thực lực của người quá yếu, đừng nói là bản tôn, cho dù là yêu tộc yếu nhất dưới trướng bản tôn cũng chỉ cần dùng một ngón tay là có thể bóp chết mười vạn tám ngàn tên nhân loại rác rưởi như người.

Sau khi hiểu được những lời châm chọc của Thao Thiết, hai mắt của Diệp Khôn trợn trừng nhìn y, còn Thao Thiết lại hưng phấn không thôi. Trước đây thực lực của y rất cường đại, nhưng lúc này nếu không tính đến cảnh giới thì thực lực hiện giờ của y cũng không hơn được tên nhân loại đang đứng trước mặt này là bao...

Trong lòng Thao Thiết thầm than một tiếng, giọng điệu của y cũng có chút thay đổi:

- Cho dù là thế, bản tôn cũng có thể giúp người hấp thu một phần nhỏ bản nguyên tinh huyết. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ nhưng cũng đủ thay đổi rất nhiều về thể chất của người. Theo như bản tôn thấy thì Ngự Thú Tâm Kinh này rõ ràng dựa trên một loại công pháp yêu thú nào đó biến đổi thành công pháp thích hợp cho nhân loại tu luyện. Người chỉ cần dung hợp một chút tinh huyết của bản tôn, cộng thêm linh khí ẩn chứa trong máu thịt của Thuỷ Vân Thú thì có thể giúp người đạt tới tầng thứ ba rồi. Thậm chí là sau này, tốc độ tu luyện tăng thứ tứ, thứ năm của người cũng tăng lên rất nhiều.

Nói xong, Thao Thiết nhếch miệng cười nói:

- Thế nào nhân loại, rốt cục thì người có đồng ý cái giao dịch này hay không?

- Đồng ý!

Diệp Khôn hít sâu một hơi. Tuy rằng quyền chủ động đã bị Thao Thiết đoạt lại, nhưng ai bảo Thao Thiết lại vẽ ra cái bánh hấp dẫn như vậy. Nếu như Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết có thể đạt tới cảnh giới "Thứ ý" thì hẳn nắm chắc sáu thành có thể đánh bại được Diệp Ung, cùng lắm là đánh ngang tay với Diệp Ung. Còn nếu như "Ngự Thú Tâm Kinh" đạt tới tầng thứ ba thì hẳn nắm chắc tới mười thành đánh bại được Diệp Ung.

- Khắc khắc khắc!

Nghe được câu trả lời của Diệp Khôn, Thao Thiết nhất thời cười lớn, vung tay đẩy nhẹ ra một đoàn quang cầu hướng về phía Diệp Khôn. Sau khi tiếp xúc với quang cầu, Diệp Khôn cảm thấy cảnh vật xung quanh bỗng nhiên biến hoá, bên tai hắn lại vang lên âm thanh bén nhọn mà tang thương của Thao Thiết:

- Đã vậy, tên nhân loại nhà ngươi hãy cảm nhận một chút về cách bộ tộc Ngân Lang săn mồi đi.

...

Diệp Khôn mở mắt, lọt vào tầm nhìn của hắn là một vùng tối đen, lúc này chính là nửa đêm.

Ngay giữa không trung, một vầng trăng tròn màu tím phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, êm dịu, giúp cho Diệp Khôn có thể thấy rõ được cảnh tượng xung quanh.

Đây là một vùng đất hoang vu, mặt đất khô nứt, bên trên không có một ngọn cỏ, thật sự giống như vùng đất chết.

Nhưng trên vùng đất gần giống như là từ địa này lại có một lượng lớn yêu thú, có con dài tới mấy trăm trượng, tứ chi to lớn mỗi lần dẫm xuống là khiến cho mặt đất khô nứt toác ra, con thì lại có tới ba cái đầu, khuôn mặt rất dữ tợn.

Những yêu thú này đang đánh nhau, thực lực khủng bố của chúng cũng khiến cho Diệp Khôn phải hít vào một hơi khí lạnh. Đừng nói là đối diện với bất kỳ một con yêu thú nào trong đám này, mà chỉ cần là sóng âm do trận tranh đấu này gây ra cũng đủ đánh chết hắn mấy trăm lần!

Đây là nơi nào?

Mặc dù hắn biết tất cả cảnh tượng này đều do Thao Thiết biến ảo ra nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng run sợ.

- Ngao ngô!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sói hú mang theo vẻ cổ xưa bỗng vang lên ngay bên trong mảnh thiên địa.

Diệp Khôn nhìn theo hướng âm thanh phát ra. Chỉ thấy trên vách núi trụi lủi cách đó không xa, một thân hình ưu nhã màu trắng bạc đang đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn trăng.

Đây là một con sói lớn toàn thân màu trắng bạc, cao hơn mười trượng, bộ lông màu trắng bao phủ toàn thân khiến người ta cảm nhận được vẻ ưu nhã, thánh khiết. Một đôi mắt toát ra ánh lạnh, chói mắt như một vì sao.

- Ngao ngô!

Tiếng sói hú thê lương lại một lần nữa vang lên. Những yêu thú kia ngẩng đầu lên, nhìn về phía con Ngân Lang trên vách núi, cả đám bỗng trở nên hoảng loạn.

- Ngao!

Một con yêu thú gào lên giận dữ, sau đó muốn mang thân thể đầy vết thương của mình chạy trốn. Nhưng đúng vào lúc này, thân hình ưu nhã kia bỗng nhiên cúi đầu, hú lên một tiếng.

- Thành thịnh!

Hai đầu gối con yêu thú muốn chạy trốn bỗng trở nên mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Những con yêu thú xung quanh cũng ào ào ngã gục, chỉ còn lại vài con cường đại nhất là vẫn còn vững vàng đứng nguyên tại chỗ.

Một con rắn tám đầu dài khoảng trăm trượng, một con sư tử ba đầu, cùng với một con voi kỳ dị to như một ngọn núi, cái vòi trên mặt lại chính là một con măng xà khổng lồ.

Trong miệng ba con yêu thú khẽ phát ra thanh âm đe dọa, liên thủ đối kháng với cường địch trước mặt.

Thấy bộ dáng của ba con yêu thú, khoé miệng Ngân Lang nhếch lên, giống như đang cười nhạo đối thủ không biết tự lượng sức mình.

Bỗng hai chân Ngân Lang đạp một cái, tung người nhảy lên. Trong nháy mắt, phía trên vách đá liền xuất hiện vô số tàn ảnh màu trắng bạc. Tốc độ của con Ngân Lang này quá nhanh khiến cho Diệp Khôn không kịp nhìn; trong chốc lát, khắp nơi giống như có vô số con Ngân Lang. Diệp Khôn chỉ thấy hai mắt mình hoa lên, hàng nghìn hàng vạn tàn ảnh bỗng chốc hoá thành một con Ngân Lang khổng lồ, móng vuốt hướng về phía trước, cái miệng mở lớn, nhào về phía ba con yêu thú kia.

Mặc dù con Ngân Lang đang bỏ nhào về phía ba con yêu thú, nhưng Diệp Khôn lại có cảm giác bản thân mình cũng bị khóa chặt tại chỗ. Hắn kinh ngạc nhìn, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại mỗi một động tác của Ngân Lang.

- Âm!

Giống như một tiếng sấm lớn vang lên trong đầu, ảo cảnh trước bỗng nhiên biến mất.

Diệp Khôn lại lần nữa trở về thức hải, hai mắt đang nhắm chột mở ra.

Hàn mạng trong mắt bắn ra tán loạn, dường như đã trở thành thực chất!

Cùng lúc đó, thân thể Diệp Khôn cũng bắt đầu chuyển động. Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết hiện giờ của hắn đã không giống lúc trước chỉ có hung mãnh cùng mau lẹ; mà trong đó còn có thêm phần linh động, ưu nhã, giống như một con Ngân Lang kiều ngạo. Lang Nha Thức, Lang Hành Thức, Lang Trảo Thức ba loại chiêu thức trụ cột được hắn lần lượt thi triển ra. Ngay sau đó, chiêu thức lại tiếp tục biến đổi, ba chiêu thức trụ cột đã dung hợp với nhau. Tiếp theo là Lang Giáo, Lang Tê, Lang Hào ba loại chiêu thức tổ hợp cũng được thi triển ra. Diệp Khôn không ngừng thi triển các chiêu thức suốt một ngày một đêm.

Diệp Khôn từ từ cải biến một chút, chiêu thức đánh ra càng ngày càng thuần thực. Hắn giống như đã hoá thân thành một con Ngân Lang sống trong rừng đang nhảy, chạy, săn giết con mồi!

Cuối cùng, những chiêu thức này tụ lại một chỗ. Diệp Khôn bỗng nhảy lên cao, giống hệt như con Ngân Lang ban nãy, hình dáng ưu nhã nhưng cũng không kém phần hung mãnh, mau lẹ!

- Tàn Lang Khiếu Nguyệt!

- Ngao ngô!

Giống như Ngân Lang khiêu nguyệt, trong hư không chỉ còn lại một âm thanh này, âm thanh của tiếng hú vang vọng. Diệp Khôn roi mạnh xuống dưới, cả thức hải cũng chột run lên!

Diệp Khôn đứng nguyên tại chỗ, hai mắt nhắm chặt, cẩn thận ghi nhớ lại từng chiêu từng thức. Một lúc sau, trên khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười hết sức tự tin.

Không sai, chính là loại cảm giác này!

Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đã đạt tới cảnh giới Thú Ý!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Thủy Vân Thú

Ở phía xa, hai mắt Thao Thiết mở trừng trừng nhìn vào Diệp Khôn, vẻ mặt âm tình bất định.

Ban đầu, dựa theo dự tính của y, cho dù Diệp Khôn có thấy được cảnh Ngân Lang săn mồi chân chính thì tối thiểu hắn cũng phải mất tới hai ngày mới đem Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đạt tới giai đoạn "Thú Ý". Thế nhưng hiện tại mới trôi qua được một nửa thời gian mà thôi!

Chẳng lẽ đây chính là ngộ tính - thiên phú mạnh nhất của nhân loại?

Việc lựa chọn âm thầm quan sát tên nhân loại này, nói không chừng sẽ có thể giúp y tìm ra được đáp án của vấn đề đã bủa vây y bấy lâu nay.

Thao Thiết lắc đầu, oang oang mở miệng nói:

- Nhân loại, Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết của ngươi đã đạt tới giai đoạn Thú Ý, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi.

- Yên tâm, chuyện ta đã答应 ngươi đương nhiên ta sẽ làm được.

Diệp Khôn lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua Thao Thiết, do dự một chút rồi mới lên tiếng:

- Không biết Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công là công pháp cấp mấy? Nếu ta muốn trao đổi thì ta phải chấp nhận điều kiện gì?

- Ngươi muốn Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công?

Thao Thiết nhếch miệng cười, nói:

- Cho dù kẻ yếu nhất của bộ tộc Ngân Lang cũng đã là yêu thú trên cấp sáu. Ngươi nói thử xem Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công là công pháp cấp mấy?

- Xì!

Diệp Khôn hít sâu vào một hơi khí lạnh, hai má không tự chủ được khẽ co lại.

Yêu thú cấp sáu? !

Yêu thú cỡ này thì Diệp Khôn mới lần đầu được nghe nói đến. Nếu như con yêu thú đó tồn tại, một mình nó cũng đủ sức hủy diệt toàn bộ hai mươi quốc gia vùng Nam bộ!

E rằng cũng chỉ có đế quốc Vân Cảnh mới có thể xuất hiện tu sĩ chống lại được yêu thú cỡ này!

Tuy nhiên, ngay sau đó, Diệp Khôn lập tức trở nên hưng phấn:

- Chẳng lẽ nó là công pháp lục phẩm? !

- Nếu chiếu theo thứ bậc công pháp của nhân loại các ngươi mà nói, Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công có thể coi là công pháp thất phẩm.

Thao Thiết nói xong, nhìn thoáng qua đôi mắt đang sáng lên của Diệp Khôn, vẻ tươi cười trên mặt y càng tăng thêm, rung đùi đắc ý nói:

- Tuy vậy, Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công lại chính là một bộ công pháp kết hợp giữa bí tịch cùng chiến kỹ mà nhân loại các ngươi không thể tu luyện. Nhưng nếu ngươi có thể xuất ra thứ gì khiến bản tôn động tâm, bản tôn sẽ lập tức tự mình ra tay tách phần chiến kỹ bên trong ra, sau đó cải tạo thành công pháp thích hợp cho nhân loại các ngươi tu luyện. Chỉ có điều, cấp bậc của chiến kỹ cũng sẽ bị hạ xuống lục phẩm.

"Lục phẩm sao?" Trong lòng Diệp Khôn hơi có chút thất vọng. Cho dù chiến kỹ lục phẩm cùng thất phẩm chỉ kém nhau một phẩm cấp, nhưng chiến kỹ lục phẩm chỉ là công pháp trung đẳng, mà chiến kỹ thất phẩm lại là công pháp thượng đẳng. Nếu suy xét cận kề, chênh lệch giữa chúng cũng không thể tính là một hai cấp. Tuy nhiên, cho dù là công pháp lục phẩm cũng đã khiến cho Diệp Khôn phải ngường mộ rồi!

Nhưng, sự hưng phấn trong lòng Diệp Khôn cũng không kéo dài được bao lâu. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, cái tên Thao Thiết chết tiệt này sẽ không vô duyên vô cớ đem chiến kỹ cùng công pháp đưa cho mình. Những lời Thao Thiết vừa nói ra giống như treo một củ cà rốt trước mặt con lừa khiến nó dùng hết sức tiến về phía trước, nhưng mãi mãi không thể với đến!

Nghĩ đến điểm này, Diệp Khôn cười khổ, nói:

- Muốn nhận được chiến kỹ này, ta phải bỏ ra cái giá lớn thế nào?

- Khắc khắc khắc!

Thao Thiết cười to, nói:

- Tuy bản tôn đã từng nói chỉ lấy giá bằng nửa giá cả thị trường, nhưng đối với Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công này, bản tôn sẽ có ưu đãi đặc biệt cho ngươi. Chỉ cần đưa cho ta một viên yêu hạch của yêu thú cấp sáu, bản tôn sẽ lập tức đem Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công truyền thụ cho ngươi, thế nào?

...

Sau khi rời khỏi thức hải, mặt mày Diệp Khôn có chút ỉu xiu. Dù sao thì công pháp lục phẩm đã ở ngay trước mặt mà mình lại không có cách nào để chiếm được, mùi vị này quả thật không dễ chịu chút nào.

Dùng yêu hạch của yêu thú cấp sáu đổi lấy công pháp lục phẩm, mức giá này có thể nói là lời lãi vô cùng. Nếu hắn tung ra tin đồn, đừng nói một viên yêu hạch của yêu thú cấp sáu, cho dù là mười viên cũng có người muốn đổi!

- Mà thôi, chỉ ít cho tới bây giờ, những chiến kỹ mà lão yêu đang nắm trong tay đối với những tu sĩ khác đúng là có tiền cũng không thể mua được.

Diệp Khôn tự an ủi mình, sau đó hắn hít sâu một hơi lấy lại tinh thần.

Kế tiếp, hắn cần phải lặn xuống đáy đầm đổi chiến với Thủy Vân Thú. Việc này không thể xuất hiện một chút sợ hãi nào cả.

Thủy Vân Thú là yêu thú cấp hai, bên trong tư liệu tranh ảnh về chủng tộc yêu thú có viết về nó. Nghe nói loại yêu thú này đạt tới mức cao nhất có thể thăng lên thành yêu thú cấp ba, đây chính là bá chủ một phương trong Phong Tuyết sơn mạch.

Tuy những ghi chép có liên quan đến Thủy Vân Thú cũng chỉ có từng ấy, nhưng căn cứ vào lời nói của Thao Thiết, sở dĩ Thủy Vân Thú ở trong nước mạch mẽ như vậy là do loại yêu thú này có thể phun ra một loại sương mù màu đen. Loại sương mù này có thể làm cho dòng nước xung quanh trở thành một vùng tối đen chỉ trong nháy mắt, giống như một đám mây đen bao phủ xung quanh, cái tên Thủy Vân Thú cũng sinh ra từ đó.

Mà nếu như có kẻ đứng giữa đám sương mù màu đen này, cho dù là tu sĩ đã đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng, hai mắt sáng như đuốc cũng không thể thấy rõ được cảnh vật xung quanh, theo đó bị Thủy Vân Thú đánh lên mà chết.

Nhưng, Thủy Vân Thú cũng có một cái nhược điểm rất lớn. Cũng chính bởi cái nhược điểm này mới khiến cho Diệp Khôn quyết định mạo hiểm một lần!

Diệp Khôn hít sâu một hơi rồi nhảy ùm xuống nước. Hiện giờ hắn đã đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng, đối với những dòng chảy ngầm vọt tới từ bốn phía, Diệp Khôn chỉ cần dùng một chút lực lượng cơ thể là có thể ngăn cản được. Hắn bơi thẳng xuống phía dưới thác nước, nơi dòng nước không lồ chảy từ trên cao xuống.

Lần này, Diệp Khôn không vận khí ngăn cản mà trực tiếp nhảy vào trong dòng nước, theo dòng chảy lặn thẳng xuống đáy đầm.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Khôn đã bơi tới khu vực lúc trước hắn từng nán lại. Rải rác xung quanh nơi này đều là những tảng đá hình thù kỳ quái cùng với mấy dòng nước xoáy kinh khủng. Tuy nhiên, hiện tại những dòng xoáy nước này đối với hắn mà nói đã không tạo thành bất kỳ tổn thương nào nữa. Sau khi vận chuyển linh khí, Diệp Khôn bước từng bước đều đều tiến tới, thân hình giống như đang đi dạo ở trong nước, tao nhã mà tự nhiên.

Hai mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Năm mươi trượng!

Không ngừng lặn xuống, Diệp Khôn cảm nhận được rõ ràng áp lực xung quanh đã càng lúc càng lớn, mà hồ nước cũng dần dần trở nên lạnh như băng. Cuối cùng, đến khi Diệp Khôn lặn xuống được khoảng sáu mươi trượng, hắn rốt cục đã nhìn thấy được cảnh vật ở đáy đầm!

- Đẹp quá!

Diệp Khôn mở to hai mắt mà nhìn. Hoàn cảnh ở đáy đầm so với phía trên có sự khác biệt rõ ràng. Nơi này có vẻ yên tĩnh vô cùng, bên dưới đáy đầm cũng không có cá cùng rong rêu sinh sống. Toàn bộ đáy đầm được phủ kín bởi một lớp cát sỏi giống như thủy tinh phát ra ánh sáng bảy màu lấp lánh, khiến cho toàn bộ đáy đầm hiện lên màu sắc lung linh, rực rỡ.

"Quả nhiên là Thủy Tinh Sa, Thao Thiết thật sự không có gạt mình." Ánh mắt Diệp Khôn sáng lên, bước chân bước trên đáy đầm. Hắn vươn tay bốc lên một nắm cát sỏi. Sau khi quan sát tỉ mỉ một hồi, Diệp Khôn thuận tay nhét chúng vào trong túi eo.

Dựa theo lời nói của Thao Thiết, Thủy Tinh Sa chính là khoáng thạch xuất hiện ở một số đầm nước có độ sâu nhất định. Đối với tu sĩ thì Thủy Tinh Sa cũng không có nhiều tác dụng, nhưng nó lại chính là thức ăn của Thủy Vân Thú. Đồng thời, Thủy Tinh Sa cũng là thứ tốt nhất dùng để khắc chế Thủy Vân Thú.

Ngay lúc Diệp Khôn đang chuẩn bị đi tìm Thủy Vân Thú, ánh mắt hắn chợt liếc qua một nơi cách đó không xa thì phát hiện thấy một tảng đá lớn lóe lên chút ánh sáng. Trong lòng kinh ngạc, bước chân "đi" tới nơi phát ra ánh sáng.

Sau khi tới gần, Diệp Khôn rốt cục đã phát hiện ra thứ phát ra ánh sáng là cái gì. Hiện ra ngay trước mắt hắn là mấy khối khoáng thạch phát ra ánh vàng lộng lẫy.

Khối khoáng thạch này nằm ở giữa chỗ lõm trên vách đá. Diệp Khôn vừa mới vươn tay ra đã cảm nhận được một dòng nước lạnh đến thấu xương từ đó tuôn ra.

- Xít...

Tay Diệp Khôn giống như bị điện giật rút ngược trở về. Nhìn toàn bộ mấy ngón tay đã trở nên cứng ngắc, Diệp Khôn không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Đây là dòng nước gì?

Bình thường ở nhiệt độ này, nước hồ đã sớm kết thành băng rồi chứ? !

Trong lúc Diệp Khôn còn đang nghi hoặc, trong đầu hắn bỗng vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

- Loại đá kia... Hắn là Kim Anh Thạch?

Thao Thiết có chút hồ nghi nói.

- Kim Anh Thạch có tác dụng gì?

Diệp Khôn hỏi.

- Bản tôn cũng không rõ ràng lắm. Loại khoáng thạch vớt đi này đối với việc luyện chế pháp khí của nhân loại các ngươi có lẽ có chút tác dụng. Nhưng đối với yêu tộc chúng ta mà nói thì nó tuyệt đối là rác rưởi. Dù sao thì thân thể của chúng ta cũng chính là thứ vũ khí lợi hại nhất.

Thao Thiết ngao mạn nói.

- Dừng, đã không biết thì nói không biết đi, còn bày đặt nói nhiều như vậy làm gì.

Diệp Khôn châm chọc không chút lưu tình.

- Tốt lắm, mau đi tìm Thủy Vân Thú đi. Bản tôn đã sớm cảm ứng được sự tồn tại của nó, tiến về hướng bên phải đi.

Dường như Thao Thiết cảm thấy mình bị mất hết thể diện, nói lảng sang chuyện khác.

Diệp Khôn nhún vai, lười so đo thêm. Sau đó, hắn dùng nguyên khí bao bọc lấy hai tay, nhanh như chớp chụp lấy ba khối Kim Anh Thạch.

Khoảng thạch vừa chạm vào tay đã truyền đến cảm giác lạnh như băng. Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh, sau đó bỏ nó vào trong túi eo. Tiếp theo, hắn đập mạnh chân một cái, lập tức hướng về phía bên phải bơi đi.

Hắn dọc theo một dòng nước nhỏ hẹp tiến về phía trước. Một thời gian sau, trước mắt Diệp Khôn bỗng trở nên sáng bừng, hiện ra trước mặt hắn là một vùng bị nham thạch bao quanh giống như địa hình của một cái sơn cốc.

Ngay tại nơi chính giữa của địa phương gần giống như sơn cốc này, một con yêu thú khổng lồ thân dài đến năm sáu trượng đang nằm trên một đồng cát sỏi thông thường. Hình dáng con yêu thú này giống như con lươn, nhưng ở hai bên thân lại mọc thêm hai cặp vây. Tuy nhiên, điểm đặc biệt nhất chính là trên đầu nó không hề có miệng mũi mà chỉ có một đôi mắt hẹp dài giống như đang híp lại, hai cái râu thật dài cũng đang không ngừng chuyển động.

Đây là Thủy Vân Thú?

Diệp Khôn neho mắt lại, từ vị trí của hắn có thể nhìn thấy một tầng da mỏng gần như trong suốt nối liền với đỉnh đầu của Thủy Vân Thú đang trôi nổi trong nước. Đường như chỉ còn một bước cuối cùng nữa là Thủy Vân Thú có thể lột da thành công, từ đó tiến giai thành yêu thú cấp ba!

"Xem ra ta tới rất đúng lúc!" Diệp Khôn tự tin mỉm cười. Theo lời của Thao Thiết, thời điểm này chính là lúc Thủy Vân Thú yếu nhất, thậm chí thực lực của nó cũng chỉ ngang bằng với yêu thú cấp một!

Không một chút do dự, Diệp Khôn bơi khỏi dòng nước!

- Ông!

Trong chớp mắt ngay sau khi Diệp Khôn xuất hiện, Thủy Vân Thú lập tức phát hiện ra sự có mặt của hắn. Đã trở thành yêu thú cấp hai nên linh trí của nó hiển nhiên không thấp, trong con mắt hẹp dài hiện lên vẻ oán độc của nhân loại.

Cùng lúc đó, hai cái râu thật dài trên đỉnh đầu Thủy Vân Thú cũng bắt đầu chuyển động giống như hai cánh tay đang múa. Trên hai cái râu phân bố chỉ chít các lỗ nhỏ. Mà sau mỗi một lần chúng rung lên, giữa những lỗ nhỏ lại phun ra một lượng lớn sương mù màu đen. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ dòng nước trong sơn cốc đã bị một đám mây màu đen bao phủ.

Hiện tại Diệp Khôn đang đứng giữa đám mây đen, trước mắt hắn đã trở thành một vùng đen kịt. Đám mây đen trong nháy mắt thôn tính hết toàn bộ nguồn sáng. Trừ phi Diệp Khôn đem linh khí rót vào hai mắt, bằng không hắn sẽ không thể nhìn thấu được mảnh hắc ám này.

Diệp Khôn hít sâu một hơi, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, cảm nhận tỉ mỉ sự vận chuyển của dòng nước chung quanh.

Hắn đang đợi.

Đợi con Thủy Vân Thú này tới gần!

Lúc này, Thủy Vân Thú đang ở giữa thời khắc mấu chốt của quá trình lột da, giai đoạn khiến cho nó vô cùng đau đớn. Cho nên hiện giờ Thủy Vân Thú đang cực kỳ nóng nảy, hiển nhiên muốn dùng thế lôi đình vạn quân đánh chết hắn, sau đó mới yên tâm lột da!

Từng giây từng phút trôi qua, bỗng nhiên...

Hai mắt Diệp Khôn chợt mở, bàn tay phải vẫn một mực đút trong túi eo bỗng nhiên rút ra. Từ bàn tay phải của hắn, một nắm Thủy Tinh Sa lập tức bị quăng ra ngoài theo hình vành khuyên.

Một cảnh kỳ quái xuất hiện, theo một đường Thủy Tinh Sa quét qua, màn sương mù tối đen bao phủ xung quanh Diệp Khôn lập tức phát ra từng tiếng "xì xì" sau đó tiêu tan hết!

Đây chính là nhược điểm lớn nhất của Thủy Vân Thú!

Nếu không phải Thao Thiết thề sống thề chết thì có đánh chết Diệp Khôn cũng không tin. Thủy Tinh Sa vừa là đồ ăn Thủy Vân Thú thích nhất, vừa là đồ vật hữu hiệu nhất dùng để khắc chế đám mây đen kia.

Theo đồng Thủy Tinh Sa vãi ra, trong khoảng chu vi mấy trượng quanh người Diệp Khôn, đám sương mù màu đen đã biến mất không thấy đâu nữa. Mà ở phía trước Diệp Khôn, thân thể khổng lồ của Thủy Vân Thú cũng hiện ra ngay trước mặt hắn không quá ba bốn trượng, dường như nó đang ở trong tư thế chuẩn bị đánh lén.

Nhưng, theo đám sương mù tiêu tán, Thủy Vân Thú hiển nhiên cũng bị giật mình, đôi mắt hẹp dài rõ ràng hiện lên một tia mờ mịt cùng khó hiểu.

Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Khôn bỗng hành động!

Hai tay hắn chắp ở trước ngực, bàn tay mở ra giống như một con sói lớn đang há miệng!

Tàn Lang Khiếu Nguyệt!

Vừa ra tay, Diệp Khôn lập tức sử dụng chiêu thức mạnh nhất!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Hóa Huyết Trận Pháp

Nguyên khí trong kinh mạch tuôn ra điên cuồng, hội tụ trên hai tay Diệp Khôn.

Nó giống như một con Ngân Lang khổng lồ đang ngẩng đầu gào thét!

Dưới áp lực của nước, Diệp Khôn đối với việc khống chế lực lượng đã giảm dần tới mức thấp nhất!

Trong lòng Diệp Khôn hiểu rất rõ. Đối mặt với con yêu thú cấp hai này, cho dù nó đang ở thời kỳ suy yếu nhất thì với thực lực hiện giờ của hắn, nếu muốn chiến đấu lâu dài thì hắn tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của nó.

Cho nên, phải ngay từ đầu làm cho nó bị thương nặng. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể giành được thắng lợi!

- Ngao ngô!

Tiếng sói vang lên, bàn chân Diệp Khôn đều đều đạp trên mặt đất. Tư thế hắn ung dung giống như hình ảnh nhìn thấy trong ảo cảnh lúc trước, hung mãnh, mau lẹ, nhưng cũng không mất đi phần tao nhã!

Đối mặt với một kích của Diệp Khôn, trong mắt Thủy Vân Thú hiện rõ lên một tia bối rối, theo bản năng muốn tránh né!

- Không hổ là yêu thú cấp hai, cho dù thực lực đã giảm xuống trình độ này nhưng vẫn có thể tránh không bị ta khóa chặt lại. Nhưng... ngươi tránh được sao?

Khóe miệng Diệp Khôn hiện lên một nụ cười lạnh lùng, tàn bạo. Thân hình hắn chợt tăng tốc, bàn chân bước liên tiếp, dưới chân hình thành từng dòng xoáy nước. Dòng nước cuồng loạn dưới sự ảnh hưởng của nguyên khí giống như hóa thành một con Ngân Lang đang gào thét.

Cái miệng sói khổng lồ há ra, tấp thẳng vào vị trí giữa ngực và bụng của con Thủy Vân Thú đang tìm cách chạy trốn!

- Xoạt!

Thịt và máu văng ra tung tóe, máu chảy ra nhuộm đỏ cả một vùng nước lớn. Máu máu cùng với sương mù đen kịt xung quanh trộn lẫn vào nhau tạo thành hai màu đỏ đen lẫn lộn, trông bắt mắt vô cùng.

- Ủng ục!

Thủy Vân Thú gãy dựa điên cuồng, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ sợ hãi. Trong nháy mắt, cái râu múa lên phun ra một lượng lớn sương mù màu đen. Cùng lúc đó, thân thể Thủy Vân Thú cũng uốn éo, cái đuôi khổng lồ chọt vung mạnh vào bụng của Diệp Khôn, sau đó xoay người định chạy trốn!

- Hừ!

Diệp Khôn rên một tiếng đau đớn, trong miệng trào ra một dòng máu tươi. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, nếu để cho Thủy Vân Thú chạy trốn thì hắn sẽ không thể nào đuổi kịp nó. Diệp Khôn lập tức cắn chặt hàm răng, hai tay bấp thật chắc vào miệng vết thương của Thủy Vân Thú.

- Bá...

Thủy Vân Thú bơi đi điên cuồng, cơn đau khủng khiếp khiến cho nó thỉnh thoảng phải chao đảo, thân thể không ngừng va đập vào các dải đá ngầm xung quanh. Diệp Khôn cũng bị nó làm cho va đập tới mặt mũi bầm dập. Dòng nước cuốn vào người Diệp Khôn cũng khiến cho suy nghĩ của hắn trở nên khó khăn. Mà ngay trong lúc chạy trốn, Thủy Vân Thú cũng không ngừng phun ra sương mù màu đen. Trước mắt hắn hiện giờ là một mảnh tối đen, hoàn toàn không phân biệt nổi phương hướng.

Cuối cùng, sau một tiếng nổ thật lớn, thân hình Thủy Vân Thú chọt đâm sầm vào một khối đá ngầm. Cơ thể khổng lồ chọt trở nên cứng đờ, nằm úp mặt trên một đồng cát đá.

- Ủng ục!

Bên dưới thân thể của nó nổi lên một đám bọt nước. Bất chợt, phía dưới bỗng nhô ra cái đầu của Diệp Khôn.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong đại gia hòa này." Diệp Khôn lắc lắc cái đầu có chút lơ mơ, hần đưa tay nâng lấy Thủy Vân Thú, chuẩn bị ngoi lên bờ. Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Thao Thiết bỗng nhiên vang lên:

- Từ từ...

"Chờ cái gì, lão tử sắp không nín thở được nữa rồi." Tuy trong lòng Diệp Khôn cũng đang thầm mắng một tiếng, nhưng ánh mắt của hần đã hơi dừng lại.

Hiện tại hần đã bị Thủy Vân Thú kéo tới một cái gò đá ngầm nhỏ hẹp. Ngay trước mặt hần lúc này, một cây thủy thảo toàn thân màu đen đang chuyển động nhẹ nhàng trong nước. Một luồng linh khí nồng đậm tới cực điểm toát ra từ cái cây này.

Mà ở ngay trên rìa lá của cộng cỏ này lại xuất hiện mấy vết cắn rất nhỏ.

- Quả nhiên là Mặc Ô Tào, bản tôn đã từng cảm thấy rất kỳ quái. Tại cái nơi chim không thèm ỉa này tự nhiên lại có một con Thủy Vân Thú nhỏ nhỏ có thể tăng lên cấp ba được cơ chứ.

Thao Thiết cười to nói, trong giọng nói hiện lên sự vui sướng:

- Tiểu tử, mau lấy cây táo kia cho bản tôn!

"Dựa vào cái gì? !" Diệp Khôn bĩu môi, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng. Hần bơi về phía trước, cẩn thận từng li từng tí gỡ cây Mặc Ô Tào xuống cát vào túi eo. Sau đó, hần bắt đầu kéo thân hình khổng lồ dài tới năm sáu trượng của Thủy Vân Thú bơi lên phía trên.

- Ào!

Diệp Khôn ngoi đầu lên mặt nước, mở miệng thở hổn hển.

Từ lúc bắt đầu lặn xuống tới lúc ngoi lên đã gần hết một canh giờ. Nếu không phải khoảng thời gian vừa qua hần thường xuyên luyện công ở đáy sông, cộng với phương pháp nín thở dựa vào linh khí đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh (1) thì chưa cần nói tới Thủy Vân Thú, mà chỉ cần nín thở lâu như vậy cũng đã đủ làm cho hần tắc thở rồi!

Bơi tới cạnh bờ đầm, tay phải Diệp Khôn chọt dùng sức ném thân hình khổng lồ của Thủy Vân Thú lên khỏi mặt nước. Bởi vì Diệp Khôn sớm đã sức cùng lực kiệt; nên ngay khi vừa bò lên bờ, hần liền lập tức nằm thẳng căng trên một khối đá, há mồm thở hổn hển.

- Chết tiệt, gia hỏa kia đúng là sống dai như đĩa, kéo ta đi lâu như vậy mới chết!

Sau khi thở dốc một hồi, Diệp Khôn nhịn không được mở mồm mắng to. Tuy nhiên, trong ánh mắt hần lại không thể che giấu được vẻ tự hào.

Đây chính là yêu thú cấp hai hàng thật giá thật. Hơn nữa, nó còn là một con Thủy Vân Thú sắp thăng lên cấp ba!

Nếu con Thủy Vân Thú này thăng lên thành yêu thú cấp ba thì ngay cả là ba gã tu sĩ Trúc Cơ liên thủ cũng không phải đối thủ khi nó ở dưới nước!

Mà hiện giờ con yêu thú này lại chết ở trong tay hần, có thể nói gần như là chỉ dùng một chiêu lấy mạng!

Diệp Khôn vỗ vỗ vào cái xác Thủy Vân Thú, trong đầu nhớ lại tường tận từng chi tiết của trận chiến vừa rồi. Sau đó, dưới sự nôn nóng không kìm chế nổi của Thao Thiết, Diệp Khôn xé đầu Thủy Vân Thú lấy ra một viên hạch sáng lấp lánh.

Viên yêu hạch này to khoảng cái nhãn cầu. Vừa mới nắm vào trong tay, Diệp Khôn lập tức cảm giác được trong đó ẩn chứa linh khí rất mãnh liệt, trong lòng không khỏi tính toán: "Nếu như mình nuốt viên yêu hạch này, không biết linh khí trong đó có thể khiến cho nhánh kinh mạch thứ hai của mình sinh ra nguyên khí hay không..."

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hần mà thôi. Chưa nói đến đây chính là vật lúc trước cùng Thao Thiết giao dịch, thậm chí lực lượng cuồng bạo bên trong cũng đã khiến hần phải có chút lưỡng lự không biết Thao Thiết chi vị có thể tiêu hóa được thứ này hay không nữa.

- Tiểu tử nhà ngươi nhanh vào đây đi, cũng mang cả gốc Mặc Ô Tào vào cùng đây luôn.

Giọng nói cùng tiếng nuốt nước bọt của Thao Thiết vang lên trong đầu Diệp Khôn.

"Mở đây mà húp!" Diệp Khôn liếc mắt một cái, cũng không có ý muốn tiến vào thức hải. Hần cười khà khà, nói:

- Ê, lão yêu quái, yêu hạch này cho ngươi cũng không thành vấn đề. Nhưng Mặc Ô Tào làm gì có trong khoản giao dịch của chúng ta.

- Hừ, nếu không phải bản tôn bảo ngươi đi giết con yêu thú này thì ngươi làm sao phát hiện ra gốc Mặc Ô Tào!

Thao Thiết nổi giận. Tuy nhiên, lúc này y đang phải cầu cạnh Diệp Khôn nên chỉ có nước nhịn xuống, do dự một chút rồi mới lên tiếng:

- Tuy gốc Mặc Ô Tào này là linh dược tam phẩm nhưng tác dụng chủ yếu của nó là chữa trị linh hồn. Đối với một số yêu thú đặc thù ăn vào sẽ tác dụng gia tăng tu vi. Nhưng với nhân loại mà nói, tác dụng duy nhất của nó chính là linh khí ẩn chứa bên trong. Sau khi bản tôn nuốt vào, linh khí trong đó sẽ thuộc về ngươi. Thế nào?

Diệp Khôn khẽ nheo mắt lại, lắc lắc đầu:

- Nếu ta nuốt vào thì ta vẫn có thể hấp thu linh khí bên trong. Lão yêu quái, trong tay ngươi có nhiều chiến kỹ cùng công pháp như vậy, cho ta một hay hai bản coi như là trao đổi thì cũng có vấn đề gì đâu? Còn thứ này đổi với ngươi lại rất hữu dụng đó, ha ha ha!

Nghe thấy tiếng cười vô si của Diệp Khôn, Thao Thiết hừ lạnh, nói:

- Bản tôn đích xác có không ít chiến kỹ cùng công pháp. Thế nhưng công pháp hạ đẳng thì ta không có, công pháp trung đẳng đổi thứ này lại không đáng giá.

- Nếu ngươi đã cảm thấy không đáng giá, vậy thì ta ăn luôn đây.

Diệp Khôn cười lạnh, móc Mặc Ô Tào từ trong túi eo ra định cho vào miệng.

- Từ từ!

Thao Thiết ngay lập tức trở nên nóng nảy. Tuy biết rõ Diệp Khôn chỉ đang làm bộ làm tịch, nhưng hiện giờ y thật sự rất cần Mặc Ô Tào. Quả nhiên, ngay sau khi y vừa dứt lời, Diệp Khôn lập tức cười cười, buông tay xuống:

- Thế nào, đã nghĩ thông suốt rồi hả?

- Nhân loại tham lam. Mà thôi, bản tôn sẽ dạy cho ngươi một loại bí thuật là được. Bí thuật này tên là "Hóa Huyết Trận Pháp". Nó có thể đem máu huyết trong cơ thể yêu thú luyện hóa, bổ sung vào cơ thể ngươi. Chỉ cần cơ thể ngươi có thể chịu đựng được thì ngươi tuyệt đối có thể luyện hóa được vô tận máu huyết của yêu thú. Đến lúc đó, ngươi hoàn toàn giống như một con thú đội lốt người. Tuy bí thuật này không được coi như một loại công pháp nhưng nó lại tương đương với công pháp tứ phẩm.

Thao Thiết giả bộ đau lòng. Bộ dáng hiện tại của Thao Thiết đã không còn giữ được hình tượng của yêu thú thượng cổ nữa. Trông y lúc này giống hệt như một tên gian thương!

"Bí thuật cường hóa thân thể?" Con mắt Diệp Khôn bỗng trở nên sáng ngời, không chút do dự gật đầu, nói:

- Giao dịch thành công!

Dứt lời, Diệp Khôn chợt thả lỏng tinh thần thì đã ngay lập tức cảm nhận được một luồng lực hút truyền đến. Hai mắt Diệp Khôn hoa lên, hấn lại xuất hiện bên trong thức hải.

- Nhân loại, kể tiếp ngươi phải buông bỏ không chế đối với cơ thể. Mọi việc cụ thể thế nào thì ngươi chắc đã hiểu rõ.

Thao Thiết nói vội. Dứt lời, hấn đưa tay vung ra một quả cầu ánh sáng hướng về phía Diệp Khôn:

- Trong này chính là phương pháp luyện hóa tinh huyết của bản tôn cùng với "Hóa Huyết Trận Pháp".

Diệp Khôn bắt lấy quả cầu ánh sáng. Sau một khắc, quả cầu liền trực tiếp dung nhập vào trong não bộ của hấn. Hai bản bí thuật cũng đồng thời hiện ra trong đầu Diệp Khôn.

Một thoáng sau, trong lòng Diệp Khôn cũng biết rõ tên Thao Thiết này không cần thiết phải lừa hấn. Lúc này Diệp Khôn mới làm theo lời của Thao Thiết, buông lỏng không chế với cơ thể.

- Khắc khắc khắc, tiểu tử nhân loại, bản tôn sẽ cho ngươi tận mắt trông thấy cái gì được gọi là Thao Thiết chi vị chân chính.

Thao Thiết vừa mới chiếm cứ được thân thể Diệp Khôn đã vội vàng đem yêu hạch cùng Mặc Ô Tào nhét cả vào miệng. Chỉ thấy lúc này cả người "Diệp Khôn" bắt đầu tuôn ra hắc quang, ở nơi dạ dày cũng xuất hiện một cái vòng xoáy hắc quang. Diệp Khôn cảm nhận rõ yêu hạch cùng Mặc Ô Tào sau khi tiến vào cơ thể, năng lượng mãnh liệt bên trong còn chưa kịp phóng thích ra đã bị vòng xoáy hắc quang hấp thu.

Ngay sau đó, một luồng linh khí sung túc tới cực điểm chợt tuôn ra từ trong vòng xoáy, phân tán vào trong cơ thể hấn. Mà ngay lúc này, trước mắt Diệp Khôn bỗng nhoáng lên một cái, Thao Thiết lại lần nữa xuất hiện trong thức hải của hấn.

"Chỉ thế thôi?" Diệp Khôn tròn mắt há mồm, trong lòng không khỏi hâm mộ vạn phần. Nếu hấn có thể cắn nuốt giống như Thao Thiết, sợ rằng không bao lâu sau hấn sẽ có thể tấn cấp Trúc Cơ.

- Hiện giờ, thần hồn của bản tôn mới chỉ ngưng tụ được một phần. Tiểu tử nhân loại, nếu ngươi có thể kiếm được mười mấy, hai mấy gốc Mặc Ô Tảo thì nói không chừng bản tôn sẽ đem Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công truyền thụ cho ngươi! Khắc khắc khắc!

Thao Thiết cười khà khà, nói:

Mười mấy, hai mấy gốc linh dược tam phẩm?

Diệp Khôn tròn trắng mắt, dứt khoát không thèm đếm xỉa gì tới Thao Thiết nữa, tự mình nghiền cứu hai bản bí thuật ở trong đầu. Loại bí thuật thứ nhất thật sự đơn giản vô cùng, nó cũng chỉ là vài loại phương pháp vận hành khí huyết độc đáo, mấu chốt chính là tìm được chỗ cất giấu huyết mạch của Thao Thiết là có thể từ từ luyện hóa.

Hắn nhớ rõ lần tấn cấp Tiên Thiên đệ thất tầng, lúc đó trong cơ thể hắn xuất hiện dị tượng huyết quang thoát ra từ trong hắc quang. Cảnh tượng đó vẫn còn hiện rõ nổi một ngay trước mắt Diệp Khôn.

Nếu đã biết thì cũng dễ làm rồi. Tuy vậy, dựa theo lời của lão yêu quái, luyện hóa huyết mạch Thao Thiết cũng là một việc cực kỳ khó khăn. Nhưng chỉ cần một chút là đã có thể trợ giúp hắn tiến giai lên tầng thứ ba "Ngự Thú Tâm Kinh".

Sau khi suy nghĩ như vậy, Diệp Khôn liền tiếp tục hướng về phía bí thuật "Hóa Huyết Trận Pháp".

.....oOo.....

(1) Lô hỏa thuần thanh: đây công tôi luyện (Trương truyền, Đạo gia trong khi luyện đan, nhìn vào lò thấy ngọn lửa lê màu xanh thì coi như đã thành công. Ở đây ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...)

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: Ngự Thú Tâm Kinh Đột Phá.

Trong giới Tu Tiên, trận pháp là một thứ cực kỳ phổ biến, cho dù luyện đan hay luyện khí đều cần trận pháp phụ trợ. Ngoài ra, một số ít trận pháp phòng ngự còn có thể bảo vệ môn phái, trận pháp công kích có thể đối địch, thậm chí còn có loại dùng để tăng thêm tốc độ tu luyện.

Bởi vậy, có thể thấy được trận pháp có tầm quan trọng thế nào đối với người tu tiên. Chỉ đáng tiếc, số lượng các Trận Pháp Sư trong giới Tu Tiên thật sự rất ít ỏi. Ví dụ: Nếu như các quốc gia trong hai mươi nước vùng Nam bộ muốn bố trí trận pháp thì họ nhất định phải đi đến quận Xích Viêm thỉnh cầu các Trận Pháp Sư của Đế quốc Vân Cảnh tới, linh thạch tiêu hao tất nhiên là xa xỉ vô cùng.

Tuy nhiên, Hóa Huyết Trận Pháp mà Thao Thiết cung cấp so với những trận pháp thông thường lại hoàn toàn khác biệt.

Trận pháp thông thường cần linh thạch để thiết lập, nhưng Hóa Huyết Trận Pháp lại dùng tinh huyết để bày trận. Bên trong Hóa Huyết Trận, tu sĩ có thể luyện hóa máu huyết của yêu thú khiến cho bản thân trở nên mạnh mẽ.

- Thế nào? Mặc dù cái Hóa Huyết Trận này chỉ là một cái yêu trận cực kỳ tầm thường, nhưng hiện tại đối với ngươi lại hoàn toàn là một thứ vô giá. Chỉ ít khi ở trong Hóa Huyết Trận, tốc độ luyện hóa một tia tinh huyết của bản tôn cũng nhanh hơn gấp bội.

Thao Thiết tự đắc cười, nói:

- Tiểu tử nhân loại, chỉ cần sau này ngươi không ngừng bỏ ra yêu hạch, thứ tốt trong tay bản tôn sẽ cho ngươi không ít. Khắc khắc khắc!

Diệp Khôn liếc mắt coi thường, không nói một lời liền đứng dậy. Hai loại bí thuật này hắn đã học thuộc lòng, giờ chính là lúc đi ra ngoài thử nghiệm.

Vừa rời khỏi thức hải, Diệp Khôn đã lập tức cảm nhận được một chút thay đổi của bản thân. Trong kinh mạch, linh khí gần như đầy ắp, linh khí cùng nguyên tinh đã bắt đầu hợp lại thành một, dần dần biến thành nguyên khí. Đoán chừng chỉ sau một hoặc hai tháng nữa là hắn có thể đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng.

Chỉ mất thời gian hơn nửa năm, Diệp Khôn đã từ một tên tu sĩ Tiên Thiên đệ tứ tầng trở thành một tên tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng. Tốc độ tu luyện thế này thì chỉ có thể dùng từ "nghe rợn cả người" để hình dung.

Hơn thế nữa, Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết cũng đã đạt tới giai đoạn "Thú Ý". Nếu tin này được truyền ra ngoài, Diệp Khôn hoàn toàn có thể trở thành

thiên tài số một, số hai của toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ!

Nhưng, mục tiêu của hắn cũng không chỉ gói gọn trong hai mươi nước vùng Nam bộ!

Diệp Khôn hít sâu một hơi, từ trong túi eo lấy ra một cây đao nhỏ, đem một bên thi thể Thủy Vân Thú mổ ra.

Tuy rằng vừa rồi đa phần máu tươi đã hòa lẫn vào trong nước, nhưng hiện tại trong cơ thể Thủy Vân Thú vẫn còn lại không ít máu. Dựa theo đồ án Hóa Huyết Trận đã ghi nhớ trong đầu, Diệp Khôn bắt đầu dùng máu tươi vẽ lên trên mặt đá. Sau thời gian một chén trà nhỏ, một trận pháp cỡ nhỏ đã được hắn bố trí xong.

Mặc dù trận pháp còn chưa được khởi động nhưng Diệp Khôn đã cảm giác được bên trong truyền ra một luồng hung sát chí khí cùng với mùi máu tươi nồng nặc. Trong lòng hắn không khỏi nổi lên sự kinh ngạc.

- Đây rốt cuộc là trận pháp gì? Sao bên trong lại ẩn chứa luồng hung sát chí khí nặng như vậy? !

Diệp Khôn nhíu mày. Nhưng vừa nghĩ đến hiệu quả của Hóa Huyết Trận thì hắn lập tức cắn răng bước vào trong, khoanh chân ngồi xuống.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập trong khoang mũi khiến Diệp Khôn thiếu chút nữa đã phải nôn ra hết. Hắn cố nén cảm giác khó chịu trong bụng, hai tay bắt đầu múa lên. Hắn bấm ra vài cái pháp quyết, từng cái từng cái đánh vào Hóa Huyết Trận bên dưới.

Sau khi đánh vào một đạo pháp quyết cuối cùng, Hóa Huyết Trận bỗng rung lên bần bật. Ngay sau đó, một tiếng "Ồng" điếc tai nổ lên, một đám sương mù trắng máu chợt bốc ra, đem Diệp Khôn vây trọn vào bên trong.

- Xuy xuy...

Bên trong màn sương máu, sắc mặt Diệp Khôn đã trở nên rất dữ tợn, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau. Đám sương máu vừa tiếp xúc với da thịt, Diệp Khôn đã cảm nhận ngay được sự bỏng rát giống như bị lửa đốt. Con đau mảnh liệt khiến hắn thiếu chút nữa phải hôn mê bất tỉnh.

- Chết tiệt, lão yêu quái, sao ngươi không báo trước trận pháp này rất đau đớn? !

Diệp Khôn nghiến răng nghiến lợi nói. Mỗi một từ hắn phun ra đều giống như tiếng sắt miết vào nhau, khiến cho người khác nghe được có cảm giác không rét mà run.

- Khắc khắc khắc. Bản tôn đã bao giờ sử dụng trận pháp này đâu. Tuy nhiên, lúc tên yêu tộc dưới tay bản tôn hiển dương trận pháp này có đề cập qua một câu. Trận pháp này ngoại trừ làm cho thân thể trở nên mạnh mẽ thì còn có một tác dụng nữa chính là: Nếu như coi trọng một vài kẻ hậu sinh nhưng chúng lại không chịu nghe lời thì cứ ném thẳng chúng vào trong trận pháp, bọn chúng sẽ lập tức trở nên thành thật ngay. Khắc khắc khắc!

Tiếng cười hả hê của Thao Thiết vang lên trong đầu khiến Diệp Khôn cảm thấy trước mắt tối sầm, nhin không được muốn nhắm mắt lại.

Nhưng khi hắn vừa mới há mồm ra thì đã ngay lập tức biến thành một tiếng rú thảm thiết. Diệp Khôn đành phải nén giận lại trong lòng, toàn lực chống chọi với cơn đau.

- Nhân loại ngu xuẩn, một chút xiu đau đớn cũng chịu không nổi thì còn nói gì đến việc trở nên mạnh mẽ. Hơn nữa, lúc này chính là giai đoạn mạnh nhất của Hóa Huyết Trận, ngươi còn không mau vận chuyển theo bí pháp bản tôn đã giao cho ngươi.

Thao Thiết nói bằng giọng điệu lạnh nhạt.

Trong lòng Diệp Khôn rung mạnh một cái. Về phần nộ trong mắt đã dần dần tiêu tán, thủ nhi đại chi (1), bộ dáng hết sức kiên định.

Liều mạng!

Cùng lúc Diệp Khôn buông bỏ sự chống cự, màn sương máu dày đặc bao phủ xung quanh thân thể hắn đã ngay lập tức thông qua toàn bộ lỗ chân lông chui vào trong cơ thể, dần dần hòa nhập với máu của hắn. Bên trong cơ bắp, xương cốt hắn giống đang như bị vô số con côn trùng nhỏ cắn xé. Con đau kịch liệt ập tới trong nháy mắt, lan tràn ra từng ngõ ngách trong cơ thể Diệp Khôn.

- Kèn kẹt, kèn kẹt!

Diệp Khôn nghiến chặt răng, cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ, đôi mắt vì quá đau đớn đã trở nên đỏ sọng.

Nhưng, dưới sự gột rửa của cơn đau này, Diệp Khôn rõ ràng cảm nhận được thân thể mình đang không ngừng trở nên mạnh mẽ. Thậm chí loại gia tăng mạnh mẽ này còn tác dụng cả lên Ngũ Thủ Tâm Kinh.

Hơn nữa, Diệp Khôn còn phát hiện ra một việc. Cùng lúc màn sương máu đang cải tạo thân thể, một chút tạp chất màu đen cũng đang không ngừng theo lỗ chân lông bài tiết ra ngoài cơ thể. Trận pháp giống như một người thợ rèn đang không ngừng tôi luyện, cuối cùng tạo thành bách luyện tinh cương!

- Không hổ danh Hóa Huyết Trận Pháp tương đương với công pháp tứ phẩm!

Diệp Khôn nhếch miệng nở nụ cười còn khó coi hơn là khóc. Mặc dù Thao Thiết đưa cho hắn Hóa Huyết Trận với ý định chơi khăm, nhưng về phần

công hiệu của trận pháp thì y lại không hề nói ngoa.

Lúc này hần cố nén đau đớn, chuyên tâm vận chuyển bí thuật luyện hóa tinh huyết của Thao Thiết.

Mặc dù hần không thể dùng thần thức để xem xét cơ thể, nhưng theo bí thuật vận chuyển, Diệp Khôn rõ ràng cảm nhận được một giọt máu đậm đặc bên trong dạ dày. Giọt máu lúc này đang bị ánh sáng màu đen bao phủ, giống như bị phong ấn không thể nhúc nhích.

"Đây là tinh huyết của Thao Thiết?" Diệp Khôn tỉ mỉ cảm nhận. Trong lòng hần không khỏi nổi lên sự kinh hãi, bên trong giọt tinh huyết phát ra một thứ lực lượng khủng bố khiến tim hần đập loạn!

Rốt cục Thao Thiết là loại yêu thú gì mà một giọt máu của y lại mạnh tới mức độ này?!

Mặc dù Thao Thiết cứ khẳng khái nhân mạnh mình là yêu thú thời thượng cổ, nhưng Diệp Khôn vẫn cho rằng y đa phần là khoe mẽ. Tuy nhiên, hiện tại cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa bên trong giọt máu của y, Diệp Khôn không khỏi tin tưởng đến bảy phần.

- Mặc kệ, hiệu quả của Hóa Huyết Trận đã bắt đầu có xu hướng chuyển lại, phải nhanh chóng luyện hóa chút máu này thôi.

Diệp Khôn xua tan đi những suy nghĩ lan man trong đầu, dựa theo bí thuật bắt đầu vận chuyển.

Theo bí thuật vận hành, từng dòng nguyên khí dưới sự khống chế của Diệp Khôn bắt đầu hướng về phía giọt máu đang được ánh sáng đen bao bọc...

Thời gian không ngừng trôi qua. Sau thời gian một nén nhang, Diệp Khôn vẫn cứ bất động như cũ. Nhưng lúc này, luồng ánh sáng rực rỡ của Hóa Huyết Trận bên dưới hần bỗng dần dần trở nên mỏng manh.

Một canh giờ trôi qua, luồng ánh sáng rực rỡ của Hóa Huyết Trận đã hoàn toàn biến mất. Mà ở bên ngoài da dẻ của hần cũng bị phủ kín bởi một lớp tạp chất màu đen.

Hai canh giờ...

Ba canh giờ...

Nửa ngày sau, thân hình Diệp Khôn bỗng nhiên có chút động đậy. Theo sự rung động từ cơ thể hần, một lớp tạp chất khô cứng cũng đã bắt đầu tróc ra từng mảng. Cùng lúc đó, hai mắt Diệp Khôn bỗng nhiên mở to, tinh quang bắn ra tán loạn!

- Bá!

Diệp Khôn đưa cánh tay ra phía trước, năm ngón tay giống như vuốt sắc chụp thẳng vào một tảng đá lớn ở bên cạnh. Dưới một chúm của Diệp Khôn, tảng đá cứng rắn giống như bùn nhão bị khoan thành một cái động lớn. Diệp Khôn thu tay lại, trên đầu đầu ngón tay rơi xuống là tà vụn đá...

Miệng hần nhếch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười hết sức sung sướng.

Rốt cục thì Ngự Thú Tâm Kinh đã đạt tới tầng thứ ba. Cùng với đó, trải qua sự cải tạo của Hóa Huyết Trận, cường độ thân thể của hần hiện giờ đã có thể so với tầng thứ năm của Thối Thể Thuật trong Ngự Thú Tâm Kinh!

Cảm nhận được lực lượng khủng bố bên trong cơ thể, Diệp Khôn chợt nắm chặt hai đấm.

- Diệp Ứng, ta đã rất nóng lòng muốn cùng ngươi giao đấu!

...

Mây đen phủ kín bầu trời, cho dù hiện tại đang là giữa trưa nhưng sắc trời vẫn âm u giống như lúc chạng vạng.

- Âm âm...

Tiếng sấm rền vang lên liên tục giữa những đám mây đen, giống như đang báo trước một cơn bão tố sắp sửa nổi lên.

Cho dù trời đất sắp nổi lên giông tố nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của dân chúng nước Vạn Trúc.

Cổng thành Trúc Hải đã sớm đứng kín người đến mức không còn một chỗ trống. Người bán hàng rong thu quán, thương gia đóng cửa, thậm chí ngay cả những người phụ nữ đang mang thai tháng thứ mười cũng được chồng dìu ra trước cửa.

Mà ở ngay trước mặt biển người kia lại chính là hai hàng đệ tử Diệp gia đang đứng nghiêm trang, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ kiêu ngạo. Thậm chí ngay cả toàn bộ Trường lão của Diệp gia cũng tự mình đến trước cửa thành nghênh đón.

Hôm nay chính là ngày đội ngũ đi sứ của nước Vạn Trúc trở về. Đồng thời, đây cũng là ngày Diệp Ứng trở về!

Nhưng, vẻ mặt của mọi người đang đứng ở đây dường như có chút gì đó khác lạ. Bởi vì năm nào Diệp gia cũng đều phái người đi sứ Đế quốc Vân Cảnh, lúc bọn họ trở về cũng không cần phải nghênh đón long trọng như vậy!

Toàn bộ chuyện này cũng chính bởi vì một tin tức: Trong lúc Diệp Ung đang du ngoạn ở Đế đô của Đế quốc Vân Cảnh, gã đã được một tông phái trong Đế quốc Vân Cảnh coi trọng, sau đó được thu làm đệ tử!

Tin tức này đã được một gã đệ tử Diệp gia trong đoàn hộ tống đi sứ thúc ngựa trở về bẩm báo vài ngày trước. Sau khi Diệp Nam Thiên nhận được tin tức này, ông đã ngay lập tức thông báo cho cả nước. Toàn bộ hơn hai vạn dân chúng nước Vạn Trúc sau khi biết được tin tức này đều trở nên khiếp sợ!

Đây chính là một tông phái trong Đế quốc Vân Cảnh!

Đối với dân chúng của một quốc gia nhỏ bé, hẻo lánh như nước Vạn Trúc, Đế quốc Vân Cảnh trong tâm trí bọn họ giống như một con quái vật khổng lồ. Sự lớn mạnh cùng thần bí của Đế quốc Vân Cảnh đã được truyền tụng đời đời, khắc sâu vào tâm khảm mỗi người.

Vậy mà Diệp Ung lại may mắn được trở thành đệ tử của một môn phái bên trong con quái vật khổng lồ này. Liệu rằng đây có phải chính là sự đại biểu cho việc nước Vạn Trúc từ nay về sau sẽ có thể nhận được sự ủng hộ của tông phái này? !

Không chỉ có dân chúng bình thường suy nghĩ như vậy mà ngay cả đám đệ tử Diệp gia cũng đều hiện lên ánh mắt mơ ước cùng vinh quang!

Cũng chính vì vậy, những tên đệ tử Diệp gia này đều chuyển ánh mắt của mình về hướng một người thanh niên đang mang vẻ mặt bình tĩnh đứng phía ngoài cùng bên phải đội ngũ. Trong ánh mắt bọn họ đều hiện lên một chút thương hại cùng châm chọc.

.....oOo.....

(1) thủ nhi đại chi: Dùng để chỉ người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác. (Ở đây có nghĩa là lúc trước đã khác lúc này.)

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Hạng Vũ bản ký":

Hạng Vũ còn gọi là Hạng Tịch, lãnh tụ nông dân khởi nghĩa nổi tiếng trong thời kỳ cuối triều nhà Tần. Hạng Vũ thời nhỏ không thích học hành và luyện tập võ nghệ, nên thường bị chú là Hạng Lương trách mắng. Hạng Vũ trả lời rằng: "Học hành thì chỉ cần biết viết tên mình là đủ rồi, còn luyện võ thì chẳng qua chỉ có thể đánh nổi một hai đối thủ, thật chẳng bổ chút nào, điều cháu muốn học là có thể đánh bại được hàng vạn kẻ địch kia". Hạng Lương thấy cháu là người có chí mới khuyên theo học binh pháp. Hạng Vũ nhận lời, nhưng chỉ được một thời gian thì bỏ.

Về sau, Hạng Lương can tội giết người, nhằm tránh bị truy nã đã dắt theo Hạng Vũ trốn ra Hội Khê. Năm 210 công nguyên, Tần Thủy Hoàng đến tuần du ở Hội Khê, xa giá rầm rộ kéo dài đến mười dặm, hai chú cháu Hạng Lương cũng theo đoàn người ra xem. Hạng Vũ đứng nhìn hồi lâu rồi chỉ tay về phía Tần Thủy Hoàng nói với Hạng Lương rằng: "Cháu cũng có thể thay thế địa vị ông này". Hạng Lương thất kinh vội vàng dùng tay bịt miệng Hạng Vũ.

Hạng Vũ quả là người không tầm thường. Một năm sau, Hạng Vũ cùng chú khởi binh ở Ngô Địa, sau khi Hạng Lương tử trận, Hạng Vũ thay thế Hạng Lương thống lĩnh quân Sở đánh đông dẹp bắc, cuối cùng trở thành Tây Sở Bá Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chiến Ý

- Không phải chỉ là một cái môn phái nhỏ bé trong Đế quốc Vân Cảnh thôi sao? Đắc ý gì chứ? !

Diệp Viễn dùng một giọng nói chua chua mà chỉ có gã cùng Diệp Khôn là có thể nghe thấy. Bởi vì gã đang đứng ngay cạnh Diệp Khôn nên đối với những ánh mắt đang nhìn vào kia cũng khiến gã cảm thấy khó chịu. Nhất là phần lớn những người đó cách đây không lâu còn đang ra sức nịnh bợ gã và Diệp Khôn. Thái độ quay ngoắt lại này khiến gã nhìn không được xỏ ra vài câu cho bõ tức.

Diệp Khôn cười nhạt. Dường như những ánh mắt xung quanh cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới tâm tình của hắn. Tính từ thời điểm Diệp Khôn quay trở về Diệp gia đến nay đã được ba ngày. Vì vậy, đối với tin tức Diệp Ung báii nhập Thiên Nguyệt Tông thì hắn cũng đã biết từ lâu.

Chẳng qua, mọi chuyện cũng không giống như bên ngoài đang đồn đại. Thiên Nguyệt Tông ở trong Đế quốc Vân Cảnh cũng chỉ là một tông môn cỡ nhỏ mà thôi. Nói về những tông môn giống như vậy, ở Đế quốc Vân Cảnh có thể nói nhiều như sao trên trời.

Sở dĩ Diệp gia truyền ra tin này, thậm chí còn bày ra cảnh tượng cả nước nghênh đón lớn như vậy, chắc chắn là muốn mượn thanh danh của Thiên Nguyệt Tông khiến cho kẻ địch đang âm thầm rình rập phải kinh sợ.

Cho dù đó chỉ là một tông môn nhỏ nhoi, nhưng sau lưng bọn họ chính là con quái vật khổng lồ - Đế quốc Vân Cảnh. Diệp Ung có thể lọt vào mắt xanh

của tông môn này, cũng đủ thấy thiên phú của hần thể nào!

Nhưng, như vậy thì đã sao?

Khỏe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch lên, ánh mắt hướng về phía Diệp Nhạn đang đứng lẫn vào đám đông cách đó không xa. Từ sau khi tên này bại dưới tay Diệp Khôn, gã đã ngay lập tức bị Diệp Quyền cấm cửa, mãi cho đến hôm nay mới được đi ra ngoài.

Đúng lúc ánh mắt Diệp Khôn nhìn qua gã, Diệp Nhạn cũng đang lúc nhìn trộm về phía bên này. Vừa tiếp xúc với ánh mắt Diệp Khôn, gã liền lập tức tránh né, giống như trong lòng đang có quỷ. Tuy nhiên ngay sau đó, Diệp Nhạn cố gắng lấy lại trấn tĩnh, hung dữ nhìn về phía Diệp Khôn, ánh mắt như muốn nói rằng: "Lát nữa sẽ cho ngươi đẹp mặt".

Diệp Khôn nở nụ cười, miệng khẽ nhúc nhích, dùng môi ngữ trả lời:

- Ta chờ đây!

...

Một canh giờ trôi qua, phía trên bầu trời, mây đen đã càng lúc càng dày, thời tiết oi bức khiến mọi người ở đây đều cảm thấy hít thở có chút khó khăn. Nhưng những người đang vây quanh cửa thành lại không hề lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Trở về rồi!

Một tiếng thét kích động từ trên tường thành vọng xuống. Ngay sau khi giọng nói này vang lên, đám người đang yên tĩnh chợt nổ lên một tràng hoan hô.

- Rốt cục đã trở về rồi. Ha ha, không biết lần này Đế quốc Vân Cảnh ban thưởng cho cái gì đây?

Một người dân thường hâm mộ thốt lên. Hàng năm, toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ đều phái người đi sứ Đế quốc Vân Cảnh. Tuy việc này hao phí nhân lực cùng vật lực khổng lồ, nhưng Đế quốc Vân Cảnh tốt xấu gì cũng là bá chủ của Cảnh Châu. Bọn họ chỉ cần tiễn tay ban cho một vài thứ, giá trị của mấy đồ vật ấy tự nhiên cũng hề không thấp chút nào.

- Ôi dào! Còn trông chờ được ban thưởng cái gì nữa chứ? Thu hoạch lớn nhất trong lần này chính là Diệp Ứng được Thiên Nguyệt Tông thu làm đệ tử. Đây chính là một việc trọng đại nhất. Nghe nói người đứng đầu tông môn này chính là một vị tu sĩ Kim Đan. Nếu như Diệp Ứng cũng có thể tấn cấp Kim Đan thì sau này Diệp gia chúng ta sẽ trở thành Đại thế gia đứng số một, số hai trong số hai mươi quốc gia vùng Nam bộ!

Một gã Diệp gia đệ tử cười to nói.

- Tu sĩ Kim Đan? So với Quốc chủ thì thế nào?

Người dân bên cạnh tò mò hỏi.

- Ấc... Quốc chủ thì... Ngươi phải biết rằng, trong toàn bộ hai mươi quốc gia vùng Nam bộ, tu sĩ mạnh nhất chỉ là Trúc Cơ.

Tên đệ tử Diệp gia kia xấu hổ ho khan một tiếng, trả lời.

- Trời ạ! Nếu như Diệp Ứng trở thành tu sĩ Kim Đan, không phải chúng ta sẽ xưng bá hai mươi quốc gia vùng Nam bộ hay sao?

- Điều đó là đương nhiên! Ha ha ha!

Những lời tán thưởng Diệp Ứng vẫn tiếp tục vang lên không ngớt. Phần lớn đệ tử Diệp gia đều vội vàng ưỡn ngực đứng thẳng. Ngay cả Diệp Nhạn cũng vứt bỏ vẻ suy sụp lúc trước, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng tại chỗ.

- Hừ, mười sáu tuổi đạt Tiên Thiên đệ thất tầng thì đã làm sao? Cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không được tông môn nào trong Đế quốc Vân Cảnh coi trọng đâu!

Diệp Bình đang đứng bên cạnh Diệp Nhạn nói lên một câu bằng một cái giọng kéo dài, âm dương quái khí.

- Ha ha ha! Lần này Diệp Khôn ăn phải quả đắng rồi. Ta đã nói rồi mà, đệ nhất thiên tài của Diệp gia sẽ không ai khác ngoài Diệp Ứng!

- Đúng vậy! Lúc trước ta cũng đã từng nói qua, sau khi Diệp Ứng trở về chắc chắn sẽ giáo huấn Diệp Khôn!

Một đám đệ tử Diệp gia đứng quanh đều vội vàng phụ họa theo. Cả đám bày ra bộ mặt tiểu nhân khiến người khác nhìn thấy phải ghê tởm!

- Yên lặng!

Ở ngay phía trước đội ngũ, Diệp Quyền bất chợt quay đầu lại quát lớn. Tuy ánh mắt của lão rất nghiêm túc, nhưng người tinh ý đều có thể phát hiện ra vẻ vui sướng hiện lên bên trong mắt lão. Cũng khó trách, việc Diệp Ứng trở thành đệ tử của Thiên Nguyệt Tông, cho dù gã chỉ là đệ tử ký danh nhưng đó lại là công hiến không nhỏ đối với Diệp gia. Mà với cha gã, cái này tự nhiên là nước lên thì thuyền lên. Hiện giờ lão có thể đứng đầu đội ngũ chính là một minh chứng tốt nhất.

Tuy nói Diệp Quyền chưởng quân tài chính gia tộc có quyền cao chức trọng, nhưng dù sao lão vẫn chưa phải là Trưởng lão. Đến lúc này, dường như lão đã nắm chắc trở thành vị Trưởng lão đầu tiên của Diệp gia không phải là tu sĩ Tiên Thiên!

Sau câu quát mắng của lão, toàn bộ đội ngũ Diệp gia đều trở nên nghiêm túc. Chỉ có điều, toàn bộ nội dung của câu chuyện phiếm trước đó đã bị dân chúng xung quanh nghe rõ mồn một.

- Diệp Khôn? Đó là ai?

- Ta còn nhớ hần. Hình như hần là em trai của Diệp Kiên.

- Nghe nói cách đây không lâu hần đã đánh bại Diệp Nhạn!

- Hình như Diệp Nhạn chính là tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng. Nếu Diệp Khôn đã đánh bại Diệp Nhạn thì hần cũng không phải chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng? Mười sáu tuổi, thiên tài a!

- Thiên tài hơn nữa thì cũng có ích gì chứ? Hiện giờ Diệp Ứng đang hào quang vô hạn, thiên tài cỡ nào nào đi nữa cũng phải ảm đạm thất sắc khi đứng trước mặt hần mà thôi. Đừng nói là Diệp Khôn, ta cảm thấy Tam đại cao thủ trẻ tuổi của hai mươi nước vùng Nam bộ đã tới lúc phải biến thành bốn rồi.

...

Trong tiếng động rầm rĩ, đội ngũ đi sứ chậm rãi tiến về công thành. Ở phía trước đội ngũ, Diệp Ứng mặc một chiếc áo bào trắng, cưỡi một con tuấn mã màu trắng, một người một ngựa dẫn đầu đoàn đi sứ tiến về phía đội ngũ nghênh đón của Diệp gia.

- Cha!

Diệp Ứng tung mình xuống ngựa. Thân thủ hết sức tiêu sái đã lập tức dẫn tới vô số tiếng kinh hô của đám đàn bà con gái.

- Ứng nhi, con đã trở về.

Diệp Quyền cẩn thận nhìn Diệp Ứng. Tuy rằng lão đã hết sức kìm chế hưng phấn trong lòng, nhưng bên trong giọng nói vẫn không khỏi có chút run lên nhẹ nhẹ. Ánh mắt Diệp Quyền nhìn Diệp Ứng tràn đầy vẻ tự hào cùng kiêu ngạo.

Đây chính là con trai của Diệp Quyền ta!

- Cha, các vị Trưởng lão, con đã không phụ sự mong đợi của mọi người, hoàn thành đúng như sự giao phó của Tộc trưởng. Hơn thế nữa, con còn được Trưởng lão của Thiên Nguyệt Tông coi trọng thu làm đệ tử!

Diệp Ứng nói xong, trên mặt gã khó tránh khỏi lộ ra một chút tự đắc cùng kiêu ngạo. Nhưng mọi người ở đây đều không hề cảm thấy việc đó có chút phản cảm nào hết. Tất cả đều bước lên chúc mừng.

- Không tồi, không hổ danh là Đệ nhất thiên tài của Diệp gia ta.

Một vị Trưởng lão cảm thấy rất hài lòng, vuốt râu tán thưởng.

- Đúng vậy! Đợi sau khi ngươi học thành tài ở Thiên Nguyệt Tông về, đến lúc đó vị trí Tộc trưởng của Diệp gia sẽ không ai khác ngoài ngươi!

- Năm nay Diệp gia thật sự được ông trời phù hộ. Diệp Khôn mười sáu tuổi tiến giai Tiên Thiên đệ thất tầng, còn ngươi lại được bái nhập vào Thiên Nguyệt Tông. Ha ha ha, Diệp gia thật có phúc!

Một vị Trưởng lão cũng cười nói. Nhưng chỉ có điều, sau khi lão vừa dứt lời, Diệp Ứng đứng bên cạnh bỗng nhiên trở nên sững sờ.

- Diệp Khôn? Tiên Thiên đệ thất tầng?

Nụ cười trên mặt Diệp Ứng lập tức trở nên cứng đờ. Nhưng ngay sau khi bị Diệp Quyền trừng mắt một cái, gã lại tiếp tục cười nói:

- Diệp Kiên thật sự có một người em trai tốt. Không tồi!

Những lời này nhìn qua giống như khích lệ, nhưng trên thực tế lại có chút ngiêm một đằng nói một nẻo. Sự khinh thường được bộc lộ rõ trong lời nói, giống như đang nói Diệp Khôn dựa vào cái gì mà đòi sánh ngang với ta.

Không khí xung quanh nhất thời xuất hiện thêm một chút khó xử. Mọi người đều quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Khôn. Nếu không phải đang có các Trưởng lão đứng bên cạnh, nói không chừng bọn họ sẽ nhao nhao giễu cợt Diệp Khôn.

- Tốt lắm! Tộc trưởng vẫn còn đang chờ ngươi đó, quay trở về Diệp phủ trước đã!

Lúc này, trên chiếc xe ngựa phía sau Diệp Ứng, một lão già râu tóc bạc trắng từ từ bước xuống. Ánh mắt lão nhìn lướt qua mọi người, nói bằng một giọng uy nghiêm.

- Vâng, Đại trưởng lão!

Đám người Diệp Quyền đều vội vàng hành lễ. Diệp Ứng cũng lập tức thu lại một chút khó chịu ở trong lòng, thành thành thật thật bước theo sau các vị Trưởng lão kia.

- Khôn ca...

Mất thấy đội ngũ đang chậm rãi tiến vào trong thành, Diệp Viễn không khỏi lo lắng nhìn thoáng qua Diệp Khôn.

- Yên tâm đi.

Sắc mặt Diệp Khôn vẫn bình tĩnh như cũ. Sự bình tĩnh này không phải do hắn cố gắng trấn định mà có. Cái sự bình tĩnh này hoàn toàn do thực lực chân chính mang lại!

Cho dù được Thiên Nguyệt Tông coi trọng thì cũng đâu có gì gọi là ghê gớm cơ chứ?

Chỉ có thực lực của bản thân mới là chỗ dựa lớn nhất!

Diệp Khôn đang chuẩn bị gọi Diệp Viễn cùng về thì hắn bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt oán độc, trong lòng không khỏi rung mình. Sau khi tấn cấp Tiên Thiên đệ bát tầng, Diệp Khôn đã cực kỳ miễn cảm với những ánh mắt thù hận giống như vậy. Hắn nhìn lướt qua đám đông một cái, lập tức phát hiện ra chủ nhân của ánh mắt này.

Chỉ thấy Diệp Bình đang đứng trước mặt đám đông, gã dùng vẻ mặt oán độc nhìn về phía hắn.

Thì ra là tên này!

Hai mắt Diệp Khôn có chút nheo lại. Tên kia sau khi cảm nhận được ánh mắt Diệp Khôn thì đã ngay lập tức cúi đầu xuống. Tuy nhiên ngay sau đó, trên mặt gã lại hiện lên nụ cười dữ tợn, xoay người lách vào đám đông trước mặt.

Rất nhanh, Diệp Bình đã đi tới bên cạnh Diệp Ứng, nghiêng người nói nhỏ vài câu gì đó. Diệp Ứng trước tiên là sững sờ, sau đó nghiêng đầu hỏi Diệp Nhạ đang ở bên cạnh vài câu. Sau khi nhận được hồi đáp của Diệp Nhạ, cái miệng của gã thoáng hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Diệp Ứng quay đầu nhìn lại, dùng một đôi mắt giống chim ưng, hung tợn quét về phía Diệp Khôn.

Diệp Khôn đem toàn bộ việc này thu vào trong mắt. Đối với ánh mắt gây sự của Diệp Ứng, hắn cũng không có vẻ gì là muốn né tránh, con ngươi trong veo nổi lên chiến ý mãnh mẽ!

Rốt cục đã tới rồi sao!

Hắn đã chuẩn bị đủ lâu để đợi ngày này rồi!

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung. Song phương cùng nổi lên chiến ý cuộn cuộn. Mọi người đứng xung quanh đều có thể cảm nhận được rõ ràng!

.....oOo.....

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Ứng Chiến

Đội cho tất cả mọi người đi tới trước cửa Diệp phủ, Diệp Nam Thiên lập tức dẫn theo Đại trưởng lão Diệp Thiên Nhai cùng với đám người Diệp Nguyệt bước lên tiếp đón.

- Diệp Ứng bá khí kiến Tộc trưởng!

Diệp Ứng ngừng đầu bước tới, đang muốn hành lễ thì đã được Diệp Nam Thiên nâng lên.

- Không cần hành lễ. Diệp Ứng, cháu lần này làm việc không tồi!

Diệp Nam Thiên cười lớn, nói.

Hiện tại ông vui sướng như vậy cũng là có nguyên nhân của mình. Hiện tại cường địch đang rình rập xung quanh Diệp gia đã làm cho ông phải sút đầu mẻ trán. Bây giờ Diệp Ứng lại được Thiên Nguyệt Tông coi trọng. Cho dù đó chỉ là một tiểu tông môn nhưng hai mươi quốc vùng Nam bộ lại chưa biết rõ được chuyện này. Nếu bọn họ phái người đi Đế quốc Vân Cảnh điều tra thì cũng phải mất ít nhất một, hai tháng. Chừng ấy cũng đủ cho Diệp gia tranh thủ thêm được một chút ít thời gian.

Diệp Khôn đoán không sai. Sở dĩ Diệp Nam Thiên bất chấp mọi thứ thông báo long trọng như vậy, mục đích chủ yếu chính là khiến cho đám người đang ẩn nấp trong bóng tối kia phải kinh sợ!

Diệp Ứng theo tay nâng của Diệp Nam Thiên đứng thẳng lên. Hai người thân thiết nói chuyện tại cửa Diệp phủ, điều này giống như đã biểu hiện rõ Diệp Nam Thiên đang đối đãi với Diệp Ứng như người kế nhiệm Diệp gia.

- Hừ, có lẽ lần này Diệp Khôn phải trợn mắt há mồm.

Một gã đệ tử Diệp gia nói nhỏ.

- Đúng vậy! Diệp Ứng nổi tiếng là người hay bao che khuyết điểm. Người không thấy ánh mắt của Diệp Ứng vẫn đang nhìn chăm chăm về phía Diệp Khôn hay sao? Diệp Khôn gặp phải xui xẻo rồi.

- Ta ngược lại cảm thấy Diệp Khôn rất can đảm. Nếu như là người khác đối mặt với Diệp Ứng, nói không chừng chân tay đã mềm nhũn ra rồi.

- Hừ! Rõ ràng là hấn đang giả vờ giả vịt. Thật ra trong lòng đã sợ tới mức nhũn ra như con chi chi rồi.

- Ha ha, cứ tiếp tục giả bộ đi, xem lát nữa hấn xuống đài thế nào? !

Những tên đệ tử Diệp gia nhỏ giọng thì thầm.

Ngay phía trước cửa Diệp phủ, Diệp Nam Thiên dường như đối với lần xuất hành này của Diệp Ứng vô cùng hài lòng, cười to nói:

- Tốt, tốt lắm!

Nói xong, lão quay đầu liếc nhìn toàn bộ đám đệ tử Diệp gia, sau đó ho khan một tiếng.

Con đường lớn trước cửa Vương phủ đang đứng chật cứng người bỗng lập tức trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi. Uy vọng đến bậc này ở trong toàn bộ nước Vạn Trúc cũng chỉ có một người là Diệp Nam Thiên làm được. Ngay cả Diệp Ứng cũng phải dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Diệp Nam Thiên, dường như đang khao khát đến ngày mình được làm gia chủ.

- Khụ khụ. Mọi người!

Diệp Nam Thiên đảo mắt nhìn quanh. Trên mặt ông lộ ra nụ cười uy nghiêm mà không mất đi vẻ hòa ái, giọng nói trầm ổn vang vọng khắp con đường lớn của Vương phủ:

- Hôm nay là ngày vui của Diệp gia ta. Diệp Ứng đã trở thành đệ tử của Thiên Nguyệt Tông bên trong Đế quốc Vân Cảnh. Đây chính là phúc của Diệp gia chúng ta, cũng chính là phúc của nước Vạn Trúc. Bản vương tuyên bố, kể từ ngày hôm nay trở đi, người dân nước Vạn Trúc sẽ được miễn trừ thuế của năm nay!

Lời này vừa được nói ra, đám đệ tử Diệp gia bên dưới hầu như không có phản ứng gì. Chỉ có phần đông dân chúng của nước Vạn Trúc lập tức hoan hô.

- Quốc chủ nhân nghĩa!

- Nhân ái không ai bằng!

- Diệp Ứng chính là niềm kiêu ngạo của chúng ta!

- Diệp Ứng, ta yêu chàng!

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Diệp Nam Thiên tươi cười quay đầu lại chuẩn bị tuyên bố quay về Diệp phủ. Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Ứng bỗng nhiên tiến lên một bước, khom người nói:

- Tộc trưởng, cháu có một thỉnh cầu.

- Ồ?

Diệp Nam Thiên dừng bước, cười hỏi:

- Chuyện gì?

- Nghe nói trong khoảng thời gian cháu không có mặt ở nhà, Diệp gia đã xuất hiện thêm một thiên tài. Đây chính là một việc rất đáng vui mừng của Diệp gia chúng ta. Diệp Ứng tuy bất tài nhưng vẫn muốn được xem thử chút tu vi thâm sâu của vị tộc đệ này. Nếu như bản lĩnh không tồi, cháu sẽ lập tức đề cử với sư tôn.

Diệp Ứng nói ra những lời này với vẻ mặt ngạo nghễ. Lời nói của hắn còn chưa dứt, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía Diệp Khôn.

Yêu cầu này của Diệp Ứng khiến cho không ít người ở đây sững sờ. Chỉ có đám đệ tử Diệp gia chuyên cười trên nỗi đau khổ của người khác mới đổi mắt nhìn Diệp Khôn.

Thậm chí ngay cả nụ cười trên mặt Diệp Nam Thiên cũng hơi cứng lại. Đám trưởng lão xung quanh cũng khẽ nhíu mày.

- Ứng nhi!

Diệp Quyền hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Ứng lại đưa ra yêu cầu như vậy. Hiện giờ đang là ngày vui của Diệp gia, trước mặt của dân chúng nước Vạn Trúc lại đi bắt nạt một người tộc đệ thì thật sự quá mất thân phận!

- Cha à, con chỉ có ý tốt muốn xem thử bản lĩnh của tộc đệ mà thôi. Mọi người yên tâm, lần tỷ thí võ công này con sẽ không hạ thủ nặng tay. Hơn nữa, con thấy Diệp Khôn mới mười sáu tuổi đã có tu vi vượt qua con lúc con bằng tuổi y. Nếu như bây giờ đệ ấy có thể chống đỡ được ba chiêu của con thì con sẽ đề cử với sư tôn. Nói không chừng sư tôn sẽ miễn cưỡng nhận Diệp Khôn làm đệ tử ký danh ấy chứ.

Mặc dù lời nói của Diệp Ứng có vẻ đường đường chính chính nhưng tất cả mọi người ở đây không phải ai cũng là kẻ ngốc.

- Lần này có trò hay để xem rồi!

Một đám đệ tử Diệp gia trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn. Diệp Khôn gần đây ngang trời xuất thế khiến cho tâm lý bọn họ không chỉ cực kỳ hâm mộ mà còn nảy sinh ra lòng ghen ghét.

Mà nói cho cùng thì con người ai mà chả như vậy. Nếu như đối với một người từ nhỏ đã là thiên tài, những người khác từ nhỏ đã nhìn thấy hắn cường đại hơn xa bản thân mình thì trái lại sẽ không ghen tị mà chỉ biết tôn trọng cùng hâm mộ.

Nhưng nếu có một người trước kia cũng giống như bọn họ, bản thân rất tầm thường, không có gì đặc biệt. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, người này lại thể hiện ra sự mạnh mẽ đến mức làm cho bọn họ phải ngẩng đầu lên mà nhìn. Đối với những người như vậy, bọn họ sẽ chẳng bao giờ có sự tôn trọng cùng hâm mộ mà sẽ chỉ sinh ra lòng ghen ghét!

Đây chính là cái thói xấu của con người, không cách nào sửa đổi được.

Chỉ có dùng nắm đấm lần lượt đánh bại bọn họ, làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục thì mới có thể tránh được hết mọi truyện rắc rối này!

Mà lựa chọn của Diệp Khôn lại chính là con đường này!

Hắn giãy khỏi bàn tay của tên mập đang túm một bên tay áo, tiến lên một bước, cười nói:

- Ta cũng đang có ý này!

- Oa!

Phản ứng đầu tiên của mọi người là sững sờ, sau đó chợt ầm ĩ cả lên!

Rốt cục chuyện này là sao?

Tự đại? Kiêu ngạo? Cuồng vọng?

Trong suy nghĩ của bọn họ, việc Diệp Ứng khiêu chiến Diệp Khôn chỉ là truyện nhỏ, cái này cùng lắm chỉ xem như là gã đang bắt nạt một tên hậu bối. Nhưng hiện tại Diệp Khôn lại đáp ứng dễ dàng như vậy? !

Muốn chết sao? !

- Diệp Khôn, đừng kích động!

Trong lòng Diệp Nguyệt trở nên nôn nóng. Nàng nghe thấy Diệp Ứng buông lời khiêu chiến thì đã có cảm giác xuất hiện chuyện gì đó không ổn, đang chuẩn bị hướng Diệp Nam Thiên nói lời can ngăn. Bỗng nhiên lại nghe thấy Diệp Khôn ứng chiến, nàng có thể không gấp được sao?

- Nguyệt tỷ yên tâm. Ta tự biết mình biết người!

Diệp Khôn cười nhạt một tiếng.

- Há?

Diệp Nam Thiên vốn đang do dự đột nhiên có chút kinh hãi, hai mắt ông hiện lên một vẻ suy nghĩ sâu xa.

Ông vốn đã chuẩn bị cự tuyệt lời khiêu chiến mà Diệp Ung đưa ra. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Khôn, ông không khỏi đem lời chuẩn bị nói ra nuốt ngược trở lại. Căn cứ vào những lần tiếp xúc với Diệp Khôn trong khoảng thời gian gần đây, ông biết rõ Diệp Khôn tuy mới mười sáu tuổi nhưng có lẽ do sự việc xảy đến với anh trai đã khiến cho hắn trở nên già dặn hơn rất nhiều so với đám bạn cùng trang lứa. Mà hiện tại Diệp Khôn lại dám chấp nhận lời khiêu chiến của Diệp Ung thì hiển nhiên không phải là do hắn nhất thời kích động.

Hay là...

Vừa nghĩ tới khả năng có thể xảy ra, trong mắt Diệp Nam Thiên không khỏi dâng lên một niềm mong chờ. Dẫu sao thì lần nào Diệp Khôn cũng đều mang tới sự kinh ngạc vô biên cho ông, không lẽ lần này cũng vậy? !

Nghĩ đến điều này, Diệp Nam Thiên gật đầu, nói:

- Các cháu đều đã nguyện ý xuất chiến, như vậy hãy tới lời đài trong tộc đi. Tuy nhiên ta phải nói trước...

Nói đến đây, cả người Diệp Nam Thiên bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí thế khổng lồ. Diệp Khôn cùng Diệp Ung đứng ngay trước mặt ông đều cảm thấy trái tim mình như bị bóp lại. Trong mắt cả hai người cùng lộ ra vẻ hoảng sợ. Nhưng có điều, trong mắt Diệp Ung chỉ đơn giản là sự kinh ngạc cùng khát khao, còn trong mắt Diệp Khôn lại là sự nóng bỏng!

Sau khi quan sát vẻ mặt của hai người, Diệp Nam Thiên liền đem khí thế thu hồi lại, lạnh lùng nói:

- Các cháu phải nhớ rõ điều này. Các cháu đều là đệ tử của Diệp gia, khi tỷ thí võ công phải tránh không được hạ thủ nặng tay!

- Vâng ạ!

Hai người Diệp Khôn cùng Diệp Ung cùng vội vàng đáp ứng.

Diệp Nam Thiên gật nhẹ đầu, cất bước tiến vào Diệp phủ, hướng tới võ đài nằm giữa quảng trường mà đi đến. Hai vị trưởng lão Trúc Cơ là Diệp Thiên Nhai cùng Diệp Thanh Bình đều thâm ý nhìn thoáng qua Diệp Khôn một cái, sau đó liền dẫn mọi người đi theo.

Diệp Ung chính là người mà bọn họ nhìn từng bước lớn lên, gã chính là vàng hào quang chói mắt nhất của Diệp gia. Chẳng qua hiện giờ cường địch của Diệp gia đang rình rập xung quanh, trong số đám đệ tử trẻ tuổi chỉ có hai người Diệp Ung cùng Diệp Nguyệt là có thể chống đỡ, hiển nhiên là lực bất tòng tâm. Lúc này Diệp Khôn ngang trời xuất thế thật sự khiến cho hai vị Đại trưởng lão vui sướng không ngớt.

- Thiên Nhai huynh, không nghĩ tới lão phu chỉ mới đi ra ngoài mấy tháng mà Diệp gia lại xuất hiện một thiên tài. Năm nay quả nhiên là năm phúc đức của Diệp gia.

Trưởng lão Diệp Thanh Bình vuốt vuốt chòm râu, cười nói.

- À, Thanh Bình huynh nghĩ thế nào về trận tỷ thí của hai đứa?

Trưởng lão Diệp Thiên Nhai cười hỏi.

Nghe vậy, Diệp Thanh Bình trầm ngâm một lúc rồi mới hạ giọng nói:

- Người trẻ tuổi có máu nóng là chuyện tốt, nhưng lại không biết tự lượng sức mình như vậy thì thật sự là không được. Tuy nhiên, người trẻ tuổi phải luôn trải qua thất bại thì mới có thể trưởng thành. Hy vọng lần thất bại này có thể làm cho tính cách Diệp Khôn trở nên chừng mực hơn.

- Xem ra Thanh Bình huynh đặt cho Diệp Ung thắng?

- Sao hả, chẳng lẽ Thiên Nhai huynh lại cho rằng Diệp Khôn có thể giành thắng lợi? Nửa năm vừa rồi ta cùng Diệp Ung sống chung một chỗ. Trên đường đi đã dựa theo phân phó của Tộc trưởng làm cho y chịu không ít gian khổ. Hơn nữa, ở trong Đế quốc Vân Cảnh được biết thêm nhiều thứ đã kích y rất lớn. Tuy nhiên y đã rất nhanh lấy lại được sự phấn chấn. Thêm vào đó y lại được một lão gia hỏa của Thiên Nguyệt Tông thu làm đệ tử. Chuyện này quả thật nằm ngoài tầm dự liệu của ta.

Diệp Thanh Bình vừa nói xong, trên mặt lão đã biểu lộ ra cái tình cảm từ ái không cách nào tả xiết.

- Ha ha, Thanh Bình huynh không nên coi thường gã Diệp Khôn này. Trong khoảng thời gian huynh ra ngoài, y đã một mình tiến vào Phong Tuyết sơn mạch. Lúc y trở ra chẳng những thực lực đã đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ lục tầng mà y còn đánh chết một con Hóa Đê Hồ. Không đến một tháng sau y lại tấn cấp Tiên Thiên đệ thất tầng, đánh chết vài tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm lên vào do thám. Không những thế còn chính diện đối chiến đánh chết một gã có tu vi đã đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ thất tầng nước Ngũ Kiếm. Hiện giờ đã trải qua hơn hai tháng, nói không chừng y vẫn có thể khiến cho chúng ta chấn động.

Khi Diệp Thiên Nhai kể chuyện về Diệp Khôn, trong giọng nói của lão lộ ra ý tán thưởng không cách nào che giấu.

- A? Còn có chuyện đó sao? Xem ra ta đã quá coi thường tên tiểu tử này rồi. Ha ha, đó chính là phúc của Diệp gia ta. Tuy nhiên, cho dù y có tấn cấp

lên Tiên Thiên đệ bát tầng cũng không thể thắng được Diệp Ứng đầu. Dù sao Diệp Ứng cũng đã đạt đến đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng. Thiên Nhai huynh, không bằng chúng ta đánh cược được không?

- Được, ta cược Diệp Ứng thắng.

Diệp Thiên Nhai cười to trả lời.

- Gìng càng già càng cay a!

Diệp Thanh Bình cười khò, lắc đầu.

Tuy rằng bên trong lời nói của hai vị Đại trưởng lão đều có ý khen ngợi Diệp Khôn nhưng không ai xem trọng hắn cho lắm. Mà không chỉ riêng bọn họ, có thể nói hiện tại toàn bộ nước Vạn Trúc cũng không có ai xem trọng Diệp Khôn.

Nhìn đám người Diệp gia tiến vào Diệp phủ, trong lòng dân chúng bên ngoài đều cảm thấy không cam nhưng cũng không có cách nào thay đổi được. Chỉ có thể giương mắt nhìn đại môn đang đóng chặt của Diệp phủ mà chờ đợi tin tức. Tuy nhiên đám dân chúng này cũng không chịu vô công rồi nghề mà chờ đợi. Một số người đã nhanh chóng lập ra chiếu bạc. Tuy vậy chỉ một lúc sau, cả đám không thể làm gì khác ngoài chuyện cuốn chiếu rồi đi. Dẫu sao thì cũng chả có ai tin tưởng vào việc Diệp Khôn sẽ chiến thắng Diệp Ứng, thậm chí ngay cả nhà cái cũng không có lòng tin vào chuyện này. Ván bài chỉ đặt một cửa này có mở ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ngay lúc ván bài chỉ đặt một cửa này đang diễn ra, Diệp Khôn và Diệp Ứng đã cùng nhau bước song song lên lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Toàn Thắng! Khiếp Sợ!

Trong lúc hai người bước tới lôi đài, toàn bộ đoàn trưởng lão của Diệp gia dưới sự dẫn dắt của Diệp Nam Thiên đã đi tới phía đài quan sát trên cao cách đó không xa. Võ Đấu Đài là nơi đệ tử Diệp gia luận võ tranh tài. Cứ cách ba năm một lần, trong gia tộc lại tổ chức một cuộc thi đấu để tìm ra những đệ tử ưu tú nhất trong gia tộc có độ tuổi dưới hai mươi lăm đi tham gia "Chư Quốc Võ Đấu Hội" do hai mươi quốc gia vùng Nam bộ tổ chức. Cho nên nơi này đương nhiên sẽ có đài cao dành cho các vị trưởng lão Diệp gia quan sát.

Tuy nói truyện này xảy ra khá bất ngờ nhưng đám đệ tử Diệp gia lại có hiệu suất làm việc cực kỳ cao. Rất nhanh chóng, bàn ghế đã được bọn họ chuyển lên trên. Toàn bộ cao tầng Diệp gia đều vội vàng ngồi xuống chỗ của mình ở trên đài cao.

Mất đi sự gò bó của cao tầng Diệp gia, đám đệ tử xung quanh lôi đài nhất thời trở nên nháo nhột.

- Diệp Ứng cố lên!

- Diệp Ứng còn cần người hô cổ lên sao? Hừ, ta cảm thấy việc đánh bại Diệp Khôn cơ bản sẽ không hao phí nhiều sức lực lắm đâu.

- Đúng vậy, chỉ cần ba chiêu là có thể đánh bại hắn rồi!

- Tính đi tính lại, ta thấy Diệp Khôn có thể chống đỡ được ba chiêu của Diệp Ứng cũng đã là giỏi lắm rồi. Chênh lệch giữa Tiên Thiên đệ thất tầng với Tiên Thiên đệ bát tầng giống y như đất với trời. Ta nghĩ cho dù là năm tên Diệp Khôn cùng xông lên một lúc cũng không phải là đối thủ của Diệp Ứng!

- Ha ha ha, hy vọng Diệp Khôn đừng thua quá khó coi!

Trong tiếng cổ vũ thiên về một bên, Diệp Ứng cao giọng cười lớn:

- Tộc đệ yên tâm! Vì huynh chỉ thử xem tu vi của đệ nên sẽ không hạ thủ nặng tay đâu. Chỉ cần đệ có thể tiếp được ba chiêu của ta, ta chắc chắn sẽ tiến cử đệ với sư tôn.

Vừa nói ra những lời này, Diệp Ứng vừa bày ra một cái điệu bộ cực kỳ khó ngửi. Chúng đệ tử Diệp gia bên dưới cũng vô cùng ấn ý, cả đám hoan hô náo loạn lên như cào cào, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Thậm chí một số người bên dưới còn vô cùng hâm mộ nhìn Diệp Khôn, giống như đang hận mình không thể thay thế Diệp Khôn đi lên chịu đòn để giành lấy cơ hội bá nhật vào Thiên Nguyệt Tông.

- Nói xong chưa?

Diệp Khôn dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Diệp Ứng. Hắn không có chút kích động nào vì ngôn từ của đối phương mà quay sang phía Đại trưởng lão Diệp Thanh Bình - người chủ động nhận làm trọng tài đang đứng cạnh lối đài, chấp tay hỏi:

- Trưởng lão, có thể bắt đầu được chưa?

Diệp Thanh Bình có chút sững sờ. Lão hết nhìn về mặt bình thần của Diệp Khôn, lại quay sang nhìn Diệp Ứng đang mang vẻ mặt kiêu ngạo. Nếu như chỉ đơn thuần luận về tâm tính thì hai người có thể nói đã phân ra cao thấp. Tuy nhiên, luận võ tranh tài phải dùng chính thực lực để đánh giá.

- Nói về quy tắc của Võ Đấu Đài thì hẳn hai người các ngươi đều đã hiểu rõ?

Lắc lắc cái đầu, lão từ từ cất ra một giọng nói trầm thấp. Nhìn thấy hai người Diệp Khôn đều gật đầu, lúc này lão mới hít sâu một hơi:

- Ta tuyên bố, tỷ võ bắt đầu!

Lời nói vừa dứt, Diệp Ứng cách không xa đã nhảy lên không trung một cách rất nhẹ nhàng.

- Diệp Khôn, nếu đệ có thể chống đỡ được ba chiêu của ta thì coi như đệ thắng!

Tiếng cười cuồng vọng của Diệp Ứng vang vọng khắp lối đài. Cùng lúc đó, trên nắm tay của gã bỗng xuất hiện một luồng nguyên khí màu trắng ngà giống như sương mù, chậm rãi bao bọc bàn tay gã.

- Tặng đệ một chiêu!

Trên mặt Diệp Ứng tràn ngập nụ cười kiêu ngạo, đánh thẳng một quyền xuống Diệp Khôn!

Một quyền này của gã không dùng bất kỳ chiến kỹ nào, hiển nhiên là không coi Diệp Khôn ra gì. Nhưng khi đã đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng, Diệp Ứng xứng đáng có được sự tự tin này. Một quyền đơn giản của gã hiện tại có thừa uy lực vượt qua chiến kỹ bình thường của một tên tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng!

Đối mặt với một quyền đầy vẻ hung hăng càn quấy của Diệp Ứng, Diệp Khôn ngẩng đầu, khoe miệng hiện lên một nụ cười giễu cợt. Hắn không hề tránh né mà dùng một quyền y hệt như vậy đâm ra!

- Hắn muốn làm gì? !

Một gã đệ tử Diệp gia phát ra tiếng kinh hô.

- Hắn điên rồi sao? Không sử dụng bất kỳ chiến kỹ nào? Hắn cho rằng mình cũng là tu sĩ "Hóa Khí Cảnh" sao?

- Ngu ngốc!

Diệp Bình cười lạnh, trên mặt gã lộ ra nụ cười điên dại. Giờ khắc này, dường như trong đầu gã đã tự đem bản thân mình hóa thành Diệp Ứng đang dùng một quyền tàn nhẫn đánh gục Diệp Khôn. Sau đó sẽ dùng hết mọi thủ đoạn độc ác mà si nhục!

Thậm chí ngay cả các trưởng lão Diệp gia đang quan sát cuộc chiến trên đài cao cũng nhao nhao đứng dậy. Đứng ngay cạnh lối đài, Diệp Thanh Bình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ cứu viện.

Ngay sau đó, nắm tay của song phương chọt va mạnh vào nhau!

Cái cảnh tượng Diệp Khôn bị đánh bay đã không hề xuất hiện giống như trong tưởng tượng của mọi người. Chỉ thấy trên mặt Diệp Ứng chọt hiện lên một chút kinh hãi, thân hình bay ngược trở lại.

Ngay sau đó, trên người Diệp Khôn bỗng ào ào tuôn ra một luồng sương mù màu trắng ngà!

- Tiên Thiên đệ bát tầng!

Diệp Nam Thiên đứng bật dậy. Ông dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Diệp Khôn, sau đó lắc đầu cười to.

- Diệp gia có phúc rồi! Diệp Khôn, cháu quả nhiên đã làm cho ta phải kinh ngạc!

Ở phía bên dưới, đám đệ tử Diệp gia đã sớm sợ tới ngáy người!

Tiên Thiên đệ bát tầng!

Diệp Khôn cũng đã đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng? !

Làm sao có thể!

Diệp Bình dùng hai con mắt giống như người mất hồn nhìn chằm chằm lên lối đài, sắc mặt trở nên cực kỳ đặc sắc. Trên mặt gã hiện giờ chính là vẻ hung

phần vừa mới xuất hiện trộn lẫn với vẻ đại ra vì khiếp sợ. Ánh mắt oán độc của gã dường như có thể cắt đi mấy khối thịt trên người Diệp Khôn!

Mà ở trên lôi đài lúc này, thân hình của Diệp Ứng cũng đã đứng im. Gã cũng như mọi người dùng vẻ mặt khó tin nhìn Diệp Khôn. Nhưng đó lại là sự khác biệt hoàn toàn với sự kinh ngạc của mọi người xung quanh. Sau khi cùng Diệp Khôn giao thủ, gã còn biết thêm được một việc khác.

Diệp Ứng cúi đầu nhìn mu bàn tay được bao bọc bởi nguyên khí đã trở nên đỏ ửng. Một quyền gã xuất ra vừa rồi giống như đâm vào một khối sắt. Nếu không phải gã đối với việc khống chế lực đạo đã đạt tới mức tỉ mỉ nên kịp thời thu lực thì nói không chừng lực phản chấn đã làm cho gã bị thương!

- Làm sao có thể? Với cường độ thân thể thế này, chẳng lẽ hán đã đạt tới tầng thứ tư của Ngự Thú Tâm Kinh? !

Trên mặt Diệp Ứng càng tăng thêm vẻ nghiêm trọng, lạnh lùng nói:

- Không nghĩ tới đệ còn che giấu thực lực. Ta đã xem thường đệ rồi!

- Tộc huynh, còn lại hai chiêu!

Giọng nói thản nhiên của Diệp Khôn vang lên giống hệt như đổ thêm dầu vào lửa. Ánh mắt Diệp Ứng lập tức trở nên hung ác dị thường.

- Xem ra tu vi đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng đã khiến cho ngươi trở nên hết sức tự tin. Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết rõ thực lực chân chính của Tiên Thiên đệ bát tầng là như thế nào!

Diệp Ứng gầm lên giận dữ. Nguyên khí chứa đựng trong mười hai đạo chính kinh tuôn ra dữ dội. Trong chớp mắt chúng đã hợp lại thành một khối ngưng tụ ngay bên trên đan điền của gã.

Nguyên khí ngưng tụ lại giống như thực chất. Cho dù là những người đang đứng bên dưới lôi đài cũng có thể cảm nhận được áp lực cực lớn!

- Phía trên đan điền một tác. Cái này gần như đã tiếp cận đến tu vị Tiên Thiên đệ cửu tầng - Luyện Tinh!

Một vị trường lão của Diệp gia phát ra tiếng kinh hô.

- Đúng vậy. Có thể không tới một tháng nữa Diệp Ứng sẽ tấn cấp Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Diệp Thiên Nhai mỉm cười gật đầu, trong giọng nói tràn đầy sự tán thưởng.

Còn Diệp Nguyệt vốn đang yên lòng vì biểu hiện mạnh mẽ của Diệp Khôn nghe vậy lại không khỏi lo lắng thêm lần nữa:

- Cha, Diệp Khôn có thể thắng ư?

- Cứ xem đi, kế tiếp mới là mấu chốt.

Tuy giọng nói Diệp Nam Thiên rất điềm đạm nhưng hai bàn tay đang nắm lan can của ông lại run lên nhẹ. Dường như việc này đã cho thấy được sự kích động đang dâng lên trong lòng ông.

Mà ngay sau khi ông mở miệng, ở bên trên lôi đài, Diệp Ứng lại tiếp tục ra tay.

Lần này, gã không hề vội vàng đánh về phía Diệp Khôn mà vờn hai tay ra, sau đó xòe rộng bàn tay giống như một con sói lớn đang chậm rãi há cái miệng to như chậu máu.

- Lang Nha Thức!

Diệp Ứng vừa dứt lời, luồng nguyên khí ngưng tụ ở vị trí bên trên đan điền một tác bỗng tuôn ra ào ạt, tụ lại ở trên hai tay của gã. Chỉ thấy một cái đầu sói trắng như tuyết chậm rãi xuất hiện. Dưới tác dụng của nguyên khí, cái đầu sói hiện lên trông vô cùng sống động, giống y như thật!

- Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết của Diệp Ứng đã tiếp cận rất gần với cảnh giới "Thú Ý" rồi.

Một vị trường lão Diệp gia mỉm cười gật đầu. Nổi khiếp sợ lúc trước do Diệp Khôn mang lại cũng theo đó mà bay đi.

- Đã tiếp cận rất gần ư? Nhưng vẫn còn chưa đạt tới đâu!

Diệp Khôn cười lạnh. Hai tay hán vờn ra, dùng một tư thế giống hệt như của Diệp Ứng. Đây cũng chính là thức đầu tiên của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết - Lang Nha Thức!

Nhưng chỉ có điều Lang Nha Thức của hán lại không hề sống động như của Diệp Ứng. Nếu đem so sánh tổng thể với Diệp Ứng đang đứng ở phía đối diện thì lại khiến cho người ta gần như phải bật cười.

- Ha ha ha, Diệp Khôn ơi! Đây chính là lý giải của ngươi đối với Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết sao? Xem ra một chiêu này đã có thể phân ra thắng bại rồi!

Diệp Ứng nở nụ cười, một lần nữa khôi phục bộ dáng cao ngạo trước đó. Ánh mắt của hắn trở nên vô cùng lạnh lẽo, giống như một con sói lớn đang chuẩn bị cắn cổ con mồi.

- Lang Giảo!

Sau khi gầm lên một tiếng giận dữ, bàn chân Diệp Ứng trùng trùng điệp điệp đạp trên mặt đất. Bước chân của gã rất mau lẹ, tràn ngập một luồng ý chí bá đạo mệnh mông khiến cho đám đệ tử Diệp gia đứng ở bên dưới trong lòng tràn đầy sự say mê!

Trong chớp mắt sau khi gã ra tay, Diệp Khôn đứng đối diện cũng đã hành động. Hắn dùng một loại cước bộ giống hệt như của Diệp Ứng. Nhưng chỉ có điều, trên người Diệp Khôn bất chợt xuất hiện một loại ý cảnh hoàn toàn khác biệt!

Hung mãnh mà không mất đi sự tao nhã. Nó giống như một con Ngân Lang cao quý đang đứng trên vách núi nhìn xuống đàn thú ở dưới chân mình!

- Ngao ngô!

Tiếng sói tru biến ảo khôn lường vang lên giống như đoạt mất hồn phách của mọi người. Lúc này, Diệp Khôn dường như đã hóa thân thành Ngân Lang!

- Lang Giảo!

Ở giữa lối đài, hai người cùng dùng một chiêu thức, cùng mang theo sự mãnh liệt va mạnh vào nhau!

- Oanh!

Một luồng gió lớn giống như con lốc xoáy khổng lồ quét qua mọi phía làm cho đám đệ tử Diệp gia đứng xung quanh lối đài không thể mở nổi mắt. Dưới cái nhìn mờ mờ ảo ảo, mọi người đều trông thấy một thân hình bay ngược trở ra, ngã thẳng vào giữa đám đông!

Thắng bại đã phân!

Một gã đệ tử Diệp gia sau khi mở được mắt liền nhìn về phía thân hình đang đứng trên lối đài, cặp mắt y nhất thời trợn tròn. Dường như không tin vào mắt mình, y day day hai con mắt rồi tiếp tục nhìn về phía lối đài.

Trên lối đài, một thân hình ngạo nghễ đang đứng thẳng, quần áo màu xanh phấp phới bay trong gió. Cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng nổi người cuối cùng đứng trên lối đài lại chính là hắn!

Đúng vào lúc này, một tiếng rên rỉ đau đớn vang lên bên tai y. Tên đệ tử Diệp gia kia vội vàng quay đầu nhìn lại. Khi y trông thấy thân hình đang nằm trên mặt đất cách đó không xa thì trong đầu lại "ông" lên một tiếng, đầu óc trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng!

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều đã khôi phục lại tinh thần. Hết nhìn Diệp Khôn đang đứng trên lối đài, lại nhìn Diệp Ứng đang nằm trên mặt đất miệng còn phun máu ra tươi. Cả một đám đều giống như bị cắt mất lưỡi, đứng chết chần tại chỗ không nhúc nhích.

- Diệp Ứng... bị đánh bại?

Về yên lặng giống như chết chóc bao phủ lên toàn bộ quảng trường. Theo thời gian trôi qua, tiếng vỗ tay khỏi xướng từ trên đài cao bỗng vang lên, trong chớp mắt đã truyền đến từng ngõ ngách trong quảng trường!

Trên lối đài, Diệp Thanh Bình cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Lão hét nhìn Diệp Khôn đang mang vẻ mặt lạnh nhạt như trước đứng bên cạnh, lại nhìn Diệp Ứng đang chập vạt không chịu nổi ở bên dưới lối đài. Tiếp đó, lão dùng một giọng nói mang theo chút run rẩy vì khó tin cùng kích động, lớn tiếng tuyên bố:

- Người chiến thắng là Diệp Khôn!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Không Ngừng Bước!

Trước khi trận tỷ võ này diễn ra, không hề có ai nghĩ rằng người bị đánh bại sẽ là Diệp Ứng!

Một người từ khi còn nhỏ đã trở thành một vàng hào quang chói lóa khiến cho vô số người phải ước mơ, là sự kỳ vọng của toàn bộ gia tộc. Thậm chí

còn là một thiên tài sẽ được kế nhiệm vị trí tộc trưởng đời sau.

Còn người kia chỉ là một thiếu niên không có tiếng tăm, gần đây mới bắt đầu ngang trời xuất thế. Vào nửa năm trước, khi nhắc tới Diệp Khôn, đa phần mọi người bên trong Diệp gia sẽ lập tức nghĩ ngay đến anh trai Diệp Kiên của hắn, đi kèm với đó sẽ là một tiếng thở dài thương tiếc. Về phần Diệp Khôn ư? Hắn là một kẻ không ai muốn quan tâm tới, trước cửa nhà lúc nào cũng vắng vẻ không có ai tới thăm, một thiếu niên chỉ biết yên lặng khổ tu. Đó chính là miêu tả chuẩn xác nhất về Diệp Khôn nửa năm về trước!

Nhưng hiện tại mọi việc thay đổi!

Nhìn thiếu niên đang đứng ngao nghể trên Võ Đẩu Đài, hầu hết mọi người ở đây đều đã bị chấn động mạnh, bắt đầu vô thức vỗ tay hoan hô như một con rối.

Diệp Nam Thiên là người đầu tiên phát ra tiếng vỗ tay. Vào lúc này, sắc mặt vị của gia chủ Diệp gia - đồng thời cũng là quốc chủ nước Vạn Trúc đã trở nên đỏ bừng, thân hình run rẩy dữ dội đến mức đánh mất cả lễ độ!

Tiên Thiên đệ bát tằng!

Thật sự đạt tới Tiên Thiên đệ bát tằng!

Cái tên nhóc này!

Mà đâu chỉ có vậy, Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết mà nó vừa mới sử dụng rõ ràng đã đạt tới cảnh giới "Thú Ý"!

Không, không giống nhau!

Diệp Nam Thiên nhớ lại kỹ càng cảnh tượng vừa mới xảy ra, trong lòng ông giống như nổi lên từng cơn sóng mãnh liệt. Nhìn cảnh tượng Diệp Khôn sử dụng Lang Giáo, lão dường như có một loại cảm giác: "Hóa ra đây mới chính là Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết!"

Ở bên trong Diệp gia, những người có thể tu luyện Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết tới cảnh giới "Thú Ý" cũng chỉ có ba vị tu sĩ Trúc Cơ là Diệp Nam Thiên, Diệp Thanh Bình cùng Diệp Thiên Nhai. Nhưng trong số ba người họ lại không có người nào có thể thi triển ra được cái ý cảnh tao nhã giống như của Diệp Khôn!

- Rốt cuộc trên người nó còn có bao nhiêu tiềm lực? !

Bên trong ánh mắt đang nhìn về phía Diệp Khôn của ông bỗng xuất hiện một niềm khao khát chờ mong, thì thảo tự nói.

...

Trên Võ Đẩu Đài, Diệp Khôn chậm rãi thở ra một hơi.

Thắng?

Hắn chiến thắng Diệp Ứng?

Nhưng mà dường như cũng không có quá nhiều phản kích...

Hắn nhìn lần lượt từng khuôn mặt đang tràn đầy kính nể cùng khiếp sợ xung quanh Võ Đẩu Đài. Bỗng trong khoảnh khắc này, trong tâm trí Diệp Khôn đột nhiên có chút buồn tẻ.

Lắc lắc đầu, Diệp Khôn chuẩn bị bước xuống lôi đài!

- Khoan đã!

Một tiếng gầm giận dữ bỗng vang lên phía sau. Diệp Khôn chợt dừng bước, quay đầu lại.

Bên dưới Võ Đẩu Đài, Diệp Ứng đang lão đảo đứng dậy, ánh mắt của hắn đã trở nên mờ mịt, cho dù là một chút kiêu ngạo cũng không còn nữa!

Chính vào ngày hôm nay, niềm kiêu ngạo của hắn, niềm tự hào của hắn đã bị Diệp Khôn đánh cho vỡ nát!

- Diệp Khôn, ta thừa nhận đệ rất mạnh. Thế nhưng đệ phải biết rõ, sự cường đại của chúng ta ở trong mắt con quái vật Đế quốc Vạn Cảnh cũng chỉ giống như con sâu con kiến mà thôi!

Diệp Ứng ngẩng đầu, dùng hết sức bình sinh mà rống lên một cách giận dữ.

Diệp Khôn nhú mày, quay đầu nhìn lại. Trông thấy Diệp Ứng gần như đang phát điên, tận sâu trong đáy lòng hắn cũng khẽ thở dài một tiếng. Hắn ngẩng đầu nhìn xuống kẻ đã từng được gọi thiên tài này:

- Tuy rằng ta không biết huynh đã gặp chuyện gì ở Đế quốc Vạn Cảnh, gặp phải đã kích ra sao. Nhưng ta với huynh hoàn toàn khác nhau!

- Ta sẽ không ngừng tiến lên phía trước! Ta sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Giọng nói của Diệp Khôn tràn đầy vẻ khí phách!

- Không ngừng trở nên mạnh mẽ?

Diệp Ứng ngửa mặt lên trời cười to, bộ dạng điên cuồng hiện tại đã thay thế cho vẻ tiêu sái lúc trước. Rất nhiều người quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn gã. Thậm chí ngay cả Diệp Thanh Bình đang chuẩn bị răn dạy cũng đành sâu lắng thờ dài một tiếng.

- Ta đã từng có những suy nghĩ giống như đệ. Ta cũng cho rằng bản thân mình sẽ trở nên rất mạnh mẽ. Cho dù ta sống tại nước Vạn Trúc, nhưng ta vẫn tin tưởng sẽ có một ngày, ta sẽ có thể dựa vào nỗ lực của mình để trở nên mạnh mẽ. Mạnh mẽ đến mức khiến cho cả Đế quốc Vân Cảnh cũng phải nghe thấy danh tiếng của ta. Nhưng đệ có biết ta ở Đế quốc Vân Cảnh đã nhìn thấy gì không?

Hai mắt Diệp Ứng trở nên đỏ ửng, dường như không muốn nhớ lại cái ký ức đau khổ này. Tuy nhiên một lúc sau, hắn đã cười một cách thê lương:

- Ở nơi đó, ngay cả một hộ vệ phụ trách tiếp đón chúng ta đã có cảnh giới Trúc Cơ! Mặc dù chúng ta ở cái địa phương nhỏ bé này đã được gọi là thiên tài, nhưng ở Đế quốc Vân Cảnh thì ngay cả rắm cũng không bằng. Chỉ có thiên tài ở nơi đó mới thực sự được coi là thiên tài!

Mọi người đều im lặng lắng nghe, nghe Diệp Ứng gào thét trút hết ra sự tức giận. Trong mắt rất nhiều người đều toát ra một nỗi xót xa.

Sự cường đại của Đế quốc Vân Cảnh đã sớm được tương truyền từ đời này sang đời khác, giống như đã khắc sâu vào trong đầu của mọi người. Tuy vậy, đối với sự cường đại này, ở trong suy nghĩ của mọi người, nó vẫn mãi mãi chỉ là một khái niệm. Nhưng cho đến lúc này, qua lời miêu tả tỉ mỉ của Diệp Ứng, rất nhiều đệ tử Diệp gia mới hiểu thêm được một cách sâu sắc. Và cùng với đó chính là sự kính sợ xuất phát ra từ tận đáy lòng.

- Như vậy thì đã sao?

Giọng nói bình thản của Diệp Khôn một lần nữa vang lên. Tất cả mọi người đều sững sờ, thậm chí ngay cả Diệp Nam Thiên cũng không ngoại lệ.

- Sự cường đại của Đế quốc Vân Cảnh đã từ lâu được ghi lại trong sách, đã sớm xâm nhập vào tận xương tủy của mỗi tu sĩ thuộc hai mươi nước vùng Nam bộ. Tuy nhiên, như vậy thì đã làm sao? Biết rõ bản thân mình nhỏ bé, biết rõ thực lực của chính mình thì càng phải nỗ lực nhiều hơn.

Diệp Khôn vừa nói vừa bước xuống lời đài. Mọi người lập tức lùi lại tạo thành một lối đi dành cho hắn. Nhìn lướt qua từng khuôn mặt tràn đầy vẻ kính sợ ở xung quanh, hắn mỉm cười nói:

- Ta vẫn giữ lại câu nói kia. Ta sẽ không ngừng tiến lên phía trước. Ta sẽ trở nên mạnh mẽ, không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Chỉ cần ta không ngừng tiến tới, vào một ngày nào đó, ta sẽ đứng ở trên đỉnh cao nhất của giới Tu Tiên!

Tuy những lời này không được Diệp Khôn nói ra miệng, thế nhưng trong ánh mắt hắn lại tràn đầy sự kiên định!

- Oánh!

Một tia chớp xuất hiện cắt ngang phía chân trời. Con mưa rào đổ xuống như trút nước, trong giây lát đã làm cho phần lớn đám đệ tử Diệp gia đứng trên quảng trường trở nên ướt đầm. Trận tranh đấu cũng theo cơn mưa rào vừa ập đến mà kết thúc.

Gương mặt Diệp Quyên tối lại, đứng trong mưa nhìn đứa con vẫn đang quỳ trên mặt đất không nhúc nhích. Lão hừ mạnh một tiếng, sau đó xoay người bỏ đi.

Mà ở cách đó không xa, Diệp Bình vẫn đang một mực im lặng quan sát từ đầu tới cuối, khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười quý dị.

...

Sau khi cùng với Diệp Ứng so đấu, nhịp điệu sinh hoạt của Diệp Khôn cũng theo đó mà chậm lại.

Bởi vì lần này Diệp Khôn biểu hiện ra được thiên phú của mình nên hắn đã chiếm được toàn bộ sự coi trọng của gia tộc. Không giống như các đệ tử khác của Diệp gia phải sống ở ngoại viện, Diệp Khôn đã được gia tộc phát cho một cái viện nhỏ riêng biệt bên trong nội viện.

Đối với chuyện này, Diệp Khôn dĩ nhiên vô cùng hài lòng. Trên người hắn có rất nhiều bí mật, nếu như có thể sở hữu một cái viện nhỏ thuộc về riêng mình, đương nhiên là chuyện cậu còn không được.

Thời gian kế tiếp, ngoại trừ việc hàng ngày tiếp tục tìm hiểu Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết thì hắn lại tiếp tục ăn linh thảo hoặc trực tiếp nuốt linh thạch để tu luyện. Tuy tốc độ tăng trưởng tu vi không được nhanh như trước kia nhưng thế cũng được coi là cực nhanh rồi. Hiện giờ trong cơ thể hắn, linh khí bên trong sáu đạo kinh mạch đều đã hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên khí, đã đạt tới giai đoạn trung kỳ của Tiên Thiên đệ bát tầng. Nếu như không nằm ngoài dự kiến thì chỉ cần khoảng nửa tháng nữa là hắn có thể đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng, có thể bắt đầu đánh sâu vào tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng - Luyện Tinh.

Diệp Khôn làm như vậy thật ra lại làm khó cha mẹ hắn. Hiện giờ Diệp Khôn đã trở thành nhân vật trung tâm của Diệp gia. Chính vì vậy, theo rất nhiều

người suy đoán, việc Diệp Khôn đánh bại Diệp Ứng sẽ giúp hắn trở thành người kế nhiệm tiếp theo của Diệp gia. Bởi vậy, số người đến thăm hỏi đương nhiên liên miên không dứt. Điều này khiến cho Diệp Kiếm Hải cùng Triệu Khả Hình tiếp đón không xuể.

Diệp Khôn vốn có ý ngăn cản chuyện này. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của cha mình, hắn lại lập tức im lặng bỏ đi.

Mà trái ngược với bọn họ, nhà Diệp Quyền trong những ngày này lại trở nên vắng như chùa bà đanh. Tuy nói Diệp Quyền vẫn còn quyền hành quản lý tài chính gia tộc, nhưng từ lâu đã có tin đồn nói rằng chức vụ quản lý tài chính của Diệp gia sớm hay muộn sẽ trở lại tay của Diệp Kiếm Hải. Dẫu sao thì lúc trước Diệp Quyền cũng tiếp nhận vị trí này từ tay Diệp Kiếm Hải.

Đối với việc này Diệp Khôn cũng chẳng muốn so đo. Hắn chỉ cần nhìn thấy cha mình cao hứng là đủ rồi.

...

- Bành bành bành!

Một loạt tiếng đập cửa vang lên. Diệp Khôn đang khoanh chân ngồi trong viện bỗng mở mắt, bình tĩnh nói:

- Vào đi!

Cửa viện "kết" một tiếng được mở ra. Từ phía sau cánh cửa, một cái đầu mập mạp thò ra. Người đến chính là Diệp Viễn.

- Khôn ca, việc huynh giao cho ta đã có manh mối rồi.

Diệp Viễn vừa bước vào vừa nhanh chóng đóng cửa viện lại, vẻ mặt hưng phấn nói.

- Đã có manh mối rồi? !

Về mặt Diệp Khôn trở nên nghiêm trọng, vội vàng đứng dậy:

- Vào trong rồi hãy nói!

Vừa vào trong phòng, Diệp Khôn vội vàng đóng cửa lại. Hắn nghiêng tai nghe ngóng một lúc, sau đó mới quay đầu lại nói:

- Nói đi.

- Thôi đi, huynh để ý như vậy làm gì. Với địa vị của Khôn ca hiện giờ, huynh còn lo lắng có người rình trộm hay sao?

Diệp Viễn bủn rủn với Diệp Khôn. Tuy nhiên, vừa trông thấy Diệp Khôn nhăn mày, gã liền vội vàng nói ngay:

- Khôn ca, lúc trước không phải huynh phân phó đệ đi điều tra những người trong tộc có hành tung khả nghi sao? Quả thật là có một vài người.

Nói xong, mập mạp lập tức rút từ trong ngực ra một quyển sổ nhỏ đưa cho Diệp Khôn.

Sau khi tiếp nhận quyển sổ, Diệp Khôn liền vội vàng mở ra, yên lặng nghiên cứu.

- Khôn ca, huynh rốt cuộc muốn làm gì? Có phải bọn họ đã nói gì động chạm đến huynh phải không?

Sau khi trông thấy bộ dáng chăm chú của Diệp Khôn, Diệp Viễn cũng tự mình ngồi xuống bên cạnh, móc từ trong ngực ra một nắm hạt dưa để cắn.

Diệp Khôn không trả lời mà chỉ lật quyển sổ đang cầm trong tay xem lướt qua một lượt, sau đó mới lắc đầu nói:

- Chuyện này đệ đừng có hỏi, cảm ơn đệ!

- Ài, giữa chúng ta còn cần phải nói cảm ơn sao? !

Mập mạp cười hắc hắc, cầm cái hạt dưa cuối cùng ném vào miệng, phì tay nói:

- Được rồi. Khôn ca, nếu như không còn việc gì nữa thì đệ đi đây. Ha ha, Tiểu Hồng đang chờ đệ ở bên ngoài đó.

- Đệ a...

Diệp Khôn dờ khóc dờ cười lắc đầu. Đợi sau khi mập mạp đi khỏi, ánh mắt của hắn lập tức trở nên nghiêm túc. Hắn dờ lại quyển sổ đang cầm trong tay, cẩn thận nghiên cứu lần nữa.

Sở dĩ hắn bảo tên mập đi điều tra những người trong Diệp gia có hành tung khả nghi là muốn tìm ra tên nội gián đang ẩn nấp bên trong Diệp gia!

Dựa theo lời nói của Diệp Nam Thiên, truyện anh trai hắn đi vận chuyển linh thạch bị người ta chặn giết giữa đường rất có thể là do tên nội gián bên trong Diệp gia thông báo ra ngoài!

Chỉ có điều, việc tìm ra tên nội gián này quả thật nói dễ hơn làm. Sau sự việc của anh trai hắn, làm sao Diệp Nam Thiên không biết bên trong Diệp gia có nội gián chứ. Tuy rằng ông đã âm thầm điều tra trong gần bốn năm nhưng kết quả vẫn không thu hoạch được gì. Điều này đủ thấy được tên nội gián kia là một người cực kỳ cảnh giác cùng thận trọng.

Tuy nhiên, Diệp Khôn cũng có chủ ý của riêng mình. Theo như hắn dự đoán, sau khi bản thân hắn đánh bại Diệp Ứng, tên nội gián kia nhất định sẽ có hành động. Dù sao thì trong lòng hắn đã sớm hoài nghi một số người.

Bên trong quyền sở, ở ngay dòng thứ nhất thuộc trang đầu tiên, một cái tên mà hắn quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn: Diệp Quyền!

Hít sâu một hơi, Diệp Khôn hơi nheo mắt lại, đưa tay lên vuốt cằm. Người có khả năng lớn nhất chính là Diệp Quyền. Ngày trước, anh trai Diệp Kiên của hắn chính là người được đánh giá làm nhân tuyển tốt nhất cho vị trí tộc trưởng Diệp gia. Nếu như Diệp Kiên chết, kẻ được lợi lớn nhất chính là Diệp Ứng!

Nhưng, nếu thật sự người đó là Diệp Quyền, lấy địa vị của lão ở trong tộc, làm sao lão lại không biết rõ cái linh mạch của Diệp gia có phải là một cái linh mạch nhất phẩm hay nhị phẩm chứ?

Lắc đầu một cái, Diệp Khôn lấy bút gạch đậm chân cái tên Diệp Quyền, sau đó tiếp tục mở trang thứ hai.

Lần lượt đọc qua từng cái tên trước mặt, mỗi người có tên bên trong đều được Diệp Khôn phân tích có khả năng hay không. Rất mau chóng, không ít người có tên bên trong đã lần lượt bị loại trừ. Lòng mày Diệp Khôn cũng càng lúc nhíu càng sâu.

Tuy nhiên, tới khi quyền sở được lật tới trang cuối cùng, sau khi nhìn thấy những dòng chữ ghi trên đó, lông mày đang nhíu chặt của Diệp Khôn bỗng nhiên giãn ra, hai mắt nhất thời sáng lên như sao!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Nội Gián

Ban đêm thật yên tĩnh.

Phần lớn mọi người sống bên trong nội viện Diệp gia đã sớm tắt đèn chìm vào trong giấc ngủ. Nhưng đúng vào lúc này, một bóng người đang lén lén lút lút, lặng lẽ từ trong một cái ngạch chui ra, cẩn thận quan sát xung quanh. Ngay khi hắn đang chuẩn bị bước tiếp thì đột ngột xuất hiện một loạt tiếng bước chân đi về phía này.

Giống như một con chuột bị dọa cho hoảng sợ, bóng người đó chỉ trong chớp mắt đã lùi vào bóng tối.

Ngay sau đó, một đội đệ tử tuần tra của Diệp gia bỗng đi ngang qua chỗ y đang trốn. Sau khi đội ngũ tuần tra đi khuất, bóng người đó mới lập tức xuất hiện trở lại, cực kỳ cẩn thận quan sát xung quanh. Chờ cho đến khi xác định xung quanh không còn ai hết, y mới vô cùng cẩn thận rón rén đi ra. Y lui nhanh như mèo đến chân tường của một cái viện nào đó, áp sát vào cửa viện gỗ nhẹ một cái.

- Két!

Cửa viện được hé ra một khe hở nhỏ. Đến lúc thấy rõ người tới là ai, cửa viện mới được hé rộng ra thành một cái khe vừa đủ để cho người nọ chui vào.

- Hô, mỗi lần đến nơi này của ngài, ta đều phải lo sợ đến phát sốt.

Sau khi tiến vào trong viện, bóng người kia liền ngẩng đầu mỉm cười. Dưới ánh trăng soi sáng, một gương mặt tương đối bình thường được chiếu rõ. Đây chính là tên tùy tùng của Diệp Nhạn: Diệp Bình!

- Hừ, nếu như bị người khác phát hiện, ta và người sẽ đi đời nhà ma cả lũ. Đêm khuya xâm nhập vào nội viện. Chỉ một cái lý do này thôi cũng đã đủ cho bọn họ điều tra người đến nơi đến chốn rồi.

Giọng nói lạnh lùng của chủ nhân căn phòng vang lên. Bên trong giọng nói già nua đó còn mang theo một chút uy nghiêm. Lời nói vừa dứt, Diệp Bình liền vội vàng bước vào trong phòng. Dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, một khuôn mặt già nua dần dần lộ ra. Người này chính là tổng quản nội viện của Diệp gia: Cố Hướng!

- Hi hi, ngài yên tâm. Ta đã đi theo ngài làm việc được một khoảng thời gian rồi. Tính tình ta thế nào ngài còn chưa rõ sao?

Sau khi bị Cố Hướng răn dạy, Diệp Bình cũng chỉ cười hi hi mấy tiếng. Gã đặt mông ngồi xuống ghế, rất quen tay rót cho mình một chén trà.

Nhìn hần diễn trò như vậy, Cổ Hường khẽ nhủ này, trong mắt hiện lên một chút lạnh lẽo. Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, chút lạnh lẽo đó đã biến mất hoàn toàn. Lão ngồi xuống phía đối diện gã, sau đó mới cất tiếng hỏi:

- Chuyện đó làm đến đâu rồi?

- Hi, phỏng đoán của ngài quả nhiên vô cùng chính xác. Chắc chắn, nhân tình ấm lạnh lòng người dễ thay a. Cách đây ít lâu, trước cửa nhà Diệp Quyền có thể nói là đông không tả nổi. Thế nhưng hiện tại... Khả khả, chẳng qua cũng bởi vì chuyện này mà ta cùng Diệp Niên mới chiếm được sự coi trọng của Diệp Quyền.

Diệp Bình cười đáp.

- Gã tiểu tử có tên là Diệp Niên kia đã suy nghĩ xong chưa?

Cổ Hường đưa tay sờ cằm, trên mặt không chút biểu cảm, hỏi:

- Ngài yên tâm, lúc mới đầu tên tiểu tử kia còn kiêu ca muốn tố cáo ta. Nhưng rốt cục dưới sự uy hiếp của ta, nói rằng Diệp Khôn chính là người có thù tất báo. Lúc trước cả hai chúng ta đã tìm mọi cách đả kích hấn. Nếu như Diệp Khôn thực sự trở thành gia chủ của Diệp gia thì cả hai thằng chúng ta chắc chắn đều phải chết. Không bằng bây giờ cả hai chúng ta cùng tìm cách phản kháng lại. Hơn nữa trong tay ta còn nắm được một số nhược điểm của hấn, hiện tại mới khiến hấn phải ngoan ngoãn nhận lời.

Diệp Bình cười lạnh. Nói xong, hần nhìn chăm chăm vào Cổ Hường, hỏi:

- Đúng rồi, chuyện lần trước ta đề cập đến, ngài đã làm đến đâu rồi?

- Hừ, tầm mắt của tên tiểu tử nhà ngươi thật sự vô cùng hạn hẹp. Chuyện đó không thể vội vàng được. Dù sao hiện giờ cũng là ở thời khắc mấu chốt. Nếu như cha mẹ Diệp Khôn xảy ra chuyện, chắc chắn người ta sẽ lần ra lão phu.

Cổ Hường lắc đầu nói.

- Thế nhưng... ngài đã đáp ứng ta...

Diệp Bình lập tức trở nên nóng nảy, khuôn mặt trở nên vặn vẹo.

- Việc nhỏ không nhận được sẽ làm hỏng việc lớn.

Cổ Hường khẽ vuốt cằm râu, hai mắt híp lại nhìn thoáng qua Diệp Bình, hạ giọng an ủi:

- Ta biết ngươi muốn báo thù Diệp Khôn. Nhưng nếu mọi việc thành công, đến lúc đó hấn sẽ rơi vào tay ngươi, ngươi muốn báo thù thế nào mà chẳng được. Làm sao mà phải cuống lên như thế? Hơn nữa, đừng quên lúc trước lão phu đã đáp ứng cho ngươi một số chuyện!

- Ta...

Diệp Bình hơi do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói:

- Được rồi, mọi việc đều nghe theo ngài. Ngài đã đáp ứng rồi đó, đến lúc ấy phải giúp ta tiến vào Khô Mộc Tông.

- Yên tâm..

Cổ Hường đang cười cười chuẩn bị đáp lại, đột nhiên sắc mặt lão thay đổi, nặng giọng quát:

- Ai? !

Lời còn chưa dứt, lão đã lập tức nhún người nhảy lên, lao thẳng ra khỏi phòng. Lão đứng ở giữa cửa, về mặt âm tình bất định nhìn ra màn đêm yên tĩnh bên ngoài.

Đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên bên ngoài viện:

- Lão Cổ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Ta là Diệp Dương, người phụ trách tuần tra quanh đây.

- Diệp Dương ư? À, không có việc gì đâu. Lão phu đang luyện tập công pháp nên đã quấy nhiễu ngươi rồi, mong ngươi đừng trách!

Cổ Hường có chút sững người, giống như đã trút được gánh nặng.

- Ha ha, không có việc gì đâu. Lão Cổ thật đúng là càng già càng dẻo dai. Trời muộn thế này rồi còn luyện tập công pháp, quả thực khiến cho những người trẻ tuổi như chúng tôi không thể sánh kịp.

Diệp Dương nói xong liền chào hỏi mấy tiếng. Tiếng bước chân của bọn họ cũng dần dần khuất xa.

- Lão Cố...

Đến tận lúc này Diệp Bình mới dám nhô đầu ra, có chút sợ hãi nói:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có việc gì đâu. Có thể là do lão phu đã nghe lầm.

Cố Hường lắc đầu, hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Ngươi về trước đi. Nhớ rõ ngày mai cứ dựa theo những gì ta đã nói mà làm.

- Được rồi. Lão cố, nếu như không còn gì nữa thì ta về trước đây.

Diệp Bình chấp tay, nhẹ nhàng mở cửa viện, sau đó lặng lẽ lẩn ra ngoài.

Chờ đến khi hán biến mất, lão Cố mới lắc đầu, lầm bầm nói:

- Hẳn là do mình nghe lầm rồi.

Nói xong, lão chậm rãi bước vào trong phòng. Chỉ một lúc sau, ngọn đèn dầu bên trong phòng cũng vụt tắt, tất cả đều trở lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau thời gian ước chừng một chén trà nhỏ, từ trên cây đại thụ bên cạnh tường viện, một bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống. Y nhìn chăm chăm vào cánh cửa viện ở bên cạnh, trong mắt tỏa ra ý lạnh kinh người.

- Không nghĩ tới việc lúc trước tặng cây Lệnh Tiễn Thảo kia lại thiếu chút nữa làm cho hành tung của mình bị bại lộ.

Hai mắt Diệp Khôn nheo lại, bên trong lóe lên tia lạnh.

Quả nhiên là hai người này!

Sau khi nghiên cứu sơ qua quyển sổ nhỏ do tên mập đưa tới, Diệp Khôn đã ngay tức khắc phát hiện ra hai người Diệp Bình cùng Cố Hường đã thường xuyên bí mật tiếp xúc với nhau.

Điều đó lập tức khiến cho Diệp Khôn nảy sinh nghi ngờ. Tuy rằng hán chưa hiểu rõ được hai người này, nhưng sau vài lần gặp mặt Diệp Bình, sự oán độc trong mắt gã đã tạo cho hán một ấn tượng rất sâu sắc. Cho nên đối với Diệp Bình, trong lòng Diệp Khôn sớm đã có ý đề phòng. Nếu không phải gã một mực ở trong Diệp gia ít khi đi ra ngoài, Diệp Khôn cũng không ngại làm cho gã gặp phải một số chuyện ngoài ý muốn.

Mà đối với lão Cố Hường này. Tuy rằng Diệp Khôn không hiểu rõ lão cho lắm, nhưng sau vài lần tiếp xúc, Diệp Khôn đã phát hiện ra lão gia hỏa này là một người rất có thế lực. Một người như vậy sao lại đi coi trọng cái tên Diệp Bình một không quyền hai không thế này chứ. Cho dù Diệp Bình có là tùy tùng của Diệp Nhận đi chăng nữa thì Cố Hường cũng chính là thủ hạ của Diệp Quyền. Đã không đi nịnh bợ Diệp Quyền thì chớ, lại còn đi mua chuộc kẻ tùy tùng của con lão. Nếu như trong chuyện này không có điều gì mờ ám thì đánh chết Diệp Khôn cũng không tin.

Không có lửa thì làm sao có khói. Sau khi xem xong toàn bộ quyển sổ nhỏ, Diệp Khôn lập tức theo dõi hai người này, đặc biệt là cái tên Diệp Bình kia. Tuy rằng gã này có hành tung bí ẩn, nhưng với tư vị hiện nay của Diệp Khôn, muốn âm thầm theo dõi gã cơ bản không có vấn đề gì. Thế nhưng đối với Cố Hường lại có chút phiền phức.

Lần trước, để tạo quan hệ tốt, Diệp Khôn đã tặng cho lão một cây Lệnh Tiễn Thảo. Nhưng ai mà nghĩ ra được, Cố Hường chỉ cần dùng cây Lệnh Tiễn Thảo này đã tấn cấp lên Tiên Thiên đệ thất tầng, ngũ giác cũng được nâng lên không ít. Vừa rồi Diệp Khôn mới chỉ hơi sơ ý một chút đã suýt bị bại lộ hành tung. Đúng lúc có đội tuần tra của Diệp gia đi qua nên mới có thể đánh lạc hướng được sự ngờ vực của Cố Hường.

Mà trong cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người, Diệp Khôn cũng nghe được đại khái. Đặc biệt khi nghe thấy gã Diệp Bình này còn muốn đối phó với cha mẹ hán, Diệp Khôn chỉ hận không thể lập tức xông vào đánh chết cả hai tên!

Thế nhưng, hán vẫn phải nhẫn nại!

Theo như những gì Cố Hường và Diệp Bình nói, hai người này dường như đang có mưu đồ chuyện gì đó. Mà thời gian vừa vặn lại chính là ngày mai!

Vậy cứ để các ngươi sống sót qua đêm nay!

Diệp Khôn cắn gặm bóp chặt bàn tay, trong mắt hán hiện lên sát khí sôi sục!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Trong Vòng Vây

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang giống như đang thiêu đốt mọi vật bên dưới. Nó khiến cho toàn bộ thành Trúc Hải trông giống như một cái nồi hấp.

Diệp Quyền bước ra từ đại môn của Diệp phủ. Lão lau lau mồ hôi trên trán, trên gương mặt uy nghiêm hình chữ quốc hiện ra một chút mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của lão ở Diệp gia thật sự không dễ chịu chút nào.

Tuy rằng tộc trưởng vẫn chưa nói bất cứ điều gì, thế nhưng trong lòng Diệp Quyền hiểu rất rõ. Chỉ sợ hiện giờ địa vị của Diệp Khôn ở trong lòng tộc trưởng đã vượt qua cả Diệp Ứng. Nói không chừng gia tộc đang cân nhắc chuyển lập Diệp Khôn làm tộc trưởng đời sau rồi cũng nên.

Dù sao, đối với một quốc gia nhỏ bé ở một vùng xa xôi như nước Vạn Trúc mà nói, việc tuyển ra tu sĩ có tu vi mạnh nhất đảm nhiệm vị trí quốc chủ là một việc làm bất buộc. Một phần là để tạo ra sự uy hiếp đối với những người trong tộc, phần còn lại chính là để sinh tồn bên trong cái khe hẹp giữa hai mươi quốc gia vùng Nam bộ!

Con trai phải cam chịu sự thất bại. Diệp Quyền là người làm cha, lão đương nhiên sẽ không thể bỏ mặc ngồi nhìn con mình như vậy được!

- Diệp Kiếm Hải, Diệp Quyền ta lúc trước không bại trong tay ngươi. Kể cả là hiện tại, ta cũng sẽ không bại trong tay ngươi!

Sau khi nói thảm một câu trong đầu, Diệp Quyền quay đầu lại, nhìn về phía hai gã tu sĩ Diệp Bình cùng Diệp Niên đang ở phía sau lưng, nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói thử coi, cái người muốn cùng Diệp gia ta làm một cuộc giao dịch lớn kia rốt cuộc là người ở đâu đến?

- Ta cũng không được biết rõ cho lắm. Lần trước người nọ chỉ bảo ta đưa tờ giấy kia cho ngài, nói ngài chỉ được một mình đi gặp y. Nếu như ngài mang theo người khác đi cùng thì coi như giao dịch này sẽ bị hủy bỏ. Diệp Quyền đại nhân, ta cảm thấy chuyện này... Hay là ngài thông báo cho tộc trưởng biết đi.

Bị ánh mắt của Diệp Quyền nhìn tới, trong lòng Diệp Bình đột nhiên cảm thấy chột dạ. Nhưng vừa nghĩ tới mọi thứ ưu đãi mà bản thân sẽ được hưởng sau này, gã lập tức hít sâu một hơi nói ra.

- Không sao cả, nơi đây chính là thành Trúc Hải.

Diệp Quyền nhíu mày. Tuy rằng trong lòng lão cũng đã nhận ra có chút gì đó không hợp lý, nhưng vừa nghĩ tới những dòng chữ viết trên tờ giấy, trong mắt lão không khỏi hiện lên một tia rực cháy.

Nếu như giao dịch này thật sự có thể đàm phán thành công, đến lúc đó địa vị của lão tự nhiên sẽ là nước lên thì thuyền lên. Mấy năm nay, nỗ lực cố gắng của hai đứa con trai đã được lão ghi nhận ở trong lòng. Giờ chính là thời khắc để người làm cha như lão báo đáp hậu hĩnh cho bọn chúng!

- Đi thôi! Dẫn đường!

Diệp Quyền hít sâu một hơi, dùng ngữ khí ra lệnh nói.

Nhưng lão không hề chú ý tới, vào lúc lão thốt ra những lời này, Diệp Bình đang cúi đầu đã nở ra một nụ cười "gian kế đã thành công" trên khóe miệng.

Dưới sự dẫn đường của Diệp Bình, Diệp Quyền đi dọc theo một con phố bên phải đường lớn của Vương phủ, sau đó ngoặt vào một cái hẻm nhỏ. Nếu là lúc bình thường, ở trên con đường này chắc chắn sẽ có không ít người nhận ra lão. Tuy nhiên lúc này trời đang nắng chói chang, rất nhiều người phải ở li trong nhà để tránh nóng. Bên trong cái hẻm nhỏ, tiếng bước chân của mấy người bọn họ vang lên vô cùng rõ ràng.

Hết rẽ phải lại rẽ trái, ước chừng đi hết thời gian nửa nén hương, mấy người Diệp Quyền cùng Diệp Bình đã dừng lại phía trước một cái tiểu viện trông có chút khác biệt ở khu vực phía tây thành. Diệp Quyền nhìn vào bức rào tre đan kín trước mặt, hàng lông mày khẽ nhíu lại. Tuy rằng lão chỉ phụ trách quản lý tài chính của Diệp gia, nhưng đối sự vụ của nước Vạn Trúc thì lão cũng biết rất kỹ. Lão nhớ rõ, ở trong khu vực này, bình thường chỉ có một đám dân chúng bản cùng của nhất nước Vạn Trúc cư trú mà thôi. Từ lúc nào mà nơi này lại xuất hiện một tòa tiểu viện trông đặc biệt như vậy?

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Diệp Quyền vẫn liếc mắt ra hiệu cho Diệp Bình đang đứng phía sau lưng tiến lên gõ cửa.

- Kết!

Sau khi cửa viện được mở, một lão già trên mặt toàn nếp nhăn bỗng nhiên thò đầu ra. Trông lão giống y như một người đã sắp gần đất xa trời. Lão nheo hai mắt nhìn lướt qua Diệp Quyền, lại nhìn qua hai người đứng phía sau, nhíu mày nói:

- Diệp quyền đại nhân, thế này dường như không phù hợp với ước định lúc trước thì phải?

- Hừ, nơi đây chính là nước Vạn Trúc. Diệp Quyền đại nhân là ai cơ chứ? Ngươi là cái thá gì chứ hả? !

Không đợi Diệp Quyền mở miệng, Diệp Bình đã cao giọng quát lên.

Lão già nghe vậy liền nhủ mày. Lão đang định phản bác lại thì bên trong lại vang lên một giọng nói khàn khàn:

- Không sao. Dư bá, cứ để cho bọn họ vào đi.

- Hử?

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Quyền không khỏi có chút giật mình. Lão cảm thấy giọng nói này thật sự rất quen thuộc. Tuy nhiên lão cũng không muốn suy nghĩ nhiều, lập tức dẫn theo Diệp Bình cùng Diệp Niên đi vào tiểu viện.

Trương phản với vẻ trắng lợt bên ngoài, bên trong tiểu viện lại cực kỳ nhếch nhác. Bùn đất xung quanh tỏa ra một cái mùi hôi hôi chua chua, vài chỗ còn có cả nước mưa đọng lại. Diệp Quyền nhủ mày không nói, lão theo sự chỉ dẫn của lão già kia bước vào trong phòng.

Bên trong căn phòng được bài trí vô cùng đơn giản. Bao gồm một cái bàn bát tiên thông thường cùng với bốn cái ghế dài. Bên trên cái ghế dài kê sát vách tường đang có một người trung niên mặc áo choàng trắng ngồi đó. Người trung niên này quay lưng về phía bọn họ, khí chất phát ra hoàn toàn khác xa với cảnh vật xung quanh. Mà người còn lại thì đang ngồi vắt chân sang một bên, trong tay bưng một bình trà. Người này là một lão già râu dài.

Diệp Quyền liếc mắt nhìn qua mấy người. Nhưng đến khi nhìn thấy lão già râu dài thì đồng tử đột nhiên co rút, hô lên thất thanh:

- Lão Cố, tại sao lại là lão? !

Ngay sau đó, Diệp Quyền đột nhiên tỉnh ngộ. Lão nắm trong tay quyền hành quản lý tài chính của Diệp gia đã nhiều năm, làm sao lão có thể là kẻ chậm hiểu được?

Tuy nhiên, khi lão vừa mới quay đầu lại thì đã có hai cánh tay vươn ra đem hai tay của lão khóa chặt lại. Đây chính là hai kẻ mà lão mang theo bên mình làm hộ vệ: Diệp Bình cùng Diệp Niên!

Còn lão già dẫn đường thì nhanh chóng khóa cửa phòng lại, trực tiếp lui ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa, nơi này đã trở thành chỗ chết của Diệp Quyền!

- Diệp Bình, Diệp Niên, các người đang làm gì vậy? !

Diệp Quyền gầm lên một cách giận dữ.

- Diệp quyền đại nhân, với trí tuệ của ngài vẫn còn chưa rõ truyện đang xảy ra hay sao?

Sau khi bị Diệp Quyền chất vấn, vẻ mặt Diệp Niên lập tức trở nên xấu hổ, gãi cùi thấp đầu xuống. Nhưng tên Diệp Bình đứng cạnh y lại cười lên ha ha, trả lời một cách kỳ quái.

- Không tệ. Diệp Quyền đại nhân, ngài hẳn là hiểu rõ một điều. Lúc này mà kêu cứu thì chắc hẳn là một việc không nên làm.

Cố Hường nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu cười nói.

Lúc này lão ta đâu còn cái bộ dáng cung cúc theo sau nịnh bợ Diệp Quyền nữa!

Sắc mặt Diệp Quyền trở nên âm tình bất định. Nhưng sau khi nhìn thấy rõ tình thế xung quanh, lão nhắm mắt lại, thở dài một tiếng:

- Các người tìm ta có mục đích gì? Còn nữa, rốt cuộc thì người là ai? !

Nửa câu sau của lão chính là nói với người đàn ông trung niên đang ngồi quay lưng về phía mọi người.

- Ha ha ha, quả không hổ danh là Diệp Quyền, thật sự đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Dưới tình huống như vậy mà vẫn còn có thể giữ được sự tỉnh táo. Không tệ!

Gã trung niên chậm rãi mở miệng, giọng nói của hắn trong trẻo như một thiếu niên. Thế nhưng bên trong giọng nói đó lại biểu lộ ra một sự từng trải mà một người thiếu niên không thể nào có được. Hời hợt vỗ tay mấy cái, gã trung niên từ từ quay đầu lại.

Tướng mạo của gã cực kỳ bình thường. Tuy nhiên, cái bắt mắt nhất trên mặt gã lại chính là hai hàng ria mép nhỏ. Mũi hếch, môi mỏng thể hiện rõ gã là hạng người có thủ đoạn độc ác, cay nghiệt, tàn nhẫn.

- Việc ta là ai cũng không quan trọng.

Gã trung niên có ria mép đứng dậy. Hai tay khoanh lại trước ngực, nhìn chằm chằm vào Diệp Quyền, gằn từng tiếng:

- Điều quan trọng là... ta hỏi cái gì!

Hai mắt Diệp Quyền khẽ nheo lại, nhìn chằm chằm vào gã trung niên có ria mép, gằn từng chữ trả lời:

- Mặc kệ người muốn hỏi cái gì. Câu trả lời của ta chính là... ta không biết!

- A.

Khỏe miệng gã trung niên có ria mép hơi nhếch lên. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt gã bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, dồn sức đâm một quyền vào bụng Diệp Quyền!

- Phốc!

Một âm thanh khá nặng nề vang lên khiến cho Diệp Bình cùng Diệp Niên đang giữ chặt lão cũng phải trở nên khiếp vía. Hai người bắt đầu cảm thấy thân thể Diệp Quyền đang giữ trong tay bỗng trở nên mềm nhũn. Cả người lão lập tức quỵ rạp trên mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng than đau đớn.

- Ta còn chưa có hỏi mà người đã trả lời dứt khoát như vậy. Thật sự không cho ta chút mặt mũi nào mà.

Gã trung niên có ria mép kia mỉm cười, rút một chiếc khăn tay từ trong người ra lau lau nắm đấm:

- Người có biết lão nhân bên ngoài là ai không?

Diệp Quyền ngẩng đầu, cái trán do quá đau đớn đang không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Lão nhìn chằm chằm vào gã trung niên có ria mép.

- Ta đành phải nói thẳng ra vậy. Vị lão nhân kia chính là người quanh năm coi quản hình ngục. Sở dĩ lần này ta đưa lão tới, mục đích chính là dùng để đối phó với mấy tên cứng đầu cứng cổ như người. Người là người ở trong đám cao tầng của Diệp gia, hẳn người đã hiểu quá rõ những lời ta nói rồi chứ?

Gã trung niên có ria mép đưa tay vỗ vỗ lên mặt Diệp Quyền. Y cúi đầu xuống, dùng hai mắt nhìn thẳng vào con người của Diệp Quyền, hỏi gần từng tiếng:

- Linh mạch của Diệp gia, rốt cục là linh mạch nhất phẩm hay nhị phẩm? !

Đôi mắt tràn đầy vẻ cừu hận của Diệp Quyền nghe vậy bỗng co rút hai đồng tử lại. Nhưng ngay sau đó, lão liền nở một nụ cười:

- Ta đã sớm trả lời rồi còn gì!

- Không biết sống chết!

Gã trung niên có ria mép kia lắc đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Quyền. Y chậm rãi đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Dư bá, vào đi!

Bên ngoài không hề có âm thanh nào đáp lại. Gã trung niên có chút sững sốt, nhú mày nhìn ra phía cửa. Đúng vào lúc này, cánh cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng "ken két" lạnh lạnh. Tiếp đó, một giọng nói còn mang theo chút non nớt bỗng vang lên từ bên ngoài:

- Nếu như người đang tìm lão già này thì ta rất xin lỗi. Cổ của lão đã bị ta bẻ gãy rồi.

Ngay sau đó, một tiếng nổ thật lớn bỗng truyền tới. Cánh cửa phòng đang đóng chặt chợt vỡ thành tung tóe. Giữa đám bụi mù dày đặc, một bóng người trông khá gầy yếu đang bước từng bước vào trong phòng.

- Tuy nhiên, nếu như người đang gặp phải chuyện gì đó phiền toái, bản thân ta vẫn có thể giúp đỡ được người.

Sau khi bụi mù tan đi, một gương mặt thiếu niên trông khá tuấn tú hiện ra. Trên khuôn mặt của người thiếu niên này mang theo một nụ cười xán lạn. Nếu như không phải đang ở một nơi như thế này, chắc hẳn người ta sẽ cảm thấy đây là một chàng thiếu niên hoàn toàn vô hại.

Nhưng hiện giờ trong tay người thiếu niên lại mang theo một người. Tuy nhiên, nếu nói một cách chuẩn xác nhất, bàn tay của thiếu niên này hiện tại đang tóm cổ một người. Cái cổ trên đầu người đó đã bị bẻ gãy từ lâu. Lúc này cái đầu già nua chỉ trông giống như đang được treo trên thân thể.

- Bành!

Thân thể lão già được thả xuống đất. Nụ cười trên mặt người thiếu niên cũng càng lúc càng trở nên xán lạn. Nhưng bên trong cái vẻ xán lạn này lại ẩn giấu sát khí khiến cho tim người khác phải đập thành thịch!

- Diệp Khôn!

Bên trong phòng, ngoại trừ gã trung niên có ria mép kia thì tất cả mọi người ở đây đều hô lên tên của người thiếu niên này. Thế nhưng, ngoại trừ giọng nói của Diệp Quyền, bên trong giọng nói của ba người còn lại kia đều mang theo một nỗi kinh hoàng!

Q.1 - Chương 42: Phá Vây! Giết!

Không có ai nghĩ ra rằng tại sao Diệp Khôn lại tự nhiên xuất hiện ở đây!

Cho dù người sắp đặt toàn bộ hành động lần này là Cố Hường, cùng với người đang bị hai gã Diệp Bình và Diệp Niên giữ chặt là Diệp Quyền cũng đều không nghĩ là ra tại sao!

Tự nhiên Diệp Khôn lại đột ngột xuất hiện ở đây. Cục diện hoàn hảo do Cố Hường bố trí ra đã bị phá hỏng hoàn toàn!

Diệp Quyền không hổ là người lâm nguy mà không loạn. Ngay khi đám người Cố Hường còn đang bất ngờ vì sự xuất hiện của Diệp Khôn, lão đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Tuy rằng lão không phải là tu sĩ Tiên Thiên, nhưng với thực lực Hậu Thiên đệ ngũ tầng cũng đủ cho lão có được sự phản kháng nhất định đối với tu sĩ Tiên Thiên!

Diệp Quyền dồn hết sức vào tứ chi, lão giống như một con trâu điên, trực tiếp thoát ra khỏi sự khống chế của Diệp Niên cùng Diệp Bình. Tuy nhiên, việc làm này cũng khiến cho lão phải trả một cái giá đắt: cả hai tay đồng thời bị bẻ gãy!

Sau khi thoát khỏi khống chế, Diệp Quyền liền lao thẳng về phía Diệp Khôn. Hiện tại, cho dù đám người Cố Hường có lấy lại được tinh thần cũng không kịp ra tay ngăn cản lão!

- Đúng là một lũ ăn hại. Thành công thì ít mà thất bại thì nhiều!

Gã trung niên có ria mép giận dữ thở ra hỗn hển. Gã đã sống trong thành Trúc Hải được một khoảng thời gian ngắn, đối với đại danh của Diệp Khôn đương nhiên sẽ biết rất rõ. Thậm chí ngay cả việc Diệp Khôn đánh bại Diệp Ung, trở thành cao thủ đứng đầu trong đám thiếu niên của Diệp gia, gã cũng đều nắm rõ như lòng bàn tay!

Chỉ có điều, gã cũng không hề e ngại Diệp Khôn. Cho dù Diệp Khôn có mạnh mẽ đến đâu thì hắn cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng. Còn bản thân gã lại chính là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng - Ngưng Thần Cảnh!

Tuy vậy, gã lại không hề muốn cùng Diệp Khôn giao thủ. Cho dù gã nắm chắc trăm phần trăm có thể chiến thắng Diệp Khôn. Thế nhưng nơi này chính là thành Trúc Hải, là địa bàn của Diệp gia!

Nếu như tên tiểu tử này có thể mò đến nơi này, chẳng lẽ những tu sĩ khác của Diệp gia...

Vừa nghĩ tới điều này, trong lòng gã trung niên bỗng nảy sinh ra ý muốn chạy trốn. Không hề nghĩ ngợi, gã trở tay đánh một chưởng về vách tường phía sau lưng!

- Âm!

Vách tường lập tức đổ sập. Gã trung niên có ria mép nhanh chóng quay người, chuẩn bị chạy trốn!

Tuy nhiên, Diệp Khôn sẽ không để cho gã làm như vậy!

Trong chớp mắt, ngay sau khi gã trung niên kia hành động, Diệp Khôn cũng đồng thời ra tay. Hắn xoay bước một cái, cả người giống như một con Ngân Lang lao nhanh về hướng gã trung niên có ria mép.

- Ngăn hắn lại!

Gã trung niên có ria mép kia quát lên một tiếng. Diệp Bình cùng Diệp Niên nghe vậy đều trở nên sửng sốt. Sau khi Diệp Khôn xuất hiện, hai người bọn họ đều cảm thấy bản thân mình giống như đã rơi xuống vực thẳm. Trong lòng biết rõ sự mạnh mẽ của Diệp Khôn, bọn họ lấy đầu ra cái can đảm để ngăn cản hắn chứ.

Tuy nhiên Cố Hường lại quát lên một tiếng chói tai, liều mình lao về phía Diệp Khôn. Nhìn vào khí thế của lão, dường như lão đang muốn cùng Diệp Khôn đồng quy vu tận (1)!

Đối mặt với công kích một đi không trở lại của Cố Hường, bước chân hung mãnh của Diệp Khôn chợt biến đổi, đột ngột chuyển hóa thành Hòa Hò Thân Pháp. Thân thể hắn linh hoạt như bạch câu quá khích (2), né tránh công kích của Cố Hường trong gang tấc. Đột nhiên, bàn chân hắn đạp mạnh xuống mặt đất một cái, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng màu xanh, nhanh chóng xuyên qua khoảng trống giữa hai người Diệp Bình cùng Diệp

Niên. Cách hấn đánh tới giống như bờ sóng trăm biển, lao thẳng đến gã trung niên có ria mép đang chuẩn bị chạy trốn!

- Hừ!

Đối mặt với thế công của Diệp Khôn, gã trung niên kia cũng hết sức tức giận. Dẫu sao gã cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng mà lại phải chạy trốn như vậy ư? Thân hình gã đột nhiên chuyển động, tay phải đánh ra một quyền thẳng vào ngực Diệp Khôn!

Một quyền này vừa nhanh, vừa độc, vừa chuẩn. Hơn nữa, nguyên khí đang bao quanh bàn tay gã lại lấp lánh giống như vật sống. Cho dù gã không sử dụng chiến kỹ, nhưng uy lực của Tiên Thiên đệ cửu tầng lại được gã thể hiện ra một cách rất rõ ràng!

Dựa theo ý định ban đầu của gã trung niên có ria mép, một quyền này của gã cũng đủ làm cho Diệp Khôn phải lùi lại. Nếu như cứ để Diệp Khôn quán lấy, tốc độ chạy trốn của gã tất nhiên sẽ chậm hơn rất nhiều.

Thế nhưng, ngay trong tức khắc, nụ cười trên mặt gã bỗng trở nên cứng đờ.

Đối mặt với một quyền có uy lực không tầm thường này, Diệp Khôn cũng không tiến không lùi, trực tiếp dùng ngực đón lấy!

- Bành!

Giống như giã vào bức tường sắt, một âm thanh trầm lắng vang lên. Không ngờ Diệp Khôn chỉ cần lấy thân thể đỡ một quyền này, thậm chí ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra. Hai tay hấn vuron ra, nhanh chóng tóm chặt vào hai tay của gã trung niên có ria mép.

Năm ngón tay giống như vuốt sắc, cắm sâu vào trong thịt!

Cảm nhận được sức mạnh khổng lồ từ cánh tay Diệp Khôn truyền đến, trong mắt gã trung niên có ria mép hiện lên vẻ hoảng sợ. Gã nhấc tay trái lên, chuẩn bị ra tay lần nữa.

- Muộn rồi!

Trên khóe miệng Diệp Khôn lộ ra một nụ cười vô cùng kỳ quái. Vào giờ khắc này, khuôn mặt vốn mang theo một chút non nớt lại trở nên hung thần ác sát!

- Lang Tê!

Từ trong miệng hấn phát ra một tiếng gầm giận dữ. Đột nhiên, Diệp Khôn dồn lực vào cánh hai tay, giống như một con sói lớn đang cắn xé con mồi, kéo mạnh một cái!

- Phụt!

Máu tươi bắn ra tung tóe. Cùng với cánh tay đang bay lượn trên không trung, gã trung niên có ria mép cũng phát ra một tiếng rú tê tâm liệt phế (3) từ trong miệng!

Bên trong phòng, tất cả mọi người đều trở nên sững sờ!

Tuy rằng Diệp Khôn đã đánh bại được Diệp Ứng, nhưng chẳng ai ngờ rằng, khi Diệp Khôn đối mặt với một tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng lại có thể biểu hiện ra sức chiến đấu mạnh mẽ đến như vậy!

Cho dù tên tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng kia có chút khinh địch ngay từ đầu. Thế nhưng, đây chính là hơn kém nhau một tầng cảnh giới đó!

Hắn là loại quái vật gì vậy? !

Hai mắt gã trung niên có ria mép lập tức hiện lên toàn tia máu. Tuy nhiên, lúc này gã vẫn đang giữ được sự tỉnh táo vốn có. Ánh mắt vô cùng thù hận dán chặt lên mặt Diệp Khôn, dường như muốn cạo từ trên người hắn ra mấy miếng thịt. Đột nhiên, bàn chân gã dẫm mạnh một cái xuống đất, không quay đầu lại mà chạy thẳng một mạch ra khỏi phòng, nhô lên hụp xuống mấy cái đã vượt qua bức tường của viện!

Chạy!

Người chạy được sao?

Diệp Khôn cười lạnh. Ngay sau đó, một giọng nói ở ngay phía trước đột ngột vang lên.

- Có bạn bè từ phương xa tới, người làm chủ nhân như ta sao có thể đánh mất lòng hiếu khách cơ chứ!

Giọng nói rõ ràng nhưng cũng không mất đi phần uy nghiêm. Tuy rằng âm thanh này không vang dội, nhưng khi truyền vào trong tai mỗi người ở trong phòng lại giống như một tiếng sấm nổ!

Bọn họ đã quá quen thuộc với giọng nói này. Đây chính là âm thanh của gia chủ Diệp gia - Diệp Nam Thiên!

Lần này Diệp Khôn đã tiếp thu được kinh nghiệm từ bài học đối phó với đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm. Sau khi phát hiện ra Diệp Quyền rời khỏi Diệp gia dưới sự dẫn đường của Diệp Bình và Diệp Niên, hắn đã ngay lập tức bảo Diệp Viễn chạy đi thông báo cho Diệp Nam Thiên. Còn bản thân hắn lại âm thầm đi theo ba người đến nơi này!

Mà Diệp Nam Thiên thân là Quốc chủ nước Vạn Trúc, bên trong thành Trúc Hải sao lại không có cơ sở ngầm được bố trí cơ chứ. Không cần Diệp Khôn nhắc nhở, ông cũng có thể tự tìm được nơi này!

Xong rồi!

Hai chân Cổ Hưởng trở nên mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

Diệp Niên giống như người mất hồn đứng im tại chỗ, hai mắt trở nên tối sầm, sắp sửa hôn mê!

Khác hẳn hai người này, Diệp Bình vẫn dùng ánh mắt tràn đầy cừu hận nhìn chằm chằm Diệp Khôn. Bỗng nhiên, gã liếc mắt về phía Diệp Quyền đang đứng ngay gần đó, trên mặt xuất hiện một nụ cười điên cuồng.

Chỉ cần bắt được lão, chỉ cần bắt được Diệp Quyền là gã có thể tìm được đường sống!

Nghĩ đến là làm, Diệp Bình bước rón rén tới gần. Sau khi xác định khoảng cách giữa gã và Diệp Quyền vừa đủ, gã bắt chập tất cả nhún người nhảy lên, bay thẳng đến Diệp Quyền định ra tay bắt giữ.

Chỉ cần ta có thể trốn thoát, ta nhất định sẽ báo thù!

Diệp Khôn, ta sẽ báo thù!

Tâm lý bệnh hoạn khiến cho Diệp Bình gần như phát cuồng, ngay cả tốc độ của gã cũng được gia tăng thêm một phần, tàn nhẫn chộp vào yết hầu Diệp Quyền!

Nhưng, ngay vào lúc gã hành động, Diệp Khôn cũng đã quay đầu lại.

Tuy rằng Diệp Khôn cũng không ưa Diệp Quyền cho lắm, nhưng vừa rồi thấy Diệp Quyền thà chết cũng không khai ra bí mật của Diệp gia nên hắn cũng có cái nhìn khá tốt về lão. Huống chi tên Diệp Bình này nhất định phải chết!

Trong nháy mắt lúc Diệp Bình sắp chộp vào Diệp Quyền, Diệp Khôn cũng hành động. Hắn sải chân bước ra, là người hành động sau nhưng lại thành là người xông đến trước mặt Diệp Quyền. Hắn bình tĩnh vươn tay ra, một tay tóm chặt lấy yết hầu Diệp Bình, nhấc cả người gã lên.

- Ha ha ha!

Tuy Diệp Bình bị Diệp Khôn bóp chặt đến mức gần như không thở nổi, thế nhưng ánh mắt của gã vẫn mang theo sự cừu hận nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn.

- Ta không nhớ đã đắc tội với ngươi khi nào.

Diệp Khôn cảm nhận được oán khí đã gần như ngưng thành thực chất bên trong đôi mắt của Diệp Bình. Hắn nhíu mày, bàn tay hơi nói lỏng ra một chút.

- Ngươi đáng chết! Ngươi là tên đáng chết! Ta muốn giết ngươi! Chính ngươi đã phá hủy tiền đồ của ta!

Diệp Bình dùng hết bình sinh rống lên một cách giận dữ. Trong mắt gã tràn ngập sự điên cuồng.

Phá hủy tiền đồ của ngươi?

Diệp Khôn không biết nên khóc hay nên cười. Quả nhiên thế giới rộng lớn không chuyện lạ nào là không có. Trước khi Diệp Khôn cùng Diệp Nhạn giao chiến, Diệp Bình đã tìm ra rất nhiều cách để chế giễu hắn. Nhưng hắn là người không bao giờ quan tâm tới con mắt mọi người phía sau thế nào, nói gì đến chuyện trả thù cơ chứ. Thế nhưng hiện, người được Diệp gia chú trọng bồi dưỡng từ nhỏ lại dùng phương pháp này phản bội gia tộc để đổi lấy tiền đồ?

- Mà thôi... Giữa ta và ngươi cũng không còn chuyện gì đáng nói nữa.

Diệp Khôn lắc đầu. Trong lúc Diệp Bình tưởng rằng Diệp Khôn chuẩn bị thả hắn gã ra, bàn tay Diệp Khôn đang nắm cổ gã chợt bóp mạnh một cái.

- Cặc!

Trong nháy mắt, một lực lượng khổng lồ từ tay Diệp Khôn truyền tới đã khiến cho yết hầu của Diệp Bình bị vỡ nát!

Đối với loại người thế này, Diệp Khôn chỉ biết làm một chuyện. Đó là giết!

Đúng vào lúc này, vài bóng người từ bên ngoài nhảy vào trong viện, vừa vận công thấy cảnh tượng này!

- Diệp Khôn, tại sao để lại có thể tùy tiện giết hân!

Diệp Nguyệt nổi giận gầm lên một tiếng. Nàng chính là người đầu tiên nhảy vào trong viện. Ở phía sau nàng chính là Diệp Thiên Nhai cùng vài vị trưởng lão khác. Thậm chí có cả Diệp Ứng trong số đó.

Tất cả mọi người đều bị sự tàn nhẫn của Diệp Khôn làm cho kinh sợ. Tuy nhiên vẫn có người không hề tức giận giống Diệp Nguyệt, vài vị trưởng lão thậm chí còn lắc đầu, hừ lạnh một tiếng nói:

- Giết là đúng!

Còn Diệp Ứng chỉ sợ hãi nhìn thoáng qua Diệp Khôn. Sau khi nhìn thấy hai tay Diệp Quyền đang buông thõng ở bên sườn, hân không khỏi hoảng sợ kêu lớn một tiếng, tiến lên vài bước, quỳ rạp trước mặt Diệp Quyền.

- Cha, con trai bất hiếu, đã khiến cho người chịu khổ rồi!

Hai mắt Diệp Ứng sưng lên đỏ ửng. Từ nhỏ gã đã thề sẽ bảo vệ toàn bộ Diệp gia. Nhưng hiện tại, ngay cả cha hân hân cũng không bảo vệ nổi!

- Không sao đâu. Chỉ là gãy xương mà thôi, nghỉ ngơi hai tháng là được rồi. Ứng nhi, giúp cha đứng lên.

Sau khi được Diệp Ứng nâng dậy, Diệp Quyền nhìn thật sâu vào Diệp Khôn, khom hân người xuống thi lễ:

- Diệp Khôn, lần này thật sự phải cảm ơn cháu!

Lúc này, không chỉ Diệp Nguyệt và Diệp Ứng mà ngay cả Diệp Khôn cũng phải sững sờ. Hân vội vàng bước lên phía trước, nâng Diệp Quyền dậy, khẽ nói:

- Tiểu thúc nói quá lời rồi. Nói thật, lúc trước cháu lo lắng kẻ đầu sỏ chạy trốn nên không vội xông vào ứng cứu khiến cho tiểu thúc phải chịu khổ.

- Đó là việc nên làm. Bất được hân, ít nhất có thể tìm hiểu thêm được ngọn nguồn. Ta thực sự rất muốn biết, là kẻ nào đang luôn luôn âm thầm nhắm vào Diệp gia ta!

Diệp Quyền cảm hân nói. Sau đó lão xoay người sang nói với Diệp Ứng đang mang vẻ mặt phức tạp đứng bên cạnh:

- Đi, chúng ta về trước.

Giờ phút này, trong phòng chỉ còn lại hai người Diệp Khôn và Diệp Nguyệt. Dường như đoán được những điều Diệp Nguyệt sắp răn dạy, Diệp Khôn lắc đầu, mở miệng nói:

- Nguyệt tỷ, ta biết tỷ muốn nói cái gì. Thế nhưng lần này, ta không làm gì sai đâu.

Nói xong, hân cũng không để ý tới Diệp Nguyệt đang ngáp ngừng giống như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, từng bước đi ra cửa phòng. Trong lúc đó, giọng nói của hân cũng đồng thời vang lên:

- Năm xưa, sau khi anh trai ta chết, tại ngay trước mộ phần của huynh ấy ta đã phát ra lời thề, ta sẽ thay huynh ấy bảo vệ Diệp gia. Cho nên...

Giọng nói của Diệp Khôn lập tức biến đổi, đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng:

- Cho dù bất kể là ai, nếu đã dám phản bội Diệp gia, ta sẽ chỉ làm một việc với người đó. Chính là giết!

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, Diệp Nguyệt sững sờ tại chỗ một lúc lâu. Sau khi nhìn thấy thi thể Diệp Bình ở gần đó, khóe miệng lại hiện lại một nụ cười bất đắc dĩ mang theo một chút an lòng.

Đứa nhỏ luôn quấn lấy nàng khóc suốt mấy ngày kia, rốt cuộc đã trưởng thành rồi. Hân đã trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, hai vai đủ sức gánh lấy toàn bộ tương lai của Diệp gia!

.....oOo.....

(1) đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết

(2) bạch câu quá khích: ngựa trắng qua khe cửa - chỉ sự vô cùng nhanh chóng, mau lẹ

(3) tê tâm liệt phế: đau đớn tột cùng

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Tiên Thiên Đệ Bát Tầng Đỉnh

Sau khi trở lại Diệp gia, Diệp Khôn đã lập tức đi gặp Diệp Nam Thiên. Căn cứ vào lời nói của ông, Diệp Khôn cũng biết được gã trung niên có ria mép kia đã bị bắt sống. Dưới sự ra tay của ba vị tu sĩ Trúc Cơ của Diệp gia, cùng với tên kia trước đó đã bị Diệp Khôn đánh cho trọng thương đã khiến cho gã ngay cả việc cắn đứt túi thuốc độc giấu sẵn trong miệng cũng không làm kịp. Cuối cùng gã đành phải trơ mắt nhìn toàn thân mình bị không chế.

Còn tên trung niên có ria mép cùng Cổ Hưởng, hai người đương nhiên sẽ được trưởng lão chuyên phụ trách tra tấn của Diệp gia hỏi cung, nói không chừng đã sắp lấy được đáp án cần tìm. Đối với hai tên rất có thể là hung thủ hại chết anh trai mình, trong lòng Diệp Khôn dĩ nhiên căm hận vô cùng. Tuy nhiên, Diệp Nam Thiên cũng là người biết rõ tâm tư của Diệp Khôn. Tuy rằng không nói rõ ra, nhưng kể cả hai tên kia có thành thành thật thật khai ra tất cả thì kết cục cũng có thể đoán trước được.

Tuy nhiên, bởi vì chuyện này liên quan đến nhiều sự việc hệ trọng, Diệp Nam Thiên đành phải ra nghiêm lệnh phong tỏa. Những người có thể biết tường tận sự việc cũng chỉ có toàn bộ đám cao tầng Diệp gia. Còn đối với đám đệ tử Diệp gia, Diệp Nam Thiên cũng chỉ nói bóng gió rằng Cổ Hưởng cùng Diệp Niên, Diệp Bình đã phản bội lại Diệp gia, cuối cùng bị Diệp Khôn đánh chết.

Đối với người đã lập được nhiều công nhất là Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên cũng không hề keo kiệt ban thưởng cho hắn một trăm viên linh thạch, mười cây linh dược nhất phẩm cùng một cây linh dược nhị phẩm là Như Ý Hoa. Tuy rằng toàn bộ linh dược nhất phẩm và nhị phẩm cộng lại cũng không bằng giá trị của một trăm viên linh thạch, nhưng đối với Diệp gia hiện giờ thì tài nguyên về linh thạch lại thật sự không thiếu. Nhưng ngược lại, muốn kiếm được linh thảo và linh dược thì bắt buộc phải thâm nhập vào trong Phong Tuyết sơn mạch, ngoài ra không cách nào khác. Với thực lực hiện tại của Diệp gia, muốn có được số lượng lớn linh thảo cùng linh dược thật đúng là hết cách. Diệp Nam Thiên ban thưởng những thứ như vậy, hoàn toàn có thể coi là trọng thưởng!

Ngoại trừ chuyện đó, Diệp Nam Thiên còn phong cho cha của Diệp Khôn là Diệp Kiếm Hải làm trưởng lão, khiến cho Diệp Kiếm Hải trở thành vị trưởng lão đầu tiên của Diệp gia không phải là tu sĩ Tiên Thiên!

Sau khi tin tức này được lan ra, nó đã lập tức gây chấn động cho toàn bộ Diệp gia!

Phải biết rằng, trải qua mấy trăm năm lịch sử của Diệp gia, tất những vị được phong làm trưởng lão đều là tu sĩ Tiên Thiên. Thậm chí phần lớn trong số bọn họ đều có tu vị Tiên Thiên đệ bát tầng trở lên!

Tuy nhiên, điều khiến cho đám đệ tử Diệp gia phải giật mình nhất chính là việc Diệp Kiếm Hải trở thành trưởng lão lại được sự ủng hộ tuyệt đối của toàn bộ cao tầng Diệp gia. Thậm chí người luôn luôn đối đầu với Diệp Kiếm Hải là Diệp Quyền cũng lựa chọn ủng hộ!

Đến lúc này, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu rõ, địa vị của gia đình Diệp Kiếm Hải tại Diệp gia đã vững như bàn thạch. Dẫu sao thì chức vị trưởng lão cũng không phải là trò đùa. Ngoại trừ việc tham dự vào những quyết sách của Diệp gia, việc thay đổi vị trí tộc trưởng của Diệp gia cũng phải trải qua sự bỏ phiếu của toàn bộ các vị trưởng lão. Ở trong mắt mọi người, việc Diệp Khôn trở thành người tiếp nhận vị trí tộc trưởng đời sau đã trở thành chuyện vãn đã đồng thuyền.

Trong toàn bộ chuyện này còn một có một chuyện nhỏ ngoài lề, Diệp Quyền cũng đã thừa nhận bản thân mình thiếu cẩn thận do Cổ Hưởng chính là thù hạ của lão. Nếu như ngày hôm đó không có Diệp Khôn ra tay thì rất có khả năng lão sẽ không chịu được sự tra tấn mà khai ra chuyện Diệp gia sở hữu một linh mạch nhị phẩm. Điều đó có thể mang đến tai họa ngập đầu cho Diệp gia. Bởi vậy, lão đã đề nghị được từ bỏ chức vụ hiện tại, giao cho chức vị đó cho Diệp Kiếm Hải đảm nhiệm. Nhưng không ngờ, Diệp Kiếm Hải không những từ chối đảm nhiệm chức vụ mà còn chủ động giúp lão trốn tránh trách nhiệm. Kể từ đó, Diệp Quyền lại càng không có mặt mũi nào để nhìn ông. Cuối cùng phải để Diệp Nam Thiên mở miệng, Diệp Quyền mới tiếp tục đảm nhiệm chức vụ hiện giờ.

Mặc dù thiếu chút nữa Diệp Quyền đã tạo ra sai lầm lớn, nhưng lão vẫn là một người rất có năng lực. Thậm chí khả năng quản lý tài chính của lão còn trên cả Diệp Kiếm Hải. Về điểm này thì Diệp Kiếm Hải cùng Diệp Nam Thiên đều hiểu rõ trong đầu. Hơn nữa, trải qua những ngày tháng mưa mưa gió gió vừa qua, Diệp Kiếm Hải đối với những chuyện này đều coi như gió thổi mây bay. Hiện tại, việc trở thành vị trưởng lão đầu tiên của Diệp gia không phải là tu sĩ Tiên Thiên đã khiến ông rất thỏa mãn rồi.

Trong khi mọi người còn đang giật mình trước sự thay đổi trong cao tầng Diệp gia, Diệp Khôn đã lặng lẽ trở về tiểu viện của mình. Sau khi cùng Diệp Viễn trò chuyện với nhau, hắn lập tức tuyên bố sẽ bế quan.

Trong lần giao thủ vừa rồi với gã trung niên có ria mép, tuy rằng Diệp Khôn là người chiếm toàn bộ ưu thế, nhưng trong lòng hắn lại hiểu rất rõ. Nếu như thật sự phải đánh nhau lâu dài, hẳn chắc chắn không phải là đối thủ của gã. Nhất là uy lực ẩn chứa bên trong một quyền trùng hết sức bình thường của đối phương, nó dường như có thể so sánh với tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng thì triển ra chiến kỹ!

Nếu như thân thể Diệp Khôn chưa đạt đến tình trạng cực kỳ đáng sợ sau khi hấp thu huyết mạch Thao Thiết thì một quyền kia đã làm cho hắn phải học máu mà ngã ngửa ra phía sau.

Nếu đã biết rõ được điểm yếu của bản thân, cùng với việc hiện tại có được một số lượng lớn linh thạch cùng linh thảo, Diệp Khôn đương nhiên sẽ tìm mọi cách đánh sâu vào đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng. Thậm chí sẽ phá tan bình cảnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng!

...

Trăng sáng lên cao, trên vòm trời trải đầy những vì sao tinh tú.

Trong màn đêm yên tĩnh, Diệp Khôn ngồi khoanh chân trên nóc nhà, mặt hướng lên trời cao. Trên người hắn, từng luồng sương mù màu trắng ngà đang nhẹ nhàng vờn quanh, cả người giống như được phủ thêm một tầng the mỏng.

Bỗng nhiên, ở ngay vị trí dưới mắt của hắn, một luồng ánh sáng trắng bỗng nhiên hiện lên rực rỡ vô cùng. Luồng sáng trắng này chạy dọc quanh đầu, sau đó chạy theo cơ thể đến bên cạnh lòng bàn chân phải. Đây chính là đạo chính kinh thứ mười một, Túc Thiếu Dương Đản Kinh!

Trong kinh mạch, linh khí màu xanh nhạt cùng nguyên khí màu trắng đang đan xen với nhau, cuối cùng dần dần hóa thành một luồng hào quang sáng chói màu trắng ngà!

- Đạo chính kinh thứ mười một, thành!

Hai mắt Diệp Khôn từ từ mở ra, trên khuôn mặt vẫn còn lưu lại vẻ vui mừng. Hiện giờ, linh khí bên trong mười một đạo chính kinh trong số mười hai đạo chính kinh đã chuyển hóa thành nguyên khí. Từ giờ trở đi, linh khí hấp thu vào trong cơ thể sẽ tự động chuyển hóa thành nguyên khí. Chỉ cần mười hai đạo chính kinh đều lấp đầy nguyên khí là có thể bắt đầu ngưng tụ nguyên thần. Sau đó phá tan rào chắn tại đan điền, chính thức bước vào Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Tính đến hiện tại, thời gian trôi qua chưa được hai tuần lễ!

- Mặc Ô Tảo không hổ danh là linh dược tam phẩm. Thao Thiết đã hấp thu hết dược tính, linh khí còn ẩn chứa bên trong đều nhường hết lại cho mình. Nếu không phải như vậy, mình muốn đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng thì ít nhất cũng phải mất nửa năm.

Diệp Khôn thầm nói một câu, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Hiện giờ trong cơ thể còn có một lão yêu quái đang sinh sống. Nếu như bản thân không lợi dụng triệt để thì hiển nhiên là có chút lãng phí.

Tuy nhiên Thao Thiết đã sống được mấy vạn năm, dường như y đã rất lão luyện rồi. Diệp Khôn muốn vô duyên vô cớ kiếm được một vài thứ từ tay lão yêu quái này thì thật sự là chuyện không thể. Tuy nhiên, với thực lực hiện nay của hắn, muốn kiếm được số lượng lớn yêu hạch thì quả thật là một chuyện bất khả thi.

Có thể nói, hiện giờ hắn đang nắm trong tay một cái bảo tàng vô chủ rất đồ sộ, thế nhưng lại không thể tìm ra được chìa khóa để mở cửa.

- Đợi sau khi đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, ta sẽ tiến vào Phong Tuyết sơn mạch lần nữa. Lão yêu quái, hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ lấy ra vài thứ khiến cho ta thỏa mãn!

Sau khi tự nhủ một câu, Diệp Khôn lập tức xua đi những ý niệm lan man trong đầu, tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Thời gian một tháng chỉ chớp mắt là trôi qua.

- Ngao ngô!

Một tiếng sói tru vang lên trong sân của Diệp Khôn. Chỉ thấy một bóng người ở trong viện đang không ngừng chạy qua chạy lại, cả người được bao quanh bởi một luồng sương mù màu trắng ngà. Khi bóng người kia chạy qua nơi nào, nơi đó lập tức lưu lại một màn ảo ảnh bằng sương trắng trên không trung.

Mỗi một bước chân đều giống như một con Ngân Lang đang nhàn nhã tuần tra lãnh địa của mình. Nhịp chân của Diệp Khôn càng lúc càng nhanh. Dần dần, bên trong sân giống như chỉ còn lại một tia sáng trắng đang nhảy múa!

Cùng với một tiếng sói tru, Diệp Khôn đạp mạnh xuống đất, lực lượng khổng lồ làm cho cả cái sân đều rung lên nhẹ nhẹ!

- Hô...

Sau khi đứng lại, Diệp Khôn nâng hai tay lên, bàn tay hướng lên trời, sau đó từ từ ép xuống. Một luồng khí giống như mũi tên từ trong miệng phun ra. Luồng sương mù bằng nguyên khí lấp lánh quanh người hắn cũng dần dần trở về trong cơ thể. Cùng lúc hai bàn tay Diệp Khôn ép xuống, nguyên khí càng ngày càng được ngưng tụ. Sau cùng, nó di chuyển tới vị trí trên đan điền một tấc!

Cùng lúc đó, tốc độ hạ tay xuống của Diệp Khôn cũng bỗng nhiên ngưng lại. Mặc dù có một chút xúy động, nhưng luồng nguyên khí màu trắng ngà được ngưng lại như thực chất này vẫn không nhúc nhích, giống như đang gặp phải một bức rào chắn kiên cố!

Đây chính là rào chắn của đan điền!

Chỉ cần phá tan tầng rào chắn này, hắn sẽ lập tức đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Cùng với việc linh khí trong đạo chính kinh thứ mười một đã hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên khí, Diệp Khôn cũng đã bắt đầu dung hợp linh khí và nguyên tinh bên trong đạo chính kinh thứ mười hai. Nhưng quả thực nằm ngoài ý muốn của hắn, quá trình dung hợp này lại diễn ra vô cùng chậm chạp. Ấng chừng phải bỏ ra thời gian gấp hai lần lúc trước, Diệp Khôn mới có thể đã thông được đạo chính kinh thứ mười hai này. Sau khi đã thông đạo chính

kinh này thì nguyên khí sẽ chạy thông suốt toàn thân, Diệp Khôn cũng chính thức đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh!

Tuy bản thân không có đối tượng để giao đấu, thế nhưng Diệp Khôn phỏng đoán, cho dù hiện tại có đối chiến lại với gã trung niên ria mép kia, hắn cũng có tám phần nắm chắc chiến thắng!

Chiến thắng đối thủ hơn mình một cảnh giới. Nếu mọi người nghe được lời này thì tất cả sẽ phải trợn mắt há hốc mồm!

Thế nhưng, Diệp Khôn vẫn thật sự chưa hài lòng!

Khoảng cách đến Tiên Thiên đệ cửu tầng chỉ còn một bước. Chỉ cần Diệp Khôn vượt qua được một bước này, hắn có thể đạt tới tu vi Tiên Thiên cửu tầng!

Phải biết rằng, từ nửa tháng trước, Diệp Ứng đã tấn cấp Tiên Thiên đệ cửu tầng. Đây chính là tin tức kích thích đến Diệp Khôn. Tuy Diệp Khôn vẫn nắm chắc đánh thắng được Diệp Ứng, thế nhưng bản thân hắn đã quyết định. Cho dù là tu vi, hắn cũng muốn thực sự trở thành đệ nhất cao thủ của Diệp gia!

Tuy nhiên, khó khăn của việc đánh sâu vào bình cảnh Tiên Thiên đệ cửu tầng đã vượt quá dự kiến của Diệp Khôn. Điều này cũng khó trách. Với cường độ thân thể của hắn hiện giờ, trong mắt phần lớn tu sĩ Tiên Thiên mà nói đã có thể so sánh với quái vật. Mà việc đánh sâu vào bình cảnh đương nhiên cũng cực kỳ khó khăn. Trong thời gian nửa tháng, Diệp Khôn đã hết lần này đến lần khác đánh sâu vào bình cảnh. Thế nhưng, mỗi lần đánh lại là một lần thất bại!

Mà lần này đã là lần thứ mười tám Diệp Khôn đánh sâu vào bình cảnh Tiên Thiên đệ cửu tầng trong nửa tháng vừa qua!

Hai mắt Diệp Khôn nhắm nghiền, chân mày hơi nhíu lại, trên trán đổ ra mồ hôi ròng ròng. Nhưng hắn vẫn không nản chí, hai tay vẫn kiên định ép xuống phía dưới.

Dưới lực ép mạnh mẽ của Diệp Khôn, cái bình cảnh vây khốn hắn bấy lâu dường như đã xuất hiện một chút dấu hiệu được nơi lòng!

Đây rồi!

Trong lòng Diệp Khôn mừng rỡ, hai tay chuẩn bị tăng thêm một chút lực. Nhưng đúng vào lúc này, cửa viện bỗng nhiên bị ai đó gõ vào. Sau đó, một giọng nói mang theo vẻ lo lắng của tên mập Diệp Viễn vang lên:

- Khôn ca, không tốt rồi! Tu sĩ nước Ngũ Kiếm đã đánh tới tận cửa rồi. Diệp Nhạn vừa mới bị bọn họ đánh bại. Hiện giờ Diệp Ứng đang đối chiến với một tên gia hỏa tên là Lưu Dong bên phía họ, thế nhưng bản thân y đã hoàn toàn bị áp chế rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Sứ Giả Nước Ngũ Kiếm

Bị tiếng hét của tên mập gây ảnh hưởng, hai tay Diệp Khôn chợt run lên, bình cảnh đang dần được nói lỏng bỗng trở về như cũ.

- Ài...

Diệp Khôn thở dài, tức giận lắc đầu.

Vẫn còn kém một chút!

Tên mập chết tiệt!

Diệp Khôn đưa tay mở cửa viện. Ngay lúc vừa rồi, toàn bộ tâm trí của hắn đều tập trung vào việc đánh sâu bình cảnh, làm sao nghe rõ được tên mập nói cái gì cơ chứ.

Tuy nhiên, sau khi mở cửa, Diệp Khôn lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trên đầu tên mập tràn đầy mồ hôi, sắc mặt lo lắng. Với tính cách vô tư vô lo của tên mập, e rằng chỉ có chuyện đại sự xảy ra mới khiến gã mới trở nên như vậy.

- Từ từ rồi nói, có chuyện gì? !

Diệp Khôn nhú mảy, hỏi.

- Vừa đi vừa nói!

Mập mạp nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Khôn, lập tức biết là Diệp Khôn đang tu luyện. Tuy nhiên lúc này hắn bắt chặp tất cả, lập tức kéo lấy Diệp Khôn, vội vàng đi về phía ngoại viện.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Khôn nghi hoặc, hỏi.

- Đám tạp chủng nước Ngũ Kiếm đã đánh tới tận cửa rồi!

Mập mạp tức giận mắng ra một câu, sau đó mới đem sự tình kể lại chi tiết.

Thì ra vào ngày hôm qua, một đoàn sứ giả của nước Ngũ Kiếm dưới sự lãnh đạo của Lư Phong, em họ Quốc chủ nước Ngũ Kiếm đã tới nước Vạn Trúc. Cho dù mấy người Diệp Nam Thiên đều biết rõ đám người nước Ngũ Kiếm là loại lai giả bất thiện (1). Tuy nhiên đối phương lại lấy danh nghĩa là đoàn sứ giả, nếu không tiếp đón sẽ làm mất thể diện của quốc gia. Diệp gia đành phải sắp xếp cho đám sứ giả nước Ngũ Kiếm vào ở trong một cái khách điểm tốt nhất nước Vạn Trúc.

Ngày đầu tiên, đội ngũ sứ giả nước Ngũ Kiếm hầu như không có động tĩnh gì cả. Diệp gia chỉ phái Đại trưởng lão Diệp Thanh Bình phụ trách tiếp đãi. Còn ở sau lưng, Diệp gia lại phái ra không ít tu sĩ đi âm thầm theo dõi. Ai ngờ đám người nước Ngũ Kiếm lại thành thành thật thật ở trong khách điểm cả một không đi ra ngoài.

Diệp gia tức thì bị hành động này của nước Ngũ Kiếm làm cho khó hiểu. Sau khi cân nhắc, Diệp Nam Thiên liền hạ lệnh tiếp tục âm thầm theo dõi biến động của bọn họ. Cứ như vậy qua thêm một ngày nữa.

Ngày hôm sau, cũng chính là hôm nay, đội ngũ sứ giả nước Ngũ Kiếm lại kéo theo toàn bộ phái đoàn đến tiếp kiến Diệp gia. Sau khi cùng Diệp Nam Thiên nói chuyện trên trời dưới biển, Lư Phong lại đề xuất cho đám đệ tử trẻ tuổi của hai nước tỷ thí võ nghệ.

Cái kiểu ra oai phủ đầu trắng trợn như vậy, lẽ nào Diệp Nam Thiên lại không hiểu, thế nhưng ông lại không thể cự tuyệt được. Hơn nữa, ông cũng muốn nhìn xem đám thanh niên của Diệp gia so với đám thanh niên nước Ngũ Kiếm hơn kém nhau thế nào.

Dù sao đi nữa, thời gian diễn ra "Chư Quốc Vô Đẩu Hội" tổ chức ba năm một lần giữa hai mươi quốc gia vùng Nam bộ chỉ còn không đến nửa năm nữa sẽ bắt đầu. Nước Ngũ Kiếm thuộc vào nhóm đứng giữa hai mươi quốc gia vùng Nam bộ, dùng lần tỷ thí này để đánh giá thực lực của đám thanh niên Diệp gia, Diệp Nam Thiên đúng là câu còn không được.

Mà kết quả ngay từ lúc bắt đầu đã khiến cho Diệp Nam Thiên cực kỳ hài lòng. Ban đầu nước Ngũ Kiếm phái ra vài tên tu sĩ trẻ tuổi có tu vi Tiên Thiên đệ lục tầng, về phần Diệp gia cũng chỉ cử ra những tu sĩ trẻ có độ tuổi dưới hai mươi lăm tương xứng với đối phương ra ứng đầu. Sau một hồi thăm dò, nước Ngũ Kiếm là bên mất kiên nhẫn đầu tiên. Bọn họ cử ra một gã tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng, còn tu sĩ Diệp gia phái ra ứng chiến lại chính là Diệp Nhạn!

Từ sau khi Diệp Nhạn bị Diệp Khôn đánh bại, gã vẫn luôn tu luyện điên cuồng, muốn dùng sự cần cù để vượt qua Diệp Khôn. Có lẽ, dưới sự kích thích của Diệp Khôn, tiềm năng ẩn chứa trong gã đã bùng nổ, nhanh chóng đạt tới Tiên Thiên đệ thất tầng. Trong khi giao chiến với tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng nước Ngũ Kiếm, Diệp Nhạn đã trở ra hết bản lĩnh của mình. Sau khi đại chiến năm mươi hiệp, Diệp Nhạn đã dựa vào một chiêu "Lang Tê" quét ngã đối phương xuống lôi đài.

Lần này, Lư Phong đã vút hết thể diện, nghiêng răng nghiêng lợi phái ra một gã tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng.

Dẫu sao thì Diệp Nhạn cũng không phải là Diệp Khôn. Gã muốn vượt cảnh giới đánh bại đối thủ thì thật sự không thể làm nổi. Diệp Nhạn đã bị tên tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng kia có ý đánh rơi xuống lôi đài, trọng thương đổ máu!

Chuyện này đã lập tức chọc giận tới Diệp Ứng. Hắn giận dữ nhảy lên lôi đài, chỉ sau mấy chiêu, hắn xuất ra một chiêu Lang Giao thiếu chút nữa đã chặt đứt cánh tay của tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm này!

Chuyện này đã hoàn toàn nằm ra ngoài dự liệu của Lư Phong. Lão ta vốn cho rằng chỉ cần phái ra tên thanh niên tu sĩ có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng là đã đủ quét ngang Diệp gia. Dẫu sao thì Diệp Ứng, thiên tài của Diệp gia cũng chỉ có tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng. Chưa nói đến "Phá Phong Kiếm" trong "Ngũ Kiếm Quyết" của nước Ngũ Kiếm còn có khắc chế rất lớn đối với Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết. Nhưng lão ta tuyệt đối không ngờ, Diệp Ứng trong thời gian ngắn lại có thể đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Đối mặt với ánh mắt trào phúng của Diệp gia, Lư Phong nghiêng răng nghiêng lợi phái ra một gã thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.

Nhìn thấy tên thiếu niên có tên Lư Dong đang uể oải bước lên lôi đài, mọi người Diệp gia đều bật ra tiếng cười nhạo. Nhưng rất nhanh chóng, bọn họ đã lập tức cười không nổi.

Bởi vì tên thiếu niên Lư Dong này vừa lên lôi đài đã lập tức xuất ra nguyên lực của tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Sau khi đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, nguyên khí tụ vào khí hải ở đan điền sẽ lập tức ngưng kết thành nguyên lực. Mà nguyên lực chính là điều kiện cần

thiết nhất để cô động ra nguyên thần. Hơn nữa, sự khác biệt lớn nhất giữa nguyên lực cùng nguyên khí chính là linh tính ẩn chứa trong nguyên lực có thể làm cho uy lực của chiến kỹ tăng lên gấp đôi!

Một tên tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng mới mười bảy, mười tám tuổi đã ngay lập tức khiến cho Diệp gia sợ tới ngây người. Tuy nhiên, việc làm bọn họ càng thêm khiếp sợ vẫn còn ở phía sau. Gã Lưu Dong kia vừa lên lời đã lập tức cười hi hi chào hỏi Diệp Ứng, gã tuyên bố chỉ trong năm mươi chiêu sẽ đánh bại Diệp Ứng. Lời nói cuồng vọng như vậy không chỉ chọc giận Diệp Ứng mà nó còn chọc giận toàn bộ người Diệp gia!

Thế nhưng, sự thật luôn luôn tàn khốc. Lưu Dong vừa ra tay đã ngay lập tức áp chế hoàn toàn Diệp Ứng. Trước khi mập mạp chạy đến chỗ Diệp Khôn, Diệp Ứng chỉ có thể dựa vào "Lang Hành Thức" vật và chống đỡ, khỏi nói cũng biết hấn uất ức đến mức nào!

Chính vì vậy, mập mạp mới lập tức nghĩ tới Diệp Khôn!

Thật ra mập mạp cũng biết Diệp Khôn chưa đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng. Nhưng dựa vào biểu hiện nửa năm vừa rồi của Diệp Khôn, sự tín nhiệm mà mập mạp dành cho Diệp Khôn đã trở thành tín ngưỡng rồi. Gã tin tưởng Diệp Khôn nhất định có thể đánh bại cái gã con của rùa Lưu Dong kia!

Nghe mập mạp nói xong, Diệp Khôn cũng hiểu rõ được chuyện xảy ra, trong mắt bắn ra tia lạnh!

Nước Ngũ Kiếm!

Các người không coi Diệp gia ra gì sao? !

Diệp Khôn sải bước mau hơn. Rất nhanh, hấn đã đi tới trước quảng trường.

Lúc này, trên quảng trường Diệp gia đã sớm lộn xộn hết cả lên.

Trên Võ Đấu Đài, trận chiến nghiêng về một bên vẫn đang được tiếp tục.

Diệp Ứng cả người đầm máu, quần áo bị vô số vết kiếm cắt rách thành sơ mướp. Nhưng đôi phương xuống tay rất có chừng mực. Gã chỉ lưu lại trên người Diệp Ứng một loạt vết thương ngoài da, khiến cho hấn trông có vẻ thảm hại vô cùng mà thôi.

Tuy nhiên, trọng tài phụ trách lần luận võ này, Đại trưởng lão Diệp Thanh Bình lại không có hô ngừng lại. Cho dù gương mặt già nua của lão bởi vì phần nộ đã trở nên hơi méo mó nhưng lão cũng không có hô ngừng lại!

Bởi vì Diệp Ứng vẫn còn kiên trì được!

Ánh mắt Diệp Ứng vô cùng kiên định, mỗi chiêu mỗi thức không hề có chút dấu hiệu hỗn loạn nào. Hấn không ngừng né tránh, không ngừng di chuyển, lặng lẽ chờ đợi thời cơ ra tay!

Không ít đệ tử trẻ tuổi Diệp gia thấy vậy phải rơi lệ. Thế nhưng Diệp Ứng lại không có chút nao núng nào!

Bởi vì hấn hiểu rõ, trong đám đệ tử trẻ tuổi dưới hai mươi lăm tuổi của Diệp gia cũng chỉ có mỗi mình hấn đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Hấn không thể thua!

Mà ở phía đối diện Diệp Ứng, gã thiếu niên lười biếng mỉm cười lại đang không ngừng múa thanh trường kiếm trong tay. Quanh người gã vờn quanh toàn vết kiếm quang, mỗi một đường kiếm hấn múa ra đều lưu lại một vết thương trên người Diệp Ứng!

Càng làm cho người ta phần nộ chính là tên thiếu niên này lại đang nhắm chặt mắt giống như ngủ say. Thế nhưng mỗi chiêu gã xuất ra, gã lại thần nhiên thêm vào một câu.

- Chiêu thứ ba mươi!

- Chiêu thứ ba mốt!

- Chiêu thứ ba hai!

Kết hợp với nụ cười trào phúng hiện trên khóe miệng, gã dường như không phải đang luận võ mà là đang hưởng thụ cái khoái cảm từ việc ngược đãi Diệp Ứng!

Đệ nhất thiên tài của Diệp gia, hoàn toàn không được hấn để vào mắt!

Lúc này, bên dưới Võ Đấu Đài, đám đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia đã sớm trở nên kích động. Nhưng bọn họ lại hoàn toàn bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn con người toàn thân đầm máu đang vật và di chuyển né tránh trên Võ Đấu Đài. Mỗi một nhát kiếm cắt lên người Diệp Ứng đều giống như đang cắt lên người bọn họ!

- Đây là đệ nhất thiên tài của Diệp gia sao? Chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi. Ha ha ha!

Bên trong đám người đứng ở phía đông bắc Võ Đấu Đài bỗng vang lên một giọng nói chế giễu. Giọng nói này lập tức làm cho toàn bộ đám đệ tử Diệp

gia trọn mắt phần nô!

- Đúng vậy. Thế này cũng dám xưng là thiên tài ư? Đúng rồi, ta còn nhớ hình như tên này còn được Thiên Nguyệt Tông trong Đế quốc Vân Cảnh thu làm đệ tử ký danh thì phải. Với thực lực của hắn cũng chỉ xứng làm đệ tử ký danh mà thôi. Ha ha ha!

Thêm một gã tu sĩ nước Ngũ Kiếm Quốc cười to, y còn cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ "đệ tử ký danh".

- Ta còn nghe nói Thiên Nguyệt Tông này cũng chỉ là một tông môn nhỏ nhỏ trong Đế quốc Vân Cảnh mà thôi. Những tông môn nhỏ bé như vậy, ở trong Đế quốc Vân Cảnh thật sự nhiều như sao trên trời!

- Phòng chừng cũng chỉ có loại quốc gia nhỏ bé như nước Vạn Trúc mới có thể đem chuyện mất mặt như vậy ra đánh chống khuê chiêng mà thôi!

Tu sĩ nước Ngũ Kiếm hoàn toàn không coi đám đệ tử Diệp gia đang phần nô ở xung quanh ra gì. Bọn họ lớn tiếng nói chuyện, dường như sợ đám đệ tử Diệp gia không nghe thấy vậy!

- Cút, đồ rác rưởi như nước Ngũ Kiếm các ngươi có giỏi thì hãy gia nhập vào tông môn nào đó trong Đế quốc Vân Cảnh đi!

- Không ăn được nho thì nói nho còn xanh, đúng là một lũ rác rưởi!

Đám đông đệ tử Diệp gia bị kích động, lập tức cao giọng chửi lại!

- Hải, đúng là loại ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung. Để ta nói thẳng cho ngươi biết, Lưu Dong đã sớm được Thượng Vân Các, một trong ba tông môn mạnh nhất quận Xích Viêm trong Đế quốc Vân Cảnh nhìn trúng rồi. Chỉ cần sau khi Chư Quốc Võ Đấu Đại Hội chấm dứt, Lưu Dong sẽ lập tức gia nhập vào Thượng Vân Các!

Gã tu sĩ khoi mào đầu tiên của nước Ngũ Kiếm nói.

- Thượng Vân Các? Đây là thứ chó má...

Một gã đệ tử Diệp gia vừa định phản bác đã lập tức bị mọi người bên cạnh bịt chặt miệng lại.

Toàn bộ đám đệ tử Diệp gia đều cứng họng. Xét cho cùng, nếu đem Thiên Nguyệt Tông so sánh với Thượng Vân Các mà nói... đây vốn không phải chỉ là một cấp bậc!

Nhất là đối với tu sĩ thuộc hai mươi quốc gia vùng Nam bộ mà nói, Thượng Vân Các đại biểu cho một thứ gì đó không thể sánh nổi. Đây chính là một trong ba tông môn mạnh nhất quận Xích Viêm trong Đế quốc Vân Cảnh!

Thượng Vân Các, Khô Mộc Tông, Ngự Thú Tông được xưng là "Nam bộ tam tông". Tuy rằng ba tông môn này chỉ được coi là tông môn bậc trung trong Đế quốc Vân Cảnh, thế nhưng bọn họ vẫn là bá chủ của một quận Xích Viêm thuộc vùng Nam bộ trong Đế quốc Vân Cảnh. Đồng thời, đây cũng chính là những tông môn mà bất kỳ tu sĩ nào sống trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ cũng đều tha thiết mơ ước được gia nhập vào!

Mà "Chư Quốc Võ Đấu Hội" được hai mươi quốc gia vùng Nam bộ tổ chức ba năm một lần lại chính là do "Nam bộ tam tông" cùng với Hoàng thất Đế quốc Vân Cảnh khởi xướng. Đương nhiên, Hoàng thất Đế quốc Vân Cảnh cũng chỉ là một cái biển hiệu mà thôi. Cái hấp dẫn người ta nhất chính là ba đại tông môn mạnh nhất vùng Nam bộ này.

Bởi vì những tu sĩ biểu hiện xuất sắc ở Chư Quốc Võ Đấu Hội đều có thể được ba đại tông môn này nhìn trúng, thu làm môn hạ. Mà đối với mười người đứng đầu, ngoại trừ được ban thưởng hậu hĩnh, bọn họ còn có thể lập tức trở thành nội môn đệ tử của ba tông môn này!

Lúc này, nghe thấy Lưu Dong được Thượng Vân Các, một trong "Nam bộ tam tông" nhìn trúng. Tuy rằng gã chỉ cùng lắm được nhận làm đệ tử ngoại môn, nhưng điều này cũng đủ khiến cho toàn bộ đệ tử Diệp gia không bắt bẻ lại được!

- Ô? Thì ra là Thượng Vân Các sao?

Bên ngoài đám đông, Diệp Khôn đang đứng nhủ mảy. Hắn có chút hứng thú nhìn lướt qua Lưu Dong đang ở trên lôi đài, trong mắt tràn đầy chiến ý!

- Khôn ca, sao huynh còn đứng ý ra đấy. Mau lên ngăn cản trận quyết đấu này đi!

Diệp Viễn kích động kêu lên. Mặc dù gã cũng không ưa gì Diệp Ứng, thế nhưng dù sao y cũng là đệ tử Diệp gia, giờ là lúc có phúc cùng hưởng có họa cùng chia!

Ai ngờ Diệp Khôn nghe vậy cũng chỉ lắc đầu:

- Ta không thể đi lên!

- Vì sao? !

Mập mạp thất vọng nhìn Diệp Khôn. Dường như hắn không tin được Diệp Khôn lại là loại người đem thù oán cá nhân đặt lên trên toàn bộ vinh nhục của Diệp gia!

- Bởi vì hấn vẫn còn kiên trì được!

Diệp Khôn thở mạnh ra một hơi, khẽ thở dài:

- Nếu ta đi lên thì đây sẽ trở thành sỉ nhục đối với Diệp Ứng.

Nghe vậy, mập mạp đứng sững người. Thậm chí toàn bộ mấy tên đệ tử Diệp gia đang dồn sự chú ý vào sự có mặt của Diệp Khôn cũng sững sờ.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, trên Võ Đấu Đài đột nhiên có sự thay đổi bất ngờ!

.....oOo.....

(1) Trong câu: lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Sinh Tử Đấu

Trên Võ Đấu Đài, Lư Dong giương mắt nhìn Diệp Ứng tránh thoát một kiếm của mình, gã không khỏi sững sờ. Vốn đang nắm giữ quyền khống chế trận chiến trong tay, Lư Dong dường như đã bị chọc giận, vẻ cười cợt trên mặt gã dần dần biến mất.

- Chiêu thứ bốn tám!

Sau khi quát khẽ một tiếng, Lư Dong đột nhiên thu kiếm lại, để ngang trước ngực mình.

Ánh kiếm phủ kín Võ Đấu Đài chợt biến mất, áp lực dồn lên Diệp Ứng cũng sụt giảm. Nhìn thấy Lư Dong đang trong tư thế giữ sức, trong mắt Diệp Ứng chợt hiện lên vẻ hung ác!

Thời cơ mà hấn vẫn luôn chờ đợi, vẫn luôn rình rập chính là lúc này!

Tuy biết rõ đây rất có thể là một cái bẫy, nhưng Diệp Ứng vẫn không chùn bước phải ra tay!

Giống như mãnh hổ xổ lồng, Diệp Ứng đạp mạnh chân, hai tay chụm lại cùng một chỗ, bàn tay mở ra giống như một con sói lớn đang nhe ra chiếc răng nanh trắng như tuyết của mình!

Cùng lúc đó, trên người của hấn, nguyên lực cũng cuộn cuộn rít gào điên cuồng. Dưới chấn động của nguyên lực, không ngờ lại hình thành một tiếng sói tru vang vọng!

- Tàn Lang Khiếu Nguyệt!

Đây chính là chiêu thức mạnh nhất bên trong Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết!

Đồng thời, đây cũng là sát chiêu mạnh nhất của Diệp Ứng!

Trong chớp mắt, Diệp Ứng đã tiến tới trước mặt Lư Dong. Nhìn gã thiếu niên vẫn đang trong tư thế giữ sức, hai mắt Diệp Ứng trở nên đỏ như máu, mạnh mẽ vươn hai tay ra!

Nhưng, đúng vào lúc này, Lư Dong vẫn một mực cúi đầu rớt cục đã ngẩng lên, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười châm chọc!

- Không hay rồi!

Trong lòng Diệp Ứng kinh hãi. Nhưng đến lúc này, hấn đã không còn đường lui!

- Không tốt!

Đang xem cuộc chiến trên đài cao, Diệp Nam Thiên bỗng đứng bật dậy. Dựa vào thức đầu tiên của Lư Dong, ông đã đoán được chiêu thức kế tiếp!

Cùng ông nhìn ra chiêu thức kế tiếp còn có hai vị tu sĩ Trúc Cơ của Diệp gia. Diệp Thanh Bình đang làm trọng tài cũng đồng thời ra tay!

Tuy nhiên, lúc này Diệp Ứng đã ở quá sát người Lưu Dong!

Đúng vào lúc Diệp Thanh Bình vừa mới nhấc chân bước tới, Lưu Dong đã ra tay !

- Phong Ba Trảm!

Sau một tiếng quát chói tai, bước chân của gã đập mạnh xuống đất, trường kiếm trong tay mang theo một luồng kiếm mang hình bán nguyệt, tàn nhẫn chém vào hai tay Diệp Ứng!

Kiếm mang màu xanh giống như nửa vầng trăng vừa mỹ lệ, vừa tràn đầy sát khí!

Gần như trong nháy mắt, kiếm mang đã ngay lập tức đem "Tàn Lang Khiếu Nguyệt" mà Diệp Ứng thi triển ra triệt tiêu hoàn toàn. Khoảng cách chênh lệch mệnh mông giống như rãnh trời, Diệp Ứng không có cách nào cản nổi!

Nhưng, sau khi phá vỡ chiêu thức của Diệp Ứng, thế kiếm của Lưu Dong vẫn không chút nào yếu bớt, tàn nhẫn chém vào hai tay của Diệp Ứng!

Nếu bị một kiếm này chém trúng, chỉ sợ hai tay Diệp Ứng sẽ bị chém đứt ngay!

- Tiểu tử, muốn chết!

Diệp Thanh Bình nổi giận. Một luồng khí tức khủng bố từ trên người lão tỏa ra. Bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ mặt của lão hiện giờ cũng sẽ không có chút hoài nghi rằng: Nếu Lưu Dong chém đứt hai tay của Diệp Ứng, lão chắc chắn sẽ chém chết Lưu Dong tại đương trường!

- Đủ rồi, Lưu Dong!

Đúng vào lúc này, bên cạnh Diệp Nam Thiên, Lưu Phong vẫn đang mỉm cười tựa vào ghế bỗng nhiên mở miệng .

- Vâng ạ, thúc thúc!

Lưu Dong nghe vậy, kiếm chiêu lập tức thu lại. Tuy nhiên gã vẫn không thu tay lại hoàn toàn. Thế kiếm bỗng chuyển hướng, đột nhiên quét về phía Diệp Ứng. Kiếm mang trực tiếp lưu lại một vết kiếm dài trên ngực Diệp Ứng, đồng thời gã cũng đánh bay Diệp Ứng ra khỏi lôi đài!

Diệp Ứng được Diệp Thanh Bình đón lấy ngay trên không trung. Nhìn Diệp Ứng đang hôn mê bất tỉnh trong lòng ngực, Diệp Thanh Bình hoàn toàn nổi giận:

- Tên tiểu tử nhà ngươi thật độc ác. Để hôm nay lão phu phế ngươi đi!

Nhưng chưa để lão chưa kịp hành động, tiếng gầm tức giận của Diệp Nam Thiên bỗng vang lên:

- Đại trưởng lão!

Tiếng gầm này giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu Diệp Thanh Bình. Lão nghiêng răng nghiêng lợi thì lễ với Diệp Nam Thiên ở trên đài cao:

- Tộc trưởng, lão phu thất lễ rồi. Tuy nhiên lúc này lão phu không thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí trọng tài được nữa.

Nói xong, lão lạnh lùng nhìn qua Lưu Dong đang mang vẻ mặt khó coi vì bị khí thế của lão làm chấn động, sau đó ôm Diệp Ứng xoay người bước xuống lôi đài.

Chờ cho đến khi lão bước xuống hẳn bên dưới, lúc này Diệp Nam Thiên mới ngồi xuống, hít vào một hơi thật sâu, lạnh lùng nói:

- Đã khiến Lưu đạo hữu chê cười rồi.

Diệp Ứng trọng thương, Diệp Nam Thiên há có thể không tức giận?

Lúc này, ông hận không thể tự mình đi lên lôi đài đánh chết gã Lưu Dong tàn độc kia. Nhưng ông biết rõ, ông không thể làm như vậy được!

Dù sao nước Ngũ Kiếm cũng dùng danh nghĩa là sứ giả để tiến vào nước Vạn Trúc. Nếu như đội ngũ sứ giả này xảy ra chuyện thì chẳng khác tạo cho nước Ngũ Kiếm một cái cớ để phát động chiến tranh!

Vì nước Vạn Trúc, vì Diệp gia, ông phải nhẫn nhịn!

Bên phía Lưu Phong hiển nhiên đã sớm dự tính trước được điều này, cho nên y vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Diệp Nam Thiên, lão ta mỉm cười trả lời:

- Phong thái và khí phách của Diệp quốc chủ quả nhiên không tầm thường.

Đáp lại lão là tiếng hừ lạnh của Diệp Nam Thiên. Thế nhưng lão ta cũng không giận mà lại mỉm cười, có vẻ hời hợt nói:

- Xem ra trận tỷ thí võ nghệ ngày hôm nay hình như là nước Ngũ Kiếm chúng ta thắng. Chẳng qua đó cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì Lưu Đông cũng là đệ tử được Thượng Văn Các coi trọng mà. Ha ha ha ha!

Âm thanh ồn ào vang lên khắp quảng trường. Tất cả mọi người của Diệp gia đều có vẻ phần nộ. Thế nhưng bọn họ không tìm ra được cách nào để phản bác. Dầu sao thì tài nghệ của bản thân cũng không bằng người ta!

Sắc mặt Diệp Nam Thiên trở nên cực kỳ u ám. Nhưng dù sao ông cũng là người đứng đầu một quốc gia. Hiện tại, trong thế hệ đám thanh niên của Diệp gia cũng chỉ có mình Diệp Ứng đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng. Ngay cả Diệp Ứng cũng không địch lại tên Lưu Đông này, cho dù phái ra những người khác cũng chỉ tổ tăng thêm thương vong mà thôi...

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Diệp Nam Thiên lắc đầu, cao giọng tuyên bố:

- Trận tỷ thí võ nghệ này, Diệp gia chúng ta...

Một từ "thua" còn chưa kịp nói ra thì đã có một bóng người từ trong đám đông lao ra, bàn chân điểm nhẹ một cái nhảy lên trên Võ Đấu Đài.

Sau khi thấy người này, tất cả mọi người Diệp gia đều lập tức chấn động trong lòng. Bởi vì người này chính là Diệp Khôn!

Tuy nhiên, ngay sau đó, tất cả mọi người lại nhủ mảy. Tuy rằng hơn một tháng trước, quả thật Diệp Khôn đã ở trên Võ Đấu Đài này đánh bại Diệp Ứng. Thế nhưng hiện tại, tu vi của Diệp Khôn dường như vẫn chỉ là Tiên Thiên đệ bát tầng.

Ngay cả Diệp Ứng có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng cũng không phải đối thủ của Lưu Đông, huống chi Diệp Khôn mới chỉ có Tiên Thiên đệ bát tầng?

- Diệp Khôn, mau đi xuống!

Bên dưới Võ Đấu Đài, Diệp Nguyệt vừa nhìn thấy Diệp Khôn nhảy lên đã lập tức trở nên cuồng cuồng. Dù sao thì mới cách đây không lâu, chính nàng là người đưa linh dược tới cho Diệp Khôn, lúc đó tu vi Diệp Khôn vẫn chỉ là đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng, làm sao có thể là đối thủ của Lưu Đông được!

Mà sau chuyện vừa rồi thì tất cả mọi người đều biết Lưu Đông là kẻ ra tay rất tàn nhẫn. Nếu như Diệp Khôn cùng gã đối chiến thì hẳn chắc chắn sẽ bị trọng thương. Diệp Nguyệt sao có thể không nóng vội được!

- Yên tâm đi, Nguyệt tỷ.

Diệp Khôn mỉm cười. Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đài cao, chấp tay nói:

- Tộc trưởng, Diệp Khôn nguyện ý đấu một trận!

- Cháu...

Diệp Nam Thiên nhủ mảy. Ông đang định chuẩn bị mở miệng thì Lưu Phong đứng bên cạnh đã cười lên ha ha, nói:

- Diệp quốc chủ, nếu Lưu mỗ không nhìn lầm, chàng trai này cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng thôi thì phải? Chẳng lẽ đám người trẻ tuổi của Diệp gia đã hết người thay thế rồi ư?

Thái độ khinh người đến mức này, cho dù Diệp Nam Thiên có tu dưỡng cao đến đâu cũng không nhịn được phải trợn mắt phần nộ. Đồng thời, nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng mở miệng nói:

- Nếu đã như vậy, trưởng lão Diệp Thiên Nhai, ông tới chủ trì trận luận tỷ thí này đi.

Tuy Diệp Nam Thiên cũng mong chờ Diệp Khôn có thể tái hiện lại khả năng thần kỳ của hắn. Nhưng đối với sự độc ác của Lưu Đông, ông không thể không đề phòng. Ông phái Diệp Thiên Nhai lên làm trọng tài, hiển nhiên là muốn vào thời khắc mấu chốt có thể xuất thủ cứu mạng Diệp Khôn. Dù sao Lưu Đông cũng là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng, người có thể ngăn cản gã cũng chỉ có thể là tu sĩ Trúc Cơ mà thôi. Ông thân là quốc chủ, đương nhiên sẽ không có khả năng bước lên đảm nhiệm vị trí trọng tài. Mà tên Lưu Phong ở bên cạnh lại càng không thể để cho lão làm trọng tài được. Lựa chọn tốt nhất hiện giờ cũng chỉ còn mỗi Diệp Thiên Nhai mà thôi.

Nhưng, ngay sau khi ông vừa nói xong, ở trên Võ Đấu Đài, Diệp Khôn chỉ cười to nói:

- Tộc trưởng, không cần đâu!

- Há?

Diệp Nam Thiên sững sờ. Ngay sau đó, sắc mặt của ông bỗng nhiên biến đổi nhanh chóng.

- Bởi vì sinh tử đầu vốn không cần trọng tài!

Diệp Khôn đứng trên Võ Đấu Đài tươi cười. Nhưng ẩn bên trong vẻ tươi cười đó lại hiện lên sát khí nồng nặc!

- Hồ đồ!

Diệp Nam Thiên bị lời nói của Diệp Khôn làm cho chấn động. Sắc mặt biến thành u ám, nổi giận mắng!

Sinh tử chi đấu, việc này có thể đùa được sao? !

- Tộc trưởng, ý cháu đã quyết rồi!

Diệp Khôn mỉm cười thi lễ. Hắn xoay người nhìn sang phía Lư Dong đang tươi cười một cách lười biếng, gần từng tiếng hỏi:

- Sinh tử đấu, người thắng sống, kẻ bại chết, ngươi có dám tiếp nhận hay không? !

Về tuổi cười trên mặt Lư Dong dần dần biến mất. Hai mắt gã khẽ nheo lại nhìn cái tên dường như còn ít tuổi hơn mình đang đứng trước mặt. Bất chợt, hắn nở nụ cười:

- Sao lại không dám? Tiểu tử, nếu ngươi đã muốn tự tìm đến cái chết, ta há có thể không giúp đỡ ngươi được!

- Diệp Khôn, đừng hồ đồ như vậy!

Lần này, không chỉ có Diệp Nam Thiên mà toàn bộ đám trưởng lão của Diệp gia ở trên đài cao cũng đều trở nên sốt ruột. Còn cả cha của Diệp Khôn, Diệp Kiếm Hải cũng là một trong số các trưởng lão đang ngồi trên đài cao. Câu nói trước đó của Diệp Khôn đã khiến ông sợ tới ngay người. Đến tận lúc này ông mới tỉnh lại, vội vàng kêu lớn.

Đối mặt với lời trách móc nóng nảy của Diệp Kiếm Hải, cho dù Diệp Khôn luôn luôn nghe lời lúc này lại lắc đầu, chân thành nói:

- Cha, hãy tin tưởng con!

- Con...

Cả người Diệp Kiếm Hải run lên, sau đó ngồi phịch xuống ghế. Bất chợt, ông nhắm chặt hai mắt lại.

Từ trong ánh mắt của con mình, ông nhìn thấy được một sự kiên định!

Đúng vào lúc mọi người Diệp gia đang rối bời, Lư Phong nửa cười nửa không mở miệng nói:

- Diệp quốc chủ không hồ là người có phương pháp dạy bảo kẻ bên dưới. Đệ tử Diệp gia vì giữ gìn tôn nghiêm của gia tộc mà không tiếc hy sinh tính mạng đề nghị tham gia sinh tử đấu. Chắc chắn, thật sự khiến người ta phải cảm động.

Bất thành linh, lão ta cũng không thêm để ý ánh mắt muốn giết người của Diệp Nam Thiên ở bên cạnh, đứng dậy cười nói:

- Lư Dong, về phần sinh tử đấu này, cháu hãy tự mình quyết định đi!

Lúc này, nếu thật sự ánh mắt có thể dùng để giết người thì Lư Phong tuyệt đối sẽ bị hàng trăm, hàng ngàn ánh mắt cừu hận của Diệp gia giết chết cả ngàn vạn lần. Nói xong mấy câu này, lão ta mang theo vẻ mặt đắc ý ngồi xuống.

Trên Võ Đấu Đài, Lư Dong hiển nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Lư Phong. Gã nở nụ cười.

- Hy vọng ngươi đừng hối hận!

Lư Dong nhìn chằm chằm Diệp Khôn, khóe miệng hiện lên một nụ cười khát máu!

Diệp Khôn thân nhiên cười cười, dường như không bị bất kỳ người nào làm ảnh hưởng. Để nói ra lời mời sinh tử đấu, hắn cũng đã phải trải qua những suy tính sống chết.

Qua trận chiến vừa rồi giữa Lư Dong và Diệp Ứng, hắn cũng đã được nhìn thấy tận mắt. Cùng với đó, trong lòng Diệp Khôn cũng âm thầm tính toán. Nếu như bản thân hắn đối mặt với Lư Dong thì hắn có bao nhiêu phần chiến thắng.

Lư Dong quả thật rất mạnh. Gã sử dụng Ngũ Kiếm Quyết đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Nhưng cho dù là vậy, Diệp Khôn vẫn tự tin đối chiến được với Lư Dong. Giữa thắng và bại, áng chừng là năm năm!

Năm phần, như vậy là đủ rồi!

Bởi vì mục đích thực sự của Diệp Khôn là muốn mượn trận chiến với Lư Dong để phá tan bình cảnh Tiên Thiên đệ bát tầng!

Chỉ có thực sự trải qua sinh tử đấu, tiềm lực ẩn trong cơ thể con người mới có thể được kích thích!

Hơn nữa, lời nói và hành động của Lư Dong đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Sau khi trải qua thời gian một nén hương, hai tờ giấy cam kết sinh tử đầu cuối cùng đã đưa lên lời đài. Hai người Diệp Khôn và Lưu Dong đồng thời ký tên lên trên đó. Bỗng nhiên, song phương cùng đứng im bất động.

Dưới hàng vạn ánh mắt chăm chú, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu. Nhìn bề ngoài có vẻ bình tĩnh, thế nhưng bên trong hắn đã nổi lên lửa giận bùng bùng!

Chỉ có dòng máu tươi của địch nhân mới có thể dập tắt được ngọn lửa giận giữ này!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Giao Đấu Dữ Dội

- Tiểu tử này tên gì? Diệp Khôn ư? Ngươi đã nghe đến bao giờ chưa?

Một gã tu sĩ nước Ngũ Kiếm nhăn mặt hỏi người bạn bên cạnh.

- Ta chưa nghe thấy bao giờ? Tuy nhiên, hắn nhỏ tuổi như vậy mà đã có tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng thì cũng có thể xem là thiên tài rồi. Thế nhưng hắn lại muốn cùng Lưu Dong tham gia sinh tử đấu, chẳng lẽ hắn bị ngu sao?

Người bạn đứng bên cạnh cũng phụ họa theo.

- Ha ha ha ha. Diệp gia đúng là không còn ai nữa rồi. Theo ta đoán, chắc là bọn họ muốn dùng tính mạng của một tên đệ tử trẻ tuổi để chứng minh dòng máu dòng cảm đang chảy trong người mình rồi!

- Hừ, đừng nói vậy. Nói không chừng Diệp gia đang muốn dùng cái chết của tên tiểu tử này để gây khó dễ với chúng ta cũng nên. Cần thận chút đi. Ha ha ha!

Một giọng nói giễu cợt có chút quái gở vang lên từ phía tu sĩ nước Ngũ Kiếm. Nhưng đám đệ tử Diệp gia cũng không phản bác lại, cả đám đều cắn chặt hàm răng.

Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không tin Diệp Khôn có thể chiến thắng tên Lưu Dong này.

- Tiểu tử, nếu ngươi đã muốn chết thì ngươi cũng đừng có trách ta!

Trên Võ Đấu Đài, Lưu Dong chợt cười lên ha hả. Gã cũng không thủ thế mà trực tiếp lao thẳng đến. Trường kiếm xuất ra khỏi vỏ chém về phía Diệp Khôn!

Kiếm quang xuất ra thu vào giống như độc xà phun bọt!

- Linh Xà Kiếm!

Diệp Khôn chỉ liếc qua một cái đã biết được chiến kỹ mà đối phương sử dụng. Bởi vì sau khi đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm đột nhập vào Diệp gia lần trước, hắn đã ở trong Tầng Kiếm Các của Diệp gia tìm hiểu một vài loại chiến kỹ của nước Ngũ Kiếm. Trong đó nổi danh nhất là "Ngũ Kiếm Quyết". Ngoài trừ nó ra, nước Ngũ Kiếm còn có hai loại Khí chiến kỹ nhị phẩm là "Đông Quy Kiếm Quyết" cùng "Linh Xà Kiếm".

Lưu Dong vừa ra tay đã sử dụng ngay chiến kỹ nhị phẩm. Hiển nhiên gã vẫn còn giữ vững được sự cảnh giác với Diệp Khôn.

Diệp Khôn nhìn chằm chằm về phía Lưu Dong. Bất chợt, hắn đạp nhẹ chân lên mặt đất, bay ngược về phía sau!

Bên trong Tầng Thư Các của Diệp gia có ghi lại rằng: Linh Xà Kiếm là một loại chiến kỹ vô cùng quý quý. Khi thi triển nó sẽ giống như một con rắn độc. Nếu để cho kiếm quang này đến gần cơ thể thì thật sự đã phạm phải sai lầm lớn!

Bá!

Thật sự giống như dự liệu của Diệp Khôn. Trong chớp mắt, ngay sau khi hắn vừa lùi lại, trường kiếm trong tay Lưu Dong bỗng nhiên vọt ra một vết kiếm quang dài năm, sáu trượng lướt qua khoảng cách mấy tấc trước mặt Diệp Khôn!

- Tu sĩ Diệp gia chỉ biết mỗi chạy trốn thôi sao?

Trong mắt Lưu Dong hiện lên vẻ khác lạ. Hiển nhiên gã cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước việc Diệp Khôn có thể tránh né được một chiêu chắc chắn

phải trúng của mình. Mà ngay sau đó, Diệp Khôn đang lùi về phía sau bỗng nhiên dừng bước. Hai tay hắn hợp lại một chỗ, giống như một con sói lớn đang chuẩn bị vồ mồi.

- Lang Hành Thức!

Sau khi quát lên một tiếng chói tai, Diệp Khôn liền đạp mạnh hai chân lên mặt đất. Cả người hắn giống như một mũi tên nhọn, chỉ trong chớp mắt đã bay tới trước mặt Lưư Đông.

Điều hắn định lợi dụng chính là khoảng thời gian sơ hở khi thu chiêu của Linh Xà Kiếm!

Nhìn khuôn mặt tràn đầy vẻ kiên nghị ở phía đối diện, trong mắt Lưư Đông nhất thời xuất hiện vẻ kinh ngạc. Nhưng gã là người có kinh nghiệm đối chiến rất lão luyện. Bàn tay trái của gã duỗi ra, từ đầu ngón trỏ bỗng bắn ra một tia kiếm quang!

- Quy Nguyên Kiếm Chi!

- Lang Giáo!

Hai chiêu thức va vào nhau gây nên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đang lúc mọi người cảm thấy kinh ngạc, Lưư Đông liền lùi về đằng sau hơn mười bước liên tiếp. Gã cố gắng lắm mới có thể ổn định lại cơ thể của mình. Thế nhưng hiện tại, ngón trỏ ở bàn tay trái của gã đã bị quật ngược lại về phía sau giống như mái chèo. Hiên nhiên một chiêu kia của Diệp Khôn đã khiến ngón tay của gã bị phế đi!

- Ta đã nhìn lầm người rồi!

Lưư Đông cúi đầu nhìn thoáng qua ngón tay của mình. Chợt gã ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú không biết do tức giận hay đau đớn đã trở nên hơi vặn vẹo.

Tất cả mọi người đều kinh hãi vì Lưư Đông đã bị Diệp Khôn đánh lui!

- Sao thế được!

Một gã tu sĩ nước Ngũ Kiếm kêu lên thất thanh!

Không những thế, những tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm khác cũng đều có vẻ mặt như trông thấy quỷ. Nên biết, lúc trước Lưư Đông đối mặt với Diệp Ứng có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng, gã vẫn có thực lực áp đảo đối phương. Thế nhưng hiện tại Lưư Đông đối mặt với một gã Tiên Thiên đệ bát tầng mà lại bị hắn đánh lui, thậm chí còn bị tên kia phế đi một ngón tay!

- Có phải do Lưư Đông quá khinh địch hay không?

Một gã tu sĩ nước Ngũ Kiếm có khuôn mặt khó tin nói thầm.

Ngược lại với đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm, tất cả mọi người Diệp gia thấy vậy đều hoan hô ríu rít!

Diệp Ứng thất bại thảm hại đã giống như một tảng đá lớn đè lên trên ngực mọi người. Thế nhưng một chiêu kia của Diệp Khôn đã khiến cho mọi người cảm thấy cơ thể được thả lỏng.

Tình cảnh buồn rầu lúc trước đã bị quét sạch, thay vào đó là những tiếng hoan hô vui sướng!

Đang ở trên đài cao quan sát cuộc chiến, Lưư Phong liền thu lại nụ cười trên mặt. Lão nhìn thật sâu vào Diệp Nam Thiên ngồi cạnh, nói:

- Diệp quốc chủ, đám đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia thật đúng là thâm tàng bất lộ. Tuy nhiên, tên tiểu tử này không phải là đối thủ của Lưư Đông đâu!

- Ở trên Võ Đấu Đài, thực lực mới là tất cả!

Diệp Nam Thiên trả lời lạnh nhạt.

Lưư Phong cười lên một tiếng chế giễu. Lão quay đầu nhìn về phía Võ Đấu Đài, hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn. Bản thân lão chính là tu sĩ Trúc Cơ, nhãn giới chắc chắn sẽ không giống với đám tu sĩ bình thường có tầm mắt nông cạn bên dưới. Mặc dù vừa rồi Diệp Khôn cùng Lưư Đông giao thủ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng lão vẫn có thể nhìn ra được thực lực hiện tại của Diệp Khôn. Thực lực chân chính của Diệp Khôn thậm chí còn mạnh hơn cả Diệp Ứng. Cho dù lấy hắn so sánh với Lưư Đông, thực lực của hai người cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều!

Nên nhớ rằng, Diệp Khôn mới chỉ có tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng. Nếu như hắn đạt tới tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng thì hắn sẽ mạnh tới cỡ nào?!

"Cảnh giới Thú Ý của Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết sao? Thiên tài bậc này không thể giữ lại được!" Hai mắt Lưư Phong khẽ nheo lại, ẩn sâu trong mắt là ý muốn giết người!

Ở trên Võ Đẩu Đài, sắc mặt của Lưu Dong đã trở nên thâm độc. Tiếng hoan hô của đám đệ tử Diệp gia lọt vào tai gã càng khiến cho lửa giận trong lòng gã bùng lên!

- Lực lượng của ngươi không phải bất cứ tên tu sĩ Tiên Thiên Cảnh nào cũng có được. Nếu như ta đoán không sai, Ngự Thú Tâm Kinh của ngươi đã đạt tầng thứ tư rồi!

Lưu Dong hít hai mắt lại, lạnh lùng nói.

- Vậy thì sao?

Khuôn mặt Diệp Khôn không hề thay đổi, nói. Hiện tại lực lượng của hắn đã trở nên rất mạnh mẽ, tất cả đều nhờ Hóa Huyết Trận kia củng cố thêm. Thế nhưng đối với kẻ địch, hắn cũng không có hứng thú giải thích gì nhiều.

Hơn nữa, sau lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, hắn đã cảm thụ được khá sâu sắc thực lực của Lưu Dong!

Đối phương rất mạnh!

Phải biết rằng, vốn theo dự đoán của Diệp Khôn, một chiêu Lang Giáo này cũng đủ làm cho cả cánh tay của Lưu Dong bị gãy. Thế nhưng hiện tại, hắn mới chỉ làm cho Lưu Dong bị phế đi một ngón tay. Linh lực phát ra từ ngón tay của hắn đã cản lại một chiêu của Diệp Khôn. Thực lực của gã phải đạt tới gần đỉnh phong của Tiên Thiên đệ cửu tầng Ngưng Thần Cảnh rồi!

Chả trách Diệp Ung cũng không phải là đối thủ của gã. Tuy nhiên, chỉ có đối thủ như vậy mới có thể kích thích tiềm năng ẩn giấu trong con người hắn!

Toàn bộ tâm trí của Diệp Khôn đều chìm đắm vào trong trận chiến. Tiếng động ồn ào ở xung quanh dường như đã biến mất. Nguyên khí màu trắng ngà giống như sương mù bắt đầu tuôn ra, tụ lại trên hai tay Diệp Khôn.

Cảm nhận được chiến ý dào dạt phát ra từ người Diệp Khôn, trong mắt Lưu Dong cũng hiện lên vẻ nghiêm trọng. Tay phải gã nắm chặt chuôi kiếm, nguyên lực ào ạt tuôn ra, điên cuồng phóng về phía tay phải!

- Hừ, ngươi đừng đắc ý quá sớm. Cho dù Ngự Thú Tâm Kinh của ngươi có đạt tới tầng thứ tư thì cũng chẳng là gì đâu. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết khi Mô Phòng Thú chiến kỹ đối mặt với Khí chiến kỹ, lực lượng mạnh mẽ cũng chỉ giống như gà nhà chó cảnh mà thôi!

Lưu Dong cười lớn một tiếng, sau đó tiếp tục hành động. Tay phải gã chuyển động mềm mại giống như một con rắn độc. Trường kiếm trong tay giống như một cái đầu rắn đang thò ra.

- Bách Xà Kích!

Cùng với một tiếng quát chói tai của Lưu Dong, từng vệt kiếm quang trên thân kiếm phát ra giống như những mũi tên nhọn bắn về phía Diệp Khôn. Kiếm quang bắn ra giống như nước chảy không ngừng. Trong chớp mắt, trên Võ Đẩu Đài đã bị vô số vệt kiếm quang phô thiên cái địa phủ kín!

Mọi người bên dưới cũng bị số lượng kiếm quang khổng lồ này làm cho hoảng sợ. Tiếng hoan hô trên quảng trường cũng dần dần biến mất, tất cả đều vô cùng lo lắng cho Diệp Khôn!

Thậm chí, một số đệ tử Diệp gia say mê Diệp Khôn cũng phải xúc động hô lên:

- Mau lùi lại!

Thế nhưng, Diệp Khôn không hề lùi lại!

Kiếm quang đầy trời dường như đã phủ kín lối đi. Cho dù hắn có lùi thì hắn sẽ lùi về đâu?

Chỉ có tiến tới mới là cách duy nhất để chiến thắng!

Sau khi bước ra một bước, Diệp Khôn gầm lên một tiếng. Dững khí toàn thân phát ra ào ạt, hóa thành từng ngọn lửa màu hồng phủ kín cả người!

- Hỏa Hổ Thân Pháp!

Diệp Khôn biến đổi sự hung mãnh lúc trước thành thân hình tự nhiên mà linh hoạt. Bên trong hàng vạn hàng nghìn vệt kiếm quang, Diệp Khôn tránh trái tránh phải giống như đang lững thững đi dạo trên sân. Mỗi khi không tránh được vệt kiếm quang nào, hắn đều dùng tay bóp nát!

Trong lúc nhất thời, bên trên Võ Đẩu Đài, màu xanh của kiếm quang cùng màu hồng của bóng người cùng đan xen rực rỡ với nhau, trông vô cùng chói mắt!

- Hừ, ta xem ngươi trốn được bao lâu!

Gã không ngờ thể công của mình đã bị Diệp Khôn hóa giải dễ dàng. Về tức giận trong mắt Lưu Dong càng ngày càng tăng, tốc độ múa kiếm cũng nhanh hơn!

Kiểm quang cuốn sạch tất cả các thứ trên Võ Đẩu Đài. Thế nhưng Diệp Khôn lại giống như con cá bơi lội trong từng đợt sóng kiếm quang này, tiến lên lùi lại rất tự nhiên. Sau mấy hơi thở, Diệp Khôn tránh qua hơn mười vết kiếm quang, cuối cùng đã phóng tới trước mặt Lư Dong.

- Hòa Hồ Câu Trảo!

Diệp Khôn khua hai tay mang theo từng cái đuôi lửa màu hồng chụp thẳng vào mặt Lư Dong!

- Hừ!

Lư Dong hừ lạnh một tiếng. Thế kiếm vừa chuyển, kiếm quang đầy trời chỉ trong nháy mắt đã thu lại quanh thân gã một trượng. Bản lĩnh thu phóng dễ dàng như vậy chỉ có người đã thông hiểu tất cả các chiêu thức của Linh Xà Kiếm mới có thể làm được.

Kiểm quang thu nhỏ phạm vi lại trở thành một khối cầu bao bọc lấy Lư Dong. Ngọn lửa ở hai trảo của Diệp Khôn cùng va chạm với kiếm quang!

- Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng dội liên tiếp vang lên khắp lồi đài khiến cho mọi người cũng phải cảm thấy hết hồn hết vía. Dù sao hai người Diệp Khôn và Lư Dong đều nhắm vào chỗ hiểm trên người đối phương mà ra tay. Mỗi một lần giao thủ đều là một lần sử dụng sát chiêu. Chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ có kết cục đầu một nơi thân một nẻo!

- Đây mới chính là đẳng cấp chiến đấu!

Một gã tu sĩ Diệp gia nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Bọn họ... đều rất mạnh!

Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai y. Tên tu sĩ Diệp gia kia quay đầu nhìn lại, lập tức trở nên kinh hãi:

- Diệp Ứng, sao huynh lại tới đây!

Diệp Ứng lắc đầu. Sau khi được Diệp Thanh Bình chữa trị qua thì gã đã tỉnh lại. Khi nghe thấy Diệp Khôn cùng Lư Dong đang tiến hành sinh tử đấu thì gã không thể an tâm ngồi trên giường được nữa. Diệp Ứng không để ý tới lời khuyên can của Diệp Thanh Bình, một mình đi tới quảng trường, cũng vừa lúc trông thấy một cảnh giao chiến điên cuồng này.

Lúc này, trong đôi mắt Diệp Ứng tràn đầy vẻ cay đắng. Gã tưởng rằng bản thân mình đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng là đã có thể chiến thắng được Diệp Khôn. Thế nhưng không ngờ, chênh lệch giữa gã và Diệp Khôn dường như đã càng ngày càng lớn!

- Ài!

Trong lòng thâm than nhẹ một tiếng. Diệp Ứng ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng người đang được ngọn lửa vây quanh, giống như tự nói một mình: "Hãy đánh bại hắn đi. Diệp Khôn, ta tin đệ sẽ làm được điều đó!"

Trên Võ Đẩu Đài, cảnh tượng va chạm giữa Diệp Khôn và Lư Dong vẫn đang tiếp tục diễn ra. Thế nhưng sắc mặt Lư Dong đã trở nên u ám!

Diệp Khôn mạnh mẽ hơn nhiều so với dự đoán của gã!

Tay phải cầm kiếm của gã khẽ run lên. Mỗi lần cùng song trảo của Diệp Khôn va chạm, mặc dù gã chỉ múa ra kiếm quang thế nhưng lực phản chấn cũng khiến cho hô khẩu của gã bị thương!

Không thể tiếp tục thế được!

Về mặt Lư Dong trở nên nghiêm túc. Trường kiếm trong tay quét ngang, cứng rắn ngăn cản một chiêu của Diệp Khôn. Cùng lúc đó, tay phải cầm kiếm của gã đặt trước ngực, mũi kiếm hướng xuống đất!

Sau khi bày ra bộ dáng này, một luồng khí thế vô cùng mạnh mẽ từ trên người Lư Dong đột nhiên trào ra. Cùng với đó, trường kiếm trong tay gã bỗng run lên bần bật.

- Phá Hóa Kiếm!

Sau khi quát lên một tiếng chói tai, gã dùng trường kiếm chém về phía hai tay Diệp Khôn!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Tiên Thiên Đệ Cửu Tầng

Một vết kiếm quang sáng chói hình bán nguyệt giống như phá vỡ hư không xuất hiện. Ở nơi kiếm quang đi qua, từng ngọn lửa đang cháy hừng hực đều bị bỏ ra làm đôi. Từ phía xa nhìn lại, nó giống những ngọn lửa đang tự động nhường ra một lối đi. Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang đã tiến sát tới Diệp Khôn!

- Chịu chết đi! Phân Diễm Trâm!

Lưu Dong giờ cao trường kiếm giống như thiên thần hạ phàm. Kiếm quang phát ra từ mũi kiếm dài chừng sáu, bảy trượng chém thẳng xuống đầu Diệp Khôn!

- Hừ! Chỉ có mỗi chiêu này thôi sao?

Diệp Khôn cười lạnh. Nếu như Lưu Dong thi triển ra những kiếm quyết khác của Ngũ Kiếm Quyết thì Diệp Khôn cũng không dám tự tin như vậy. Thế nhưng đối với chiêu Phá Hỏa Kiếm này thì hẳn lại cảm thấy rất tự tin!

Trong nháy mắt, khí thể toàn thân Diệp Khôn cũng lập tức thay đổi. Ngọn lửa đang cháy hừng hực bỗng chốc biến thành ánh sáng lấp lánh màu xanh. Hai tay hắn giống như móng vuốt, nghênh đón trực diện kiếm quang trên đỉnh đầu!

- Lang Tê!

Hai luồng nguyên khí biến hóa giống như thực chất thành móng vuốt cùng kiếm quang va chạm vào nhau. Luồng gió kinh khủng bốc lấy trung tâm từ nơi hai người va chạm quét ra bốn phía.

Luồng gió kinh khủng lồ gần như đã khiến cho tất cả mọi người xung quanh không thể nào mở mắt ra nổi.

Ở phía trên lôi đài, Diệp Khôn cùng Lưu Dong sau một hồi giằng co ngăn ngừi thì cả hai cùng đồng thời lui về phía sau. Giống như đã giao hẹn với nhau, cả hai người đều tự mình lùi lại hai bước, đồng thời cùng nhau sải bước tiến về phía trước.

Một khắc sau đó, kiếm quang phủ kín trời lại một lần nữa cùng với cự trảo màu xanh va chạm với nhau trên không trung!

- Âm âm! Âm âm! Âm âm!

Từng âm thanh nặng nề vang lên không ngừng. Sau mỗi một lần va chạm, luồng gió kinh cũng theo đó cuộn lên liên tục!

Nếu như trận chiến trên Võ Đẩu Đài càng lúc càng trở nên quyết liệt thì đám người đang xem cuộc chiến bên dưới lại đang giống như đã quên mất cách nói chuyện. Tất cả đều há to mồm, si dại nhìn cuộc kịch đấu của hai người.

Ngay cả đám trưởng lão Diệp gia đang quan sát cuộc chiến từ trên đài cao cũng giống hệt như vậy.

Lưu Phong nhìn chăm chăm xuống lôi đài, bàn tay đang nắm tay vịn ghế nổi lên đầy gân xanh. Đặc biệt khi nhìn thấy Lưu Dong đang liên tiếp rơi vào thế yếu thì thân thể lão lại càng nghiêng về phía trước. Lão giống như đang hận bản thân mình không thể thay thế Lưu Dong lên chiến đấu.

Mà Diệp Nam Thiên ngồi bên cạnh lão cũng không có lòng dạ nào cười nhạo Lưu Phong. Ông cũng không khá hơn lão chút nào. Thêm nữa, ánh mắt của ông lúc này cũng càng ngày càng trở nên chăm chú!

Mặc dù lúc này Diệp Khôn nhất thời chiếm được thế thượng phong nhưng Diệp Nam Thiên vẫn có thể nhìn thấy được rõ ràng. Hiện giờ Diệp Khôn đã dốc hết toàn lực mà hắn vẫn không thể làm gì được Lưu Dong!

Nếu như tình hình vẫn tiếp tục kéo dài thì sự chênh lệch giữa một tầng cảnh giới sẽ gây ra tình thế không thuận lợi cho Diệp Khôn. Dù sao thì tốc độ khôi phục nguyên khí của Tiên Thiên đệ bát tầng cũng không thể nào so sánh được với Tiên Thiên đệ cửu tầng. Chưa nói tới việc Diệp Khôn cùng Lưu Dong đều tu luyện bí tịch nhị phẩm. Thế nhưng Diệp Khôn lại tu luyện Ngự Thủ Tâm Kinh lấy việc luyện thể làm chủ đạo. Còn Lưu Dong thì tu luyện bí tịch nhị phẩm của nước Ngũ Kiếm là "Minh Kiến Quyết" có thiên hướng nghiêng về tốc độ hấp thu linh khí trong chiến đấu!

Về điểm này, Diệp Nam Thiên đã cùng đệ nhất tu sĩ của nước Ngũ Kiếm là Lưu Hải giao thủ vào lần nên ông biết rất rõ.

- Diệp Khôn...

Hai mắt Diệp Nam Thiên hơi nheo lại, trong mắt toát ra vẻ lo lắng vô cùng.

Trận kịch chiến trên Võ Đẩu Đài vẫn còn đang tiếp tục!

Theo những lần va chạm liên tục, trên cơ thể hai người cũng liên tiếp xuất hiện các vết thương!

- Xoẹt!

Một vết kiếm quang xoẹt qua mặt Diệp Khôn khiến máu tươi trên mặt hắt tóe ra. Nhưng hiện giờ Diệp Khôn đã không còn cảm thấy đau đớn nữa. Hai tay hắt hợp lại thành trảo, toàn lực chụp vào ngực Lưu Dong. Trên ngực Lưu Dong lập tức xuất hiện năm vết cào sâu tới tận xương!

- Hừ!

Lưu Dong kêu lên một tiếng. Hai chân gã đập mạnh xuống đất một cái, cả người bật ngược về phía sau!

- Muốn chạy? !

Diệp Khôn cười lạnh. Bước chân hắt liền di chuyển, cả người giống như giòi trong xương bám sát lấy Lưu Dong. Hai tay hắt mang theo hàn mang màu xanh chụp thẳng vào mặt Lưu Dong.

- Hậu Thổ Kiếm!

Trong mắt Lưu Dong lóe lên tinh quang, gã đưa trường kiếm lên chắn ngang trước mặt. Hai trảo của Diệp Khôn vừa tiến tới liền giống như đụng phải một bức tường rất chắc và kiên cố được xây bằng đất cứng.

- Phá...!

Diệp Khôn quát lớn một tiếng. Hai tay hợp thành một trảo, dường như muốn bẻ gãy thanh trường kiếm trong tay Lưu Dong!

Đối với tu sĩ sử dụng Khí chiến kỹ mà nói, việc vũ khí bị bẻ gãy sẽ giống như chính mình bị bẻ gãy một cánh tay!

Thế nhưng, trong chớp mắt khi Diệp Khôn dùng sức, hắt chợt nhìn thấy được sự xảo diệu lóe lên rồi biến mất trong mắt Lưu Dong!

- Nguy rồi!

Ánh mắt Diệp Khôn ngưng lại, muốn thu tay lại rồi lùi về.

- Muốn rồi! Ha ha ha, ngươi chết đi! Toái Phong Kiếm!

Lưu Dong cười lên một cách điên cuồng. Ngay một khắc sau đó, trên tay gã chợt xuất hiện một luồng nguyên lực dồi dào, điên cuồng phóng về thanh trường kiếm trên tay phải của gã. Thanh trường kiếm giống như không chịu nổi luồng nguyên lực khổng lồ, phát ra một hồi âm thanh sắc nhọn, sau đó chợt vỡ ra tung tóe.

Từng mảnh nhỏ vỡ ra từ thân kiếm mang theo từng luồng kiếm quang màu xanh giống như trở thành một cái vòi rồng khổng lồ bao vây Diệp Khôn vào bên trong!

Đột nhiên xuất hiện biến cố lập tức làm cho mọi người trở nên hoảng sợ!

Chẳng ai ngờ Lưu Dong lại sử dụng hành vi xảo trá cùng tàn nhẫn như vậy. Chỉ vì muốn Diệp Khôn bị thương nặng, gã đã không tiếc tất cả phá hỏng trường kiếm trong tay mình. Phải biết rằng, vũ khí đối với người sử dụng Khí chiến kỹ thật sự không khác gì một cánh tay trên cơ thể. Không tiếc hết tất cả bỏ đi một cánh tay để làm Diệp Khôn bị thương nặng. Lòng dạ ác độc cùng suy nghĩ kín đáo của Lưu Dong đã được thể hiện vô cùng sâu sắc!

- Đúng là một tên tiểu tử độc ác!

Đại trưởng lão Diệp Thiên Nhai đứng bật dậy, hai nắm tay của lão nắm chặt lại. Dường như nó còn phát ra tiếng kêu kẹt của xương cốt ma sát với nhau!

- Diệp Khôn!

Diệp Kiếm Hải hô lên thất thanh. Nhìn cái vòi rồng được tạo bằng vô số lưỡi kiếm gãy đang bao phủ Diệp Khôn, hai mắt ông giống như nứt ra!

- Xoẹt! Xoẹt!

Từ trong cái vòi rồng màu xanh bắn ra từng vết máu tươi. Chỉ trong giây lát, từng vết máu bắn ra đã khiến cho Võ Đẩu Đài bị nhuộm đỏ hơn một nửa. Trong loáng thoáng, mọi người đều có thể thấy được Diệp Khôn ở trong vòi rồng đang đưa hai tay lên đan xen trước mặt. Quần áo trên người hắt hiện giờ đã bị vòi rồng cắt thành từng sợi hòa lẫn với máu tươi chảy ra từ cơ thể!

Thế nhưng Diệp Khôn lại không hề ngã xuống!

Tuy nói một chiêu này của Lưu Dong là một chiêu không ai ngờ tới, thế nhưng hiện tại thân thể của Diệp Khôn đã trở nên rất mạnh mẽ. Hắt hoàn toàn có thể chống đỡ được một kích kia!

Nhưng hắt vẫn bất động như trước, cả người đứng vững giống như đã trúng phải thuật định thân!

Vào lúc này, không ai tưởng tượng được Diệp Khôn lại làm ra một việc cực kỳ điên rồ!

Mặt kệ bản thân đang đứng trong vòi rồng màu xanh do kiếm quang tạo ra, Diệp Khôn đang thử phá vỡ bình cảnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Hàng vạn hàng nghìn kiếm quang chém lên người đều giống như hàng ngàn chiếc chùy lớn đang đánh lên cơ thể Diệp Khôn. Nguyên khí hộ thể trên người hắn vừa liên tục được cô đọng, vừa liên tục bị phá tan, hết sinh rồi lại diệt. Nguyên khí của Diệp Khôn cũng từ từ trở nên ngưng tụ lại thành thật!

Trong khi những thứ này đang không ngừng tôi luyện nguyên khí hội tụ trên đan điền hắn một tấc, hai mắt Diệp Khôn bỗng phát ra tinh quang!

Àm!

Một tiếng nổ lớn vô thanh vang lên trong cơ thể hắn. Bình cảnh ngăn cản nơi đan điền của hắn giờ đây đã bị phá vỡ hoàn toàn!

Nguyên khí quanh người biến mất, tất cả đều tụ lại trong đan điền. Dần dần, một luồng lực lượng thần bí được sinh ra, từ trong đan điền phát ra chạy dọc khắp cơ thể.

- Đây chính là nguyên lực ư? Nguyên thần chi lực được ngưng tụ? !

Diệp Khôn cảm nhận được bên trong nguồn nguyên lực này chứa đầy sinh mệnh lực. Nó giống như đứa trẻ đang còn nằm trong bụng mẹ muốn phá thể chui ra, hóa thành nguyên thần!

Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Diệp Khôn nắm chặt hai tay, trên người hắn tràn ngập các luồng nguyên lực. Sau khi được nguồn nguyên lực dồi dào sinh mệnh lực này chữa trị, những vết thương trên cơ thể hắn cũng nhanh chóng được khép lại!

- Hà?

Ở cách đó không xa, Lưu Dong đang mang vẻ mặt chắc thắng dường như đã nhận ra được chuyện gì đó không đúng. Sau khi nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn bên trong vòi rồng, trong mắt gã hiện lên vẻ ác độc:

- Thật đúng là bách túc chi trùng tử nhi bất cương (1). Được rồi, ta sẽ cho ngươi chết luôn!

Vừa dứt lời, gã liền đưa tay về phía chuôi kiếm đang được quán quanh bên hông, rút ra!

- Keng!

Một tiếng kiếm minh vang lên, Lưu Dong bước dài về phía trước, trường kiếm chỉ thẳng vào đầu Diệp Khôn!

- Không ổn!

Mọi người Diệp gia đều vội vàng hô lên. Thậm chí một số vị trưởng lão còn đứng bật dậy. Tuy nhiên, do vương phải quy tắc của sinh tử đấu nên bọn họ đều không dám ra tay mù quáng. Mọi người cùng nhìn về phía Diệp Nam Thiên trên đài cao!

Mà ngay lúc này, Diệp Nam Thiên cũng không hề động dậy, ông giống như không còn nghe thấy tiếng cười to tùy tiện của Lưu Phong. Hai mắt ông nhìn chăm chăm vào người Diệp Khôn!

Sau khi đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, sự nhạy bén của giác quan đã khiến cho ông nhận ra được khí chất trên người Diệp Khôn lúc này dường như có gì đó khác lạ!

Chẳng lẽ...

Diệp Nam Thiên không nói khiến cho đám người của Diệp gia cũng không dám hành động. Chỉ trong thời gian chần chừ ngắn ngủi, Lưu Dong đã tiến tới trước mặt Diệp Khôn. Từ trên thân thanh kiếm quán quanh người gã ban này phát ra kiếm quang, đâm thẳng tới mặt Diệp Khôn một cách ác độc!

Nếu một kích xuyên não này được đâm trúng, Diệp Khôn chắc chắn sẽ mất mạng ngay lập tức!

- Khôn nhi!

Trước mắt Diệp Kiếm Hải trở nên tối sầm, dường như sắp bất tỉnh!

Thậm chí một số người nhất gan còn quay đầu đi không dám nhìn tiếp nữa!

Nhưng, ngay khi một kiếm này sắp chạm tới mặt, Diệp Khôn vốn đang đan tay trước ngực giống như bức tượng bỗng nhiên hành hành động!

Hắn đưa tay trái ra trước, một chiêu bắt trúng ngay mũi thanh trường kiếm!

- Xoẹt!

Máu tươi bắn ra tung tóe. Một luồng lực lượng khổng lồ từ trên mũi kiếm truyền đến tay Lưu Dong. Gã cảm nhận được rõ ràng, cho dù gã có dùng lực

thể nào đi nữa thì thanh kiếm này cũng không thể tiến thêm một phân nào về phía trước được!

Đúng vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt lóe lên tinh quang. Bất chợt, một luồng khí tức kinh khủng bỗng phát ra từ trên người hắn!

- Người đã đột phá Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Sắc mặt Lưu Dong đột nhiên biến đổi. Gã không hề nghĩ ngợi gì nữa, lập tức thu kiếm lui về phía sau!

Trong lòng gã đã sinh ra sợ hãi!

Lưu Dong không tài nào nghĩ ra nổi. Đang ở trong lúc giao chiến kịch liệt mà Diệp Khôn vẫn có thể nhàn nhã đột phá tu vi!

Rốt cuộc tên này là loại quái vật gì? !

Phải biết rằng, lúc trước Diệp Khôn chỉ cần dùng tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng đã đủ cùng gã chiến đấu tới bất phân thắng bại. Huống chi lúc này hắn đã đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Sự sợ hãi bao trùm lên toàn bộ tâm trí của gã. Vào giờ phút này, Lưu Dong chỉ muốn đem ý nghĩ giết chết Diệp Khôn ném đi chỗ khác mà chạy thẳng một mạch xuống lòi đài. Hiện tại gã đã mất hết dũng khí để chiến đấu!

- Đây chính là sinh tử đấu. Người thắng sống, kẻ bại chết, người muốn chạy đi đâu?

Một giọng nói bình thản vang lên bên tai Lưu Dong. Gã hoảng sợ quay đầu nhìn lại. Vào giờ phút này, hồn vía của gã bay hết lên trời!

Hai chân Diệp Khôn bước ra như sói chạy hổ vồ. Mỗi bước đều vượt qua khoảng cách hơn mười trượng. Mặc dù cả người hắn đang đầm máu nhưng trông hắn lại không hề có chút tả tơi nào. Lúc này Diệp Khôn giống như một con ngân lang cao quý đang ngạo nghễ nhìn con mồi bỏ chạy!

-A!

Lưu Dong nổi giận gầm lên một tiếng thật lớn. Từ mấy ngón tay của gã bắn ra từng đạo kiếm quang về phía Diệp Khôn!

Trong sinh tử chi đấu, cái kiêng kỵ nhất chính là sự sợ hãi. Vậy mà lúc này, trong lòng Lưu Dong rõ ràng đã mất hết đi chiến ý cùng dũng khí, khiến cho mấy vết kiếm quang gã bắn ra đều hiện lên sự mềm yếu, vô lực. Diệp Khôn nghiêng đầu, mấy vết kiếm quang chỉ hơi hơi lướt qua gò má của hắn mà thôi. Bất chợt, thân hình hắn chỉ nhoáng một cái liền xuất hiện ngay trước mặt Lưu Dong. Tay phải Diệp Khôn đưa lên bóp chặt vào cổ họng Lưu Dong!

- Người thua rồi!

Diệp Khôn lạnh lẽo nhìn Lưu Dong, trong miệng gằn ra từng chữ!

Tất cả mọi người ở đây đều trở nên ngây dại. Không ai nghĩ tới người còn đang vững vàng như Lưu Dong lại lập tức biến thành một đứa trẻ không còn sức phản kháng chỉ trong giây lát. Gã đã bị Diệp Khôn nhắc cổ giờ lên!

Sự trái ngược to lớn này đã khiến cho toàn bộ mọi người ở đây bị chết lặng. Thậm chí cả đám tu sĩ Diệp gia cũng hoàn toàn quên đi việc hoan hô, cả đám chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn cảnh này!

- Ta thua! Người buông ta ra!

Sắc mặt Lưu Dong trở nên hoảng loạn. Gã nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, vừa gầy vừa nói.

- Được ư? Đây chính là sinh tử chi đấu đó!

Diệp Khôn nhìn chằm chằm vào Lưu Dong, trên mặt hắn hiện lên nụ cười lạnh như băng!

Diệp Khôn không phải là loại người có lòng dạ đàn bà. Riêng việc đối đãi với kẻ địch, hắn chắc chắn sẽ không nể nang chút nào!

Chết!

Bàn tay Diệp Khôn bỗng nhiên dùng sức. Trong lúc hắn đang chuẩn bị dùng sức bóp nát cổ họng của Lưu Dong, một luồng sát khí lạnh thấu xương bỗng khóa chặt hắn lại!

- Cút!

.....oOo.....

(1) bách túc chi trùng tử nhi bất cương (con rết chết mà không ngã): câu này dùng để hình dung người tuy đã thất bại nhưng sự ảnh hưởng vẫn còn tồn tại).

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Phế!

Bỗng nhiên có tiếng quát lớn vang lên, một bóng người từ trên đài cao chọt nhảy lên không trung. Tiếp sau đó, một luồng khí thể rất mạnh mẽ lập tức bao phủ toàn bộ nơi này trong nháy mắt!

Luru Dong là người vẫn luôn luôn theo dõi cuộc chiến này từ trên đài cao. Nhìn thấy một cảnh như vậy thì làm sao lão có thể cứ ngồi yên tại chỗ được!

Từ bên trong ánh mắt hung tợn của Diệp Khôn, lão hoàn toàn nhận ra rằng: Nếu như lão không ra tay thì chắc chắn Luru Dong sẽ bị Diệp Khôn giết chết!

Từ năm đầu ngón tay của lão phóng ra mấy vệt kiếm quang. Một giây sau đó, Luru Phong bấm tay gây ra ba vệt kiếm quang như sao băng đánh về phía tay phải Diệp Khôn!

- Hông!

Sắc mặt Diệp Khôn biến đổi mấy lần, vội vàng thu tay lại. Dù sao, nếu như lúc này hắn không buông tay ra thì chắc chắn ba vệt kiếm quang này sẽ khiến một cánh tay của hắn bị tàn phế!

Nhưng, nếu cứ như thế tha cho Luru Dong thì hắn thật sự không cam lòng!

Diệp Khôn nhìn lướt qua phía Luru Dong một cái. Có lẽ là do Luru Phong đã ra tay cản trở nên sau khi gã rút xuống đất liền lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên người không làm ra bất cứ hành động phòng vệ nào!

Trong mắt Diệp Khôn lóe lên vẻ hung tợn rồi sau đó biến mất rất nhanh. Hắn vung đùi phải của mình lên, giống như mang theo một chùm lửa sáng chói đá thẳng vào đan điền của Luru Dong!

- Hòa Hò Sứ Vĩ!

Lực lượng khủng khiếp từ mũi chân của Diệp Khôn truyền thẳng vào đan điền của Luru Dong. Bên trong chiều này ẩn chứa một luồng khí tức nóng rực, một chiều này của Diệp Khôn đã phá hủy toàn bộ đan điền của Luru Dong chỉ trong nháy mắt!

- A!

Luru Dong hét thảm lên một tiếng, cả người gã bỗng bay ngược lại phía sau!

Sau khi đan điền bị phá hủy, một kẻ thiên tài như gã từ nay về sau sẽ trở thành một tên tàn phế!

- Tiểu bối, muốn chết hay sao? !

Sau khi trông thấy một cảnh như vậy, tròng mắt của Luru Phong giống như muốn rách ra. Nếu như lúc trước lão vẫn còn giữ được lý trí thì đến bây giờ lão đã hoàn toàn mất hết. Luru Dong đã bị phá hủy đan điền, từ nay về sau gã sẽ trở thành một tên tàn phế!

Nên biết rằng, hiện giờ toàn bộ nước Ngũ Kiếm đều đặt mọi niềm hi vọng lên trên người Luru Dong. Bọn họ đều mong chờ ngày gã có thể đạt tới tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, có thể khiến cho nước Ngũ Kiếm đứng trên đỉnh của toàn bộ hai mươi quốc gia vùng Nam bộ!

Thế nhưng hiện giờ, theo việc Luru Dong bị phế đi, niềm hi vọng này của bọn họ đã hoàn toàn bị tan vỡ!

Trong lòng Luru Phong nổi lên lửa giận bùng bùng. Hơn nữa, nhìn vào tiềm lực khủng bố của Diệp Khôn, trong nội tâm lão đã sinh ra nỗi sợ hãi vô cùng. Luru Phong quát lớn một tiếng, rút thanh trường kiếm cài bên hông ra khỏi vỏ. Trường kiếm trong tay lão hóa thành một vệt kiếm quang chói mắt chém thẳng xuống đầu Diệp Khôn!

Từ việc Luru Phong ra tay ngăn cản Diệp Khôn, rồi đến việc Diệp Khôn phế bỏ Luru Dong và cuối cùng chính là Luru Phong ôm hận ra tay đã khiến cho toàn bộ mọi người trên quảng trường sợ hãi ngấy người!

- Càn rỡ!

Trong lòng Diệp Thiên Nhai cùng Diệp Thanh Bình vốn đang tràn đầy sự khó chịu. Sau khi hai người trông thấy Luru Phong không chỉ phá hủy quy định của sinh tử đấu mà còn không quan tâm đến thân phận của mình ra tay với một kẻ tiểu bối thì hai người đã hoàn toàn nổi giận!

Hai người liền lập tức đứng dậy, chuẩn bị cùng nhau ra tay!

Thế nhưng, đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh như băng bỗng vang lên trên khắp quảng trường!

- Luru Phong, người nghĩ nơi đây là nước Ngũ Kiếm ư? !

Sau khi giọng nói này vang lên, một bóng người liền bất chợt xuất hiện trên lối đi. Một bóng người mặc trường sam màu bạch lục, bên trên được thêu hình Bàn Long chỉ trúc bay phấp phới trong gió đang đứng chắn trước đạo kiếm quang. Người nọ chính là Diệp Nam Thiên!

Đứng trước mặt Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên ngẩng đầu lên nhìn Luru Phong trên không trung!

- Diệp Nam Thiên, cho dù là người cũng không thể ngăn cản ta giết chết tên tiểu bối này!

Sau khi Luru Phong nhìn thấy Diệp Nam Thiên xuất hiện thì lão vẫn không hề nương tay. Ngược lại, khuôn mặt lão lúc này càng trở nên dữ tợn, lão nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm quang phát ra từ lưỡi kiếm càng trở nên rõ ràng hơn!

- Bằng vào người?

Khỏe miệng Diệp Nam Thiên khẽ cong lên lạnh lùng, từ miệng phun ra ba từ mang chút giễu cợt!

Mà ngay trong lúc đang nói chuyện, trên người ông cũng phát ra một luồng khí thể còn mạnh hơn nhiều so với Luru Phong!

- Lang Giáo!

Diệp Nam Thiên nổi giận quát lên một tiếng. Hai chân ông đạp mạnh lên mặt đất, cả người nhảy lên thật cao. Ông dùng một tốc độ cực nhanh, thậm chí còn phát ra cả tiếng gió rít do sự ma sát giữa cơ thể với không khí gây ra. Trong nháy mắt, Diệp Nam Thiên thu hai tay lại trên không trung, bàn tay ông mở ra như một con sói lớn đang há chiếc mồm to như chậu máu của mình!

Một giây sau đó, miệng của con sói lớn cùng với vết kiếm quang chói mắt bỗng va chạm với nhau!

- Âm!

Âm thanh va chạm vang lên tới tận mây xanh. Sự va chạm khiến cho linh khí trên không trung rít gào, nó tạo ra một luồng gió dữ dội quét bừa bãi ra bốn phía xung quanh. Thậm chí, một số tu sĩ có thực lực hơi yếu đứng xung quanh Võ Đấu Đài còn bị luồng gió này thổi cho suýt chút nữa thì té ngã. Nhưng không hề có một ai nhắm mắt lại hay cúi đầu xuống, mọi người đều tập trung ánh mắt của mình nhìn về phía trung tâm của luồng gió hung bạo. Tiếp sau đó, trong lúc ánh mắt mọi người còn đang tập trung nhìn chăm chú thì một bóng người toàn thân đầm máu bỗng từ trong đó bay ngược ra phía ngoài, cả người đập mạnh xuống mặt đất!

Người này chính là Luru Phong!

Một chiêu!

Diệp Nam Thiên chỉ cần dùng một chiêu đã có thể làm cho Luru Phong bị thương nặng!

Tất cả mọi người ở đây đều trở nên ngơ ngẩn. Đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm còn dùng ánh mắt khó tin nhìn Luru Phong. Trong ánh mắt bọn họ hiện lên vẻ đau xót, dường như đang cầu nguyện mọi việc xảy ra trong ngày hôm nay đều không phải là sự thật!

- Phụt!

Luru Phong vừa mới đứng dậy, trong miệng lão bỗng phun ra một búng máu đỏ sẫm. Lão dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm Diệp Nam Thiên trên Võ Đấu Đài, khó tin nói:

- Người... đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ...

Lời nói còn chưa dứt, Luru Phong lại phun ra thêm một búng máu nữa, sau đó liền ngất đi!

- Đúng vậy!

Diệp Nam Thiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Luru Phong đã bất tỉnh nhân sự. Sau đó ông quay sang nói với đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm còn đang run rẩy bầy:

- Các người hãy mang bọn chúng cút ra khỏi nước Vạn Trúc! Cút!

Vào giờ phút này, đám tu sĩ nước Ngũ Kiếm đều giống như từ trong mơ tỉnh lại, mỗi người đều luống cuống đỡ một đôi chú cháu Luru Phong và Luru Dong còn đang hôn mê kia lên. Bọn họ cũng không nói thêm một câu xấu xa nào nữa, cả đám như chó nhà có tang chạy vội ra khỏi Diệp phủ.

Nhìn về sự hãi trên mặt bọn họ, sợ rằng mọi việc xảy ra trong ngày hôm nay sẽ giống như ác mộng đeo bám bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn,

không thể xua tan được...

Ở bên dưới lời dài, sau khi nhìn thấy Diệp Nam Thiên đại phát thần uy dùng một chiêu đánh bại kẻ địch cùng với việc Diệp Khôn tự tay phế Lư Dong, cả đám đệ tử Diệp gia vốn mang vẻ mặt lo lắng đều lập tức hoan hô rí rít!

- Gia chủ uy vũ!

- Diệp Khôn thật lợi hại, không hổ danh là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Diệp gia!

- Ha ha, nhìn dáng vẻ vừa rồi của Lư Dong mà xem, bây giờ chắc hẳn không còn dám tính tương nữa đâu. Ha ha, lão tử chỉ cần đánh rầm một cái cũng khiến hắn tan xác!

- Thôi đi ông tướng. Cho dù Lư Dong đã bị phá hủy đan điền thì căng lắm cũng chỉ rớt xuống tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng mà thôi. Cả đời này hắn sẽ không bao giờ tiến giai lên Tiên Thiên đệ cửu tầng được nữa. Thế nhưng, nếu như hắn muốn đánh bại một tên tu sĩ Tiên Thiên đệ lục tầng như ngươi thì hắn vẫn làm được dễ dàng! Ha ha ha!

Nghe những âm thanh vui cười vang lên bên tai, Diệp Khôn bỗng lắc đầu, trong lòng hắn đang muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này ngay. Hiện giờ hắn đã đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, thế nhưng tu vi của hắn vẫn chưa hoàn toàn được củng cố. Lúc trước hắn có thể dễ dàng đánh bại Lư Dong cũng là vì trong lòng đối phương đã sinh ra sợ hãi không còn muốn chiến đấu nữa. Bằng không thì hắn vẫn còn phải vất vả thêm một hồi lâu.

- Gia chủ, cháu xin phép về trước.

Diệp Khôn chấp tay, nói.

- Há?

Diệp Nam Thiên quay đầu nhìn lại. Sau khi trông thấy Diệp Khôn, ông rất nhanh hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Ông cười nói:

- Được rồi, cháu vừa mới tiến giai Tiên Thiên đệ cửu tầng nên việc quan trọng nhất bây giờ chính củng cố lại tu vi.

Trong lúc ông đang nói, Diệp Thiên Nhai cùng Diệp Thanh Bình cùng bước lên võ đài. Vẻ mặt của cả hai người lúc này đều hiện lên chút lo lắng. Sau khi do dự một lúc, Diệp Thiên Nhai lên tiếng:

- Tộc trưởng, ngài cứ để cho đám sứ giả nước Ngũ Kiếm chạy đi như vậy mà không hề lo lắng hay sao?

- Hừ, cứ mặc cho bọn chúng bỏ chạy thì đã sao? Ta biết rất rõ tính cách của Lư Hải, y là người luôn tính toán trước rồi mới làm. Nếu như không phải vậy thì đoàn sứ giả lần này sẽ không xuất hiện một tên thiên tài như Lư Dong. Nếu như Diệp Khôn không xuất hiện thì đây chính là đòn phủ đầu ra oai với Diệp gia chúng ta.

Diệp Nam Thiên vừa nói, vừa vui mừng vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn:

- Cháu về trước đi. Đợi khi nào tu vi được củng cố thì hãy đến gặp ta.

Trong lòng Diệp Khôn trở nên vui sướng. Nếu Diệp Nam Thiên đã nói như vậy thì chắc chắn ông sẽ ban thưởng cho hắn cái gì đó.

Một trăm viên linh thạch ban thưởng lần trước đã khiến cho tu vi của hắn nhận được sự trợ giúp rất lớn. Chỉ không biết lần này Diệp Nam Thiên sẽ ban thưởng cái gì cho hắn đây.

Sau khi kìm nén sự mong chờ đang nổi lên trong lòng, Diệp Khôn thi lễ với Diệp Nam Thiên cùng hai vị Đại trưởng lão. Trong lúc hắn chuẩn bị rời đi, bên tai lại vang lên giọng nói nhỏ của Diệp Thanh Bình:

- Tộc trưởng, đã làm thì phải làm đến cùng, chi bằng chúng ta khiến đám sứ giả nước Ngũ Kiếm...

Diệp Thanh Bình vừa nói, vừa đưa tay lên làm dấu vung đao.

Bước chân Diệp Khôn chợt lão đảo, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Thanh Bình. Trong lòng hắn cũng không đồng tình với cái ý kiến này.

Quả nhiên, Diệp Nam Thiên lắc đầu, nói:

- Không được, hai nước giao tranh không được chém sứ giả. Quy định này không thể làm trái được. Hơn nữa, cho dù bọn chúng có trở về thì cũng đâu có sao. Tờ giấy hai bên cùng kí tham gia sinh tử đâu vẫn còn ở trong tay chúng ta cơ mà. Dù sao cũng là do Lư Phong phá hỏng quy định đầu tiên, kẻ cả là nước Ngũ Kiếm có rêu rao chuyện này thì chúng ta cũng không phải e ngại.

Trong khi ba người vẫn còn đang đàm luận, Diệp Khôn đã không còn muốn nghe tiếp câu chuyện này nữa. Hắn bước xuống Võ Đẩu Đài với sự ngưỡng mộ của đám người Diệp gia đứng xung quanh, sau đó bước về hướng nội viện.

Trải qua chuyện lần này, Diệp Khôn đã thực sự trở thành đệ nhất cao thủ trong đám đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia. Chưa nói tới việc hắn đã đánh bại Lư Dong đã khiến mọi người ở đây xả được con tức giận trong lòng. Hiện giờ, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Diệp Khôn đã không còn chứa đựng sự

ghen tị. Ánh mắt của bọn họ nhìn về Diệp Khôn đã giống hệt như ánh mắt bọn họ nhìn phía Diệp Ung lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 49: Bí Mật Của Diệp Gia

Bên trong căn phòng ở tiểu viện, Diệp Khôn đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, yên lặng cảm ngộ biến hóa trong cơ thể mình.

Nếu như chỉ dựa vào cảm giác thì sự chênh lệch giữa nguyên khí cùng nguyên lực cũng không khác nhau là mấy. Thậm chí, có thể nói rằng nguyên lực chỉ là do nguyên khí được ngưng luyện đến mức cao nhất mà thôi. Thế nhưng, nếu như bản thân thi triển ra chiến kỹ thì có thể thấy được sự khác biệt rõ ràng giữa hai thứ.

Lúc trước, luồng nguyên khí chứa trong một đạo chính kinh của Diệp Khôn chỉ đủ cho hắn thi triển một lần "Tàn Lang Khiếu Nguyệt" mà thôi. Thế nhưng hiện tại, nguyên lực chứa trong một đạo chính kinh đã đủ cho hắn thi triển ra ba lần "Tàn Lang Khiếu Nguyệt" rồi. Cho dù hắn có sử dụng mọi loại chiến kỹ nào thì uy lực của nó đều được tăng lên. Nếu nói về sự bền bỉ trong chiến đấu thì hiệu quả thật sự rất rõ rệt.

Chưa nói tới việc nguyên khí của Diệp Khôn vốn đã được cô đọng rất nhiều. Nếu như đổi lại là người khác thì bọn họ đã sớm đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng rồi. Tuy nhiên, bởi vì cơ thể Diệp Khôn mạnh mẽ hơn người khác nên việc đánh sâu vào bình cảnh nơi đan điền của hắn cũng khó hơn rất nhiều.

Nhưng dù sao thì đây cũng là một việc tốt. Chẳng hạn như hiện tại, mặc dù Diệp Khôn mới chỉ vừa đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, thế nhưng nguyên lực bên trong cơ thể hắn còn nhiều hơn tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng thông thường. Nếu như tính toán cẩn thận, tu vi hiện giờ của Diệp Khôn chắc hẳn đã đạt tới trung tầng của Tiên Thiên đệ cửu tầng rồi. Từ giờ chỉ cần tiếp tục ngưng luyện nguyên lực, không bao lâu nữa hắn sẽ có thể đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Dựa theo lời nói của Thao Thiết, thức hải của hắn đã được đã thông từ trước. Cho nên, đợi khi hắn đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng, việc đánh sâu vào bình cảnh của Trúc Cơ sẽ dễ dàng hơn nhiều so với những tu sĩ khác!

- Hô...

Sau khi thở ra một hơi, Diệp Khôn liền yên lặng tập trung đầu óc, bắt đầu chuyển tâm cùng cố lại tu vi.

Lần tĩnh tọa này của hắn kéo dài suốt một tuần. Sau khi Diệp Khôn mở mắt, xương cốt trên người hắn liên tiếp phát ra tiếng kêu căng cắc!

- Rốt cuộc đã cùng cố xong tu vi. Tuy nhiên, tốc độ ngưng kết nguyên lực của mình hiện giờ quả thật có hơi chậm chạp. Chẳng qua, dựa theo những gì ghi lại trong Tàng Thư Các, tu vi càng đạt gần tới đỉnh thì càng cần phải trải qua nhiều lần thực chiến mới có thể đột phá được!

Diệp Khôn đưa tay lên sờ cảm, trong đầu thâm tính toán. Nếu bản thân hắn muốn tìm kiếm nơi thực chiến thì dãy núi Phong Tuyết là một nơi tốt nhất để đến. Hơn nữa, hắn còn đang có dự định sẽ chuẩn bị bắt đầu tu luyện "Ngự Thú Tâm Kinh". Hắn đã có Hóa Huyết Trận trợ giúp, việc tiếp theo đương nhiên chính là phải tìm được một lượng lớn máu của yêu thú để tiến hành, nhanh chóng đạt tới tầng thứ tư của Ngự Thú Tâm Kinh. Nếu như Diệp Khôn tìm được yêu hạch, hắn có thể dùng nó đổi lấy chiến kỹ từ tay Thao Thiết.

Một lần làm đổi được nhiều thứ như vậy, chắc chắn Diệp Khôn sẽ không bỏ qua.

Tuy nhiên, hắn phải đi gặp Diệp Nam Thiên trước đã.

- Không biết lần này được thưởng cái gì đây?

Trong lòng Diệp Khôn cảm thấy hơi ngửa ngáy, hai bàn tay xoa xoa với nhau. Sau đó, hắn đi khỏi tiểu viện bước về hướng hậu viện.

...

Rất nhanh, Diệp Khôn đã đi tới trước cửa tiểu lầu nơi Diệp Nam Thiên tu luyện. Hắn gõ nhẹ cửa phòng.

- Vào đi.

Một giọng nói trầm ấm vang lên. Tiếp đó, Diệp Khôn liền đẩy cửa phòng bước vào. Thế nhưng, sau khi trông thấy Diệp Nam Thiên, hắn liền ngây người ngay tại chỗ.

Lúc này Diệp Nam Thiên đang ngồi khoanh chân ngay giữa bô đoàn, trong tay ông cầm một phong thư, hai mắt chăm chú giống như đang đọc nó. Hiện tại, sắc mặt Diệp Nam Thiên đang u ám đến dọa người.

- Ô, cháu đã tới.

Diệp Nam Thiên ngẩng đầu. Sau khi nhìn thấy Diệp Khôn, sắc mặt ông cũng hơi dịu lại một chút. Thế nhưng, vẻ u ám trên mặt vẫn không tài nào biến mất nổi.

- Tộc trưởng, có chuyện gì vậy?

Diệp Khôn nghi hoặc, hỏi. Hàng ngày, Diệp Nam Thiên đều khiến cho người khác cảm thấy ông là một người rất tao nhã. Cho dù có gặp phải chuyện lớn nào ông cũng đều rất tỉnh táo.

- Nước Ngũ Kiếm đã tung tin chúng ta có linh mạch ra ngoài. Con mẹ nó...

Diệp Nam Thiên chịu không nổi phải nổ ra một câu chữ tục. Tuy rằng chuyện này đã sớm được ông dự liệu trước, thế nhưng khi nó thật sự xảy ra lại khiến ông tức giận đến mức khó thở!

Diệp Khôn nghe xong liền hoảng sợ. Hắn không ngờ nước Ngũ kiếm lại quyết đoán như vậy. Cho dù bọn họ có đem tin này nói ra thì nước Ngũ Kiếm cũng không kiếm được lợi ích gì!

Nói vậy, mục đích của nước Ngũ Kiếm chính là trả thù lại nước Vạn Trúc. Vừa nghĩ tới điều này, Diệp Khôn liền cảm thấy áy náy, nói:

- Tộc trưởng, lúc đó cháu không nghĩ rằng...

- Lúc đó cháu không làm gì sai.

Diệp Nam Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn, tự mình nói:

- Thật ra ta đã sớm dự liệu trước chuyện này rồi. Dù sao lần này nước Ngũ Kiếm đã có ý định muốn phủ đầu ra oai với chúng ta, sau đó nhân cơ hội này đòi phân chia linh mạch với chúng ta. Thế nhưng linh mạch đang ở trong tay chúng ta, vì sao phải chia cho chúng cơ chứ? Về phần Lưu Hải Đào thì ta cũng biết rất rõ. Người này luôn tính trước làm sau. Nói khó nghe một chút chính là có lợi mới làm. Nếu y biết ta đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ thì y cũng biết tỷ lệ giữa hai nước khi khai chiến cũng chỉ là sáu bốn mà thôi. Hơn nữa, cho dù chúng có đánh thắng thì cũng chỉ là thắng thảm. Đến lúc đó không phải là tự mang lợi ích đến cho người khác hay sao? Quyết định lần này của bọn chúng cũng là hợp lý.

- Nói vậy, tình huống hiện giờ không phải đang rất gay go hay sao?

Lúc này Diệp Khôn còn đâu tâm trạng tiến vào dãy núi Phong Tuyết nữa chứ. Nếu như tin tức đã bị lộ, nói không chừng nước Vạn Trúc sẽ trở thành nơi tập trung của bọn đầu trâu mặt ngựa mất. Diệp gia nguy rồi!

- Tình huống hiện giờ cũng không gay go như cháu nghĩ đâu.

Diệp Nam Thiên lắc đầu, cười khổ nói:

- Nói thật, ta còn phải cảm ơn lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này.

- Chư Quốc Võ Đấu Hội!? !

Ánh mắt Diệp Khôn bỗng trở nên nóng bỏng. Đối với mỗi người trẻ tuổi dưới hai mươi lăm có chút thực lực mà nói: Chư Quốc Võ Đấu Hội chính là võ đài trong mơ của bọn họ. Bởi vì nó chính là con đường tốt nhất dẫn tới con quái vật khổng lồ - Đế quốc Vân Cảnh!

Chẳng qua, tình thế hiện giờ của Diệp gia cũng Chư Quốc Võ Đấu Hội có quan hệ gì với nhau?

Diệp Khôn hơi khó hiểu nhìn Diệp Nam Thiên.

- Về phần Chư Quốc Võ Đấu Hội, có lẽ cháu cũng biết khá rõ. Lần cử hành Chư Quốc Võ Đấu Hội này sẽ tổ chức tại nước Thiên Phong nằm gần quận Xích Diễm nhất. Hơn nữa, không biết tại sao lần này đoàn Giám sát sứ của Đế quốc Vân Cảnh cùng với tu sĩ của tam tông vùng Nam bộ đều đã đến nơi cử hành trước nửa năm. Cho dù có một ít quốc gia muốn rục rịch, thế nhưng hai mươi nước vùng Nam bộ vẫn thuộc sự cai quản của Đế quốc Vân Cảnh trên danh nghĩa. Hiện tại, dưới con mắt của đoàn sứ giả Đế quốc Vân Cảnh, có cho bọn chúng thêm mười lá gan cũng không dám ngăm phát động chiến tranh.

Nói đến đây, Diệp Nam Thiên hơi suy tính hồi lâu. Sau đó ông liền thở dài, nói:

- Tuy nhiên, nếu như ta đoán không sai, con bão táp dữ dội này sẽ còn tiếp tục kéo dài tới Chư Quốc Võ Đấu Hội. Ài...

- Kéo dài tới Chư Quốc Võ Đấu Hội? Tại sao vậy?

Diệp Khôn cau mày, hỏi. Hắn hiểu rất rõ về Chư Quốc Võ Đấu Hội. Thậm chí, có thể nói, bất cứ tên đệ tử Diệp gia nào cũng đều hiểu rất rõ về nó. Chẳng qua, từ xưa tới nay, nước Vạn Trúc tham gia Chư Quốc Võ Đấu Hội đều giống như theo hầu thái tử đọc sách mà thôi. Chưa nói tới mười thứ hạng đứng đầu, cho dù là thứ hạng năm mươi cũng rất khó lọt vào được. Mà mười vị trí đầu tiên hầu như đều do tu sĩ của ba nước mạnh nhất vùng Nam

bộ là nước Thiên Phong, nước Thiên Kinh và nước Tề đoạt lấy.

Thế nhưng, chuyện này cùng linh mạch của Diệp gia có quan hệ với nhau?

Cho dù có quan hệ thì cũng chỉ có thể xảy ra sau khi Võ Đấu Hội kết thúc chứ.

- Không phải Chư Quốc Võ Đấu Hội sẽ có Giám sát sứ của Đế quốc Vân Cảnh cùng tu sĩ của tam tông trấn giữ hay sao? Cho dù các nước khác muốn gây rối thì cũng không thể chọn đây làm cơ hội được đúng không ạ?

Diệp Khôn không chắc chắn lắm, hỏi.

Diệp Nam Thiên cười khô, lắc đầu. Bỗng vào thực lực hiện tại của Diệp Khôn, ông dĩ nhiên sẽ không xem hấn như một đứa trẻ nữa. Thế nhưng, những chuyện bí mật thế này cứ để cho tầng lớp trên của Diệp gia đau đầu suy nghĩ mà thôi. Hiện giờ ông còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói với Diệp Khôn.

- Thật ra, lần này ta tìm cháu còn vì một chuyện quan trọng hơn nhiều.

Diệp Nam Thiên nghiêm túc nói.

Không đợi Diệp Khôn mở lời hỏi, Diệp Nam Thiên đã nói tiếp:

- Diệp Khôn, cháu có biết tại sao tổ tiên Diệp gia lại chọn nơi này gây dựng nên nước Vạn Trúc không? Dù sao, bằng vào tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của tổ tiên, Diệp gia vẫn có thể trở thành một thổ hào ở nơi nào đó hơi xa xôi bên trong Đế quốc Vân Cảnh.

Diệp Khôn lắc đầu. Đối với vấn đề này, không phải hấn chưa từng suy nghĩ vì sao. Ngày trước, tổ tiên Diệp gia chính là đệ tử của Thủ Vương Điện bên trong Đế quốc Vân Cảnh. Mặc dù tổ tiên Diệp gia chỉ là một tên đệ tử kém cỏi nhất; thế nhưng, dựa vào sự ảnh hưởng của môn phái cùng với tu vi của bản thân đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, tổ tiên Diệp gia vẫn có thể kiếm được chỗ dừng chân bên trong Đế quốc Vân Cảnh. Họ không nhất thiết phải tìm tới cái nơi xa xôi hẻo lánh như nước Vạn Trúc này.

Hơn nữa, nguồn tài nguyên duy nhất ở đây cũng chỉ có mỗi khu rừng Tinh Thiết Trúc. Thế nhưng, Tinh Thiết Trúc chính là đồ vật mà Đế quốc Vân Cảnh coi trọng. Cho dù Diệp gia có lập quốc tại nơi này thì bọn họ vẫn phải cống nộp thứ này lên mà thôi.

Không chỉ có mỗi mình Diệp Khôn thắc mắc về vấn đề này. Thậm chí, có không đệ tử Diệp gia chuyên nghiên cứu về lịch sử gia tộc cũng thắc mắc về điều này. Chỉ là bọn họ không dám chất vấn quyết định của tổ tiên mà thôi.

Thế nhưng, hiện giờ Diệp Nam Thiên lại chủ động nói ra. Chẳng lẽ...

- Linh thạch?

Diệp Khôn hỏi một cách không chắc chắn.

- Dĩ nhiên là không phải. Mỏ linh thạch này mới được phát hiện ra gần đây thôi. Nói thật, đây cũng là do ông trời phù hộ cho Diệp gia chúng ta.

Diệp Nam Thiên quay đầu nhìn về phía bức họa của tổ tiên. Sau đó, ông quay đầu lại, ánh mắt liền trở nên vô cùng nghiêm trọng:

- Chuyện kế tiếp chính là bí mật lớn nhất của Diệp gia chúng ta. Diệp Khôn, những lời cháu sắp được nghe sau đây vô cùng quan trọng. Nếu như ta nghe được một chút phong thanh gì bên ngoài thì cháu đã biết hậu quả như thế nào rồi chứ? !

Diệp Khôn rung mình, vội vàng gật đầu:

- Tộc trưởng yên tâm. Nếu những lời cháu nghe được hôm nay truyền ra một chút phong thanh nào thì cháu sẽ tự vẫn ngay trước bức họa của tổ tiên!

Nói xong, trong đầu Diệp Khôn liền bổ sung thêm một câu: "Tuy nhiên, nếu lão yêu quái trong cơ thể cháu nghe được thì người cũng đừng nên trách cháu."

Dĩ nhiên Diệp Nam Thiên không biết bên trong cơ thể Diệp Khôn có một lão yêu quái là Thao Thiết. Tuy nhiên, đối với lòng trung thành của Diệp Khôn thì ông biết rất rõ. Ông từ từ mở miệng.

Hóa ra, sau khi tổ tiên Diệp gia đạt tới đỉnh của Trúc Cơ Kỳ, y cũng biết cả đời mình nếu dựa vào tự mình tu luyện thì không thể nào tiến thêm được một bước nữa. Vì vậy, y liền quyết định đi du lịch khắp nơi, muốn tìm tiên duyên giúp bản thân mình đột phá. Thế nhưng, sau khi đi du lịch suốt mười năm, y vẫn không thể đạt được như ước nguyện của mình. Mà nơi cuối cùng y dừng chân lại chính là nước Vạn Trúc nằm ở nơi xa nhất của vùng phía nam Cảnh Châu.

Ban đầu, nước Vạn Trúc cũng không phải là một quốc gia riêng biệt. Khởi nguồn của nó chỉ là một cái thôn nhỏ, được mấy người thổ hào lớn chung tay cai quản thôn này mà thôi. Hàng năm, mọi người trong thôn đều dựa vào việc cống nạp cho Đế quốc Vân Cảnh và buôn bán Tinh Thiết Trúc để sinh sống. Mà khi đó, người có tu vi mạnh nhất trong thôn cũng chỉ có tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Bằng vào tu vi của tổ tiên Diệp gia, y dễ dàng tránh né được tai mắt của mọi người xung quanh. Thế nhưng, tổ tiên Diệp gia là một người hiếu kỳ, y đã một mình tiến vào rừng Tinh Thiết Trúc. Tuy nhiên, ở nơi sâu nhất bên trong khu rừng trúc, y cuối cùng đã tìm được tiên duyên!

Ở nơi sâu nhất bên trong nước Vạn Trúc, có một cây Tinh Thiết Trúc khác hoàn toàn với những cây trúc khác. Toàn thân cây trúc này màu tím than, nó giống như một vị vua của hàng vạn cây trúc bên trong khu rừng này. Các cây Tinh Thiết Trúc xung quanh đều cong thân hướng về phía cây trúc này, tất cả giống như quần thần đang quỳ gối trước một vị quân vương. Mà linh khí ẩn chứa bên trong cây Tinh Thiết Trúc này lại khiến cho người có kiến thức uyên bác như tổ tiên Diệp gia phải khiếp sợ!

Phản ứng đầu tiên của tổ tiên Diệp gia chính là muốn chặt cây trúc kia xuống. Thế nhưng, mặc cho y dùng bất cứ biện pháp nào, chưa nói đến việc chặt cây trúc kia xuống mà ngay cả đất đai bên cạnh cây trúc này cũng không thể đào lên được. Sau khi ở lại nơi này suốt nửa tháng, tổ tiên Diệp gia đành phải bỏ đi.

Trong khi đang chuẩn bị trở về bẩm báo với sư môn, y chợt phát hiện ra bên dưới gốc cây trúc kia lại mọc ra một búp măng từ dưới đất. Mặc dù linh khí ẩn trong búp măng này kém hơn so với cây trúc, thế nhưng nó vẫn nhiều vô cùng. Sau khi tổ tiên Diệp gia làm một cái thí nghiệm, y đã khiến búp măng này bị rách một đoạn trên thân. Ngay sau đó, một dòng linh nhũ có mùi thơm ngào ngạt liền chảy ra bên ngoài. Trong dòng linh nhũ đó ẩn chứa linh khí vô cùng tinh thuần, khiến cho tổ tiên Diệp gia phải rung động mạnh.

Tuy nói linh nhũ trong cây măng này không giúp y đột phá được bình cảnh, thế nhưng tổ tiên Diệp gia đã phát hiện ra được một tiềm lực khổng lồ từ cây trúc này!

Linh khí tinh thuần như vậy, chắc chắn có thể giúp cho một người tu sĩ có tư chất tương đối kém đột phá được bình cảnh Trúc Cơ!

Sau khi trải qua một hồi đấu tranh kịch liệt trong đầu, tổ tiên Diệp gia đã quyết định đưa toàn bộ vợ con mình tới nước Vạn Trúc. Chung quy, cho dù y có sống ở Đê quốc Vân Cảnh, nếu như y chết đi thì chắc chắn Diệp gia sẽ bị suy đồi ngay. Thế nhưng, nếu như ở lại nơi này, y sẽ vừa gây dựng được một quốc gia đứng đầu, vừa có thể dùng linh nhũ thần kỳ giúp Diệp gia sản sinh ra rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ.

Bằng vào thực lực của tổ tiên Diệp gia ngày ấy, y rất dễ dàng đánh bại mấy tên thổ hào địa phương. Sau đó, Diệp gia chính thức lập nên một quốc gia ở nơi này, lấy quốc hiệu là Vạn Trúc.

Chỉ có những người chân chính nắm quyền hành của Diệp gia mới có thể biết được ý nghĩa của quốc hiệu nước Vạn Trúc. Đó không phải ngụ ý nói về số lượng hàng nghìn, hàng vạn cây Tinh Thiết Trúc mà ý nghĩa của nó chính là chủ nhân của vạn cây trúc!

Sau khi dựng nước, Diệp gia đã phát hiện ra bên cạnh gốc cây trúc này cứ mười năm sẽ sinh ra một búp măng. Dựa vào số linh dịch này, vào thời kỳ đầu sau khi lập quốc, mỗi thời đại của Diệp gia đều có thể sản sinh ra hai đến ba người tu sĩ Trúc Cơ cho đến mãi bây giờ...

- Thì ra là vậy...

Sau khi nghe Diệp Nam Thiên nói xong, Diệp Khôn bỗng thất thần đứng lảo đảo. Hắn vô cùng bội phục trước quyết định kiên quyết của tổ tiên Diệp gia. Dù sao, không phải bất cứ người nào cũng dám quyết đoán đem cả gia tộc mình từ một quốc gia khổng lồ chuyển tới một vùng đất xa xôi, heo lánh như vậy.

Tuy nhiên, không đợi Diệp Khôn mở lời, trong đầu hắn bỗng vang lên âm thanh ngắc nhiên cùng nghi hoặc của Thao Thiết:

- Chẳng lẽ cây trúc này chính là Bích Không Tử Khí Trúc? !

.....oOo.....

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Lăn Thứ Ba Tiễn Vào Dãy Phong Tuyệt

- Bích Không Tử Khí Trúc? Nó là loại cây gì?

Trong đầu Diệp Khôn chợt nghĩ, hắn liền vội vàng hỏi lại. Trải qua khoảng thời gian tiếp xúc với nhau, Diệp Khôn biết rõ tầm mắt của hắn tuyệt đối không thể so sánh được với Thao Thiết. Hiện giờ, câu hỏi về lai lịch của cây trúc thần bí này đều được Diệp Nam Thiên cùng tổ tiên Diệp gia tìm kiếm nhưng không ra. Thế nhưng, dường như lão yêu quái này biết được lai lịch của cái cây trúc thần bí kia.

- Đây mới chỉ là suy đoán của bản tôn. Tuy nhiên, dựa theo lời của thằng nhóc kia, nó chỉ giống với mỗi Bích Không Tử Khí Trúc mà thôi. Chẳng qua, tại sao cái vùng đất heo lánh này lại sinh ra Bích Không Tử Khí Trúc...

Sau khi nói ra mấy câu khó hiểu, Thao Thiết liền không nói câu nào nữa. Diệp Khôn hiểu rõ, ngoại trừ lão gia hỏa này tự nguyện nói ra thì không có cách nào có thể moi được tin tức từ miệng của y.

Tuy nhiên, từ sự ngạc nhiên lẫn hoài nghi bên trong giọng nói của Thao Thiết, Diệp Khôn có thể đoán ra được cái cây Bích Không Từ Khí Trúc này chắc chắn là một thứ bảo bối.

Diệp Khôn ngẩng đầu, nói với Diệp Nam Thiên:

- Tộc trưởng, chẳng lẽ cây Bích... trúc thần bí...
- Đúng vậy. Chỉ còn không tới ba tháng nữa sẽ đến giai đoạn mười năm một lần.

Diệp Nam Thiên nhìn thấy sự cấp bách bên trong ánh mắt Diệp Khôn, ông mỉm cười gật đầu. Bất chợt, ánh mắt của ông cũng lập tức trở nên nóng rực. Ông nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, trong miệng nói ra từng câu từng chữ:

- Từ giờ đến ngày tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội còn chưa tới nửa năm nữa. Diệp Khôn, trong nửa năm này, cháu có thể đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng không?

Diệp Khôn mỉm cười, ánh mắt rất kiên định, nói:

- Tộc trưởng, trước khi đến đây, thật ra cháu đang chuẩn bị lên kế hoạch khổ tu bên trong dãy núi Phong Tuyết thêm nửa năm nữa. Cháu muốn thông qua những trận chiến thực sự để ngưng luyện tiếp nguyên lực, sau đó sẽ đánh sâu vào cảnh giới Trúc Cơ Kỳ. Lần này, Diệp gia chúng ta có thể
- Tốt, tốt lắm!

Diệp Nam Thiên thở mạnh ra một hơi. Ông đưa tay vỗ vào bả vai Diệp Khôn mấy cái thật mạnh, nói chân thành:

- Ta biết cháu đang lo lắng điều gì. Thế nhưng, nhiệm vụ quan trọng nhất của cháu bây giờ chính là cố gắng mà tu luyện, sớm ngày đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Đến lúc đó, cháu chỉ cần sử dụng linh nhũ của cây trúc thần bí này là có thể đạt tới Trúc Cơ Kỳ. Lần này, Diệp gia chúng ta có thể khiến các nước khác tham gia Chư Quốc Võ Đấu Hội phải kinh ngạc rồi!

Cảm nhận được bàn tay của Diệp Nam Thiên trên vai mình đã nặng hơn, Diệp Khôn bỗng có chút do dự.

- Yên tâm, thực lực chân chính của Diệp gia đã vượt xa về đơn giản bên ngoài. Hừ, Diệp gia chúng ta tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng ra cái linh mạch nhị phẩm này!

Diệp Nam Thiên cười nói. Cái đã tâm sục sôi chôn sâu trong lòng ông đã được thể hiện rất rõ qua những câu nói này!

...

Sau khi chào Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn liền đi tới tiểu viện nơi cha mẹ hắn sống trong nội viện. Lần tiến vào dãy núi Phong Tuyết này, hắn đã quyết tâm phải đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Nếu không đạt tới thì hắn nhất định không ra!

Dọc đường đi, Diệp Khôn cũng cẩn thận nghĩ lại câu nói cuối cùng của Diệp Nam Thiên.

Thực lực của Diệp gia vượt xa về đơn giản bên ngoài?

Chẳng lẽ, ngoại trừ ba vị tu sĩ Trúc Cơ là Diệp Nam Thiên, Diệp Thiên Nhai cùng Diệp Thanh Bình, Diệp gia còn tồn tại những vị tu sĩ Trúc Cơ khác? !

Nếu như trước khi được nghe cái bí mật kia thì Diệp Khôn chắc chắn sẽ không tin đây là sự thật. Thế nhưng, hiện giờ hắn đã biết Diệp gia có một vật thần kỳ như "Bích Không Từ Khí Trúc", cứ mỗi mười năm lại có thể làm cho một người tu sĩ tăng thêm tỷ lệ đánh sâu vào Trúc Cơ. Nói vậy, Diệp gia còn tồn tại thêm mấy vị tu sĩ Trúc Cơ cũng là điều hợp tình hợp lý!

Diệp Khôn khẽ neho mắt lại. Đến lúc này, hắn mới phát hiện ra được một việc: Đường như Diệp gia không có đơn giản như hắn nghĩ...

Rất nhanh, Diệp Khôn đã đi tới trước tiểu viện nơi cha mẹ hắn ở. Trong ánh mắt lo lắng khi từ biệt của mẹ, Diệp Khôn bước về tiểu viện của mình. Hắn lấy tất cả linh thạch cùng linh dược cho vào một cái túi lớn vắt trên lưng. Nhân lúc trời đang tối, hắn liền nhanh chóng đi ra khỏi thành Trúc Hải.

Rừng cây rậm rạp xuất hiện ngay trước mặt Diệp Khôn. Bên trong khu rừng rậm vang lên từng tiếng thú gầm không ngớt bên tai.

Nhìn khu rừng rậm nguyên sinh chỉ có bóng tối bao phủ, Diệp Khôn hít vào một hơi thật sâu.

- Dãy núi Phong Tuyết, ta trở lại đây!

...

- Rống!

Một tiếng thú gầm rất lớn vang lên bên trong khu rừng rậm âm u. Bất chợt, một con hổ lớn có hai cái vuốt lửa bỗng nhảy lên cao. Nó dùng cái khí thế sét đánh không kịp bịt tai đánh thẳng tới một bóng người nào đó.

Bên trên cái vuốt lửa kia ẩn chứa một nguồn lực lượng khổng lồ. Nó khiến không khí ở xung quanh méo lại giống như nổi lên từng con sóng nhỏ. Thế nhưng, bóng người đứng dưới sắp bị một vuốt kia đập nát lại bỗng nhiên hành động!

Nguyên lực trong cơ thể cuộn cuộn tuôn trào ra hai cánh tay, sau đó ngưng tụ lại trên bàn tay giống như những con sóng màu xanh. Cùng lúc đó, dưới chân y cũng xuất hiện một ngọn lửa cháy hùng hực. Y chỉ di động trong phạm vi một tắc vuông đã tránh được một vồ của con Hỏa Đề Hồ này. Sau đó, nguyên khí trên hai tay y liền hóa thành một cái miệng sói, cắn mạnh vào cổ của Hỏa Đề Hồ!

Lực lượng khổng lồ làm xương cổ của Hỏa Đề Hồ nát tan chỉ trong nháy mắt. Máu tươi từ trên người nó bắn ra, dội từ đầu xuống chân bóng người kia!

Bóng người nọ lắc đầu, đưa tay lên lau máu trên mặt. Sau khi máu trên mặt được lau sạch, một khuôn mặt kiên nghị bỗng hiện ra. Người nọ chính là Diệp Khôn.

Hiện tại hắn đã tiến vào trong dãy núi Phong Tuyết này gần được một tháng. Trong một tháng này, hắn đã giết chết không dưới một trăm con yêu thú!

Đối với khu rừng rậm nhiệt đới hoang dã, nguyên sơ như dãy núi Phong Tuyết, cái không bao giờ thiếu chính là yêu thú.

Mà việc chiến đấu cùng săn giết yêu thú như vậy đối với sự tăng cường thực lực của hắn cũng được tăng lên khá nhiều. Ngoại trừ nguyên lực càng lúc càng được ngưng luyện, vào năm ngay đầu tiên khi tiến vào dãy Phong Tuyết, Ngự Thú Tâm Kinh của hắn đã đạt tới tầng thứ tư.

Sau khi ném cái xác hồ lên mặt đất, Diệp Khôn nhanh chóng lấy từ trong túi ra một cái dao đá. Động tác của hắn rất nhanh nhẹn, chỉ một lát đã xẻ được đầu Hỏa Đề Hồ lấy ra một viên yêu hạch dính đầy máu cùng não. Tiếp theo, hắn lau viên yêu hạch vào lớp lông bên ngoài Hỏa Đề Hồ, sau đó mới nhét nó vào túi eo.

- Sáu mươi ba viên.

Diệp Khôn hài lòng cười một tiếng. Dù sao, không phải bất cứ con yêu thú nào cũng có yêu hạch bên trong cơ thể. Đánh chết hơn một trăm con yêu thú kiểm được sáu mươi viên yêu hạch đã coi như khá rồi.

Cái đáng tiếc nhất chính là bộ da trên người yêu thú. Nếu đem những bộ da này đi bán thì hắn cũng kiếm được một khoản tiền kha khá. Tuy nhiên, mục đích chính của hắn khi tiến vào dãy núi Phong Tuyết chính là để tu luyện, không phải đi vì tiền. Diệp Khôn cũng ngậm tiếc rẻ thi thể của những con yêu thú này mà thôi.

Nhìn sắc trời đang dần dần tối đi, Diệp Khôn bắt đầu nhặt vài cành cây ở xung quanh gom lại thành một đồng. Hắn vron bàn tay ra, sau đó vận chuyển Hỏa Hồ chiến kỹ. Diệp Khôn dùng ngọn lửa cháy hùng hực ở hai tay hong khô những cành cây còn ẩm. Qua thời gian một nén nhang, một đồng lửa trại đã được đốt lên trong rừng. Sau khi cắt ra mấy miếng thịt Hỏa Đề Hồ đặt lên trên đồng lửa, Diệp Khôn đặt mông ngồi xuống đất, chép miệng nói:

- Lão gia hỏa, số lượng yêu hạch trong tay ta lúc này đã đủ trao đổi một số đồ với lão chưa?

- Chưa đủ!

Giọng nói của Thao Thiết vang lên trong đầu hắn. Bên trong đó hiện lên sự tham lam vô cùng.

- Khốn kiếp! Rốt cuộc thì lão có muốn làm ăn với nhau nữa không? Lão nên biết, Thao Thiết chi vị trong cơ thể ta hiện giờ có thể tiêu hóa hết những viên yêu hạch này rồi. Ta mà ăn hết thì lão đừng có trách.

Diệp Khôn vừa nói, vừa lấy một viên yêu hạch từ trong túi eo ra. Sau đó định ném vào trong miệng mình.

- Hừ, nhân loại ngu xuẩn. Trò này đã được ngươi làm hơn ba mươi lần trong một tháng nay rồi.

Thao Thiết mở lời chế giễu.

Diệp Khôn nghe vậy liền thôi. Hắn vứt viên yêu hạch vào lại trong túi eo, vẻ mặt đau khổ nói:

- Lão yêu quái, số lượng yêu hạch hiện giờ của ta đã đủ đổi một bộ chiến kỹ tam phẩm rồi đúng không?

- Nhân loại tham lam. Đây là bản tôn lo lắng cho ngươi mà thôi. Hiện giờ thực lực của ngươi ở trong đám tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng cũng rất khá rồi. Cho dù ta có cho ngươi một bộ chiến kỹ tam phẩm. Thế nhưng, dựa vào tư chất của ngươi, trong vòng nửa năm nay có thể đạt tới cảnh giới Thủ Ý hay không thì còn chưa biết được. Cái cần nhất lúc này chính là không ngừng gia tăng hai bộ chiến kỹ kia trước đã. Mà bộ chiến kỹ bản tôn sắp sửa đưa cho ngươi cũng có chút liên quan tới một bộ chiến kỹ của ngươi đó. Khắc khắc khắc!

Thao Thiết nhếch miệng cười, nói:

- Nó là chiến kỹ của Hỏa Linh Yêu Hồ. Mặc dù bản tôn chỉ đơn giản hóa ra một bộ "Hỏa Hồ chiến kỹ" từ trong chiến kỹ của Hỏa Linh Yêu Hồ, thế nhưng bộ chiến kỹ này cũng đã đạt tới tứ phẩm rồi.

- Chiến kỹ tứ phẩm?

Diệp Khôn kinh hãi. Tuy nhiên, hấn tỉnh táo lại rất nhanh. Mặc dù lời nói của Thao Thiết có chút suy tính cho hấn, thế nhưng Diệp Khôn cũng không tin Thao Thiết có lòng tốt đến vậy. Chắc chắn chuyện này có điểm gì đó khác thường!

Hai mắt hấn khẽ nheo lại, cười lạnh nói:

- Nói đi, lão có yêu cầu gì?

- Một trăm viên yêu hạch cấp một cộng với một nửa linh nhũ từ Bích Không Tử Khí Trúc, được chứ?

Thao Thiết cười khặc khặc mấy tiếng, nói:

- Không được!

Sắc mặt Diệp Khôn chợt đổi, từ chối không một chút do dự:

- Hấn lão cũng biết, linh nhũ này chính là thứ ta dùng để đánh sâu vào bình cảnh Trúc Cơ đó!

- Hừ, bản tôn đã nói trước với ngươi rồi còn gì. Thứ hai của ngươi đã được bản tôn đã thông từ lâu. Cho dù ngươi có là kẻ ngu không còn thuốc chữa thì một nửa linh nhũ cũng đủ cho ngươi tiến giai Trúc Cơ rồi. Hơn nữa, linh nhũ từ Bích Không Tử Khí Trúc lại đem đi dùng để tiến giai Trúc Cơ thì thật sự quá phí phạm của trời!

Thao Thiết cười lạnh, nói:

- Ồ? Vậy rốt cuộc Bích Không Tử Khí Trúc là cái gì? Lão yêu quái, chẳng lẽ cây trúc này có lai lịch rất lớn?

Diệp Khôn tò mò, hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 51: Điên Cuồng Săn Yêu Thú

- Với thực lực hiện giờ của ngươi thì không cần biết đến lai lịch của Bích Không Tử Khí Trúc. Tuy nhiên, nói cho ngươi biết hiệu quả của Bích Không Tử Khí Trúc cũng được. Thật ra thì tổ tiên Diệp gia các ngươi cũng có được một chút tiên duyên. Thế nhưng, đáng tiếc ở chỗ, khi tên nhóc kia gặp được cây trúc này thì hấn mới chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Thao Thiết lắc đầu. Y không đợi Diệp Khôn mở lời, nói tiếp:

- Bên trong Bích Không Tử Khí Trúc ẩn chứa một loại tử khí rất đậm đặc. Đây chính là vật rất quan trọng để tu sĩ Kim Đan đột phá bình cảnh. Mà nói về độ rắn chắc của vật kia, đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ, ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng không thể chặt đứt được nó. Thậm chí là đất đai nuôi trồng xung quanh cũng sẽ được loại tử khí này nuôi dưỡng trở nên rắn vô cùng. Tuy nhiên, Bích Không Tử Khí Trúc này mỗi mười năm lại sinh ra một búp măng. Tuy nói Bích Không Tử Khí Trúc vô cùng rắn chắc, thế nhưng búp măng này lại rất là mềm yếu. Linh nhũ ẩn chứa trong nó là vật rất quý giá đối với mỗi tu sĩ. Quả thật, linh khí vô cùng tinh thuần bên trong có thể giúp cho tu sĩ đột phá được bình cảnh. Thế nhưng, đây cũng chỉ là một phần công hiệu của nó mà thôi. Nếu như ngươi dùng Thao Thiết chi vị luyện hóa nó thì thần thức của ngươi sau khi tiến giai Trúc Cơ sẽ được tăng lên rất nhiều. Mà thứ bản tôn cần chính là lợi dụng lượng linh nhũ này để chữa trị yêu hồn bị thương.

Nói đến đây, Thao Thiết nhìn Diệp Khôn, nói:

- Dĩ nhiên, hương vị của linh nhũ này cũng rất ngon. Chắc chắn.

Nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng của Thao Thiết, Diệp Khôn liếc mắt nhìn y. Cái y nói là phí phạm của trời, hóa ra lại là hương vị của linh nhũ!

Tuy nhiên, sau khi nghĩ tới việc Bích Không Tử Khí Trúc có trợ giúp rất lớn cho tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đột phá bình cảnh, Diệp Khôn không những không hưng phấn, ngược lại cảm thấy lo lắng trong lòng.

Người thường vô tội nhưng mang ngọc thì có tội. Nếu như tin tức về Bích Không Tử Khí Trúc được truyền ra bên ngoài, chắc chắn Diệp gia sẽ gặp phải tai họa mang tính hủy diệt!

Chẳng qua, nghĩ đến chuyện Bích Không Tử Khí Trúc đã được che dấu hơn trăm năm vẫn chưa lộ ra ngoài, Diệp Khôn cũng phần nào cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy nói Diệp gia không biết được giá trị thật sự của Bích Không Tử Khí Trúc, thế nhưng bọn họ cũng biết được hiệu quả của búp măng kia. Đối với vấn đề này chắc chắn Diệp gia sẽ bảo mật cực kỳ nghiêm ngặt. Hiện giờ, thật ra hấn lại có chút buồn phiền vô cớ.

- Thế nào? Nhân loại, giao dịch này ngươi có làm hay không? Mặc dù búp măng kia có hiệu quả rất tốt, thế nhưng nó vẫn sinh trưởng trong Diệp gia các ngươi mà thôi. Sau này, đợi khi ngươi có được thực lực mạnh mẽ, ngươi dĩ nhiên sẽ không cần lo lắng về một, hai cái búp măng này đâu. Mà hiện tại, không cần bản tôn phải nói rõ một bộ chiến kỹ tứ phẩm có sự trợ giúp thế nào với tu vi của ngươi chứ?

Thao Thiết nhìn Diệp Khôn vẫn đang do dự chưa quyết, y liền cau mày nói.

- Đúng như ngươi nói. Tuy nhiên, lão yêu quái, trong tâm lão cũng hiểu được giá trị của cái búp măng này. Thế nhưng, ta nhớ rõ giao dịch ban đầu giữa ta và lão chỉ là tính một nửa giá tiền so với một bộ chiến kỹ tứ phẩm mà thôi. Hình như cái này ít hơn so với một trăm viên yêu hạch cộng với búp măng kia đúng không?

Diệp Khôn cười như không cười, nói.

- Hừ! Nhân loại gian xảo!

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng. Sau khi suy nghĩ một lúc, y liền lên tiếng:

- Nếu như chiến kỹ tứ phẩm này có thể trợ giúp ngươi tăng thêm một thành tỷ lệ đạt tới cảnh giới "Thú Thế" thì sao?

- Cái gì!

Diệp Khôn hô lên thất thanh. Hắn nói một cách khó tin:

- Sao vậy được? Chiến kỹ dưới lục phẩm vốn không thể đạt tới cảnh giới "Thú Thế" được.

- Hừ! Nhân loại ngu dốt! Cho dù bộ tộc Hòa Linh Yêu Hồ có thực lực kém nhất, yếu hơn mấy lần so với bộ tộc Ngân Lang. Thế nhưng, sau khi được bản tôn sửa đổi lại chút ít, bộ chiến kỹ tứ phẩm này cũng có thể được coi là một bộ chiến kỹ chuẩn ngũ phẩm rồi.

Thao Thiết khinh thường, nói. Bất chợt, y cười khặc khặc lên mấy tiếng, nói:

- Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi chịu trải qua chút gian khổ, bộ Hòa Hồ chiến kỹ do bản tôn sửa đổi này sẽ giúp cho ngươi đạt tới cảnh giới "Thú Thế"!

Diệp Khôn nghe vậy, hắn liền rung mình một cái. Tuy nhiên, vừa nghĩ tới sự mong chờ của Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn liền cắn răng đáp ứng giao dịch với Thao Thiết.

...

Chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng nay, tốc độ giết yêu thú của Diệp Khôn càng lúc càng tăng. Ở nơi hắn đi qua, vô số những con yêu thú đều đã trở thành oan hồn như: Hòa Đề Hồ (hồ vuốt lửa), Thanh Nham Tích Dịch (thần lân đá màu xanh), Độc Nhân Ban Văn Xà (rắn đốm một mặt), Huyết Mao Trư (lợn lông máu), Liệp Yêu Chu (nhện săn yêu), Tứ Trảo Hạt (bọ cạp bốn chân)... Trong đó có rất nhiều yêu thú có sức mạnh ngang với tu sĩ đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng. Thế nhưng, những con yêu thú này lại bị Diệp Khôn dùng thực lực rất mạnh đánh chết hết!

Bên cạnh đó, Diệp Khôn cũng đã từng gặp phải không ít nguy hiểm. Ví như một lần hắn xông vào một cánh rừng rậm toàn những cây gỗ màu đen, nếu như lần ấy không có Thao Thiết nhắc nhở thì hắn đã trở thành bữa tối cho con yêu thú cấp hai đỉnh là Hắc Phong Báo rồi.

Thế nhưng, trải qua lần chém giết không biết mặt này, thực lực của Diệp Khôn cũng đột nhiên tăng mạnh. Hiện tại, bên trong đan điền của hắn, nguyên lực đã được ngưng kết lại thành một khối tròn. Mà khối nguyên lực giống thai nhi này lại đang đập từng nhịp không ngừng, giống như có thứ gì đó sắp sửa xông ra từ bên trong.

Diệp Khôn biết rõ tu vi của hắn chỉ còn cách đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng một bước ngắn nữa mà thôi. Sau khi bước xong một bước này, hắn có thể chân chính bước vào đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng. Đến khi đó, chỉ cần dung hợp khối nguyên lực này với âm hồn thì hắn sẽ tạo ra nguyên thần!

- Ào ào...

Con mưa rào đổ xuống qua từng nhánh cây, kẽ lá trong khu rừng rậm. Trên trời xuất hiện từng tia chớp như những con rắn đang cuốn lấy nhau. Thịnh thoảng, một vài tia chớp đánh xuống khu rừng cây bên dưới khiến cho cây cối bốc cháy. Tuy nhiên, những đám cháy đó đã bị con mưa rào dập tắt rất nhanh. Cả đất trời chỉ còn lại những tia mưa rơi mà thôi.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, ở một nơi nào đó về phía đông nam dãy núi Phong Tuyết bỗng vang lên tiếng sói tru từng hồi.

Trong con mưa rào, hơn mười con sói lớn toàn thân màu xanh, trên đầu có đám lông dài cũng màu xanh đang bao vây một người thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Ở phía sau mấy con sói lớn này có một con to hơn hẳn. Mắt phải của nó đã bị mất, bên trên chỉ còn một vết sẹo do móng vuốt gây ra. Hiện tại nó đang không ngừng gầm gừ ra lệnh cho mấy con sói trong đàn xông lên tấn công gã thiếu niên đứng giữa vòng vây.

Động tác nhịp nhàng của bọn chúng nghiêm trang như trong quân đội!

Con Thiên Thanh Lang này chính là yêu thú cấp một. Một gã tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng đã có thể đối phó được với một con Thiên Thanh Lang. Thế nhưng, loài Thiên Thanh Lang này lại chính là bá chủ của dãy núi Phong Tuyết. Bởi vì, nếu như loài yêu thú nào đó gặp phải một bầy sói Thiên Thanh Lang có số lượng rất đông thì ngay cả là yêu thú cấp hai cũng phải tìm cách tránh né bọn chúng.

Người thiếu niên này dĩ nhiên là Diệp Khôn. Hiện giờ, hắn vừa lúc gặp một bầy sói nhỏ. Mà đối với hình thù của con đầu đàn này thì Diệp Khôn vẫn nhớ rõ. Ngày trước, khi Diệp Khôn tìm được một cây Lang Hồn Thảo, chính hắn đã bị con Thiên Thanh Lang này dẫn theo mấy con sói trong đàn đuổi hắn chạy thực mạng.

Hiển nhiên con sói lớn này cũng nhận ra hắn. Tuy nhiên, Diệp Khôn hiện giờ đã không phải là tên nhóc không có sức phản kháng như trước nữa!

- Ngao ngô!

Con sói lớn gầm lên một tiếng giận dữ. Bốn con Thiên Thanh Lang cùng lúc vỗ tới Diệp Khôn.

- Hòa Hò Cầu Thảo!

Diệp Khôn quát mạnh một tiếng. Bước chân đạp mạnh lên mặt đất, hắn vurun hai cánh tay được lửa bao bọc ra phía trước!

- Àm! Àm!

Hai tiếng nổ lớn vang lên. Hai tay Diệp Khôn đánh thẳng vào đầu hai con Thiên Thanh Lang. Đi cùng với một tiếng xương gãy, hai con Thiên Thanh Lang chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị đánh chết!

Cùng lúc đó, bước chân của Diệp Khôn chợt di chuyển, nhanh nhẹn nhảy tới chỗ hai con Thiên Thanh Lang khác. Ngọn lửa trên hai tay hắn nhất thời chuyển thành luồng khí màu xanh. Lờ mờ trong đó là hai cái đầu sói xuất hiện trên hai tay Diệp Khôn. Hắn dùng hai tay bóp chặt vào cổ họng hai con Thiên Thanh Lang, sau đó dồn sức vào hai tay. Hai tiếng "Rắc!" "Rắc!" vang lên, cổ họng của hai con Thiên Thanh Lang đã bị hắn bóp nát!

Tuy nhiên, trong lúc Diệp Khôn giết chết bốn con Thiên Thanh Lang, hai con sói đứng phía sau cũng vỗ tới lưng hắn.

- Hự!

Diệp Khôn kêu lên một tiếng đau đớn, phần cơ bắp phía sau lưng phát ra khí kinh. Hai con Thiên Thanh Lang bị lực lượng mạnh mẽ này đánh bay về phía sau. Tuy nhiên, bên dưới lớp áo đã rách nát sau lưng, trên làn da chỉ xuất hiện hai dấu răng mờ mờ!

Hiện giờ, Ngự Thú Tâm Kinh của hắn đã đạt tới tầng thứ tư. Thêm việc nửa tháng nay không ngừng sử dụng Hóa Huyết Trận để luyện thể, sự mạnh mẽ của cơ thể hắn đã đạt tới một cảnh giới trước nay chưa từng có. Kể cả là tầng thứ năm của Ngự Thú Tâm Kinh cũng không thể mạnh hơn được cơ thể hắn lúc này!

Bây giờ hắn đã giống như một con yêu thú đột lột người rồi!

- Chết!

Diệp Khôn nổi giận gầm lên một tiếng. Bước chân đạp mạnh xuống đất khiến nước bùn bắn lên tung tóe. Màn mưa trước người hắn giống như bị bỏ ra làm đôi. Một giây sau đó, Diệp Khôn liền xông thẳng vào bầy sói!

Àm! Àm! Àm!

Hai tay không ngừng hoạt động, biến đổi thành các chiêu quyền, chưởng, thảo. Mỗi một lần ra tay là một con Thiên Thanh Lang bị đánh bay ra ngoài. Mà lực lượng mạnh mẽ của hắn cũng khiến cho từng con Thiên Thanh Lang bị đánh bay ra ngoài không thể đứng dậy được!

Thực lực mạnh mẽ được hắn thể hiện ra rất rõ ràng!

- Ngao ngô!

Trong mắt con sói lớn đầu đàn toát ra vẻ sợ hãi. Nó tru lên một tiếng, sau đó muốn dẫn đàn chạy trốn!

- Chạy đâu!

Diệp Khôn cười to. Hắn sử dụng "Lang Hành Thức" bước ra khoảng cách ba, bốn trượng. Chỉ mấy bước đã tới gần con Thiên Thanh Lang đầu đàn!

Biết không còn cách nào để chạy trốn, trong mắt con sói lớn hiện lên vẻ kiên quyết giống như con người. Nó xoay người vỗ lại. Cùng lúc, chòm lông màu xanh trên đầu nó nhất thời phát ra ánh sáng chói mắt màu xanh. Sau đó, hai lưỡi dao gió phát ra từ đó bay thẳng về phía mặt Diệp Khôn.

- Lang Thảo Thức!

Diệp Khôn vurun hai tay ra phía trước. Nguyên lực bên trong tụ lại thành hai cái trảo lớn màu xanh. Hắn nhẹ nhàng vung ra hai trảo đã khiến hai lưỡi dao

gió này vỡ nát!

Trong khi đánh ra hai trảo, bước chân của Diệp Khôn cũng không dừng lại chút nào. Đường như trong nháy mắt, sau khi hai lưỡi dao gió bị đánh tan, Diệp Khôn đã tới trước mặt con sói lớn. Hấn vung ra hai trảo chụp tới!

- Phụt!

Mười ngón tay đâm thẳng vào trong lớp thịt của con sói lớn. Bất chợt, trên mặt Diệp Khôn hiện lên một nụ cười dữ tợn:

- Lang Tê!

- Xoẹt!

Máu tươi bắn ra tung tóe. Một con sói lớn như lợn rừng đã bị Diệp Khôn xé thành hai nửa!

Máu tươi vừa xối lên người đã bị cơn mưa rào rửa trôi hết. Diệp Khôn cầm cái xác sói trong tay, quay đầu nhìn lại. Ngoài tám cái xác sói rải rác xung quanh thì những con Thiên Thanh Lang khác đã sớm chạy đi từ lâu.

- Mày cũng ngứa khí đấy chứ? Dám hy sinh bản thân để giành chút thời gian cho đàn mình bỏ chạy.

Diệp Khôn cười khỏ, lắc đầu. Tuy nhiên, đối với yêu thú, hấn không hề có chút thương xót nào. Diệp Khôn cúi xuống, móc từ trong đầu con sói lớn ra một viên yêu hạch. Không những thế, từ bên trong xác của tám con Thiên Thanh Lang kia hấn lại kiếm được thêm ba viên yêu hạch. Nhìn bốn viên yêu hạch trong tay, Diệp Khôn cười lên vui vẻ.

Tính thêm bốn viên yêu hạch này, số lượng yêu hạch trong tay hấn đã đạt tới một trăm viên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Mảnh Vỡ Tinh Thần Thiệt

- Đùng Đoàn!-

Một tiếng sấm vang lên trong khu rừng. Tuy cơn mưa rào đã ngớt, thế nhưng trận mưa tầm tã vừa rồi đã khiến cả khu rừng chìm trong màn sương mù dày đặc. Nó biến dãy núi Phong Tuyết trở nên mờ mờ ảo ảo như trong mơ vậy.

Bên trong một hang núi, đồng lửa đang cháy dường như đã xua tan đi một chút không khí ẩm ướt. Trong tay Diệp Khôn cầm một miếng thịt sói nướng chín vàng óng, hấn mở miệng ăn rất nhanh.

Sau khi ăn xong mấy miếng thịt Thiên Thanh Lang nướng, Diệp Khôn vỗ vỗ vào cái bụng căng tròn. Nửa tháng ở trong dãy núi Phong Tuyết, hấn đã hái được không ít linh thảo, linh dược. Thế nhưng, nếu nói về hương vị thì nó lại không thể nào bằng được thịt yêu thú.

Ợ ra một tiếng, Diệp Khôn cảm thấy vừa lòng, nói:

- A, cuối cùng cũng được ăn no. Đưa ta vào đi!

Một giây sau đó, trước mắt hấn đột nhiên tối sầm. Sau khi mở mắt ra, hấn đã xuất hiện ở bên trong thức hải.

Nhìn dáng vẻ vội vã của Thao Thiết trên không, Diệp Khôn cười hì hì:

- Dựa theo giao ước, một trăm viên yêu hạch đổi một bộ chiến kỹ của lão.

- Hừ, bản tôn không phải là loại nói không biết giữ lời như đám nhân loại các ngươi.

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng. Y vung tay lên, bắn ra một quả cầu ánh sáng màu hồng về phía Diệp Khôn.

Sau khi quả cầu ánh sáng bay vào đầu, Diệp Khôn chỉ cảm thấy một tiếng dội vang lên. Một bộ công pháp đột nhiên hiện lên trong óc. Cùng lúc đó, Diệp Khôn cảm thấy khung cảnh trước mắt bỗng dưng thay đổi.

...

Đây là một nơi rất nóng. Trên bầu trời có ba cái mặt trời chói chang, không khí nóng bức phả thẳng vào mặt. Ở bên dưới ánh mặt trời chói chang, không khí xung quanh cũng trở nên méo mó.

- Ầm ầm!

Một dòng nham thạch phun ra từ lòng đất. Trên núi lửa, một số lượng lớn yêu thú vẫn đang sinh sống trên đó. Tuy nói đây chỉ là ảo ảnh, thế nhưng uy thế do những con yêu thú này phát ra lại khiến cho trái tim của Diệp Khôn phải đập nhanh hơn!

Tuy nhiên, do đã có kinh nghiệm từ lần trước, Diệp Khôn vẫn thần nhiên quan sát mọi thứ. Hắn xem lại cẩn thận bộ công pháp trong đầu.

Theo như lời Thao Thiết, công pháp này chỉ là thay đổi một chút xíu so với Hỏa Hồ chiến kỹ mà thôi. Thế nhưng, nó lại mang đến cho Diệp Khôn một loại cảm nhận hoàn toàn khác biệt.

Trước kia, Hỏa Hồ chiến kỹ lấy tự nhiên, khéo léo làm chủ. Nhưng hiện giờ, sau khi được Thao Thiết sửa đổi, Hỏa Hồ chiến kỹ đã mang đến cho Diệp Khôn một loại cảm nhận rất bá đạo!

Đây mới thực sự là Hỏa Hồ chiến kỹ?

Trong lúc Diệp Khôn còn đang nghi hoặc, hần chột nghe thấy một tiếng kêu như vừa khóc vừa hát. Chỉ thấy trên đỉnh núi lửa, một con hồ ly chín đuôi thân cao hai mươi trượng, khắp người toàn lửa đang từ từ bước ra. Chín cái đuôi như chín ngọn lửa đang cháy phừng phừng, lắc qua lắc lại phía sau lưng nó.

Đây là Hỏa Linh Yêu Hồ? !

Diệp Khôn căng hai mắt ra nhìn. Sau khi con Hỏa Linh Yêu Hồ này xuất hiện, hắn cảm nhận ngay được một luồng uy thế vô cùng bá đạo, coi thường thiên hạ bốc lên tận trời cao!

- Gào! Gào! Gào!

Trên ngọn núi lửa, bách thú cùng gầm thét. Thế nhưng, bên trong tiếng gầm của những con yêu thú này đều mang theo sự thần phục. Thậm chí, một số con yêu thú còn quỳ xuống mặt đất, giống như đang quỳ gối trước mặt một vị quân vương vậy!

Bá đạo, vô cùng bá đạo!

Nó giống như đã cướp mất ý thức của muôn loài. Thậm chí, ngay cả Diệp Khôn lúc này cũng muốn quỳ xuống.

Cái suy nghĩ này còn quanh quẩn trong đầu Diệp Khôn. Một lúc sau, ngay khi hắn lấy lại được tinh thần, ảo ảnh cũng đã biến mất.

- Thế nào? Thăng nhóc, bây giờ đã hiểu tại sao bản tôn lại nói ngươi sử dụng Hỏa Hồ chiến kỹ lại giống như một con mèo lửa chưa? Khắc khắc khắc!

Tiếng cười ha ha của Thao Thiết vang lên. Diệp Khôn im lặng hồi lâu, sau đó lắc đầu:

- Quả thật Hỏa Hồ chiến kỹ này có thay đổi rất lớn. Thế nhưng, dường như nó chưa đạt tới chiến kỹ tứ phẩm.

- Hừ, nhân loại ngu dốt!

Thao Thiết lấy từ trong túi eo ra một viên yêu hạch ném vào miệng. Âm thanh "rộp rộp" từ trong miệng y nghe giống hệt như đang nhai đậu phộng. Sau đó, y vỗ vỗ vào miệng, nói:

- Ngươi nhìn kỹ lại xem. Chiến kỹ bản tôn đưa cho ngươi có gì khác biệt.

- Hà?

Diệp Khôn hơi sững sờ, nhìn kỹ lại chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ trong đầu thêm lần nữa. Lúc sau, hắn mở hai mắt, hỏi thử:

- Ba đuôi? Đây là cái gì?

- Bộ tộc Hỏa Linh Yêu Hồ lúc mới sinh chỉ có một đuôi. Cứ cách trăm năm, bọn chúng sẽ mọc ra thêm một cái đuôi nữa. Mà mỗi khi có một cái đuôi được mọc ra, thực lực của Hỏa Linh Yêu Hồ sẽ được tăng thêm rất nhiều. Nếu đem chiến kỹ của Hỏa Linh Yêu Hồ đổi thành chiến kỹ cho nhân loại sử dụng, nó sẽ trở thành chiến kỹ cửu phẩm ngay. Mỗi khi ngươi giải phóng ra một cái đuôi, cơ thể ngươi sẽ được nâng lên rất nhiều trong một khoảng thời gian ngắn. Dĩ nhiên, trong khoảng thời gian đó sẽ tiêu hao rất nhiều linh khí. Tuy nhiên, chiến kỹ này mới chỉ là tứ phẩm. Cho nên chỉ có thể giải phóng ra được ba cái đuôi mà thôi.

Thao Thiết bĩu môi, nói.

- Chiến kỹ này...

Diệp Khôn hít thở hơi dồn dập.

- Khả, trong tay bản tôn không có đâu. Tuy nhiên, kể cả là có thì ngươi cũng không mua nổi. Khắc khắc khắc!

Đường như đoán trước được về mặt Diệp Khôn sẽ buồn như đưa đám, trong lòng Thao Thiết cảm thấy rất vui vẻ. Y ném một viên yêu hạch vào trong miệng. Rất nhanh, một trăm viên yêu hạch đã bị y ăn hết hơn một nửa. Sau khi ăn no nê, tâm tình Thao Thiết càng thêm sáng khoái, y lau miệng nói:

- Thằng quỷ nhỏ tham lam. Đừng xem thường trạng thái khi giải phóng ra ba cái đuôi này. Dựa vào tu vi hiện tại, ngươi chưa thể cung cấp đủ linh khí tiêu hao khi giải phóng ba đuôi đầu. Chỉ khi đạt tới Trúc Cơ, ngưng tụ linh khí thành pháp lực, ngươi mới có thể sử dụng trạng thái này trong thời gian một nén hương. Thế nhưng, trong khoảng thời gian một nén hương này, kể cả là thằng nhóc tên là Diệp Nam Thiên kia ngươi cũng có thể ung dung đối phó. Nếu như ngươi có thể lĩnh ngộ tới cảnh giới "Thú Thế", kết hợp với trạng thái ba đuôi, ngươi có cơ hội đánh được một trận với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đó. Khắc khắc khắc!

Diệp Khôn nghe xong lời ấy, trong lòng cảm thấy dao động mạnh. Đây chính là chiến kỹ tứ phẩm ư? !

Chẳng qua, mặc dù lời của Thao Thiết là vậy, thế nhưng trong lòng Diệp Khôn cũng hiểu rõ. Nếu như đối thủ của hắn cũng sử dụng chiến kỹ tứ phẩm giống hắn, tỉ lệ thắng bại vẫn sẽ sà sà như nhau thôi!

Nhưng, cho dù là vậy, chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ này đã cộng thêm cho hắn rất nhiều!

Một trăm viên yêu hạch cộng với một nửa số linh nhũ, đáng giá!

Trong lúc Diệp Khôn đang hận không thể ngay lập tức khống chế lại cơ thể tu luyện chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ, Thao Thiết bỗng kêu lên một tiếng khe khẽ. Y móc từ trong túi eo ra một miếng sắt nhỏ.

- Đây không phải là mảnh vỡ Tinh Thần Thiết hay sao?

Thao Thiết vuốt vuốt miếng sắt trong tay, thắc mắc hỏi:

- Ngươi tìm đâu ra được vật này?

- Tinh Thần Thiết? Nó là cái gì? Miếng sắt này ta tìm được từ giữa tấm bìa ngoài của một quyển công pháp nhất phẩm.

Diệp Khôn trả lời thành thật. Sau đó, chợt nghĩ tới điều gì khác, hắn hỏi:

- Nếu lão biết đây là mảnh vỡ Tinh Thần Thiết, vậy lão cũng biết nó dùng để làm gì chứ?

- Khắc khắc, hôm nay tâm trạng của bản tôn khá tốt, ta sẽ phá lệ nói cho ngươi biết tác dụng của vật này.

Thao Thiết vừa nói, vừa nhảy một bước ra khỏi cái động đang ở. Tuy y không sử dụng bất kỳ cái chiến kỹ nào, thế nhưng thân hình giống như ma quỷ của y lại khiến cho Diệp Khôn sợ hết hồn hết vía.

Phải biết rằng, Thao Thiết đang điều khiển cơ thể của hắn. Thế nhưng, đối với việc khống chế lực lượng cơ thể để vận động, người chủ nhân thật sự của cái cơ thể này là hắn cũng không thể so được với y.

Rất nhanh, Thao Thiết đã lên tới đỉnh núi. Lúc này, mây đen trên bầu trời đã tan, trên vòm trời cao lốm đốm từng ngôi sao sáng, khung cảnh ban đêm trở nên mỹ lệ vô cùng.

Sau khi ngồi xuống một tảng đá, Thao Thiết ngẩng đầu lên nhìn trời. Một lúc sau, ánh mắt của y trở nên chăm chú.

- Mặc dù ánh sao có hơi mờ, nhưng cũng không khác là bao.

Thao Thiết tự nói một câu. Y khẽ đưa tay một cái, mảnh vỡ của Tinh Thần Thiết chợt xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Diệp Khôn khó hiểu nhìn hành động của y. Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, ánh mắt của hắn bỗng trở nên tròng trùng!

Chỉ thấy ánh sao rơi xuống mảnh vỡ Tinh Thần Thiết giống như đang bị một thứ gì đó hấp dẫn, từ từ tụ lại trên Tinh Thần Thiết. Ngay sau đó, từ mặt sau của Tinh Thần Thiết, một luồng ánh sáng rực rỡ bỗng bắn thẳng xuống mặt đất.

- Đây là...!

Diệp Khôn hô lên thất thanh. Chỉ thấy trên mặt đất, một cái bản đồ dãy núi Phong Tuyết bỗng nhiên xuất hiện. Tuy nhiên, nội dung của cái bản đồ này nhìn qua cũng chỉ cần kè hơn so với miếng sắt kia mà thôi. Tuy vẫn chưa biết được rõ đây là dãy núi nào bên trong dãy núi Phong Tuyết, thế nhưng trên cái bản đồ này lại xuất hiện thêm được dấu hiệu về vị trí của ngọn núi cao kia. Trên ngọn núi xuất hiện những công trình kiến trúc bằng ảo ảnh. Công trình kiến trúc này cực kỳ đồ sộ. Những đỉnh đài, lầu các, từng cảnh cây ngọn cỏ đều hiện lên giống như là cảnh thực!

Trong số các công trình kiến trúc này có một nơi trông giống như miếu thờ, bên trên có đề ba chữ lớn - Trích Tinh Cáo!

- Thằng quỷ nhỏ nhân loại. Vận may của ngươi cũng tốt lắm. Khắc khắc khắc, cái được ghi lại bên trong Tinh Thần Thiết chắc là một tấm bản đồ di tích rồi.

Thao Thiết chép miệng, nói.

- Bản đồ di tích? !

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh!

Nên biết, ở trong giới Tu Tiên, từ xưa tới nay, di tích được mọi người gọi là bảo địa.

Lịch sử của loài người đã trải qua không dưới vạn năm. Trong vạn năm lịch sử này, cho dù là tu sĩ có mạnh mẽ đến đâu đều sẽ có một ngày phải ngã xuống, những đế quốc cùng các môn phái có hùng mạnh ra sao đều sẽ phải suy tàn. Đây chính là một đạo lý không bao giờ thay đổi!

Mà một số tu sĩ cùng những đế quốc, môn phái từng tung hoành một thời vẫn hay để lại một số ít di tích. Những di tích này thường được mọi người gọi là di tích thời thượng cổ!

Cho dù những di tích này có tồn tại, thế nhưng nó vẫn đang bị chôn dấu ở một nơi nào đó không ai biết. Đây cũng chính là lý do vì sao có rất nhiều tu sĩ thích đi du lịch khắp nơi. Mục đích của bọn họ chính là tìm kiếm những di tích từ thời thượng cổ này. Cái này được gọi là đi tìm kiếm "Tiên duyên"!

Trong truyền thuyết, không biết có bao nhiêu tu sĩ ngẫu nhiên tìm được một cái di tích thời thượng cổ. Kết quả là họ đã nhận được truyền thừa từ những Đại tu sĩ hay từ những môn phái lớn khác. Sau khi đi ra khỏi di tích, thực lực của bọn họ đã tăng lên rất nhiều, đủ sức tung hoành trời đất. Dĩ nhiên, bên trong các di tích cũng che dấu rất nhiều nguy hiểm.

Thế nhưng, nếu như có một di tích nào đó được phát hiện, số lượng tu sĩ chạy đến vẫn cứ đông như vệt!

Mà hiện giờ trong tay hắn đang nắm giữ một phần tám bản đồ dẫn đến di tích thời thượng cổ!

Diệp Khôn hít thở dồn dập. Tuy nhiên, hắn lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Hắn thở mạnh ra một hơi, tự giễu:

- Cho dù biết đây là một di tích thì đã sao? Bằng vào thực lực hiện giờ của mình, đi tới đó cũng chính là đi tới chỗ chết. Huống chi, mặc dù di tích này nằm trong dãy núi Phong Tuyết, thế nhưng nơi này nhất định không thuộc vùng Nam bộ.

- Khắc khắc, thằng quỷ nhỏ nhân loại nhà ngươi cũng rất tinh đấy.

Thao Thiết vừa nói, vừa cắt mảnh vỡ Tinh Thần Thiết vào túi eo. Y khoanh chân ngồi xuống, rất nhanh đã xuất hiện bên trong thức hải.

Sau khi nhận lại quyền không chế thân thể, Diệp Khôn đưa tay sờ sờ mảnh vỡ Tinh Thần Thiết. Hắn cắn răng một cái, cắt kỹ nó vào trong người.

Không có thực lực, cho dù đó có là một kho báu quý giá hơn nữa thì nó cũng chỉ như giấc mộng mà thôi. Hiện giờ hắn đang muốn không ngừng tăng lên thực lực của chính mình!

Trong đầu hiện lên hình ảnh của chiến kỹ Hòa Linh Yêu Hồ, Diệp Khôn đứng trên đỉnh núi bắt đầu luyện tập từng chiêu, từng thức.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Tu Sĩ Nước Thiên Kinh

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tràng tiếng nổ vang lên liên tiếp bên trong một sơn cốc thuộc dãy núi Phong Tuyết.

Trong cái sơn cốc vắng vẻ, một bóng người trên thân toàn lửa đang không ngừng di chuyển qua lại. Hai tay người đó khua lên khiến những tảng đá lớn quanh mình đều biến thành từng mảnh nhỏ!

Bóng người đó dĩ nhiên là Diệp Khôn. Hiện giờ hắn đã ở trong dãy núi Phong Tuyết được hai tháng rưỡi.

Từ từ dừng lại, Diệp Khôn thở mạnh ra một hơi, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

Trong suốt một tháng trời luyện tập, hắn đã hoàn toàn nắm giữ được cái chiến kỹ tứ phẩm Hòa Linh Yêu Hồ này. Bởi vì chiến kỹ này vốn được sửa đổi từ Hòa Hồ chiến kỹ, cho nên chỉ cần một tháng thời gian hắn đã đạt tới cảnh giới "Thú Ý". Hiện tại, nếu so về uy lực thì nó đã mạnh hơn Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết tới ba, thậm chí tới bốn lần!

- Chiến kỹ tứ phẩm quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy nhiên, hiện giờ nên thử một vài chiêu xem sao.

Diệp Khôn ngẩng đầu, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu tuôn ra dữ dội. Dưới sự chuyển hóa của chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ, nguyên lực màu trắng sữa đã biến thành từng ngọn lửa cháy hùng hực chỉ trong nháy mắt. Cùng lúc đó, cơ thể Diệp Khôn hơi cong lại, bắt đầu sử dụng trạng thái "Một đuôi" bên trong chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ!

Một khắc sau, ngọn lửa trên khắp cơ thể bùng điên cuồng dồn về phía hông hấn. Một cái đuôi lớn dài gần một thước bằng lửa dần dần được ngưng lại thành hình.

Ngay khi cái đuôi lửa xuất hiện, Diệp Khôn cảm nhận được rõ toàn thân mình đang không ngừng trào ra một luồng lực lượng!

- Rống!

Từ trong cổ họng Diệp Khôn gào lên một tiếng gầm thét như một loài dã thú đang vui sướng. Một khắc sau, hấn di chuyển bước chân!

- Bá!

Chỉ thấy một cái bóng sáng thoát ẩn thoát hiện. Một khắc sau, cả người Diệp Khôn giống như sao băng trên lóe lên trên bầu trời nện mạnh vào một mỏm đá cách đó không xa.

- Âm!

Một tiếng động thật lớn vang lên. Những mảnh vụn từ mỏm đá bay ra tán loạn. Chỉ trong nháy mắt, cả sơn cốc đã chìm trong làn khói bụi mù mịt...

Lâu sau, bên dưới vách đá dựng đứng, một chồng đá vụn bỗng nhiên rung lên. Ngay sau đó, một cánh tay chọc từ dưới đồng đá vụn lên. Sau khi đẩy mấy tảng đá vụn ra xung quanh, một cái đầu dính toàn bụi bỗng nhô ra.

- Khắc khắc khắc! Nhân loại ngu dốt! Khắc khắc khắc!

Trong đầu Diệp Khôn vang lên tiếng cười to như búa nện của Thao Thiết. Sau khi cười đến mức không thở nổi nữa, Thao Thiết mới lên tiếng:

- Nhân loại, bản tôn đã nói trước với ngươi rồi. Sau khi mọc ra "Một đuôi", cơ thể của ngươi sẽ được nâng lên rất nhiều. Không ngờ ngươi ngu tới mức chưa nắm giữ hết lực lượng đã dám liều mạng phát lực... Khắc khắc khắc, bản tôn chết vì cười mất!

Giương mặt Diệp Khôn trở nên đỏ bừng. Tuy nhiên, trong mắt hấn lại hiện lên sự hưng phấn.

Thao Thiết nói không sai. Sau khi giải phóng ra trạng thái một đuôi, bất kể là lực lượng hay tốc độ của hấn đều mạnh hơn trước tầm ba thành!

Lực lượng ban đầu của hấn đã đạt tới một vạn cân, hoàn toàn vượt quá cực hạn của một tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng chỉ có lực lượng chín ngàn cân. Chỉ khi nào đạt tới tu vi Trúc Cơ mới có thể đạt tới lực lượng một vạn cân. Thế nhưng hiện giờ, sau khi giải phóng ra trạng thái một đuôi, lực lượng của hấn đã đạt tới một vạn ba ngàn cân rồi!

Nếu như có thể giải phóng ra trạng thái ba đuôi, thực lực của hấn có thể sẽ tăng lên gấp đôi, đạt tới lực lượng chỉ có tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ mới đạt tới là hai vạn cân!

Tuy nói lực lượng chỉ là một phần của thực lực, thế nhưng lúc này, Diệp Khôn đã có đủ sự tự tin: Nếu có thể đánh lại một trận với Lưu Dong, hấn có thể dựa vào chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ dùng một kích giết chết ngay Lưu Dong!

Chẳng qua...

Diệp Khôn khẽ cau mày lại. Từ sau khi giải phóng ra một đuôi tới giờ mới chỉ trôi qua thời gian nửa nén hương, thế nhưng nguyên lực trong cơ thể hấn đã mất đi hơn một nửa.

- Tiêu hao nguyên lực nhiều quá vậy. Bằng vào nguyên lực hiện giờ của mình, trạng thái một đuôi cũng chỉ duy trì được thời gian một chén trà mà thôi.

Diệp Khôn cau mày, nói.

- Hừ! Nhân loại, ngươi mới chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng mà thôi. Bộ chiến kỹ này có thể xem như là một bộ chiến kỹ bậc trung rồi. Chiến kỹ tứ phẩm chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có khả năng được học. Bởi vì cũng chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể phát huy ra được hết uy lực của chiến kỹ tứ phẩm.

Thao Thiết khinh thường, nói.

- Trúc Cơ sao...

Diệp Khôn hít vào một hơi dài. Hiện tại, thực lực của hấn đã đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Bên trong đan điền, nguyên lực đang giống như những con ngựa hoang muốn xỏ ra mà chạy. Thế nhưng, nguyên lực trong người đã bị Diệp Khôn mạnh mẽ ép xuống. Hấn muốn đợi đến lúc trở về Diệp gia, sử dụng linh nhũ để tiến giai Trúc Cơ. Bởi vì... nếu sử dụng thêm nó thì hấn mới nắm chắc trăm phần trăm phá vỡ được bình cảnh Trúc Cơ!

Tuy nhiên, trước đó hắn vẫn còn một việc muốn làm.

- Lão yêu quái, lần trước lão nói có biện pháp khiến chiến kỹ này đạt tới cảnh giới Thú Thế. Hiện giờ, ta đã hoàn toàn thấu hiểu hết đạo lý của chiến kỹ Hòa Linh Yêu Hồ theo như lão nói, lão cũng nên thực hiện lời hứa đi chứ.

Diệp Khôn cau mày, nói:

- Khắc khắc, thằng quỷ nhỏ nhân loại, đã giao dịch bao nhiêu lần rồi, ngươi có thấy bản tôn lười ngươi lần nào chưa?

Thao Thiết nhếch miệng cười, nói:

- Ngươi còn nhớ lúc trước bản tôn bảo ngươi đi tìm kiếm các loại máu yêu thú thuộc các loài cáo không? Bây giờ lấy ra đi.

- Muốn đột phá cảnh giới Thú Thế nhất định phải sử dụng loại máu yêu thú này sao?

Diệp Khôn cảm thấy khó hiểu, nhíu mày. Đoạn thời gian trước, Thao Thiết bảo hắn đi tìm kiếm những loại máu của yêu thú thuộc các loài cáo. Lúc đó hắn cũng đã đoán ra được một số chuyện liên quan. Hiện giờ Thao Thiết nhắc lại, mặc dù trong lòng hắn cảm thấy hơi khó chịu vì không biết Thao Thiết sẽ làm thế nào, thế nhưng hắn vẫn đành hoảng đi về hướng vách núi. Bên dưới vách núi có mấy cái bình đang được ngâm trong một dòng nước suối lạnh như băng.

- Chỉ có vậy thôi?

Thao Thiết cảm thấy không vừa lòng, nói:

- Các loại yêu thú thuộc loài cáo dưới cấp hai trong chu vi mấy trăm dặm quanh đây đều ở trong chỗ này hết.

Diệp Khôn nhíu mày lại. Nghe giọng nói của Thao Thiết, dường như đồng này còn chưa đủ yêu cầu.

Dù sao đây cũng là điểm mấu chốt liên quan tới việc hắn có thể đạt tới cảnh giới "Thú Thế" hay không. Diệp Khôn hơi do dự, nói:

- Hơn mười dặm về phía bắc có một cái sơn cốc nhỏ, bên trong có một con yêu thú cấp hai Xích Diễm Hồ. Thế nhưng..

- Xích Diễm Hồ? !

Hai mắt Thao Thiết sáng lên, nói:

- Thằng quỷ nhỏ nhân loại, vận may của ngươi cũng tốt lắm. Vốn ta cho rằng với số lượng lớn máu yêu thú thuộc loài cáo có thể giúp ngươi có được hai thành đạt tới cảnh giới "Thú Thế". Cho dù ngươi có chịu được đau đớn thì cũng nhiều lắm đạt tới được năm thành. Thế nhưng, trong cơ thể con Xích Diễm Hồ lại có chứa một chút ít huyết mạch của Hòa Linh Yêu Hồ. Nếu như có thể lấy được máu của nó, ta có tám thành giúp ngươi đạt tới cảnh giới Thú Thế!

Diệp Khôn nhíu mày, nói:

- Xích Diễm Hồ chính là yêu thú cấp hai, nó tương với tu sĩ Trúc Cơ đó.

- Chuyện này không liên quan tới bản tôn. Giao dịch lúc đầu không có điều kiện bản tôn sẽ giúp ngươi đối phó với yêu thú. Tự ngươi nghĩ cách đi. Khắc khắc!

Nói xong, Thao Thiết cũng không nói thêm lời nào nữa.

Diệp Khôn gượng cười lắc đầu. Trong lòng hắn biết không cách nào dựa vào Thao Thiết được. Tuy nhiên, vừa nghĩ tới tám thành khả năng có thể đạt tới cảnh giới Thú Thế, hắn cũng rất động tâm!

- Cứ thử một lần xem sao. Cho dù không địch lại được, dựa vào thực lực hiện giờ của mình vẫn có thể chạy trốn khỏi nó.

Diệp Khôn tự nói với mình một câu. Hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy vài cây linh dược từ trong hành trang bỏ vào miệng. Sau khi bổ sung xong lượng nguyên lực vừa tiêu hao, hắn liền đứng dậy đi về hướng bắc.

...

Chạy băng băng trong rừng hết thời gian một chén trà, trước mắt Diệp Khôn bỗng xuất hiện một cánh rừng có lá cây đỏ rực như những ngọn lửa. Cùng với đó, hắn cũng cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang tăng lên nhanh chóng.

Bởi vì Diệp Khôn đã từng tới đây một lần, trong lòng hắn cũng biết rõ cánh rừng này chính là lãnh địa của con Xích Diễm Hồ kia. Bước chân của hắn cũng từ từ chậm lại.

Dần dần, khoảng cách giữa hắn với sơn cốc nơi con Xích Diễm Hồ đã càng ngày càng gần. Thế nhưng, ngay khi hắn chỉ còn cách sơn cốc kia chưa tới mấy trăm trượng, một tiếng gầm thét rung trời bỗng truyền ra từ bên trong sơn cốc!

- Hả?

Ánh mắt Diệp Khôn trở nên chăm chú, hần nghiêng tai lắng nghe. Rất nhanh, sắc mặt hần đã trở nên khó coi.

Có người đang chiến đấu với Xích Diễm Hồ!

Hai mắt Diệp Khôn hơi nheo lại, bước chân cũng dần nhanh hơn. Rất nhanh, hần đã đi tới bên ngoài sơn cốc.

Sau khi tới gần sơn cốc, một luồng khí nóng hầm hập bỗng phá thẳng vào mặt hần. Cùng lúc đó, tiếng gầm giận dữ của Xích Diễm Hồ cùng với âm thanh chiến đấu đã càng trở nên quyết liệt!

Diệp Khôn lặng lẽ bước về phía trước hai bước. Hần đưa tay vén đám lá trước mặt ra, hai mắt nhìn vào trong sơn cốc. Sau khi quan sát rõ tình huống trong sơn cốc, ánh mắt hần liền trở nên chăm chú.

Chỉ thấy nơi cách đó không xa trong sơn cốc, một con yêu hồ thân cao hơn một trượng đang di chuyển qua lại, bộ lông trên người đỏ như máu đang bay trong gió trông như một ngọn lửa. Mỗi khi con yêu hồ há miệng, một ngọn lửa đỏ rực phun ra từ bên trong liền bắn về hướng hai tên tu sĩ cách đó không xa.

Sau khi nhìn qua con Xích Diễm Hồ, ánh mắt Diệp Khôn liền chuyển về phía hai người tu sĩ cách đó không xa.

Hai người tu sĩ gồm một nam, một nữ. Người con trai khoảng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ trường bào màu xanh da trời, mái tóc dài bồng bềnh được một cái kẹp tóc màu đen cột lại. Tướng mạo anh tuấn kết hợp với nụ cười thân nhiên nơi khóe miệng rất dễ khiến người khác sinh ra thiện cảm.

Còn tuổi của người con gái kia chắc cũng xấp xỉ với Diệp Khôn. Trên người nàng mặc một bộ trang phục con trai, quần dài đi ủng, áo khoác ngắn tay. Bộ trang phục bó sát khiến cơ thể mềm mại của nàng lộ ra vẻ hoạt bát, thông minh. Những đường cong khiến người khác phải động lòng phối hợp với khuôn mặt trái xoan, đôi môi mềm mọng càng khiến người ta cảm thấy xinh xắn, đáng yêu.

Dường như bọn họ cũng không muốn che dấu thân phận của mình. Phía trước ngực bọn họ đều thêu gia huy vẽ một người khổng lồ đang chỉ tay lên trời. Đây chính là gia huy của Ngô gia - Hoàng thất của nước Thiên Kinh.

Tu sĩ nước Thiên Kinh?

Diệp Khôn khẽ cau mày. Nước Thiên Kinh chính là một trong ba quốc gia mạnh nhất trong số hai mươi nước vùng Nam bộ. Có tin đồn nói rằng quốc gia này từ xưa đến nay có quan hệ rất mật thiết với Ngự Thú Tông - một trong ba môn phái thuộc "Ba tông môn phía Nam". Bên trong đất nước còn có cả tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trấn giữ.

Hơi phiền phức rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Ra Tay

Hai hàng lông mày Diệp Khôn nhíu chặt lại. Hần nhìn chăm chăm vào trận chiến bên trong sơn cốc. Nhưng rất nhanh, hai hàng lông mày đang nhíu chặt đã giãn ra.

Sau khi nhìn qua một lúc, Diệp Khôn đã nhìn ra hai người bọn họ đều là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng.

Người con trai trẻ tuổi kia sử dụng loại chiến kỹ Mô Phòng Thú giống như Diệp Khôn. Tuy nhiên, người con gái kia lại sử dụng loại chiến kỹ Ngũ Hành. Chiến thuật mà hai người bọn họ sử dụng rất đơn giản. Người con trai trẻ tuổi chịu trách nhiệm dụ con Xích Diễm Hồ đuổi theo còn người thiếu nữ lại đứng từ xa sử dụng loại chiến kỹ Ngũ Hành tấn công Xích Diễm Hồ. Mặc dù hai người phối hợp cực kỳ ăn ý với nhau, thế nhưng bọn họ cũng không tránh khỏi sự chênh lệch về thực lực. Rất nhanh, bọn họ đã sắp không địch lại được Xích Diễm Hồ.

- Rống!

Xích Diễm Hồ gầm lên giận dữ. Một ngọn lửa lớn bắn về phía người con trai trẻ tuổi. Luồng hơi nóng kinh khủng dồn người con trai trẻ tuổi lui về phía sau liên tục.

- Bạo Viêm Kích!

Đúng vào lúc này, một tiếng kêu khẽ vang lên.

Cô gái kia vùng tay bắn về phía đỉnh đầu Xích Diễm Hồ vài điểm sáng như đom đóm. Sau khi thiếu nữ nắm tay lại, mấy điểm sáng này chợt nổ tung ầm ầm. Xích Diễm Hồ đang chuẩn bị đánh về phía người con trai kia bị mấy tiếng nổ mạnh này đẩy lùi liên tiếp về phía sau. Bộ lông trên đỉnh đầu nó đã bị cháy đen.

- Rống!

Dường như đã bị chọc giận, Xích Diễm Hồ chuyển ánh mắt về phía người con gái cách đó không xa. Nó gầm lên một tiếng giận dữ, tung người nhảy bổ về phía trước mặt người thiếu nữ!

- Tiểu muội cẩn thận!

Người con trai thấy vậy lập tức hoảng sợ. Gã không hề quan tâm tới ngọn lửa xung quanh nữa, hai tay nắm chặt lại, nguyên lực ào ào tuôn ra quanh người tạo thành hai cái ảo ảnh hình vuốt gấu rất lớn. Gã vọt tới phía trước, trong nháy mắt đã phóng tới trước mặt Xích Diễm Hồ, hai chưởng đánh thẳng tới!

- Rống!

Xích Diễm Hồ không quay đầu lại mà cứng rắn đón lấy hai chưởng đang đánh tới. Cùng lúc đó, nó há miệng phun ra một ngọn lửa lớn về phía người thiếu nữ.

- Viêm Bích!

Cái khó ló cái khôn, trong giây phút đối mặt với ngọn lửa, thiếu nữ giơ hai cánh tay lên, ngọn lửa chạy dọc theo tay phóng ra tạo thành một bức tường lửa ngay trước mặt nàng. Người thiếu nữ bắm tay niệm chú, dường như nàng đang chuẩn bị phóng ra pháp thuật công kích Xích Diễm Hồ.

Nhưng, ngay vào lúc này, con Xích Diễm Hồ bỗng ngừng đầu lên, trong đôi mắt hẹp hiện lên vẻ gian xảo. Nó đâm thẳng đầu về phía bức tường lửa mà người thiếu nữ vừa biến ra.

- Bùm bụp!

Tia lửa bắn ra khắp nơi. Bức tường bằng lửa đã không cản nổi bước đi của Xích Diễm Hồ. Cùng lúc đó, hai móng vuốt của Xích Diễm Hồ cũng chụp thẳng xuống đầu người thiếu nữ kia!

Đối mặt với thế tấn công này, sắc mặt người thiếu nữ tái nhợt đi. Trong mắt nàng hiện lên vẻ hoảng loạn. Dĩ nhiên, kinh nghiệm thực chiến của nàng cũng không hề phong phú!

Cũng may, vào thời khắc nguy cấp, người con trai trẻ tuổi kia đã kịp thời phản ứng vọt tới đây. Gã nghiêng vai húc về phía Xích Diễm Hồ.

- Thiếp Sơn Khảo!

Nguyên lực cuộn cuộn trên cơ thể tụ lại thành bóng của một con gấu lớn, gã nghiêng vai húc mạnh vào bụng con Xích Diễm Hồ!

- Ngao ô!

Xích Diễm Hồ hú lên một tiếng thê thảm, nó đã bị người kia húc bay ra ngoài. Thế nhưng, người con trai trẻ tuổi kia cũng không tốt hơn, gã há mồm phun ra một vốc máu tươi.

- Anh, anh không sao chứ?

Người thiếu nữ vừa tìm được đường sống từ chỗ chết cũng không thừa thắng xông về phía Xích Diễm Hồ. Ngược lại, nàng đưa tay đỡ lấy người con trai kia, quan tâm hỏi.

- Chạy mau! Tiểu muội, chúng ta không phải là đối thủ của con súc sinh này đâu.

Người con trai lau vết máu tươi ở miệng, lắc đầu cười gượng. Gã biết rằng hai huynh muội bọn họ không đấu lại được con yêu thú cấp hai này. Lúc này gã không hề do dự vác eo người con gái kia lên vai, chạy thẳng ra phía ngoài sơn cốc.

Thế nhưng, người con trai này lại tu luyện một loại chiến kỹ chú trọng về lực phòng ngự và sức bật, sao có thể chạy thoát khỏi Xích Diễm Hồ. Sau khi chạy ra khỏi sơn cốc được vài bước, bên trong sơn cốc đã vang lên một tiếng gầm rú. Một khắc sau đó, con Xích Diễm Hồ toàn thân lửa cháy đã nhanh chóng đuổi theo phía sau!

Chỉ sau mấy hơi thở, Xích Diễm Hồ đã đuổi kịp hai người. Nó há miệng phun ra một chùm lửa về hướng hai người đang chạy!

- Súc sinh!

Người con trai trẻ tuổi căng hai mắt như muốn nứt ra. Đối mặt với nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của gã chính là ném người thiếu nữ trên vai về phía trước.

- Tiểu muội, chạy mau đi, đừng quay đầu lại!

Một khắc sau, ngọn lửa kia đùng trúng vào lưng người con trai trẻ tuổi. Gã hét thảm một tiếng, cả người bị ngọn lửa đánh bay lên không trung. Gã đập mạnh người lên một thân cây, một vốc máu tươi ộc ra từ miệng.

- Anh!

Người thiếu nữ nằm trên mặt đất thấy người con trai trẻ tuổi bị đánh bay, trong đôi mắt sáng của nàng nhất thời ứa ra đầy nước mắt. Nàng không cần suy nghĩ chuẩn bị chạy lại cứu người con trai trẻ tuổi. Tuy nhiên, tốc độ của nàng sao nhanh được bằng Xích Diễm Hồ. Trong lúc người con trai bị đánh bay lên không trung, Xích Diễm Hồ cũng tung người nhảy lên cao. Nó mang cả cơ thể hùng hực lửa đánh về phía người con trai trẻ tuổi!

Nếu như bị con Xích Diễm Hồ này vô trúng, người con trai trẻ tuổi chắc chắn sẽ phải chết!

Nhưng, ngay vào lúc này, một tiếng than nhẹ bỗng vang lên từ đâu đó. Một khắc sau, một bóng người đỏ rực bỗng nhiên nhảy ra từ trong rừng.

Bóng người đó chính là Diệp Khôn không chịu được phải ra tay!

- Hỏa Hồ Súc Vĩ!

Trên không trung, sau lưng bóng người đỏ rực giống như mọc ra một cái đuôi lớn bằng lửa. Hắn vung cái đuôi lửa về phía bụng của Xích Diễm Hồ!

- Ngao ô!

Xích Diễm Hồ rú lên một tiếng thê thảm, bay ngược người về phía sau.

Nó không ngờ xung quanh vẫn còn một tên nhân loại đang ẩn nấp. Một kích tấn công vào bụng của Diệp Khôn cộng với một chiêu "Thiếp Sơn Khảo" vừa rồi của người con trai trẻ tuổi đã khiến nó vô cùng đau đớn. Xích Diễm Hồ quỳ hai chân xuống, nằm rạp trên mặt đất.

- Đa tạ người huynh đệ đã ra tay tương trợ!

Người con trai trẻ tuổi cũng không ngờ xung quanh vẫn còn người đang ẩn nấp. Cho dù gã đoán được Diệp Khôn đã sớm nấp ở một bên, thế nhưng gã cũng không nói thẳng ra mà chỉ đứng dậy chấp tay nói cảm ơn.

Nhìn người con trai trẻ tuổi đứng lên giống như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt Diệp Khôn cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Chẳng qua, hiện giờ hắn đang ở trong trạng thái một đuôi, lấy đâu ra thời gian để nói chuyện cơ chứ. Hắn lạnh lùng nói:

- Đánh được nữa không?

- Yên tâm, vẫn đánh tiếp được!

Người nam tử vừa mở miệng đã động tới vết thương trên người, gã không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Diệp Khôn đành lắc đầu. Hắn định chuẩn bị một mình đối phó với con Xích Diễm Hồ này. Tuy nhiên, nếu có hai người này giúp đỡ không công, phần thắng của hắn sẽ tăng lên không ít. Lúc này, hắn dùng một giọng nói đáng tin cậy dặn:

- Ta sẽ nhận việc kiềm chế nó, ngươi hãy bảo em gái đứng từ xa mà công kích. Còn ngươi hãy đứng bên cạnh bảo vệ em gái ngươi!

Nói xong, hắn cũng không quan tâm người con trai trẻ tuổi kia có đồng ý hay không. Hắn bước dài xông về phía con Xích Diễm Hồ vừa mới đứng dậy!

- Hỏa Hồ Câu Trảo!

Diệp Khôn vung hai tay lên. Hai vệt lửa hình bán nguyệt đỏ như máu lướt nhanh về phía Xích Diễm Hồ!

- Rống!

Sau khi liên tiếp bị thương nặng, Xích Diễm Hồ cũng đã nổi giận. Nó lại há miệng phun ra một chùm lửa về phía Diệp Khôn!

- Phá!

Hai tay Diệp Khôn hợp lại một chỗ đánh thẳng vào giữa ngọn lửa. Bất chợt, hai tay hắn xé một cái, ngọn lửa kinh khủng kia đã bị hắn xé rách ra làm đôi!

Cùng lúc đó, hai tay Diệp Khôn hợp thành trảo bổ về phía đầu Xích Diễm Hồ!

- Ngao!

Xích Diễm Hồ cũng nổi giận. Nó giơ hai cái móng vuốt lên đối chiến với hai cánh tay của Diệp Khôn!

- Hự!

Diệp Khôn kêu lên đau đớn, liên tục lùi về phía sau mấy chục bước.

Mà con Xích Diễm Hồ phía đối diện cũng không chịu đứng nổi. Trạng thái một đuôi Diệp Khôn đang sử dụng đã vượt xa lực lượng của một tu sĩ Trúc Cơ. Sau khi va chạm với nhau, con Xích Diễm Hồ kia cũng liên tục lùi về phía sau. Tuy nhiên, dù sao bản thân nó cũng chính là yêu thú, nó đã hóa giải hết cái lực lượng vừa tác động lên người. Nó gào lên một tiếng, trong miệng lại phun ra lửa. Lần này, ngọn lửa mà Xích Diễm Hồ phun ra lại là một cột lửa có màu tím nhạt. Mặc dù đang đứng cách xa nhau vài chục bước, Diệp Khôn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh khủng ẩn trong đó!

- Yêu thú cấp hai quả nhiên khác hẳn!

Diệp Khôn di chuyển bước chân, không chính diện đỡ tiếp một chiêu này nữa. Trong trạng thái một đuôi, tốc độ hắn bộc phát ra rất khủng khiếp. Cả người biến thành một cái bóng màu đỏ chạy vòng quanh Xích Diễm Hồ!

Cùng lúc đó, Diệp Khôn quay đầu lại, quát lớn:

- Các ngươi còn chờ gì nữa? !

Cách đó không xa, hai huynh muội nước Thiên Kinh bị tiếng quát này làm cho tỉnh mộng. Vừa rồi bọn họ đã bị thực lực của Diệp Khôn dọa tới ngây người. Bỗng vào nhãn giới của bọn họ, hai người đều nhìn ra Diệp Khôn không phải là tu sĩ Trúc Cơ. Thế nhưng, ngay vừa rồi, Diệp Khôn đã bằng vào sức mình đối chiến với Xích Diễm Hồ bất phân thắng bại!

- Tiểu muội, động thủ đi!

Người con trai trẻ tuổi nhìn Diệp Khôn một cái thật sâu, quay đầu lớn tiếng nói với người thiếu nữ.

- Dẫn Viêm Thuật!

Người thiếu nữ nghe vậy liền đưa hai tay lên niệm chú. Sau khi nàng dùng tay chỉ một cái, cột lửa màu tím nhạt do Xích Diễm Hồ phun ra bỗng chậm lại một chút. Nó giống như đang bị một loại lực lượng vô hình nào đó khống chế.

Mà chiến kỹ Ngũ Hành là loại tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Hai bên thái dương người thiếu nữ chảy ra đầy mồ hôi. Thế nhưng ánh mắt nàng vẫn rất chăm chú. Nàng gảy nhẹ đầu ngón tay bắn ra vài đốm sáng về phía Xích Diễm Hồ.

- Bạo Viêm Kích!

- Bùm bụp! Bùm bụp! Bùm bụp!

Liên tiếp những tiếng nổ vang lên xung quanh Xích Diễm Hồ. Nó rú lên một tiếng thê thảm, cột lửa màu tím nhạt đã hoàn toàn biến mất. Cùng lúc đó, Xích Diễm Hồ cũng dời sự chú ý của mình sang phía người thiếu nữ. Trong đôi mắt hẹp của nó hiện lên vẻ dữ tợn. Nó không để ý tới Diệp Khôn mà phóng thẳng tới người thiếu nữ kia.

Đối mặt với Xích Diễm Hồ đang hung hăng xông tới, người con trai trẻ tuổi liền bước ra một bước. Hai tay gã giờ lên, nguyên lực trong người trào ra dữ dội!

- Bạo Hùng Trọng Kích!

Sau khi gầm lên một tiếng giận dữ, người con trai trẻ tuổi giờ hai tay lên cao. Bất chợt, ngay lúc Xích Diễm Hồ xông tới trước mặt, gã vung hai tay đập mạnh xuống đất!

- Âm!

Một tiếng động thật lớn vang lên. Láy nơi người con trai trẻ tuổi đang đứng làm trung tâm, mặt đất xung quanh bỗng nứt ra từng vết. Chợt, một luồng lực lượng khủng khiếp từ dưới mặt đất bỗng phóng thẳng về phía bụng Xích Diễm Hồ!

- Bùm bụp!

Lực lượng khủng khiếp đánh bay Xích Diễm Hồ lên không trung, bên dưới bụng của nó đang lõm vào một lỗ. Không ngờ người con trai trẻ tuổi sử dụng chiến kỹ lại mạnh đến vậy. Một kích vừa rồi của gã đã khiến con yêu thú cấp hai này bị thương nặng!

- Đây là loại chiến kỹ gì? !

Cảm nhận được mặt đất ở dưới chân đang rung mạnh, trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất. Tuy nhiên hắn cũng không bỏ qua cơ hội này. Hai chân hắn đập mạnh lên mặt đất, cả người bay thẳng lên trời.

- Hòa Hồ Phác Sát!

Diệp Khôn giã người ra, lực lượng toàn thân hợp lại trên hai tay. Hai cái vuốt cáo bỗng hiện ra như thực. Giờ phút này, hắn giống như đang hóa thân thành một con cáo lửa đánh về phía Xích Diễm Hồ trên không trung!

- Bùm bụp!

Hai trảo của Diệp Khôn bổ thẳng vào đầu Xích Diễm Hồ. Trong nháy mắt, lực lượng khổng lồ đã đập nát đầu Xích Diễm Hồ!

Yêu thú cấp hai Xích Diễm Hồ sau khi nhận đủ sát chiêu do ba người thi triển đã bị trực tiếp đánh chết!

Diệp Khôn hạ xuống đất, quay đầu nhìn về phía hai người huynh muội kia một cái. Hắn không có chút gì gọi là khách khí, một tay tóm lấy xác của Xích Diễm Hồ, lạnh lùng nói:

- Xác của Xích Diễm Hồ sẽ thuộc về ta. Ta nghĩ các ngươi không có ý kiến gì chứ?

Diệp Khôn không để cho bọn họ nói đã giành cái xác về mình khiến người con trai trẻ tuổi đành gượng cười. Tuy nhiên, người thiếu nữ phía sau lưng gã lại dựng hàng lông mi thanh tú lên, kêu khê:

- Ngươi nói gì vậy? Xích Diễm Hồ do ba người chúng ta cùng nhau đánh chết mà!

Diệp Khôn liếc người thiếu nữ một cái, mặt không đổi sắc, nói:

- Đúng là vậy! Thế nhưng, nếu như ta không ra tay thì các ngươi đã bị Xích Diễm Hồ giết chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 55: Thao Thiết Chế Thuộc

- Ngươi...

Thiếu nữ tức không chịu nổi, đang muốn mở miệng nói lại liền bị người con trai trẻ tuổi can ngăn.

- Tiểu muội, không sao đâu! Vị huynh đệ kia nói rất đúng, nếu không phải y ra tay thì chúng ta đã chết rồi.

Người con trai trẻ tuổi vừa nói, vừa sửa sang lại quần áo trên người. Gã chấp tay nói với Diệp Khôn:

- Tại hạ là Ngô Cương sống ở nước Thiên Kinh, vị này là em gái của tại hạ tên là Ngô Nam. Vừa rồi rất cảm ơn người huynh đệ đã ra tay tương trợ!

Mặc dù quần áo trên người gã đã bị rách tươm, tóc trên đầu cũng bị lửa đốt cháy vài chỗ, thế nhưng nụ cười thản nhiên trên khuôn mặt anh tuấn vẫn khiến cho người khác sinh ra thiện cảm.

Giống như dùng tay vỗ thẳng vào khuôn mặt đang tươi cười, Diệp Khôn liếc Ngô Cương một cái, lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn thì không cần. Ta vốn muốn tới tìm con Xích Diễm Hồ này. Ta cứu các ngươi một mạng, các ngươi giúp ta giết chết Xích Diễm Hồ, coi như không ai nợ ai nữa rồi.

Nhìn Diệp Khôn giống như đang nói các ngươi mắc nợ ta, người thiếu nữ tức đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng bởi vì ngại anh trai đang đứng bên cạnh, nàng chỉ có thể tức giận nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, vẻ mặt rất là đáng yêu.

Chỉ tiếc Diệp Khôn hiện giờ chỉ quan tâm tới mỗi việc tăng lên cánh giới "Thú Thế" của chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ. Hắn không nhìn tới người thiếu nữ mà gật đầu nói với Ngô Cương:

- Nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây!

Nói xong, hắn vác thi thể Xích Diễm Hồ lên vai, xoay người bước đi không hề quay đầu lại.

- Anh!

Diệp Khôn vừa đi khỏi, người thiếu nữ liền gắt giọng:

- Tại sao anh không ngăn hắn lại. Cho dù hắn đã cứu chúng ta, thế nhưng hắn cũng nên chia Xích Diễm Hồ cho chúng ta với chứ.

Ngô Cương lắc đầu, gượng cười xoa đầu người thiếu nữ, nghiêm mặt lại nói:

- Lúc trước anh với em không đấu lại được với con Xích Diễm Hồ này. Nếu như vừa rồi không có hấn ra tay, hai người chúng ta chắc chắn sẽ phải an nghỉ tại đây rồi. Đi, về nhà!

- Anh, không muốn về đâu!

Người thiếu nữ vừa nghe thấy hai chữ "Về nhà" liền quên hết sự hậm hực với Diệp Khôn. Nàng kéo kéo tay áo của Ngô Cương, làm nũng nói.

- Lần này em một mình chạy vào dãy núi Phong Tuyết đã khiến gia chủ đại nhân rất tức giận. Người đã phái rất nhiều người vào dãy núi này tìm em. Lúc trước không phải em đã đáp ứng với anh sao, nếu như đánh chết được Xích Diễm Hồ thì em sẽ cùng anh trở về nhà.

Ngô Cương nghiêm mặt, nói.

- Hừ! Giết chết Xích Diễm Hồ? Chúng ta đâu có làm được, lại còn bị tên khốn kia cướp cướp mất!

Thiếu nữ bĩu môi nói. Cứ nhắc tới Diệp Khôn là nàng lại bực mình, oán hận nói:

- Đúng rồi! Anh, tên khốn kia là ai vậy? Nhìn cái bộ dáng bốc mùi của hấn thật là đáng ghét!

Ngô Cương nghe vậy, hai mắt khẽ nheo lại, thân nhiên nói:

- Tuy hấn không chịu tiết lộ ra thân phận của mình, thế nhưng xung quanh khu vực này cũng chỉ có ba quốc gia mà thôi. Nhìn chiến kỹ mà hấn sử dụng, chắc hấn hấn là người nước Vạn Trúc!

- Sao vậy được? Nước Vạn Trúc chỉ là một quốc gia nhỏ bé thôi mà. Lần trước ở Đế quốc Vân Cảnh, em còn thấy được kẻ được gọi là đệ nhất thiên tài Diệp Ứng gì đó cũng không được thế này.

Thiếu nữ giật mình, nói.

- Hấn đúng là tu sĩ của nước Vạn Trúc. Hiện giờ, tin tức nước Vạn Trúc có được linh mạch đã truyền ra khắp hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Gia chủ đại nhân đã khẳng định lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này các nước sẽ cùng đứng ra ép bức nước Vạn Trúc. Chẳng qua, nhìn vào thực lực của người thiếu niên này, dường như Diệp gia cũng rất giỏi che giấu đấy chứ.

Ngô Cương vừa nói, vừa đưa tay sờ cằm. Khóe miệng gã hiện lên một nụ cười, lẩm bẩm:

- Vào lần tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội này, chúng ta vẫn có thể gặp lại hấn... Khà, lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này có trò hay để xem rồi.

- Bằng vào hấn?

Người thiếu nữ bĩu môi xem thường. Nàng đảo đảo con mắt, bên trong hiện lên vẻ gian xảo:

- Vì lần tham dự Chư Quốc Võ Đấu Hội này, em cũng cần phải tăng thêm thực lực của mình. Chúng ta hãy đi tìm những con yêu thú khác đi.

- Không được!

Ngô Cương hiểu rõ suy nghĩ trong lòng người thiếu nữ, gã nghiêm mặt lại nói:

- Đi, về nhà!

- Anh...

...

Cùng lúc đó, Diệp Khôn cũng đã trở lại sơn cốc lúc trước hấn ở. Hấn đưa tay ném xác Xích Diễm Hồ xuống đất. Sau đó, hấn nhặt mấy cái bình chứa máu yêu thú đang ngấm trong dòng suối lên.

- Lão gia hỏa, bây giờ đã đủ chưa?

- Đương nhiên đủ rồi. Máu của Xích Diễm Hồ có thể tăng thêm tám thành tỷ lệ giúp người lĩnh ngộ ra cảnh giới "Thú Thế".

Thao Thiết liếm liếm môi, nói.

Diệp Khôn biết rõ Thao Thiết đang thèm thuồng yêu hạch của Xích Diễm Hồ. Chẳng qua, hiện giờ hấn đang muốn đánh vào cảnh giới "Thú Thế" nên cũng lười tính toán với y. Hấn buông lỏng tinh thần, để mặc cho Thao Thiết kéo vào trong thức hải.

Sau khi chiếm được cơ thể Diệp Khôn, Thao Thiết vừa lòng cười một tiếng. Y cởi túi hành trang sau lưng xuống, từ bên trong lấy ra tám mươi một viên linh thạch.

- Lão gia hóa, lão làm gì vậy? !

Diệp Khôn nhìn y làm vậy liền cảm thấy sốt ruột. Toàn bộ số linh thạch trên người hắn lúc này cũng chỉ có chín mươi ba viên. Thế nhưng Thao Thiết đã lôi ra tám mươi một viên.

- Hừ, trẻ ranh kém hiểu biết. Lão phu chuẩn bị chế thuốc nên dĩ nhiên sẽ cần linh thạch để bày trận.

Thao Thiết lạnh lùng nói. Y không để ý tới Diệp Khôn nữa mà vung một ngón tay ra. Một vệt sáng màu đen bất chợt quần lấy ngón tay y, sau đó y chỉ tay lên mặt đất vẽ vẽ mấy cái. Lúc sau, một mô hình trận pháp nhỏ đã được y bố trí xong!

- Đây chính là trận pháp dùng để chế thuốc? !

Lúc này Diệp Khôn cũng không đau lòng vì số linh thạch kia nữa, toàn bộ tâm trí của hắn đã đắm chìm vào trận pháp này rồi. Rất nhanh, hắn đã ghi nhớ hết trận pháp này vào trong đầu.

Trong lúc Diệp Khôn đang chuyên tâm ghi nhớ trận pháp, Thao Thiết cũng bắt đầu vung hai tay lên. Chỉ thấy tám mươi một tia sáng màu đen từ trong tay y rơi vào tám mươi một vị trí để linh thạch trên đá. Một khắc sau đó, bên trên linh thạch bỗng xuất hiện từng tia sáng lấp lánh. Những tia sáng này đều hội tụ về nơi chính giữa của trận pháp. Linh quang tụ lại một chỗ từ từ hóa thành một cái đỉnh nhỏ bằng linh khí.

- Lên!

Thao Thiết vẫy tay một cái, nắp đỉnh bỗng nhiên biến mất. Bất chợt, y đưa tay đổ mấy cái bình chứa máu yêu thú yêu thú vào trong đỉnh. Sau đó, y nhấc xác Xích Diễm Hồ lên, tiếp theo đâm một cái lỗ nhỏ trước tim Xích Diễm Hồ. Một lượng lớn máu trào ra từ cái lỗ theo luồng ánh sáng màu đen do Thao Thiết phóng ra dẫn vào trong đỉnh nhỏ.

Sau khi giọt máu cuối cùng trong cơ thể Xích Diễm Hồ chảy vào trong đỉnh, Thao Thiết liền ném cái xác khô của Xích Diễm Hồ sang bên. Y búng ngón tay ra từng cái pháp quyết đánh vào trong trận pháp.

Ngay lúc này, Diệp Khôn ở trong thức hải đã ngây hết cả người.

Phải biết rằng, con Xích Diễm Hồ này phải cao tới gần một trượng, máu trong cơ thể nó có thể đổ đầy một cái chum lớn rồi. Thế nhưng cái đỉnh nhỏ này lại giống như một cái động không đáy, đổ bao nhiêu máu cũng không tràn ra tới một giọt!

Trong lúc Diệp Khôn đang ngây người, Thao Thiết đã đánh ra một cái pháp quyết cuối cùng vào trận pháp. Bỗng nhiên, trận pháp chợt phát ra một luồng ánh sáng vô cùng lấp lánh.

Một đồng lửa từ bên dưới đỉnh nhỏ bốc lên. Nhưng, đúng vào lúc này, linh thạch bên trong trận pháp cũng từng viên nối tiếp từng viên thi nhau nổ tung!

- Bụp! Bụp! Bụp!

Từng tiếng động lạnh lạnh vang lên không ngừng bên trong trận pháp. Cứ cách thời gian một nén hương lại có một viên linh thạch bị nổ tung. Mà sau khi mỗi một viên linh thạch nổ tung, trong lòng Diệp Khôn lại càng thêm rí máu. Sau khi một viên linh thạch cuối cùng bị nổ tung, trong lòng Diệp Khôn sớm đã máu chảy thành sông..

Mặc dù thời gian chế thuốc đã kéo dài đến tận mấy canh giờ, thế nhưng Thao Thiết lại không hề bị mất tập trung, y vẫn luôn luôn chăm chú quan sát ngọn lửa bốc lên từ dưới cái đỉnh nhỏ.

Cuối cùng, sau khi ngọn lửa tắt đi, khoe miệng Thao Thiết đã nở ra một nụ cười tươi. Y đưa tay với tới, một đồng dịch thể đỏ và đặc sệt như máu bỗng bay ra từ trong cái đỉnh nhỏ rơi xuống một cái bình đã để sẵn ở một bên.

- Tốt lắm!

Thao Thiết thở phào nhẹ nhõm. Y nhếch miệng cười, nói:

- Cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì rắc rối. Khắc khắc khắc!

Bên trong thức hải, hai mắt Diệp Khôn đã hiện lên đầy tia máu, gần từng chữ nói:

- Nếu như xảy ra chuyện, ta sẽ giết lão!

Thao Thiết bĩu môi, cười lạnh nói:

- Nhân loại, nếu như ngươi có thể đạt tới cảnh giới Thú Thế, tám mươi một viên linh thạch này sẽ không đáng là gì. Hơn nữa, nếu không phải bản tôn tự mình ra tay, ngươi cho rằng tám mươi một viên linh thạch này có thể ép ra được một chút xú huyết mạch của Hóa Linh Yêu Hồ bên trong cơ thể Xích Diễm Hồ hay sao?

Diệp Khôn hít vào sâu mấy hơi. Hắn dồn nén sự xúc động đang dâng lên trong lòng, khôi phục lại sự bình tĩnh. Hắn nghi ngờ nhìn vào đồng huyết dịch trên tay Thao Thiết:

- Cái này sử dụng trực tiếp hay sao?

- Nếu người muốn chết thì sử dụng trực tiếp luôn đi.

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, để đồng huyết dịch kia sang một bên. Một khắc sau đó, y liền xuất hiện bên trong thức hải. Y nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn, trên mặt hiện lên nụ cười khá thích thú:

- Cách dùng loại tinh huyết này chính là trực tiếp bồi lên cơ thể mình. Nhân loại, người ra ngoài thử chút đi.

Giọng nói của Thao Thiết khiến Diệp Khôn cảm thấy sợ hãi phải rùng mình một cái. Trong đầu hắn bỗng nhớ tới lời nói cường điệu không chỉ một lần nói về "chút ít" đau đớn của Thao Thiết.

Nhưng rất nhanh, khát vọng về cảnh giới "Thú Thế" đã vươn lên trên tất cả.

Diệp Khôn hít sâu một hơi, nhận lại quyền khống chế cơ thể mình. Để linh ngộ ra cảnh giới "Thú Thế", chút xíu đau đớn này có đáng là gì?

Mặc dù nói như vậy, thế nhưng hắn vẫn phải rất cẩn thận. Diệp Khôn dùng linh khí bọc lấy một chút tinh huyết bé bằng hạt đậu, sau đó cẩn thận nhỏ lên tay mình.

- Xít...

Tinh huyết vừa chạm vào cánh tay, Diệp Khôn liền hít vào một hơi thật mạnh. Ngay sau đó, đầu hắn cũng đung xuống đất!

Đau! Đau thấu tim!

Giống như bị một giọt dung nham rơi trúng cánh tay, da thịt đã bị hòa tan trong nháy mắt. Ngay sau đó, giọt tinh huyết bắt đầu thấm vào trong da thịt. Nó dần dần lan rộng ra bên ngoài, cánh tay của hắn giống như bị thả vào trong chảo dầu đang sôi. Con đau dữ dội khiến Diệp Khôn không thể mở miệng kêu lên một tiếng thê thảm!

Tay trái nắm chặt lấy tay phải, cả khuôn mặt Diệp Khôn cảm dụi dụi xuống đất. Người hắn giống như bị sét đánh, nằm trên mặt đất co giật không ngừng!

- Ài...

Thao Thiết nhìn Diệp Khôn đáng thương như vậy chỉ giả vờ giả vịt thờ dài một cái. Tuy nhiên, trong mắt y còn ẩn chứa sự vui sướng vô cùng.

Diệp Khôn nằm co giật hết thời gian một chén trà mới đứng dậy. Lúc này, quần áo trên người hắn đã bị mồ hôi chảy ra ướt sũng, giống như vừa từ trong hồ nước chui lên vậy. Còn trên khuôn mặt hắn lại mang theo một niềm vui được giải thoát.

Con đau kéo dài kinh khủng này làm cho toàn thân hắn trở nên hư thoát không còn chút lực nào cả.

- Như nào, chút khổ sở này người có chịu được không? Nếu như người có thể chịu được, bản tôn sẽ nói cho người biết phương pháp sử dụng. Nếu như không chịu nổi... Khắc khắc khắc...

Mặc dù không nói thẳng ra, thế nhưng sự khinh thường bên trong lời nói của Thao Thiết không cần để ý cũng thấy được.

Diệp Khôn không trả lời lại. Hắn quỳ gối trên mặt đất gần nửa canh giờ, sau đó mới dần dần trở lại bình thường. Hắn ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nói đi, sử dụng thế nào? !

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Thú Thế

Bên trong hang động Diệp Khôn đang đứng, ở giữa hang xuất hiện một cái hồ sâu vừa đủ cho một người chui xuống. Hiện tại, bên trong hồ đã được đổ đầy nước suối trong vắt.

Nhìn vào hồ nước suối, Diệp Khôn nhớ ra một bãi nước miêng. Hắn móc từ trong túi eo ra cái bình đựng tinh huyết. Sau khi mở bình, hắn đổ trực tiếp đồng tinh huyết kia xuống chỗ nước suối.

- Ủng ục...

Một tiếng động nhỏ vang lên. Chớp mắt, chỗ nước suối ban nãy đã biến thành một vũng nước đỏ sệt như máu. Vũng máu sôi sùng sục, bọt khí nổi lên liên tục. Một mùi máu tươi đậm đặc từ bên dưới bốc lên khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Khuôn mặt Diệp Khôn không biến sắc, hần móc từ túi eo ra mấy cọng linh dược nhét vào miệng. Diệp Khôn vừa nhai, vừa cởi hết quần áo trên người xuống, chỉ mặc độc một cái quần lót.

- Thăng nhóc nhân loại, sự đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp đấy.

Bên trong thức hải, Thao Thiết dùng vẻ mặt nhân rồi quan sát bộ dáng như gặp cường địch của Diệp Khôn. Y lớn tiếng reu chọc.

- Cảm ơn!

Diệp Khôn tức giận mắng lại một tiếng. Chợt, hần hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, sau đó nhảy vào trong hồ máu!

- A!

Tiếng thét đau đớn từ trong hang động vang lên. Thế nhưng, bốn phía bỗng trở nên im bất.

Diệp Khôn nằm gục dưới hồ máu, cả người co giật liên tục, hai mắt giống như muốn nứt ra!

Hiện tại, hần giống như vừa nhảy vào một cái chảo dầu đang sôi, da thịt trên dường như đã bị tan chảy. Mà dòng máu đang sôi sục lại giống như từng cơn bọ nhỏ chui vào trong cơ thể, xâm nhập vào từng tế bào bên trong. Nó bắt chợt nổ tung, lan rộng ra khiến Diệp Khôn cảm nhận được một cơn đau tê tâm liệt phế. Sự đau đớn đã in sâu thật sâu vào tâm khảm Diệp Khôn!

Cơn đau dữ dội dường như sắp làm Diệp Khôn mất đi ý thức. Thế nhưng, hần vẫn cắn chặt hàm răng, cố gắng giữ lại cho mình một chút tỉnh táo trong đầu.

Thao Thiết đã nói, nếu như hần bất tỉnh thì mọi việc hần làm sẽ hóa thành tro bụi!

Thời gian một nén hương... Diệp Khôn vẫn tỉnh táo như cũ!

Thời gian một chén trà trôi qua... Diệp Khôn đã cắn nát hai môi. Thế nhưng, hần vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Bên trong thức hải, Thao Thiết kinh ngạc nhìn tên thiếu niên chỉ dựa vào sự bền bỉ, cho dù có cắn nát môi vẫn phải giữ cho mình được sự tỉnh táo. Một lát sau, y nhẹ nhàng thở dài ra một tiếng.

Cái vấn đề khó giải thích kia của y, dường như y đã hiểu ra được đôi chút...

...

Không biết đã trải qua bao lâu, chất lỏng bên trong hồ máu đã ngừng sôi sục. Còn Diệp Khôn lại đang cúi đầu, tựa mình vào thành hồ.

Bên trong ánh mắt giống như người mất hồn vẫn còn lại một chút tỉnh táo, cơn co giật trên người cũng đã biến mất từ lúc nào.

Đau... Đau đến tê tái!

Hiện giờ, thậm chí Diệp Khôn còn không cảm nhận được đây chính là cơ thể của hần.

Cổ họng khô khốc khẽ nhấp một cái. Hồi lâu sau, từ bên trong cổ họng hần bỗng phát ra một tiếng cười khàn khàn, nó giống như âm thanh của hai miếng kim loại đang cứa vào nhau. Tiếng cười càng lúc càng vang. Cuối cùng, Diệp Khôn ngẩng mạnh đầu lên!

- Àm!

Một luồng khí thể kinh khủng từ trên người hần bốc lên. Cùng lúc đó, dòng máu xung quanh giống như bị một thứ gì đó hấp dẫn bay lên không trung hóa thành hai cái đuôi đỏ như máu!

Lực lượng quay trở về thân thể!

Diệp Khôn chống hai tay nhảy ra khỏi hồ!

Cảm nhận được khí thể không gì sánh nổi trên người, hai tròng mắt mờ mờ bỗng dần dần sáng lên. Nó giống như hai tia sáng màu máu đang chém rách cái bóng tối bên trong hang động!

- Ngao!

Sau khi gầm lên một tiếng giận dữ, một uy thế bá đạo từ trung tâm hang động bắt đầu tỏa ra bốn phía. Đám yêu thú trong chu vi vài dặm đều cảm nhận được một luồng khí thế khiến tim chúng phải đập nhanh, cả lũ cùng vội vàng chạy trốn!

Diệp Khôn bước từng bước ra phía của động. Hai cái đuôi màu đỏ máu phía sau vẫn không ngừng khua lên. Cứ mỗi một bước, khí thế trên người hắn lại càng mạnh thêm một phần. Đến bước cuối cùng, trên đỉnh đầu hắn bỗng từ từ hiện lên một cái bóng của Hỏa Linh Yêu Hồ trông vô cùng đá đạo!

Hắn cúi đầu nhìn xuống hai cánh tay của mình. Sau khi nhìn đôi bàn tay không khác mấy so với lúc bình thường, trên mặt hắn hiện lên nụ cười nhạt:

- Đây chính là cánh giới "Thú Thế" sao?

Diệp Khôn ngẩng đầu, bước chân chợt di chuyển. Cả người hắn nhất thời hóa thành một cái bóng đỏ như máu. Trong lòng bàn tay, từng quang sáng màu máu tụ lại dày đặc. Phía trên đỉnh đầu, cái bóng Hỏa Linh Yêu Hồ cũng nằm phục người xuống, bộ dáng giống như sắp sửa chiến đấu!

- Hỏa Hồ Phác Sát!

- Ầm!

Quang sáng màu máu đậm mạnh vào một vách đá bên trong sơn cốc. Đá vụn bắn ra khắp nơi, đất rung núi chuyển!

Sau khi đám bụi tan đi, một cái hố khổng lồ rộng sáu đến bảy trượng, sâu tầm ba đến năm trượng từ từ hiện ra. Bên trong cái hố, ngọn lửa trên người Diệp Khôn đã biến mất từ lâu. Ẩn sâu trong cái ánh mắt dường như đang bình tĩnh kia lại là sự vui sướng vô cùng.

- Thao Thiết, cảm ơn lão!

Diệp Khôn cười khả khả. Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn gọi ra tên thật của Thao Thiết chứ không phải là "Lão yêu quái" hay "Lão gia hỏa".

- Hừ, thằng nhóc, bản tôn đã nói trước rồi. Nếu ngươi chịu đựng được đau đớn thì đó chính là tạo hóa của ngươi.

Ở sâu trong thức hải, Thao Thiết bĩu môi nói.

Diệp Khôn không để ý cười cười, đứng duỗi thẳng lưng một cái. Sau khi cảm nhận được nguyên lực đang dao động bên trong đan điền, hắn nắm thật chắc hai tay!

Hiện giờ chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ của hắn đã đạt tới cảnh giới Thú Thế. Nếu như hắn quay trở về Diệp gia sử dụng linh nhũ từ cây Bích Không Tử Khí Trúc, tăng tu vi bản thân lên thành Trúc Cơ thì hắn có thể phát huy được hết uy lực của chiến kỹ Hỏa Linh Yêu Hồ!

- Chư Quốc Võ Đấu Hội! Lần này, nước Vạn Trúc chúng ta sẽ khiến cho tất cả các ngươi phải khiếp sợ!

...

Sau khi trở về thành Trúc Hải, nhìn con đường đang tấp nập người đi, cho dù là người đã sinh sống ở nơi này tới mười bảy năm như Diệp Khôn cũng cảm thấy một loại cảm giác gì đó xa lạ.

Ánh mắt nhìn quanh, Diệp Khôn phát hiện ra có không ít tu sĩ trên người đeo đao kiếm, huyết Thái Dương gồ lên, hai mắt sáng có thần. Mà khi dân chúng nước Vạn Trúc nhìn về phía đám người này đều hiện lên một nỗi sợ hãi vô cùng!

- Tuy nói Đế quốc Vân Cảnh phái sứ giả đến không cho các nước phát động chiến tranh, thế nhưng những tu sĩ được bí mật phái tới đây cũng đã nằm trong dự liệu. Không biết Diệp gia bây giờ thế nào?

Diệp Khôn nhíu mày, đưa tay nâng bọc hành trang trên lưng, bàn chân bước về phía Vương phủ của Diệp gia.

- Đồ khốn! Lão tử gọi chút đồ ăn cùng rượu mà sao mãi chưa mang lên!

Một tiếng gầm giận dữ phát ra từ một gian bên trong tử lâu. Ngay sau đó, một loạt tiếng động binh binh bốp bốp vang lên, theo sau là tiếng thét chói tai của một người con gái.

Bước chân Diệp Khôn chợt dừng lại, đưa mắt nhìn về hướng tử lâu.

Lúc này, bên ngoài tử lâu đã vây quanh không ít người. Tuy nhiên, phần lớn số người trong đám này đều không phải là dân chúng nước Vạn Trúc. Trên mặt bọn họ đều mang theo nụ cười vui sướng, giống như đang xem kịch vậy.

Bên trong tử lâu, một tên đàn ông vạm vỡ cao khoảng tám thước đang dơ chân đá văng một cái bàn bên cạnh.

Cái bàn đập vào vách tường vỡ vụn ra thành mấy mảnh khiến chương quầy sợ tới choáng váng!

- Chúng tôi... Chúng tôi không nấu được nhanh như vậy...

Đứng bên cạnh chương quầy, một người con gái sợ sệt nói nhỏ.

- Còn dám cãi? !

Người đàn ông vạm vỡ nhe răng cười quay lại. Trong đôi mắt bắn ra ánh tinh quang, bước một bước tới trước mặt cô gái. Gã đưa tay tóm lấy tóc nàng, trên mặt hiện lên nụ cười thâm độc. Gã đưa tay xé rách lớp áo trước ngực người con gái kia!

- A!

Cô gái thét lên một tiếng chói tai, định đưa tay lên che ngực. Thế nhưng, tên đàn ông vạm vỡ liền đưa tay bóp lấy cổ của người con gái, cười lên ha ha:

- Nếu không có rượu nhắm, ta sẽ ăn ngươi cho no vậy. Ha ha ha!

Nói xong, tên đàn ông vạm vỡ bóp cổ cô gái ném lên bàn. Nhìn bộ dáng của gã giống như đang chuẩn bị cường bức ngay trên đường vậy!

- Buông con gái ta ra, cầu xin ngài buông nó ra!

Vị chưởng quầy giống như vừa tỉnh lại từ trong mộng, y nổi điên lên xông tới tên đàn ông to khỏe.

- Cút!

Tên đàn ông to khỏe cười lên một tiếng dữ tợn. Gã tung ra một đám về phía đầu người chưởng quầy. Nếu như một đám này đánh chúng, vị chưởng chắc chắn sẽ phải chết!

Thế nhưng, quả đám đã dừng lại trước mặt vị chưởng quầy chưa tới một tấc!

Một bàn tay ngăn trước quả đám khiến nó không thể tiến về phía trước được nữa!

Tên đàn ông ngậy người, gã nhìn về phía tên thiếu niên tự xưng xuất hiện, vẻ mặt trở nên rất khó coi:

- Ngươi là ai? !

Người thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt không hiện lên chút cảm tình nào. Hắn nhìn tên đàn ông cao hơn mình hai cái đầu, gằn ra từng chữ:

- Diệp gia, Diệp Khôn!

- Diệp gia?

Tên đàn ông vạm vỡ sững sờ, sau đó chợt cười lớn:

- Diệp gia các ngươi không làm con rùa đen rụt cổ nữa sao? Ha ha ha!

Đi kèm với tiếng cười của gã đàn ông, đám người vây quanh cũng phát ra tiếng cười rung trời.

- Diệp gia hết ngươi sao mà lại phái ra một thằng nít con chưa mọc hết lông thế này? Ha ha ha, thằng quỷ nhỏ, lông trên người ngươi còn chưa mọc hết đúng không? Để Thiết Hán ta hôm nay giúp ngươi mở mang chút đầu óc?

- Thiết Hán, nhanh nhanh đập thằng quỷ nhỏ này một trận đi, chúng ta còn đang chờ xem kịch vui đây!

Âm thanh ồn ào vang lên không ngớt bên tai. Nhưng rất nhanh, những âm thanh này bỗng dưng biến mất.

Ngay từ lúc bị Diệp Khôn cản lại, lực lượng trên tay người đàn ông vạm vỡ cũng không ngừng tăng lên. Thế nhưng, mặc cho gã đã dùng hết sức lực toàn thân, bàn tay nhỏ đang đỡ lấy nắm đấm của gã vẫn như một ngọn núi không xê dịch bất cứ phân nào!

Sắc mặt tên đàn ông trở nên đỏ bừng, trong mắt gã hiện lên vẻ tàn nhẫn!

- Thằng nhóc, chết đi!

Sau khi găm lên giận dữ, tay phải tên đàn ông đâm ra một quyền về phía đầu Diệp Khôn!

Nhưng một quyền này vẫn không có tác dụng gì. Người thiếu niên đang đứng trước mặt gã bỗng nhiên biến mất!

Tên đàn ông sững sờ, gã đang muốn quay đầu tìm kiếm thì ngay một khắc sau đó, gã liền cảm nhận được thế giới xung quanh mình bỗng nhiên quay tròn. Cái cuối cùng gã nhìn được chính là một cái thân thể to lớn không đầu đang đứng, phía sau là một người thiếu niên đang mang ánh mắt vô tình lạnh lùng nhìn gã. Mà trên tay của người thiếu niên kia còn dính dính một chút máu...

- Bụp!

Cái đầu của tên đàn ông vạm vỡ rơi xuống đất!

Sau khi nhìn thấy cảnh này, âm thanh ồn ào xung quanh cũng bỗng nhiên biến mất. Đám người vây quanh giống như đang bị bóp cổ, cả đám há hốc mồm nhưng không nói ra được câu nào!

Diệp Khôn quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía đám người đang vây xem. Hắn không đổi sắc, nói:

- Từ nay, bất kể tên nào dám gây sự ở thành Trúc Hải đều phải chết!

Mặc dù âm thanh không lớn nhưng nó lại giống như một tiếng sấm vang bên tai mọi người!

Những kẻ kêu gào lúc trước đều không dám mở mồm nói chuyện.

Cảnh tượng vừa rồi bọn họ đã được nhìn thấy tận mắt!

Chỉ trong nháy mắt, sau khi tên đàn ông vạm vỡ tung ra một đám, chỉ thấy tên nhóc Diệp gia này thoát một cái đã xuất hiện phía sau lưng tên đàn ông kia. Ngay sau đó, đầu của tên kia đã bay lên không trung!

Trong số những người đang đứng xem, có không ít người nhận ra người đàn ông kia. Tên của gã là Thiết Hán, tu sĩ của nước Trung Sơn, tu vi đạt tới Tiên Thiên đệ bát tầng!

Kinh dị hơn chính là tên đàn ông này còn có một thân lực lượng quái dị vô cùng mạnh mẽ. Thế nhưng, đứng trước mặt tên thiếu niên này, gã còn không đỡ nổi một chiêu đã bị giết chết!

Rốt cuộc người thiếu niên này là ai? !

Từ khi nào Diệp gia lại xuất hiện một tên quái vật như vậy? !

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Hắc Thủ Phái Sau Màn

Tuy nói cách làm tàn nhẫn của Diệp Khôn đã khiến tu sĩ các nước phải đến phải khiếp sợ, thế nhưng trong số bọn họ không có ai là loại đèn đã cạn dầu.

Huống chi, không phải toàn bộ đám người này đều đến từ hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Trong số đó có không ít những tán tu tới từ quận Xích Diễm. Những người tán tu này cũng vì linh mạch của Diệp gia mà tới. Thế nhưng, hành động của những kẻ này so với tu sĩ đến từ hai mươi quốc gia lại càng trắng trợn hơn.

Rất nhanh, bên trong đám người bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh.

- Đây chính là cách tiếp đãi khách khứa của nước Vạn Trúc hay sao? Mạn di đúng là mạn di!

Giọng nói khàn khàn này nghe khá chói tai. Diệp Khôn nhìn về hướng âm thanh truyền tới. Kẻ vừa lên tiếng là một gã tu sĩ có vóc dáng vừa nhỏ vừa gầy, trông rất khác người. Chóp mũi gã nhọn, khuôn mặt chỉ to bằng một bàn tay, nhìn qua giống hệt như một con chuột bụi. Mà đặc biệt hơn chính là hai bên mép còn mọc ra hai hàng râu trắng khiến người nào trông thấy cũng phải tức cười.

- Ha ha ha! Ngân đạo hữu nói rất đúng. Lão phu tới đây đã lâu, đã mấy lần tới xin gặp Diệp gia lại không được người ta mời vào. Đúng là vùng đất mạn di. Ngay cả đạo lễ tiếp khách cũng không có.

Giọng nói khác vang lên, một lão già trọc đầu bỗng đi ra từ giữa đám người. Lão già này có một bộ râu màu vàng óng, một đôi mắt to tròn. Trông lão giống như một con sư tử hùng dũng.

- Kim Sư Tử! Ngân Tu Thử!

Bên trong đám người vang lên một tiếng hô nhỏ.

- Không ngờ là bọn họ. Trong số những tán tu ở quận Xích Diễm, hai người bọn họ cũng được coi là có chút tiếng tăm đó. Bọn họ chính là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng, hơn nữa hai người đều đang bị truy nã. Bọn họ đã dính phải không ít án tử bị quan phủ truy lùng rất ráo riết. Không ngờ họ đã bỏ trốn đến thành Trúc Hải rồi!

- Ài, lần này có trò hay để xem rồi.

Đám người vội vàng tản ra, chỉ để lại hai người Kim Sur Tử cùng Ngân Tu Thử đối mặt với Diệp Khôn. Đám người xung quanh đều mang theo vẻ mặt trêu tức nhìn về phía Diệp Khôn. Trong đầu bọn họ đều nghĩ rằng, nếu như Diệp gia không ra tay, tên nhóc Diệp gia này sẽ trở thành người chết!

Tu sĩ Đế quốc Vân Cảnh?

Diệp Khôn khẽ nhấc mày. Hắn nhìn về phía hai người, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh như băng:

- Bằng hữu tới thì ta đương nhiên phải dùng rượu ngon tiếp đãi. Thế nhưng, nếu như là bọn lang sói tới thì câu trả lời của ta chỉ có một... giết!

Chữ "giết" vừa được nói ra, một cảm giác rét lạnh như băng bỗng tràn ra xung quanh. Tất cả mọi người cùng hít vào một hơi khí lạnh, sau đó vội vàng quay đầu nhìn về phía hai người Kim Sur Tử cùng Ngân Tu Thử!

- Ha ha ha!

Lão già nghe vậy giật mình, sau đó thì giận quá hóa cười. Một luồng khí tức mạnh mẽ lấy lão làm trung tâm phóng ra bên ngoài!

Ở bên cạnh, ánh mắt của Ngân Tu Thử đã trở nên âm u. Gã giờ hai tay bắn ra mấy vệt sáng lạnh lẽo về phía Diệp Khôn.

Mấy vệt sáng lạnh này có tốc độ rất nhanh. Đường như chỉ trong nháy mắt chúng đã phóng tới trước mặt Diệp Khôn!

- Loại Khí chiến kỹ sử dụng ám khí sao?

Diệp Khôn nhìn mấy vệt sáng lạnh đang phóng tới, trong miệng gào to lên một tiếng. Sóng âm do tiếng gào phát ra cuộn cuộn hướng về phía mấy vệt sáng lạnh trong không trung.

Giống như có một bàn tay vô hình xuất hiện giữa không trung đụng vào mấy vệt sáng lạnh, từng tiếng động bộp bộp bộp bộp vang lên liên tiếp.

- Lang Hào!

Tiếng sói tru vang dài khiến cho vài tên tu sĩ có tu vi thấp ở xung quanh phải ngã phải ngã trái. Trong lúc ám khí vừa bị đánh bay trên không trung, Diệp Khôn cũng chợt hành động!

Như một cái bóng màu máu, Diệp Khôn từ bên trong tầng lầu lao về phía Ngân Tu Thử!

- Thằng nhóc, ông nguoi tới trước đây! Liệt Dương Quyền!

Không đợi Diệp Khôn lao tới gần Ngân Tu Thử, lão già trợ đầu đã nhảy ra phía trước. Một luồng ánh sáng màu vàng kim ào ào tụt vào cánh tay. Sau khi quát lớn một tiếng, hai nắm đấm của lão giống như hai cái mặt trời sáng chói nện thẳng vào Diệp Khôn!

- Cừu Liệt Chiến Thủ Quyền! Đây chính là chiến kỹ tam phẩm! Thằng nhóc kia chết chắc rồi!

Cảm nhận được uy lực phát ra cuộn cuộn từ nắm tay của lão già trợ đầu, một số tu sĩ khá hiểu biết trong đám người kia đã nhìn ra được chiến kỹ mà lão già sử dụng.

- Ô? Nhìn qua cũng có chút uy lực đấy chứ? Tuy nhiên, vẫn còn quá yếu!

Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn về phía lão già trợ đầu, trong mắt không hiện lên chút khẩn trương nào.

Thực lực của lão già cũng chỉ ngang bằng với Lưu Dong. Ngày trước Diệp Khôn chỉ dựa vào tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ bát tầng đã chiến đấu cùng Lưu Dong bất phân thắng bại. Nói gì tới bây giờ!

Hơn nữa...

Khóe miệng Diệp Khôn nở ra một nụ cười chế nhạo. Nếu như đối phương sử dụng loại chiến kỹ Ngũ Hành thì hắn còn phải mất một chút sức lực để đánh bại. Thế nhưng, lão già kia chỉ sử dụng loại chiến kỹ Mô Phòng Thủ mà còn dám cùng hắn lấy cứng chọi cứng!

Diệp Khôn quyết định đỡ lấy hai nắm của lão già mà không cần sử dụng tới chiến kỹ. Hắn dồn nguyên lực về phía hai cánh tay đặt ở bên hông!

Kể từ khi đạt tới lực lượng một vạn cân, hắn còn chưa giao thủ với bất kỳ tu sĩ nào. Hiện tại, Kim Sur Tử này chính là đối tượng cho hắn dùng thử một quyền vạn cân xem thế nào.

Sau khi quát khẽ một tiếng, Diệp Khôn tung ra hai nắm. Lực lượng ẩn trong đó kinh khủng tới mức làm cho không khí ở xung quanh phải phát ra tiếng động!

- Hắn bị ngu sao? !

Đám người xung quanh thấy Diệp Khôn không sử dụng chiến kỹ đều cùng hô lên rồi rít. Thế nhưng, một khắc sau đó, những người này đều tròn trĩnh

mắt giống như sắp lọt con ngươi ra ngoài!

Sau khi hai đấm của Diệp Khôn chạm mạnh vào hai đấm sáng chói như mặt trời của lão già, một luồng gió kinh từ nơi hai bên va chạm thổi tung ra khắp nơi. Ngay tiếp đó, một loại tiếng xương gãy "rắc" "rắc" vang lên!

Một tiếng thét thê thảm bỗng vang lên. Mấy người xung quanh dùng ánh mắt khó tin nhìn hai cánh tay của lão già trọc đầu đã bị đánh gãy như mái chèo. Mà hai nắm đấm của Diệp Khôn cũng không chậm lại chút nào đánh lên ngực của lão già trọc đầu.

- Bụp!

Một âm thanh hơi trầm vang lên. Lão già trọc đầu giống như một cái bao tải bay ngược về phía sau rồi rơi mạnh xuống đất. Phía trước ngực lão, hai dấu nắm đấm đã khiến tất cả sức sống trong người lão bị dập tắt!

Lão già trọc đầu trợn trừng hai mắt, giống như lão chưa hiểu vì sao mình chết. Tại sao thân thể bé nhỏ của Diệp Khôn lại có lực lượng kinh khủng tới vậy? !

Một kích!

Lại là một kích!

Kể cả là Kim Sur Tử có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng cũng bị một kích lấy mạng!

Tất cả mọi người đều ngây dại. Ngay cả Ngân Tu Thử cũng không dám tin nhìn về phía lão già trọc đầu vừa chết không nhắm mắt. Nhưng rất nhanh, phản ứng đầu tiên theo bản năng của gã chính là chạy trốn!

- Ngươi muốn chạy đi đâu? !

Một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai gã. Cả người Ngân Tu Thử chợt run lên. Gã quay đầu lại, chỉ thấy một ánh mắt không mang chút tình cảm nào đang nhìn thẳng vào gã. Gã bỗng mở miệng rít lên một tiếng. Một khắc sau, hai tay gã vung lên, ám khí đầu trong tay áo chuẩn bị phóng về phía Diệp Khôn!

- Hòa Hò Câu Trảo!

Trong đầu Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng. Hắn không để cho Ngân Tu Thử kịp xuất chiêu. Bàn tay đang hùng hực lửa cháy của hắn chém về phía cổ Ngân Tu Thử một vết trắng rằm đỏ như máu.

- Phọt!

Máu tươi bắn ra tung tóe. Cái đầu của Ngân Tu Thử trực tiếp bay lên không trung, trong đôi mắt của gã vẫn còn sót lại vẻ khiếp sợ.

- Bụp!

Thân thể gã đổ ầm lên mặt đất. Tiếng động vang lên trên con đường tĩnh lặng khiến không ít người phải đưa tay lên sờ sờ cổ mình. Nhìn người thiếu niên đứng giữa ba cái xác chết, một sự sợ hãi bỗng dâng tràn lên trong lòng mọi người.

- Ta... Ta nhớ rồi!

Một tiếng thét kinh hãi bỗng vang lên. Chỉ thấy một tên tu sĩ đang rất hoảng sợ chỉ vào Diệp Khôn:

- Ta nhớ hắn là ai rồi. Diệp Khôn, hắn không phải là tên nhóc đã đánh cho Lưu Dong nước Ngũ Kiếm trở thành kẻ tàn phế hay sao? !

- Oành!

Nghe người kia nói vậy, ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh đều đã trở lại bình thường. Giống như có một tảng đá lớn ném xuống giữa mặt hồ nổi lên tầng tầng bọt sóng.

- Hóa ra là hắn!

- Thảo nào, ta nghe nói thằng nhóc này chỉ dựa vào tu vi Tiên Thiên đệ bát tầng đã đánh bại được Lưu Dong!

- Không hổ danh là vũ khí bí mật dùng để tham gia Chư Quốc Võ Đấu Hội của Diệp gia. Tuy nhiên, mới chỉ có ba tháng mà hắn đã mạnh tới mức này rồi!

Tuy rằng chuyện Diệp Khôn đánh Lưu Dong thành tàn phế không được Diệp gia cùng nước Ngũ Kiếm truyền ra ngoài, thế nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào che được hết gió cơ chứ. Sau khi nước Ngũ Kiếm tung tin Diệp gia có một cái linh mạch, mấy nước xung quanh đều phái sứ giả đến điều tra những chuyện có liên quan. Bất kể là chuyện Diệp Khôn đánh bại Lưu Dong hay là Diệp Nam Thiên đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đã bị tình báo của hai mươi nước vùng Nam bộ điều tra ra hết.

Sau khi biết được điều này, đám người xung quanh đều vội vàng lùi lại về phía sau, không ai dám mở miệng lên tiếng mỉa mai nữa.

Trong cái thế giới này, thực lực mạnh mẽ luôn luôn được người khác tôn trọng. Diệp Khôn vừa thể hiện ra thực lực mạnh mẽ đã trấn áp được toàn bộ đám tu sĩ đến từ các quốc gia khác!

Sau khi lần lượt nhìn qua những khuôn mặt đang sợ hãi, Diệp Khôn hé miệng nói ra một giọng nói không chút cảm tình:

- Cho các ngươi ba ngày để rời khỏi thành Trúc Hải. Sau ba ngày, nếu như còn kẻ nào dám ở lại nơi này... Giết!

Một chữ "giết" vừa được nói ra, nguyên lực trên người Diệp Khôn bỗng tuôn ra mãnh liệt. Cùng lúc đó, hắn còn phát động thêm một chút uy thế khủng khiếp của cảnh giới "Thủ Thế". Trong nháy mắt, đám người xung quanh đã bị nó bao phủ.

Nếu như vừa rồi Diệp Khôn giết chết đám người Kim Sur Từ dễ như bỏ dưa đã khiến mọi người cảm thấy sợ hãi, vậy thì lúc này, cộng thêm với sự kinh khủng của cảnh giới "Thủ Thế", sự sợ hãi đã xâm nhập vào tận sâu linh hồn của những người này rồi!

...

- Trần huynh, huynh thấy sao?

Ở cách đó không xa, trong một gian phòng trên tầng hai của tửu lầu, hai người tu sĩ tuổi trung niên đang nhìn qua cửa sổ về phía đám người ồn ào kia. Bên trong đám người, họ đang đề ý tới thằng nhóc Diệp gia hung hăng, bá đạo.

- Thiên phú không tồi.

Tu sĩ họ Trần hơi híp mắt lại. Gã uống thêm một ngụm rượu, lắc đầu nói một cách đáng tiếc:

- Sai lầm của hắn chính là sinh ra ở Diệp gia.

Người đàn ông mặc áo vàng phía đối diện mỉm cười gật đầu. Hiển nhiên y cũng đồng ý với người kia. Y cũng uống một ngụm rượu, ánh mắt nhìn về hướng Diệp Khôn bên dưới, nói thản nhiên:

- Tuy nhiên, ta không ngờ Trần huynh vẫn giữ được bình tĩnh không ra tay.

- Dù sao nơi này chính là thành Trúc Hải. Mặc dù ta cùng Diệp Nam Thiên đều là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thế nhưng Diệp gia hiện giờ lại có tận năm tên Trúc Cơ đang trấn thủ. Ra tay mù quáng chính là tự tìm đường chết.

Tu sĩ họ Trần vừa cười vừa nói. Tuy nhiên, ẩn sâu trong đôi mắt kia không hề có chút ý cười nào.

- Đúng vậy! Ai ngờ hai lão già Diệp Thiên Khung cùng Diệp Long Chiến vẫn còn chưa chết. Tuy nhiên, lần này quý gia chủ phái Trần huynh tới đây để cứu đám người do thám đã rơi vào trong tay Diệp gia. Cho dù không cứu được cũng phải giết chết hai kẻ kia. Thế nhưng, nếu như lần này Trần huynh ra về tay không, không biết huynh báo cáo lại kết quả thế nào đây.

Người đàn ông áo vàng cười như không cười nhìn qua tu sĩ họ Trần.

- Tề huynh chỉ biết nói cạnh khỏe thôi sao? Lần này gia chủ các người phái huynh đến đây trợ giúp cho ta. Thế nhưng, một tháng nay huynh chỉ biết uống mỗi rượu chứ chưa làm được cái gì đâu.

Tu sĩ họ Trần mỉa mai.

Bị tu sĩ họ Trần mỉa mai, sắc mặt người đàn ông áo vàng vẫn như thường, cầm chén rượu lên uống một hơi, cười hỏi:

- Tiếp đây, Trần huynh chuẩn bị làm gì?

- Hiện tại, cho dù hai tên kia có khai ra hết thì cũng không sao. Gia chủ đã truyền lời bảo chúng ta trở về trước.

Người đàn ông họ Trần thâm ý cười một tiếng:

- Tất cả mọi chuyện sẽ được biết rõ ràng vào lần Chư Quốc Vô Đấu Hội này.

Nói xong, người đàn ông họ Trần giống như vừa cảm nhận được điều gì, gã đưa đầu nhìn về hướng con đường lớn trước cổng Vương phủ. Lúc này, cánh cổng chính đang đóng của Diệp gia bỗng được mở ra. Hai hàng tu sĩ Diệp gia bước ra chính tề từ bên trong. Người đi đầu chính là gia chủ Diệp Nam Thiên của Diệp gia.

- Đi thôi, tu sĩ của Diệp gia đã xuất hiện. Nếu ta và huynh đụng tới Diệp Nam Thiên thì cũng không tốt.

Người đàn ông họ Trần vừa nói vừa đứng lên. Một cơn gió thổi qua, chiếc áo khoác đen trên người gã bay lên để lộ ra một chiếc trường bào màu xanh nhạt ở bên trong. Ở ngay phía trước ngực chiếc trường bào được thêu một chữ "Thiên" rất to.

Đây chính là gia huy của nước Thiên Phong!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Thái Thượng Trưởng Lão

Diệp phủ, trung tâm ngoại viện, đại sảnh nghị sự của Diệp gia.

Hiện giờ, bên trong đại sảnh nghị sự đã xuất hiện khoảng hơn ba mươi người thuộc tầng lớp trên của Diệp gia. Trong số đó có mười mấy người đã tuổi cao sức yếu, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đầy ngã được họ.

Thế nhưng, tất cả mọi người ở đây đều chỉ dám nhìn trộm về phía mấy lão già này. Bởi vì bọn họ chính là lực lượng ẩn giấu của Diệp gia!

Mười hai người tu sĩ đã đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Bất kỳ người nào bên trong số họ đều đã từng có uy danh hiển hách tại Diệp gia vào mấy chục năm trước. Có thể nói, bọn họ đều đã từng giữ chức vụ trưởng lão của Diệp gia.

Mà trên vị trí trung tâm, chiếc ghế ở ngay chính giữa dành cho gia chủ vẫn còn đang để trống. Thế nhưng, hai người đang ngồi bên cạnh lại không phải là hai vị Đại trưởng lão Diệp Thanh Bình cùng Diệp Thiên Nhai. Bọn họ chính là hai lão già tóc hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn.

Trên người hai lão già này phát ra linh áp lúc có lúc không. Hiển nhiên hai người bọn họ đều là tu sĩ Trúc Cơ!

Lão già bên phải có dáng người cao lớn, mặc dù mái tóc trên đầu đã là màu hoa râm nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời có thần. Lão chính là gia chủ một thời của Diệp gia, đồng thời cũng chính là cha của Diệp Nam Thiên - Diệp Thiên Khung!

Còn lão già bên cạnh thì trên mặt toàn nếp nhăn. Mái tóc trên đầu cũng chỉ lơ lơ còn lại chút tóc. Dáng vẻ bên ngoài của lão càng khiến cho người khác cảm thấy lão đã rất già yếu. Thế nhưng, những tu sĩ đang ngồi ở đây đều không có ai dám coi nhẹ người này.

Đối với các tu sĩ cùng thời với cha Diệp Khôn, cái tên Diệp Long Chiến đó cực kỳ vang dội. Lão từng lọt vào top mười ba người đứng đầu ở Chư Quốc Võ Đấu Hội, được Ngự Thủ Tông nhận làm đệ tử ngoại môn. Sau khi đạt tới Trúc Cơ, lão đã dứt khoát trở về, trợ giúp Diệp gia chiến thắng âm mưu xâm lược thành Trúc Hải của bộ tộc Thổ Môn. Lão có uy danh rất hiển hách, ngay cả đám tu sĩ cùng lứa với Diệp Khôn cũng đã được nghe đến thuộc lòng!

Lúc này, cả đại sảnh đang rất ồn ào, chuyện Diệp Khôn vừa gây ra ở thành Trúc Hải đã truyền đến tai của mọi người. Diệp Nam Thiên còn tự mình dẫn người đi tiếp ứng.

- Hơi lỗ mãng! Dù sao những kẻ này cũng là tu sĩ của các nước khác, nó làm ồn lên như vậy đã đắc tội với hai mươi quốc gia vùng Nam bộ này rồi.

Một lão già thưa tóc cau mày, nói.

- Ha ha ha, lão phu lại cảm thấy không sao cả. Thằng nhóc này làm việc rất nhanh gọn. Hơn nữa, chỉ có một mình nó ra tay chứ không phải nhờ vào sự trợ giúp của Diệp gia. Một mình đè ép đám đầu trâu mặt ngựa lẫn vào thành Trúc Hải. Không hổ danh là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Diệp gia!

Một lão già dựng đứng hết cả râu tóc, hai mắt mở lớn như chuông đồng cười to, nói.

- Kiểm Hải, cháu sinh được một người con rất giỏi! Ha ha ha!

Một lão già nhìn về phía Diệp Kiểm Hải đang ngồi ở chiếc ghế cuối hàng, mỉm cười gật đầu.

Bị một đồng chủ bác nhìn vào như vậy, Diệp Kiểm Hải hơi có chút mất tự nhiên. Ông xấu hổ cười cười, tự giễu:

- Thằng nhóc này thật là coi trời bằng vung. Đây là do Kiểm Hải không biết cách dạy con.

- Thanh niên có chút nhuệ khí cũng không sao.

Đúng vào lúc này, lão già ngồi ở bên trái chiếc ghế trung tâm bỗng chậm rãi lên tiếng. Lão vừa mở miệng, cả đại sảnh nghị sự lập tức trở nên yên tĩnh.

Diệp Long Chiến khẽ hạ mí mắt xuống, cười nói:

- Lão già cổ hủ này đang rất muốn được gặp tên nhóc chỉ cần dùng một kích đã đánh chết Kim Sư Tử đây. Lúc trước Diệp Nam Thiên đã nhắc tới nó trước mặt ta, ta nhớ lúc đó nó mới chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ thất tầng. Không ngờ mới chỉ có hơn nửa năm nó đã đạt tới trình độ như vậy.

Trong lúc lão đang nói, một loạt tiếng bước chân bỗng vang lên. Diệp Nam Thiên đang dẫn theo Diệp Khôn đi vào đại sảnh.

- Bụp!

Sau khi Diệp Khôn tiến vào trong đại sảnh, hơn ba mươi ánh mắt bỗng nhìn thẳng vào hắn.

Sau khi đạt tới Tiên Thiên đệ cửu tầng, nguyên thần trong cơ thể dường như đã được ngưng tụ, kể cả là ánh mắt cũng ẩn chứa áp lực vô cùng lớn.

Thế nhưng, Diệp Khôn đâu phải là tu sĩ bình thường. Nếu chỉ xét riêng về khí thế, chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ đã đạt tới cảnh giới "Thú Thế" càng có khí thế mạnh mẽ hơn nhiều. Chỉ cần hơi vận chuyển chiến kỹ, cái áp lực khổng lồ này đã tan biến vô hình. Sắc mặt hắn vẫn như bình thường đi theo sau Diệp Nam Thiên vào đại sảnh.

- Ồ?

Thấy vậy, trên mặt không ít vị trưởng lão hiện lên vẻ hoảng sợ. Nhất là hai lão già Diệp Long Chiến và Diệp Thiên Khung. Bọn họ cùng ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào Diệp Khôn.

Trước khi tới đây, Diệp Nam Thiên đã nói qua cho Diệp Khôn biết một số chuyện. Hắn nhìn hai người Diệp Long Chiến cùng Diệp Thiên Khung, trên mặt hiện lên vẻ kích động.

Cho dù thực lực hiện giờ của hắn đã đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng, thế nhưng khi đối mặt với nhân vật truyền thuyết của Diệp gia là Diệp Long Chiến, trong lòng hắn cũng khó kìm nén được sự kích động.

- Diệp Khôn bái kiến hai vị Thái thượng trưởng lão cùng các vị trưởng lão.

Hít sâu một hơi, Diệp Khôn kìm nén sự kích động trong lòng, hành lễ nói.

- Không tồi!

Diệp Long Chiến gật đầu, bỗng nói với Diệp Nam Thiên:

- Ta đồng ý với chuyện lúc trước cháu nói. Nếu tên nhóc Diệp Khôn này đã nói ra lời như vậy, Diệp gia chúng ta cũng không cần khách khí với những kẻ đó nữa!

Nói xong, Diệp Long Chiến từ từ đứng dậy, một luồng khí tức mạnh mẽ bỗng chốc phóng ra bên ngoài. Tuy rằng lão chưa đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, thế nhưng một thân pháp lực tinh thuần còn hơn cả người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ như Diệp Nam Thiên.

Ánh mắt Diệp Long Chiến nhìn qua Diệp Khôn cùng mọi người, sau đó lão từ từ mở miệng:

- Trong vòng ba ngày, nếu như vẫn còn bất cứ tên tu sĩ nào thuộc hai mươi quốc gia vùng Nam bộ còn ở lại trong thành Trúc Hải thì... Giết!

Vừa nói ra chữ "giết", một luồng sát khí khủng khiếp bỗng phát ra từ trên người lão. Mấy người thuộc tầng lớp trên của Diệp gia đều vội vàng đứng dậy, đáp lời:

- Xin tuân theo chỉ thị của Thái thượng trưởng lão!

Diệp Khôn đứng một bên cũng lên tiếng đáp lời. Chẳng qua trên mặt hắn lại hiện lên vẻ kích động. Chuyện mà Diệp Long Chiến vừa nói với Diệp Nam Thiên chính là chuyện về linh nhũ. Vừa nghĩ tới việc có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ giống như giấc mơ hắn thường ao ước, Diệp Khôn hít ra thở vào dồn dập.

...

Cuộc hội nghị ngắn kết thúc rất nhanh. Từ trong lời thảo luận của tầng lớp trên Diệp gia, Diệp Khôn đã biết được tình huống hiện giờ của Diệp gia cũng không được tốt cho lắm. Tuy nói khu rừng Tinh Thiết Trúc có núi cao che chắn tạo thành một bức tường thiên nhiên, thế nhưng vẫn có không ít tu sĩ lên vào trong. Đối với những tên tu sĩ này, ngay từ đầu Diệp gia đã sử dụng biện pháp đuổi giết. Tuy nhiên, dù sao số lượng tu sĩ đi tới thành Trúc Hải này cũng quá nhiều, Diệp gia chỉ còn cách phái hết người về bảo vệ vòng ngoài. Việc này đã tạo thành cục diện mất kiểm soát giống như việc xảy ra hôm nay trong thành Trúc Hải.

Tuy nhiên, trải qua chuyện ồn ào của Diệp Khôn, cộng với việc Chư Quốc Võ Đấu Hội chỉ còn hơn một tháng nữa sẽ được tổ chức, chắc hẳn những tên tu sĩ này sẽ biết khó mà trở về quốc gia của mình. Mà tất cả những sự tranh chấp này sẽ còn lan rộng tới lần Chư Quốc Võ Đấu Hội ba năm một lần sắp tới.

...

Đi theo sau Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn chậm rãi bước đi bên trong khu rừng trúc. Mấy phía xung quanh thỉnh thoảng lại xuất hiện từng tốp đệ tử đi

tuần tra. Không ngừng đi sâu vào trong rừng, đệ tử tuần tra của Diệp gia cũng càng ngày càng đông. Sau khi đi qua một phiến rừng trúc, phía trước mắt hắc bổng trở nên sáng sủa.

Ngay trước mắt hắc là một dãy núi nhỏ, bên dưới dãy núi có một cái doanh trại cỡ bé. Phía trước doanh trại thỉnh thoảng lại xuất hiện vài tốp đệ tử tuần tra tạo thành một cái phòng tuyến phong tỏa kín đáo. Mà ở phía cuối cùng của doanh trại chính là một cái đường hầm xuyên thẳng vào trong lòng núi. Bên trong thì thỉnh thoảng lại truyền tới từng tiếng đinh đinh đang đang.

- Chẳng lẽ nơi này chính là linh mạch của Diệp gia?

Diệp Khôn kinh ngạc, nói.

- Đúng vậy.

Diệp Nam Thiên gật đầu nói. Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Diệp Khôn, ông nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Thật ra, lần này đưa cháu tới đây là có một chuyện muốn nói cho cháu biết. Hãy đi theo ta.

Nói xong, Diệp Nam Thiên cất bước đi vào doanh trại.

- Tộc trưởng!

Một người trung niên vóc dáng to con vừa thấy Diệp Nam Thiên liền bước lên hành lễ. Ánh mắt của y không hề để ý tới Diệp Khôn ở phía sau.

Diệp Khôn hơi khó hiểu nhìn người trung niên to con trước mặt. Trong trí nhớ của hắc, dường như hắc chưa từng biết tới một người đệ tử Diệp gia nào như y.

- Đây là Diệp Quân. Mặc dù y xuất thân từ chi phụ, thế nhưng y rất trung thành và tận tâm với Diệp gia. Hiện giờ y chính là đội trưởng đội bảo vệ nơi này.

Diệp Nam Thiên giới thiệu.

- Xin chào Diệp Quân tộc huynh.

Mặc dù đối phương là người thuộc chi phụ, thế nhưng Diệp Khôn cũng không biểu lộ ra chút khinh thường nào. Từ trên người y, hắc có thể cảm nhận được một chút dao động như có như không từ nguyên thần. Hiển nhiên, người trung niên này cũng là tu sĩ đạt tới đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng giống như hắc.

Diệp Quân vẫn chấp tay thi lễ, nói với Diệp Nam Thiên:

- Tộc trưởng, cháu vẫn phái người trông coi hai kẻ kia. Trước mắt, bọn chúng chỉ còn lại một chút hơi thở chứ chưa chết.

- Hai kẻ kia?

Nghe vậy, trong mắt Diệp Khôn hiện lên tia sáng, dường như hắc đã đoán được ra chuyện gì đó.

- Ừm, ta biết rồi.

Diệp Nam Thiên gật đầu, sau đó bước tới một gian phòng nhỏ màu đen nằm trong doanh trại. Diệp Khôn không nói câu nào bước theo sau.

Căn phòng nhỏ này nhìn qua rất bình thường. Thế nhưng, trước cửa lại có hai người đệ tử Diệp gia đang đứng canh giữ. Thấy Diệp Nam Thiên đi tới, hai người liền vội vàng mở cửa phòng.

Bên trong căn phòng hơi tối, cách bày trí cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một cái bàn cùng một cái ghế dựa. Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi. Ở góc phòng có một cái lồng sắt màu đen rất lớn. Bên trong lồng, hai kẻ toàn thân đầy máu đang bị trói hai tay treo lên trên trần.

Sau khi thấy hai người này, con người Diệp Khôn bỗng nhiên co lại!

- Cố Hưởng!

Diệp Nam Thiên đi tới cạnh bàn, cầm mấy tờ giấy ở dưới lên, khẽ thở dài:

- Y đã khai rằng, trong những năm y sống ở Diệp gia đã thường xuyên truyền tin ra ngoài. Trong đó có cả lần... anh trai của cháu.

Nói xong, Diệp Nam Thiên đưa mấy tờ giấy cho Diệp Khôn. Ông lắc đầu, xoay người bước ra khỏi phòng.

Trong ánh lửa lò mờ, Diệp Khôn cẩn thận đọc những chữ viết trên mấy tờ giấy. Trong mắt hắc lúc này đang sôi trào ý muốn giết người!

- Nước Thiên Phong... Thú Liệt hành động..

Diệp Khôn nắm chặt hai tay. Xương cốt phát ra tiếng rắc rắc không ngừng. Tiếng động đó vang lên bên trong căn phòng nhỏ này nghe hết sức rõ ràng.

Sau một hồi, Diệp Khôn hít sâu một hơi. Hắn đi tới cạnh cái lồng, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào hai kẻ bên trong.

Cố Hướn run rẩy nhìn Diệp Khôn. Dường như trong lòng lão đã linh tính được chuyện gì sắp xảy ra.

So với Cố Hướn, tên đàn ông nhỏ bé nước Thiên Phong dường như bình tĩnh hơn nhiều. Gã đã khai ra hết mọi chuyện, cho dù bây giờ có trở lại nước Thiên Phong thì gã vẫn sẽ bị xử tử. Hai mắt lơ mơ nhìn Diệp Khôn, nói:

- Giết ta đi.

- Như ngươi muốn!

Khóe miệng Diệp Khôn hiện lên nụ cười lạnh như băng. Một khắc sau, bên trong lồng sắt bỗng ngập tràn một quang lửa sáng.

Âm thanh thê lương, bi thảm vang lên bên trong lồng sắt. Diệp Khôn quay đầu bước ra khỏi phòng.

Bên dưới ánh mặt trời chói chang, Diệp Khôn khẽ cau mày nhìn về phía Diệp Nam Thiên, hạ giọng nói:

- Cảm ơn tộc trưởng.

Hai kẻ này còn sống tới bây giờ là do Diệp Nam Thiên đã đồng ý để cho Diệp Khôn tự tay giết chết kẻ thù.

Diệp Nam Thiên lặng lẽ vỗ vỗ vai Diệp Khôn, hạ giọng nói:

- Cho dù là bọn chúng cũng không biết được kẻ đã giết anh trai cháu là ai. Chúng ta chỉ biết được duy nhất một điều, hình như kẻ đã ra tay chính là đệ tử trẻ tuổi của nước Thiên Phong.

Diệp Khôn gật đầu. Sau đó, hắn ngẩng cổ nhìn lên bầu trời. Trong mắt hắn, sự hận thù không hề tan đi chút nào. Ngược lại, nó đã càng lúc càng trở nên dày đặc.

- Nước Thiên Phong..

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Cửu Châu, Cửu Uyên!

Sau khi giải quyết xong hai người Cố Hướn, Diệp Khôn cũng không ở lại chỗ này nữa, hắn đi theo Diệp Nam Thiên vào sâu bên trong rừng Tinh Thiết Trúc.

Càng đi sâu vào trong, Diệp Khôn càng cảm nhận được linh khí nơi này tuy dày đặc hơn bên ngoài, thế nhưng nó lại giống như đã ngưng kết với nhau.

- Chuyện gì vậy? !

Diệp Khôn cảm thấy hoảng sợ.

- Bức ngăn Cửu Châu... Hóa ra là vậy. Bản tôn đã biết vì sao Bích Không Tử Khí Trúc ở hoang uyên lại xuất hiện trên vùng đất nhỏ bé tại Cảnh Châu này rồi.

Trong đầu Diệp Khôn bỗng vang lên giọng nói của Thao Thiết.

- Bức ngăn Cửu Châu? Hoang uyên? Đây là cái gì?

Diệp Khôn dùng giọng nói rất bé hỏi.

- Thằng nhóc, dốt cũng phải có mức độ thôi chứ.

Thao Thiết bĩu môi, hơi do dự rồi lên tiếng:

- Thế giới của chúng ta có tên là Thiên Khải. Nó là một cái đại lục mệnh mông bát ngát, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của ngươi. Mà đại lục Thiên Khải được chia ra làm hai khu vực. Một khu vực gọi là Cửu Châu (chín Châu), một khu vực gọi là Cửu Uyên (chín vực).

- Ở vị trí trung tâm của đại lục Thiên Khải chính là Cửu Châu, cũng là nơi mà nhân loại các người đang thống trị. Cảnh Châu của người chính là một Châu thuộc Cửu Châu. Mà khu vực bên ngoài Cửu Châu chính là một vùng đất rộng lớn hơn rất nhiều. Ở ngoài đó, những tồn tại hùng mạnh càng nhiều không đếm nổi. Vùng đất này đối với nhân loại nhỏ bé các người mà nói chính là vực sâu dưới địa ngục, bởi vậy mới có cái tên Cửu Uyên. Hơn vạn năm trước, để bảo vệ đám nhân loại nhỏ bé các người, chín tên tu sĩ có đại thần thông đã liên thủ với nhau bố trí thành công một bức bình phong ngăn cách Cửu Châu với bên ngoài. Nó được gọi là Bức ngăn Cửu Châu...

Nói đến đây, Thao Thiết bỗng dừng lại, nói nhỏ:

- Nhìn đi, đó chính là Bức ngăn Cửu Châu!

Cùng lúc đó, Diệp Nam Thiên đi phía trước đã mở miệng nói:

- Nơi này chính là cấm địa của Diệp gia!

Diệp Khôn nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy trước mắt hắn xuất hiện một vách đá rất lớn. Vách đá nối liền với sông núi xung quanh tạo thành một vòng tròn bao bọc khu rừng Tinh Thiết Trúc. Bên dưới vách đá dựng đứng là một hang động cao khoảng vài chục trượng. Trong hang động, từng luồng ánh sáng bảy màu từ từ hiện lên!

Bên trong ánh sáng bảy màu ẩn chứa một loại lực lượng rất khủng bố. Cho dù đang đứng cách nơi đó mấy trăm trượng, Diệp Khôn vẫn cảm thấy run sợ.

Đây giống như một kẻ thuộc tầng lớp dưới gặp một người tầng lớp trên, trong lòng mắt tự chủ sinh ra cảm giác run sợ!

- Đây chính là Bức ngăn Cửu Châu được bố trí cách đây vạn năm, uy năng của nó vẫn còn tồn tại như ban đầu. Không biết chín vị tu sĩ bố trí ra nó mạnh mẽ tới mức nào? !

Diệp Khôn kích động mạnh, ánh mắt rời khỏi Bức ngăn Cửu Châu trong hang động.

Bên ngoài hang động, một khóm trúc màu tím cao hơn mười trượng đang ngạo nghễ đứng thẳng. Nó giống như bức tượng của một vị quân vương đang coi thường tất cả!

Hơn mười trượng xung quanh nó không có bất cứ một cây Tinh Thiết Trúc nào dám mọc. Mà bên cạnh Diệp Khôn, một số cây Tinh Thiết Trúc giống hệt như Diệp Nam Thiên đã nói, bọn chúng đều cúi mình hướng về phía cây Bích Không Tử Khí Trúc. Tất cả giống như những bề tôi đang bái kiến quân vương. Phối hợp với khí thế của Bích Không Tử Khí Trúc, tất cả đều giống như lễ thường.

Ở ngay bên cạnh Bích Không Tử Khí Trúc, một búp măng nhỏ trông rất đẹp, bên trong tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt đang từ dưới đất chui lên.

- Tộc trưởng, đó là cái gì?

Diệp Nam Thiên hít sâu một hơi, quay đầu lại nói:

- Nó được gọi là Bức ngăn Cửu Châu, là một bức bình phong che chở cho nhân loại chúng ta. Ở bên ngoài kia chính là một vùng đất giống như vực sâu dưới địa ngục... Mọi chuyện cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ được. Thế nhưng, tổ tiên chúng ta đã từng để lại lời căn dặn rằng, nếu một ngày nào đó Diệp gia xuất hiện một tu sĩ Kim Đan, người đó phải dẫn cả gia tộc rời khỏi nơi này đến Đế quốc Vân Cảnh.

Nói đến đây, Diệp Nam Thiên bỗng dừng lại một lúc, sau đó ông nói tiếp:

- Mặc dù ông tổ không nói rõ ra nguyên nhân, thế nhưng nó chắc chắn có liên quan tới Bức ngăn Cửu Châu này.

- Thì ra là vậy!

Diệp Khôn gật đầu. Trong lòng hắn hơi lặng yên, kết hợp với lời nói của Thao Thiết, Diệp Khôn chợt nghĩ tới một cái khả năng lớn nhất: Sở dĩ Đế quốc Vân Cảnh để cho hai mươi nước tự do sinh sống mà không thống nhất cả vùng đất Cảnh Châu này, nguyên nhân lớn nhất chắc chắn là như vậy!

Nước Vạn Trúc... Không, thậm chí cả hai mươi quốc gia vùng Nam bộ đều chính là một đội quân tiền tiêu cho Đế quốc Vân Cảnh!

Nếu như có một ngày Bức ngăn Cửu Châu bị mất đi tác dụng khiến các thứ kinh khủng từ bên ngoài tràn vào, hai mươi quốc gia vùng Nam bộ chắc chắn sẽ chết đầu nước. Đây chính là tranh thủ cho Đế quốc Vân Cảnh thêm được chút thời gian!

Diệp Khôn cắn răng, hai nắm tay nắm chặt lại phát ra từng tiếng răng rắc. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng cấp bách.

Mặc dù không biết rõ Bức ngăn Cửu Châu này có thể tồn tại được bao lâu, thế nhưng hắn tuyệt đối không muốn cha mẹ, người nhà của hắn sống ở cái nơi chưa biết lúc nào sẽ bị bóng ma chết chóc bao phủ.

Nhưng, nếu như lúc này Diệp gia có di chuyển tới Đế quốc Vân Cảnh, bọn họ chắc chắn sẽ không có được chỗ dung thân. Chỉ còn cách tiếp tục trở nên mạnh mẽ tới mức có thể đứng chân trên Đế quốc Vân Cảnh thì mới có khả năng thoát khỏi bóng ma chết chóc này!

- Hô...

Sau khi thở mạnh ra một hơi, Diệp Khôn ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Diệp Nam Thiên đang mỉm cười nhìn mình, Diệp Khôn liền sùng sốt.

Bất chợt, dường như hắn đã hiểu ra điều gì.

Dù sao, việc hái linh nhũ cũng không cần hắn phải tự mình tới đây, sở dĩ Diệp Nam Thiên làm vậy chính là muốn Diệp Khôn thấy được mối nguy hiểm này, để cho hắn cảm nhận được một phần cấp bách.

Điều này, sợ rằng trong lịch sử Diệp gia đã trở thành một loại nghi thức dành cho người sắp kế nhiệm vị trí gia chủ. Dẫn đệ tử thiên tài có hi vọng đạt tới Kim Đan tới đây, sau đó đưa linh nhũ cùng với hi vọng của gia tộc phó thác cho y!

Cảm nhận được sự chờ đợi trong mắt Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nói:

- Tộc trưởng, người hãy yên tâm. Lần tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội này, cháu sẽ hết sức cố gắng đoạt được vị trí trong top mười, sẽ được trở thành môn hạ trong "Nam tam tông"!

- Đi đi, lên hái linh nhũ đi. Sau khi trở về Diệp gia, ta sẽ an bài cho cháu một cái viện độc lập để bế quan.

Diệp Nam Thiên gật đầu, ánh mắt hơi xuất thần.

Ban đầu, khi người cha Diệp Thiên Khung của ông dẫn ông tới nơi này và nói ra những điều như vậy. Khi đó, ông vừa trải qua thất bại thảm hại tại Chư Quốc Võ Đấu Hội. Thế nhưng, ngay lập tức, ông đã phản chấn lại rất nhanh, trong lòng thể sẽ phải đạt tới Kim Đan.

Hiện tại, ông đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, đã trở thành một trong những cao thủ trong lịch sử Diệp gia. Thế nhưng, trong tâm Diệp Nam Thiên cũng biết rõ, sợ rằng tu vi cả đời ông sẽ phải dừng lại ở giai đoạn này.

Vậy nhưng, tên nhóc Diệp Khôn đang đứng trước mặt ông lúc này, bất kể là thiên phú hay ý chí đều vượt trội hơn ông rất nhiều. Có lẽ, trong tương lai, Diệp Khôn sẽ đạt tới cấp độ mà ông không thể nào đạt tới được...

Trong ánh mắt chăm chú của Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn chậm rãi bước về phía Bích Không Từ Khí Trúc.

Hắn cảm nhận được rõ linh khí vốn đang ngưng kết ở xung quanh bỗng trở nên rất sinh động. Ngoại trừ linh khí, xung quanh còn ẩn chứa thêm một loại lực lượng vô cùng thần bí.

- Đây chính là loại từ khí mà Thao Thiết nói?

Ánh mắt Diệp Khôn trở nên chăm chú, từng bước đi về phía Bích Không Từ Khí Trúc.

Mặc dù trước mặt chỉ là một khóm trúc, thế nhưng khí thể mà nó phát ra lại không kém hơn chút nào so với khí thể của con Ngân Lang trong ảo cảnh kia. Đi thêm mấy bước nữa, Diệp Khôn bỗng cảm thấy hô hấp có hơi dồn dập. Bước chân giống như đang đi trên tuyết, mỗi một bước đều khiến hắn mất đi rất nhiều sức lực.

Chỉ có vài chục trượng mà Diệp Khôn phải đi hết thời gian nửa nén hương. Sau khi đi tới bên cạnh Bích Không Từ Khí Trúc, Diệp Khôn ngược cổ lên nhìn cái cây trúc không lồ này. Diệp Khôn nhíu mày lại, hai tay chợt nắm thành chảo chụp vào cây Bích Không Từ Khí Trúc!

- Bụp!

Tiếng động cực lớn vang lên đánh thức Diệp Nam Thiên đang chăm chú suy nghĩ. Vừa nhìn thấy công kích của Diệp Khôn bị đánh bật lại, trong lòng ông không biết nên khóc hay cười.

- Kề cả là ta cũng không khiến cái cây trúc thần bí này xước một vết nào. Chẳng qua, nếu như so sánh với cây trúc cứng rắn này thì búp măng lại rất là mềm yếu.

Diệp Nam Thiên cười nói. Nhìn vẻ mặt của ông, dường như ngày trước ông cũng đã từng một lần làm giống như Diệp Khôn.

Diệp Khôn nghe vậy đành xấu hổ không dám thử thêm cái nữa. Không quan tâm tới tràng cười ha hả của Thao Thiết ở trong đầu, hắn dơ tay sờ vào búp măng.

Vừa chạm búp măng lạnh như băng, Diệp Khôn bỗng cảm nhận được một luồng sức sống vô cùng dồi dào.

Móc con dao đá được làm từ bạch ngọc cùng với hai cái bình ngọc để sẵn trong túi eo ra, Diệp Khôn lột phần vỏ bên ngoài búp măng tới phần thịt trắng nõn bên trong. Bất chợt, hắn dùng dao đá rạch nhẹ một cái lên phần thịt.

Chỉ thấy một dòng linh nhũ màu trắng bỗng trào ra từ bên trong. Diệp Khôn vội vàng đặt bình ngọc dưới chỗ vừa rạch. Dần dần, tất cả linh nhũ đã chảy hết ra từ chỗ rạch đó. Sau khi giọt linh nhũ cuối cùng chảy ra, Diệp Khôn liền bị giật mình một phen.

Búp măng vừa nẩy còn bùng bùng sức sống chỉ trong nháy mắt đã tràn đầy một luồng khí chết chóc. Bóc lớp vỏ bên ngoài ra, lớp thịt trắng nõn bên trong đã biến thành màu đen. Tất cả đều đã trở nên khô héo. Không quá một lúc sau, búp măng bỗng hóa thành một đồng bụi rơi xuống đất...

- Thật là lãng phí! Lốp thịt của búp măng này chẳng những ăn rất ngon mà còn ẩn chứa rất nhiều linh khí. Tuy nhiên, bằng thực lực hiện giờ của ngươi lại không thể đào lớp đất này lên lấy rễ của búp măng ở bên dưới. Nếu như không đào cả rễ nó lên thì chẳng khác nào ăn phải thứ kịch độc.

Thao Thiết nói một cách rất đáng tiếc. Không cần nhìn cũng thấy được trong giọng nói của y có vài phần hả hê.

- Có bản lĩnh thì tự mình đào đi.

Diệp Khôn bĩu môi, cẩn thận cất hai bình ngọc đựng linh nhũ vào túi eo. Sau khi đáp lại một câu không hề khách khí, Diệp Khôn vui mừng đứng dậy đi về phía Diệp Nam Thiên.

Vừa lấy được linh nhũ, Diệp Khôn đã có chút nóng lòng muốn đánh vào bình cảnh Trúc Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Trúc Cơ!

Diệp Khôn không ngờ nơi Diệp Nam Thiên chuẩn bị bố trí cho mình bề quan lại chính là một tầng trong căn lầu hai tầng nằm ở hậu viện.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn chậm rãi đi lên tầng hai. Một hương thơm ngào ngạt bỗng xộc vào mũi.

- Đây là...

Diệp Khôn hít nhẹ một cái, trong lòng bỗng cảm nhận được một sự tĩnh lặng.

- Hương Ngưng Thần, linh hương nhị phẩm, rất có lợi khi đột phá bình cảnh.

Diệp Nam Thiên cười nói. Sau đó, ông chợt dịch người sang bên.

Khung cảnh tầng hai bỗng xuất hiện trước mắt Diệp Khôn. Cách bài trí của tầng này giống hệt như tầng dưới. Ở giữa phòng có bàn cùng bộ đoàn, trên tường là một bức tranh vẽ tổ tiên Diệp gia.

Cái khác biệt duy nhất chính là trước bàn có đặt một cái đỉnh hương bằng vàng ròng. Từ trong đỉnh, một mùi hương bay ra ngập tràn khắp tầng hai.

- Kế tiếp ta sẽ phái người tới bảo vệ nơi này. Cháu cứ chuyên tâm đánh vào bình cảnh Trúc Cơ đi.

Diệp Nam Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn, sau đó xoay người bước đi.

Nhận thấy cái vỗ vai này khá nặng, Diệp Khôn mím chặt hai môi. Hắn khoanh chân ngồi xuống bộ đoàn.

- Hừ, đám nhân loại các ngươi lúc nào cũng lè mà lè mề.

Thao Thiết khinh thường, nói.

- Lão cũng có người nhà mà.

Diệp Khôn nhún vai.

- Người nhà? Hừ, bản tôn chưa bao giờ có cái thứ này.

Cảm nhận được trong lời nói của Thao Thiết có hơi ngấm một đằng nói một nẻo, Diệp Khôn cười thản nhiên không nói thêm câu nào nữa. Hắn hít sâu một hơi, loại bỏ hết ý nghĩ vụ vợ ở trong đầu.

Việc đánh vào bình cảnh Trúc Cơ sẽ cần phải ngưng tụ toàn bộ tinh, khí, thần trên cơ thể. Nếu như chỉ hơi phân tâm một chút, việc đánh vào bình cảnh sẽ có thể thất bại.

Dù sao, đối với mọi tu sĩ mà nói, đạt tới cảnh giới Trúc Cơ mới được coi như đã bước chân vào cánh cửa tu tiên. Dĩ nhiên, vượt qua quá trình này cũng cần phải cực kỳ cẩn trọng!

Dưới sự trợ giúp của hương Ngưng Thần, hô hấp của Diệp Khôn đã trở nên thông thả. Tinh thần cũng rơi vào trạng thái trống rỗng.

Chính là lúc này!

Diệp Khôn mở mắt, bên trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia sáng. Hắn thò tay móc một bình ngọc chứa linh nhũ từ trong túi eo ra, sau đó đổ cả bình linh nhũ vào trong miệng.

Linh nhũ vừa vào trong miệng đã biến thành một dòng khí lạnh như băng xông thẳng đến tứ chi bách hải!

Linh khí đậm đặc tới cực điểm từ trong đó phát ra tràn ngập khắp kinh mạch, xương cốt trên toàn bộ cơ thể Diệp Khôn. Tất cả giống như đang muốn nổ tung lên!

- Thao Thiết chi vị!

Trong lòng Diệp Khôn thâm niệm. Một khắc sau, một luồng lực hút bỗng trào ra từ dạ dày hút sạch đồng linh khí đậm đặc vào trong. Dưới tác dụng của Thao Thiết chi vị, đồng linh khí đã bị chuyển hóa, hấp thụ rồi biến thành nguyên lực dung nạp vào trong đan điền!

Bên trong đan điền, bọc nguyên lực màu tuyết trắng giống như bào thai đang không ngừng được củng cố. Mỗi lần nó đập lên một cái đều phát ra một luồng sức sống vô cùng dồi dào!

Nhịp đập càng lúc càng nhanh. Dần dần, âm thanh đã vang lên khắp cả căn phòng...

- Thịnh thịnh! Thịnh thịnh! Thịnh thịnh!

Từng tiếng đập vang lên không ngừng. Từ từ, Diệp Khôn đã cảm nhận được rõ cái bọc nguyên lực màu tuyết trắng này đã bắt đầu đập lên liên tục. Ngay sau đó, nó chợt thoát khỏi sự trói buộc của đan điền, chạy dọc theo kinh mạch phóng lên phía trên!

- Hự!

Diệp Khôn kêu lên một tiếng đau đớn. Cái bọc nguyên lực này thật sự mạnh mẽ. Ở những nơi nó đi qua, kinh mạch đều bị ép mở rộng ra. Quá trình này chính là bước đầu tiên trong việc đánh vào bình cảnh Trúc Cơ - "Mở rộng kinh mạch"!

Sử dụng nguyên lực mạnh mẽ mở rộng kinh mạch. Mà trong quá trình này, chỉ cần xuất hiện một chút xíu sai lầm nào đều có thể khiến cho kinh mạch bị phá hủy!

Hai bên thái dương của Diệp Khôn toát ra mồ hôi lạnh. Thế nhưng, ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như trước.

Chút đau đớn này so với nỗi khổ lúc "Luộc máu" tiến giai cảnh giới "Thú Thế" thật sự không đáng là gì!

Bọc nguyên lực chạy dọc theo kinh mạch đang không ngừng di chuyển về phía trước. Cuối cùng, sau khi đi tới giữa ấn đường cùng gáy, một cái lực lượng vô hình bỗng tràn ra từ trong bọc nguyên lực.

Diệp Khôn biết rõ đây chính là âm hồn của hắn!

Nguyên lực dung hợp với âm hồn để tẩy đi cặn bã trong âm hồn tạo thành nguyên thần!

- Oánh!

Trong đầu giống như vừa vang lên một tiếng sấm. Diệp Khôn chỉ cảm giác thấy đầu mình loạn hết lên. Ngay sau đó, hắn bỗng cảm thấy bản thân mình như đang ở trong hư vô, cơ thể nhẹ nhàng bay bổng.

Hắn vươn hai tay ra đằng trước. Thế nhưng, cái xuất hiện không phải là cánh tay mà chính là một luồng ánh sáng màu trắng.

Đây là nguyên thần!

Trong lòng Diệp Khôn cảm thấy mừng rỡ. Hai bước đầu tiên cho việc đánh vào Trúc Cơ đã được hoàn thành. Hiện giờ chỉ còn lại một bước cuối cùng nữa chính là tiến vào bên trong thức hải!

Theo lời của Diệp Nam Thiên, giai đoạn đánh vào Trúc Cơ có tổng cộng ba bước chính là: "Mở rộng kinh mạch", "Ngưng thần" và "Nhập hải". Cái gọi là "Nhập hải" chính là mở ra thức hải!

Quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp. Có người phải mất ba ngày, có người cần một tuần, thậm chí là cả một tháng. Do cơ thể con người giống như một cái thế giới. Tuy nhìn nó rất nhỏ bé, thế nhưng nếu nhìn bằng nguyên thần thì sẽ thấy nó rộng lớn vô cùng. Thậm chí, đã có không ít người trong lúc đánh vào bình cảnh đã bị lạc trong chính cơ thể của mình. Sau đó, họ đã bị biến thành một người ngu si, đần độn.

Thế nhưng, đối với Diệp Khôn mà nói, điều này không thành vấn đề!

Bởi vì thức hải của hắn đã được Thao Thiết đã thông!

Diệp Khôn ngẩng đầu nhìn xung quanh. Rất nhanh, một tia sáng bỗng xuất hiện ra trước mắt hắn.

- Chỗ kia!

Ánh mắt Diệp Khôn sáng lên, hắn nhanh chóng bay về hướng có ánh sáng.

Không biết bay được bao lâu, từ từ, một cánh cửa bằng ánh sáng bỗng xuất hiện trước mắt Diệp Khôn. Diệp Khôn không hề do dự đâm thẳng vào trong.

- Oánh!

Thức hải bỗng bị chấn động. Bên trong, một cái bóng yêu thú khổng lồ đang khoanh chân ngồi dường như vừa nhận ra cái gì đó, cái bóng ngẩng đầu, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt:

- Đã tới rồi sao? Thằng quỷ nhỏ, đúng là chậm chạp!

Khắc sau, một quả cầu ánh sáng bỗng xuất hiện trong thức hải. Tiếp đó, quả cầu ánh sáng từ từ biến thành hình dáng của Diệp Khôn.

- Không hẳn là chậm. Đã bao lâu rồi?

Diệp Khôn nhìn về phía Thao Thiết. Có lẽ do sự hưng phấn khi vừa đạt tới Trúc Cơ nên hắn nhìn cái mồm khổng lồ của Thao Thiết cũng cảm thấy gần gũi.

- Hừ! Đã qua nửa ngày rồi. Thằng nhóc, mau ra ngoài làm nốt một chuyện nhỏ nữa đi. Bản tôn đang rất muốn uống linh nhũ đây! Khắc khắc khắc!

Thao Thiết cười to nói. Cái miệng rộng chảy ra đầy nước miếng trông vô cùng tham lam.

Diệp Khôn lắc đầu. Có đôi khi, hắn thật sự hoài nghi Thao Thiết bị rơi vào kết cục hiện tại là do sự tham lam gây nên.

Tuy nhiên, cho dù hắn có hỏi thì đoán chừng hắn cũng không nhận được câu trả lời.

Dạo quanh một vòng bên trong thức hải, một khắc sau, tia sáng trong mắt nguyên thần cũng từ từ mờ đi. Bên trong căn phòng ở tầng hai, Diệp Khôn đang khoanh chân bỗng mở hai mắt ra!

- Oánh!

Trong nháy mắt, Diệp Khôn chợt cảm giác thấy cái thế giới này đã trở nên vô cùng rõ ràng. Lúc trước, hắn chỉ có thể dùng tai, mắt, mũi, miệng để cảm nhận thế giới. Thế nhưng, sau khi ngưng tụ được nguyên thần, hắn lại có thể dùng một loại phương pháp khác để cảm nhận.

Trong đầu vừa nghĩ, một luồng thần thức bỗng tuôn ra từ trên người. Trong chu vi một trượng quanh người, cho dù là một hạt bụi rất nhỏ hắn vẫn có thể thấy được rõ ràng!

Diệp Khôn cũng cảm giác được rằng trong không khí dường như cũng tồn tại vô số những sinh vật rất nhỏ bé. Thậm chí những sinh vật này còn có thể theo đường hô hấp chui vào bên trong cơ thể. Thế nhưng hiện giờ, dưới tác dụng của thần thức, Diệp Khôn còn thấy được những sinh vật nhỏ trong không khí đang bị tiêu diệt nhanh chóng.

Hóa ra còn có loại sinh vật kỳ lạ thế này!

Trong lòng Diệp Khôn thầm khiếp sợ cái thế giới thần kỳ này. Hắn đang muốn đứng lên thì đột nhiên cảm thấy cơ thể mình rất yếu.

Cũng khó trách, hiện giờ đan điền của hắn đang trống rỗng không có thứ gì. Bên trong cơ thể lại chỉ còn mỗi một chút xú linh khí vừa mới hút vào.

- Ọc ọc...

Tiếng bụng sôi vang lên. Con đói đã lâu không gặp khiến hai mắt Diệp Khôn trợn lên.

Nhưng, đang lúc hắn chuẩn bị móc linh dược ra, bên trong đan điền bỗng tuôn ra một luồng lực hút dữ dội!

- Hút...

Linh khí xung quanh theo đường hô hấp cùng lỗ chân lông tràn vào trong cơ thể. Sau khi thông qua kinh mạch vào tới đan điền, những luồng linh khí này bắt đầu xoay tròn, ngưng tụ với tốc độ càng lúc càng nhanh bên trong đan điền. Nó giống như đã hóa thành một cái lốc xoáy khổng lồ.

Lốc xoáy giống như một cái động không đáy hút hết đồng linh khí xung quanh vào. Tiếp đó, Thao Thiết chỉ vị của Diệp Khôn cũng bắt đầu cắn nuốt điên cuồng...

Bên ngoài căn lầu, hai người đệ tử Diệp gia đang đứng thẳng tắp bảo vệ. Hai người lúc này đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

- Huynh nói Diệp Khôn có thể tiến giai được hay không?

Một người tu sĩ trẻ tuổi hỏi đùa.

- Hừ, im mồm đi. Từ giờ đừng xem hán như thằng bé còn chạy theo đít Diệp Kiền như ngày xưa nữa. Hiện giờ hán chính là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của Diệp gia. Việc hán đánh vào Trúc Cơ đối với chúng ta mà nói chính là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Một người tu sĩ trung niên khẽ trừng mắt, trách móc tên kia.

Người tu sĩ trẻ tuổi nghe vậy liền lúng túng. Y đang muốn mở miệng nói thêm thì bỗng cảm nhận được điều gì đó, nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh một cái:

- Huynh có cảm giác được rằng linh khí xung quanh...

- Hà?

Thấy y hỏi vậy, người tu sĩ kia cũng nhận ra đôi chút. Gã nhắm mắt lại cảm nhận, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi:

- Linh khí giống như đã trở nên mỏng hơn. Không, dường như chúng đang phóng tới bên trong!

Gã hoảng sợ quay đầu lại nhìn căn phòng trên tầng hai.

Chẳng lẽ...

Trong lúc đó, ở đại sảnh nghị sự của Diệp gia, một đám người thuộc tầng lớp trên Diệp gia đang cùng nhau thương thảo việc tuyển chọn người trẻ tuổi đi tham dự Chư Quốc Vô Đẩu Hội được tổ chức tại nước Thiên Phong vào nửa tháng sau.

- Đáng tiếc, Diệp Nguyệt đã hơn hai mươi lăm tuổi rồi. Nếu như thời gian sớm hơn nửa năm... Ài...

Một vị trưởng lão cảm thấy hơi đáng tiếc nói.

- Những đệ tử khác tham gia lần Chư Quốc Vô Đẩu Hội này cũng chỉ giống như nhân vật phụ mà thôi. Chủ yếu chính là hai người Diệp Khôn cùng Diệp Ứng.

Ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, Diệp Thanh Bình từ tốn nói.

Diệp Nam Thiên gật đầu. Dĩ nhiên ông cũng đồng ý với câu nói của Diệp Thanh Bình. Mặc dù lời nói này có hơi tàn nhẫn với tám tên đệ tử khác của Diệp gia, thế nhưng sự thật vẫn luôn là sự thật.

Dựa theo quy tắc của Chư Quốc Vô Đẩu Hội, mỗi nước trong hai mươi quốc gia đều phải tự mình phái ra mười tên đệ tử tới tham dự. Mặc dù điều đó có vẻ rất công bằng, thế nhưng trên thực tế, việc này đối với các nước lớn như nước Thiên Phong thì thật sự dễ dàng khi chọn ra mười tên đệ tử ưu tú nhất đến tham dự. Không giống như nước Vạn Trúc nhỏ bé, toàn bộ nguồn tài nguyên chỉ đủ tập trung bồi dưỡng ra được hai, ba người đã là rất tốt rồi. Về phần những đệ tử khác tham gia chỉ như nhân vật phụ, giống như một người hầu theo thái tử đi học.

Chân chính đoạt được thành tích cũng chỉ có hai người Diệp Khôn cùng Diệp Ứng mà thôi!

Đặc biệt là Diệp Khôn!

Ở bên trái ghế trung tâm, Diệp Long Chiến cười nói:

- Hiện giờ Diệp Ứng đã đạt tới đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Thực lực lúc này của nó so với lão phu năm đó đi tham dự cũng không kém là bao. Việc lọt vào top năm mươi có vẻ khá dễ dàng. Nếu như vận may khá tốt, nó còn có thể lọt vào top ba mươi người đứng đầu. Điểm mấu chốt chính là Diệp Khôn có thể đạt tới Trúc Cơ hay không. Nếu như nó thành công, Diệp gia chúng ta lần này có thể một tiếng vang...

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Diệp Long Chiến đột nhiên thay đổi. Lão hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Không chỉ có lão mà ngay cả Diệp Nam Thiên, Diệp Thiên Khung, Diệp Thanh Bình cùng Diệp Thiên Nhai đều cảm nhận được điều gì đó. Tất cả cùng đứng bật dậy khỏi ghế.

- Chẳng lẽ là Diệp Khôn? Không thể nào, hiện giờ chưa tới một ngày mà!

Diệp Nam Thiên thất thần nhìn về hướng hậu viện. Không quan tâm tới cử chỉ thất lễ vừa rồi, ông bật người phóng thẳng về hướng hậu viện. Ở phía sau, đám người Diệp Thiên Khung, Diệp Long Chiến đều mất hết vẻ lão thái ngày thường, tất cả đều bước như bay theo sát Diệp Nam Thiên.

Dần dần, không chỉ là tu sĩ Trúc Cơ mà ngay cả một số tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng cũng cảm nhận được một cái lực hút truyền tới từ phía hậu viện. Nó giống như đã hút hết hơn một nửa linh khí của Diệp phủ về hướng đó.

Cái dị tượng dường như khá quen thuộc đã khiến cho cả Diệp gia bị kinh động!

Q.1 - Chương 61: Nước Thiên Phong, Lão Tử Tới Đây

Hậu viện Diệp phủ.

Hiện giờ, hai người đệ tử chịu trách bảo vệ của Diệp gia đã đứng sang hai bên.

Phía trước căn lầu, Diệp Nam Thiên cùng bốn người tu sĩ Trúc Cơ còn lại của Diệp gia đang dùng ánh mắt lo âu nhìn chăm chăm vào căn lầu.

- Như bình thường thì phải đi ra rồi chứ? !

Diệp Thiên Nhai nuốt nước miếng, nhấp đôi môi khô nói.

- Dù sao vẫn chưa hết một ngày, có thể nó vẫn còn cần thêm chút thời gian.

Ánh mắt Diệp Thanh Bình vẫn đang nhìn chăm chăm vào căn lầu. Thậm chí, ngay cả chiếc lá trúc bị thổi bay xuống đầu lão cũng không cảm nhận được.

Lúc này, bên trong căn lầu, Diệp Khôn đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Bên cạnh hắn là hai bình ngọc rỗng.

- Thăng nhóc, bây giờ bản tôn muốn ngủ say một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian này, nếu như không có chuyện gì thì đừng có quấy rầy bản tôn.

Bên trong thức hải, Thao Thiết nói xong câu đó liền không phát ra âm thanh nào khác nữa. Sau khi nhận lại quyền khống chế, Diệp Khôn nhắm mắt cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể mình.

Trong đan điền, một luồng khí xoáy màu trắng tinh đang chậm rãi xoay tròn. Uy năng ẩn chứa trong luồng khí xoáy trắng tinh còn mạnh hơn xa nguyên lực lúc trước.

Đây chính là luồng xoáy pháp lực?

Diệp Khôn cảm nhận được mỗi lần luồng khí xoáy này quay tròn, nó lại hấp thu được rất nhiều linh khí. Mà tốc độ quay càng nhanh, số linh khí được hấp thu sẽ càng tăng.

Có tin đồn nói rằng bên trong bí tịch tứ phẩm có pháp môn gia tăng tốc độ quay tròn của luồng khí xoáy. Đáng tiếc cái "Ngự Thú Tâm Kinh" mà Diệp Khôn tu luyện chỉ là bí tịch nhị phẩm, bên trong không có loại pháp môn này.

Thế nhưng, cho dù là vậy, Diệp Khôn vẫn cảm nhận thấy rõ tốc độ hấp thu linh khí của mình bây giờ đã nhanh hơn lúc chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng từ hai đến ba lần!

Nếu như đổi thành bí tịch tứ phẩm trở lên, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng đến mức độ nào đây? !

Diệp Khôn hít vào một hơi dài. Trong đầu nhớ lại lời Diệp Nam Thiên nói lúc hai người đi tới đây.

Tu sĩ sau khi đạt tới Trúc Cơ có thể thông qua nguyên thần ngưng luyện linh khí trong cơ thể thành pháp lực bằng luồng xoáy trong đan điền. Mà nền tảng ban đầu của tu sĩ Trúc Cơ chính là pháp lực!

Dĩ nhiên, cảnh giới Trúc Cơ cũng được chia làm bốn cấp độ. Bình thường, tu sĩ vẫn thuận miệng gọi chúng là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh.

Mà bốn cấp độ này ứng với Khí Toàn kỳ, Khí Phách kỳ, Khí Hải kỳ cùng Pháp Đan kỳ.

Khí Toàn kỳ chính là luồng xoáy pháp lực lúc ban đầu. Lúc này, tu sĩ phải trải qua quá trình tích lũy, hấp thu linh khí không ngừng, sau đó ngưng luyện linh khí thành pháp lực dung nhập vào luồng xoáy. Sau khi luồng xoáy đầu tiên lớn mạnh tới cực hạn sẽ sinh ra luồng xoáy thứ hai, tiếp đó sẽ là luồng xoáy thứ ba. Sau khi ba luồng xoáy lớn ngưng kết lại thành phách khí sẽ đạt tới Khí Phách kỳ. Hiện tại, Diệp Nam Thiên đang dừng lại ở cấp độ này.

Sau khi tu sĩ đạt tới Khí Phách kỳ, pháp lực bên trong đan điền sẽ từ dạng khí chuyển sang thành dạng lỏng. Sau khi hình thành được ba cái phách khí, pháp lực sẽ hoàn toàn biến thành dạng lỏng. Mà sau khi ba cái phách khí từ từ hợp lại thành một điểm, trong đan điền sẽ ngưng tụ thành khí hải, đạt tới Khí Hải kỳ.

Lúc này, pháp lực bên trong đan điền của người tu sĩ sẽ dâng trào như sóng biển. Khi phóng pháp lực sẽ giống như sóng biển cuộn trào. Chỉ cần gió tay giờ chân đã có thể dễ dàng đánh bại tu sĩ Khí Toàn kỳ và Khí Phách kỳ, có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ. Còn bên trong khí hải, pháp lực ở dạng lỏng cũng đang dần dần biến thành trạng thái rắn. Sau khi pháp lực đã hoàn toàn chuyển sang thể rắn, khí hải sẽ co lại ngưng kết thành đan. Đây chính là dấu

hiệu đã đạt tới đỉnh của Trúc Cơ.

Đạt tới Pháp Đan kỳ chính là đã bước được nửa bước vào Kim Đan!

Hiện giờ, Diệp Khôn vừa mới đạt tới Trúc cơ, còn đang ở giai đoạn đầu tiên của Trúc Cơ - cũng chính là Khí Toàn kỳ, luồng xoáy khí duy nhất đang chậm rãi chuyển động trong cơ thể hắn đã ẩn chứa lực lượng rất mạnh khiến hắn càng mong muốn đạt tới Khí Phách kỳ. Thậm chí là cả Khí Hải kỳ!

Tuy nhiên, hiện giờ hắn cũng không muốn tiếp tục tu luyện.

Diệp Khôn đứng dậy vươn hai tay ra phía trước, chỉ thấy hai lòng bàn tay bắt đầu tuôn ra pháp lực, dần dần biến thành một bàn tay bằng pháp lực. Ngay sau đó, Diệp Khôn giờ tay hướng về phía cái bàn. Hắn đứng từ xa khẽ nhấc một cái, chiếc bàn đã trực tiếp bị nâng lên!

Phát lực từ xa!

Đây chính là năng lực mạnh mẽ của tu sĩ sau khi đạt tới Trúc Cơ!

Có thể nói, hiện giờ hắn không cần phải tự dùng chính cơ thể mình thi triển ra chiến kỹ Mô Phòng Thú giống như bình thường nữa!

Tuy nói trước khi Trúc Cơ, chiến kỹ Ngũ Hành cùng Khí chiến kỹ có thể đứng từ xa công kích người khác; thế nhưng, tác dụng của nó vẫn thuộc các loại chiến kỹ. Nếu như không phải ở trong lõi đài nhỏ hẹp mà đổi thành một khu đất rộng lớn, Diệp Khôn biết đến mười loại phương pháp có thể dễ dàng tránh né công kích từ chiến kỹ Ngũ Hành cùng Khí chiến kỹ.

Thế nhưng, đã đạt tới Trúc Cơ thì lại khác. Do nguyên lực đã ngưng tụ thành nguyên thần nên tu sĩ có thể sử dụng thần thức. Trong lúc đang thi triển chiến kỹ, tu sĩ hoàn toàn có thể dùng thần thức điều khiển chiến kỹ bám sát theo đối thủ. Giống như ngày trước Lưu Phong đứng từ xa thi triển Quy Nguyên Kiếm Chỉ, cho dù cách nhau khá xa, lão vẫn có thể đánh trúng cánh tay đang bóp cổ Lưu Dong của Diệp Khôn. Sau đó Diệp Khôn xuất ra đòn sát thủ, Lưu Phong chỉ còn biết ôm hận ra tay. Cái cảm giác toàn thân đang bị khóa chặt mà Diệp Khôn cảm nhận được lúc đó chính là tác dụng của thần thức.

Dĩ nhiên, cái này cũng không phải là khóa chặt hoàn toàn. Nếu như kẻ địch có thần thức mạnh mẽ thì y hoàn toàn có thể dùng thần thức của mình phá chiến kỹ được điều khiển bằng thần thức khiến người kia bị mất tập trung. Giống như Diệp Nam Thiên ra tay với Lưu Phong ngày trước. Vì muốn Lưu Phong bị thương nặng và không để cho lão kịp né tránh, Diệp Nam Thiên đã sử dụng công kích cận thân!

Trừ điều đó ra, thần thức cũng có khoảng cách nhất định. Giống như Diệp Khôn vừa mới đạt tới Trúc Cơ, thần thức chuẩn xác cũng chỉ tỏa ra được phạm vi gần một trượng. Nếu như hắn sử dụng thần thức lan ra thì cùng lắm chỉ được mười trượng.

Diệp Khôn hạ cái bàn xuống, sau đó nhìn về hướng cái đỉnh vàng đang cách đó bốn đến năm trượng. Tuy nói đỉnh hương này nhỏ hơn loại đỉnh đồng bình thường, thế nhưng nó cũng phải nặng tới một vạn cân!

Sau khi tụ pháp lực trên tay, Diệp Khôn lại giờ bàn tay về phía đỉnh hương rồi chậm rãi phát lực!

Một tiếng động nhỏ vang lên. Cái đỉnh hương bằng vàng ròng đã được hắn từ từ nhấc lên. Thế nhưng, chỉ một lúc sau, Diệp Khôn bỗng cảm thấy pháp lực trong tay đã tản ra, đỉnh hương cũng hạ xuống mặt đất!

- Xem ra lực lượng của pháp lực yếu hơn rất nhiều so với lực lượng của cơ thể. Tuy nhiên điều này cũng bình thường. Hiện giờ mình mới chỉ là tu sĩ Khí Toàn kỳ, mới chỉ có một cái xoáy khí. Nếu như mình sử dụng chiến kỹ, dung hợp pháp lực cùng lực lượng cơ thể với nhau, lực lượng cơ thể đã đạt tới một vạn ba ngàn cân, cộng thêm với pháp lực thì sẽ đạt tới hai vạn một ngàn hoặc hai vạn hai ngàn cân. Hơn nữa, hiện giờ mình đã đạt tới Trúc Cơ, mình đã có thể giải phóng ra trạng thái ba đuôi trong chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ rồi!

Diệp Khôn bóp chặt bàn tay. Trong mắt rực lên ánh sáng!

- Nước Thiên Phong, các ngươi chờ đó. Món nợ anh trai ta, trong lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này ta sẽ bắt các ngươi phải phun ra chút máu!

...

Sau khi đạt tới Trúc Cơ, Diệp Khôn phải mất một ngày củng cố lại pháp lực bên trong cơ thể. Hiện tại hắn mới bước ra khỏi phòng, không ngờ lại bắt gặp năm người Diệp Nam Thiên đang đứng ở ngoài.

Nhìn nụ cười thoải mái trên khuôn mặt bọn họ, sự lo lắng trong lòng Diệp Khôn cũng giảm đi rất nhiều.

Nửa tháng tiếp theo, Diệp Khôn lại trở vào trong dãy núi Phong Tuyết. Trải qua hơn nửa tháng thực chiến, đặc biệt là vài lần kịch chiến cùng mấy con yêu thú cấp hai, hắn đã hoàn toàn nắm giữ được kỹ xảo khi đối chiến của tu sĩ Trúc Cơ. Cũng trong nửa tháng này, Diệp gia cũng đã đem tin tức Diệp Khôn đạt tới Trúc Cơ che giấu thật kín đáo. Dù sao, mỗi người trong Diệp gia đều hiểu rõ lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này chính là khảo nghiệm lớn nhất của Diệp gia. Mà bản thân Diệp Khôn lại chính là nhân tố quyết định xem Diệp gia có thể vượt qua khỏi nguy cơ lần này hay không!

Trong nửa tháng Diệp Khôn một mình tu luyện, Diệp gia đã chọn lựa ra được mười người tu sĩ dưới tuổi hai mươi lăm đi tham dự. Ngoại trừ Diệp Khôn cùng Diệp Ứng, mười người này hầu như đều là tu sĩ Tiên Thiên đệ thất tầng hoặc Tiên Thiên đệ bát tầng. Mà Diệp Nhạn cũng được có mặt trong nhóm này.

Vào thời điểm cách ngày tổ chức Chư Quốc Vô Đẩu Hội khoảng mười ngày, trước cổng thành Trúc Hải, mười chiếc xe ngựa cùng hơn mười con tuấn mã tạo thành một đoàn xe đang từ từ chạy ra khỏi thành.

- Diệp Khôn chưa tới ư?

Phía trước đoàn xe, Diệp Thanh Bình đang cười tuấn mã bỗng cau mày, hai mắt nhìn về hướng dãy núi Phong Tuyết.

Đội ngũ của Diệp gia lần này được chính Quốc chủ Diệp Nam Thiên tự mình lãnh đạo, hai vị Đại trưởng lão Diệp Thanh Bình cùng Diệp Thiên Nhai đi trước hộ tống. Về phần hai vị Thái thượng trưởng lão Diệp Thiên Khung cùng Diệp Long Chiến do đã lớn tuổi, cộng thêm linh mạch của Diệp gia còn cần người bảo vệ nên họ đã ở lại Diệp gia.

Nhưng, cho dù là vậy, số lượng tu sĩ Trúc Cơ của Diệp gia tính thêm cả Diệp Khôn đã có tới bốn người!

- Chắc là sắp tới rồi!

Thiên Nam Thiên ở bên cạnh cười nói. Ông vừa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng huýt gió vọng lại từ đằng xa.

- Nhìn kia, tới rồi đó.

Diệp Nam Thiên cười nói. Sâu trong mắt ông hiện lên sự khen ngợi.

Từ trong tiếng huýt gió, ông đã nhận thấy thực lực hiện giờ của Diệp Khôn đã tăng lên không ít so với nửa tháng trước.

Một lúc sau, bóng hình Diệp Khôn đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Bay lên nhảy xuống mấy cái đã đuổi kịp đoàn xe.

- Tộc trưởng, cháu đã đến muộn.

Diệp Khôn cười cười, chấp tay lại nói.

- Lên ngựa đi!

Diệp Nam Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Khôn, sau đó quay đầu lại quát lớn:

- Xuất phát, đi tới thành Thiên Phong!

Nói xong, ông vung roi điều khiển tuấn mã dẫn đầu chạy về phía cuối con đường lớn. Diệp Khôn tung mình lên ngựa, bên trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ vô cùng thích thú cùng tò mò.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn được rời khỏi thành Trúc Hải. Rốt cuộc thế giới bên ngoài có hình dạng thế nào? !

Hắn vung roi ngựa đuổi theo đoàn xe phía trước. Trong lúc đó còn thấp thoáng nghe được âm thanh khá nhỏ do hắn phát ra:

- Nước Thiên Phong, lão tử tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Ngự Yêu Phường

Thành Thiên Phong, thủ đô nước Thiên Phong.

Nước Thiên Phong là một trong ba nước mạnh nhất thuộc hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Nó cũng là một quốc gia có lịch sử lâu đời nhất trong số hai mươi quốc gia. Vậy nên, thành Thiên Phong chắc chắn sẽ không khó nhìn như thành Trúc Hải.

Tường thành hùng vĩ cao tới gần trăm trượng. Cổng thành khổng lồ rộng bốn mươi trượng, cao khoảng ba mươi trượng. Từ bên trong thành vang lên từng tiếng động lớn ồn ào đủ thấy tòa thành này phồn hoa tới mức nào.

Sau khi làm thủ tục lưu lại ở cổng thành, đội ngũ Diệp gia đi theo con đường chính vào trong thành. Vừa vào trong thành, từng tiếng người nói chuyện đinh tai nhức óc bỗng ào tới. Tiếng người bán hàng rong cùng người đi đường hỏi giá, tiếng rao bán từ những cửa hiệu và còn cả tiếng người cãi vã nơi đầu phố cùng các loại tiếng động lớn ầm ĩ bên tai.

Nhìn dòng người đông nghịt trước mặt, Diệp Khôn hít sâu một hơi:

- Không hổ danh là thủ đô của một cường quốc trong hai mươi nước vùng Nam bộ.

- Nơi này sao so được với thủ đô của Đế quốc Vân Cảnh. Chắc chắn lần sau đệ sẽ được tham gia đoàn đi sứ tới Đế quốc Vân Cảnh, đến đó rồi đệ sẽ biết cái gì mới được gọi là phồn hoa.

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng vang lên bên tai Diệp Khôn. Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Diệp Ứng ở bên cạnh đang cười ngửa đi về phía trước.

- Đế quốc Vân Cảnh...

Trong mắt Diệp Khôn hiện lên vẻ mong chờ, nói nhỏ:

- Nơi đó thế nào?

- Nơi đó...

Diệp Ứng liếc Diệp Khôn một cái. Trải qua trận đấu với Lưu Dong ngày trước, quan hệ của hai người đã hơi dịu lại. Sau khi do dự một lúc, gã khẽ nói:

- Nơi đó rất lớn, ít nhất cũng phải to hơn thành Thiên Phong này một trăm lần.

- Gấp thành Thiên Phong một trăm lần? !

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh.

Nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Khôn, Diệp Ứng lắc đầu, khẽ thở dài:

- Đứng quá mong chờ được tới đó. Nói thật, huynh thực sự không mong mình được đi qua nơi này.

- Bởi vì bọn họ rất mạnh ư?

Hai mắt Diệp Khôn khẽ nheo lại. Nhớ tới câu nói dốc cạn đáy lòng của Diệp Ứng sau khi bị đánh bại trên lôi đài, hắn nhoen miệng cười:

- Nhìn đi, không phải đệ đã đạt Trúc Cơ rồi sao? Chỉ cần chúng ta không bao giờ ngừng bước, khoảng cách giữa chúng ta với bọn họ sẽ càng ngày càng gần.

Diệp Khôn nói xong liền giắt cương phóng ngựa lên phía trước hỏi Diệp Nam Thiên.

- Càng ngày càng gần... Nói thì dễ.

Diệp Ứng gượng cười một tiếng, sau đó sững sờ nhìn bóng lưng Diệp Khôn đến xuất thần.

...

Là quốc gia đứng ra tổ chức Chư Quốc Vô Đấu Hội, nước Thiên Phong dĩ nhiên đã có kế hoạch sắp xếp cho những nước tới tham dự. Đội ngũ của Diệp Khôn vừa mới vào thành đã có tu sĩ nước Thiên Phong được phái đến tiếp đón, hướng dẫn cả đoàn Diệp gia vào bên trong thành.

Nước Thiên Phong khi xưa cũng không lớn được như bây giờ. Nghe đồn, vào mấy trăm năm trước, thành Thiên Phong chỉ lớn bằng nội thành bây giờ. Theo thời gian nước Thiên Phong không ngừng phát triển, thành Thiên Phong cũng được mở rộng thêm. Mà khu vực nội thành hiện giờ đã trở thành lãnh địa của người thống trị nước Thiên Phong - Trần gia.

Thế nhưng, khu vực nội thành này cũng lớn hơn thành Trúc hải rất nhiều...

Dưới sự hướng dẫn của tu sĩ nước Thiên Phong, đoàn đội ngũ Diệp gia đã được mời tới một cái viện độc lập có thể chứa được mấy trăm người ở thành Tây. Xung quanh cái viện này còn có hơn hai mươi cái viện khác cũng giống y như vậy. Hiển nhiên đây đều là nơi nghỉ ngơi của các nước tới tham dự Chư Quốc Vô Đấu Hội. Trong số đó đã có một vài cái viện đậu đầy xe ngựa trước cửa, cổng chính còn được cắm thêm là cờ của quốc gia mình. Đây chính là một dấu hiệu cho người khác thấy viện này đã có người ở.

- Nước Tề, nước Đại Chu, nước Ngũ Kiếm, nước Nam Sở... Hình như chỉ còn nước Thiên Kinh chưa tới.

Diệp Khôn trầm nghĩ trong lòng: "Xem ra chuyện bất hòa từ xưa đến nay giữa nước Thiên Kinh cùng nước Thiên Phong là thật."

Bỗng nhiên, trong đầu hắn chợt nghĩ tới hai người huynh muội Ngô Cương, Ngô Nam ở trong dãy núi Phong Tuyết. Không biết lần này có gặp lại được họ trong thành Thiên Phong này hay không.

- Các vị đạo hữu nước Vạn Trúc, đây chính là nơi nghỉ ngơi của các vị. Ngày mai, đặc sứ của Nam tam tông cùng đặc sứ tới từ Đế quốc Vân Cảnh sẽ cho gọi Quốc chủ các nước tới bàn bạc chuyện Chư Quốc Vô Đấu Hội. Nếu các vị đạo hữu khác không có việc gì làm thì có thể đi dạo quanh thành Thiên Phong. Trong đó, phía thành Nam cùng thành Tây chính là nơi sinh sống của dân chúng. Thành Bắc là chỗ tập trung của một số tán tu, nơi đó còn có phường thị giao dịch lớn nhất của người tu tiên trong toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ. Còn lại thành Đông là khu vực phồn hoa nhất của thành Thiên Phong chúng tôi. Ở đó có "Hãng buôn Thất Xảo", "Trần Bảo Cốc", "Ngự Yêu Phường" đều là các thương hội đến từ Đế quốc Vân Cảnh. Ba ngày

sau chính là thời điểm tổ chức Chư Quốc Vô Đẩu Hội, đến lúc đó sẽ có người đến thông báo cùng tiếp đãi các vị.

Người tu sĩ chịu trách tiếp đãi của nước Thiên Phong nói xong liền xoay người rời đi. Lúc này, mọi người Diệp gia mới nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

- Nhìn điệu bộ giống như mặt ngựa lên trời. Chỉ là mấy thương hội tới từ Đế quốc Vân Cảnh mở ra vài cửa hàng thôi mà.

Một tên đệ tử Diệp gia tỏ ra vẻ khinh thường. Chẳng qua, bên trong mắt y lại hiện lên sự ghen tuông.

Diệp Nam Thiên khẽ lắc đầu, quay lại dặn dò Diệp Thanh Bình:

- Ông hãy sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, ta phải đi chào hỏi mấy người bạn tốt đây.

Nói xong, ông quay đầu nhìn về đám đệ tử Diệp gia, nói lớn:

- Ta biết mọi người muốn ra ngoài dạo chơi. Thế nhưng, mọi người phải nhớ kỹ một điều là không được gây chuyện ở thành Thiên Phong này.

- Vâng ạ!

Đám đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia đều vội vàng đáp lời. Đối với phần lớn người trong số bọn họ, đây chính là lần đầu tiên được rời khỏi Diệp gia đi tới một nơi phồn hoa như thành Thiên Phong, dĩ nhiên bọn họ đều không muốn ở lại chỗ nghỉ. Bọn họ đang muốn ra ngoài tìm hiểu thêm về nơi thành thị phồn hoa này.

- Diệp Khôn, cùng đi xem phường thị ở thành Bắc không?

Một tên đệ tử Diệp gia hỏi Diệp Khôn.

- Ta không đi đâu. Ta chỉ định đi dạo một vài chỗ thôi.

Diệp Khôn mỉm cười từ chối. Chợt thấy người kia đi về phía đám người Diệp Ứng. Sau đó, một đoàn gồm mười mấy người đã cùng nhau lên đường.

Nhìn những người này đang rất háo hức cùng vội vàng, Diệp Khôn mỉm cười lắc đầu.

Sở dĩ hần cự tuyệt lời mời đi cùng đám người Diệp Ứng ra ngoài, lý do chủ yếu chính là hần đang muốn tới mấy cái thương hội lớn ở thành Đông bán chút đồ. Dù sao, hiện giờ trên tay hần cũng có không ít vật liệu của yêu thú cấp hai, cộng thêm với Kim Anh Thạch nhặt được ở đáy đầm lúc trước.

Dựa theo lời của Thao Thiết, dường như Kim Anh Thạch này chính là khoáng thạch tam phẩm. Hiện giờ trong tay hần có ba viên Kim Anh Thạch, nếu như lấy một viên ra bán thì hần sẽ kiếm được không ít linh thạch.

Những linh thạch này Diệp Khôn không dùng vào việc tu luyện. Sau khi hần tiến giai, Diệp Nam Thiên đã ban thưởng cho hần năm mươi hai viên linh thạch, số lượng đó đã đủ cho hần tu luyện rồi. Thế nhưng, nếu dùng số linh thạch đó mua linh khí thì còn lâu mới đủ.

Linh khí, nói đơn giản chính là những trang bị vũ khí được chế tạo đặc biệt dành cho tu sĩ. Ví dụ như những người tu luyện Khí chiến kỹ, nếu như họ sử dụng linh khí thì triển chiến kỹ sẽ phát ra uy lực lớn hơn xa so với sử dụng binh khí thông thường. Thế nhưng, công việc chế tạo linh khí lại vô cùng khó khăn. Nó đòi hỏi phải có trận pháp luyện khí do Luyện Khí Sư bố trí. Vậy nên, cho dù là linh khí nhất phẩm kém nhất cũng yêu cầu giá tiền không rẻ chút nào.

Hiện giờ chỉ còn ba ngày nữa sẽ tới thời điểm tổ chức Chư Quốc Vô Đẩu Hội. Diệp Khôn tự nhận thấy thực lực hiện giờ của hần đã có thể đánh một trận với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Thế nhưng, hần không bao giờ coi nhẹ đối thủ của mình. Huống hồ, nước Thiên Phong, nước Thiên Kinh cùng nước Tề là những quốc gia lớn, bọn họ có rất nhiều tài lực trang bị linh khí cho các tu sĩ tham gia thi đấu. Nếu hần muốn tăng thực lực của mình lên chỉ trong một thời gian ngắn, linh khí chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Linh khí cũng được chia thành chín phẩm. Mục đích lần này của Diệp Khôn chính là mua một cái linh giáp nhất phẩm hoặc nhị phẩm.

Sau khi dọn dẹp qua phòng mình, Diệp Khôn nói với Diệp Thanh Bình một tiếng rồi vác hành trang đi ra khỏi viện.

Dạo bước trên con đường lớn trong thành, Diệp Khôn gặp được không ít tu sĩ nước Thiên Phong. Tuy nhiên, khi những người này thấy gia huy nước Vạn Trúc trên người Diệp Khôn, bọn họ đều cười chế giễu vài tiếng, không muốn nói với hần bất cứ câu nào. Diệp Khôn cũng chẳng thèm để ý, một mình đi về hướng thành Đông.

Sau khi đi qua mấy con phố, một con đường phồn hoa bỗng xuất hiện trước mắt hần.

Trên con đường này chỉ có vài cửa hàng đang mở cửa. Thế nhưng, bên trong từng gian hàng lại hiện lên vẻ rất phồn hoa. Từng dòng người ra vào liên tục, giao dịch vật phẩm với mấy cửa hàng.

Diệp Khôn đi từ từ dọc con phố. Cuối cùng, một cửa hàng chiếm diện tích vài dặm bỗng hiện ra trước mắt hần. Nhìn ba chữ "Ngự Yêu Phường" mang phong cách cổ xưa phía trước, Diệp Khôn khẽ chớp mắt, sau đó bước vào bên trong.

Phần lớn số đồ vật hần muốn bán ra lúc này đều chính là những thứ trên người yêu thú. Chỉ cần nghe qua "Ngự Yêu Phường" là biết nơi đây có liên quan

tới việc mua bán yêu thú. Dĩ nhiên nơi đây chính là lựa chọn đầu tiên của hắn.

- Vị đạo hữu này, xin hỏi đạo hữu muốn bán hay mua đồ vậy?

Diệp Khôn vừa đi vào cửa hàng, một người nhân viên trẻ tuổi bỗng tươi cười bước ra tiếp đón.

- Cả hai. Tuy nhiên, đồ ta muốn bán chính là tài liệu trên người yêu thú cấp hai.

Diệp Khôn nhìn người nhân viên cửa hàng một cái, trong lòng hơi cảm thấy hơi kinh sợ. Hắn không ngờ một tên nhân viên bình thường trong Ngự Yêu Phưởng cũng là tu sĩ Tiên Thiên. Tuy nhiên, Diệp Khôn đã lấy lại tinh thần, bình tĩnh nói:

- Yêu thú cấp hai? !

Nụ cười trên mặt người nhân viên trẻ tuổi hơi cứng lại, y chợt cung kính hành lễ:

- Xin mời tiền bối đi theo tôi.

Diệp Khôn khẽ gật đầu, đi theo người nhân viên trẻ tuổi vào đại sảnh phía sau cửa hàng.

Đại sảnh trong cửa hàng của Ngự Yêu Phưởng rất lớn, có thể chứa được cả ngàn người. Bên trong đại sảnh là những quầy hàng có hình khuyên được kê sát vào tường. Xung quanh các quầy hàng có không ít những tu sĩ đang lưu luyến nhìn vào đó. Nếu như ưng ý với vật nào thì chỉ cần ngẩng đầu hỏi giá tiền. Trong số đó có không ít người nghe thấy giá tiền chỉ đành lắc đầu thờ dài. Thế nhưng cũng có những người ném tiền như rác. Mà không quản thế nào, những nhân viên cửa hàng lúc nào cũng mang theo một nụ cười nhạt trên mặt khiến cho người khác cảm thấy khá thân thiện.

Thế nhưng, người nhân viên trẻ tuổi cũng không đi vào những quầy hàng bên trong đại sảnh, y dẫn Diệp Khôn đi qua một lối đi dài và hẹp tới một gian phòng độc lập bên trong.

Một lát sau, người nhân viên trẻ tuổi dẫn theo một người tu sĩ tuổi trung niên tới.

Sau khi người tu sĩ trung niên đi vào căn phòng, y mỉm cười chấp tay thi lễ với Diệp Khôn:

- Tại hạ là Lý Hoành, chương quỹ thứ ba của Ngự Yêu Phưởng. Không biết đạo hữu muốn bán thứ gì?

Vừa nhìn thấy người tu sĩ nhỏ nhắn tuổi chừng ba mươi này, Diệp Khôn bỗng rung mình một cái.

Người tự xưng là chương quỹ thứ ba của Ngự Yêu Phưởng này rõ ràng là một tên tu sĩ Trúc Cơ!

Hiện tại, Diệp Khôn đã biết vì sao Diệp Ứng lại phản ứng như vậy rồi. Một người tu sĩ Trúc Cơ ở trong một quốc gia thuộc hai mươi nước vùng Nam bộ lúc nào cũng chiếm một vị trí vô cùng quan trọng. Thế nhưng, một người chương quỹ thứ ba của Ngự Yêu Phưởng thuộc chi nhánh ở nước Thiên Phong đã có tu vi Trúc Cơ. Vậy, thực lực chân chính của Ngự Yêu Phưởng phải mạnh tới mức độ nào? !

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Khôn không đổi sắc lấy hành trang từ trên lưng đặt xuống bàn. Hắn mở hành trang đồ ào ra một đồng vật liệu yêu thú.

Sau khi nhìn thấy đồng vật liệu, bất kể là Lý Hoành hay người nhân viên trẻ tuổi đều cảm thấy kinh hãi cùng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 63: Băng Tầm Giáp, Phong Hành Lý

Chỉ cần nhìn một cái, Lý Hoành đã nhận ra đồng vật liệu này không ít hơn số vật liệu trên người mười con yêu thú cấp hai.

Tuy nhiên, Lý Hoành là một con người từng trải, y rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường. Y cầm lên một phần vật liệu trên bàn, cẩn thận quan sát một lúc rồi nhủ thầm nói:

- Mặc dù những vật liệu này của các hạ đều là ở trên người yêu thú cấp hai, thế nhưng thứ có giá trị nhất là yêu hạch lại không có. Thứ cho tại hạ nói thẳng, giá trị của những vật liệu này... sợ rằng chỉ được hai mươi viên linh thạch.

- Hai mươi viên linh thạch?

Diệp Khôn khẽ cau mày lại.

- Nếu đạo hữu không tin thì có thể cầm bản danh sách này mà xem. Trị giá của mỗi loại vật liệu yêu thú đều được ghi rõ ràng ngay trên đó.

Lý Hoành mỉm cười, phất tay một cái. Người nhân viên phía sau lập tức lấy ra một quyển sách đưa cho Diệp Khôn. Sau khi nhìn qua một lúc, Diệp Khôn đã tin rằng Lý Hoành không nói dối. Tuy những vật liệu này có thể bán được với giá cao hơn ở ngoài phường thị, thế nhưng thứ Diệp Khôn định bán bây giờ không phải là đồng vật liệu này.

Hít sâu một hơi, Diệp Khôn móc Kim Anh Thạch từ trong túi eo ra, sau đó đặt lên trước mặt Lý Hoành, hỏi:

- Thế còn Kim Anh Thạch, Ngự Yêu Phường các người định trả giá bao nhiêu?

- Cái gì? Kim Anh Thạch? !

Sau khi nhìn thấy một viên đá sáng bóng màu vàng kim, vẻ mặt tươi cười của Lý Hoành liền biến mất. Y bỗng đứng vọt dậy, hô lên thất thanh.

Tuy nhiên, y chợt nhận ra mình đã hơi thất lễ. Lý Hoành hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, cầm Kim Anh Thạch trên bàn lên.

Cảm nhận được cái lạnh thấu xương trên viên đá, Lý Hoành bỗng phóng ra pháp lực màu trắng nhạt như sương mù tụ lại trên bàn tay. Pháp lực vừa tràn vào Kim Anh Thạch, từ bên trong nó bỗng phun ra một luồng hàn khí lạnh tới thấu xương. Trên bàn tay Lý Hoành bỗng được bao phủ bởi một lớp sương trắng.

- Đúng rồi, đây chính là Kim Anh Thạch.

Nhìn lớp sương trắng kia, trong mắt Lý Hoành hiện lên vẻ vui mừng. Y ngẩng đầu, từ từ giơ lên một ngón tay:

- Một trăm viên linh thạch!

Diệp Khôn khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười không nói gì. Từ sự thất lễ ban nãy của Lý Hoành, hắn đã nhìn ra được Kim Anh Thạch này có thể là vật phẩm mà bọn họ đang cần gấp. Vậy nên, hắn đương nhiên không vội vàng mở miệng.

Nhìn Diệp Khôn vẫn ngồi im tại chỗ, Lý Hoành thăm trách bản thân mình lúc nãy đã hơi hấp tấp. Tuy nhiên, dù sao y vẫn là một người chủ lòng quý của Ngự Yêu Phường. Sau khi do dự một lúc, y liền mở miệng:

- Hai trăm viên linh thạch, đây chính là cái giá cao nhất rồi. Không dẫu gì đạo hữu, mặc dù Kim Anh Thạch này là khoáng thạch tam phẩm, thế nhưng giá cả nhiều lắm cũng chỉ đến một trăm năm mươi viên linh thạch. Nếu như không phải đây là vật bán điểm đang cần gấp thì Lý nỗ sẽ không mua với giá hai trăm viên linh thạch đâu.

Diệp Khôn khẽ cau mày, lại lắc đầu thêm lần nữa. Hắn đứng dậy, định cầm Kim Anh Thạch rồi đi.

- Đạo hữu đừng bước!

Lý Hoành gượng cười lắc đầu. Nghĩ tới Kim Anh Thạch chính là vật mà vị Đại tiểu thư kia yêu cầu, y cắn răng nói:

- Đạo hữu, hai trăm năm mươi viên linh thạch là cái giá cuối cùng. Cho dù đạo hữu đem bán ở chỗ khác cũng không có cái giá nào cao hơn đâu!

Diệp Khôn dừng bước, trong lòng hắn biết không thể ép giá lên quá cao được. Hơn nữa, cái giá hai trăm năm mươi viên linh thạch đã vượt quá sự mong đợi của Diệp Khôn. Hắn cười nói:

- Được.

Lý Hoành cũng thở phào nhẹ nhõm. Y móc từ trong lồng ngực ra một cái túi linh thạch đưa cho Diệp Khôn. Bất chợt, y hơi chần chừ hỏi:

- Không biết trong tay đạo hữu có còn Kim Anh Thạch nữa không?

- Không còn.

Diệp Khôn mặt không đỏ, tim không đập gấp trả lời. Hắn giơ tay nhận lấy túi linh thạch, sau đó mở ra nhìn. Ngay tức khắc, bên trong bỗng hiện ra một vầng ánh sáng chói mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy!

Nhiều linh thạch thế này đã có thể mua được linh khí không kém rồi nhỉ?

Diệp Khôn kiểm tra lại một chút. Sau khi đếm đủ hai trăm bảy mươi hai viên linh thạch, hắn liền cất túi linh thạch này vào trong túi eo.

Tuy nhiên, hắn cũng không có ý rời đi mà ngẩng đầu cười hỏi:

- Thật ra, lần này tại hạ tới quý phường không chỉ vì muốn bán đồ mà còn muốn mua một ít linh khí. Không biết Lý đạo hữu có thể nói đại khái giá tiền

của linh khí cho tại hạ biết được không?

- Đạo hữu muốn mua linh khí?

Lý Hoành nghe vậy liền cười. Y đưa mắt với người nhân viên trẻ tuổi phía sau một cái, người kia liền đưa ra một cuốn sách. Lý Hoành cầm cuốn sách đưa cho Diệp Khôn, nói:

- Nếu đạo hữu muốn mua linh khí nhất phẩm thì có thể tự mình đi xem ở đại sảnh. Tuy nhiên, nếu đạo hữu muốn mua linh khí từ nhị phẩm trở lên, đạo hữu có thể xem đồng tư liệu được ghi chép cận kề ở trong cuốn sách này.

"Phong Hành Lý (giày), linh khí nhị phẩm, bên trong được khắc thêm chiến kỹ Ngũ Hành: 'Phong Hành'. Khi sử dụng hai chân sẽ gần như là cưỡi gió, tốc độ được tăng lên rất nhiều. Giá tiền là tám mươi viên linh thạch."

"Hắc Mang Kiếm, linh khí nhị phẩm, được luyện chế từ Hắc Mang Thiết, tăng thêm được rất nhiều linh khí truyền vào. Khi thi triển Khí chiến kỹ có thể tăng thêm hai thành uy lực. Giá tiền là bảy mươi lăm viên linh thạch.

"Vòng tay Ngũ Hành, linh khí nhị phẩm, được luyện chế từ những vật liệu ẩn chứa ngũ hành dung hợp với trận pháp. Khi đeo cái vòng tay này trên người, lúc thi triển chiến kỹ Ngũ Hành sẽ được tăng thêm hai thành uy lực. Giá tiền là chín mươi ba viên linh thạch.

"Liệt Cốt Dao, linh khí tam phẩm, sử dụng xương cốt của yêu thú cấp ba Kim Nhân Báo để luyện chế. Khi thi triển Khí chiến kỹ sẽ được tăng thêm ba thành uy lực. Trên thân dao có khắc chiến kỹ chuẩn tứ phẩm Liệt Cốt Dao Quyết. Giá tiền là bốn trăm tám mươi viên linh thạch."

...

Sau khi xem xong nhóm linh khí này, Diệp Khôn âm thầm tắc lưỡi một cái. Nên biết rằng, giá tiền của linh khí nhất phẩm thông thường chỉ có mười mấy, hai mươi viên linh thạch. Thế nhưng, giá tiền của linh khí nhị phẩm phải tăng lên gấp mấy lần. Về phần linh khí tam phẩm, giá tiền lại càng cao phải biết!

Tuy nhiên, tiền nào thì của nấy. Hiệu quả từ những linh khí này mang lại đều khiến Diệp Khôn nhìn mà thèm. Chẳng hạn như Phong Lý Hành, nếu như Diệp Khôn đi nó vào, sau đó giải phóng ra trạng thái ba đuôi, tốc độ của hắn có thể so sánh được với một số Trúc Cơ hậu kỳ rồi.

Hết khoảng thời gian một chén trà, Diệp Khôn mới xem xong hết cuốn sách ghi chép danh sách số linh khí nhị phẩm. Cuối cùng, ánh mắt của hắn dường như đã dừng lại trước Phong Hành Lý cùng với một cái linh giáp chuẩn tam phẩm Băng Tầm Giáp.

Băng Tầm Giáp, linh khí chuẩn tam phẩm, áo giáp trong bó sát người. Sử dụng tơ băng tằm bện thành, chất liệu mềm mại nhưng có tính dai rất lớn. Có thể ngăn được ba thành tổn thương!

Bởi vì bên trong không bố trí bất kỳ trận pháp nào cho nên Băng Tầm Giáp chỉ được coi là chuẩn tam phẩm. Thế nhưng, với đặc tính ngăn được ba thành tổn thương đã khiến cho Diệp Khôn động tâm!

Chẳng qua, giá của Băng Tầm Giáp cũng rất cao, đòi tận ba trăm viên linh thạch!

Nói cách khác, nếu như Diệp Khôn muốn mua cái Băng Tầm Giáp này, hắn nhất định phải lấy hết số linh thạch vừa bán Kim Anh Thạch cùng vật liệu yêu thú cấp hai lúc này cộng thêm với ba mươi viên linh thạch nữa mới đủ!

- Tại hạ muốn mua Băng Tầm Giáp cùng Phong Hành Lý với giá ba trăm viên linh thạch, thế nào?

Sau khi do dự một lúc, Diệp Khôn ngẩng đầu lên hỏi.

- Ô? Ánh mắt của đạo hữu rất tốt đó. Tuy cái Băng Tầm Giáp này chỉ là linh khí chuẩn tam phẩm, thế nhưng nó cũng có chỗ hơi đáng tiếc. Phải biết rằng Băng Tầm chính là yêu thú cấp bốn, loại tơ nó phun ra chính là vật liệu được dùng để luyện khí. Chỉ tiếc, trong lúc luyện chế đã xuất hiện sai sót khiến nó trở thành linh khí chuẩn tam phẩm. Nếu như đem so sánh về đặc tính, một số linh khí tam phẩm còn kém hơn cả nó. Ba trăm viên linh thạch đã là cái giá thấp nhất rồi.

Trên mặt Lý Hoành hiện lên nụ cười khôn khéo. Trong lúc Diệp Khôn đang thất vọng, y bỗng nhiên đổi giọng:

- Tuy nhiên, nếu đạo hữu có thể đưa cho Ngự Yêu Phưởng chúng ta thêm một viên Kim Anh Thạch nữa, Băng Tầm Giáp cùng Phong Hành Lý sẽ thuộc về đạo hữu. Ý đạo hữu thế nào?

Chỉ cần một viên Kim Anh Thạch? !

Cả người Diệp Khôn run lên. Hắn không ngờ chỉ vì một viên Kim Anh Thạch, Lý Hoành lại nguyện ý dùng số linh khí trị giá đến gần bốn trăm viên linh thạch trao đổi với hắn.

Thế nhưng, một khắc sau đó, Diệp Khôn bỗng nhìn thấy khóe mắt Lý Hoành vừa lóe lên một tia sáng. Hắn cảm thấy rung mình, gượng cười lắc đầu nói:

- Cuộc mua bán này thật lời lãi. Đáng tiếc, trong tay tại hạ chỉ có duy nhất một viên Kim Anh Thạch nhặt được ở một cái đầm sâu trong dãy núi Phong Tuyết mà thôi.

- Ô? Đầm sâu trong dãy núi Phong Tuyết? !

Trong đầu Lý Hoành chợt nghĩ, sau đó nở nụ cười:

- Đã vậy, nếu như đạo hữu chỉ cho Lý mỗ cái đầm sâu ở đâu, Lý mỗ sẽ làm chủ bán cho đạo hữu Phong Hành Lý cùng Băng Tầm Giáp với giá ba trăm viên linh thạch.

- Được!

Diệp Khôn hít sâu một hơi, sau đó cầm lấy giấy bút vẽ ra bản đồ dẫn tới cái đầm sâu. Tiếp theo, hắn móc từ trong túi eo ra ba trăm viên linh thạch đưa cho Lý Hoành.

Sau khi nhân viên cửa hàng mang Phong Hành Lý cùng Băng Tầm Giáp tới, Diệp Khôn liền vội vàng thay vào. Cái Băng Tầm Giáp này lạnh như băng, dùng tay sờ vào giống như đang sờ lên một khối băng vậy. Tuy nhiên, cơ thể Diệp Khôn lúc này đã nóng lạnh bất xâm, dĩ nhiên hắn không cần để ý tới một chút rét lạnh này. Mặc chiếc áo giáp này vào không hề cản trở hoạt động của hắn.

Còn Phong Hành Lý thì lại tương đối đặc biệt. Hình dáng của nó cũng không khác gì những chiếc giày bình thường. Sau đi khi vào, Diệp Khôn bỗng cảm thấy bước chân của mình đã trở nên linh hoạt hơn. Hơi thích ứng một chút, hắn cảm thấy cho dù mình không sử dụng trận pháp "Phong Hành", tốc độ của hắn cũng được tăng thêm không ít.

Sau khi giao dịch được hoàn thành, Lý Hoành đã tự mình đưa Diệp Khôn ra khỏi phường thị. Vừa quay đầu bước đi, vẻ mặt tươi cười của Diệp Khôn lúc nói lời từ biệt với Lý Hoành đã trở nên nghiêm trọng.

Hắn không ngờ một viên Kim Anh Thạch lại mang tới cho hắn một chút phiền phức nhỏ. Ban nãy, sở dĩ Lý Hoành nói muốn dùng Băng Tầm Giáp cộng với Phong Hành Lý đổi lấy một viên Kim Anh Thạch, e rằng đây chỉ là ý muốn ngầm thăm dò thử. Nếu không phải Diệp Khôn kìm nén sự tham lam trong lòng từ chối, nói không chừng Lý Hoành sẽ hoài nghi trên người hắn vẫn còn Kim Anh Thạch, đó chẳng khác nào tự dẫn lửa lên người.

Đưa bản đồ cho Lý Hoành, cho dù bọn họ có đi tìm hay không cũng chẳng liên quan tới Diệp Khôn. Hơn nữa, lấy một cái tin tức cộng thêm ba trăm viên linh thạch mua được Băng Tầm Giáp cùng Phong Hành Lý sẽ giảm bớt đi không ít phiền toái. Đồng thời, hai đồ vật này còn trợ giúp hắn trong lần Chư Quốc Võ Đấu Hội sắp diễn ra. Lần mua bán này không hề bị lỗ chút nào.

Về phần đám người Lý Hoành có tìm ra được Kim Anh Thạch dưới đầm sâu nữa hay không, Diệp Khôn cũng chẳng quan tâm. Mục tiêu chính của hắn lần này chính là lọt vào trong top mười người đứng đầu Chư Quốc Võ Đấu Hội. Mười người tu sĩ đứng đầu có thể trực tiếp được bá nhập vào Nam tam tông. Sau khi Võ Đấu Hội kết thúc, hắn sẽ tiện đường đi tới Đế quốc Vân Cảnh. Có thời gian hắn sẽ vào trong cái đầm sâu kia tìm kiếm xem có còn Kim Anh Thạch nữa hay không.

Rời khỏi Ngự Yêu Phường, Diệp Khôn lập tức lẩn vào trong dòng người đi đường. Sau khi đi lại một hồi, thấy phía sau không có người theo dõi thì hắn mới bắt đầu sai bước đi về phía nội thành.

Vốn hắn còn muốn đi dạo một lúc ở phường thị phía bắc, thế nhưng tất cả số linh thạch trên người hắn đã đập hết vào Băng Tầm Giáp cùng Phong Hành Lý rồi. Túi tiền đã trống rỗng, Diệp Khôn cũng chẳng còn muốn đi dạo nữa.

Thế nhưng, trong lúc hắn sắp đi tới gần nội thành, bỗng có một bóng người nhìn khá quen đang lao đảo xông ra từ trong đám người đi đường chạy thẳng về hướng nội thành.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 64: Khiêu Khích

- Diệp Nhạn?

Diệp Khôn sững sốt, cau mày kêu lên một tiếng.

Bóng người phía trước bỗng run lên, quay đầu nhìn lại. Gã chính là Diệp Nhạn. Tuy nhiên, hiện giờ nửa bên mặt của Diệp Nhạn đã sưng húp, một dấu tay nắm ngón hiện rõ trên mặt. Chiếc cột tóc trên đầu không biết đã rơi mất ở chỗ nào, tóc tai bù xù trông nhếch nhếch đến mức không thể nhếch nhếch hơn.

Diệp Nhạn cũng vừa trông thấy Diệp Khôn. Hiện tại, gã đâu còn quan tâm tới mâu thuẫn lúc trước với Diệp Khôn nữa, nói vội:

- Diệp Khôn, đệ ở đây thì tốt quá. Mau đi với ta!

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Khôn cau mày nhìn Diệp Nhạn. Trong lòng hắn bỗng dâng lên một dự cảm không tốt.

- Chúng ta gặp phải lũ khốn nước Thiên Phong tại phường thị phía Bắc. Bọn chúng đã cố tình gây sự, lại còn tát ta một cái. Anh ta tức quá đã đánh nhau với bọn chúng. Chẳng qua, bọn chúng người đông thể mạnh, chúng ta không địch lại nổi. Hiện giờ bọn chúng đã tuyên bố muốn phế anh của ta!

Nói đến đây, hai mắt Diệp Nhạn liền trở nên đỏ hồng, nhỏ giọng cầu khẩn:

- Diệp Khôn, ta biết đệ hiện giờ rất lợi hải, đệ hãy đi cứu anh trai ta đi!

- Phế Diệp Ứng?

Con người Diệp Khôn đột nhiên co lại. Nếu như Diệp Nhạn nói không sai, chuyện lần này rất có thể là dự mưu nhằm vào Diệp gia!

Hít sâu vào một hơi, Diệp Khôn nghiêm túc nói:

- Huynh hãy mau trở về kể lại tường tận chuyện này cho tộc trưởng. Chuyện lần này không hề đơn giản như huynh tưởng tượng đâu!

Nói xong, không đợi Diệp Nhạn kịp mở miệng, Diệp Khôn đã phóng đi như cá bơi trong nước xuyên qua đám người đi đường chạy về hướng phường thị ở thành Bắc!

...

Pường thị nằm ở thành Bắc trong thành Thiên Phong có thể được coi là một nơi phồn hoa của nước Thiên Phong.

Dù sao, mấy thương hội ở thành Đông đều là những nhà giao dịch lớn. Cho dù là một số linh khí kém chất lượng cũng đã có giá từ mười viên linh thạch trở lên. Đây có thể coi là một khoản tiền lớn đối với tu sĩ Tiên Thiên.

Nhưng phường thị ở thành Bắc lại không giống như vậy. Chiếm phần lớn số quầy hàng ở nơi này đều là do một số ít tán tu hoặc vài gia tộc tu tiên lẻ tẻ sống ở thành Thiên Phong mở ra. Những người tán tu này thường lập thành từng tổp ba tổp năm tiến vào bên trong dãy núi Phong Tuyết, bọn họ đi săn yêu thú hoặc tìm kiếm linh dược về đây dựng quầy bán. Nếu như thấy được thứ mình cần, bọn họ còn có thể dùng vật đổi vật cho nhau. Thậm chí có người từng mua được một số đồ vật không tồi từ tay những người bán hàng không biết giá.

Cho nên, nơi này còn hấp dẫn tu sĩ Tiên Thiên hơn những thương hội ở thành Đông kia xa.

Bởi vì Chư Quốc Võ Đấu Hội sắp sửa diễn ra, phần lớn tu sĩ sẽ đến từ hai mươi nước đang ở tạm trong thành Thiên Phong đều đã đến phường thị ở thành Bắc này. Do vậy, nơi đây đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Ngoại trừ tán tu cùng các loại người tam giáo cửu lưu(1), rất đông những tu sĩ đến từ hai mươi quốc gia đều tới nơi này đi dạo.

Đúng lúc này, trên quảng trường tại phường thị thành Bắc, một tràng tiếng động lớn ầm ĩ vang lên.

Rất nhiều tu sĩ đã đứng vây quanh quảng trường, ngay cả những tu sĩ đang bày bán ở vỉa hè cũng vội vàng thu quầy, đứng lẫn trong đám người nhìn về hai người đang đánh nhau giữa quảng trường. Hoặc nói đúng hơn là trận đánh nhau nghiêng về một bên...

...

- Diệp Ứng, người chỉ có một tí thực lực này thôi sao? Ha ha ha, người đã từng là đệ nhất thiên tài của nước Vạn Trúc cũng chỉ thế mà thôi!

Tiếng cười điên cuồng vang lên trên quảng trường. Hai bóng người ở giữa quảng trường đang không ngừng vây chặt lấy nhau. Một người trong số đó chính là Diệp Ứng. Hiện giờ, Diệp Ứng hai tay chảy máu đang không ngừng triển đấu với một người tu sĩ cầm trường đao màu đen.

Người tu sĩ trẻ tuổi có vóc dáng cao gầy, trên thân mặc một bộ trường sam trắng như tuyết. Phía trước ngực được thêu một chữ lớn như rồng bay phượng múa: THIÊN. Nước Thiên Phong, Trần gia!

Người tu sĩ này đã áp chế hoàn toàn được Diệp Ứng. Thế nhưng, y cũng không muốn xuống tay mà chỉ sử dụng trường đao đang cầm hóa giải toàn bộ thế công của Diệp Ứng một cách dễ dàng!

- Không phải vừa rồi còn rất tinh tướng hay sao? Còn nói muốn Trần gia chúng ta phải trả giá ư?

Người tu sĩ cao gầy di chuyển trường đao một cái đã dễ dàng phá vỡ một chiêu "Lang Giáo" của Diệp Ứng. Y chợt cười lên một tiếng chế giễu, sau đó đánh một chưởng lên ngực Diệp Ứng khiến gã bị đánh bay ra bên ngoài.

Diệp Ứng lùi liên tiếp bốn, năm bước về phía sau, khóe miệng tràn ra vệt máu. Thế nhưng trên mặt gã vẫn tràn đầy vẻ bất khuất, lạnh lùng trả lời:

- Hừ, Trần Phong, người dám đổi trắng thay đen sao? Lúc trước, kẻ đứng ra gây sự đầu tiên chính là Trần gia các người, kẻ động thủ trước cũng chính là Trần gia các người!

- Nói nhiều vô ích. Ai làm người ấy biết!

Người tu sĩ cao gầy tên Trần Phong cười lạnh lùng một tiếng. Sau đó, y vung trường đao có đao mang lạnh thấu xương chém về phía Diệp Ứng!

Phía sau hai người là hai nhóm tu sĩ đang đứng. Chẳng qua, số lượng tu sĩ đứng sau lưng Trần Phong rõ ràng chiếm ưu thế hơn. Cộng thêm việc Trần Phong đang đại phát thần uy đánh Diệp Ứng tới hoa rơi nước chảy, đám tu sĩ này nhất thời trở nên vênh vênh vào vào cười lớn.

Nhìn về đám người phía sau lưng Diệp Ứng, mấy người đệ tử Diệp gia mặt mũi bầm dập, sa sút tinh thần.

Những người xung quanh phần lớn đều là những tán tu sống trong thành Thiên Phong. Sau khi trông thấy một màn như vậy, mọi người tự nhiên lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Thế nhưng vẫn có không ít những ngoại lệ.

Có không ít tu sĩ trong hai mươi nước đứng lẫn trong đám người nhìn thấy bộ dạng thô thảm của tu sĩ Diệp gia, mấy người này đều khẽ cau mày lại.

- Trần gia nước Thiên Phong có hơi quá rồi!

- Ba ngày nữa sẽ diễn ra Chư Quốc Vô Đẩu Hội, bọn họ làm vậy rõ ràng đã không tuân thủ theo quy tắc!

- Nói làm gì, đây cũng là do Diệp gia xui xẻo vì đã phát hiện linh mạch. Hành động hiện giờ của nước Thiên Phong rõ ràng nhắm vào cái linh mạch kia.

- Diệp gia thật xui xẻo...

Đằng sau đám người vây quanh, hai người tu sĩ đầu đội đầu lạp (2) đang đứng ở phía xa nhìn về hướng quảng trường. Hai người này mặc trường bào màu xanh lam, trước ngực thêu gia huy một người không lồ đang chỉ tay lên trời. Đây chính là gia huy của Ngô gia, vương thất của nước Thiên Kinh!

- Nước Thiên Phong... Thật đúng là càn rỡ, hoàn toàn không coi mười chín quốc gia khác vào đâu!

Người tu sĩ nước Thiên Kinh đứng bên trái cau mày, nói:

- Bọn họ được đặc sứ của Tam hoàng tử ủng hộ nên càn rỡ một chút cũng đúng.

Người tu sĩ đứng bên phải nhún vai, dường như không còn tâm tư muốn xem tiếp nữa, dừng dừng nói:

- Đi thôi, không cần xem nữa đâu. Gia chủ của bọn họ sắp chạy tới đây rồi. Tuy nói hành động này của nước Thiên Phong hoàn toàn nhắm vào Diệp gia, thế nhưng chúng ta không thể không đề phòng. Chuyện này đệ nhớ bẩm báo cho gia chủ đề cho gia chủ suy nghĩ.

Người tu sĩ đứng bên trái nghe vậy liền gượng cười:

- Huy ca, huynh vẫn như ông cụ già vậy. Tuy nhiên, đệ cảm thấy vẫn nên ở lại xem tiếp.

- Ồ?

Người tu sĩ được gọi là "Huy ca" bỗng dừng bước, hơi kinh ngạc quay đầu lại. Bên dưới chiếc đầu lạp hiện ra một khuôn mặt trẻ trông khá biếng nhác. Nếu như có người nhìn thấy, chắc hẳn họ sẽ nhận ra người này chính là một trong tam đại thiên tài của hai mươi quốc gia vùng Nam bộ. Đồng thời, đây cũng chính là cường giả mạnh nhất trong số các tu sĩ trẻ tuổi thuộc hai mươi nước - Ngô Huy!

- Huy ca, huynh còn nhớ chuyện lần trước đệ nói với huynh, đệ cùng tiểu muội đã gặp được một người ở trong dãy núi Phong Tuyết đó?

Người tu sĩ kia kia ngẩng đầu lên, bên dưới chiếc đầu lạp hiện ra một khuôn mặt anh tuấn với nụ cười thân thiện. Nếu như Diệp Khôn nhìn thấy, hẳn chắc hẳn sẽ nhận ra đây chính là Ngô Cương, người ngày trước hắn gặp ở trong dãy núi Phong Tuyết.

- Đệ muốn nói toàn bộ chuyện này đều là vì người được gọi là Diệp Khôn kia?

Ngô Huy sờ cằm, hơi lười nhác nhún vai nói:

- Đã vậy, huynh sẽ cùng đệ ở lại xem tiếp. Dù sao hiện giờ cũng đang không có việc gì làm.

Trong lúc nói chuyện, trận đấu giữa quảng trường bỗng sinh biến. Trần Phong vốn đang như con khi diễn trò chột gào to lên một tiếng, vung thanh trường đao trong tay lên, ánh đao bắn ra khắp nơi!

- Phách Đao Quyết!

Trần Phong quát to một tiếng, thanh trường đao màu đen trong tay y bắn ra một cái đao mang dài chừng bảy thước, chém thẳng về phía tay phải Diệp Ứng!

Ánh đao sáng như ngọc, dường như khiến cho những người xung quanh không mở mắt ra nổi. Đồng thời, Trần Phong cao giọng cười to:

- Ta muốn cánh tay phải của ngươi!

Sắc mặt Diệp Ung trở nên nghiêm trọng. Sau khi đánh nhau với y, gã biết rõ thực lực của tên Trần Phong này cũng chỉ tương đương với mình. Tuy nhiên, trong tay y lại có thêm một thanh trường đao là linh khí nên y có thể hơn gã một bậc. Hiện giờ đối phương đã không muốn tiếp tục kéo dài cuộc chiến, đây cũng chính là cơ hội của gã!

Hai tay gã chấp lại trước ngực, bàn tay mở ra như sói lớn há miệng. Cùng lúc đó, trong miệng gã cũng thét lên một tiếng chói tai, giống như một tiếng sói tru kéo dài.

- Tàn Lang Khiếu Nguyệt!

Ánh đao cùng hai tay Diệp Ung va chạm với nhau, từ giữa phát ra một luồng gió kinh khủng. Hai bóng người đứng yên tại chỗ giống như đang giằng co với nhau!

Nhưng, cho dù Diệp Ung có ngăn cản được một kích của đối phương, trên mặt Trần Phong vẫn hiện lên một nụ cười trào phúng:

- Ta nói rồi, ta sẽ phế ngươi!

Một khắc sau đó, trường đao màu đen bỗng rung lên kịch liệt. Ánh đao lóe lên một cái đã trực tiếp phá vỡ Tàn Lang Khiếu Nguyệt do Diệp Ung thi triển. Cùng lúc đó, y tung người nhảy lên, hai chân đạp mạnh lên cánh tay phải của Diệp Ung!

- Rắc!

Một tiếng động lạnh lạnh vang lên. Diệp Ung kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, ngã vào bên trong đám người.

- Diệp Ung!

Đám đệ tử Diệp gia hô lên rồi rít. Nhưng đúng lúc này, đám người đứng ở phía nam quảng trường bỗng nhiên loạn lên. Ngay sau đó, một bóng người nhanh như gió xuất hiện bên trong quảng trường, mặc kệ tới những lời chửi rủa ở xung quanh. Hai tay y đặt ở trước ngực tạo thành một bức tường vô hình bằng kinh khí hóa giải hết lực lượng của Trần Phong. Sau đó, y đón lấy Diệp Ung đang hôn mê.

- Diệp Khôn!

Đệ tử Diệp gia nhìn thấy người vừa đón lấy Diệp Ung, bọn họ lập tức trở nên vui mừng rồi rít.

- Cuối cùng cũng tới?

Trần Phong nhìn Diệp Khôn, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia sáng, theo bản năng nhìn về một quán trà cách quảng trường không xa. Ngay lúc này, từ bên trong quán trà, mấy bóng người đang chậm rãi bước ra.

Thấy vậy, trong lòng Trần Phong liền rất bình tĩnh. Y quay đầu lại nhìn Diệp Khôn, âm dương quái khí nói:

- Ô, đây không phải là đệ nhất thiên tài của Diệp gia sao? Ta đã đem đối thủ cạnh tranh của ngươi phế đi, có phải ngươi nên cảm ơn ta hay không? ! Ha ha ha!

Phía sau, một đám đệ tử Trần gia càng lớn lối cười to. Những người đứng xung quanh cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi.

- Hắn là Diệp Khôn?

- Đây chính là người dùng thực lực Tiên Thiên đệ bát tầng phế Lưu Dong ư?

- Hắn hiện giờ không còn là tu sĩ Tiên Thiên đệ bát tầng nữa rồi. Vào hơn một tháng trước, ở trong thành Trúc Hải, hắn đã dùng một chiêu giết chết Thiết Hán, Kim Sư Tử cùng Ngân Tu Thử. Mặc dù chỉ có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng, thế nhưng hắn rất mạnh!

- Không biết hắn sẽ chống lại Trần Phong thế nào? Dù sao, linh khí trong tay Trần Phong ta cũng được biết nó chính là linh khí nhị phẩm Toái Thiết Đao. Chỉ cần dùng đao này, Trần Phong có thể quét sạch đám tu sĩ dưới Trúc Co!

Xung quanh vang lên tiếng người ồn ào. Thế nhưng Diệp Khôn lại mất điếng tại ngơ đưa Diệp Ung cho một người đệ tử Diệp gia bị thương nhẹ hơn. Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Phong.

- Sao? Ngươi cũng muốn thử?

Trần Phong lạnh lùng cười một tiếng, nắm chặt thanh trường đao màu đen trong tay. Y chỉ ngón tay vào Diệp Khôn, kiêu ngạo nói.

Tuy nói nhiệm vụ của y đã xong, thế nhưng y đang cầm Toái Cốt Đao trên tay, cộng thêm vừa rồi đã đánh bại Diệp Ung dễ dàng khiến cho Trần Phong hiện giờ đang vô cùng tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Đặc Sứ Của Thất Hoàng Tử

- Hắn chết chắc rồi!

Ở phía sau đám người, Ngô Cương thấy vẻ mặt lớn lối của Trần Phong, gã liền bấu môi nói.

Nhưng, khi gã vừa quay đầu lại, đã thấy sắc mặt nghiêm túc của Ngô Huy đang nhìn về phía Diệp Khôn. Trên mặt Ngô Huy lúc này đâu còn chút nào lười nhác nữa, gã kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy?

- Lần trước đệ gặp y ở trong dãy núi Phong Tuyết, không phải y mới chỉ có tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng thôi sao?

Ngô Huy hít một hơi, nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn, sau đó chợt nhún miệng cười:

- Xem ra, tốp mười người đứng đầu của lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này sẽ xuất hiện thêm một khuôn mặt mới.

- Huynh nói là...

Ngô Cương tròn xoe hai mắt, gã hơi khó tin nhìn về phía Diệp Khôn.

Lúc này, Diệp Khôn đang bước từng bước về phía Trần Phong, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh như băng. Hắn lạnh lùng phun ra ba chữ:

- Hai cánh tay.

Đám người vây quanh đầu tiên rất sững sốt, sau đó chợt ồn ào hét cả lên.

Trần Phong cũng sững người. Tuy nhiên, khi gã kịp phản ứng lại, khuôn mặt tuấn tú bỗng trở nên méo mó:

- Người đã muốn chết thì đừng có trách ta!

Lời nói còn chưa dứt, một ánh đao sáng như ngọc bỗng tuôn ra dữ dội từ trên thanh trường đao màu đen kìa. Nó như một vầng trăng rằm bỏ xuống đầu Diệp Khôn!

- Phách Đao Bán Nguyệt Trảm!

- Có mỗi chút thực lực này thôi?

Diệp Khôn ngẩng đầu, hai tròng mắt hiện lên vẻ sắc bén!

Một cái khí thế kinh khủng bắt đầu phát ra từ trên người hắn. Linh áp kinh khủng cuốn ra xung quanh.

Một khắc sau đó, Diệp Khôn bắt đầu cử động. Hắn bước dài ra, pháp lực bên trong đan điền trào về cánh tay phải. Bất chợt, hắn đánh ra một quyền!

Trong lúc mọi người đang trợn mắt há mồm, vết đao hình bán nguyệt của Trần Phong đã bị đánh cho vỡ tan. Cùng lúc đó, nắm đấm của Diệp Khôn cũng đánh mạnh lên thân đao.

- Ầm..

Giống như tiếng kim loại va vào nhau, trường đao màu đen trong tay Trần Phong tóe lên tia lửa. Một khắc sau đó, gã bỗng cảm thấy được một cái lực lượng rất lớn truyền tới khiến hồ khẩu của gã bị rách. Thanh trường đao trong tay cũng bị một quyền của Diệp Khôn trực tiếp đánh bay.

- Dừng tay!

Một tiếng quát vang lên từ phía sau đám người vây quanh. Một bóng người nhảy lên không trung, xông thẳng vào giữa quảng trường, dường như đang muốn ngăn cản thảm kịch chuẩn bị phát sinh!

- Hừ!

Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, khóe miệng vênh lên mang theo một nụ cười lạnh băng cùng sắc bén. Nắm đấm của hắn không dừng lại, giống như giao long xuất hải nện vào hai tay đang đặt trước ngực của Trần Phong!

- Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên lạnh lạnh. Mọi người chỉ thấy đôi tay Trần Phong đã bị gấp ngược lại chín mươi độ. Một khắc sau đó, Trần Phong như con diều đứt dây bay ngược về đằng sau, sau đó rơi ầm lên cả đám tu sĩ Trần gia sau lưng khiến cả bọn đổ rạp như ngã ngựa!

Cả quảng trường giống như chết lặng, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ nhìn Trần Phong miệng phun ra máu tươi đã ngất lịm. Bất chợt, ánh mắt bọn họ từ từ di chuyển về phía người thiếu niên đang mang về mặt bình tĩnh đứng giữa quảng trường.

- Trúc Cơ...

Không biết từ chỗ nào phát ra một giọng nói khá gượng gạo. Ngay sau đó, tiếng nói này giống như một hòn đá ném lên trên mặt hồ đang yên tĩnh khiến bọt sóng nổi lên.

- Trời ạ, hần, hần như vậy mà đã có tu vi Trúc Cơ!

- Diệp Khôn này mới bao tuổi, thế nào đã đạt tới Trúc Cơ rồi? !

- Ta nhớ không lầm thì hần mới mười bảy tuổi... Mười bảy tuổi đạt tới Trúc Cơ, ông trời của tôi ơi, cho dù là Trần Thánh Phu cũng phải tới hai mươi tuổi mới đạt tới Trúc Cơ!

- Tự nhiên Diệp gia lại xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ, Chư Quốc Võ Đấu Hội lần này có trò hay để xem rồi!

Tiếng động lớn ồ ào vang lên rung trời. Một tiếng hô sợ hãi vang lên, mấy bóng người ban nãy tiến vào quảng trường cũng kêu lên rất chói tai.

- Diệp Khôn, người dám đánh bị thương tu sĩ Trần gia!

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, tiếng động lớn ồ ào xung quanh cũng theo đó mà nhỏ lại. Bất chợt, từng ánh mắt kinh ngạc đều nhìn vào ba bóng người trên quảng trường.

Ba người này đều mặc một bộ trường sam màu trắng, trước ngực có thêu tộc huy chữ "Thiên" đã nói rõ ra thân phận của bọn họ. Khi thấy người cầm đầu trong số họ, đám người vây quanh cũng phát ra từng tiếng thét kinh hãi.

- Trần Thánh Phu!

- Không nhận nổi nữa ư?

Ngô Huy khoanh tay trước ngực nhìn về phía người cầm đầu, trong mắt cháy lên chiến ý rùng rợn!

- Không ngờ hần lại xuất hiện!

- Lần này có trò hay để xem rồi. Diệp Khôn chống lại Trần Thánh Phu. Đây là cuộc đấu giữa một kẻ thiên tài cùng lứa với người đứng đầu Tam đại thiên tài của hai mươi nước vùng Nam bộ!

- Ha ha ha, trò hay cái rắm. Ta thấy, ở trước mặt Trần Thánh Phu, Diệp Khôn lấy đâu ra lực để chống lại. Hần chờ chết đi!

- Đúng đấy! Bốn năm trước Trần Thánh Phu đã đạt tới Trúc Cơ. Hiện giờ đã qua bốn năm, thực lực của hần đã đạt tới trình độ nào rồi không biết? !

Nghe thấy từng tiếng kinh hô ở xung quanh, Diệp Khôn cũng cau mày nhìn về phía Trần Thánh Phu.

Mái tóc ngắn trên đầu được buộc lại, sống mũi cao, thẳng. Mặc dù y không được tuấn tú cho lắm, thế nhưng trên người lại toát ra một vẻ mạnh mẽ, kiên cường. Vóc người đỉnh đặc, cao lớn, kết hợp với khí thế trên người đã đủ cho y trở thành tiêu điểm khi xuất hiện ở bất cứ đâu.

Tuy nhiên hiện giờ, trong ánh mắt Trần Thánh Phu lại xuất hiện một ngọn lửa giận phùng phùng. Y nhìn chằm chằm vào Diệp Khôn, từng câu từng chữ nói ra:

- Dám ở trong thành Thiên Phong đánh bị thương tu sĩ Trần gia. Chẳng lẽ ngươi coi đây là chỗ để cho ngươi giương oai?

Vừa nói xong câu này, trên người Trần Thánh Phu bỗng tuôn ra một luồng linh áp kinh khủng giống như sóng biển cuốn ra khắp quảng trường!

- Linh áp thật mạnh!

Con người Diệp Khôn khẽ co lại. Nếu như Trần Thánh Phu không che dấu thực lực, tu vi hiện giờ của y hần đã ngưng tụ ra được cái xoáy khí thứ ba rồi. Thậm chí y có thể đã đạt tới Khí Phách Kỳ!

Chẳng qua... Chỉ muốn dựa vào chút khí thế này áp bức hần?

Khóe miệng Diệp Khôn hiện lên nụ cười sắc lạnh như băng, nói mỉa mai:

- Người ngồi ở quán trà kia lâu như vậy, đừng nói với ta là người không biết chuyện gì. Hay nói, người dụ ta tới đây chỉ vì muốn nói nhảm thôi sao?

Con người Trần Thánh Phu bỗng nhiên co lại. Sau đó, y chợt cười lên ha hả, tiếng cười vang lên ầm ầm như tiếng sấm.

Trong đám người vây quanh, có một số tu sĩ thực lực yếu ớt đều vội vàng bịt kín tai lại, hoảng sợ nhìn Trần Thánh Phu đang cười to.

Một khắc sau đó, Trần Thánh Phu cúi đầu, nụ cười trên mặt hiện lên vẻ khát máu:

- Thằng nhóc ngạo mạn, hôm nay ngươi sẽ phải chết tại nơi này!

Một khắc sau, y nắm chặt thanh trường kiếm giắt bên hông, pháp lực kinh khủng tuôn ra dữ dội.

- Choang!

Một tiếng tiem minh như tiếng rống ngâm vang lên. Trường kiếm xuất khỏi vỏ mang theo ánh kiếm sáng trong. Dường như trong nháy mắt, ánh kiếm đã tới ngay trước mặt Diệp Khôn!

Ánh mắt Diệp Khôn hơi chăm chú, trong lòng hắn biết rằng Trần Thánh Phu chính là đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay của mình. Hắn hít sâu một hơi, chuẩn bị giải phóng ra trạng thái "Ba đuôi" mạnh nhất của mình.

Nhưng, vào lúc trận đấu đang hết sức căng thẳng, một tiếng quát tức giận bỗng vang lên từ phía sau đám người vây quanh.

- To gan, trước khi Chư Quốc Võ Đấu Hội diễn ra đám tự mình đánh nhau, các người không coi Đế quốc Vân Cảnh vào đâu nữa à? !

Mặc dù âm thanh này không vang dội cho lắm, thế nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy âm thanh này giống như đang nổ vang trong đầu mình. Hai người Diệp Khôn và Trần Thánh Phu đang chuẩn bị giao thủ cùng cảm thấy kinh hãi, lập tức thu tay lại, hoảng sợ nhìn về phía sau đám người vây quanh.

Đám người từ từ tách ra hai bên. Chỉ thấy một người nho sĩ trung niên tuổi chừng hơn ba mươi, trên thân mặc một bộ nho sam trắng như tuyết, chậm rãi bước tới một cách rất phong độ.

Ở phía sau người nho sĩ là một người đàn ông to cao trông giống như thiết giáp. Đôi mắt gã lớn như chuông đồng, da thịt toàn thân như vậy rỗng khiến quần áo trên người căng hết lên.

Ánh mắt người đàn ông to cao nhìn về phía hai người Diệp Khôn cùng Trần Thánh Phu, hừ lạnh nói:

- Còn không dừng tay lại!

Âm thanh cuộn cuộn truyền tới. Diệp Khôn chỉ cảm thấy pháp lực bên trong cơ thể lay động điên cuồng, dường như hắn không thể khống chế được pháp lực trong cơ thể tự động sôi lên!

- Tu vi gì đây? !

Trong tâm Diệp Khôn cảm thấy hoảng sợ. Chỉ cần sử dụng âm thanh đã khiến cho pháp lực của hắn trở nên chấn động không thể khống chế nổi. Đây không phải là điều mà tu sĩ Trúc Cơ có thể làm được!

- Tu sĩ Kim Đan? !

Diệp Khôn hít vào một hơi khí lạnh. Ánh mắt hơi dừng lại trên người gã đàn ông cao to, sau đó hắn nhìn về người nho sĩ trung niên. Bởi vì người đàn ông cao to đang đứng đằng sau người nho sĩ kia một bước nhỏ, hiển nhiên gã chỉ là hộ vệ theo bên người vị nho sĩ trung niên kia!

Một người hộ vệ là tu sĩ Kim Đan? !

Người nho sĩ trung niên này là ai? !

Trong lúc Diệp Khôn còn đang thất thần, Trần Thánh Phu đứng cách hắn không xa sau khi nhìn thấy người nho sĩ trung niên kia liền lập tức trở nên rất khó coi. Y vội vàng tra kiếm vào vỏ, sau đó tiến lên một bước, khom mình hành lễ:

- Tại hạ là Trần Thánh Phu nước Thiên Phong, xin ra mắt đặc sứ của Thất hoàng tử!

Đặc sứ của Thất hoàng tử? !

Nghe được lời của Trần Thánh Phu, cả quảng trường bỗng nhất thời chìm trong sự im lìm giống như chết!

Nên biết rằng, ở trong Cảnh Châu này, chỉ có một người duy nhất được gọi là hoàng. Đó chính là Chí tôn của Đế quốc Vân Cảnh!

Đặc sứ của Thất hoàng tử, nói cách khác, người này chính là Giám sát sứ được Thất hoàng tử Đế quốc Vân Cảnh phái tới giám sát lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này!

- Xít...

Mọi người cùng hít vào một hơi khí lạnh. Chợt, bất kể là những người đang vây quanh hay tu sĩ của Diệp gia và Trần gia đều cùng vội vàng cúi đầu hành lễ:

- Xin ra mắt đặc sứ của Thất hoàng tử!

Người nho sĩ trung niên mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trần Thánh Phu, tùy tiện nói:

- Hình như ta nhớ rằng trước khi diễn ra Chư Quốc Võ Đấu Hội, các quốc gia không được lên giao thủ, trả thù lẫn nhau. Về điểm này, nước Thiên Phong các người đứng ra tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội nên biết rõ đúng không? Không phải các người nên đứng ra làm gương cho các nước tới tham dự hay sao?

Nghe thấy câu nói giống như hỏi thăm này, Trần Thánh Phu bỗng toát ra mồ hôi lạnh đầy trên trán, nói lắp bắp:

- Dạ vâng, đặc sứ đại nhân, tại hạ nhất thời kích động, cầu xin đại nhân thứ tội.

Đặc sứ của Thất hoàng tử mỉm cười gật đầu, bình tĩnh nói:

- Đã vậy, các người giải tán hết đi.

Nói xong, đặc sứ của Thất hoàng tử liền vung tay áo xoay người bỏ đi. Tất cả mọi người cùng ngạc nhiên nhìn bóng lưng phóng khoáng kia rồi đi, mỗi người đều mở to miệng, không biết nên nói cái gì cho đúng.

Chờ cho đến khi y biến mất trong tầm mắt, lúc này Trần Thánh Phu mới ngẩng đầu, lau lau mồ hôi lạnh ở hai bên thái dương. Bất chợt, y oán hận trợn mắt nhìn Diệp Khôn một cái, cắn răng nói:

- Coi như hôm nay người gặp may. Tuy nhiên, khi tham gia Chư Quốc Võ Đấu Hội, hi vọng người cũng gặp được vận may như vậy.

Nói xong, không đợi Diệp Khôn đáp lời, y dẫn đầu đám đệ tử của Trần gia luống cuống bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66: Đánh Cược

Nhìn bóng lưng y đã xa dần, Diệp Khôn hít hai mắt lại, bên trong hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa.

Tuy vị đặc sứ của Thất hoàng tử từ đầu đến cuối không liếc nhìn hắn tới một cái, thế nhưng Diệp Khôn lại luôn có một cái cảm giác rằng người này dường như đang giúp hắn.

Chẳng qua, nếu đối phương đã là đặc sứ của Thất hoàng tử, tại sao y lại giúp đỡ một nhân vật nhỏ bé như hắn? Kể cả là linh mạch của Diệp gia, bằng vào thân phận của y há gì lại để ý tới chuyện này?

Hắn lắc đầu, suy tan đi nỗi băn khoăn ở trong lòng. Diệp Khôn quay đầu nhìn đám đệ tử Diệp gia mặt mũi sưng húp cùng Diệp Ứng đang hôn mê, hắn cười gượng nói:

- Đi thôi, trở về chỗ nghỉ.

Nhìn bóng lưng của hai đám người đã đi xa, những người vây quanh tùm năm tùm ba thảo luận một lúc rồi cũng lần lượt bỏ đi. Bên trong đám người, Ngô Huy cũng rất thích thú nhìn bóng lưng của Diệp Khôn, cười hỏi:

- Sao vậy? Nếu đã là người quen, tại sao đệ không lên gặp mặt nói chuyện cũ?

- Bỏ đi. Huy ca, đệ còn không biết huynh có ý định gì nữa. Tuy nhiên... Đệ không ngờ Triệu đại nhân lại xuất hiện đúng lúc này.

Ngô Cương có hơi khó tin, nói.

Ngô Huy nghe vậy, có chút thâm ý cười cười:

- Đi thôi, chuyện hôm nay đệ nhớ nói rõ cho tộc trưởng. Huynh tiếp tục đi dạo tiếp đây.

Nói xong, y cúi lưng một cái, nhìn về phía ánh chiều nơi xa xa, hai mắt y khẽ nhắm lại, dường như đang đắm chìm tự nói:

- Có lẽ lần Võ Đẩu Hội này sẽ trở nên vô cùng đặc sắc!

...

Xế chiều, nơi viện nhỏ Diệp gia đang nghỉ đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Bên trong viện nhỏ, tất cả đệ tử Diệp gia đang tập hợp tại cửa chính ở đại sảnh. Trong số đó có không ít người trên cơ thể còn đang được quấn băng, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ nhức nhối. Họ cúi đầu cắn chặt hai hàm răng, không nói lời nào cả.

Ấn dấu trong sự yên tĩnh là một ngọn lửa giận đang cháy bùng bùng!

Bên trong đại sảnh, đám người thuộc tầng lớp trên của Diệp gia đi theo đoàn lần này đang ngồi vây quanh một chiếc cang.

Trên chiếc cang, Diệp Ứng đang nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra trong ngày hôm nay. Cánh tay phải của gã hiện giờ đã được băng bó và treo bằng một sợi vải ở trước ngực.

- Lúc đó, Diệp Phi cùng một tên đệ tử Trần gia đều nhìn trúng một vật. Diệp Phi chỉ nói một câu là "Ta đã mua rồi". Thế nhưng, không ngờ rằng tên đệ tử Trần gia kia lại tức giận tím mặt, lớn giọng nhục mạ nước Vạn Trúc chúng ta. Nghe thấy lời khó lọt tai như vậy, Diệp Phi cùng Diệp Nhạ chỉ nói lý với y mấy câu, ai ngờ tên kia bỗng nhiên động thủ, tát một cái lên mặt Diệp Nhạ. Sau đó...

Những người xung quanh yên lặng lắng nghe, nắm đấm cùng hàm răng kêu lên từng tiếng "Kèo kẹt, kèo kẹt". Dù thấy trong lòng họ lúc này đang phẫn nộ tới mức nào.

Lúc sau, Diệp Ứng đã kể hết ra mọi chuyện, gã nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi tộc trưởng, cháu không kiềm chế được đã ra tay... Đây là lỗi của cháu!

Nói xong, hắn dường như muốn đứng lên để quỳ xuống.

- Thôi...

Diệp Nam Thiên thở mạnh ra một hơi. Ông cắn răng chửi một câu, sau đó quay đầu lại nói:

- Trưởng lão Diệp Thiên Dã, tình trạng vết thương hiện giờ của Diệp Ứng, có thể tham gia Võ Đẩu Hội ba ngày nữa...

Diệp Thiên Dã khẽ cau mày. Lão chuẩn bị mở miệng thì Diệp Ứng đang nằm trên cang bỗng kích động nói:

- Tộc trưởng, cháu không sao đâu. Vết thương của cháu không có gì đáng ngại cả. Ba ngày sau, cháu...

Mới nói được nửa lời, gã bỗng hét thảm lên một tiếng. Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy Diệp Khôn đứng bên cạnh bỗng đưa tay nắm lấy cánh tay phải của Diệp Ứng.

- Diệp Khôn, cậu làm gì vậy? !

Diệp Thanh Bình tức giận, đứng dậy quát mắng.

Diệp Khôn cũng gượng cười lắc đầu. Hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn quanh những người thuộc tầng lớp trên của Diệp gia, thản nhiên nói:

- Tộc trưởng, lần Chư Quốc Võ Đẩu Hội này hãy để cho Diệp Ứng cùng tám người đệ tử khác của Diệp gia bỏ cuộc đi. Đại biểu Diệp gia xuất chiến lần này, hãy để cho một mình cháu là được!

- Cái gì? Chỉ một mình cậu? !

- Diệp Khôn, cậu nói linh tinh cái gì thế? !

- Quy định của Chư Quốc Võ Đẩu Hội...

Đám người tầng lớp trên nghe vậy lập tức kinh hãi. Bọn họ đều nghĩ rằng, cho dù Diệp Khôn có đạt tới Trúc Cơ, thế nhưng cái đề nghị này lại thật sự quá khoa trương rồi!

Diệp Nam Thiên vươn tay ra, chờ cho đám người tầng lớp trên của Diệp gia yên lặng hết, ông ngẩng đầu lên nhìn Diệp Khôn thật sâu, bình tĩnh nói:

- Hãy nói ra lý do của cháu.

- Thứ nhất, hiện giờ mấy người Diệp Ứng có đứng trên lôi đài, thực lực của bọn họ cũng chỉ phát ra được năm thành là tối đa. Hơn nữa, lần này nước Thiên Phong đã không kiêng nể ra tay với Diệp gia chúng ta. Nếu đã thất bại, sợ rằng lần sóng công kích này sẽ chuyển tới trên Võ Đẩu Hội. Đến lúc đó,

nếu như mấy người Diệp Ứng gặp phải đệ tử nước Thiên Phong, khó tránh khỏi việc gặp phải độc thủ của bọn chúng.

Diệp Ứng cắn răng, dường như đang muốn nói gì đó. Thế nhưng, sau khi cảm nhận được con đầu truyền tới từ cánh tay, gã liền cúi đầu.

Nghe lời nói bình tĩnh của Diệp Khôn, đám người tầng lớp trên của Diệp gia bỗng liếc nhìn nhau, trong mắt cùng hiện lên vẻ lo âu.

Theo như lời Diệp Khôn, bọn họ không thể không suy nghĩ lại. Tuy nhiên, nếu cứ bỏ qua như vậy, bọn họ thật sự không cam lòng. Những người khác bỏ qua cũng được, thế nhưng Diệp Ứng cũng phải bỏ qua...

- Thứ hai...

Ánh mắt Diệp Khôn nhìn qua mọi người, khẽ thở dài nói:

- Chư vị không cảm thấy mọi việc phát sinh hôm nay thật sự quá trùng hợp hay sao?

- Tại sao đệ tử Trần gia lại cùng nhìn trúng một vật như Diệp Phi?

- Tại sao, vì một chuyện nhỏ nhặt, tên đệ tử Trần gia lại mở miệng sỉ nhục Diệp gia, chọc giận Diệp Nhận cùng Diệp Phi?

- Tại sao tên đệ tử Trần gia lại không động thủ với người cãi lộn với y từ đầu là Diệp Phi mà lại cố ý nhắm về Diệp Nhận đang đứng cạnh?

- Tại sao Diệp Nhận lại có thể gặp được cháu ngay giữa đường?

- Tại sao, sau khi cháu vừa đánh bại Trần Phong, Trần Thánh Phu lại trùng hợp xuất hiện trong quán trà bên cạnh?

Diệp Khôn hỏi lên tiếp mấy câu khiến tất cả mọi người đều sững sốt. Những người ở đây không có ai là kẻ ngu, chỉ bởi vì lo lắng cho Diệp Ứng đang bị thương không thể tham gia Chư Quốc Võ Đấu Hội mà bỏ qua rất nhiều điểm đáng ngờ. Thế nhưng, hiện giờ được Diệp Khôn nhắc nhở, tất cả mọi người đều hiểu ra.

Hết thảy mọi chuyện đều là do nước Thiên Phong bố trí ra một ván bài. Mà mục đích thật sự của ván bài này chính là nhằm vào hai người có vị trí quan trọng trong lần tham dự Chư Quốc Võ Đấu Hội này của Diệp gia: Diệp Ứng và Diệp Khôn!

Đúng như lời Diệp Khôn nói, mọi chuyện xảy ra thật sự quá trùng hợp. Nhất là sự xuất hiện của Trần Thánh Phu, nếu không phải lúc ấy có đặc sứ của Thất hoàng tử đi qua...

- Đợi đã...

Diệp Nam Thiên ngừng mạnh đầu, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng:

- Sự xuất hiện của vị đặc sứ này cũng quá trùng hợp.

- Tộc trưởng, về điểm này, bản thân cháu cảm thấy đặc sứ của Thất hoàng tử không phải đứng về phía nước Thiên Phong đâu ạ. Dù sao, lúc vị đặc sứ kia xuất hiện, sắc mặt của Trần Thánh Phu cũng trở nên khó coi. Thế nhưng, thời điểm y xuất hiện lại vô cùng khéo léo, giống như muốn ngăn cản cháu và Trần Thánh Phu đấu với nhau... Vậy nhưng, tại sao vị đặc sứ của Thất hoàng tử lại làm thế?

Diệp Khôn nhíu chặt hai hàng lông mày. Vị đặc sứ này có cấp bậc nào cơ chứ, sao lại ra mặt vì một nhân vật bé nhỏ như hần? Hay là, đây chẳng qua chỉ là thể hiện ra cái uy nghiêm của Đế quốc Vân Cảnh?

Bên trong đại sảnh, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì. Nhưng đúng vào lúc này, phía bên ngoài bỗng vang lên mấy tiếng ồn ào. Ngay sau đó, cánh cửa chính của đại sảnh trực tiếp được đẩy ra. Một người đệ tử Diệp gia vội vàng chạy tới, khom người nói:

- Tộc trưởng, Trần gia nước Thiên Phong cho người tới bái kiến.

- Cái gì? !

Vừa nghe thấy lời này, cả đại sảnh nhất thời ồn ào như bọt nước sôi trong chảo dầu.

- Đám hỗn tạp nước Thiên Phong còn dám tới nơi này sao? !

Diệp Thanh Bình là người có tính tình nóng nảy nhất, lão đứng vọt dậy, khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Những người thuộc tầng lớp trên của Diệp gia cũng hết sức phẫn nộ. Tin rằng, nếu như không có Diệp Nam Thiên ở đây, bọn họ sẽ nóng lòng xông ra ngoài xé đám người Trần gia thành từng miếng.

Chỉ có Diệp Khôn khẽ neohai mắt lại, cau mày suy nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng nói:

- Tộc trưởng, hãy xem y tới đây làm gì.

- Ừm

Diệp Nam Thiên gật đầu, đứng dậy tức giận nói:

- Còn ra cái thể thống gì nữa đây? Ngồi xuống hết đi!

Chợt, ông quay đầu nhìn về phía người đệ tử Diệp gia vừa chạy tới thông báo, bình thản nói:

- Cho bọn chúng vào.

Ông vừa dứt lời, một tràng tiếng cười to bỗng đột nhiên vang lên. Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên có thân hình cao lớn, mắt sáng mày kiếm trực tiếp đi qua cánh cửa tiến vào trong đại sảnh.

- Diệp quốc chủ thật phong độ. Tại hạ là Trần Kính Chân nước Thiên Phong, hôm nay mạo muội tới chơi, mong quốc chủ đừng để bụng.

Trần Kính Chân rất tùy ý chấp tay, cười nói.

- Ngươi vẫn còn mặt mũi tới nơi này sao? Trần Kính Chân, nước Thiên Phong các người còn biết xấu hổ nữa hay không? Trước lúc Chư Quốc Võ Đấu Hội sắp diễn ra còn dám xuất thủ với nước Vạn Trúc chúng ta, đánh bị thương Diệp Ung cùng tám người dự thi khác, chẳng lẽ các người cho rằng toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ là của các người hay sao?

Diệp Thanh Bình vốn tức giận đầy bụng. Lão vừa nhìn thấy bộ dáng Trần Kính Chân tùy tiện như vậy thì càng không nhịn nổi nữa, lớn tiếng tức giận nói.

- Chuyện đám tiêu bồi cãi vã với nhau làm sao chúng ta biết trước được. Mấy đứa nhóc kia đã bị gia chủ chúng ta trách mắng rồi. Hơn nữa...

Trần Kính Chân thản nhiên nhìn Diệp Thanh Bình, nói mỉa mai:

- Diệp Khôn của nước Vạn Trúc các người đã phế đi hai cánh tay của Trần Phong nước chúng ta. Khoản nợ này nên tính thế nào đây?

- Ngươi...

Diệp Thanh Bình đang định mở miệng mắng chửi thì đã bị Diệp Nam Thiên ngăn lại. Lão tức giận hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống ghế.

- Trần đạo hữu tới lần này, hẳn không phải chỉ vì mấy lời này thôi chứ?

Diệp Nam Thiên không đổi sắc, hỏi.

Trần Kính Chân không quan tâm tới ánh mắt trợn ngược của đám người Diệp gia xung quanh, y bình tĩnh ngồi xuống một cái ghế trong đại sảnh. Y tự mình rót trà, thông thả uống một hớp, sau đó mới lên tiếng:

- Đúng vậy, lần này Trần mạo tới, thật ra là muốn cùng Diệp gia đánh cược với nhau.

- Đánh cược?

Con người Diệp Nam Thiên khẽ co lại, lạnh lùng hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 67: Ép Bức

- Lần đánh cược này có liên quan tới Chư Quốc Võ Đấu Hội. Hẳn là Diệp gia chủ cũng biết rõ, mỗi một lần tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội, mặc dù bề ngoài là cuộc tỷ võ tranh tài giữa đám thanh niên các nước, thế nhưng ở sau nó chính là sự tranh chấp giữa các quốc gia với nhau. Tuy nói chiến tranh chính là phương pháp trực tiếp nhất, thế nhưng dù sao nó vẫn là phương pháp hao tài tốn của. Cho nên, trong Chư Quốc Võ Đấu Hội có một cái quy định bất thành văn chính là đánh cược.

Trần Kính Chân uống một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu nhìn lướt qua những khuôn mặt đang trở nên khó coi của đám người Diệp gia, khẽ mỉm cười nói:

- Mang tất cả sự tranh chấp đặt vào Chư Quốc Võ Đấu Hội, dùng phương thức đánh cược để hóa giải sự bất hòa. Hẳn là Diệp gia chủ cũng biết rõ.

Diệp Nam Thiên không nói câu nào, mí mắt hạ thấp xuống khiến cho người khác không thể biết được trong ánh mắt của ông hiện giờ đang suy nghĩ cái

gi. Trần Kính Chân nhìn ông một cái, mỉm cười nói:

- Lần này, nước Thiên Phong chúng ta muốn đánh cược để hóa giải sự mâu thuẫn lúc trước. Nội dung đánh cược rất đơn giản, chúng ta hãy đánh cược xem ai sẽ trở thành người đứng đầu trong lần Chư Quốc Vô Đấu Hội này. Nếu Trần Thánh Phu của nước Thiên Phong chúng ta trở thành người đứng thứ nhất, Diệp gia các người sẽ phải đưa toàn bộ linh mạch kia cho nước Thiên Phong chúng ta. Nếu như Diệp Khôn đứng thứ nhất, nước Thiên Phong chúng ta sẽ đưa cho Diệp gia một nghìn viên linh thạch. Còn nếu là tu sĩ của các nước khác đứng thứ nhất, lần đánh cược này sẽ bị xóa bỏ, thế nào?

- Đùa à!

Nghe xong nội dung của câu nói, đám người Diệp gia cùng tức giận đứng bật dậy.

Trong mắt bọn họ, lần đánh cược này chính là một kiểu ăn cướp trắng trợn!

Diệp Nam Thiên vùng tay lên, ngăn mọi người tiếp tục nói. Ông quay đầu lại, mặt không biến sắc nói:

- Trần đạo hữu tính toán thật hay. Trần Thánh Phu đã đạt tới Trúc Cơ vào năm hai mươi tuổi, là một trong ba đại cao thủ thuộc lớp trẻ của toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ này. Hiện giờ đã trải qua bốn năm, hẳn ít nhất cũng phải ngưng tụ ra được cái xoáy khí thứ ba rồi. Còn Diệp Khôn chỉ vừa mới đạt tới Trúc Cơ, vụ đánh cược không công bằng thế này, tại sao Diệp gia chúng ta phải đồng ý? !

- Nói vậy, Diệp gia chủ không muốn đồng ý đúng không?

Ánh mắt Trần Kính Chân bỗng trở nên lạnh lẽo.

- Hừ, Trần đạo hữu, nếu như bản quốc chủ không đồng ý lần đánh cược này, có phải đạo hữu muốn uy hiếp chúng ta bằng việc khai chiến?

Diệp Nam Thiên cười lạnh một tiếng. Bộ dáng của ông lúc này đâu còn hiền lành như trước nữa. Trên người ông bỗng dâng lên một luồng linh áp kinh khủng, giống như một trận gió lớn thổi tung ra bên ngoài.

Một số người tầng lớp trên của Diệp gia có tu vi dưới Trúc Cơ bị luồng uy áp này ép chặt xuống ghế. Còn người đang đứng mũi chịu sào là Trần Kính Chân cũng cảm nhận được một luồng áp lực nặng nề!

Diệp Nam Thiên chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Trần Kính Chân, nói ra từng câu từng chữ:

- Nếu như nước Thiên Phong các người muốn khai chiến, ta chỉ có một câu duy nhất: Muốn chiến thì chiến!

- Tuy nhiên...

Diệp Nam Thiên chuyển lời, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn:

- Cho dù nước Vạn Trúc chúng ta không phải là đối thủ của nước Thiên Phong. Thế nhưng, ta dám cam đoan rằng, chỉ cần hai nước khai chiến, cho dù toàn bộ Diệp gia bị tiêu diệt, chúng ta cũng phải giết chết năm tên tu sĩ Trúc Cơ của nước người trở lên. Nếu như không có năm tên tu sĩ Trúc Cơ trấn thủ, không biết những nước thù địch với nước Thiên Phong có nhìn chăm chăm vào vị trí tam đại cường quốc kia không nhỉ? Có hay không Diệp mỗ cũng không biết được!

Tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả Trần Kính Chân cũng phải hơi biến sắc. Thế nhưng, y lại cười, tiếng cười vang dội như một luồng khí thể từ trên người y dâng lên. Vậy mà nó lại không kém hơn là bao so với khí thể của Diệp Nam Thiên.

Dĩ nhiên Trần Kính Chân cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ!

- Diệp gia chủ, những lời người vừa nói, Trần gia chúng ta đều biết.

Khóe miệng Trần Kính Chân hiện lên một nụ cười chế giễu. Bỗng nhiên, y thò tay vào ngực, sau đó móc ra một tờ công văn từ bên trong.

- Bộp!

Y vỗ vào tờ công văn, hai mắt híp lại nhìn chăm chăm vào Diệp Nam Thiên, kiêu ngạo cười nói:

- Nếu thêm cái này nữa thì sao?

Diệp Nam Thiên cau mày, ánh mắt khế liếc về tờ công văn. Nhất thời, sắc mặt của ông đã trở nên trắng bệch. Ngay sau đó, luồng khí thể trên người ông cũng biến mất hoàn toàn. Ông giống như một người bệnh, bước lảo đảo về phía sau hai bước, cuối cùng đặt mông ngồi xuống ghế.

- Tộc trưởng!

Mấy người tầng lớp trên của Diệp gia bỗng hoảng sợ, vội vàng tiếng lên phía trước. Nhưng ngay khi bọn họ thấy nội dung ghi lại bên trong công văn, vẻ mặt mỗi người cũng đều xám lại như tro!

- Tam điện hạ Đế quốc Vân Cảnh có chỉ: Bởi vì số lượng và chất lượng Tinh Thiết Trúc hàng năm do Diệp gia dâng lên liên tục giảm xuống nên đặc biệt

hạ chỉ ra lệnh cho nước Thiên Phong chính thức tiếp quản khu rừng Tinh Thiết Trúc của Diệp gia. Không ai được làm trái!

Diệp Khôn cũng bước gần lên phía trước. Sau khi đọc được hai hàng chữ ngăn ngui ghi lại trên công văn, con người của hắn đột nhiên co lại!

Vương chỉ của Tam hoàng tử? !

Sao có thể!

Nếu thật sự nước Thiên Phong có một sợi dây mắc nối với Tam hoàng tử, tại sao bọn họ còn coi trọng một cái linh mạch nhỏ nhỏ của Diệp gia? !

Sau giây phút thất thần ngăn ngui, ánh mắt Diệp Khôn tiếp tục nhìn xuống. Khi thấy phía dưới còn có một con dấu thật to ở bên trên, hai con mắt hắn bỗng hơi nheo lại.

Bởi vì... Con dấu trên vương chỉ rõ ràng còn có sáu chữ to là "Giám sát sứ Tam hoàng tử"!

Hóa ra là vậy!

Hai mắt Diệp Khôn hơi nheo lại, chỉ trong nháy mắt đã suy nghĩ ra được điểm mấu chốt bên trong. Nước Thiên Phong này, sợ rằng chỉ có quan hệ cùng với vị Giám sát sứ của Tam hoàng tử mà thôi. Sở dĩ đối phương muốn đánh cược, chỉ sợ cũng vì... cái phong vương chỉ này.

Bởi vì cái phong vương chỉ này rõ ràng là do vị đặc sứ Tam hoàng tử kia mượn danh của Tam hoàng tử để ban bố. Nếu như Diệp gia làm lớn chuyện này lên, đến lúc đó thì cả hai bên đều không được miếng ngon nào.

Tuy nhiên, có lẽ nước Thiên Phong đã đoán được Diệp gia không dám làm lớn chuyện này.

Dù sao, đắc tội với nước Thiên Phong chỉ là chuyện nhỏ, đắc tội với vị đặc sứ của Tam hoàng tử mới là chuyện lớn. Cho dù Diệp gia có thể giữ được linh mạch sau lần Chư Quốc Vô Đầu Hội này, thế nhưng ngay sau đó bọn họ sẽ gặp phải sự trả thù của vị đặc sứ kia.

Về điểm này, Diệp Khôn biết rõ, Diệp Nam Thiên càng biết rõ hơn. Hiện tại, trước mắt Diệp gia chỉ có một con đường là đồng ý vụ đánh cược này!

Nhưng, vậy thì thế nào? !

Vụ đánh cược này không phải là mười thứ hạng đứng đầu giữa Diệp gia cùng nước Thiên Phong. Đây chính là vị trí thứ nhất!

Thứ nhất, chỉ có duy nhất một người!

Đây chính là trận chiến của hắn!

Diệp Khôn hít sâu một hơi. Hắn ngẩng mạnh đầu lên, bên trong ánh mắt toát lên vẻ kiên nghị, dứt khoát cười một tiếng, cao giọng nói:

- Được! Vụ đánh cược này, Diệp gia chúng ta đồng ý!

Giọng nói bất chợt vang lên khiến tất cả mọi người trong đại sảnh giật mình. Diệp Nam Thiên ngẩng đầu, sững sờ nhìn Diệp Khôn.

- Diệp Khôn...

Diệp Thiên Nhai khẽ nhích môi, thế nhưng lão lại không nói ra được câu nào.

Những người khác của Diệp gia cũng không nói một lời, chăm chú nhìn Diệp Khôn.

Đây là một vụ đánh cược không công bằng. Thế nhưng, hiện giờ Diệp gia không có cách nào để cự tuyệt!

Lâu sau, Diệp Nam Thiên than nhẹ một tiếng:

- Diệp Khôn, cháu có biết cái quyết định này đại biểu cho cái gì không?

- Cháu biết.

Ánh mắt sáng quắc của Diệp Khôn nhìn chăm chăm vào Diệp Nam Thiên!

Trước đây, mục tiêu của hắn chỉ là đạt được vị trí trong top mười thứ hạng đứng đầu!

Thế nhưng hiện tại, trước sự ép bức của nước Thiên Phong, Diệp Khôn phải thay mặt Diệp gia nói ra quyết định. Sau khi nói ra được những lời này, Diệp Khôn cảm giác được trong cơ thể mình đang có một ngọn lửa cháy bùng bùng!

Thứ nhất, đại biểu cho sự đỉnh cao, là người có năng lực đè ép tất cả đám thiên kiêu chi tử của hai mươi nước vùng Nam bộ, đây cũng chính là vị trí cao nhất!

Điều này rất khó. Thế nhưng, mục tiêu thật sự của Diệp Khôn chính là Đế quốc Vân Cảnh!

Nếu ngay cả dũng khí xông lên trở thành nước mạnh nhất của hai mươi nước vùng Nam bộ cũng không có, không tự tin chiến thắng đám thiên kiều chi tử của hai mươi nước, vậy thì hấn sao có thể đi khiêu chiến những người thiên tài chân chính trong Đế quốc Vân Cảnh kia được!

Ý chí kiên định hóa thành ý chí chiến đấu mãnh liệt. Nó đang cháy bùng bùng trong mắt Diệp Khôn!

Vị trí thứ nhất, nó nhất định là của Diệp Khôn ta rồi!

Dường như nhìn thấy sự quyết tâm vô hạn trong mắt Diệp Khôn, Diệp Nam Thiên bỗng ngây người. Đây là chiến ý chôn sâu trong Diệp Khôn, hay là trong lòng hấn biết không có đường lui phải đáp ứng nên sinh ra chiến ý? Diệp Nam Thiên thở mạnh ra một hơi, sau đó nhìn về phía Trần Kính Chân, lạnh lùng nói:

- Về nắm lại với gia chủ các người, vụ đánh cược này Diệp gia chúng ta sẽ nhận. Trước khi bắt đầu Võ Đấu Hội, hai bên chúng ta sẽ chính thức xác nhận vụ đánh cược này trước mặt vị Giám sát sứ Đế quốc Vân Cảnh!

- Tốt, đã vậy, ta sẽ không quấy rầy Diệp gia chủ nữa. Cáo từ!

Trần Kính Chân cười lên ha ha. Y đang muốn xoay người bỏ đi thì bỗng phát hiện Diệp Khôn đang ở trước mặt. Y bỗng dừng bước, hai mắt hơi nheo lại nói:

- Mặc dù một tháng trước ta đã từng thấy ngươi ở trong thành Trúc Hải, thế nhưng lúc đó ngươi chỉ có tu vi đỉnh của Tiên Thiên đệ cửu tầng. Không ngờ chưa tới một tháng, ngươi lại có thể đạt tới Trúc Cơ rồi. Thiên tài như vậy, sinh ra ở Diệp gia thì thật đáng tiếc.

- Nếu ta đoán không sai, mục đích ngươi tới thành Trúc Hải là muốn cứu mấy tên gián điệp lên vào Diệp gia đúng không?

Diệp Khôn không ngờ đối phương lại nói ra một tràng như vậy. Tuy nhiên, sau thời gian kinh ngạc ngắn ngủi, hấn cười lạnh trả lời.

- Thông minh.

Trần Kính Chân mỉm cười khích lệ, nói.

Hiện giờ đã ngã bài, Trần Kính Chân cũng chẳng cần che dấu điều gì!

Con ngươi Diệp Khôn khẽ co lại, cắn răng gằn ra từng câu từng chữ, hỏi:

- Như vậy, rốt cuộc là kẻ nào đã hại chết anh trai ta? !

- Anh trai ngươi?

Trần Kính Chân hơi sững sốt. Sau đó chợt phản ứng lại, y mỉm cười nói:

- Kẻ mà ngươi nói, có phải là Diệp Kiên, một trong ba đại thiên tài lúc trước của Diệp gia đúng không?

- Là kẻ nào sát hại huynh ấy? !

Diệp Khôn nắm chặt hai nắm đấm, xương cốt phát ra từng tiếng kêu kệt, kệt kệt.

Trần Kính Chân cười, cười vô cùng vui sướng. Y khinh miệt nhìn lướt qua Diệp Khôn, nói:

- Làm sao, muốn báo thù à? Nói cho ngươi biết cũng không sao. Ngày trước, kẻ chặn đánh đám người Diệp gia các ngươi trên đường tới quận Xích Diễm chính là đội Thú Liệp hành động. Mà người đầu lĩnh lần đó chính Trần Thánh Phu. Chẳng qua, khi anh trai ngươi đấu với y thì hấn chỉ chống được một chiêu đã thua rồi. Ba ngày nữa sẽ diễn ra Chư Quốc Võ Đấu Hội, hy vọng vào thời điểm ngươi đối diện với y sẽ chống được mấy chiêu. Ha ha ha!

Nói xong, Trần Kính Chân cười lên một tiếng điên cuồng rồi bỏ đi. Hấn không thèm quan tâm tới ánh mắt giống như muốn giết người của Diệp Khôn ở bên.

- Trần Thánh Phu...

Diệp Khôn cắn chặt hai hàm răng, cơ thể khẽ run lên từng cơn. Từ trong đôi mắt hấn hiện lên hung quang như một loài dã thú đang khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 68: Linh Khí Ngũ Phẩm

Theo thời gian sắp sửa diễn ra Chư Quốc Võ Đấu Hội, toàn bộ thành Thiên Phong cũng bắt đầu trở nên vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù Chư Quốc Võ Đấu Hội chỉ là giải đấu do hai mươi nước vùng Nam bộ tham dự, thế nhưng nó vẫn có một sự hấp dẫn không nhỏ với các thế lực khác tới xem. Dù sao, ngoại trừ hai mươi nước vùng Nam bộ ra, bên ngoài cũng có không ít những thế lực tán tu cùng với các gia tộc vừa và nhỏ tồn tại. Mặc dù bọn họ không được tham dự vào Võ Đấu Hội; thế nhưng, đối với những thế lực này cùng với những người tán tu khác mà nói, đại hội được tổ chức ba năm một lần này chính là một cơ hội không thể bỏ qua. Tại đây, bọn họ có thể được quan sát, học tập kỹ năng đối chiến giữa các tu sĩ với nhau. Nếu như bản thân linh ngộ được cái gì đó, thực lực của bọn họ sẽ được tăng thêm.

Trừ những người đó ra, một số thế lực vừa và nhỏ từ quận Xích Diễm cũng bị thu hút tới nơi này. Tuy nói Chư Quốc Võ Đấu Hội do Nam tam tông (1) cử hành, thế nhưng tình hình ở quận Xích Diễm còn phức tạp hơn hai mươi nước vùng Nam bộ này rất nhiều. Một số thế lực nhỏ sẽ quan sát giải đấu này, sau đó chọn lựa một số đệ tử không được Nam tam tông coi trọng đưa về bồi dưỡng.

Mặc dù những thế lực này kém hơn Nam tam tông; thế nhưng, đối với đám đệ tử trẻ tuổi ở hai mươi nước vùng Nam bộ, đây chính là một cơ hội không tồi.

...

Chẳng mấy chốc đã trôi qua ba ngày. Vào sáng sớm ngày thứ ba, lượng người ở cả trong lẫn ngoài thành Thiên Phong đã đông tới nườm nượp. Một số thế lực tán tu đã cầm trước trong tay thiệp mời đứng chờ ở bên ngoài. Sau khi cổng thành được mở ra, những thế lực này bỗng ủa vào bên trong nội thành. Còn phần lớn dân chúng sống trong thành Thiên Phong vẫn đang tập trung phía bên ngoài nội thành. Đối với bọn họ, mặc dù không thể thấy tận mắt tu sĩ đấu phép với nhau; thế nhưng, cứ cách một khoảng thời gian, Trần gia sẽ phái người thông báo tình hình ở trong ra bên ngoài. Điều này đủ cho họ phải hưng phấn ngồi chờ đợi.

Trong lúc biển người ngoài thành đang bắt đầu trở nên cực kỳ náo nhiệt, quảng trường khổng lồ ở trung tâm nội thành lại có vẻ yên tĩnh hơn. Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một cái không khí giương cung bạt kiếm tại đây.

Đứng trong đám người, Diệp Khôn đưa ánh mắt nhìn về những người xung quanh. Nhất là khi nhìn về đám tu sĩ nước Thiên phong đang vênh vênh vào vào, hai mắt của hắn còn hơi hơi nheo lại.

Người đang đứng giữa đám tu sĩ đó chính là Trần Thánh Phu, y có thân hình cao lớn, mái tóc trên đầu được cuộn lên. Dường như cảm nhận được điều gì đó, Trần Thánh Phu đưa ánh mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Khôn.

Hai ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau. Dường như cảm nhận được sát ý dày đặc trong con mắt Diệp Khôn, Trần Thánh Phu nhếch miệng cười một tiếng. Y đưa tay lên làm dấu cắt cổ, điệu bộ vô cùng lớn lối!

Thân là tiêu điểm trên cả quảng trường, Trần Thánh Phu làm dấu tay như vậy đã khiến cho đông đảo mọi người chú ý. Bọn họ đưa mắt nhìn theo hướng Trần Thánh Phu đang nhìn về phía Diệp Khôn, không ít người ở đây đều nở nụ cười.

Sự việc phát sinh ba ngày trước đã được truyền khắp thành Thiên Phong này rồi. Mọi người ở đây đều được biết tường tận mọi chuyện.

Mặc dù bọn họ khá giật mình khi Diệp gia xuất hiện một tu sĩ mới mười bảy tuổi đã đạt tới Trúc Cơ; thế nhưng, trong đầu bọn họ đều nghĩ một điều giống nhau... Diệp gia xong đời rồi!

Nước Vạn Trúc khiêu chiến nước Thiên Phong?

Nói đùa à? !

Đây khác gì kiến càn lay cây!

Ngay cả một số nước hơi giao hảo với nước Vạn Trúc cũng bắt đầu sinh ra bất hòa với nước Vạn Trúc. Dù sao, tất cả bọn họ cũng không có chút niềm tin nào vào việc nước Vạn Trúc có thể chiến thắng nước Thiên Phong.

Nhận thấy sự khinh thường trong ánh mắt Trần Thánh Phu, cùng với những lời châm chọc và từng cái nhìn thương hại, trong lòng Diệp Khôn lại trở nên bình tĩnh hơn. Hắn thân nhiên cười một tiếng, ánh mắt chuyển về phía đài cao trên quảng trường.

Hiện giờ, ở phía trước đài cao là năm cái ghế màu vàng kim trông vô cùng quý phái và sang trọng. Mọi người đều biết năm cái ghế này chính là năm vị trí dành cho hai vị Giám sát sư đến từ Đế quốc Vân Cảnh cùng ba vị trưởng lão của Nam tam tông. Phía sau năm cái ghế là từng hàng ghế ngồi được bày sẵn. Đây chính là chỗ cho những người tùy tùng đi theo sau bọn họ ngồi.

Lúc này, mọi người còn đang đợi mấy nhân vật lớn cùng với mấy vị quốc chủ của hai mươi nước vùng Nam bộ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Khi ánh dương quang chiếu rọi xuống quảng trường, cánh cổng chính của phòng nghị sự nước Thiên Phong cách đó không xa được âm ỉ mở ra.

- Tới rồi!

Diệp Khôn cũng giống như những người xung quanh, ánh mắt đều tập trung nhìn về hướng cửa chính. Một khắc sau đó, hần bỗng trông thấy bóng dáng năm người dẫn đầu đi ra.

Trong năm người này, người đi ngoài cùng bên trái chính là vị nho sĩ tuổi trung niên mà Diệp Khôn đã từng thấy mặt. Y chính là Triệu Kinh Luân, đặc sứ của Thất hoàng tử. Tuy nhiên, Diệp Khôn chỉ hơi dừng lại trên người này một lát, sau đó hần di chuyển ánh mắt về phía bốn người còn lại.

Đi bên cạnh người nho sĩ trung niên là một người thanh niên nhìn không quá ba mươi tuổi. Người thanh niên này tướng mạo anh tuấn, trên người mặc một bộ hoa phục màu vàng nhạt, khuôn mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười khinh khỉnh khiến người ta cảm thấy y là loại quân là áo lụa. Không cần giới thiệu, Diệp Khôn cũng biết đây chính là người đã trợ giúp nước Thiên Phong ép bức nước Vạn Trúc, đặc sứ của Tam hoàng tử. Đồng thời, y cũng là đệ tử của đại gia tộc tu tiên ở quận Xích Diễm, Doãn Thiên Bình.

Còn người đang đi bên cạnh Doãn Thiên Bình chính là một lão già gầy gò, trên người mặc một bộ trường bào mỏng màu xám. Lão già này râu tóc bạc trắng, hai mắt hõm sâu. Bộ dáng của lão khiến cho người ta cảm thấy lão là một người lạnh lùng, nghiêm khắc. Bên hông lão đeo một thanh Tam Xích Thanh Phong. Hiển nhiên, lão già này chính là vị trưởng lão của Thượng Vân Các, Thượng Quan Ngu.

- Có tin đồn Trần Thánh Phu được một vị trưởng lão nhìn trúng rồi thu làm đệ tử, dường như không phải là người này. Tuy nhiên, nếu như Trần Thánh Phu trở thành đệ tử của Thượng Vân Các, lão già này chắc chắn sẽ tìm mọi cách để bảo vệ y. Đến lúc đó phải thật cẩn thận.

Diệp Khôn nhìn vị trưởng lão Thượng Quan Ngu của Thượng Vân Các một cái thật sâu, sau đó hần nhìn về phía hai người tu sĩ còn lại.

Một người trong số đó lưng hùm vai gấu, râu tóc trên mặt như sư như hổ, trên người khoác một bộ trường bào màu xanh đậm đã căng phồng hết lên. Y chính là trưởng lão của Ngự Thủ Tông, Hùng Thiên Quân. Mà người còn lại chính là một vị trung niên mặc áo khoác màu đen. Mặc dù y mới chỉ tầm ba, bốn mươi tuổi, thể nhưng sắc mặt lại tái nhợt, trông giống như một người đang mang bệnh. Đây chính là trưởng lão của Khô Mộc Tông, Mục Hà.

Ánh mắt Diệp Khôn dừng lại trên người Mục Hà một lúc, sau đó nhìn về phía trưởng lão Hùng Thiên Quân của Ngự Thủ Tông.

Sau lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này, môn phái hần muốn gia nhập chính là Ngự Thủ Tông. Dù sao, cái am hiểu nhất của môn phái này chính là chiến kỹ Mô Phòng Thủ. Đối với những người tu luyện chiến kỹ Mô Phòng Thủ như Diệp Khôn, đây chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, trước đó...

Diệp Khôn lại một lần nữa nhìn về phía Trần Thánh Phu, trong mắt hần hiện lên đầy sát ý.

Trước đó, hần muốn tự tay mình đâm chết Trần Thánh Phu trên lối đài để an ủi linh hồn anh trai hần đang ở trên trời.

Trong lúc Diệp Khôn đang suy tư, phía sau cánh cửa lần lượt đi ra hai mươi người nữa. Đây chính là toàn bộ quốc chủ của hai mươi vùng Nam bộ. Dĩ nhiên, Diệp Nam Thiên cũng ở trong số này.

Tuy nhiên, về mặt lúc này của Diệp Nam Thiên đang rất lạnh lùng, không nhìn ra được ông vui hay buồn. Trái ngược với ông, vị quốc chủ Trần Thượng Long của nước Thiên Phong đang nói cười vui vẻ với một vị quốc chủ giao hảo khá tốt với y. Từ trên mặt y không trông thấy một chút khăn trương nào. Có lẽ, trong lòng y đã sớm nhận định rằng nước Thiên Phong sẽ ăn đứt nước Vạn Trúc. Diệp gia không biết tự lượng sức mình giống như kiên càn lay cây. Thật đúng là nực cười!

Rất nhanh, năm người Triệu Kinh Luân đã đi tới trước đài cao. Sau khi năm người ngồi xuống, Doãn Thiên Bình bỗng ho khan một tiếng, quay đầu lại nói:

- Trần quốc chủ, lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này do nước Thiên Phong làm chủ nhà, quy tắc sẽ do các người lên tuyên bố.

Trần Thượng Long khom người đáp ứng, thái độ hết sức cung kính. Y chột đi tới phía trước năm người, ánh mắt nhìn xuống quảng trường đông nghịt bên dưới, lớn tiếng đọc ra quy tắc của Chư Quốc Võ Đấu Hội.

Chư Quốc Võ Đấu Hội sẽ kéo dài ba ngày, quy tắc của nó cũng rất đơn giản.

Hai mươi nước vùng Nam bộ, mỗi nước sẽ phái ra mười người tham dự. Hai trăm người dự thi sẽ bốc thăm ở trên lối đài chọn ra người đánh với mình. Sau khi tìm ra được một trăm người đi tiếp sẽ lại tiếp tục bốc thăm. Cứ như vậy, đến khi còn lại năm mươi người, ai thắng sẽ trở thành người đứng vào top ba mươi người đứng đầu. Còn hai mươi lăm người thua cuộc kia sẽ tiếp tục cử hành thi đấu chọn ra danh sách năm người chiến thắng để đưa vào top ba mươi.

Đây chính là tiến trình của ngày thi đấu đầu tiên.

Sang ngày thi đấu thứ hai, Chư Quốc Võ Đấu Hội sẽ càng trở nên kịch liệt. Ba mươi người đứng đầu sẽ bốc thăm chia thành ba người một tổ tiến hành thi đấu trên lối đài. Điều này phải xem vào vận may của chính mình. Nếu như bốc phải hai đối thủ kém hơn mình, hai người kia chắc chắn sẽ hợp lại với nhau lấy hai đánh một. Mà phần lớn những người có thể lọt vào top ba mươi đều là tu sĩ đến từ các nước lớn. Nhất là các tu sĩ đến từ ba nước mạnh nhất trong hai mươi nước vùng Nam bộ là nước Thiên Phong, nước Thiên Kinh và nước Tề. Nếu như là tu sĩ thân quen với mình, dĩ nhiên sẽ hợp lại cùng đối địch.

Cho nên, trong vòng đấu này, có rất nhiều tu sĩ đến từ những nước nhỏ phải mình chiến đấu hăng hái nhưng vẫn bị loại. Cuối cùng sẽ chọn ra danh sách người mười đứng đầu.

Tiến vào tốp mười, ngoại trừ được ban thưởng rất nhiều, bọn họ còn đạt được tư cách trở thành đệ tử nội môn của Nam tam tông. Thế nhưng, đây không phải là điểm dừng cuối cùng của Chư Quốc Võ Đấu Hội. Sau khi lọt vào tốp mười, tu sĩ sẽ phải tiếp tục bốc thăm chiến đấu chọn ra năm người đứng đầu. Năm người đứng đầu sẽ được chia thành hai tổ, một tổ có hai người, còn tổ kia sẽ có ba người. Tổ hai người sẽ đánh với nhau tìm ra một người chiến thắng lọt vào trận chung kết. Về phần tổ ba người kia sẽ tổ chức đấu loại từng người với nhau, ai chiến thắng nhiều lần nhất sẽ trở thành người cuối cùng tham dự vào trận chung kết.

Ba người đánh với nhau tìm ra người chiến thắng có vẻ như bất công. Thế nhưng, đây chính là cách mài giũa cho chính cá nhân họ. Các lần Chư Quốc Võ Đấu Hội trước, người giành chiến thắng cuối cùng phần lớn là những người thuộc tổ ba người đấu với nhau này.

Việc tìm ra hai người cuối cùng vào chung kết cũng chính là đóng lại ngày thi đấu thứ hai. Còn ngày thứ ba, đây chính là màn diễn quan trọng của Chư Quốc Võ Đấu Hội - Trận chung kết.

Hai người có thể vượt qua hai trăm người đến từ hai mươi quốc gia đã có thể coi là những người ưu tú nhất của hai mươi nước vùng Nam bộ có độ tuổi dưới hai mươi lăm. Hai người quyết đấu vào chính ngày thi đấu thứ ba, sau cùng tìm ra người có thể đạt được vị trí thứ nhất.

Đạt được vị trí thứ nhất, ngoài việc được Giám sát sứ Đế quốc Vân Cảnh ban thưởng, người đó còn có quyền được tự mình lựa chọn tông môn cho mình. Đây cũng chính là một điều Diệp Khôn coi trọng nhất.

Sau khi tuyên bố xong quy tắc, Trần Thượng Long xoay người thi lễ với năm người đang ngồi một cái rồi quay về chỗ. Doãn Thiên Bình đang ngồi thẳng trên ghế cũng từ từ đứng dậy.

Ánh mắt của y nhìn quanh, cao giọng nói:

- Lần này, Đế quốc Vân Cảnh phái ta cùng với Triệu huynh tới, ngoại trừ việc giám sát Chư Quốc Võ Đấu Hội ra, chúng ta còn mang theo một vật nữa.

Nói xong, y thò tay vào một chiếc túi nhỏ được làm bằng vàng và ngọc ở bên hông. Trong lúc mọi người còn đang giật mình, y đã móc ra một chiếc kính ngọc màu vàng kim to bằng lòng bàn tay. Doãn Thiên Bình có chút không nổi sề sề chiếc kính ngọc trong tay, sau đó chợt giọng nó lên cao.

- Chiếc Kim Ngọc Hộ Tâm Kính này chính là linh khí ngũ phẩm, giá trị của nó thế nào cũng không cần ta phải nói nữa. Còn đây, nó chính là phần thưởng cho người giành chức quán quân Chư Quốc Võ Đấu Hội!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Diệp Gia Điện Cường

Lời của Doãn Thiên Bình khiến cho cả quảng trường trở nên khá yên tĩnh. Bất chợt, từng loại âm thanh pha trộn giữa sự vui mừng, tham lam cùng với những ánh mắt điên cuồng đều dồn về chiếc kính ngọc màu vàng kim ở phía trên.

- Oa!

Cả quảng trường bỗng nổi lên hoàng loạt tiếng hô kinh sợ, đám người bên dưới đã ầm ĩ vang trời!

- Linh khí ngũ phẩm. Ông trời của tôi, đây chính là phần thưởng cho vị trí thứ nhất.

- Trời ạ! Đây là lần đầu tiên ta trông thấy linh khí ngũ phẩm!

- Không hổ danh Đế quốc Vân Cảnh. Chỉ tiếc tay đã mang ra linh khí ngũ phẩm!

Đủ các loại âm thanh cùng nhau vang lên ù hai tai. Nhưng, trong lòng mọi người đều biết rõ, bọn họ tuyệt đối không có cơ hội tranh giành kiện linh khí này. Người có năng lực đoạt được vật này chỉ có một: tu sĩ đứng thứ nhất. Mọi người ở đây đều nhìn chăm chăm vào chiếc kính ngọc màu vàng kim trong tay Doãn Thiên Bình.

- Linh khí ngũ phẩm..

Giọng nói của Diệp Khôn đã hơi khàn khàn. Hắn nuốt nước bọt một cái, trong mắt đậm vẻ chầy bóng.

Linh khí mạnh nhất trong tay hắn hiện giờ chỉ là kiện Băng Tầm Giáp chuẩn tam phẩm. Chiếc áo giáp này đã khiến hắn phải bỏ ra toàn bộ gia sản trên người để mua. Như vậy, cái linh khí ngũ phẩm Kim Ngọc Hộ Tâm Kính này phải mạnh đến mức độ nào? !

Không hổ danh Đế quốc Vân Cảnh!

Ở bất cứ nước nào thuộc hai mươi nước vùng Nam bộ, kiện linh khí ngũ phẩm này đều có thể trở thành bảo vật trấn quốc. Thế nhưng, hiện giờ Đế quốc Vân Cảnh chỉ tiện tay coi nó như phần thưởng tặng cho người chiến thắng!

Sau khi hít một hơi thật dài, Diệp Khôn từ từ bình tĩnh lại. Trong lòng hắn biết rõ, hiện giờ không phải là lúc suy nghĩ chuyện này. Việc hắn muốn tranh vị trí thứ nhất, hoàn toàn không liên quan tới linh khí ngũ phẩm, mà nó liên quan tới sinh tử tồn vong của Diệp gia. Còn lý do nữa chính là báo thù cho anh trai Diệp Kiên!

Lúc này, ở phía trên đài cao, Doãn Thiên Bình cảm nhận được từng cái ánh mắt cháy bỏng của mọi người, khóe miệng y hiện lên một nụ cười chế nhạo:

- Đúng là bọn nhà quê.

Đĩ nhiên, lời này của y chỉ là lời nói ở trong lòng. Y cũng không ngu đến mức nói ra trước mặt mọi người ở đây.

Doãn Thiên Bình cất chiếc Kim Ngọc Hộ Tâm Kinh vào túi eo, miệng khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói:

- Trần quốc chủ, ta nhớ trước khi tuyên bố bắt đầu còn có một khâu khá thú vị nữa thì phải?

- Dạ đúng. Khiến đặc sứ đại nhân phải chê cười rồi. Trước khi bắt đầu Võ Đấu Hội, các nước sẽ tự mình đánh cược với nhau. Mỗi nước sẽ dùng tuyển thủ tham gia thi đấu của nước mình để đánh cược thứ bậc xếp hạng trong giải đấu. Làm vậy để cho các nước có mâu thuẫn với nhau có thể hòa giải qua lần Chư Quốc Võ Đấu Hội. Người thua dĩ nhiên phải xuất ra một số tiền để trả cho người thắng.

Trần Thượng Long cười nhạt, ánh mắt khẽ liếc về phía Diệp Nam Thiên:

- Nếu như lần này nước Thiên Phong được làm chủ nhà, người thứ nhất đánh cược sẽ do nước Thiên Phong làm trước. Diệp quốc chủ, ngài đọc hay ta đọc đây?

Lời này vừa được nói ra, ngoại trừ tu sĩ hai nước Thiên Phong cùng Vạn Trúc đã biết trước vụ đánh cược này, toàn bộ tu sĩ các quốc gia khác đều ngẩn người.

Dù sao, các quốc gia đánh cược với nhau đều là những quốc gia có thực lực tương đương. Còn những quốc gia nhỏ yếu sẽ không bao giờ đồng ý đánh cược với những quốc gia có thực lực mạnh.

Nhưng điều khiến mọi người ở đây trợn mắt há mồm là Diệp Nam Thiên lại liếc Trần Thượng Long một cái, sau đó lạnh lùng nói:

- Vậy phiên Trần quốc chủ.

Trần Thượng Long khẽ mỉm cười, móc từ trong lồng ngực ra một tờ văn thư, sau đó lớn tiếng đọc. Nội dung vụ đánh cược này không khác gì với nội dung ba ngày trước Trần Kinh Chân đã nói. Chẳng qua, chỉ có một chỗ khác duy nhất chính là: Sau khi một bên giành chiến thắng, bên kia phải lập tức giao khế đất cùng linh thạch cho bên kia. Đồng thời, hai bên không ai được lấy cớ tìm cách sai hẹn, không được phát động chiến tranh với nhau.

Sau khi Trần Thượng Long đọc nốt một chữ cuối cùng, cả quảng trường bỗng nổi lên tiếng hô kinh sợ còn lớn hơn cả lần xuất hiện linh khí ngũ phẩm.

- Trời ạ, Diệp gia điên rồi ư? !

- Mẹ nó, cái này khác gì tặng không mỏ linh thạch cho nước Thiên Phong!

- Hóa ra là vậy. Diệp Nam Thiên tính toán cũng giỏi thật. Sợ rằng nước Thiên Phong và nước Vạn Trúc đã có một cái giao dịch nào đó với nhau rồi. Sở dĩ bọn họ dùng lần đánh cược này giao mỏ linh thạch cho nước Thiên Phong, mục đích chính là muốn các quốc gia khác không dám đến dò xét mỏ linh thạch này nữa!

Một người tu sĩ nước Trung Sơn Quận bỗng nhiên giật mình hiểu ra, gào to.

- Như vậy...

- Không hẳn vậy đâu. Nói không chừng Diệp gia bọn họ tin rằng Diệp Khôn có thể đoạt được vị trí thứ nhất cũng nên. Ha ha ha!

Một người tu sĩ nước Ngũ Kiếm nói kiểu âm dương quái khí.

- Đừng nói linh tinh nữa. Nếu như Diệp Khôn có thể đạt được vị trí thứ nhất, ta sẽ ngay tại chỗ ăn hết thùng phân ngựa!

Một người tu sĩ nước Ngũ Kiếm khác vội vàng tiếp lời. Từ sau khi Lưu Dong bị phế, nước Vạn Trúc và nước Ngũ Kiếm đã kết một mối thù rất sâu với nhau. Dĩ nhiên, bọn họ sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào ném đá xuống giếng.

Nghe thấy từng tiếng ồn ào phía bên dưới, Trần Thượng Long thần nhiên cười một tiếng. Y chợt quay đầu lại, đưa tờ chứng nhận đánh cược cho Doãn Thiên Bình, nói:

- Kính xin Giám sát sứ đại nhân làm chứng.

Nhìn Trần Thượng Long không biết xấu hổ đem tờ chứng nhận đưa cho Doãn Thiên Bình ở bên cạnh, về mặt Diệp Nam Thiên đã trở nên âm u đến mức sắp chảy nước. Nhưng ông không còn cách nào khác, chỉ biết trơ mắt nhìn Doãn Thiên Bình cầm lấy tờ chứng nhận.

Nhưng, đúng vào lúc này, một giọng nói bất chợt vang lên:

- Khoan đã!

Mọi người cùng nhìn về hướng phát ra giọng nói. Người vừa mở miệng chính là người không nói một câu nào từ nãy tới giờ, Triệu Kinh Luân.

Nụ cười trên mặt Doãn Thiên Bình hơi ngưng lại:

- Sao vậy, Triệu đại nhân cảm thấy ta không hợp làm người làm chứng ư?

- Dĩ nhiên là không hợp. Chẳng lẽ Doãn huynh không nhớ chức trách của chúng ta là gì sao? Hơn nữa, Doãn huynh cũng đừng quên, ngài là người đại biểu cho Tam hoàng tử chứ không phải bản thân ngài.

Con người Doãn Thiên Bình bỗng nhiên co lại. Y khẽ nheo mắt, bên trong lóe lên vẻ dữ tợn rồi biến mất.

Nhất thời, không khí trên đài cao bỗng trở nên vô cùng kỳ lạ. Sau khi trôi qua mấy hơi thở, Doãn Thiên Bình bỗng nhoen miệng cười nói:

- Còn phải cảm ơn Triệu đại nhân đã nhắc nhở. Tuy nhiên, theo ý Triệu đại nhân, ai là người thích hợp đứng ra làm chứng đây?

Triệu Kinh Luân nho nhã cười một tiếng. Y đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lạnh nhạt nói:

- Doãn huynh không biết chứ. Mỗi lần trước khi bắt đầu Chư Quốc Võ Đấu Hội, các quốc gia sẽ cùng tham gia đánh cược với nhau. Có thể vì để giải quyết mâu thuẫn, hoặc có thể đặt cược thắng thua để kiếm chút tiền. Mà đánh cược trước mặt bao nhiêu người thế này, chẳng lẽ còn có người dám đổi ý hay sao?

- Hóa ra là vậy.

Khóe miệng Doãn Thiên Bình khẽ giật giật. Tuy nhiên, y cũng biết rõ một điều. Nếu nói về tài ăn nói và học thức, kể cả một trăm người như y cũng không so được với Triệu Kinh Luân. Y trừng mắt nhìn Trần Thượng Long, sau đó đem tờ chứng nhận đánh cược trả lại cho gã.

Trần Thượng Long lúc này cũng khờ không kể siết. Vốn y muốn mượn lần đánh cược này để tạo thế cho mình. Thế nhưng, y không ngờ rằng Triệu Kinh Luân lại đột nhiên chen ngang vào. Lúc này, y tức giận ấn một đầu tay xuống tờ chứng nhận đánh cược. Diệp Nam Thiên biết ơn nhìn qua Triệu Kinh Luân, sau đó giống như Trần Thượng Long cũng ấn đầu tay xuống.

Rất nhanh, tờ chứng nhận đánh cược đã được cả hai bên ký kết xong. Bên dưới, mọi người ở đây đã sớm kinh ngạc tới trợn mắt há mồm giữa màn đấu khẩu của hai vị Giám sát sứ Đế Quốc Vân Cảnh.

Chờ đến khi Trần Thượng Long lạnh lùng tuyên bố bắt đầu Chư Quốc Võ Đấu Hội, mọi người xung quanh mới kịp tỉnh táo lại. Ngoại trừ hai trăm tuyến thủ tham gia, những người khác đều vội vàng đi tới vòng ngoài quảng trường.

Ở xung quanh quảng trường đã được xây dựng tạm mấy chục cái đài cao. Những cái đài này chỉ cao tầm năm, sáu trượng. Thế nhưng, cao như vậy đã đủ cho mọi người thấy rõ được mọi chuyện xảy ra trên quảng trường rồi. Các thế lực lớn nhỏ đều vội vàng nhìn chăm chăm xuống quảng trường bên dưới, yên lặng đợi kết quả bốc thăm.

Nước Vạn Trúc được sắp xếp ngồi ở một cái đài cao nằm phía bên trái quảng trường. Chẳng biết do vô tình hay cố ý, đài cao bọn họ đang ngồi lại nằm ngay cạnh nước Thiên Kinh.

Sau khi Diệp Khôn bốc thăm, trong lúc hân hạnh số thứ tự trở về đài cao của Diệp gia thì lại gặp phải mười người dự thi của Ngô gia.

- Diệp huynh, đã lâu không gặp.

Ngô Cương đứng trong đám người đột nhiên bắt chuyện, tiến lên phía trước chấp tay nói.

- Thì ra là Ngô huynh.

Diệp Khôn hơi sùng sốt, chấp tay cười.

- Không ngờ, chỉ mới ba tháng không gặp, Diệp huynh đã đạt tới Trúc Cơ rồi. Thật đúng là nằm ngoài dự liệu của ta.

Ngô Cương cười nói.

- Gặp may thôi.

Diệp Khôn cười nhạt trả lời. Ánh mắt hần liếc qua chín người tu sĩ còn lại của Ngô gia thì phát hiện ra trong đó có không ít người nhìn hần với vẻ thương hại và khinh thường. Đối với điều này, Diệp Khôn không hơi đâu để ý. Rất nhanh, ánh mắt hần đã dừng lại trước một người thanh niên đang nở nụ cười biếng nhác.

Ngô Huy, một trong ba đại thiên tài của hai mươi nước vùng Nam bộ!

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Khôn, Ngô Huy quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Người muốn khiêu chiến Trần Thánh Phu?
- Chuẩn xác mà nói thì không phải là hần. Cái ta muốn là vị trí thứ nhất.

Diệp Khôn bình tĩnh nói.

Lời này vừa được nói ra, không đợi Ngô Huy đáp lại, đám đệ tử trẻ tuổi của Ngô gia lập tức cười khẩy chế giễu, nói:

- Tinh tướng!
- Thật quá ngạo mạn rồi. Chỉ là một thằng quỷ nhỏ vừa đạt tới Trúc Cơ mà thôi. Hần tự cho mình là ai chứ?

Ngô Huy cũng khẽ cười, khen ngợi:

- Quả nhiên rất can đảm. Tuy nhiên, người tốt nhất nên cầu nguyện không gặp phải ta. Nếu không thì người cũng không có cơ hội khiêu chiến với Trần Thánh Phu đâu.
- Cũng không hần là vậy.

Diệp Khôn cũng không muốn tranh luận tiếp, hần cười nhạt một tiếng rồi xoay người đi về phía đài cao của Diệp gia, không thèm quan tâm tới đám tu sĩ Ngô gia phía sau đang chế giễu mình.

Lúc này, Diệp Nam Thiên và các vị quốc chủ khác cũng bước xuống khỏi đài cao ở giữa trung tâm quay về chỗ quốc gia mình đang ngồi. Khi thấy Diệp Khôn đi tới, Diệp Nam Thiên đứng dậy hỏi:

- Cháu có ý kiến gì không?

Trong lòng Diệp Khôn biết Diệp Nam Thiên muốn hỏi về chuyện vị đặc sứ của Thất hoàng tử vừa ra tay giúp đỡ. Sau khi suy nghĩ một lúc, hần khẽ nói:

- Tuy nói chuyện liên quan tới sự tranh chấp vương quyền của Đế quốc Vân Cảnh là một điều không hay; thế nhưng, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Diệp Nam Thiên khẽ gật đầu. Từ trong ánh mắt của ông, Diệp Khôn có thể nhìn ra được lúc này Diệp Nam Thiên đang nghĩ cách tách mình ra khỏi Triệu Kinh Luân.

Sau khi thở phào một hơi, Diệp Khôn liền ngồi xuống ghế. Hần hít mắt nhìn về phía trung tâm của quảng trường.

Sau khi xong xuôi mọi việc, mấy người tu sĩ nước Thiên Phong lập tức đi lên trên quảng trường. Đợi khi bọn họ mở cơ quan ra, trên quảng trường bỗng từ từ nhô lên 50 cái lối đài cao ba thước, dài rộng hai mươi trượng.

Lúc bình thường, nơi đây chính là luyện võ trường của đệ tử Trần gia. Nó trông khác hẳn so với quảng trường luyện võ thiếu thốn của Diệp gia. Quảng trường luyện võ của nước Thiên Phong có thể chứa được cùng lúc một trăm người tỷ thí với nhau. Đây chính là di sản của những quốc gia to lớn.

Diệp Khôn nhìn nhìn quảng trường tới xuất thần. Bỗng nhiên, dường như nhận thấy một ánh mắt đang nhìn mình từ bên phải, hần quay đầu nhìn về nơi ánh mắt truyền tới.

Nơi đó chính là đài cao của nước Thiên Kinh. Ở ngay bên cạnh vị Quốc chủ Ngô Thiên Hùng nước Thiên Kinh, một người thiếu nữ nhỏ nhắn, dễ thương đang nhìn hần bằng ánh mắt hung dữ. Cô gái này chính là Ngô Nam, người ngày trước Diệp Khôn từng gặp mặt trong dãy núi Phong Tuyết.

Trông thấy Diệp Khôn nhìn về phía bên này, Ngô Nam bỗng hung hăng gờ gờ nắm đấm lên, lè lưỡi với Diệp Khôn. Chẳng qua, thấy nàng làm ra dáng vẻ đáng yêu giống như một tiểu nha đầu đang đùa giỡn, khóe miệng Diệp Khôn khẽ nhếch lên, nghiêng đầu lại không để ý tới nàng nữa.

- Hừ!

Hiển nhiên Ngô Nam đã bị chọc cho tức giận, nàng bĩu môi hừ ra một tiếng, sau đó kéo kéo Ngô Cương đang ngồi phía trước.

- Sao thế?

Ngô Cương kinh ngạc, quay đầu lại hỏi.

- Anh nhìn kia, tên kia chính là kẻ vừa tham lam vừa đáng ghét!

Ngô Nam bấu môi chỉ chỉ về phía Diệp Khôn, nói nhỏ.

Ngô Cương gượng cười:

- Kẻ "đáng ghét" này ngày trước đã cứu chúng ta.

- Hừ!

Ngô Nam vừa thấy đám đệ tử Ngô gia kinh ngạc quay đầu lại, nàng liền vội vàng đưa tay làm dấu im lặng. Dù sao, ngày trước gặp phải nguy hiểm trong dãy núi Phong Tuyết, nàng đã xin Ngô Cương dấu điểm chuyện này đi. Nếu như bị cha biết, nàng chắc chắn sẽ bị chửi chết.

Ngô Cương nhún vai, chuẩn bị mở miệng nói. Bỗng nhiên, ở trên đài cao giữa quảng trường, người tu sĩ Trần gia chịu trách nhiệm thông báo bỗng lớn tiếng nói:

- Chư Quốc Võ Đấu Hội đã bắt đầu, mời tất cả mọi người dự thi bước lên đài..

Năm mươi đài chỉ đủ cho một trăm người cùng thi đấu. Ngô Cương rất may mắn được thi đấu ở vòng thứ hai. Gã đang chuẩn bị quan sát thật tốt Chư Quốc Võ Đấu Hội thì bỗng nghe thấy Ngô Nam riu rít kêu lên:

- Anh, mau nhìn kia, tên khốn kia chuẩn bị bước lên đài rồi. Hy vọng hắn sẽ bị loại ở vòng thứ nhất.

Ngô Cương liếc mắt, đang định mở miệng nhắc nhở em gái đây chính là ân nhân cứu mạng mình. Tuy nhiên, sau khi trông thấy đối thủ của Diệp Khôn, sắc mặt gã bỗng nhiên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 70: Đối Thủ Vòng Thứ Nhất

Trong lúc một trăm người dự thi bước lên đài, vô số tiếng hoan hô bỗng vang lên khắp quảng trường. Âm thanh tụ lại lớn đến mức như muốn chọc thủng bầu trời.

Hơn nữa, phần lớn những ánh mắt ở đây đều tập trung về đài số ba. Từng tiếng hô kinh sợ không ngừng vang lên khắp nơi. Trong số đó còn kèm theo không ít những tiếng chửi rủa. Hiển nhiên, chẳng ai ngờ trận đấu tiêu điểm đầu tiên của Chư Quốc Võ Đấu Hội lại tới nhanh đến như vậy!

Diệp Khôn đứng trên đài, ánh mắt bình tĩnh nhìn đối thủ của hắn,

Trần Lâm, cao thủ đứng thứ hai của Trần gia. Mặc dù y vẫn luôn sống dưới cái bóng của Trần Thánh Phụ, thế nhưng, không ai ở đây không biết tới thực lực của y.

Hai mươi hai tuổi đạt tới Trúc Cơ. Vào hơn ba năm trước, sau khi lọt vào top ba mươi người đứng đầu, y đã một mình chiến đấu với hai huynh đệ đến từ nước Tề là Tề Vân và Tề Dự. Y đã một mình chiến đấu với hai người tu sĩ Trúc Cơ, cuối cùng đánh trả lại khiến cho một người bị thương. Thế nhưng, y vẫn bị loại một cách đáng tiếc!

Thật ra, lúc ấy Thượng Văn Các đã có ý coi trọng Trần Lâm. Thế nhưng, y vẫn kiên trì muốn tiếp tục tham gia thêm một lần Chư Quốc Võ Đấu Hội nữa.

Diệp Khôn không ngờ đối thủ thứ nhất của hắn lại là y!

- Trần gia các người tính toán giỏi thật.

Diệp Khôn nhìn người thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng, hà khắc phía trước, mở miệng châm chọc.

- Người không đủ tư cách khiêu chiến tộc huynh!

Trần Lâm dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Diệp Khôn, mặt không chút thay đổi nói.

- Có đủ tư cách hay không, hãy dùng thực lực nói chuyện!

Diệp Khôn cười ha ha. Bất chợt, hắn không quan tâm tới Trần Lâm nữa, quay sang nhìn vị tu sĩ làm trọng tài của Trần gia, lạnh lùng nói:

- Bắt đầu đi.

Vị trọng tài kia ho khan một tiếng, sau đó khẽ nhìn sang xung quanh. Rất nhanh, ở giữa trung tâm quảng trường, một người tu sĩ bỗng giờ cao chiếc cờ nhỏ trong tay lên. Thấy vậy, năm mươi người trọng tài khác trên các đài cũng đồng loạt giờ cao chiếc cờ trong tay mình lên, sau đó cùng phát mạnh xuống.

- Võ đầu, bắt đầu!

Cùng lúc vị trọng tài kia quát to một tiếng, bên trong đàn điền Diệp Khôn cũng lập tức trào ra pháp lực tụ về phía hai tay. Pháp lực tuôn ra giống như một đám sương mù quấn quanh hai tay.

- Quả nhiên là tu sĩ Trúc Cơ mười bảy tuổi!

Một số thể lực ở xung quanh được mời đến quan chiến đột nhiên hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào Diệp Khôn. Tuy nói chuyện xung đột giữa Diệp Khôn cùng Trần Thánh Phu đã được truyền ra khắp thành Thiên Phong. Thế nhưng, đối với bọn họ, chỉ khi được nhìn thấy tận mắt mới tin nó là sự thật!

- Không ngờ hai mươi nước vùng Nam bộ lại xuất hiện một thiên tài như vậy.

Một lão già vuốt vuốt chòm râu, nói.

- Ha ha, chẳng lẽ Vương huynh đã động tâm rồi sao? Tuy nhiên, cho dù y có thể chiến thắng, Nam tam tông chắc chắn sẽ không bỏ qua y đâu.

- Thế nhưng, phải xem y có thể vượt qua cửa ải Trần Lâm này không đã.

- Đáng tiếc, thiên tài như vậy lại cứ muốn liều mạng với Trần gia. Ba năm trước, ta đã tận mắt thấy Trần Lâm chiến đấu. Thực lực của y rất mạnh, nếu như không phải vận may hơi kém thì y đã có thể lọt vào tốp năm rồi.

Xung quanh đài vang lên từng tiếng ồn ào. Ngay cả ở trên đài cao giữa trung tâm, các vị trưởng lão của Nam tam tông cũng sáng mắt lên. Hiển nhiên, việc Diệp Khôn đạt tới Trúc Cơ khi mới mười bảy tuổi đã khiến cho bọn họ động tâm.

Tuy nhiên, những tiếng ồn ào này cũng không ảnh hưởng tới đài. Trần Lâm không đổi sắc, trên miệng hiện lên nụ cười khẩy khinh thường:

- Xem ra, bọn họ cũng rất xem trọng thiên phú của người đó. Thế nhưng..

Nói đến đây, trên người Trần Lâm bỗng nhiên xuất hiện một luồng pháp lực còn đậm hơn. Pháp lực vừa rời khỏi cơ thể bỗng hóa thành một màn hơi lạnh bao bọc cơ thể y giống như một bức tượng băng. Ngay cả mặt đất xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện sương lạnh!

Một khắc sau đó, Trần Lâm nắm chặt cây đao bên hông, trường đao xuất vô kéo theo một vệt đao rét công như băng!

- Hôm nay, người sẽ phải chôn thây nơi này! Băng Tinh Trảm!

Một khắc sau, vệt đao chợt hiện lên một lớp băng tuyết khiến nó trông giống như một cây đao băng khổng lồ dài tới chín trượng chém về phía Diệp Khôn!

Băng Phách Đao, chiến kỹ chuẩn tứ phẩm. Đồng thời, đây cũng chính là một trong hai chiến kỹ trấn tộc của nước Thiên Phong. Khi thi triển chiến kỹ sẽ có thanh thế rất lớn, có thể biến khu vực xung quanh mình thành băng thiên tuyết địa khiến đối thủ không thể phát huy được hết hoàn toàn thực lực của bản thân!

Trong đầu Diệp Khôn hiện lên lời giảng giải của Diệp Nam Thiên về chiến kỹ của nước Thiên Phong. Ánh mắt hắn chợt lạnh, pháp lực trên hai tay bỗng hóa thành lửa!

Một khắc sau, Diệp Khôn chợt bước lên một bước. Một luồng khí thế vô cùng bá đạo bỗng dâng lên từ trên người hắn. Toàn thân Diệp Khôn chợt bốc lên một ngọn lửa lớn. Lớp sương lạnh phía dưới mặt đất xung quanh hắn đã bị ngọn lửa hòa tan trong nháy mắt!

- Hòa Hồ Câu Trảo!

Sau khi quát lớn một tiếng, Diệp Khôn xoẹt hai cánh tay lên không trung như hình bán nguyệt bằng lửa và chạm âm ỉ với vệt đao băng khổng lồ!

Đây chính là một màn băng hỏa giao tranh!

Luồng gió kinh khủng lồ quét ra xung quanh. Đao băng bị hòa tan, ngọn lửa bị dập tắt tạo nên một đám hơi nước khổng lồ trên không trung.

- Ồ!

Trần Lâm lao ra khỏi đám hơi nước, trong mắt y hiện lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất ngay lập tức. Y giờ cao trường đao trong tay lên:

- Băng Long Quyển!

Đám hơi nước đầy trời lại bắt đầu ngưng tụ với nhau biến thành một cái vòi rồng bằng bông tuyết. Nó khẽ dừng lại trên không trung, sau đó chợt giống như một con rồng lớn nện thẳng xuống đầu Diệp Khôn!

- Hòa Hò Súly Vĩ!

Diệp Khôn gầm lên giận dữ, chân trái chống xuống mặt đất, chân phải nhấc đùi lên như một chiếc roi lửa vung lên cao. Băng vào thế lôi đình vạn quân, nó giống như một cái đuôi vừa lớn vừa dài quất mạnh vào cái vòi rồng bằng bông tuyết!

- Bụp bụp!

Băng tuyết nổ tung. Nhưng ngay sau đó, Trần Lâm chợt vung ra hơn mười vệt đao. Bông tuyết lẫn lộn giống như cuồng phong bão táp cuốn tới phía Diệp Khôn!

- Chút tài mọn!

Diệp Khôn khinh thường hừ lạnh. Một khắc sau đó, ngọn lửa ngưng tụ trên hai tay chợt hóa thành hơn mười cái bóng trảo kết hợp với nhau tạo thành một bức ngăn hình bán nguyệt cản trở tất cả bông tuyết ở bên ngoài.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Âm thanh va chạm vang lên không ngừng. Từ phía xa nhìn lại, cả lôi đài lúc này đang một bên là lửa, một bên là băng. Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người trên quảng trường đều bị thu hút về phía này!

- Hấn... Hấn trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?

Ngô Nam che miệng, dường như nàng không tin nổi kẻ hèn hạ, máu lạnh, kiêu ngạo và tự đại khiến người ta chán ghét ngày trước lại có thể chiến đấu bất phân cao thấp với cả Trần Lâm!

Phải biết rằng, Trần Lâm đã đạt tới Trúc Cơ từ ba năm trước!

- Mạnh thật! Còn nữa, hấn vẫn chưa sử dụng hết thực lực của mình. Ít nhất, hấn còn chưa thi triển ra cái đuôi bằng lửa lúc đánh nhau với Xích Diễm Hồ lúc trước!

Ngô Cương kinh ngạc nhìn Diệp Khôn. Sau đó, gã chợt nhìn về phía Ngô Huy cách đó không xa.

Mặc dù Ngô Huy phải xuất chiến ở vòng đấu thứ nhất; thế nhưng, đối thủ của y chỉ là một tu sĩ ở cảnh giới Tiên Thiên. Vì vậy, khi vừa mới bước lên lôi đài, đối thủ của y đã tự động nhận thua.

Hiện tại, Ngô Huy đang đứng dưới chiến đài của Ngô gia, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía lôi đài hai người kia đang chiến đấu.

Ngô Cương khá thân quen với Ngô Huy nên biết rõ. Tuy bề ngoài Ngô Huy không quan tâm tới bất cứ chuyện gì; thế nhưng, sâu trong nội tâm, y chính là một vị tộc huynh rất hiếu chiến. Trong lòng y lúc này đã bị Diệp Khôn gọi lên chiến ý!

Không chỉ có vậy...

Ngô Cương nhìn về đài cao phía trung tâm, nơi ba vị trưởng lão của Nam tam tông đang chăm chú nhìn về phía lôi đài của Diệp Khôn. Thậm chí, vị trưởng lão Hùng Thiên Quân của Ngự Thủ Tông còn kích động đứng thẳng lên.

- Qua trận đấu này, bất luận là thắng hay thua, Diệp Khôn đã hoàn toàn nổi danh rồi. Tuy nhiên...

Ngô Cương khẽ nheo mắt nhìn về phía đài cao của nước Thiên Phong cách đó không xa. Tuy nói hai bên ngồi cách nhau cả một cái quảng trường, thế nhưng trong lòng Ngô Cương vẫn có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của Trần gia sợ đang kém tới cực điểm.

...

- Đây là chiến kỹ gì? !

Trên đài cao nước Thiên Phong, Trần Thượng Long giật mình nhìn cảnh hai người đang chiến đấu kịch liệt. Sắc mặt của lão đã trở nên vô cùng u ám.

- Không biết, nhìn qua có vẻ giống với Hòa Hò chiến kỹ. Thế nhưng, nó lại không hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa, y đã nắm giữ rất thuần thục cái chiến kỹ này rồi. Nếu chỉ nói riêng về việc nắm vững chiến kỹ, Trần Lâm đã thua.

Ngồi bên cạnh lão, Trần Kính Chân nhú chặt hai hàng lông mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Chết tiệt, không ngờ Diệp gia vẫn còn cất giữ một quyền chiến kỹ như vậy!

Dù sao Trần Thượng Long vẫn là người đứng đầu một nước, lão chỉ nhỏ giọng nỉm chửi một câu, sau đó về mặt dần dần trở lại bình thường. Chi là,

bên trong mắt lão hiện giờ đã le lói ý muốn giết người.

Cho dù là người trong Trần gia cũng không biết được ý muốn thực sự của lão. Sở dĩ lão tiêu phí hết bao nhiêu tâm lực bắt Diệp gia phải đánh cuộc, ngoại trừ cái linh mạch kia ra thì còn một nguyên nhân trọng yếu hơn chính là Diệp Khôn!

Tư liệu có liên quan tới Diệp Khôn ở trong tay lão đã chất đầy một rương. Cho nên, sự hiểu biết của lão về Diệp Khôn cũng không kém hơn bao nhiêu so với tu sĩ Diệp gia.

Một năm, chỉ cần một năm, từ tu vi Tiên Thiên đệ tứ tầng Kiện Cốt nhảy thẳng lên Trúc Cơ. Thiên phú như vậy, thật sự quá kinh khủng rồi!

Mà hiện giờ Diệp Khôn lại thể hiện ra thực lực như này càng khiến cho ý muốn giết người trong lòng lão tăng cao!

Kẻ này phải chết!

...

Thật ra Trần Thượng Long cũng không biết, đừng nói lão kinh ngạc mà ngay cả đám người Diệp Nam Thiên trên đài cao nước Vạn Trúc cũng vô cùng ngạc nhiên trước thực lực của Diệp Khôn!

- Đây là Hóa Hồ chiến kỹ?

Diệp Thiên Nhai nhìn đắm đắm vào cái lôi đài giữa băng và lửa.

- Không biết...

Diệp Nam Thiên cười gượng lắc đầu, ánh mắt ông nhìn Diệp Khôn cũng tràn đầy kỳ vọng. Thậm chí ông còn có muốn xông lên lôi đài thay thế Diệp Khôn chiến đấu.

Bởi vì ông đã phát hiện ra một điều, bất kể là mỏ linh thạch hay cây trúc thần bí kia đều không thể so sánh được với thiên phú của Diệp Khôn!

Tuy nhiên, bởi vì Diệp Nam Thiên hiểu rõ Diệp Khôn. Ông biết tên nhóc này có lòng kiên định vượt quá sự tưởng tượng của mình. Nếu như nó đã quyết định chuyện gì, ông cũng không đủ khả năng ngăn cản được Diệp Khôn.

- Diệp Khôn, cháu cứ thể hiện ra hết năng lực của mình đi. Nếu như có người muốn giờ trò, cho dù phải liều cái mạng này của ta, ta chắc chắn sẽ để cho cháu an toàn rời khỏi nơi này.

Diệp Nam Thiên nhìn Diệp Khôn, trong lòng lặng lẽ lập lời thề!

...

Trong lúc mọi người còn đang giật mình vì thực lực mạnh mẽ của Diệp Khôn, phía trên lôi đài đã phát sinh ra biến hóa.

Chỉ trong khoảng thời gian một nén hương, hai bên đã cùng đối chiến với nhau gần trăm chiêu. Mà người đầu tiên cảm thấy không thể chống đỡ được lại chính là Trần Lâm!

Quả thật pháp lực trong cơ thể Diệp Khôn không bằng với người đã ngưng tụ ra được cái xoáy khí thứ hai như Trần Lâm. Thế nhưng, chiến kỹ Hóa Linh Yêu Hồ của hắn chính là chiến kỹ chuẩn ngũ phẩm hàng thật giá thật!

Huống chi, cảnh giới hiện giờ của hắn đã đạt tới "Thú Thế" !

Đây cũng chính là chỗ dựa lớn nhất của Diệp Khôn. Hiện giờ đối mặt với Trần Lâm, sở dĩ hắn không muốn giải phóng ra trạng thái một đuôi là vì hắn muốn che dấu thực lực của mình. Hắn muốn để dành nó cho Trần Thánh Phu!

- Àm!

Ngon lửa quét qua ngực Trần Lâm khiến luồng pháp lực nóng rực bên trong xâm nhập vào trong gân mạch. Trần Lâm bỗng phun ra một ngụm máu tươi.

- Sao có thể!

Y vung trường đao trong tay lên phá vỡ ngọn lửa trước mặt để lùi nhanh lại phía sau.

- Sao vậy? Muốn chạy à?

Khóe miệng Diệp Khôn hiện lên một nụ cười lạnh băng. Hắn bước ra một bước, toàn lực thi triển ra Hóa Hồ Thân Pháp tới mức như hình với bóng!

Hơn nữa, mỗi khi hắn bước ra một bước, khí thế trên người cũng tăng thêm một chút. Đến bước cuối cùng, khí thế trên người Diệp Khôn đã đạt tới đỉnh.

- Đây là loại thân pháp gì?

Trong lòng Trần Lâm cảm thấy hoảng sợ. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú nói cho y biết: Không tiếp tục được nữa rồi!

Liều mạng!

Cấn răng một cái, bước chân Trần Lâm đột nhiên dừng lại. Bất chợt, toàn bộ pháp lực bên trong đan điền bỗng trào ra dữ dội.

Sau khi pháp lực tụ lại, trường đao trong tay y giống như đã đông lại thành băng. Dường như, ngay cả cơ thể của y cũng không chịu đựng được sự lạnh giá này. Một lớp băng dày bắt đầu tràn ra từ trên hai cánh tay của y. Chỉ một thoáng sau, cả người y đã giống như một bức tượng băng!

- Băng Phách Trảm!

Đi kèm với một tiếng gào thét giống như đến từ Cửu U, tầng băng cứng bỗng vỡ vụn, khí lạnh giống như vòi rồng cuốn mạnh ra xung quanh. Mỗi tác nhấc thanh trường đao lên là mỗi tác tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Cuối cùng, thanh trường đao đã được y nâng lên trên đỉnh đầu, đối mặt với Diệp Khôn đã ở ngay trước mắt y. Trần Lâm cười lạnh một tiếng. Một khắc sau đó, y chuẩn bị chẻ Diệp Khôn ra làm hai!

- Muộn rồi!

Diệp Khôn ngáng đầu, trong đôi mắt không xuất hiện chút tình cảm nào. Hắn giống như một người thợ săn bình tĩnh nhìn con mồi chui vào bẫy.

Hắn bước lên một bước, khí thế trên người tăng lên tới cực điểm. Hai tay giống như trảo, thân thể mạnh mẽ, ngang ngược như Hỏa Hô. Hắn tung người lên, hai tay đánh mạnh lên ngực Trần Lâm!

- Âm!

Ngọn lửa bùng cháy, một tiếng nổ kinh khủng phát ra từ nơi va chạm. Sau đó, thân thể Trần Lâm giống như một cái bao tải bay lên không trung. Bất chợt, cả người y rơi "bụp bụp" xuống mặt đất.

Nhìn Trần Lâm không rõ sống chết cùng Diệp Khôn đang đứng thẳng trên lối đi, cả quảng trường bỗng chìm vào trong yên lặng!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 71: Dư Âm

Bên ngoài nội thành nổi lên hàng loạt tiếng bàn tán ồn ào. Tất cả dân chúng nước Thiên Phong đang tụ tập bên ngoài chờ đợi tin tức được truyền ra.

Vòng tranh tài thứ nhất, Diệp Khôn đối chiến với Trần Lâm. Trận chiến đầu tiên giữa hai tu sĩ Trúc Cơ đã khiến cho dân chúng nước Thiên Phong khá là hưng phấn.

Đối với trận đấu của hai người, số người ủng hộ đều nghiêng phía về Trần Lâm.

- Ha ha, thằng nhóc Diệp gia ngạo mạn kia chắc chắn sẽ bị Trần Lâm bắt nạt cho khóc nhè. Ha ha ha!

- Đúng vậy! Còn dám ngông cuồng đòi vị trí thứ nhất. Thật là buồn cười. Đừng nói là gặp phải Trần Thánh Phu, cửa ải Trần Lâm này hắn cũng không qua nổi đâu!

- Đúng đó! Trần Lâm là ai cơ chứ? Y chính là người một mình đánh lại hai người đến từ nước Tề ở lần Chư Quốc Võ Đấu Hội trước đây. Khả năng y lọt vào top mười hẳn là không có vấn đề gì. Còn thằng nhóc Diệp gia kia thì chẳng là cái gì cả. Ha ha ha, đừng nói là Trần Lâm, nếu bản thân hắn dám ra đây, mỗi người chúng ta chỉ cần nhổ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết hắn rồi. Ha ha ha!

- Đúng rồi! Những người khác đều đặt vào một cửa giống ta. Nếu có thằng ngu nào đến đây đặt cược số tiền lớn vào tên nhóc Diệp gia kia, lão tử có thể kiếm tiền trở mình rồi. Ha ha ha.

- Đừng ngây thơ như vậy. Cửa thằng nhóc kia chính là một đèn một nghìn. Các quán bạc lớn còn mở cả hình thức cược xem Trần Lâm sẽ đánh bại Diệp Khôn trong mấy chiêu nữa. Ta đã đặt cho Trần Lâm một nghìn đồng tiền vàng, đang định kiếm thêm một khoản lớn. Đáng tiếc, trên đời này không có nhiều người ngu, tất cả đều biết nên đã đặt hết vào cửa Trần Lâm sẽ đánh bại Diệp Khôn trong ba chiêu.

- Ô! Chính ta cũng đặt cho tên nhóc kia mười đồng tiền vàng. Ha ha ha.

- Cười gì mà cười. Chỉ ít ta cũng không thừa tiền như ngươi. Mười đồng tiền vàng này của ngươi không phải như mức nước đổ đi hay sao...

Âm thanh cười đùa không ngừng vang lên khắp nơi. Nhưng đúng vào lúc này, chiếc cửa nhỏ chỉ đủ cho một người đi lại bên dưới cánh cổng chính dẫn vào nội thành bỗng mở ra.

Cả đám người nhất thời trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía tên nhóc đang chống tay vào đầu gối, miệng không ngừng thở hổn hển.

- Hài, sao rồi? Người nào chiến thắng?

- Còn phải nói nữa ư? Ha ha ha, ê, Trần Bình An, ngươi hãy nói Trần Lâm đánh bại Diệp Khôn trong mấy chiêu đi. Ha ha ha, ta đặt ba chiêu đó!

- Hừ... hừ...

Tên nhóc đứng trước cổng thành thở hổn hển một lúc, sau đó ngẩng đầu lên. Trên mặt y lúc này là một nụ cười nhìn khó coi hơn cả khóc, y gần ra từng chữ:

- Trần... Trần Lâm đại ca thua... Diệp Khôn thắng..

Tất cả âm thanh ồn ào bỗng ngưng biến mất. Đám dân chúng nước Thiên Phong bên ngoài thành giống như đều trúng phải thuật định thân, tất cả cùng há to miệng.

Sao có thể...

...

- Sao có thể!

Trần Kính Chân đứng bật dậy, khó tin nhìn chằm chằm về phía Trần Lâm không rõ sống chết trên mặt đất. Sắc mặt y dần dần trở nên trắng bệch.

Sắc mặt Trần Thượng Long ngồi bên cạnh y cũng không khá hơn được chút nào.

Tuy nói thực lực được Diệp Khôn thể hiện ra đã khiến cho khá nhiều tu sĩ nước Thiên Phong phải kinh hãi. Thế nhưng, bọn họ cũng không tin Diệp Khôn có thể đánh bại được Trần Lâm.

Dù sao, từ hơn nửa năm trước, Trần Lâm đã ngưng tụ ra được cái xoáy khí thứ hai!

Hai cái xoáy khí, bất kể là chất lượng hay số lượng, thậm chí là tốc độ hồi phục của pháp lực trong chiến đấu đều hơn xa tu sĩ có một xoáy khí. Chưa nói tới bí tịch Trần Lâm đang tu luyện chính là bí tịch tam phẩm "Hàn Băng Kinh" do một vị trưởng lão Thượng Vân Các ban thưởng cho. Quyền bí tịch này cũng với chiến kỹ Băng Phách Đao mà gã đang tu luyện lại có sự hỗ trợ cho nhau, uy lực lại càng thêm mạnh mẽ.

Thế nhưng, Trần Lâm lại thua!

Càng khiến cho Trần Thượng Long khó chấp nhận hơn chính là Trần Lâm còn không khiến Diệp Khôn bị thương chút nào. Đừng nói là bị thương, ngay cả ngăn cản Diệp Khôn gã cũng không làm được!

- Con mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khuôn mặt Trần Thượng Long trở nên âm u, lão hạ giọng gào lên.

Không một ai trả lời lại lão. Phần lớn tu sĩ nước Thiên Phong ngồi trên đài cao lúc này đã chìm trong sự khiếp sợ. Ngay cả bọn họ cũng vậy thì đừng nói tới đám đệ tử Trần gia ở xung quanh quảng trường. Vốn những người này thấy Trần Lâm đối chiến với Diệp Khôn thì họ đã chuẩn bị ăn mừng rồi. Nhưng hiện tại, kết quả vừa xảy ra đã khiến cho bọn họ khó có thể tiếp nhận nổi!

- Tộc trưởng, hay là trước tiên hãy đưa đệ ấy về đi.

Trong cái không khí nặng nề bỗng vang lên một giọng nói.

Mọi người quay đầu lại, dường như muốn nhìn xem kẻ nào có can đảm nói chuyện với tộc trưởng đang cau mày lúc này. Tuy nhiên, khi trông thấy người vừa nói chính là Trần Thánh Phu, mọi người đều cùng sáng mắt lên.

- Thánh Phu, cháu thấy sao?

Trần Thượng Long hít sâu một hơi, bình tĩnh hỏi.

- Không hề gì. Thằng nhóc kia còn dám khiêu khích cả cháu. Nếu như hắn không có chút thực lực nào thì không phải quá buồn chán hay sao?

Khóe miệng Trần Thánh Phu hiện lên một nụ cười trào phúng, lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, cho dù hấn thắng thì đã sao?

Trần Thánh Phu nhìn quanh, ngao ngễ cười:

- Giết một đối thủ như vậy mới là một việc thích thú, không phải sao?

Nghe vậy, Trần Thượng Long và Trần Kính Chân đều giãn hai hàng lông mày ra. Còn những người tu sĩ khác của Trần gia cũng ngay lập tức cất tiếng hoan hô.

Đây chính là người đứng đầu tam đại thiên tài, Trần Thánh Phu!

Tất cả tu sĩ Trần gia đều tin tưởng, trong số đám người trẻ tuổi ở hai mươi nước vùng Nam bộ, không có ai chiến thắng được Trần Thánh Phu!

...

- Thật là ồn ào!

Trong lúc Diệp Khôn bước xuống lôi đài, nghe thấy tiếng reo hò từ trên đài cao Trần gia vọng xuống, hấn liền cười khẩy khinh thường.

- Ngươi nên tôn trọng một chút!

Mấy tên đệ tử Trần gia đang chuẩn bị đưa Trần Lâm về nghe thấy những lời hấn vừa nói liền tròn mắt với Diệp Khôn!

Nhưng sau khi bị ánh mắt lạnh băng của Diệp Khôn nhìn qua, mấy tên tu sĩ kia liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Khôn.

- Hừ!

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Diệp Khôn bước tới đài cao của Diệp gia. Khi thấy hấn trở lại, tất cả tu sĩ Diệp gia cùng nhau đứng dậy chào đón. Thậm chí Diệp Nam Thiên còn kích động bước xuống lôi đài, bóp chặt bả vai của Diệp Khôn:

- Làm tốt lắm... Làm tốt lắm!

Có lẽ do ông quá kích động, trong đầu Diệp Nam Thiên hiện giờ đã trống không, chỉ biết không ngừng nói đi nói lại ba từ kia.

Đừng nói Diệp Nam Thiên mà ngay cả hai vị trưởng lão đi cùng là Diệp Thanh Bình và Diệp Thiên Nhai cũng luống cuống như trẻ con. Hai lão không ngừng về về góc áo, bộ dáng thực sự rất tức cười.

Thế nhưng Diệp Khôn lại không cảm thấy buồn cười chút nào. Cảm nhận được sự hân hoan cùng vẻ ân cần ở xung quanh, khoe mắt hấn bỗng có hơi ươn ướt, hạ giọng nói:

- Tộc trưởng, cháu thắng rồi!

- Đúng vậy!

Diệp Nam Thiên mừng tỉnh, vỗ mạnh mấy cái lên bả vai Diệp Khôn:

- Không hổ là đệ tử của Diệp gia!

Tiếng cười to vang lên từ phía đài cao của Diệp gia. Các đài cao của những quốc gia xung quanh cùng các thế lực lớn đều hâm mộ nhìn Diệp Nam Thiên.

Thiên tài như vậy, tại sao lại sinh ra ở nước Vạn Trúc, cái nước nhỏ bé đến mức chim cũng không thèm ỉa cơ chứ? !

Trong lòng không ít đều thầm mừng Diệp Nam Thiên có vận may phân chó. Nhưng bọn họ cũng không ghen tị tới phát điên.

- Trải qua lần này, sợ rằng không còn ai nhìn nước Vạn Trúc như một nước nhỏ yếu nữa.

Trên đài cao của Ngô gia nước Thiên Kinh, vị quốc chủ Ngô Thiên Hùng cười nhạt, nói với lão già ngồi bên cạnh.

- Hừ, hấn có gì đặc biệt hơn người chứ.

Ngô Nam nhỏ giọng thì thầm một câu. Sau khi bị Ngô Thiên Hùng trừng mắt một cái, nàng lập tức không dám mở lời nữa.

- Tộc trưởng, Diệp gia...

Lão già ngồi bên cạnh Ngô Thiên Hùng hít một hơi, hỏi thử.

- Ủ, tối nay ông hãy đi giao thiệp với bọn họ. Hơn nữa, ta thấy Triệu đại nhân lần này hình như cũng muốn ủng hộ Diệp gia. Mặc dù sau vụ đánh cuộc

này linh mạch của Diệp gia chắc chắn sẽ mất; thế nhưng, chỉ cần Diệp Khôn còn ở đây, Diệp gia rất đáng để chúng ta lôi kéo.

Ngô Thiên Hùng sờ sờ cằm râu ở cằm, bình tĩnh nói.

- Dạ vâng, gia chủ.

Lão già gạt đầu, ánh mắt cũng chuyển về phía đài cao ở trung tâm. Thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, cho dù ở cách rất xa lão cũng có thể thấy rõ được vẻ kích động của ba vị trưởng lão Nam tam tông cùng vẻ mặt của hai vị đặc sứ. Lão bỗng cười.

...

- Ha ha ha, Mục đạo hữu, Thượng Quan đạo hữu, hạt giống tốt này chắc chắn của lão phu rồi.

Hùng Thiên Quân nhìn về phía Diệp Khôn đang được mọi người Diệp gia bao quanh, y hài lòng vuốt râu cười to.

- Hùng đạo hữu, lời này của ngài có vẻ như không đúng. Dựa theo ước định, lần chọn lựa đầu tiên là của Khô Mộc Tông chúng ta.

Mục Hà ngồi bên cười nói.

- Sao, Mục đạo hữu định tranh giành cùng Hùng mô ư? Tên nhóc Diệp gia này tu luyện chiến kỹ Mô Phòng Thú. Dựa theo ước định, loại tu sĩ như vậy phải thuộc về Ngự Thú Tông chúng ta.

Vừa nghe Mục Hà nói vậy, Hùng Thiên Quân mở trừng hai mắt, con mắt giống như đôi chuông đồng hiện lên một luồng uy áp nặng nề.

Trông thấy hai người sắp sửa trở nên ầm ĩ, bên cạnh bỗng phát ra một tiếng cười khê. Hùng Thiên Quân cùng Mục Hà đều quay đầu lại, nhìn về phía vị trưởng lão Thượng Quan Ngu của Thượng Vân Các.

- Sao, Thượng Quan đạo hữu cũng định tranh giành?

Hùng Thiên Quân khê nheo mắt lại, lạnh lùng nói.

- Không phải.

Thượng Quan Ngu cười một cách bí hiểm, hờ hững nói:

- Hai vị đạo hữu đừng quên vụ đánh cược giữa nước Vạn Trúc cùng nước Thiên Phong. Thực lực của tên nhóc Diệp gia này cũng rất được, thế nhưng còn kém xa so với Trần Thánh Phu.

Nói xong, lão lắc lắc đầu, không nhìn hai người bên cạnh sắc mặt đã hơi khó coi, nói từ từ:

- Nếu như hấn gặp phải Trần Thánh Phu, e rằng cả hai vị đều không phải là công dã tràng hay sao?

- Nói đúng lắm! Ha ha ha!

Bên cạnh ba người, Doãn Thiên Bình cười lên ha ha. Tuy nhiên, ẩn sâu trong con mắt gã chính là sự âm u.

Phải biết rằng, sở dĩ lần này gã ra mặt giúp đỡ nước Thiên Phong cũng bởi vì nước Thiên Phong đã ra sức lấy lòng gã. Thậm chí, bọn họ còn không tiếc dùng em gái của Trần Thánh Phu làm lễ đính cho gã. Nên biết, em gái Trần Thánh Phu là Trần Ngọc Kiều cũng có thiên phú không kém gì so với anh trai của nàng. Hai mươi bốn tuổi đạt tới Trúc Cơ, thậm chí cho tới hiện giờ nàng vẫn giữ được tâm thần hoàn bích.

Hơn nữa, ngày trước nước Thiên Phong cùng Doãn gia sau lưng gã còn có chút giao hảo với nhau. Với lại, trong lần Chư Quốc Vô Đấu Hội này, gã và nước Thiên Phong còn có một cuộc giao dịch bí mật với nhau. Cho nên, gã dĩ nhiên hi vọng chức vô địch lần này sẽ rơi vào trong tay Trần Thánh Phu.

Mà hiện giờ, Diệp Khôn lại đánh thắng Trần Lâm, việc này giống như đang khiêu khích người ra mặt ủng hộ nước Thiên Phong là gã!

Nghe thấy lời của Doãn Thiên Bình, Hùng Thiên Quân cùng Mục Hà đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều khê nheo mắt lại. Bọn họ đều là những người sống lâu thành tinh, sao có thể không nghe ra được sự ủng hộ nước Thiên Phong trong lời nói của Thượng Quan Ngu và Doãn Thiên Bình cơ chứ.

Nhưng, trong lúc hai người còn đang suy nghĩ, Triệu Kinh Luân ngồi bên cạnh Doãn Thiên Bình bỗng nhiên mở miệng.

- Ô, chính ta lại cảm thấy Diệp Khôn này rất khá. Hơn nữa, tình hình của Chư Quốc Vô Đấu Hội sẽ có sự thay đổi liên tục. Người muốn giành chiến thắng, ngoại trừ thực lực ra còn cần phải có vận may tốt nữa.

Triệu Kinh Luân cười nhạt, nói.

- Sao vậy? Triệu đại nhân cảm thấy Diệp Khôn có thể đoạt được vị trí thứ nhất?

Nụ cười trên mặt Doãn Thiên Bình hơi ngưng lại, lạnh lùng hỏi lại.

- Ta chỉ muốn nhắc nhở Doãn huynh nên chú ý thân phận hiện giờ của mình. Ngài không phải là Giám sát sứ của nước Thiên Phong mà là Giám sát sứ của Đế quốc Vân Cảnh.

Triệu Kinh Luân trả lời từ tốn.

- Ông!

Doãn Thiên Bình nghe vậy liền trở nên tức giận. Tuy nhiên, lúc này Triệu Kinh Luân bỗng cười nhạt quay đầu đi, dường như không muốn tiếp tục tranh luận với gã nữa. Doãn Thiên Bình hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới Triệu Kinh Luân.

Còn ba vị trưởng lão của Nam tam tông ngay từ lúc hai người bọn họ tranh cãi đã nhìn thẳng ra đằng trước. Bọn họ sống lâu thành tinh sao không biết hai người này đại diện cho hai bên tranh chấp hoàng quyền ở phía sau. Bọn họ dĩ nhiên không muốn tham gia vào trong chuyện này.

Rất nhanh, đài cao ở trung tâm liền trở nên yên tĩnh. Lúc này, vòng đấu thứ hai của Chư Quốc Võ Đấu Hội cũng đã bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 72: Không Cần

Trong vòng đấu thứ nhất của Võ Đấu Hội, trận đấu sáng chói nhất chính là trận quyết chiến giữa hai tu sĩ Trúc Cơ là Diệp Khôn và Trần Lâm.

Còn những trận đấu sau đó lại trở nên bình thường.

Có lẽ, bởi vì quá tin tưởng Trần Lâm hay sợ hãi trước thực lực của Diệp Khôn, trong vòng đấu thứ hai, nước Thiên Phong không hề động tay động chân vào nữa. Đến khi Diệp Khôn thượng đài, hẳn liền phát hiện ra đối thủ của mình lại là một tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm.

- Ta nhận thua!

Sau khi trọng tài vừa tuyên bố bắt đầu, tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm không hề do dự giơ tay lên nói.

Diệp Khôn nhún vai bước xuống, nhìn về hướng lời đài ở bên cạnh.

Người trên lời đài số 12 chính là Ngô Huy. Còn đối thủ của y lại là một người tu sĩ đến từ nước Trung Sơn Quận. Sau khi trọng tài tuyên bố bắt đầu, tên tu sĩ này ngay lập tức xin thua không một chút dây dưa.

- Diệp đạo hữu.

Ngô Huy bước xuống lời đài. Y liếc nhìn tên tu sĩ nước Ngũ Kiếm đứng phía sau Diệp Khôn, cười một tiếng lười nhác:

- Xem ra bọn họ cũng không muốn động tay động chân nữa.

- Chưa chắc. Có lẽ vào ngày mai chẳng.

Diệp Khôn nói thờ ơ.

- Thật sao? Chính ta cũng rất muốn gặp được đạo hữu.

Ngô Huy cười cười, xoay người bước đi.

Diệp Khôn nhún vai, ánh mắt chuyển về phía lời đài số 27. Ở đó, đối thủ của Trần Thánh Phu cũng khá kiên cường không chịu mở miệng nhận thua. Tuy nhiên, Trần Thánh Phu cũng không sử dụng chiêu nào mà chỉ dựa vào linh áp Trúc Cơ dồn ép đối thủ trên lời đài. Việc đó khiến cho mọi người đang quan sát cuộc đấu ở xung quanh reo lên từng tiếng hoan hô.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Diệp Khôn, Trần Thánh Phu quay đầu nhìn lại. Gã nhếch mép cười, đứng từ trên cao nhìn xuống Diệp Khôn với ánh mắt giễu cợt.

Khóe miệng Diệp Khôn khẽ hiện lên nụ cười lạnh sắc như dao. Bỗng nhiên, hắn chợt vươn tay lên làm dấu cắt cổ!

Chặt đầu!

Sau đó, hắn không thèm để ý tới vẻ mặt Trần Thánh Phu đã trở nên âm u, vừa cười lớn vừa đi về phía đài cao của Diệp gia.

Chư Quốc Võ Đấu Hội có sự sàng lọc vô cùng khắc nghiệt. Một trận đấu định ra thắng thua. Sau hai đợt thi đấu, hai trăm người tu sĩ dự thi chỉ còn lại năm mươi người.

Trong số năm mươi người này, hầu hết mọi người đều là tu sĩ có tu vi từ Tiên Thiên đệ cửu tầng trở lên. Tu sĩ Trúc Cơ còn có tận mười bốn người!

Nếu tính cả Trần Lâm bị Diệp Khôn đánh bại, lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này có tổng cộng mười lăm người tu sĩ Trúc Cơ. Có thể nói, đây chính là lần Võ Đấu Hội có một không hai!

Thế nhưng, điều này càng nói lên sự kịch liệt của việc tranh giành mười thứ hạng đứng đầu.

Sau khi đợi năm mươi người tu sĩ đứng giữa quảng trường bốc thăm xong, vòng thi đấu tìm ra ba mươi người trong số năm mươi người cũng chính thức bắt đầu.

- Lôi đài số 10, Diệp Khôn đấu với... Ngô Cương!

Sau khi vị trọng tài trên lôi đài số 10 đọc ra tên hai người lên thi đấu, Diệp Khôn cũng hơi sững sốt. Còn ở cách đó không xa, Ngô Cương mới vừa rồi còn chào hỏi Diệp Khôn cũng hơi ngưng lại nụ cười trên môi. Gã gượng cười quay đầu lại:

- Diệp huynh, thật là khéo!

Diệp Khôn cũng cười cười bước lên lôi đài.

Hai người vừa đứng lại, đã nghe thấy một tiếng hoan hô trong trẻo vang lên từ phía Ngô gia:

- Ca ca, cố lên!

Tiếng hoan hô này nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người. Không cần nói, đây chính là tiểu nha đầu Ngô Nam kia.

Ngô Cương nghe thấy liền lấy tay che trán. Gã chột cười gượng nhìn lướt qua Diệp Khôn:

- Diệp huynh, xin hãy hạ thủ lưu tình.

- Ngô huynh, cứ "phóng ngựa" tới đây.

Diệp Khôn gật đầu, hắn cũng có ấn tượng tốt đối với Ngô Cương nên đương nhiên sẽ không mạnh tay. Tuy nhiên, hắn nhất định phải vô địch Chư Quốc Võ Đấu Hội nên sẽ không bao giờ nhường nhịn gì cả!

Hơn nữa, Diệp Khôn cũng hơi tò mò với chiến kỹ do Ngô Cương sử dụng. Qua lần giao đấu này, hắn muốn nhìn rõ thực lực của Ngô Cương!

- Võ đấu bắt đầu!

Sau khi trọng tài phát lệnh, nụ cười trên mặt Ngô Cương bỗng biến mất. Cùng lúc đó, gã chột đạp một bước lên mặt đất.

- Bạo Hùng Tiễn Đạp!

Ngô Cương đạp mạnh lên mặt đất khiến cả lôi đài chấn động dữ dội. Cùng lúc đó, Diệp Khôn cũng cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ truyền tới từ dưới lòng đất.

- Hóa ra là vậy! Cũng có chút thú vị đó!

Diệp Khôn chột nghĩ, bước chân nhẹ nhàng đạp lên mặt đất. Hắn muốn mượn cái lực phản mạnh mẽ này phi thân lên không trung.

Thế nhưng, một khắc sau đó, con người Diệp Khôn lại hơi co lại.

Bởi vì sau khi ra chiêu, Ngô Cương cũng bắt đầu hành động. Sức bật của gã rất mạnh, dường như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay tại vị trí của Diệp Khôn. Gã bước một bước, bả vai húc thẳng tới lưng của Diệp Khôn.

- Thiếp Sơn Khảo!

Mất thấy Diệp Khôn sắp bị húc văng ra khỏi sân. Ngay vào lúc này, ở trên không trung, thân hình Diệp Khôn bỗng vọt một cái, hai tay vỗ thẳng vào bả vai Ngô Cương.

- Bộp!

Một tiếng động va chạm giữa hai cơ thể với nhau. Diệp Khôn không sử dụng bất cứ chiến kỹ nào mà chỉ dựa vào lực lượng thân thể đỡ một kích của Ngô Cương!

- Ha ha, Diệp huynh, huynh quá to gan rồi!

Trong mắt Ngô Cương lóe lên vẻ vui mừng, gã đang muốn bộc phát ra hết lực lượng của cơ thể. Nhưng, ngay một khắc sau đó, trong mắt gã bỗng hiện lên sự kinh hãi!

Không ngờ đôi bàn tay Diệp Khôn lại giống như hai ngọn núi lớn đè chặt lên vai khiến gã không thể nào nhúc nhích được!

- Lực lượng mạnh thật!

Trong lòng Ngô Cương cảm thấy kinh hãi. Tuy nhiên, kinh nghiệm thực chiến của gã cũng rất phong phú. Bước chân gã chợt động, nguyên lực trên hai tay tuôn ra hóa thành hai cái bóng vuốt mớ của một con gấu lớn.

- Bạo Hùng Trùng Kích!

Ngô Cương nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng toàn thân bỗng tụ vào hai cánh tay. Dường như gã đang muốn đánh bay Diệp Khôn xuống lôi đài!

Diệp Khôn đang ở giữa không trung với tư thế đầu dưới chân trên, dường như không có cách nào để mượn lực. Thế nhưng, trong lúc hai chưởng của Ngô Cương đánh lên, hai bàn tay của hắn vẫn vươn ra như bình thường, va chạm với hai tay của Ngô Cương!

- Bụp bụp!

Một tiếng động va chạm vang lên. Một khắc sau đó, Ngô Cương chợt bay thẳng xuống lôi đài.

- Đa tạ!

Diệp Khôn hạ xuống đất, cười nhạt nói.

Ngô Cương bị đánh bay xuống lôi đài cũng từ từ đứng thẳng dậy. Sau khi lắc lắc bàn tay hơi nhưng nhức của mình, gã lắc đầu nói:

- Ta thua rồi! Đa tạ Diệp huynh hạ thủ lưu tình.

Diệp Khôn gật đầu nhìn về phía vị trọng tài đứng ở bên. Người trọng tài kia đã sớm bị kinh hãi tới mức trợn mắt há mồm.

Nên biết, trong trận đấu vừa rồi, Diệp Khôn đã không sử dụng tới pháp lực, cũng không hề sử dụng chiến kỹ. Hắn chỉ dựa vào mấy đòn như vậy đã đánh cho người có tu vi đỉnh Tiên Thiên đệ cửu tầng rớt xuống đài.

Lực lượng cơ thể đã mạnh mẽ tới mức độ nào rồi? !

Tuy nhiên, y lấy lại tinh thần rất nhanh, ho khan một tiếng nói:

- Lôi đài số 10, người chiến thắng là Diệp Khôn!

Sau khi đạt được chiến thắng ở trận đấu này, Diệp Khôn đã lọt vào trong top ba mươi người đứng đầu. Lúc hắn trở lại đài cao của Diệp gia, hai mươi lăm người tu sĩ chiến thắng hầu như đều nằm trong dự đoán của tất cả mọi người. Tính cả Diệp Khôn, mười bốn người tu sĩ Trúc Cơ đều hoàn toàn giành được chiến thắng.

Tiếp đó, hai mươi lăm người bị loại sẽ tiếp tục thi đấu với nhau chọn ra năm người xếp vào top ba mươi. Những người tham gia vòng này hầu như đều là tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng. Diệp Khôn nhìn vậy liền cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bằng vào thực lực của Diệp Ứng, nếu như không bị nước Thiên Phong gây khó dễ, có lẽ y thật sự lọt được vào top ba mươi.

Tuy nhiên, đối với chuyện này, tu sĩ Diệp gia cũng không nói gì thêm. Ngay cả Diệp Ứng đã bỏ cuộc từ vòng thi đấu đầu tiên cũng không nói câu nào. Nhìn vòng đấu đầu tiên của Diệp Khôn, cho dù là người ngu cũng biết được nước Thiên Phong sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

...

Màn đêm buông xuống, một ngày thi đấu đã kết thúc. Trong số các thế lực lớn, có người quay trở về nơi nghỉ ngơi do Trần gia sắp xếp, có người lại ở bên trong khách điểm phía ngoài thành. Tiếng động ồn ào bên trong thành cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Lúc này, trong phòng nghị sự của Trần gia đang được thắp sáng bằng những ngọn đèn dầu.

Rất đông những người thuộc tầng lớp trên của Trần gia đều tụ tập tại đây. Thậm chí cả đám con cháu thế hệ sau có tu vi Trúc Cơ cũng xuất hiện trong số này. Có cả người bị Diệp Khôn đánh bại lúc trước là Trần Lâm cũng ngồi tựa trên ghế với sắc mặt tái nhợt.

Hiện giờ, cả đại sảnh nghị sự đã hoàn toàn yên lặng. Gia chủ Trần Thượng Long của Trần gia đang khẽ nhắm hai mắt ngồi dựa trên ghế.

- Tộc trưởng, Diệp Nam Thiên vừa đi bái phỏng Ngô Thiên Hùng nước Thiên Kinh.

Một người tu sĩ Trần gia vội vội vàng vàng đẩy cửa chính bước vào, cúi đầu bẩm báo.

- Quả nhiên là vậy!

Trần Kính Chân hừ lạnh một tiếng:

- Ban này, lão già Ngô Việt Phục đã tới chỗ nghỉ của nước Vạn Trúc. Sợ rằng hai người đó đã đạt được một hiệp nghị nào đó với nhau rồi. Hiện giờ Diệp Nam Thiên lại đi thẳng tới chỗ nghỉ của nước Thiên Kinh, hiển nhiên y đã biết chúng ta đang âm thầm theo dõi. Rõ ràng bọn chúng muốn chúng ta biết nước Vạn Trúc và nước Thiên Kinh đã liên kết với nhau.

- Ừm

Trần Thượng Long ngẩng đầu, trong mắt lóe lên sự lạnh lẽo, nói:

- Không chỉ vậy, sau khi kết thúc ngày thi đấu hôm nay, Doãn đại nhân đã báo cho ta biết Triệu Kinh Luân rất có thể sẽ gây trở ngại.

- Cái gì!

Nghe vậy, đám người Trần gia trong đại sảnh bỗng cảm thấy kinh hãi. Ngay cả Trần Thánh Phu vốn đang thờ ơ cũng hơi ngẩng đầu lên.

- Sao phải kinh hoàng như vậy? Thế cuộc hiện giờ tại Đế quốc Vân Cảnh ra sao, các vị đang ngồi ở đây cũng không phải không rõ. Tam hoàng tử cùng Thất hoàng tử thường hay bất hòa với nhau. Thù hằn của bọn họ tranh đấu với nhau cũng là một chuyện thường tình. Doãn đại nhân đã nói từ trước, Triệu Kinh Luân được nhận nhiệm vụ giám sát chỉ là do Thất hoàng tử cứng rắn giành lấy mà thôi.

Trần Thánh Phu cười nói.

- Thánh Phu nói rất đúng. Hơn nữa, ta còn nhận được một tin, nước Thiên Kinh đã móc nối với Triệu Kinh Luân từ lâu. Đây cũng chính là lý do vì sao gần đây nước Tề lại dựa sát vào chúng ta.

Trần Thượng Long gật đầu, cười lạnh một tiếng, nói:

- Hơn nữa, chúng ta là nước tổ chức Chư Quốc Võ Đấu Hội, muốn động tay động chân cũng rất dễ. Ngày mai, ta sẽ sắp xếp Ngô Huy cùng Diệp Khôn đánh với nhau. Đến lúc đó, bản thân ta rất muốn được nhìn thấy vẻ mặt của Ngô Thiên Hùng và Diệp Nam Thiên!

Lão vừa dứt lời, Trần Thánh Phu ở bên bỗng đứng dậy, cười to nói:

- Tộc trưởng, nếu làm vậy thì quá là lộ liễu. Đến khi đó ngược lại sẽ khiến cho Triệu Kinh Luân bắt được điểm yếu. Hơn nữa, bằng vào thực lực của cháu, chúng ta không cần phải làm vậy!

- Thánh Phu? !

Trần Thượng Long khẽ cau mày, lão bỗng cảm thấy hơi nhức đầu.

Trần Thánh Phu quay đầu nhìn về phía Trần Thượng Long, nói ra từng câu từng chữ:

- Tộc trưởng, người không cần phải nói thêm nữa. Cái thằng vớ vẩn tên Diệp Khôn kia đã chọc giận cháu. Ngày mai, cháu muốn để cho hấn và Diệp gia phải nếm một chút mùi vị sợ hãi!

Dứt lời, một luồng linh áp dồi dào bỗng phát ra từ trên người gã. Cái linh áp kinh khủng này bỗng cuốn ra khắp đại sảnh!

Bên trong đại sảnh, tất cả đám người tầng lớp trên của Trần gia đều cảm thấy kinh hãi. Về phần Trần Thượng Long, sau một thời gian kinh ngạc ngẩn ngui, lão bỗng đứng bật dậy, cả người run lên vì kích động:

- Cháu, cháu đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ? !

Trần Thánh Phu quay đầu lại, trên khuôn mặt kiêu ngạo hiện lên nụ cười dữ tợn:

- Ngày mai, cháu muốn bọn chúng mờ to cặp mắt chó rả mà nhìn cho rõ. Bất kể là Tề Thiên Thần, Ngô Huy hay thằng vớ vẩn Diệp Khôn kia đều không có tư cách đứng ngang hàng cùng với cháu. Chính cháu, chính Trần Thánh Phu này mới là thiên tài đứng đầu trong toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 73: Lấy Một Địch Hai

Khi mặt trời mọc, quảng trường yên tĩnh cả đêm lại bắt đầu nổi lên những tiếng động lớn ồn ào.

Các thế lực lớn đến từ các nơi đều vội vàng bước tới đài cao của mình. Trong lúc này có không ít thế lực cũng đang bắt đầu hàn huyên với nhau. Khác hẳn với ngày đầu tiên vắng vẻ, trên đài cao của Diệp gia hiện giờ đang có không ít thế lực bước đến đây chào hỏi.

Đối với chuyện này, trong lòng Diệp Nam Thiên đã sớm dự liệu từ trước. Sau khi xã giao hết với tất cả mọi người, ông liền ngồi xuống ghế trên đài cao.

- Diệp Khôn, sợ rằng trận đấu hôm nay của cháu còn khó khăn hơn gấp trăm lần hôm qua. Hơn nữa, cuộc tranh tài giữa ba mươi người ngày hôm nay sẽ là một địch hai. Nếu nước Thiên Phong muốn động tay động chân vào thì lại càng dễ dàng hơn. Cháu...

Diệp Nam Thiên thở mạnh ra một hơi, khẽ thở dài:

- Cháu phải luôn chú ý cẩn thận. Cho dù không đánh lại được, chúng ta cũng phải bảo vệ cháu an toàn.

- Tộc trưởng...

Diệp Khôn ngẩng đầu, dường như có hơi kinh ngạc trước những lời này của Diệp Nam Thiên.

- Linh mạch mất thì cứ mất, rừng Tinh Thiết Trúc... mất cũng mất luôn đi. Thế nhưng, cháu chính là niềm hi vọng của chúng ta. Kỳ vọng hàng đời nay của Diệp gia còn cần cháu phải hoàn thành. Cho dù chúng ta có mất nước thì cũng chẳng làm sao!

Diệp Nam Thiên quay đầu lại, hai tay bóp chặt bả vai của Diệp Khôn, nghiêm túc nói:

- Hãy nhớ kỹ lời ta!

Đôi môi Diệp Khôn khẽ run lên, sống mũi cũng trở nên cay cay. Hắn kiên định ngẩng đầu, nhếch miệng cười:

- Tộc trưởng hãy yên tâm, cháu sẽ không để cho người và Diệp gia phải thất vọng đâu!

Nói xong, không đợi Diệp Nam Thiên kịp mở lời, Diệp Khôn bỗng đứng dậy bước xuống lối đài.

- Ài...

Diệp Nam Thiên thở dài một tiếng, hai tay tự ôm lấy hai bả vai của mình. Ông quay đầu lại nhìn về phía Diệp Thanh Bình và Diệp Thiên Nhai. Trong mắt hai người bọn họ dường như cũng hiện lên một sự kiên quyết.

Không chỉ bọn họ mà ngay cả Diệp Thiên Dã, Diệp Ứng... và tất cả tu sĩ Diệp gia đều nhìn ông bằng ánh mắt kiên định.

Diệp Nam Thiên cười, hai mắt hơi nheo lại nhìn về phía đài cao nước Thiên Phong ở đối diện. Trong mắt ông lúc này cũng hiện lên vẻ kiên định và dứt khoát!

...

- Ba mươi tuyển thủ tự mình bốc thăm chọn đối thủ!

Sau khi người tu sĩ Trần gia đứng giữa quảng trường hét to một tiếng, ba mươi người tu sĩ ngày hôm qua bỗng xếp thành hàng đứng im một chỗ.

Trong hàng có không ít người có tu vi Trúc Cơ đang liếc mắt sang xung quanh. Mỗi khi ánh mắt họ dừng lại trên người tu sĩ Trúc Cơ có thực lực mạnh sẽ âm thầm nuốt ực một cái. Dường như trong lòng bọn họ cũng vô cùng khiếp sợ nếu như bản thân gặp phải những đối thủ này.

Trái ngược với bọn họ, ba người Trần Thánh Phu, Ngô Huy và Tề Thiên Thần đều nhìn thẳng về phía trước, không chút để ý tới việc bốc thăm.

Ánh mắt Diệp Khôn khẽ liếc qua ba người. Trong đó, hai người Trần Thánh Phu và Ngô Huy thì hắn đều đã từng có cơ hội gặp mặt trực tiếp. Người còn lại chính là Tề Thiên Thần, y nhìn qua chỉ như một thanh niên hai mươi tuổi. Khuôn mặt y trắng mịn như em bé. Nếu như chưa nghe nói đến thực lực của y, người ta nhất định cho rằng y chính là một tên công tử chỉ biết ngâm thơ đối câu mà thôi.

Sau khi thu lại ánh mắt, trong đầu Diệp Khôn cũng bắt đầu nghĩ nhanh: "Không biết lần này nước Thiên Phong sẽ sắp xếp cho mình đối thủ nào đây. Tuy rằng tới qua tộc trưởng cùng Ngô Thiên Hùng đã thương lượng kỹ với nhau, nếu như mình cùng Ngô Huy bốc trúng nhau thì cả hai sẽ cùng chết vẫn tính công bằng của giải đấu. Cái này sẽ khiến Trần Thượng Long phải xem xét lại. Tuy nhiên, cho dù lão không muốn làm quá mức lộ liễu, lão hẳn sẽ sắp xếp cho mình hai đối thủ có tu vi Trúc Cơ rồi."

Vừa nghĩ tới điều này, hắn liền cảm thấy có chút nhức đầu. Kể từ sau khi hắn đánh thắng Trần Lâm, Diệp Khôn đã sớm trở thành cái đinh trong mắt của rất nhiều người dự thi. Hai đối thủ hắn gặp phải nhất định sẽ hợp sức lại đối phó với hắn.

Tuy nói, nếu như Diệp Khôn phát huy ra hết toàn bộ thực lực của mình thì hẳn có tới bảy, tám phần chống lại được tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đã ngưng tụ

được ba cái xoáy khí. Thế nhưng, một người tu sĩ Trúc Cơ chống lại hai người tu sĩ Trúc Cơ lại không phải là hai khái niệm giống nhau. Cho dù là Ngô Huy hay Tề Thiên Thần muốn thắng trận này đều phải xuất ra gần hết lá bài tẩy trong tay mình.

Trong lúc Diệp Khôn đang đau đầu suy nghĩ tìm cách đối phó với đối thủ, lượt bốc thăm của hắn cũng đã đến. Vừa mở lá thăm ra nhìn, hắn đã thấy một chữ thập rất to được khắc trên tám bài bằng gỗ. Đây chính là muốn nói hắn phải giao chiến ở lôi đài số 10.

Sau khi nhìn lướt qua đám tu sĩ xung quanh, Diệp Khôn không chút biểu cảm bước về phía lôi đài. Nhưng, sau khi trông thấy hai đối thủ của mình, hắn bỗng dừng ngay người.

Một người tu sĩ Trúc Cơ cùng một người tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng!

Người tu sĩ Trúc Cơ kia Diệp Khôn cũng biết, y chính là Chu Tường nước Đại Chu. Về phần người tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng còn lại chính là tên tu sĩ nước Nam Sở.

- Sao vậy được? !

Trên đài cao của Diệp gia, Diệp Nam Thiên có chút khó tin nhìn chằm chằm vào hai đối thủ của Diệp Khôn. Đối thủ là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ và một tu sĩ Tiên Thiên đệ cửu tầng?

Ông quay đầu nhìn về phía bên phải, đúng lúc chạm phải ánh mắt của vị Quốc chủ Ngô Thiên Hùng cũng đang nhìn sang. Hai người bọn họ đều nhìn ra được sự ngờ vực trong ánh mắt của nhau.

- Rốt cuộc nước Thiên phong đang làm trò gì vậy nhỉ?

Trong lúc nhất thời, Diệp Nam Thiên bỗng có chút khó hiểu đối với suy nghĩ của Trần Thượng Long. Ông chẳng những không hưng phấn vì đối thủ của Diệp Khôn kém hơn hắn mà trái lại ông càng thêm nhũn mỳ.

Không chỉ có ông như vậy mà còn có không ít thế lực khi thấy đối thủ Diệp Khôn là hai người kia thì đều cùng thấp giọng hô lên. Ngay cả là Doãn Thiên Bình đang ngồi trên đài cao giữa trung tâm cũng nhũn mỳ nhìn sang hướng đài cao nước Thiên Phong một cái. Y cảm thấy không hài lòng, hừ lạnh nói:

- Trần Thượng Long đang làm trò khi gì vậy? Hừ!

...

Phía trên lôi đài, Diệp Khôn nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nếu đối thủ của hắn là hai người này thì hắn cũng chẳng muốn nghĩ thêm làm gì. Cái quan trọng trước mắt chính là đánh thắng đối thủ!

Đứng trước mặt hắn, Chu Tường cùng tên tu sĩ nước Nam Sở kia đưa mắt nhìn nhau, cả hai người cùng cảm thấy được vẻ nghiêm trọng trong mắt đối phương. Bất chợt, hai người cùng gật đầu với nhau, đứng tách sang hai bên Diệp Khôn tạo thành thế bao vây.

- Hợp sức sao?

Ánh mắt Diệp Khôn khẽ đảo qua hai người, trong lòng không hề có chút khẩn trương nào. Bên trong đan điền, xoáy khí pháp lực đang xoay tròn một cách điên cuồng!

Nước Thiên Phong, các ngươi đã dâng lễ vật lớn như vậy, Diệp Khôn ta không thể không nhận rồi!

- Võ đấu bắt đầu!

Sau khi trọng tài quát to một tiếng, Chu Tường cùng tên tu sĩ nước Nam Sở cùng nhau hành động!

- Hãy!

Chu Tường mở miệng quát lớn một tiếng, hai tay bắt đầu bấm pháp quyết. Một khắc sau đó, pháp lực trào ra từ bên trong đan điền gã bỗng biến thành một con rồng lớn bằng lửa ngay phía trước người gã.

Hỏa Long Vũ, chiến kỹ Ngũ Hành tam phẩm. Đây chính là một trong những chiến kỹ mạnh nhất của nước Đại Chu!

Sau khi con rồng lửa xuất hiện, Chu Tường bỗng chỉ ngón tay về hướng Diệp Khôn. Con rồng lửa khổng lồ chợt gầm lên một tiếng, sau đó lao tới phía Diệp Khôn!

- Chạm quá!

Diệp Khôn cũng không để ý tới Chu Tường nữa. Bước chân hắn chợt di chuyển thẳng về hướng tên tu sĩ nước Nam Sở đang đứng ở bên trái!

- Phong Tường Bộ!

Tên tu sĩ nước Nam Sở kia dường như đã đoán được trước Diệp Khôn sẽ nhắm gã làm mục tiêu. Nguyên lực trong cơ thể gã bỗng tuôn ra dữ dội, biến

thành một đôi cánh khổng lồ sau lưng gã. Gã nhảy lên cao khỏi mặt đất khoảng ba đến năm trượng. Một khắc sau đó, hai tay gã bắt đầu bấm quyết, chuẩn bị công kích Diệp Khôn đang đứng trên mặt đất.

Thế nhưng, sau khi gã vừa cúi đầu nhìn xuống lồi đài thì đã không còn thấy bóng dáng Diệp Khôn đâu nữa. Ở giữa lồi đài chỉ còn lại Chu Tường cùng con rồng lửa khổng lồ kia mà thôi.

- Đâu rồi?

Tên tu sĩ nước Nam Sở tròn to hai mắt. Gã đang muốn quay đầu tìm thì bỗng thấy Chu Tường đứng cách đó không xa đang lộ ra vẻ hoảng sợ, nói lớn:

- Cẩn thận phía sau!

Con người tên tu sĩ nước Nam Sở đột nhiên giãn rộng. Gã đang chuẩn bị quay đầu lại thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí nóng rùng rục ở phía sau lưng mình. Nhiệt độ kinh khủng khiến mồ hôi lạnh toát ra ở hai bên thái dương gã bốc hơi nhanh chóng!

- Phụng Tường Quyết của nước Nam Sở. Nghe đồn, sau khi đạt tới Trúc Cơ, loại chiến kỹ Ngũ Hành này có thể giúp người ta bay được trên không trung. Đáng tiếc, độ cao mà người đạt tới hiện giờ quá thấp!

Phía sau lưng gã bỗng vang lên âm thanh lạnh băng của Diệp Khôn. Một khắc sau đó, Diệp Khôn dùng bàn tay được bọc bởi lửa đánh mạnh lên lưng tên tu sĩ nước Nam Sở!

- Hự!

Tên tu sĩ nước Nam Sở phun ra một ngụm máu tươi. Đôi cánh chim màu xanh ở sau lưng bỗng nhiên nổ tung, cả người gã rơi xuống lồi đài!

Lúc này mới chỉ cách thời gian bắt đầu chiến đấu vài hơi thở mà thôi. Vậy nhưng Diệp Khôn đã đánh bại được một đối thủ!

- Đây chính là người dám khiêu khích Trần Thánh Phu sao? Quả nhiên rất mạnh. Thế nhưng..

Chu Tường nhìn về hướng Diệp Khôn đang được lửa bao bọc quanh người, trong mắt gã bỗng hiện lên chiến ý dày đặc. Gã quát khẽ một tiếng:

- Hòa Long Quyền!

Gã chỉ ngón tay lên trời. Con rồng lửa trên lồi đài đang gào thét bỗng nhiên im bật. Một khắc sau đó, nó giờ trào lên trời, thân thể cuộn tròn lại giống như rồng hút nước đang ngoi từ dưới mặt nước lên. Nó há miệng hút Diệp Khôn đang ở giữa không trung!

- Thành công? !

Trong mắt Chu Tường hiện lên vẻ vui mừng. Thế nhưng, nó chỉ kịp hiện lên chưa tới một giây đã biến mất hoàn toàn!

- Không phải chỉ một mình người biết công kích từ xa!

Bên trong cái vòi rồng bằng lửa bỗng vang lên giọng nói lạnh băng của Diệp Khôn. Ngay sau đó, một cái vuốt bằng lửa dài tầm sáu, bảy trượng bỗng phá vỡ vòng lửa ở xung quanh Diệp Khôn. Nó như Thái Sơn áp đỉnh chộp thẳng tới Chu Tường!

- Hòa Long Thuần!

Đối mặt với một kích kia, Chu Tường hít sâu vào một hơi. Sau đó, hai tay bỗng vươn ra phía trước, pháp lực ngay tức khắc biến thành một ngọn lửa cháy hùng hực. Một con rồng lửa khổng lồ bỗng xuất hiện dưới chân, sau đó cuộn tròn bọc gã vào trong.

Ngay sau đó, cái vuốt lửa kia bỗng va mạnh vào con rồng lửa!

- Àm!

Tia lửa bắn ra khắp nơi khiến cả lồi đài chìm trong một màn mưa lửa rục rờ. Nhận thấy chiếc vuốt lớn kia sắp sửa xé rách con rồng lửa, trong lòng Chu Tường tự biết bản thân sẽ bại, gã không cam lòng kêu lớn:

- Ta chịu thua!

Ngay khi gã hô lên hai chữ "chịu thua", chiếc vuốt lớn kia đã xé rách được con rồng lửa, chuẩn bị đánh lên người Chu Tường. Thế nhưng, một khắc sau đó, chiếc vuốt lửa kia bỗng mờ mờ ảo ảo biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trên bầu trời, một vài ngọn lửa từ cái vòi rồng lửa kia cũng theo đó biến mất. Diệp Khôn bỗng xuất hiện. Chỉ thấy trên người hắn lúc này đang được bao quanh bởi những ngọn lửa đỏ như máu, nhìn vô cùng chói mắt.

- Không ngờ mình không làm hắn bị thương một chút nào. Thực lực bậc này, cho dù là tam đại thiên tài cũng không hơn được...

Nhìn thấy vậy, Chu Tường tự cười giễu một tiếng, chấp tay nói:

- Đa tạ Diệp huynh hạ thủ lưu tình.

- Đa tạ Chu huynh. Chiến kỹ Ngũ hành vốn không thích hợp thi triển ở lối đài chật hẹp như vậy. Ta cũng gặp may mà thôi.

Không ai ngờ tay tất người đang vui vẻ, Diệp Khôn mỉm cười trả lời.

Chu Tường lắc đầu, cảm ơn nhìn Diệp Khôn một cái. Đúng là lối đài chật hẹp không thích hợp thi triển chiến kỹ Ngũ Hành. Thế nhưng, Diệp Khôn là người lấy một địch hai. Tuy nói tên tu sĩ nước Nam Sở chỉ quần lấy Diệp Khôn được thời gian vài hơi thở, thế nhưng vẫn kịp cho gã bố trí. Kết quả, gã không những không làm cho Diệp Khôn bị thương đến một cọng lông mà còn bị Diệp Khôn dùng hỏa phá hỏa đánh bại. Trong lòng gã cũng biết rõ thực lực hai bên có sự chênh lệch như thế nào.

- Lối đài số 10, Diệp Khôn thắng!

Sau khi người trọng tài quát to một tiếng, trên mấy đài cao xung quanh nhất thời nổi lên từng tiếng hoan hô.

Mặc dù trận tranh tài này rất ngắn, thế nhưng nó vẫn rất là ngoạn mục. Tuy nói bọn họ đều không xem thường Diệp Khôn giống như hôm qua nữa, thế nhưng bọn họ vẫn bị thực lực áp đảo của Diệp Khôn làm cho kinh ngạc!

Nhưng, ngay vào lúc này, một tiếng quát to khác bỗng vang lên từ một lối đài cách đó không xa:

- Lối đài số 1, Trần Thánh Phu thắng!

Diệp Khôn quay đầu nhìn về phía lối đài số 1 cách đó không xa. Trên lối đài, Trần Thánh Phu đang kiêu ngạo đứng thẳng, hai bên lối đài là hai tên đối thủ đang nằm hôn mê từ lâu. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Diệp Khôn, Trần Thánh Phu cũng quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt của hai người va chạm kịch liệt giữa không trung. Một khắc sau đó, Trần Thánh Phu lạnh lùng cười một tiếng. Gã khẽ nhếch môi, nói bằng khẩu hình:

- Chờ đó!

Ánh mắt Diệp Khôn trở nên lạnh lùng. Hắn bấu môi cười một tiếng, sau đó xoay người bước xuống lối đài.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 74: Thực Lực Áp Đảo

Sau khi Diệp Khôn và Trần Thánh Phu đều giành được chiến thắng, các lối đài còn lại cũng nhanh chóng chọn ra người thắng cuộc. Mười người lọt vào vòng cuối cùng này đều là những người được các thế lực lớn kia đoán trước. Mười người trong топ 10 đều là tu sĩ Trúc Cơ!

Kết quả, nước Thiên Phong có hai người theo thứ tự là Trần Thánh Phu và Trần Việt. Trong đó, Trần Việt là người vừa mới đạt tới Trúc Cơ, y có thể lọt vào trong топ mười là vì trận đấu vừa rồi y chỉ gặp phải hai tên đối thủ có tu vi Tiên Thiên đệ cửu tầng.

Nước Thiên Kinh và nước Tề có thực lực ngang bằng với nước Thiên phong cũng lần lượt có hai người lọt vào топ mười là hai huynh đệ Ngô Huy, Ngô Hân cùng hai người Tề Thiên Thần và Tề Phong.

Trong danh sách mười người đứng đầu đã có đến sáu vị trí được ba nước mạnh nhất chiếm giữ. Điều này đã đủ thấy ba cường quốc trong hai mươi quốc gia vùng Nam bộ có sự chênh lệch thế nào với những nước còn lại.

Mà bốn vị trí còn lại bao gồm Diệp Khôn nước Vạn Trúc, Chu Khởi nước Đại Chu, Thiết Mộc Hân nước Trung Sơn Quận và Phí Vũ nước Ngọc Thạch.

Có thể nói, ngoại trừ hai người Trần Việt và Diệp Khôn, tám người còn lại đều là những tu sĩ nổi danh từ trước. Chẳng hạn như sáu người Chu Khởi, Thiết Mộc Hân, Phí Vũ, Ngô Hân, Tề Phong cùng Trần Lâm bị Diệp Khôn đánh bại được gọi là sáu tiểu thiên tài dưới Tam đại thiên tài của toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ. Cũng bởi vì Tam đại thiên tài kia có thực lực quá mạnh, vầng hào quang của bọn họ tỏa ra hết sức chói mắt nên mới che kín hết hào quang của sáu tiểu thiên tài kia.

Thế nhưng, không có ai khinh thường thực lực của sáu người này.

Tuy nhiên lúc này, kể từ khi Trần Lâm bị Diệp Khôn đánh bại, vầng hào quang của hắn đã hoàn toàn che lấp sáu tiểu thiên tài, đang từ từ lấn át Tam đại thiên tài kia. Thậm chí, có không ít người đang âm thầm suy đoán danh sách ba người đứng đầu lần này sẽ có cả Diệp Khôn!

Hiện tại, năm mươi lồi đài trên quảng trường đã được hạ xuống dưới lòng đất. Ở giữa trung tâm quảng trường lúc này mọc lên một cái lồi đài hình vuông có chiều dài và chiều rộng hơn trăm trượng.

Mười người tu sĩ đứng trên lồi đài, yên lặng chờ đợi vòng quyết đấu chọn ra năm người tiến vào trận chung kết.

- Diệp Khôn, nếu như lần này chúng ta bốc thăm trúng nhau, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Ngô Huy đứng cạnh Diệp Khôn, ánh mắt gã nhìn thẳng về phía trước, đôi môi khẽ nhúc nhích nói nhỏ.

- Ta cũng vậy.

Diệp Khôn khẽ mỉm cười, hần hơi nheo mắt nhìn về phía Trần Thượng Long đang bước về hướng lồi đài. Đã tròn ra được mười người, kế tiếp chính là vòng đấu rất quan trọng rồi!

Trần Thượng Long bước lên lồi đài với vẻ mặt tươi cười. Cho dù ánh mắt của lão khi nhìn qua Diệp Khôn cũng không hiện lên chút khác lạ nào. Bất chợt, lão xoay người nhìn ra xung quanh, nói lớn:

- Trải qua hai ngày giao đấu đã chọn ra được mười người đứng đầu. Hiện tại, mười người đang đứng trên lồi đài lúc này chính là những người đã phải trải qua chiến đấu gian khổ. Mười người này chính là mười người mạnh nhất trong lần Chư Quốc Võ Đấu Hội này!

Giọng nói rõ ràng của lão vang lên trên quảng trường yên tĩnh:

- Dựa theo quy tắc của Chư Quốc Võ Đấu Hội, phạm là người lọt vào trong top mười đều có tư cách trở thành đệ tử nội môn của Thượng Vân Các, Ngự Thủ Tông cùng Khô Mộc Tông!

Lão vừa dứt lời, ở xung quang bỗng vang lên một tràng tiếng vỗ tay. Trên đài cao trung tâm, ba vị trưởng lão Nam tam tông cũng mỉm cười vỗ tay.

- Hơn nữa...

Trần Thượng Long để hai tay ngang người. Đợi khi tiếng vỗ tay dần dần giảm xuống, lúc này lão mới lớn tiếng nói:

- Hơn nữa, bất kể là người nào, phạm là tu sĩ lọt vào top mười người đứng đầu đều sẽ được ban thưởng một ngàn linh thạch. Phần thưởng này chính là món quà khen ngợi của Đế quốc Vân Cảnh với hai mươi quốc gia vùng Nam bộ chúng ta!

Một tràng tiếng vỗ tay còn lớn hơn vừa rồi bỗng vang lên. Trần Thượng Long ngẩng đầu, lão hít vào một hơi thật dài, lớn tiếng nói:

- Là quốc gia cử hành Chư Quốc Võ Đấu Hội lần này, được thấy nhiều thiên tài ưu tú quyết đấu như vậy, nước Thiên Phong chúng tôi thật sự rất vinh hạnh. Thế nhưng, đây tuyệt đối không phải là điểm dừng cuối cùng!

- Mục đích của lần Chư Quốc Võ Đấu Hội trước, ngoại trừ tìm ra tu sĩ có cơ hội gia nhập vào Nam tam tông, việc quan trọng hơn chính là chọn ra người tu sĩ mạnh nhất trong lớp trẻ của toàn bộ hai mươi nước vùng Nam bộ!

Giọng nói của Trần Thượng Long trở nên cao vút. Lão chợt quay đầu lại, ngón tay chỉ về hướng mười người tu sĩ phía sau, lớn tiếng nói:

- Mà người tu sĩ mạnh nhất sẽ được chọn ra từ mười người này!

Sau khi phát biểu đồng ý một hồi, Trần Thượng Long lớn tiếng tuyên bố vòng tranh tài chọn ra năm người đi tiếp chính thức được bắt đầu.

Mười người tu sĩ cuối cùng lần lượt bước lên bốc thăm lá phiếu từ trong một chiếc rương gỗ. Rất nhanh, năm trận chiến một đấu một đã được chọn xong.

Trận đầu tiên: Trần Thánh Phu đấu với Ngô Hàn

Trận thứ hai: Ngô Huy đấu với Chu Khởi

Trận thứ ba: Tề Thiên Thần đấu với Phí Vũ

Trận thứ tư: Trần Việt đấu với Tề Phong

Trận thứ năm: Diệp Khôn đấu với Thiết Mộc Hân

Năm trận đấu này không xuất hiện trận đấu nào giữa Tam đại thiên tài với nhau. Thế nhưng, trận đấu giữa Diệp Khôn với Tam đại thiên tài cũng không xuất hiện giống như trong tưởng tượng của mọi người!

Có thể nói, năm trận tỷ thí này có thể nói là đúng quy đúng củ!

- Trần Thượng Long đang giờ trò quỷ gì vậy?

- Trần Thượng Long trở nên quân tử như vậy từ bao giờ?

- Hải, ta vốn nghĩ rằng trận đấu này của Diệp Khôn nhất định phải gặp một trong Tam đại thiên tài rồi? !

Tiếng tranh luận vang lên khắp nơi. Sau khi lọt vào trong tai Trần Thượng Long, chỉ thấy lão khẽ mỉm cười, không quan tâm tới những âm thanh thảo luận ở xung quanh, xoay người bước xuống lôi đài.

- Hai người tham gia trận đấu đầu tiên ở lại lôi đài, những người còn lại xin mời đi xuống!

Sau khi Trần Thượng Long vừa bước xuống lôi đài, lập tức có một vị trọng tài đi lên, lớn tiếng nói.

Diệp Khôn cùng Ngô Huy đưa mắt nhìn nhau. Ngô Huy dùng tay vỗ vỗ bả vai Ngô Hàn, không nói một lời liền bước xuống lôi đài.

- Diệp huynh, hình như có điều gì đó không ổn.

Ngô Huy hít một hơi, nói.

Diệp Khôn gật đầu, do dự nói:

- Hai nhà chúng ta đã sớm biết Trần Thượng Long có tai mắt theo dõi, chuyện liên kết giữa hai nhà chắc chắn không gạt được lão. Có lẽ lão sợ sẽ lộ ra điểm yếu bị chúng ta bắt được. Sau khi đến vòng đấu năm người, đến lúc đó mới bắt đầu sắp xếp khiến chúng ta không còn lý do nào để phản bác.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, trận chiến đấu trên lôi đài đã bắt đầu khai hỏa. Mặc dù Ngô Hàn là một trong sáu tiểu thiên tài, thế nhưng gã vẫn không phải là đối thủ của Trần Thánh Phu. Sau khi giao thủ được ba bốn hiệp, gã đã bị Trần Thánh Phu bắt được sơ hở, bị y dùng một kiếm quét qua ngực, hộc máu bay xuống lôi đài.

Trận đấu kết thúc nhanh như vậy cũng chính là minh chứng rõ nét cho sức mạnh của Tam đại thiên tài.

Ngay cả Ngô Huy cũng đã sớm dự liệu trước chuyện này. Gã nhỏ giọng an ủi Ngô Hàn mấy câu rồi sau đó bình tĩnh bước lên lôi đài.

Trận đấu thứ hai bắt đầu rất nhanh. Cái mà nước Đại Chu am hiểu nhất chính là chiến kỹ Ngũ Hành. Còn nước Thiên Kinh cùng Diệp gia thì giống nhau, cả hai đều am hiểu chiến kỹ Mô Phong Thủ. Chiến kỹ mà Ngô Huy thi triển cũng giống hệt như của Ngô Cương: Chiến kỹ Bạo Hùng. Chẳng qua, chiến kỹ Bạo Hùng trong tay gã lúc này còn mạnh hơn Ngô Cương gấp mấy lần. Theo Diệp Khôn quan sát, chiến kỹ Bạo Hùng của Ngô Huy lúc này đã đạt tới cảnh giới Thủ Ý. Chỉ thấy gã vừa bước lên đài đã sử dụng ngay Bạo Hùng Trọng Kích. Cả lôi đài bên dưới bỗng rung lên điên cuồng, đến cả quảng trường cũng bị nó ảnh hưởng.

Tuy nhiên, Chu Khôi là người hiểu rất rõ Tam đại thiên tài. Trong lúc Ngô Huy xuất thủ, y đã nhảy bật lên cao. Cùng lúc đó, y cũng chuẩn bị niệm pháp quyết thi triển chiến kỹ. Vậy nhưng, không đợi cho y kịp lấy lại tinh thần, Ngô Huy bỗng lùi lại một bước, cả người như con gấu điên to lớn chạy mấy bước đã tới ngay cạnh Chu Khôi. Sau đó, gã dùng một chiêu đánh bật Chu Khôi xuống lôi đài!

Hai chiêu!

Ngô Huy cũng đã đánh bại một người trong số sáu tiểu thiên tài. Thế nhưng, gã chỉ dùng đúng hai chiêu!

- Trận đấu thứ hai, Ngô Huy nước Thiên Kinh thắng!

Sau khi vị trọng tài kia tuyên bố kết quả, các đài cao xung quanh quảng trường cũng bắt đầu vang lên từng tràng vỗ tay. Hiển nhiên, bọn họ đã bị thực lực của Ngô Huy dọa cho khiếp sợ!

Trên đài cao của Ngô gia, Ngô Thiên Hùng cười lớn vỗ tay. Thậm chí lão còn đắc chí nhìn lướt qua đài cao của Trần gia.

Hiển nhiên, lão vô cùng hài lòng với việc Ngô Huy vừa lấn át Trần Thánh Phu!

Ngay cả vị trưởng lão Hùng Thiên Quân của Ngự Thủ Tông đang ngồi trên đài cao giữa trung tâm cũng vừa lòng cười lớn. Y còn vừa cười vừa nhìn về phía hai vị trưởng lão Khô Mộc Tông và Thượng Vân Các. Nụ cười này khiến hai người đang khó chịu càng khó chịu hơn.

Cũng khó trách tại sao y lại trở nên hưng phấn như vậy. Tam đại thiên tài đã được Nam tam tông thu làm môn hạ từ lâu. Tề Thiên Thần thuộc Khô Mộc Tông, Trần Thánh Phu thuộc Thượng Vân Các, còn Ngô Huy dĩ nhiên là thuộc Ngự Thủ Tông. Hơn nữa, Ngô Huy còn chính là đệ tử ngoại môn được chính tay Hùng Thiên Quân thu nhận. Nhìn thấy đệ tử mình lấn át được Trần Thánh Phu, lão tự nhiên rất vui vẻ.

- Hùng lão nhi, lão đừng vội mừng. Kế tiếp chính là Tề Thiên Thần, nó chắc chắn không để cho Ngô Huy cùng Trần Thánh Phu đứng trên mình đâu. Ha ha ha!

Mục Hà nhìn thấy bộ dáng Hùng Thiên Quân như vậy liền mở lời châm chọc.

- Hừ, nếu như hần sử dụng chiến kỹ của Khô Mộc Tông thì cũng chỉ là tên kém cỏi mà thôi. Thế nhưng, Trần Thánh Phu cùng Ngô Huy đều không sử dụng chiến kỹ của Nam tam tông chúng ta.

Hùng Thiên Quân bữu môi khinh thường.

- Hừ!

Mục Hà nghe vậy liền hừ lạnh. Đúng là mỗi loại chiến kỹ đều có ưu khuyết điểm của mình. Thế nhưng, chiến kỹ Mô Phòng Thú lại là loại chiến kỹ có lực bộc phát mạnh nhất. Đây cũng chính là lý do vì sao Ngô Huy chỉ dùng có hai chiêu đã đánh bại được Chu Khởi!

Tu vi của cả hai cũng không có sự chênh lệch lớn như vậy. Thế nhưng, Chu Khởi sai ở chỗ là chưa kịp chuẩn bị xong việc chống đỡ chiến kỹ Mô Phòng Thú. Ở trong mắt Mục Hà, nếu nói riêng về kinh nghiệm chiến đấu, Chu Khởi còn cách xa Ngô Huy cả mấy con phố.

Tiếng hô hào vang lên khắp nơi khiến Diệp Khôn phải lắc đầu cười cười, lắm bả tự nói:

- Không hổ danh là Tam đại thiên tài, mỗi người đều có những sở trường riêng. Tuy nhiên, bất kể là Trần Thánh Phu hay Ngô Huy đều có vẻ như chưa sử dụng hết toàn bộ thực lực. Thế nhưng, Tề Thiên Thần muốn vượt qua Ngô Huy thì lại rất khó khăn. Trừ phi hắn sử dụng chiến kỹ của Khô Mộc Tông.

Trong lúc hắn nói, trận đấu thứ ba đã bắt đầu. Tề Thiên Thần không chút cảm xúc bước lên lôi đài. Về phần Phí Vũ nước Ngọc Thạch cũng cảm nhận được rõ ràng chiến ý đang phát ra trên người y. Gã cũng bắt đầu cẩn thận kéo dài khoảng cách giữa hai bên.

- Ngớ ngẩn!

Trông thấy gã làm vậy, Diệp Khôn bỗng nhiên nhủ mảy. Xem ra, uy danh của Tam đại thiên tài trong lớp trẻ đồng lứa cũng rất lớn, khiến cho đối thủ của bọn họ đều phải rất cẩn thận. Dù sao, Tề Thiên Thần am hiểu nhất chính là chiến kỹ Ngũ Hành, có đặc tính công kích từ phía xa, kéo dài khoảng cách giữa hai bên chính là điều mà Tề Thiên Thần đang rất mong muốn. Nếu như Phí Vũ tấn công luôn từ đầu thì gã còn có thể làm Tề Thiên Thần bị thương. Thế nhưng, ngay lúc đầu lại chọn cách lui lại, kết quả của trận đấu này đã sớm được phân định.

Kết quả của trận đấu này cũng giống hệt như suy đoán của Diệp Khôn. Tề Thiên Thần không hề sử dụng chiến kỹ của Khô Mộc Tông mà y chỉ sử dụng chiến kỹ "Kỳ Phong Vạn Thạch" của Tề gia đánh bại Phí Vũ trong thời gian nửa nén hương. Mặc dù y không chiến thắng một cách nhanh chóng như Ngô Huy; thế nhưng, khi y bước xuống lôi đài, trên người Tề Thiên Thần vẫn sạch sẽ không có một chút bụi nào. Điều này khiến cho không ít những cô gái trẻ đang hoài xuân phải hô mừng.

Ba trận đấu đầu tiên của Tam đại thiên tài đều thể hiện được ra cái thực lực áp đảo kẻ khác. Mặc dù các thế lực lớn xung quanh đều quan sát từ đầu đến cuối, thế nhưng họ lại cảm thấy những trận đấu này diễn ra không hề có chút kịch liệt nào. Nhưng đến trận đấu thứ tư thì ngược lại, Trần Việt và Tề Phong vừa bước lên lôi đài đã ngay lập tức xông thẳng vào nhau, cả hai người đánh nhau đến đường nam ngõ bắc.

Trận đấu giữa hai người diễn ra trong khoảng thời gian uống hết một chén trà. Kết quả, Tề Phong dùng một chiêu Địa Thử đánh Trần Việt bị thương nặng, trở thành người thứ tư tiến vào топ năm.

- Trận đấu thứ năm, Diệp Khôn đấu với Thiết Mộc Hãn, xin mời hai tuyển thủ bước lên lôi đài!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 86: Xích Viêm Quận

Bản Convert

Thiên Phong Quốc ngoại, một chiếc sử hương Vân Cảnh để quốc đích xe ngựa phía trên, Duẩn Thiên Bình hai mắt vi hạp, tựa vào ghế trên nhắm mắt dưỡng thần.

Ở hán bên cạnh người, Trần Ngọc Kiều giống như chán kinh đích con thỏ bình thường lui ở một bên, lạnh run.

Ca ca bỏ mình, ngay cả nàng muốn đích Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, cũng bị Diệp Khôn cướp đi, nàng phía trước còn náo loạn vừa thông suốt tính tình, ai ngờ chọc giận nguyên bản tự trong con giận dữ đích Duẩn Thiên Bình, lúc này, nàng làm sao còn dám nói thêm cái gì.

"Đại nhân!"

Một thanh âm, tự xe ngoại truyện đến, chợt, nhất đạo thân ảnh thiểm Tiến thùng xe giữa.

"Đại nhân, Diệp Khôn lựa chọn Ngự Thú Tông."

"Nga?"

Đuẩn Thiên Bình nhắm chặt đích hai tròng mắt bỗng nhiên mở, một đạo như đao phong bàn lợi hại đích hàn mũi nhọn thoáng hiện, theo bản năng địa đưa tay sờ hướng về phía ngón tay cái thượng đeo đích ngọc ban chỉ, toàn bộ thùng xe giữa, đều tràn ngập một cỗ xơ xác tiêu điều ý!

"Đại nhân, hoặc là chúng ta trên đường..."

"Không cần !" Đuẩn Thiên Bình hai mắt chợt nhắm lại, hồ hững nói: "Triệu Kinh Luân cùng Hùng Thiên Quân cũng không phải ngọc tử, mạnh mẽ ra tay, nếu không thương không đến Diệp Khôn, ngược lại không duyên có lại lạc cá biệt bính ở trong tay bọn họ."

Nhắm mắt trầm tư một hồi, Đuẩn Thiên Bình liếc liếc mắt một cái bên cạnh lạnh run đích Trần Ngọc Kiều, chợt âm thầm cười, nói: "Yên tâm, ta cũng sẽ không cứ như vậy buông tha cái kia có gan làm trái của ta tiểu tử, hiện giờ ca ca ta tựa hồ đang ở bế chết bất giam, hơn nữa tiểu tử kia, cũng không xứng làm phiền đại ca ra tay, người đi thông tri Tiền Hăng đi, nếu hắn lựa chọn Ngự Thụ Tông, chuyện này, vẫn là giao cho Ngự Thụ Tông bên trong đích người đi lo liệu đi."

"Hơn nữa..." Đuẩn Thiên Bình thật sâu thở dài, theo bên hông tiểu trong túi, lấy ra một khối thiết phiến.

Này thiết phiến nhìn như tầm thường thiết phiến, nhưng này phía trên ẩn một bản đồ —— rõ ràng cùng Diệp Khôn trong tay đích Tinh Thần Thiết Toái Phiến giống nhau như đúc! !

"Hiện giờ chúng ta có chuyện trọng yếu hơn phải làm!"

...

Cùng với chư quốc võ đấu hội đích chấm dứt, các thế lực lớn đều ly Thiên Phong Quốc, về phần Diệp Khôn đẳng(chờ) gia nhập Nam Tam Tông đích tu sĩ, cũng sẽ không trở về đều tự quốc gia, mà là hộ tống Nam Tam Tông đích ba vị trưởng lão đi trước Xích Viêm quận, gia nhập Nam Tam Tông.

Bất quá đối với Vạn Trú quốc đoàn người, Diệp gia ngược lại không nhiều lắm lo lắng, lần này hắn đạt được chư quốc võ đấu hội đích đệ nhất danh, không chỉ có là Thiên Kinh quốc, thậm chí mà ngay cả Tề Quốc cũng nhận rõ thế cục bỏ qua nguyên bản mình hữu Thiên Phong Quốc cùng Vạn Trú quốc này tân thế lực giao hảo, mấy cường quốc kết bạn ly Thiên Phong Quốc, cấp Thiên Phong Quốc vài cái lá gan cũng không dám nửa đường đánh lén.

Huống chi Triệu Kinh Luân còn muốn ở Thiên Phong Quốc tọa trấn một thời gian ngắn, đêm lần này chư quốc võ đấu hội toàn bộ tư liệu hoàn toàn chinh hợp, trong khoảng thời gian này, đã muốn đủ để cho Diệp gia bình an phản hồi Vạn Trú quốc .

Về phần trở lại Vạn Trú quốc lúc sau, Thiên Phong Quốc trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ cũng không dám quá mức làm khó dễ, đối bọn họ mà nói, lần này chư quốc võ đấu hội nếu không mất hết, cũng bởi vì duy trì Đuẩn Thiên Bình bắt Diệp Khôn nháo đích cái trong ngoài không phải người, lúc này xuất binh Vạn Trú quốc, mặc kệ là Thiên Kinh quốc vẫn là Tề Quốc cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ, nếu là Trần Thượng Long ngay cả điểm ấy đều thấy không rõ lắm, hắn cũng không cần xứng vì Thiên Phong Quốc đích quốc chúa .

Hiện giờ cần nhất lo lắng đích, ngược lại là chính hắn!

Trên quan đạo, một chi đoàn xe thông thả đi trước, chi đội ngũ này bên trong, trừ bỏ Hùng Thiên Quân cùng hắn mang đến đích tùy tùng ở ngoài, còn có mười tên nam bộ hai mươi quốc tu sĩ, trong đó, trừ bỏ Diệp Khôn đẳng(chờ) bốn gã trước mười, còn có mặt khác sáu người, cũng là Hùng Thiên Quân nhìn thiên phú không tồi hãy thu hạ đích, đại bộ phận đều là Thiên Kinh quốc tu sĩ, trong đó Ngô Cương rõ ràng ở liệt.

Đơn giản trao đổi, mọi người rất nhanh liền thực lạc đứng lên, mà ngay cả Thiết Mộc Hãn, cũng cùng Diệp Khôn có ngăn ngừa nói chuyện với nhau, dù sao kế tiếp bọn họ đều như thế nào sư huynh đệ , cũng là xuất từ nam bộ hai mươi quốc, tự nhiên phải cho nhau chiếu ứng.

Diệp Khôn kỳ mã cùng Ngô Huy đám người sóng vai mà đi, đi theo Hùng Thiên Quân đích xe ngựa phía sau, ánh mắt của hắn, cũng là nhìn phía phương xa đích Vân Cảnh đế quốc.

Đuẩn Thiên Bình chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha hắn, nhưng, này nếu không không làm cho Diệp Khôn cảm thấy sợ hãi cùng sợ hãi, ngược lại có gan nhiệt huyết sôi trào đích cảm giác!

Vân Cảnh đế quốc, này hắn vẫn hướng tới đích địa phương!

Chỉ có ở trong này đạt được tán thành, lại vừa xưng là cường giả!

Hắn Diệp Khôn, đến đây!

...

Vân Cảnh đế quốc cuối cùng nam bộ, Xích Viêm quận cùng nam bộ hai mươi quốc đích giao giới chỗ.

Nam bắc đi hướng đích Phong Tuyết sơn mạch, cùng với đồ vật này nọ đi hướng đích thượng Vân phong lúc này giao hội, hai cái thật lớn sơn mạch uốn lượn giao hội, lưng hàm tiếp thiên địa, phi điều kiệt lực không thể độ, mà ngay tại song phương giao hội đích cuối cùng trung tâm, đã có một đạo thẳng tắp khe sâu.

Khe sâu hai bên, ngàn nhận vách đá như đao phong xẹt qua, tron bóng trong như gương mặt bình thường, đứng ở Huyền Nhai nông nổi, ngừng đầu chỉ

có thể nhìn đến một đường không trung!

Một đường thiên, này đó là nơi đây khe sâu đích tên.

Mà ngay tại này khe sâu cốc khẩu chỗ, một tòa thành cao mấy trăm trượng đích thật lớn hùng quan, khay hoành như thế.

Đao phong bắt giam!

Này đó là liền và thông nhau nam bộ hai mươi quốc cùng Cảnh Châu nam bộ đích duy nhất thông đạo!

Lúc Diệp Khôn đứng(chờ) người tới đao phong bắt giam phía trước, nhìn vậy mấy trăm trượng cao đích tường thành, không ít người đều há to miệng ba, bọn họ đã muốn bị trước mắt đích hùng quan, khiếp sợ đặc tột đỉnh!

Đây mới thật là nhân lực có thể kiến tạo đích?

Diệp Khôn đồng dạng là ở khiếp sợ đích đám người giữa, hần dù sao cũng là lần đầu tiên tới đến nơi đây, nhưng cùng người chung quanh bắt đồng, đang nhìn đến trước mắt hùng quan là lúc, trong lòng hần cũng là càng thêm khẳng định phía trước đích ý tưởng —— Vân Cảnh đế quốc ở chỗ này bày ra hùng quan, vì đích chính là phòng bị Tinh Thiết Trúc Lâm ở chỗ sâu trong vậy Cửu Châu Bình Chương tồn tại là lúc, từ bên trong trào ra đích đại lượng dị tộc yêu thú!

Mà nam bộ hai mươi quốc, gần chính là cung cấp cấp Vân Cảnh đế quốc phản ứng thời gian đích đội quân tiền tiêu đứng!

Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại, tuy rằng rõ ràng Vân Cảnh đế quốc như vậy làm có đạo lý của hần, nhưng thân là Vạn Trúc quốc đích nhất viên, Diệp Khôn như trước không thể không ché trong lòng ngực đích lửa giận!

"Diệp huynh, làm sao vậy?"

Một thanh âm, bỗng nhiên ở bên tai vang lên, đem Diệp Khôn theo này phần nộ giữa thoát ly đi ra, thâm hút một hơi, hần dần dần khôi phục bình tĩnh, nhìn về phía bên cạnh Ngô Huy, cười lắc đầu nói: "Không có gì, chính là bị này hùng quan trấn ở."

Chợt, tựa hồ vì che dấu phía trước đích thất thố, Diệp Khôn tò mò hỏi: "Ngô huynh phía trước đã tới nơi này? Cùng ta nói một chút đi, không sợ Ngô huynh chê cười, ta còn là lần đầu tiên ly khai nam bộ hai mươi quốc."

Đúng vậy đã tới."

Ngô Huy trong mắt nghi hoặc chợt lóe lướt qua, Diệp Khôn vừa mới về mặt cũng không là bị khiếp sợ, nhưng hần cũng không nói ra, lúc này cấp Diệp Khôn giới thiệu khỏi Xích Viêm quận đích tình huống.

Xích Viêm quận, chính là Vân Cảnh đế quốc cửu quận lớn vực một trong, cũng là Vân Cảnh đế quốc cửu quận lớn vực giữa yếu nhất đích nhất quận, mặc kệ là người khẩu vẫn là diện tích, đều xa xa lạc hậu ở tại mặt khác quận vực, nhưng cho dù như thế, Xích Viêm quận đích diện tích cơ hồ để được với một cái bán nam bộ hai mươi quốc lớn như vậy, dân cư lại tương đương với nam bộ hai mươi quốc đích hơn mười lần, có được gần ngàn vạn dân cư.

Gần yếu nhất nhất quận, tự có được lực này thực lực, đủ thấy Vân Cảnh đế quốc mạnh thế.

Có lẽ là rõ ràng Diệp Khôn đối Vân Cảnh đế quốc một số gần như hoàn toàn không biết gì cả, cho nên Ngô Huy nói đích cũng cực kỳ kể lại, hơn nữa cường điệu vì Diệp Khôn giới thiệu Xích Viêm quận các thế lực lớn đích phân chia.

Đầu tiên đó là Nam Tam Tông, Thượng Vân Các, Khô Mộc Tông, Ngự Thú Tông, tam đại tông môn mặc dù đang ở nam bộ hai mươi quốc cảm nhận giữa tiếp cận thánh địa, nhưng ở Xích Viêm quận bên trong, lại gần chính là trong đó tam cổ thế lực.

Trừ bỏ Nam Tam Tông ở ngoài, Xích Viêm quận còn có mặt khác tam thế lực lớn —— quận vương phủ, nhà giàu có duẩn thị, thiên đều thương minh.

Này lực thế lực lớn, cộng đồng duy trì Xích Viêm quận đích cân bằng cùng với trật tự, trong đó cường đại nhất đích không thể nghi ngờ là quận vương phủ, chỉ huy toàn bộ Xích Viêm quận đích mười vạn quân đội, chính là Xích Viêm quận trên danh nghĩa đích chủ nhân.

Mà nhà giàu có duẩn thị, đó là Duẩn Thiên Bình chỗ xuất thân đích thế gia, đó cũng là Diệp Khôn như phải chú ý đích nhất cổ thế lực, bất quá hiện giờ hần gia nhập Ngự Thú Tông, cho dù là Duẩn Thiên Bình, cũng không dám minh mục trương trương ra tay đối phó hần, dù sao này có thể hội khơi mào hai thế lực lớn đang lúc đích căm thù.

Về phần thiên đều thương minh, còn lại là lực thế lực lớn giữa nhất thần bí đích nhất cổ thế lực, thiên đều thương minh từ Ngự Yêu Phưởng, ngự khí phưởng, ngự đan phưởng, ngự hiệu sách cùng với thiên đều bán đấu giá đi cộng đồng tạo thành, này phạm vi thế lực, cơ hồ trải rộng toàn bộ Cảnh Châu, có thể nói là Cảnh Châu thứ nhất thương hội, nghe đồn này sau lưng có được Vân Cảnh đế quốc hoàng thất nhân vật thần bí tọa trấn. Cho nên hôm nay thiên đều thương minh cho dù là quận vương phủ người, cũng không dám dễ dàng đắc tội.

"Ngự Yêu Phưởng?"

Diệp Khôn hơi hơi sững sờ, hần không nghĩ tới, lúc trước hần bán ra yêu thú tài liệu cùng với Kim Anh Thạch, mua hạ Băng Tầm Giáp cùng Phong Hành Lý đích thương hội, dĩ nhiên là thiên đều thương minh đích nhất viên!

Đang lúc Diệp Khôn chuẩn bị hỏi là lúc, đoàn xe đã muốn đi tới đạo phong bắt giam phía dưới, đạo phong bắt giam có ba đạo cửa thành, trong đó trung ương cửa thành cao năm mươi đến trượng, bất quá bình thường sẽ không mở ra, mà tả hữu hai bên, các hữu một cái cao hơn mười trượng cao đích cửa nhỏ, bình thường chính là này lưỡng đạo cửa nhỏ mở ra, mà ở cửa thành chỗ, đứng hai hàng ngay cả đầu đều bao vây ở áo giáp bên trong đích giáp sĩ, những người này ngực có chút một đoàn ngọn lửa dấu hiệu, đúng là Xích Viêm quân giữa cường đại nhất đích một cỗ lực lượng quân sự —— Xích Viêm quân.

Nếu là bình thường, Diệp Khôn đám người bản thân lại đây, nếu không cần đưa ra chứng minh thân phận vật, còn muốn chưa nộp một quả Linh thạch mới có thể thông qua, bất quá lần này mang đội đích chính là Ngự Thú Tông Hùng Thiên Quân trưởng lão, tự nhiên không có này đó trở ngại, thông qua cửa thành chỗ thật dài dừng đạo, một cỗ đỉnh tai nhức óc đích tiếng động lớn rầm rĩ tiếng động như thủy triều bản vọt tới.

Này, đó là Xích Viêm quân cuối cùng nam bộ đích thành thị —— đạo phong thành.

Chỗ ngồi này thành thị có vẻ cực kỳ tiếng động lớn rầm rĩ, chính là Xích Viêm quân các loại tam giáo cửu lưu hội tụ chỗ, nhưng Diệp Khôn thô sơ giản lược vừa thấy, cũng là phát hiện chỗ ngồi này thành thị bên trong trải rộng đại lượng Xích Viêm quân, chính là một tòa triệt triệt để để đích tất yếu!

"Xem ra Vân Cảnh đế quốc đích phòng bị cực kỳ đúng chỗ, cho dù không rõ ràng lắm Cửu Châu Bình Chương khi nào hội mất đi tác dụng, đã ở này bày ra trọng binh."

Diệp Khôn ánh mắt đảo qua chung quanh, trong mắt hơi hơi hiện lên nhất mạt suy nghĩ sâu xa về, chợt thật mạnh học ra một hơi.

Đây là Vân Cảnh đế quốc sao?

Phố lớn ngõ nhỏ, tùy ý cũng có thể nhìn đến vậy vội vàng mà qua đích người đi đường, cho dù là đầu đường rao hàng đích người bán hàng rong, đều một đám có vẻ tinh khí no đủ, hiển nhiên, những người này cho dù không phải Tiên Thiên tu sĩ, cũng là Hậu Thiên tu vi đạt tới tứ tầng Kiện Cốt đã ngoài.

Thậm chí không ít người huyết Thái Dương cao gồ cao khỏi, nhất trong ánh mắt ánh sao lộ, rõ ràng là Tiên Thiên thất tầng đã ngoài tu vi!

Ở trên đường chậm rãi đi trước, Diệp Khôn đám người chi đội ngũ này tự nhiên hấp dẫn không ít người đích ánh mắt, nhưng những người này cho dù là bình thường người bán hàng rong, xem Diệp Khôn này đó trúc cơ tu sĩ đích trong ánh mắt đều mang theo một tia ngạo nghễ về.

Này kiêu ngạo đều không phải là đến từ chính thực lực đích cường đại, mà là phát ra từ nội tâm đích một loại cảm giác về sự ưu việt!

"Quả nhiên giống như Diệp Ứng theo như lời, Vân Cảnh đế quốc đích nhân trên cơ bản đều xem thường nam bộ hai mươi quốc, đem chúng ta trở thành man di đối đãi."

Diệp Khôn cười khổ lắc đầu, lại không nhiều lắm đắc trong lòng gánh nặng, trong lòng hắn rất rõ ràng, tôn trọng, cũng không phải dựa vào người khác bố thí, mà là dựa vào thực lực của chính mình tránh tới!

Ngược lại Thiết Mộc Hãn đám người, đối này ánh mắt thực không thích ứng, thỉnh thoảng dùng hung ác ánh mắt quay về trừng, nhưng này nếu không không dọa cư trú người chung quanh, lại có không ít người che miệng cười trộm, nhỏ giọng châm chọc, "Nam bộ man di" như vậy từ ngữ không dứt bên tai.

Đó là tại đây bản nhìn chăm chú dưới, đoàn xe không có ở đạo phong thành nhiều làm dừng lại, hướng tới tây bắc phương hướng chạy tới, nơi đó, đó là Diệp Khôn đám người việc này đích mục đích địa —— Ngự Thú Tông!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 87: Lựa Chọn

Bản Convert

Cùng với Triệu Kinh Luân âm thanh trong trẻo, vang dội đích tiếng hoan hô, tự chung quanh trên đài cao vang lên.

Khắp nơi thể lực đều mang theo kinh hi mà lại không thể tin được đích ánh mắt nhìn trên lôi đài, vậy nói bị nhất mọi người vây vào giữa đích thân ảnh, trong lòng tràn đầy cảm thán!

Đối với này cũng không có tham gia tiến vào chư quốc vô đầu hội đích thể lực mà nói, lần này chư quốc vô đầu hội, không thể nghi ngờ là nhất phần khích thích một lần!

Đầu tiên là Diệp gia lấy tiểu rộng lớn rộng rãi, chọc người cười nhạo, lại không nghĩ rằng Diệp Khôn ở lôi đài chiến giữa không ngừng bày ra ra cường thế, lại thắng cấp tổng trận chung kết, này đến từ chính cuối cùng nam đoàn xa xôi tiểu quốc đích tu sĩ, hướng thể nhân chứng minh rồi hẳn tuyệt đối có được khiêu chiến nam bộ hai mươi quốc tam đại thiên tài đích tư cách!

Nhưng, Trần Thánh Phu cường thế bùng nổ, tấn cấp trúc cơ trung kỳ, lại lấy nhất địch nhị thoải mái chiến thắng Ngô Huy cùng Tề Thiên Thần, nhất thời làm cho mọi người nghiêng về - một bên địa xem trọng Trần Thánh Phu, mà ngay tại như vậy không bị xem trọng đích dưới tình huống, Diệp Khôn ở tổng trận chung kết đích trên lôi đài, lấy cường đại đến làm người ta khiếp sợ đích thực lực, lấy trúc cơ sơ kỳ gần ngưng tụ nhất tầng khí xoáy tụ đích tu vi, chiến thắng đạt tới trúc cơ trung kỳ đích Trần Thánh Phu!

Diệp gia lấy tiểu rộng lớn rộng rãi, thế nhưng thành công !

Mọi người ở đây nghĩ đến sự tình đến nơi đây nên chấm dứt là lúc, thân là đặc sứ đích Dẫn Thiên Bình, thế nhưng đột nhiên ra tay phải cướp đoạt Diệp Khôn tư cách, thậm chí còn muốn bắt Diệp Khôn, bức này thực hiện, tuy rằng làm người ta trở trên, nhưng không ai cho rằng Diệp Khôn có thể lại trở mình khay, hẳn cùng Diệp gia, đã muốn bị buộc tội rồi tuyệt cảnh!

Nhưng là, sự tình lại ra ngoài mọi người đích dự kiến, mặc kệ là Diệp Khôn ở đối mặt Dẫn Thiên Bình cường đại đích áp bách cũng dám ở tại quay giáo một kích, vẫn là Triệu Kinh Luân mất tuệ-sâu sắc đã nhận ra một kích phải giết đích thời cơ quyết đoán ra tay, cuối cùng, Dẫn Thiên Bình nếu không không thành công cướp đoạt Diệp Khôn tư cách, ngược lại là bản thân giám sát làm chủ đích tư cách bị cướp đoạt!

Này giới chư quốc võ đấu hội chiến đấu chỉ phấn khích, tình tiết chi thoải mái, đều đủ để năm nhập sử sách!

Mà Diệp Khôn, tài năng ở cuối cùng đạt được chư quốc võ đấu hội đích quán quân, nói vậy sẽ ở thời gian rất ngắn bên trong truyền khắp toàn bộ nam bộ hai mươi quốc, thậm chí, có thể bị tịch đang lúc không ít đến từ Xích Viêm quận đích thế lực truyền tụng đến Vân Cảnh đế quốc!

Này giới chư quốc võ đấu hội, đã muốn không thể dùng phấn khích để hình dung, bởi vì, đây là một kỳ tích —— không thể phục chế đích kỳ tích!

Trải qua lần này chư quốc võ đấu hội, nói vậy Thiên Phong Quốc chắc chắn trở thành toàn bộ nam bộ hai mươi quốc đích trò cười, mà bọn họ các đệ tử lập thẳng đứng đầu đích một màn, lại trở thành Diệp Khôn đoạt giải quán quân đích tốt nhất bối cảnh!

Lúc Diệp Khôn đi lên trung ương đài cao là lúc, Trần gia đại bộ phận đệ tử đã muốn đều tự tán đi, toàn bộ quảng trường trở nên trống rỗng đích, mà ngay cả Trần Thượng Long, cũng ôm Trần Thánh Phu đích thi thể lặng yên rời đi, một mình liếm thi miến vết thương.

Tuy rằng rõ ràng Thiên Phong Quốc nhất định hội trả thù Diệp gia, nhưng lúc này, mặc kệ là Diệp Nam Thiên, vẫn là Diệp Khôn, cũng đã không chỗ nào sợ hãi!

"Chúc mừng."

Triệu Kinh Luân vỗ vỗ Diệp Khôn đích bả vai, mang trên mặt sáng lạn tươi cười, đem đại biểu cho quán quân đích thưởng cho —— Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, đưa cho Diệp Khôn.

Diệp Khôn hai tay tiếp nhận, vào tay chỗ, một mảnh lạnh lẽo, lúc này, ánh mắt của hắn cũng mang theo một tia kích động.

Đây chính là ngũ phẩm linh khí!

Tuy rằng còn không rõ ràng lắm cái này linh khí đích tác dụng, nhưng đan luận cấp độ, phẩm chất, cái này linh khí đích giá cả tự đủ để được với Diệp gia hơn phân nửa nhị cấp linh mạch !

"Đa tạ triệu đại nhân chủ trì công đạo!"

Tuy nói trong lòng hưng phấn dị thường, nhưng Diệp Khôn sẽ không quên là ai trợ giúp hắn, tuy rằng Triệu Kinh Luân ngay từ đầu rõ ràng không nghĩ đúc kết, nhưng cuối cùng, đúng là Triệu Kinh Luân đích ra tay mới để cho hắn thoát khỏi tuyệt cảnh.

Nói xong, Diệp Khôn khuynh thân về phía trước, dùng chỉ có hắn cùng Triệu Kinh Luân mới có thể nghe được đích thanh âm thấp giọng nói: "Đại nhân chi ừ, Diệp Khôn khắc trong tâm khảm!"

Nghe được Diệp Khôn trình trọng chuyện lạ trong lời nói, Triệu Kinh Luân cười đến càng vui vẻ , lần này nguyên bản ở làm chủ vị bị Dẫn Thiên Bình cướp đi sau, hắn vốn là không nghĩ đến đây, cũng là Thất Hoàng Tử trình trọng phái người phân phó, làm cho hắn thân là phó sử lại tới đây, đem hết toàn lực mượn sức nam bộ hai mươi quốc, phòng ngừa tam hoàng tử ở trong này bày ra quân cờ.

Tuy rằng Triệu Kinh Luân cùng Dẫn Thiên Bình giống nhau, đối này mệnh lệnh cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, nhưng hắn biết rõ, Thất Hoàng Tử điện hạ tuy rằng xưa nay điệu thấp, nhưng mỗi một đạo mệnh lệnh, đều là ánh mắt lâu dài, nói vậy này nam bộ hai mươi quốc có cái gì vậy đáng giá Thất Hoàng Tử coi trọng.

Chính là Triệu Kinh Luân không nghĩ tới, âm kém dương sai dưới, Diệp Khôn này khoa hắn nguyên bản dùng để chế hành Trần Thánh Phu đích quân cờ, thế nhưng xuất hồ ý liệu địa cướp lấy chư quốc võ đấu hội đích quán quân, hơn nữa ở Diệp Khôn dưới sự trợ giúp, hắn lại vừa mới tước đoạt Dẫn Thiên Bình làm chủ đích vị trí!

Hơn nữa hiện giờ Diệp Khôn phen này rõ ràng mang theo đầu nhập vào ý tứ hàm xúc trong lời nói, hắn nhiệm vụ lần này, có thể nói là vượt mức hoàn

thành !

"Tốt lắm, kế tiếp người nói vậy hội lựa chọn Ngự Thú Tông, này Ngự Thú Tông đích thật là người trước mắt tốt nhất lựa chọn, dọc theo đường đi có Hùng Thiên Quân trường lão bảo vệ, nói vậy Dẫn Thiên Bình cũng không dám tùy tiện ra tay." Triệu Kinh Luân mỉm cười, chợt chuyển vừa chuyển, trịnh trọng nói: "Nhưng người tiến vào Ngự Thú Tông lúc sau nhu phải cẩn thận, bởi vì Dẫn Thiên Bình đích ca ca —— Dẫn Nhân Quân, đúng là Ngự Thú Tông tam đại thủ tịch đệ tử một trong, bất quá hẳn trước mắt tựa hồ đang ở bế chết bất giam đánh sâu vào tam chuyển Kim Đan chi cảnh... Nhiều hơn cẩn thận đi."

Dẫn nhân quân? Tam đại thủ tịch đệ tử? !

Triệu Kinh Luân nhìn như lơ đãng đích một câu, lại giống như sấm sét ở Diệp Khôn trong đầu nổ vang!

Hắn vốn tưởng rằng tiến vào Ngự Thú Tông có thể nhàn rồi một chút , nhưng không nghĩ tới Dẫn Thiên Bình thù này đích đích ca ca thế nhưng chính là Ngự Thú Tông đích thủ tịch đệ tử!

Ở Nam Tam Tông, đệ tử thường thường chia làm bốn trình tự —— ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, trung tâm đệ tử, cùng với thủ tịch đệ tử, mà thủ tịch đệ tử tuy rằng danh làm đệ tử, nhưng chân chính địa vị, ở Ngự Thú Tông trong vòng cơ hồ cùng Hùng Thiên Quân như vậy đích trường lão tương đương, gần với Ngự Thú Tông đích chương giáo!

Này...

Diệp Khôn trong lòng nhất thời có chút hồi hận , hẳn thậm chí bắt đầu tự hỏi có phải hay không muốn chọn chọn ra mặt khác tông môn , dù sao Nam Tam Tông, thích hợp nhất hẳn đích mặc dù là Ngự Thú Tông, nhưng mặt khác hai cái tông môn bên trong, cũng không thiếu khuyết bất chúc thủ chiến kỹ cùng cường hóa thân thể đích bí tịch, trong đó Thượng Vân Các cùng Thiên Phong Quốc giao hảo, nhất là bị giết chết đích Trần Thánh Phu lại Thượng Vân Các một vị trường lão coi trọng đích đệ tử, nếu là đi Thượng Vân Các, hẳn chỉ sợ hội chịu không nổi, còn lại đích Khô Mộc Tông, thật là một không tồi đích lựa chọn.

Nhìn đến Diệp Khôn lộ ra suy nghĩ sâu xa về, Triệu Kinh Luân mỉm cười, chậm rãi lui về, ngồi ở chỗ ngồi.

"Triệu đại nhân, người muốn cho hẳn gia nhập Ngự Thú Tông, vì sao rồi lại nói cho hẳn biết Dẫn Nhân Quân chuyện tình?" Một cái yếu ớt văn thanh đích thanh âm, bỗng nhiên ở trong đầu vang lên, không cần quay đầu lại, Triệu Kinh Luân chỉ biết, nói chuyện đích đúng là Nam Vô Cực —— Thất Hoàng Tử phái tới bảo hộ hẳn an nguy người.

"Vô cực, người cho rằng ta thực coi trọng hẳn?" Triệu Kinh Luân bỏ ra chiết phiến, cười khẽ thấp giọng nói.

"Đại nhân đích ý là..."

"Diệp Khôn đích xác có thiên phú, nhưng, chính là tương đối ở tại nam bộ hai mươi quốc, nhưng nếu là ở Vân Cảnh đế quốc bên trong, hẳn bậc này thiên phú, chỉ có thể xem như bình thường, muốn trở thành Thất Hoàng Tử chính là thủ hạ, hẳn còn chưa đủ tư cách."

Triệu Kinh Luân mặt mang mỉm cười nhìn Diệp Khôn, vậy trên nét mặt, rõ ràng mang theo một tia nghiền ngẫm: "Bất quá, tiểu tử này tuy rằng thiên phú lép vế, nhưng này trên người, lại có được rất nhiều thiên tài đều không có đích cổ chấp cùng ngoan kính, có lẽ điểm ấy, có thể giúp hẳn ở tương lai đi đích xa hơn, ta sở dĩ điểm ra Dẫn Nhân Quân, cũng là đối hẳn đích một lần khảo nghiệm."

"Ngự Thú Tông, mặc dù đang ở Nam Tam Tông bên trong thực lực không phải cực mạnh, nhưng này sau lưng đích Thú Vương Điện, chính là ngay cả Thất Hoàng Tử đều không thể mượn sức đích tồn tại, tiểu tử này trên người nếu thực sự đánh sâu vào đỉnh đích tiềm chất, như vậy hẳn tự sẽ không tha khi Ngự Thú Tông này với hẳn mà nói lựa chọn tốt nhất, nếu là hẳn tiến vào Ngự Thú Tông, có năng lực xông ra hàng đầu, đến lúc đó giống như nay này một tầng quan hệ, Thất Hoàng Tử điện hạ muốn mượn sức hẳn cực kỳ dễ dàng, phản chi, nếu là hẳn ngay cả này khiêu chiến cũng không dám tiếp được, lấy thiên phú của hẳn, cũng chỉ có thể tình nguyện bình thường, như vậy, hẳn đối chúng ta đi nói, cũng chỉ là có thể có khả vô đích tồn tại, sẽ không tác yếu quá độ chú ý."

Nam vô cực nghe vậy, vậy tương như đao phong bàn đích góc cạnh rõ ràng đích trên mặt lộ ra nhất mặt thán phục, truyền âm nói: "Thì ra là thế, thuộc hạ quá lo lắng."

"Vô Cực, ở trước mặt ta, không cần như vậy cẩn thận, hơn nữa điện hạ cần đích cũng không phải một đám không hiểu tự hỏi đích con rối, điện hạ hung có kế hoạch lớn chỉ chỉ, đối cấp dưới đích yêu cầu, cũng tự nhiên rất cao." Triệu Kinh Luân cười nói.

"Thuộc hạ hiểu được."

Nam vô cực gật gù đầu, chuông đồng bàn đích hai mắt hơi hơi nheo lại, nhìn về phía Diệp Khôn, hẳn cũng muốn nhìn một chút, này làm hẳn rất có hảo cảm đích tiểu tử kia, rốt cuộc hội lựa chọn như thế nào.

Diệp Khôn, còn tại do dự, thẳng đến hẳn cùng trước mười đích mặt khác tám gã tu sĩ đứng ở trên lôi đài, hẳn như trước có chút do dự.

Bởi vì Trần Thánh Phu đích tử vong, mọi người trải qua một phen thương thảo, cuối cùng, vì bồi thường Thiên Phong Quốc, đem lúc ban đầu bị Diệp Khôn đánh bại đích Trần Lâm, xếp vào trước mười người tuyền, này tuy rằng khiến cho phần đông quốc gia che kín, nhưng Triệu Kinh Luân cũng cho phép việc này, mọi người liền không hề có dị nghị.

Mười tên tu sĩ, trừ bỏ Diệp Khôn có tự chủ lựa chọn tông môn quyền lực, còn lại chín người tắc dựa theo phân phối lựa chọn, từng cái tông môn, lựa chọn sử dụng ba người.

Điểm ấy, Nam Tam Tông lên đã sớm phân phối tốt lắm, Thiên Phong Quốc, Thiên Kinh quốc, Tề Quốc đích sáu gã tu sĩ, đều tự bị Thượng Vân Các, Ngự Thủ Tông, Khô Mộc Tông tuyển đi, mà còn lại ba người, Chu Khởi lựa chọn Khô Mộc Tông, Thiết Mộc Hân lựa chọn Ngự Thủ Tông, Phí Vũ Tắc lựa chọn Thượng Vân Các.

Chín người phân phối xong, Nam Tam Tông trưởng lão đích tầm mắt, nhất tề tụ tập ở tại Diệp Khôn đích trên người, thậm chí ánh mắt mọi người, đều hội tụ ở tại Diệp Khôn đích trên người.

"Khụ khụ, Diệp Khôn, hiện tại đến phiên người lựa chọn tông môn !" Thượng Quan Ngu sắc mặt có chút xấu hổ nói.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, Diệp Khôn, tuyệt đối sẽ không lựa chọn Thượng Vân Các, hơn nữa Trần Thánh Phu này thiên tài còn chết ở Diệp Khôn trong tay, lại làm cho Thượng Quan Ngu vô cùng xấu hổ.

Mà Mục Hà cùng với Hùng Thiên Quân, còn lại là ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Khôn.

"Ta lựa chọn..."

Diệp Khôn ngẩng đầu, nhìn Hùng Thiên Quân cùng Mục Hà hai người, thâm hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói: "Ta lựa chọn, Ngự Thủ Tông!"

"Ha ha ha ha!" Nghe được Diệp Khôn lựa chọn, Hùng Thiên Quân nhất thời vui vẻ cười ha hả, tiến lên thật mạnh vỗ Diệp Khôn bả vai, trên mặt cơ hồ cười nở hoa rồi!

Phải biết rằng, đã muốn gần ba mươi năm, không có chư quốc võ đấu hội đích đệ nhất danh lựa chọn Ngự Thủ Tông, điều này làm cho Ngự Thủ Tông mỗi lần tiến đến nam bộ hai mươi thủ đô giống như ải mặt khác hai cái tông môn nhất tiết, hiện giờ, Diệp Khôn đích lựa chọn, coi như là làm cho hắn hành diện !

Trung ương trên đài cao, Triệu Kinh Luân đang nghe đến Diệp Khôn này lựa chọn đích thời điểm, đồng dạng ngẩng đầu lên, cười nhìn Diệp Khôn.

"Ta sẽ không sợ hãi, ta sẽ dũng cảm đi trước!"

Diệp Khôn trong lòng âm thầm nói, ánh mắt kiên định địa nhìn Triệu Kinh Luân!

"Cái này có trò hay nhìn."

Triệu Kinh Luân thu hồi chiết phiên, đứng dậy, ánh mắt, cũng là nhìn phía Vân Cảnh đế quốc đích phương hướng.

Có lẽ, hiện giờ hắn mai phục đích này khóa quân cờ, sẽ ở tương lai ra ngoài dự liệu của hắn cũng không nhất định —— tựa giống như căn bản lần chư quốc võ đấu hội thượng giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 88: Tông Môn Thương Tứ

Bản Convert

Ngự Thủ Tông, có đệ tử hơn năm vạn, trong đó nội môn đệ tử gần chỉ có chín trăm sáu mươi hai danh, mà trung tâm đệ tử lại chỉ có năm mươi ba nhân, theo này đó con số có thể nhìn ra, muốn từ này hơn năm vạn trong hàng đệ tử trở hết tài năng, cũng không chuyện dễ, trong đó cạnh tranh không thể vị không phải tàn khốc.

Chớ nói chi là gần chỉ có ba người đích thủ tịch đệ tử !

Thủ tịch đệ tử, ở dòng họ bên trong giữ lấy đại lượng đích tài nguyên, địa vị cùng trưởng lão cùng cấp, thậm chí ở riêng dưới tình huống, cao hơn ở tại các trưởng lão.

Dù sao có thể trở thành thủ tịch đệ tử đích, đều là ba mươi tuổi trước kia tấn cấp Kim Đan, tuổi trẻ đại biểu cho đích tiềm lực, cũng không này cúi xuống lão hĩ đích trưởng lão có thể so sánh được với đích.

Mà Diệp Khôn đích mục tiêu, thế nhưng nhắm thẳng vào thủ tịch đệ tử, nếu là một bên Ngô Huy cùng Vương Nghị biết, chắc chắn chê cười hắn không biết tự lượng sức mình.

Chớ nói chi là Diệp Khôn vâng đem Duẩn Nhân Quân làm như quân xanh đến xem đội.

Như vậy vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh, Diệp Khôn đám người liền đi tới Hắc Báo Phong đích đỉnh núi.

Đỉnh núi phía trên, có một chỗ ngôi cao quảng trường, ước chừng khả cất chứa mấy trăm người, trên quảng trường trải ra thật dày tầng đá, làm cho người ta một loại phong cách cổ xưa cảm giác.

Nhưng ở quảng trường chung quanh, lại cận có vài toà điện phủ, hơn nữa này vài toà điện phủ vừa thấy tựa có vẻ lâu năm thiếu tu sửa.

Ở điện phủ môn biển phía trên, ẩn ẩn từ chỗ ghi danh năm chữ to.

Nơi này chính là Ngự Thụ Tông một ít phi "Thu Đồ Niên" khi đăng ký đệ tử nơi, dựa theo Vương Nghị theo như lời, như là Ngự Thụ Tông bức này tông môn, mỗi cách ba năm, đều đã phái đệ tử xuống núi thu đồ đệ, chọn lựa Xích Viêm quân giữa một ít thiên phủ không tới đích đệ tử mang nhập môn giữa, mà này mỗi ba năm một lần đích thu đồ đệ buổi lễ long trọng, liền bị nhân xưng là "Thu Đồ Niên".

Đương nhiên, từng cái tông môn đều có một chút tiềm phép tắc, một ít trưởng lão, trung tâm đệ tử đích bà con xa nếu là suy nghĩ ở phi Thu Đồ Niên gia nhập, tự nhiên cũng sẽ có phương pháp, mà ba năm một lần đích chư quốc vô đầu hội, cũng là rất không hảo địa cùng Ngự Thụ Tông đích Thu Đồ Niên sai khai.

Cho nên Diệp Khôn đám người đích gia nhập, cũng chỉ có lại tới đây đăng ký.

Điện phủ bên trong, một gã lão giả khoanh chân mà ngồi, thủ phủng một quyển bí tịch chi thư nhìn xem mùi ngon, Vương Nghị mới vừa vào đến, lão giả tựa hồ đã nhận ra cái gì, ngừng đầu có chút kinh ngạc nói: "Vương sư đệ, là gió nào đem người thổi đến nơi đây."

"Vi sư huynh, đây là Hùng trưởng lão ở căn bản lần nam bộ hai mươi quốc chư quốc vô đầu hội thượng chọn lựa ra đích đệ tử, bốn người này tại chư quốc vô đầu hội đích trước mười tên, gia nhập nội môn, mặt khác tắc toàn bộ đăng ký vì ngoại môn đệ tử." Vương Nghị cười chỉ chỉ Diệp Khôn, Ngô Huy, Ngô Hàn, Thiết Mộc Hãn bốn người.

"Nga? Lần này thậm chí có bốn người, hay là thứ nhất cũng gia nhập ta Ngự Thụ Tông, đến xem như nhất kiện mặt dài chuyện tình, không biết đầu tiên là vị nào?" Lão giả híp lại thu hút con người, đảo qua Diệp Khôn bốn người hỏi.

"Đúng là tại hạ, gặp qua Vi sư huynh." Diệp Khôn chấp tay cười nói.

"Không tới, không tới, đến đây đi, nhất nhất đăng ký, tại đây tông cuốn phía trên ghi nhớ tính danh đó là."

Lão giả nói xong, mượn ra hai tờ quyền trục, trong đó đại biểu nội môn đệ tử đích tông cuốn rõ ràng phải tốt hơn nhiều, trục can dùng kim tương ngọc chỗ chế, mà bình thường quyền trục còn lại là bình thường đích gỗ lim can, liếc mắt một cái có thể nhìn ra trong đó khác biệt.

Diệp Khôn đám người đều ở quyền trục thượng ghi nhớ tên, lão giả đem hai cái quyền trục cất kỹ, đứng dậy nói: "Nếu đăng ký xong, các người cũng là ta Ngự Thụ Tông đích đệ tử, ta Ngự Thụ Tông chính là danh môn đại phái, mỗi tiếng nói cử động, giai phải ân môn quy làm việc, mặt khác, đi theo ta, ta mang bốn người đi lĩnh nhập môn lúc sau môn phái đích ban cho."

Nói là môn phái ban cho, kì thực chính là một ít quần áo linh tinh, lão giả mang theo Diệp Khôn đi vào một gian tiểu phòng, từ giữa lấy ra mười cái rượu, tứ đại lục tiểu, dựa theo nội môn ngoại môn đệ tử giao cho Diệp Khôn đám người.

Tiếp nhận thùng, Diệp Khôn tò mò mở ra nhìn nhìn, phát hiện bên trong nhất kiện màu đen trường bào, một đôi móng giống như thiên cánh đích cái bao tay, một cái khéo léo đích túi gấm, một quả không biết dùng cái gì mộc chế điều thành đích mộc bài, tam khối nạm vàng ngọc bài cùng vài cuốn sách tịch.

Trái lại một bên Ngô Cương, vậy thùng bên trong chứa nhất kiện trường bào màu xám, một đôi không biết cái gì da chế thành đích cái bao tay, một quả mộc bài, tam khối bình thường ngọc bài cùng vài cuốn sách tịch, hiển nhiên này cái gọi là ban cho, nội môn đệ tử cùng ngoại môn đệ tử đang lúc có thật lớn chênh lệch.

Diệp Khôn dẫn đầu cầm lấy cặp kia cái bao tay, cảm trong tay cơ hồ không - cảm giác sức nặng, tựa hồ cũng là cùng hắc Băng Tầm Giáp bình thường dùng một loại yêu thú tâm ti biên chế mà thành.

Này cái bao tay hắc gặp qua, Ngô Huy lúc trước đeo đích đúng là này một đôi tay bộ.

"Vân tâm ti thủ, nhị cấp linh khí, ta Ngự Thụ Tông tu luyện bắt chước thú chiến kỹ là việc chính, tuy nói bắt chước thú chiến kỹ tu luyện tới cao thâm, thân thể khả địch linh khí, nhưng bình thường trục cơ trong lúc đó đầu pháp, linh khí còn vãng trọng yếu phi thường, này đó là tông môn đối nội môn đệ tử đích ban cho, mà ngoại môn đệ tử đích ban cho còn lại là một đôi hắc tê da chỗ chế đích cái bao tay, chính là nhất phẩm linh khí." Lão giả xem Diệp Khôn cầm lấy cái bao tay, cười giải đáp nói.

Nói xong, hắc một lông tay vậy kiện màu đen trường bào nói: "Cái này trường bào, chính là bóng đen đạo bào, nhị cấp linh khí, cũng là nội môn đệ tử chỗ mặc quần áo, dùng Hắc Ảnh Xà da chỗ chế, sẽ không lay dính bụi đất, cho dù nhảy vào nước lửa bên trong cũng bình yên, đương nhiên, nếu là một ít cường đại ngũ hành chiến kỹ đã sớm đích ngọn lửa hội tích vẫn là ăn mặc thấu."

Nghe vậy, Diệp Khôn không khỏi nhủ này.

Không hổ là Ngự Thủ Tông, này hai kiện nhị cấp linh khí giá trị không dưới hai trăm Linh thạch, mà toàn bộ Ngự Thủ Tông bên trong nội môn đệ tử gần ngàn nhân, quang này một số chỉ tựu tiếp cận hai mươi vạn khối Linh thạch, hơn nữa ngoại môn đệ tử hai kiện nhất phẩm linh khí gần ba mươi khối Linh thạch, hơn năm vạn ngoại môn đệ tử quang này đó tựu cần tiếp cận mười lăm vạn Linh thạch, chớ nói chi là trung tâm đệ tử còn có các trưởng lão đích mặc , này đó là loi tán tán thêm đứng lên, quang ban cho đệ tử đích linh khí, toàn bộ Ngự Thủ Tông sẽ tiêu phí hơn mười vạn thậm chí tiếp cận trăm vạn Linh thạch!

Thật lớn đích bút tích!

Này tính toán, Diệp Khôn không khỏi thật hút một hơi lạnh khí, mà này Ngự Thủ Tông, gần chính là Vân Cảnh đế quốc cửu quận lớn vực thực lực yếu nhất đích nhất quận Xích Viêm quận đích lực thể lực lớn một trong!

Không đúng...

Diệp Khôn đích ánh mắt, lạc ở một bên vậy khéo léo đích túi gấm phía trên, này... Tựa hồ cũng là nhất kiện linh khí.

"Hắc hắc, này mới là chân chính đích kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng, nam bộ hai mươi quốc đích tiểu tử kia, hẳn là không biết tu đi túi gấm thứ này đi."

Lão giả âm thầm cười, phát hiện chỉ có Ngô Huy mặt lộ vẻ kích động vẻ, mà ngay cả Diệp Khôn cũng là vẻ mặt mê mang, cảm thấy nhất thời đối này đàn hương ba lão khách sáo một phen, theo bên hông thủ kế tiếp cùng Diệp Khôn thùng bên trong giống nhau như đúc đích túi gấm, đưa tay nhất phủ, một đoàn pháp lực bao phủ túi gấm, Ngay sau đó, ở mọi người trọn mắt há hốc mồm đích nhìn chăm chú hạ, lão giả phía sau một con thùng đột nhiên biến mất không thấy!

"Này... Đây là biến pháp thuật đi?" Thiết Mộc Hãn há to mồm ba nói.

"Hừ, không biết tiểu nhi, đây là tu đi túi gấm, dùng tu đi thần sơn tu đi giới tử thạch chỗ chế, có được giới tử tu đi thuật, có thể gửi nhất định phi vật còn sống đích vật phẩm, đương nhiên, nội môn đệ tử đích tu đi túi gấm chính là nhất phẩm túi gấm, chỗ có được đích không gian bất quá trọng hủ lớn nhỏ, bất quá gửi mấy thứ này cũng là vậy là đủ rồi."

Lão giả nói xong, lại là đưa vào một cổ pháp lực đến tu đi túi gấm bên trong, chỉ thấy phía trước biến mất đích thùng một lần nữa lạc ở trước mặt mọi người.

Diệp Khôn ánh mắt lộ ra hiểu rõ, lúc trước vậy Duẩn Thiên Bình bắt đầu từ một cái nhỏ nhỏ đích túi gấm trong túi lấy ra Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, lúc ấy thực tại làm cho hắn chấn kinh rồi một chút, bất quá hiện giờ xem ra, lúc trước Duẩn Thiên Bình bên hông kim tương ngọc đích cái túi nhỏ, chỉ sợ sẽ là tu đi túi gấm.

"Gặp các người rất không biết , lão phu tựu cùng nhau nói đi, này tam khối ngọc bài chính là đại biểu các người có thể dùng này tam khối ngọc bài, đi trước Tàng Thư Các, Luyện Khí Các, Đan Đạo Phường này tùy tiện nhất địa đổi lấy tam dạng vật phẩm, đương nhiên, nội môn đệ tử chỉ có thể đổi lấy tứ phẩm hoặc là tứ phẩm dưới đích công pháp, linh khí, đan dược, cụ thể là cái gì các người bản thân lựa chọn, về phần ngoại môn đệ tử, tất có thể đổi lấy tam phẩm hoặc là tam phẩm dưới đích công pháp, linh khí, đan dược. Mà sách này tịch, phân biệt vãng ghi lại bốn môn quy cùng với Cảnh Châu các thể lực lớn, thậm chí hiện giờ chúng ta chỗ cuộc sống đích Thiên Khai đại lục đích một sự tình, các người bản thân đi lật xem chính là."

Nói đến đây, lão giả về mặt rừng mình, cầm lấy vậy khối mộc bài, mộc bài phía trên, tương ba đạo Ngân tuyến.

"Này khối mộc bài chính là thân phận bài, nội môn đệ tử mộc bài dùng Huyền Ứng Mộc chỗ chế, mà ngoại môn đệ tử còn lại là Thiết Hoa Mộc chỗ chế, cũng không dịch tổn hại, xem này mặt trên, có ba đạo Ngân tuyến, này đại biểu người trước mặt chính là nội môn ba cấp đệ tử, mà lão phu cùng Vương Nghị sư đệ còn lại là nội môn nhị cấp đệ tử, thân phận bài thượng ân lương đạo kim tuyến, về phần nội môn một bậc đệ tử, tất là có thêm một đạo ngọc tuyến, đừng tưởng rằng gia nhập nội môn tựu an tâm không lo ."

"Ở Ngự Thủ Tông bên trong, bình thường giao dịch tuy rằng cũng dùng Linh thạch, nhưng nếu là muốn ở tông bên trong Tàng Thư Các, Luyện Khí Các, Đan Đạo Các, thậm chí vãng nuôi dưỡng linh thú đích Linh Thú Các bên trong cầu mua đồ, chỉ có dùng môn phái công hiến điểm, mà này công hiến điểm đạt được đích phương pháp có hai loại, đầu tiên là nội môn nhị cấp đệ tử đã ngoài mỗi tháng đều có thể lĩnh đến tương ứng công hiến điểm, như là lão phu cùng Vương Nghị sư đệ, mỗi tháng có thể đạt được đích công hiến điểm vì hai mươi điểm, một bậc đệ tử tất vì năm mươi điểm, mà như là trung tâm ba cấp đệ tử, mỗi tháng lại có thể lĩnh một trăm điểm công hiến điểm."

"Loại thứ hai phương pháp, chính là đi trước môn phái công hiến các lĩnh môn phái nhiệm vụ, đừng tưởng rằng môn phái công hiến điểm tốt lắm đạt được, bình thường thủ sơn môn nhiệm vụ hoặc là lão phu như vậy đảm nhiệm nhất định chức vị đích nhiệm vụ, mỗi tháng mới có thể lĩnh hơn mười điểm công hiến điểm, này còn chỉ có nhị cấp đệ tử mới có thể đảm nhiệm đích nhiệm vụ, ba cấp đệ tử rất khó đạt được một ít đơn giản có năng lực bắt được không ít công hiến điểm đích nhiệm vụ, chỉ cần có được công hiến điểm, bên trong cánh cửa gì đồ vật này nọ người đều có thể mua được, nếu là không có, như vậy ở môn phái bên trong người đem từng bước duy gian, trừ phi người sau lưng đại gia tộc có được đại lượng Linh thạch cung cấp nuôi dưỡng người."

Nói đến đây, lão giả bổ sung nói: "Không có công hiến điểm đích gian nan, các người nhập tông lúc sau ngày ngốc một hai tháng tựu sẽ biết , các người nếu muốn theo ba cấp đệ tử tấn cấp đến nhị cấp đệ tử, nhất định phải phải hoàn thành nhất định lượng đích nhiệm vụ, ở tông môn bên trong, nhiệm vụ chia làm xích, cam, hoàng, lục, Thanh, lam, từ bảy trình tự, trong đó màu đỏ lệnh bài cùng màu cam lệnh bài thượng đích nhiệm vụ đơn giản nhất, đạt được đích công hiến điểm cũng càng ít, này bình thường vãng nhằm vào ngoại môn đệ tử đích nhiệm vụ, mà màu vàng lệnh bài, màu xanh biếc lệnh bài đích nhiệm vụ đại bộ phận vãng nhằm vào trúc cơ đã ngoài tu sĩ đích nhiệm vụ, đạt được đích công hiến điểm cũng góc nhiều, lúc hoàn thành nhiệm vụ tích lũy đến năm trăm công hiến điểm có thể tấn cấp nội môn nhị cấp đệ tử, mà một ngàn công hiến điểm còn lại là nội môn một bậc đệ tử."

Nghe xong lão giả theo như lời, Diệp Khôn cảm thấy không khỏi hiểu rõ.

Này công hiến điểm, chỉ sợ là tông môn vì đốc xúc đệ tử hoàn thành môn phái nhiệm vụ chỗ bố trí, như là nhị cấp ngoại môn đệ tử đích năm trăm công hiến điểm, nếu là bình thường nhiệm vụ vãng mười công hiến điểm, như vậy muốn đạt tới nhất định phải hoàn thành năm mươi cái nhiệm vụ, chỉ là bảo hộ sơn môn nhiệm vụ một lần một tháng, tựa cần suốt năm mươi tháng!

Điểm ấy đi lên xem, này đó nhị cấp, ba cấp đệ tử, đại bộ phận đều là nhằm vào một ít vô vọng tấn cấp trung tâm đệ tử đích tu sĩ, mà nếu là muốn đánh sâu vào trung tâm đệ tử, tựa cần bản không cần đi đánh sâu vào nhị cấp đệ tử hoặc là một bậc đệ tử.

Đương nhiên, điểm ấy Diệp Khôn cũng sẽ không nói toạc, dù sao trước mắt mặc kệ vãng Vương Nghị hay là Vi sư huynh, đều là đau khổ kéo lên công hiến điểm đánh sâu vào một bậc đệ tử đích nhân, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng thực có thể đắc tội hai người này.

Yên lặng mở ra thùng, Diệp Khôn trực tiếp xuất ra Càn Khôn túi gấm, chiếu lão giả bộ dáng đưa vào pháp lực, rất nhanh một cỗ hấp lực truyền ra, Diệp Khôn đối với trước mặt vậy một thùng nhất dẫn, thùng trực tiếp bị hút vào túi gấm, hướng tới túi gấm giữa vừa thấy, có thể thấy rõ một cái ngón út giáp lớn nhỏ đích một tương lẳng lẳng nằm ở trong đó.

"Thật đúng là thần kỳ." Diệp Khôn tân kỳ một trận, chợt ngừng đầu, Ngô Huy đẳng(chò) ba người cùng hẩn, trực tiếp xuất ra túi gấm đem một tương hút vào trong đó, giắt ở bên hông, về phần mặt khác sáu gã ngoại môn đệ tử, chỉ có thể hâm mộ địa nhìn thoáng qua Diệp Khôn bốn người, chợt đem một tương kháng ở trên người, bất quá những người này một đám đều là tu luyện bắt chước thủ chiến kỹ, điểm ấy sức nặng tự nhiên không nói chơi.

Cáo biệt Vi sư huynh, Diệp Khôn ở Vương Nghị dưới sự hướng dẫn của cách Hắc Báo Phong, nhìn dần dần ngằm hạ tới sắc trời, Diệp Khôn không khỏi thâm hít một hơi thật sâu.

Không hổ là Nam Tam Tông một trong đích Ngự Thú Tông, hôm nay chứng kiến, thấy chỗ nghe thấy, đã muốn làm cho hẩn mở rộng ra nhãn giới, mà này, gần chính là Vân Cảnh đế quốc đích một góc!

Như vậy, chân chính đích Vân Cảnh đế quốc, lại đem cường đại đến loại nào nông nổi? !

Nghĩ đến này, Diệp Khôn thân thể không khỏi run nhè nhẹ, đây là bởi vì hưng phấn mà run rẩy!

Này, mới là hẩn muốn cuộc sống đích thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Phê Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 89: Kim Ngọc Hộ Tâm Kính

Bản Convert

Ở Ngự Thú Tông, ngoại môn đệ tử cùng nội môn đệ tử phần lớn ở tại đàn sơn trong lúc đó một mảnh thật lớn đích trong sơn cốc, nơi này chung quanh kiến khởi tường thành, đem sơn cốc chung quanh tứ tòa núi cao bao quát trong đó, này tứ tòa núi cao phân biệt tên là Thiên Ứng Phong, Chiến Hùng Phong, Hồ Khiêu Phong, Bàn Xà Phong, tứ ngọn núi thành tứ giác bảo vệ xung quanh lớn thành phố lớn, giống như tứ tòa thành thượng đích vọng lâu bình thường, đem này lớn thành chặt chẽ hộ vệ trong đó.

Chỗ ngồi này tên là phục sư thành đích thành thị, tựa giống như một đầu ngủ say đích hùng sư, nấn ná ở ngự thú sơn mạch trong lúc đó.

Có thể nói Ngự Thú Tông đại bộ phận tông chủ, thủ tịch đệ tử, trưởng lão đều từng ở trong này ở lại quá, cũng đều là theo này phục sư trong thành đi ra.

Bóng đêm nồng đậm, trong núi sắc trời một mảnh tối đen, nhưng chỗ ngồi này phục sư trong thành, lại có vẻ đèn đuốc sáng trưng, ngã tư đường phía trên, cao cao giắt một đám thật lớn đèn lồng, đèn lồng bên trong trang bị được với ngàn khối dạ minh châu đem chỗ ngồi này thành thị chiếu ánh đặc bừng tinh ban ngày, có thể nói vãng danh phù kỳ thực đích Bất Dạ Thành!

Bởi vì sắc trời dần tối, Vương Nghị liền nhất nhất hôm nay đi trước vì Diệp Khôn đám người an bài nơi, ngày mai lại dẫn bọn hẩn đi quen thuộc tông môn tình huống.

Diệp Khôn đám người đối này tự nhiên không có dị nghị, ở Vương Nghị dưới sự hướng dẫn của, mấy người rất nhanh ở "Chiến Hùng Viện" tìm được rồi chỗ ở.

Phục sư thành tây bắc mặt, Chiến Hùng Phong dưới, có một mảnh phạm vi hơn trăm bên trong đích nơi, nơi này đó là chiến hùng viện.

Dù sao toàn bộ Ngự Thú Tông đệ tử hơn năm vạn nhân, chỉ có này trung tâm đệ tử, trưởng lão, thủ tịch đệ tử, chương môn đẳng(chò) liên can cao tăng mới có thể đạt được độc hưởng một ngọn núi phong tu kiến nơi đích tư cách, còn lại nội môn, ngoại môn đệ tử đều ở tại này phục sư thành bên trong,

hơn nữa thân là Ngự Thủ Tông đệ tử, nơi trên cơ bản đều là độc lập đích chỗ ở, chỗ cần diện tích tự nhiên thật lớn, cơ hồ toàn bộ phục sự thành, đều là một thật lớn đích cuộc sống ở lại khu.

Mà phục sự thành đích ở lại khu lại chia làm tứ đại khối, dựa theo dựa vào đích ngọn núi phân biệt chia làm "Thiên Ứng Viện", "Chiến Hùng Viện", "Hỗ Khiếu Viện", "Bàn Xà Viện", trong đó "Chiến Hùng Viện", "Hỗ Khiếu viện", "Bàn Xà Viện" vì ngoại môn đệ tử chỗ ở, mà nội môn đệ tử, còn lại là ở tại "Thiên Ứng Viện" bên trong.

Bất quá Diệp Khôn đám người mới đến, lại phi "Thu Đồ Niên" chính quy tuyển nhận đích đồ đệ, hơn nữa bọn họ cũng không có bao nhiêu bối cảnh, tên kia phụ trách an bài đệ tử chỗ ở đích trung tâm đệ tử tuyệt bút vung lên, tưng đưa bọn họ an bài ở tại trong Chiến Hùng Viện, này còn muốn ít nhiều Vương Nghị ở một bên chu toàn, bằng không Diệp Khôn đám người thậm chí có thể bị an bài ở kém cõi nhất đích "Bàn Xà Viện" giữa.

Bất quá cũng may, tuy rằng không phân phối ở cung nội môn đệ tử ở lại đích khu vực, nhưng Diệp Khôn, Ngô Huy bọn bốn người chỗ phân phối đích sân, cơ hồ tương đương với một tòa gia tộc khu nhà cấp cao, bên trong nếu không tu kiến không ít đình đài lầu các, còn có độc lập đích các loại phòng, tu luyện thất, luyện công phòng, phòng bếp, nhà tắm đẳng(chờ) đầy đủ mọi thứ, trong đó nhà tắm trong vòng thậm chí vẫn là sơn gian ôn tuyền, ngược lại cực kỳ thoải mái.

"Nơi này cũng không tệ lắm."

Cùng Vương Nghị ước định ngày mai chạm trán đích thời gian địa điểm, Diệp Khôn đám người liền phân tán cầm môn phái đi trước đầu tự nơi, lúc này Diệp Khôn chính là đứng ở hấn đích nơi —— "Chữ thiên số mười sân" bên trong.

Ở các ở lại khu giữa, nơi cũng là chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng tứ đẳng(chờ), như là Diệp Khôn, Ngô Huy đám người chính là tốt nhất chữ thiên sân, mà bởi vì Diệp Khôn đám người mới có thể ở "Chiến Hùng Viện" giữa ở lại đích Ngô Cương đám người, cận bị phân phối "Hoàng" cấp sân, bất quá cho dù như thế, nơi này đích ở lại điều kiện cũng so với bọn hấn ở nam bộ hai mươi quốc nội tốt hơn nhiều lắm.

Đóng cửa phòng, Diệp Khôn bàn tay thượng pháp lực mạnh xuất hiện, khẽ vuốt bên hông tu đi túi gấm, một trương từ giữa bay ra, Diệp Khôn đầu tiên là cầm lấy vậy kiện bóng đen trường bào, đem trên người quần áo rút đi, chỉ để lại Băng Tầm Giáp mặc ở bên trong, bộ thượng trường bào lúc sau, chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng, giống như lượng thân dính làm, hơn nữa này trường bào sự mềm dẻo tính cực kỳ cường đại, mặc vào lúc sau cho dù chiến đấu với chiến kỹ chiêu thức không có gì trở ngại.

"Có này bóng đen trường bào hơn nữa bên trong đích Băng Tầm Giáp hơn nữa ta cường hấn thân thể, hiện giờ lại chống lại Trần Thánh Phu, ta có nắm chắc ngay mặt cứng rắn kháng hạ hấn đích kiếm thứ sáu!"

Diệp Khôn thâm hít một hơi thật sâu, không khỏi lại cảm khái Ngự Thủ Tông đích danh tác, chợt lại đem Văn tâm ti cái bao tay đội, hiện giờ trên người hấn chỉ là linh khí còn có ngũ kiện nhiều, có thể nói vãng súng bắn chim đối pháo!

Hơn nữa, trong đó nhất kiện linh khí vẫn là ngũ phẩm linh khí Kim Ngọc Hộ Tâm Kính!

Diệp Khôn theo hầu bao giữa lấy ra Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, khéo léo đích kính mặt quang hoa vô cùng, bình thường nhìn qua giống như là một mặt bình thường đích cái gương nhỏ.

"Không biết này Kim Ngọc Hộ Tâm Kính đích tác dụng là cái gì." Diệp Khôn trong mắt trào ra tò mò vẻ.

Này dọc theo đường đi bởi vì cùng mọi người sống chung một chỗ, Diệp Khôn còn không kịp thí nghiệm Kim Ngọc Hộ Tâm Kính thật là tốt chỗ, dù sao đây chính là hấn lớn nhất đích con bài chưa lật, đương nhiên không thể cho người khác nhìn đến, nếu là Hùng Thiên Quân trưởng lão hoặc là Thiên Kinh quốc đích mấy người hoàn hảo, nhưng hấn đích này hỗ trợ còn có Thiết Mộc Hấn đẳng(chờ) tu sĩ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nếu là đem Kim Ngọc Hộ Tâm Kính hiệu quả lan truyền đi ra ngoài, tương đương chính là phết đi Diệp Khôn một nửa đích con bài chưa lật!

Thâm hít một hơi, Diệp Khôn đưa vào một đạo pháp lực tiến vào Kim Ngọc Hộ Tâm Kính bên trong, chỉ thấy Kim Ngọc Hộ Tâm Kính phía trên hiện lên một đạo ánh sáng ngọc quang hoa, Ngay sau đó, ở Diệp Khôn trong đầu bỗng nhiên nhiều ra một cái tín tức.

"Thi ra là thế, này Kim Ngọc Hộ Tâm Kính xem ra khí nếu như danh, vãng phòng hộ loại đích linh khí, trừ bỏ bình thường bị đánh lên là lúc hội tự động triển khai vòng bảo hộ có thể phòng ngự ở ngoài, nếu là cách dùng năng lực hình thành vòng bảo hộ, thậm chí có thể phòng ngự một gã trúc cơ hậu kỳ tu sĩ thi triển chiến kỹ đích toàn lực một kích!"

Diệp Khôn gật gật đầu, trong lòng không khỏi thầm than này Kim Ngọc Hộ Tâm Kính không hồ là ngũ phẩm linh khí, đưa vào pháp lực liền có thể rõ ràng linh khí hiệu quả, hơn nữa này ngăn cản một gã trúc cơ hậu kỳ tu sĩ toàn lực một kích, gần chỉ là bởi vì Kim Ngọc Hộ Tâm Kính dựa theo Diệp Khôn pháp lực đoán được Diệp Khôn tu vi mới có thể đạt tới cực hạn, nói cách khác, nếu là hấn đạt tới trúc cơ hậu kỳ, bằng vào Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, cơ hồ có thể Lập ở tại thế!

Đương nhiên, này điều kiện tiên quyết vãng thành lập ở Diệp Khôn trong cơ thể pháp lực vô cùng vô tận cùng đối phương không có ngũ phẩm linh khí đích trụ cột thượng, hơn nữa nếu là Kim Đan tu sĩ toàn lực một kích, cho dù muốn ngăn cản, có thể cũng sẽ lan đến gần Kim Ngọc Hộ Tâm Kính thân mình.

"Xem ra cái gọi là tu tiên, cũng tu đắc vãng tài lực a!"

Diệp Khôn trong lòng thầm than một tiếng, đem Kim Ngọc Hộ Tâm Kính sắp đặt ở Băng Tầm Giáp ngực đích vị trí, chợt theo thùng giữa xuất ra vậy khối thân phận bài.

Theo Hắc Báo Phong đến này phục sư thành đích dọc theo đường đi, Diệp Khôn cũng thỉnh giáo Vương Nghị một ít vấn đề, nhất là có liên quan tông môn công hiến đích vấn đề.

Trải qua Vương Nghị kể lại giảng giải, Diệp Khôn đối tông môn công hiến điểm cũng có thật lớn đích nhận tri, dựa theo Vương Nghị theo như lời, một môn tam phẩm chiến kỹ thường thường chỉ cần một trăm công hiến điểm, mà kém một chút một ít đích tam phẩm linh khí lại năm mươi tông môn công hiến điểm có thể mua đến, chứ nói chi là linh dược Linh thạch, ở công hiến các bên trong, tuy nói một chút (1 điểm) công hiến điểm cần có thể đổi một quả Linh thạch, nhưng nếu chỉ dùng để đến ở tông môn bên trong cầu mua đồ, thường thường công hiến điểm hội càng thêm có lời.

"Xem ra đến lúc đó còn cần nhiều lắm một ít nhiệm vụ, dù sao ta có Thao Thiết Chi Vĩ, nếu là có thể đổi lấy đến một ít không tòi linh đan linh dược, tu tiên hiệu quả càng giai."

Trong lòng âm thầm quyết định ngày mai đi công hiến các nhìn xem có cái gì nhiệm vụ linh, Diệp Khôn liền đem thân phận bài giặt bên hông, hiện giờ có tu di túi gấm, hẳn tự nhiên đem trên người này đáng giá vật để vào túi gấm bên trong, chính là tinh thần thiết phiến cùng hai quả Kim Anh Thạch, cùng với đến phía trước Diệp Nam Thiên giao cho hẳn đích suốt năm trăm khối Linh thạch!

Vì Diệp Khôn, Diệp gia lần này có thể nói vãng xuất huyết nhiều, đối này Diệp Khôn cũng không có cự tuyệt, bởi vì hẳn biết rõ hiện giờ hẳn là toàn bộ Vạn Trúc quốc đích hy vọng, mà hẳn hiện giờ, phải khuyên đem hết toàn lực lần cường, tại đây Ngự Thú Tông bên trong đứng vững gót chân.

Chỉ có như vậy, hẳn mới có thể đủ bảo hộ toàn bộ Diệp gia!

Đem mấy khối ngọc bài cũng để vào túi gấm bên trong, Diệp Khôn ánh mắt cuối cùng liếc về phía còn lại đích vậy vài cuốn sách tịch.

Hắn dẫn đầu cầm lấy 《Ngự Thú Tông môn quy》, tuy nói cửa này quy thứ nhất trang giữa tựa nhớ kỹ "Trái với môn quy người trực xuất Ngự Thú Tông" vài cái chữ to, nhưng Diệp Khôn nhưng lòng vãng có chút không cho là đúng.

Nếu là trước kia, Diệp Khôn có lẽ còn có thể còn thật sự nghiên cứu, nhưng phía trước Duẩn Thiên Bình trước mặt mọi người phá hư phép tắc, mình mục trương đâm ức hiếp hắn, làm cho Diệp Khôn khắc sâu nhận thức đến thế gian này đích phép tắc, thân mình chính là vì kẻ yếu chế định, mà cường giả thân mình, chính là phép tắc!

Không có thực lực người, cho dù đem bản chính môn quy thực ký ở tại hung lại có gì dùng, có lẽ này phục sư bên trong thành còn có một chút tiểu tác dụng, nhưng nếu vãng ly phục sư thành, một ít cường đại đệ tử coi trọng kẻ yếu gì đó hay là kẻ yếu còn dám cự tuyệt?

Dù sao này Ngự Thú Sơn Mạch nam đoạn cùng Phong Tuyết sơn mạch cuối cùng bắc đoạn giáp giới, trong núi tràn ngập các loại yêu thú, cho dù bị giết, hủy thi diệt tích đồ lên yêu thú trên người, căn bản là không chỗ khả tra!

Hơn nữa, tông môn căn bản sẽ không bởi vì một cái không có gì bối cảnh vừa rồi không có thực lực đích người đi điều tra một cái cường đại đích đệ tử, đây là tu tiên giới —— đây là một nhược nhục cường thực đích thế giới!

Lắc lắc đầu, Diệp Khôn đem một ít chủ yếu môn quy ghi nhớ, liền tùy tay đem quyển sách này ném ở một bên, cầm lấy mặt khác một quyển sách.

...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 90: Liên Thủ

Bản Convert

"Uh? 《Cửu Châu Chí》?"

Diệp Khôn vừa thấy quyển sách này bìa mặt, tâm thần nhất thời rung mình, đem này Cửu Châu Chí trở mình mở ra.

"Thiên Khải —— nãi vô thượng thực tiên vãng chịu thiên mệnh sáng chế tạo to lớn lực!"

Một hàng chữ to ấn đập vào mắt liền, Diệp Khôn phảng phất có một loại bị mang nhập hỗn độn viễn cổ vậy phiến trời mệnh mông đại địa phía trên đích tình huống, chuyển đi này tựa giống như phạm âm bản ở hẳn trong tai thật lâu quanh quẩn, thậm chí làm cho Diệp Khôn nguyên bản kiên định đích tâm thần đều giống như đã bị ảnh hưởng.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên từ Diệp Khôn trong đầu vang lên, vậy cổ cảm giác kỳ dị nhất thời biến mất không thấy.

"Sao lại thế này!" Diệp Khôn phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy tinh thần một trận hoảng hốt.

"Không có gì, chính là có mấy người giả thần giả quỷ đích tên suy nghĩ dựa vào thứ này hấp thu tín ngưỡng lực mà thôi." Thao Thiết hừ lạnh nói: "Này căn bản Cửu Châu Chí căn bản chính là các người trong nhân loại ít đại thần thông người biên soạn, dùng để lung lạc lòng người mà thôi, thiên địa sơ khai là lúc, còn không có các người nhân loại chuyện gì đâu!"

Diệp Khôn tuy rằng suy nghĩ cái cớ, nhưng vừa nghĩ tới Thao Thiết ngôn ngữ trong lúc đó để lộ ra xem thường nhân loại đích ý tứ cùng với này phong phú đích tri thức, rõ ràng cùng này lão yêu quái cái cớ căn bản không có gì phần thắng, chợt thu hồi đang muốn bật thốt lên trong lời nói, cúi đầu nhìn thoáng qua thứ nhất trang, quả thực giống như Thao Thiết theo như lời đại bộ phận đều là thời phỏng nhân loại như thế nào vô địch sáng tạo đại lục gì đó, bất quá đã không có phía trước vậy cớ ý cảnh, Diệp Khôn chính là đơn giản đảo qua, liền trở mình qua đi.

"Thiên Khái đại lục, quảng bao vô ngần, mà ở này phiên rộng lớn đích đại lục phía trên, đã có hai tầng khu vực —— chín thiên, Cửu Uyên!"

Cái gọi là chín ngày, đã Cửu Châu —— Thần Châu, Thanh châu, Bích Châu, Đan Châu, Cảnh Châu, Ngọc Châu, Lang Châu, Tử Châu, Thái Châu, Cửu Châu trong vòng, linh khí cực kỳ ôn hòa, dễ dàng bị dễ giải tu sĩ hấp thu, cũng đang bởi vậy, này Cửu Châu nãi là nhân loại sống yên phận chỗ, tuy rằng trong đó có được đại lượng yêu thú, nhưng cho dù nhân loại bình thường, cũng có thể ở trong này sinh tồn.

Mà Cửu Uyên, còn lại là một trời một vực, Minh Uyên, Xích Uyên, Quỷ Uyên, Thú Uyên, Hàn Uyên, Chiêu Uyên, Man Uyên, Hoang Uyên, tại đây Cửu Châu chỉ bên trong, Cửu Uyên cũng không có kể lại gì lại, bất quá dựa theo thư thượng theo như lời, Cửu Uyên đối với người bình thường loại mà nói, còn lại là ít có thể sinh tồn đích vùng cấm!

Nơi này nếu không có được đại lượng yêu thú, dị tộc đích tồn tại, hơn nữa Cửu Uyên bên trong linh khí cực kỳ cuồng bạo, thời tiết lại hay thay đổi, ở Cửu Uyên giữa tùy thời có thể trời giáng lôi điện chi vũ, ngọn lửa chi vũ, tật bệnh chi vũ, thậm chí, thiên ngoại vẫn thạch như mưa điểm bản hạ xuống, nơi đi qua thường thường một mảnh sinh linh đồ sát, mà địa hình lại quỷ bí khó lường, có địa phương cơ hồ từ núi lửa đàn tạo thành, thậm chí có địa phương bị vây một mảnh cùng loại ở tại hải dương đích đầm lầy, người bình thường loại đừng nói gặp được yêu thú, ở hoàn cảnh này dưới sinh tồn căn bản tuyệt không còn sống có thể!

"Cửu Uyên khủng bố đích sinh tồn hoàn cảnh, tạo nên nơi đó cuộc sống đích yêu thú cùng dị tộc đều là vô cùng cường đại, thượng cổ là lúc, Cửu Uyên dị tộc tiến công Cửu Châu, cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa Cửu Châu, đúng lúc này, nhân loại thượng cổ chứa nhiều bá chủ liên thủ, đem này đó dị tộc đuổi đi ra Cửu Châu, hơn nữa ở Cửu Châu bên cạnh bố trí hạ Cửu Châu Bình Chương."

Nhìn đến chuyện đi này tự, Diệp Khôn cũng rõ ràng Thao Thiết lúc trước lời nói phi hư, tiếp theo đi xuống nhìn nhìn, liền đã không có hưng trí, Cửu Châu chỉ thường thường là từ hào phóng mặt đến giảng tổ Cửu Châu địa lý vị trí, các loại cường đại tông môn, yêu thú, thậm chí vãng thượng cổ di tích, mấy thứ này lúc thần thoại chuyện xưa xem cũng không tệ lắm, nhưng đối hiện giờ gần chỉ có trúc cơ tu sĩ đích hấn mà nói, thật sự là quá mức trống rỗng.

Đem quyển sách này phóng ở một bên, Diệp Khôn cảm lấy cuối cùng một quyển sách.

《Cảnh Châu》

Thư danh đơn giản, vừa thấy chính là giới thiệu Cảnh Châu đích, hiện giờ Diệp Khôn vừa mới mới vừa gia nhập Ngự Thú Tông, đối toàn bộ Vân Cảnh đế quốc căn bản không biết, quyển sách này ngược lại có thể giúp hắn hiểu biết rất muốn biết đến đồ vật này nọ.

Mở ra bộ sách, Diệp Khôn hé ra trang xem đi xuống, dần dần địa, hắn hoàn toàn yên lặng ở quyển sách này giữa, lúc xem đầy đủ quyển sách, hắn này mới phát hiện ngoài cửa sổ sắc trời đã muốn đại lượng.

"Không nghĩ tới này vừa thấy chính là hơn nửa đêm." Diệp Khôn thì thảo tự nói, tựa hồ còn yên lặng ở 《Cảnh Châu》 giữa, quơ quơ đầu, hắn lập tức hướng tới nhà tắm đi đến.

Nhà tắm đích thủy văng thiên nhiên ôn tuyền, ẩn chứa linh khí, nằm ở trong đó, Diệp Khôn không khỏi cảm thấy cả người sáng khoái, dựa vào ngò ở nhà tắm bên cạnh, Diệp Khôn trong đầu không khỏi nhớ tới phía trước ở 《Cảnh Châu》 trông được đến đích nội dung.

Hiện giờ, hắn thật là có một loại nhẩy ra trong giếng mới biết thiên to lớn đích cảm giác.

Cảnh Châu, ở vào Cửu Châu tây nam mặt, đông lâm vô tận đại dương mênh mông, chỗ hẻo lánh.

Cảnh Châu bên ngoài thượng đích thống trị người tự nhiên là Vân Cảnh đế quốc, nhưng trừ bỏ Vân Cảnh đế quốc, Cảnh Châu còn có được này ba cái căn bản không chịu Vân Cảnh đế quốc quản hạt đích tông môn —— tam đại siêu cấp tông môn —— Cảnh Huy Tông, Thú Vương Điện, Thất Tinh Các

Này tam đại siêu cấp tông môn nếu không không chịu Vân Cảnh đế quốc đích ước thúc, thậm chí tự Liên Vân cảnh đế quốc đích nhân hoàng ở nhìn thấy tam đại siêu cấp tông môn đích tông chủ là lúc đều phải chấp đệ tử chi lễ!

Nhất là Cảnh Huy Tông, nghe đồn này siêu cấp tông môn cùng Vân Cảnh đế quốc hoàng thất quan hệ cực kỳ chặt chẽ, chương quản Cảnh Huy Tông đích trưởng lão viện giữa mười tên trưởng lão bên trong thường thường có được sáu người đã ngoài vãng Vân Cảnh đế quốc nhiều lần đảm nhiệm thành viên hoàng thất, mà Vân Cảnh đế quốc hiện giờ các đại hoàng tử, càng đều là Cảnh Huy Tông đích đệ tử!

Trừ bỏ Vân Cảnh đế quốc đã muốn tam đại tông môn này bốn quái vật lớn ở ngoài, Cảnh Châu các thế lực lớn quá nhiều, tông môn lại giống như đầy sao bản trải rộng toàn bộ Cảnh Châu, như là Diệp Ứng báii nhập đích Thiên Nguyệt Tông, cũng này đó đầy sao giữa ít nhất một viên.

Mà ngay cả Nam Tam Tông bức này ở Diệp Khôn trong mắt quái vật lớn bản đích tồn tại, ở toàn bộ Cảnh Châu, cũng chỉ có thể xem như lớp giữa thiên

thượng.

Cũng may, Diệp Khôn thông qua 《Cảnh Châu》 biết được, Ngự Thụ Tông tựa hồ là Thụ Vương Điện đích một cái chi nhánh, coi như là tám tựa đại thụ tốt thừa lương.

Diệp Khôn lắc lắc đầu, hiện giờ lo lắng điều này xác thực nhiều lắm, hấn trước mắt cần làm đích, còn chính là tại đây Ngự Thụ Tông bên trong đứng vững gót chân, dù sao chỉ có như thế, hấn mới có thể bảo hộ Diệp gia.

"Thùng thùng đông "

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Diệp Khôn mở hai mắt, trong lòng biết vâng Ngô Huy đám người đến hấn hấn đi gặp Vương Nghị sư huynh, lúc này mặc tốt quần áo, đi đến sân trước đại môn, đánh mở cửa phòng.

"Ha ha, Diệp Khôn, ta tựa đoán được ngươi phòng chừng đã ở phao ôn tuyền."

Ngô Huy nhìn đến Diệp Khôn ướt sũng tóc, không khỏi cười to nói, ở phía sau hấn, đi theo Ngô Hàn, Ngô Cương hai người.

"Hiện tại thời gian còn chưa tới đi?" Diệp Khôn nhìn nhìn sắc trời, nghi hoặc hỏi.

"Đích xác sớm điểm, bất quá kỳ thật là ta tìm ngươi có việc, không phải mời ta đi vào?" Ngô Huy cười nói.

Diệp Khôn tránh ra vị trí, chợt Ngô Huy ba người liền không khách khí đi vào trong viện, tả hữu nhìn, Ngô Cương bắt đầu đi nói: "Nội môn đệ tử cùng ngoại môn đệ tử chênh lệch chính là đại, ngươi viện này so với ta lớn mấy lần, trong viện thế nhưng còn trích loại linh quả."

"Thời đi, này nơi so với chúng ta ở nam bộ hai mươi quốc tốt rất nhiều." Diệp Khôn nhún vai nói.

Ngô Huy ba người cũng lộ ra vui vẻ tươi cười, hôm qua phân phối là lúc bọn họ còn có chỗ bất mãn, bất quá ngày hôm qua vừa đến đều tự phân phối đích sân, làm sao còn có nửa điểm bất mãn cảm xúc.

"Nghe nói ‘Thiên Ứng Viện’ nơi rất tốt, cũng không biết khi nào thì có thể đi này ‘Thiên Ứng Viện’ giữa cư trú cư trú." Ngô Huy ở viện Trung Thạch đứng ngồi hạ, không khách khí địa tháo xuống một bên một cái linh quả ném nhập khẩu giữa.

"Cùng với chờ mong này, còn không bằng đi chờ mong có được một tòa độc lập đích ngọn núi!" Diệp Khôn ngẩng đầu, trong mắt rõ ràng mang theo nồng đậm dã tâm.

Ngô Huy nghe vậy không khỏi sững sốt, cười khổ nói: "Diệp huynh ngươi là không biết, này ba năm một lần đích thi học kỳ cạnh tranh nhiều ít kịch liệt, chúng ta nhất không thực lực, nhị không chỗ dựa vững chắc, muốn đạt được trung tâm đệ tử vị nói dễ hơn làm, hơn nữa ta nghe nói, này Ngự Thụ Tông bên trong có được đại lượng phe phái, như là tam đại thủ tịch đệ tử đều có được bản thân phe phái, các đại trưởng lão con cháu cũng có được bản thân tiểu phe phái, hàng năm thi học kỳ, cơ hồ chính là mấy đại phái hệ cho nhau giao phong, chúng ta có lẽ có thể chọn lựa một cái phe phái gia nhập trong đó, nhưng này đó phe phái giữa không ít người đều tước tiệm đầu muốn đạt được phe phái thủ lĩnh đích duy trì tấn cấp trung tâm đệ tử, chúng ta mới đến, cho dù gia nhập cũng cần đẳng(chờ) thượng thật lâu."

"Phe phái?"

Diệp Khôn khẽ nhíu mày, hấn ngược lại không nghĩ tới nhiều như vậy, dù sao gia nhập phe phái lại nói tiếp dễ dàng, nhưng giống là bọn hấn này đó nam bộ hai mươi quốc tu sĩ vốn là bị cho rằng mạn di, làm sao sẽ phải chịu cái gì coi trọng, lớn nhất đích có thể ngược lại là bị coi là vật hi sinh, như vậy đích phe phái, không gia nhập cũng thể!

Đương nhiên, nghe nói phe phái này nhất từ, Diệp Khôn đích phản ứng đầu tiên chính là Dẫn Nhân Quân thân là thủ tịch đệ tử, định có được thuộc loại hấn đích phe phái, kể từ đó, Dẫn Thiên Bình nếu là suy nghĩ đối phó hấn, chắc chắn ủy thác Dẫn Nhân Quân phe phái người, mà Dẫn Nhân Quân phe phái người trong vì lấy lòng thủ lĩnh đích đệ đệ, đồng dạng cũng sẽ không phải chiết thủ đoạn đối phó Diệp Khôn!

Này, thật vâng có chút phiền phức!

Diệp Khôn hai hàng lông mày không khỏi trói chặt, Ngô Huy đám người còn tưởng rằng hấn là đang suy tư gia nhập cái gì phe phái, lại không biết Diệp Khôn là ở phòng bị Dẫn Nhân Quân này quân xanh.

"Diệp huynh, không cần đa lự: lo ngại, lấy ta và ngươi hai người thực lực, rất nhanh sẽ có nhân tiến đến mượn sức chúng ta, đến lúc đó lại chọn lựa chính là, kỳ thật ta đây lần tới tìm ngươi, là tới trọng yếu nguyên nhân là muốn cùng ngươi liên thủ hoàn thành tông môn cống hiến điểm." Ngô Huy nói.

"Ngô huynh hay là hỏi thăm quá tông môn nhiệm vụ?" Diệp Khôn tò mò hỏi.

"Không tồi, tông môn nhiệm vụ, thường thường chia làm hai loại, loại thứ nhất vâng trường kỳ nhiệm vụ, tỷ như ở bên trong cửa đảm đương nhất định chức vị, hoặc là tuần sơn, trông coi quặng mỏ, vòng dưỡng linh thú này đó, đều là trường kỳ nhiệm vụ, bất quá loại này nhiệm vụ muốn đạt được đại lượng tông môn cống hiến điểm vâng không có khả năng đích, hơn nữa ta và ngươi hiện giờ mới vừa vào tông môn, muốn đạt được loại này gì cũng rất khó."

"Loại thứ hai nhiệm vụ, còn lại là ngắn hạn nhiệm vụ, này Ngự Thú Sơn Mạch giữa có không ít địa phương đều là vết chân hân tới nơi, mà nơi đó có đại lượng yêu thú, linh thảo linh dược đích tồn tại, mà ngắn hạn nhiệm vụ đại bộ phận chính là liên sát một đầu yêu thú hoặc là hái linh thảo linh dược, nếu là chúng ta liên thủ, cũng tốt lẫn nhau chiếu ứng, hơn nữa loại này nhiệm vụ có chỗ tốt, chỉ cần thực lực cũng đủ, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đạt được đại lượng tông môn cống hiến điểm, đến lúc đó chúng ta đổi lấy linh đan cũng tốt đằng ra thời gian tu luyện." Ngô Huy chậm rãi mà nói.

Diệp Khôn nghe vậy, cảm thấy cũng là thảm than một tiếng, Ngô Huy lại nói tiếp dễ dàng, nhưng này ngắn hạn nhiệm vụ thường thường cực kỳ nguy hiểm không nói, hơn nữa có thể cuối cùng hai tay trống trơn, bất quá điểm ấy Diệp Khôn sẽ không nói ra đến, Ngô Huy đằng ra tu luyện thời gian đích ý tưởng cùng hân không mưu mà hợp.

Bất quá, Diệp Khôn cũng không hội rất nhanh đáp ứng xuống dưới, dù sao Ngô Huy đám người nhìn như nhiều người, nhưng Diệp Khôn trong lòng rất rõ ràng, có được ngũ phẩm linh khí Kim Ngọc Hộ Tâm Kính đích hân, cho dù Ngô Huy ba người liên thủ cũng không phải đối thủ của hân, tìm đến hân liên thủ, đánh cho cũng là này chủ ý.

Trầm ngâm một hồi, thẳng đến Ngô Huy đều lộ ra lo lắng biểu tình, Diệp Khôn lúc này mới chậm rì rì mở miệng hỏi: "Ngô Huy huynh, chúng ta liên thủ có thể, nhưng này cống hiến điểm, như thế nào phân phối?"

"Chúng ta phân thất thành, Diệp huynh phân tam thành như thế nào?" Ngô Huy cười nói.

Diệp Khôn tựa tiểu phi tiểu nhìn hân một cái, lắc đầu nói: "Ngũ năm phần thành!"

"Diệp huynh!" Ngô Huy nghe vậy không khỏi nhú mày, bất quá vừa nghĩ tới Diệp Khôn thực lực, cùng phía sau Ngô Cương đám người ánh mắt lược chỉ trao đổi, liền quay đầu lại cắn răng nói: "Tốt, chỉ hy vọng đến lúc đó Diệp huynh không cần giấu dốt!"

"Yên tâm, hợp tác khoái trá!" Diệp Khôn cười đứng dậy, vươn tay đi.

Hai thủ chặt chẽ cầm, song phương đều là lộ ra tươi cười.

Chính là Diệp Khôn nhưng không biết, hiện giờ này Ngự Thú Tông bên trong, đã có một cổ u ám hướng hân đánh úp lại...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 91: Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài

Bản Convert

"Kém không đúng, đi thôi, đi trong thành ương đích quảng trường."

Ngô Huy thu hồi thủ, tuy rằng trong lòng đau lòng, nhưng đối tạo nên Diệp Khôn này cường lực giúp đỡ như trước phi thường vừa lòng.

Không nói trước Diệp Khôn trên người vậy Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, chính là Diệp Khôn có thể so với trúc cơ trung kỳ đích thực lực, tại đây Ngự Thú Tông nội môn đệ tử bên trong, coi như là một cổ cường đại đích chiến lực.

Mấy người rời Diệp Khôn chỗ ở lại đích "Chữ thiên số mười sáu", dọc theo đường đi vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh liền đi tới phục sư thành đích trung tâm.

Ở phục sư trong thành tâm, cũng là một chỗ thật lớn vô cùng đích quảng trường, trên mặt đất trải ra một khối khối bạch ngọc thạch chuyên, ở mỗi khối hai thước vuông đích bạch ngọc thạch chuyên phía trên, còn cực kỳ tinh xảo địa điêu khắc đủ loại chim bay cá nhảy đích đồ án, ở ánh mặt trời dưới có vẻ phá lệ chói mắt.

Bởi vì lúc này tiếp cận sáng sớm, trên quảng trường sớm đã có không ít tu sĩ tập năm tập ba tụ cùng một chỗ, có rõ ràng khoanh chân ngồi ở quảng trường bên cạnh lẫn nhau tham thảo, thậm chí cũng không có thiếu người đang trước mặt xiêm áo cái tiểu quán, mặt trên bãi các loại linh dược, linh khí.

Một màn này nhất thời làm cho Diệp Khôn đám người tròn mắt há hốc mồm.

"Tại đây tông môn bên trong, tuy rằng đại đa số đồ vật này nọ đều có thể ở tông môn bên trong mua, nhưng là có một chút nhân hội xuất ra một ít bản thân không cần phải gì để lấy ra nữa giao dịch, mà mấy thứ này có thể lấy vật dịch vật, cũng có thể dùng Linh thạch mua, nếu là các người Linh thạch nhiều, thậm chí tài năng ở này trên quảng trường mua được không ít nhiệm vụ chỗ nhu vật phẩm."

Một thanh âm, bỗng nhiên tự thân sau vang lên, Diệp Khôn quay đầu lại, đã thấy Vương Nghị chính cười đi tới, ở phía sau hân, Thiết Mộc Hân đằng(chò) sáu người thành thành thật thật đi theo.

"Làm cho Vương Nghị sư huynh đợi lâu." Diệp Khôn chấp tay nói.

"Ta cũng vậy vừa xong, vừa lúc nhìn đến các ngươi, đi thôi, nơi này đồ vật này nọ về sau có thể đến xem, bất quá ta trước mang bọn ngươi đi Tàng Thư Các nhìn xem" Vương Nghị không thêm để ý chút nào khoát tay áo, dẫn đầu hướng tới quảng trường trong nghề đi.

Ở quảng trường trung ương nhất, có hơn mười trảng hình thức các dạng đích điện các, này đó điện các lớn nhỏ không đồng nhất, ở vào trung ương nhất đích điện các cơ hồ tương đương với một tòa thật lớn cung điện, mà ở này cung điện môn biển phía trên, có khắc "Công Hiến Các" ba cái chữ to, mà ngay tại này cung điện bên cạnh, theo thứ tự tọa lạc "Tàng Thư Các", "Luyện Khí Các", "Đan Đạo Các", "Linh thú các", "Giới Luật Các" đăng(chờ) bên trong cánh cửa trọng yếu điện phủ.

"Này đó điện các đó là ngoại môn, nội môn, thậm chí vãng trung tâm đệ tử lĩnh nhiệm vụ, đổi lĩnh khí, đan dược, bí tịch đích địa phương, về phần một ít Kim Đan tu sĩ, đương nhiên chường mắt những thứ kia, mà điện các bên trong tốt nhất công pháp cũng bất quá vãng ngũ phẩm công pháp, bình thường lục phẩm đã ngoài đích công pháp, lĩnh khí đều cất chứa ở trung ương ngọn núi cao nhất đích bốn môn trọng địa bên trong, chỉ có chường môn cho phép mới có thể mở ra."

Vương Nghị nói xong, cười hỏi Diệp Khôn bốn người: "Các ngươi vậy ngọc bài đều mang theo đi?"

"Đương nhiên, có này tu đi túi gấm, trọng yếu gì đó tự nhiên hội tùy thân mang theo." Ngô Huy cười nói.

"Đi thôi, chúng ta đi trước Luyện Khí Các nhìn xem, nội môn đệ tử ngọc bài chỉ có thể đủ đổi lấy tứ phẩm công pháp, ngoại môn đệ tử cao nhất chỉ có thể đổi lấy tam phẩm công pháp, không nhất định so với các ngươi chỗ tu luyện đích rất tốt, dĩ vãng không ít nam bộ hai mươi quốc tu sĩ tiến vào tông môn đều đã lựa chọn đổi lĩnh khí cùng đan dược."

Nói xong, Vương Nghị liền dẫn đầu hướng tới ở vào công hiến các tây sườn đích hai tòa lầu các đi đến, Đan Đạo Các cùng Luyện Khí Các hai trảng điện các nhanh lần lượt, chính là Luyện Khí Các đích điện tích có vẻ phải lớn, ước chừng toàn bộ lầu các chiếm địa trăm trượng phạm vi, lầu các trình hoàn trạng, ba tầng kiến trúc một tầng so với một tầng tiểu, tựa giống như ba cái hình trụ điệp cùng một chỗ, đi vào Luyện Khí Các, Diệp Khôn cảm người lập tức bị trước mắt vậy linh lang trước mắt đích lĩnh khí cấp trấn ở.

Luyện Khí Các tầng thứ nhất hàng cái dựa vào tường bãi phóng, suốt một vòng, hàng cái có ba bốn tầng, mỗi một tầng đều bãi bày đặt đủ loại đích lĩnh khí, đao kiếm, cái bao tay, áo giáp, trường bào, thậm chí trang sức, lệnh kỳ... Làm cho Diệp Khôn đám người nhìn xem vãng hoa cả mắt.

Trừ bỏ Diệp Khôn mười một nhân ở ngoài, Luyện Khí Các giữa có thượng trăm tên đệ tử qua lại nghiên cứu, không ngừng ở bên trong chọn lựa coi trọng mắt đích lĩnh khí.

Chính là này đó đệ tử bên trong đại đa số đều là thân đại biểu ngoại môn đệ tử đích trường bào màu xám, tiên có hắc bào đệ tử lúc này tăng lưu lại.

"Này lĩnh khí tuy rằng bãi đặt ở này, nhưng mắt trên đều bị trước mắt ấn ký, chỉ có làm cho phụ trách trông coi nơi đây đích đệ tử dùng đặc thù lĩnh khí loại trừ ấn ký mới có thể mang đi ra ngoài, trong tầng thứ nhất đều là tam phẩm cùng tam phẩm dưới lĩnh khí, các ngươi vài cái tại đây tùy tiện nhìn xem đi."

Vương Nghị đối Ngô Huy đám người nói một tiếng, liền mang theo Diệp Khôn, Ngô Huy, Ngô Hàn, Thiết Mộc Hãn tứ người tới tầng thứ hai, tầng thứ hai diện tích nếu so với tầng thứ nhất tiểu thượng không ít, mà ở trong này đích tu sĩ, đại bộ phận đều là thân hắc bào đích nội môn đệ tử, nhìn đến Diệp Khôn đám người đi lên, những người này gần liếc liếc mắt một cái liền tự cố tự chọn lựa lĩnh khí.

"Này một tầng giữa đều là tứ phẩm lĩnh khí, hướng lên trên một tầng bãi phóng đích đều là ngũ phẩm lĩnh khí."

Vương Nghị nói xong, liền tự cố tự chọn lựa lĩnh khí đi, Diệp Khôn bốn người liếc nhau, lúc này phân tán mở ra.

Dọc theo hàng cái vừa đi vừa nhìn, Diệp Khôn ánh mắt dừng ở nhất kiện hắc ti bện đích cái bao tay thượng, hướng tới cái bao tay quày hàng thượng giắt đích một bài nhìn lại.

"Tam Mất Ma Chu Thủ, tứ phẩm lĩnh khí, từ tứ phẩm yêu thú Tam Mất Ma Chu trong cơ thể tinh hoa nhất đích tợ nhện biên chế mà thành, cứng cỏi vô cùng, thi triển chiến kỹ là lúc hiệu quả tăng lên tứ thành, bên trong khắc có chuẩn ngũ phẩm chiến kỹ ‘Ma Chu Triền Tỉ Thủ’ chiến kỹ chỗ ngưng tụ đích pháp trận."

Nhìn đến này cái bao tay, Diệp Khôn không khỏi một trận Tâm Động, lại vừa thấy phía dưới giá cả phía trên, đánh dấu đích rõ ràng là tám trăm tông môn công hiến điểm!

"Tê ——" Diệp Khôn thật hút một hơi lãnh khí, đều không phải là là bởi vì này giá cả rất quý, chính tương phản, vãng này giá cả thật sự là rất tiện nghi !

Này Tam Mất Ma Chu Thủ ở tứ phẩm lĩnh khí bên trong cũng xem như cực phẩm, nếu là phóng đi ra bên ngoài, giá cả tối thiểu ở một ngàn ba trăm đến một ngàn năm trăm Linh thạch trong lúc đó, cho dù quen biết người cũng ít nhất phải một ngàn Linh thạch, mà dựa theo tông môn bên trong một chút công hiến điểm có thể đổi một quả Linh thạch đến xem, này Tam Mất Ma Chu Thủ thế nhưng chỉ cần tám trăm Linh thạch!

Do dự một hồi, Diệp Khôn theo "Tam Mất Ma Chu Thủ" thượng thu hồi lưu luyện đích ánh mắt, nhìn về phía một bên một khác kiện lĩnh khí.

"Đại Địa Chiến Hùng Khải, tứ phẩm lĩnh khí..."

"Cửu Diệp Kỳ, tứ phẩm linh khí..."

Nhìn một hồi, Diệp Khôn không khỏi lắc lắc đầu, cũng không phải hấn đối này đó linh khí không có hứng thú, mà là trong tay hấn chỉ có tam khối khả đối địch ngọc bài, trong đó một quả ngọc bài, tự nhiên muốn dùng ở hấn trước mắt cuối cùng khuyết thiếu đích cũng là là tối trọng yếu tứ phẩm bí tịch phía trên, mặt khác hai quả ngọc bài, Diệp Khôn chuẩn bị trước lưu trữ đi Đan Đạo Các nhìn xem, hiện giờ trong tay hấn đã có Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, xứng thượng Vân tâm ti thủ cùng Băng Tâm Giáp đến cũng được thông qua, không cần phải đi để ý này đó linh khí.

Nơi nơi nhìn nhìn, Diệp Khôn liền đã không có tiếp tục xem đi xuống đích tâm tư, đang chuẩn bị ly khai, bỗng nhiên, trong đầu của hấn vang lên một tiếng Thao Thiết đích số lượng ít a tiếng động.

"Cái này linh khí giữa có chút cổ quái."

"Uh?" Diệp Khôn sững sốt, ánh mắt dừng ở trước mặt một khối tối như mực đích mộc bài phía trên.

"Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài, tứ phẩm linh khí, dùng nghe đồn giữa đích cửu hương dưỡng hồn mộc chỗ chế, đeo ở trên người, có thể tráng đại thần hồn, cường hóa thần thức."

Gần mấy đi tự, nếu không có nói thăng chiến kỹ uy lực, cũng không có tăng lên bí tịch tốc độ tu luyện, gần chính là cường hóa thần thức, thứ này thật có thể xem như tứ phẩm linh khí?

Tựa hồ đoán ra Diệp Khôn ý tưởng, trong đầu Thao Thiết hừ lạnh một tiếng: "Không biết tiểu nhi, hiện giờ ngươi mới vừa tấn cấp trúc cơ, thần thức tự nhiên không trọng dụng chỗ, nhưng lúc ngươi đạt tới khí phách kỳ lúc sau, thi triển chiến kỹ uy lực cũng sẽ càng ngày càng mạnh, tới khí hải kỳ lúc sau, thi triển chiến kỹ là lúc cơ hồ có thể cùng người cận chiến chiến đấu phát huy uy lực không hai, lúc này, thần thức cuối cùng dùng cũng sẽ càng ngày càng rõ ràng."

"Đương nhiên, nếu là như thế, cũng vô pháp khiến cho bản tôn chú ý, bản tôn nhận thấy được này linh khí bên trong tựa hồ có một linh hồn ở ngủ say." Thao Thiết như có điều suy nghĩ nói.

"Có một linh hồn? !" Diệp Khôn nghe vậy không khỏi mở to hai mắt nhìn, cảnh giác nói: "Hay là cùng ngươi giống nhau? !"

Hấn hiện giờ trong cơ thể đã có một cái Thao Thiết linh hồn, nhiều hơn nữa cái hộ gia đình, hấn khả không muốn!

"Đương nhiên không phải, này linh hồn tựa hồ là không trọn vẹn chi hồn, còn sót lại hạ linh hồn tàn phế, bất quá này linh hồn tàn mất ra đích uy có thể nện mờ mà cường đại, tựa hồ là bị phong ấn tại trong đó, nếu không có bản tôn, những người khác còn phát hiện không được." Thao Thiết ngao ngễ nói.

"Ngươi là suy nghĩ nuốt này linh hồn?" Diệp Khôn không hổ là cùng Thao Thiết đánh quá nhiều lần giao tế, biết rõ này lão yêu quái trong lòng suy nghĩ.

"Hắc, thế nào, nếu là đem thứ này giao cho bản tôn, lại cho bản tôn lộng mấy khối tứ phẩm yêu thú yêu hạch, bản tôn nói không chừng đã đem vậy 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt bí quyết》 đầy đủ chiến kỹ dạy cho ngươi." Thao Thiết liếm liếm môi nói.

"Lời này thật sao!"

Diệp Khôn nghe vậy mừng rỡ trong lòng, này Ngân Lang Khiếu Nguyệt bí quyết hấn chính là chờ đợi hồi lâu, dù sao đây chính là hàng thật giá thật đích lục phẩm chiến kỹ!

Vừa nghĩ tới này, Diệp Khôn cũng không do dự, trực tiếp đem này Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài cầm lấy, đi hướng ở vào nhị tầng cửa thông đạo đích vài tên đảm nhiệm tiểu nhị chức vị đích nội môn đệ tử.

Đem ngọc bài xuất ra, vậy nội môn đệ tử tinh tế vừa thấy, chợt tự mặt không chút thay đổi cầm lấy một quả cùng loại ở tại đồng hoàn đích linh khí, đem mộc bài hướng đồng hoàn thượng nhất phóng (giống mã vạch ở siêu thị nhĩ), chỉ thấy đến một luồng khói nhẹ từ giữa bay ra, chợt đệ tử kia liền đem ngọc bài đưa cho Diệp Khôn.

"Đa tạ sư huynh!"

Diệp Khôn cười chấp tay, lại không suy nghĩ đệ tử kia cũng không nhìn hấn cái nào, tiếp tục cùng bên cạnh nhân nói chuyện phiếm đứng lên, Diệp Khôn khẽ nhủ mảy, cảm thấy tuy rằng khó chịu nhưng vẫn là nhịn xuống, xoay người rời đi.

"Hừ, mới nhập môn đích, chính là nam bộ hai mươi quốc này man di đi."

"Thật sự là đi rồi cắt chó vận, thế nhưng có thể trực tiếp tiến vào nội môn, bức này rác rưởi, chính là cho chúng ta Ngự Thú Tông mất mặt!"

Diệp Khôn vừa mới tránh ra, vài tên đảm nhiệm tiểu nhị đích nội môn đệ tử thấp giọng nói chuyện với nhau đứng lên.

Lúc này, vừa mới phụ trách bang Diệp Khôn loại trừ mộc bài mặt trên ấn ký đích đệ tử bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Khôn, vì híp mắt tựa hồ đang suy tư cái gì, bỗng nhiên, trong mắt của hấn hiện lên nhất mạt ánh sao, cùng bên cạnh một người đệ tử khác nói chuyện với nhau vài câu, liền đem đồng hoàn đưa cho người sau, vội vã ly Luyện Khí Các.

Q.2 - Chương 92: Tuyển Chủ Tu Công Pháp

Bản Convert

Người này đệ tử đích rồi đi, Diệp Khôn cũng không chú ý, ngược lại vài tên đảm nhiệm tiểu nhị nội môn đệ tử đàm luận trong lời nói, hẳn cũng là nghe được nhất thanh nhị sở.

Mấy người tuy rằng nói đích nhỏ giọng, nhưng Tiên Thiên thất tăng lúc sau tu sĩ tai thính mắt tinh, điểm ấy thanh âm đương nhiên nghe được hết sức rõ ràng.

Diệp Khôn cước bộ hơi hơi một chút, trong mắt hiện lên nhất mạt hàn mang, ước chừng đứng số tức thời gian, hẳn lúc này mới thật mạnh phun ra một hơi, hướng tới Vương Nghị đám người đi đến.

Ở thế giới này, xuất thân, địa vị, thể lực, phép tắc, này đó có thể cực kỳ trọng yếu, nhưng, lúc một người đích thực đủ sức để giỏi hơn này hết thảy phía trên lúc sau, này hết thảy đều muốn như đất kê ngồi cầu bình thường!

Hiện tại, tựu làm cho bọn họ đi nói đi, một ngày nào đó, hẳn sẽ làm những người này trợn to mắt thấy rõ ràng!

Lúc Diệp Khôn đi vào Vương Nghị bên người, Ngô Huy đám người đã sớm chọn xong điều tự linh khí, trong đó Ngô Huy lựa chọn đích đúng là vậy một đôi "Tam Nhân Ma Chủ Thủ", mà Thiết Mộc Hãn cùng Ngô Hãn hai người lại phân biệt lựa chọn hai kiện tứ phẩm áo giáp, chính là ba người này sắc mặt đều có chút nhục nhã, hiển nhiên vừa mới cũng đều cùng Diệp Khôn gặp giống nhau đích gặp được.

Vương Nghị tuy rằng rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn cũng không hội tự tìm mắt mặt, dù sao trợ giúp Diệp Khôn cũng chỉ là Hùng Thiên Quân trưởng lão đích mệnh lệnh, hẳn đương nhiên sẽ không vì Diệp Khôn đám người đi đắc tội vài cái đồng môn sư huynh đệ.

"Khụ khụ, người đã nhóm đều chọn xong, như vậy phải đi Đan Đạo Các đi." Vương Nghị nói xong, định rồi đi.

"Diệp Khôn, người tuyển cái gì?" Ngô Huy hỏi, nghe nói như thế, Vương Nghị cũng dừng bước lại, tò mò nhìn về phía Diệp Khôn.

"Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài." Diệp Khôn theo tu đi túi gấm giữa lấy ra mộc bài, ở mọi người trước mắt nhoáng lên một cái.

"Người tựu lựa chọn này..." Ngô Huy ba người nhìn đến Diệp Khôn trong tay mộc bài, không khỏi một đám ngốc lập đương trường.

Này dưỡng hồn mộc bài đích xác không tồi, nhưng Diệp Khôn lại dùng cặn có tam một cơ hội đến đổi lấy thứ này...

Thiết Mộc Hãn thậm chí khóe miệng bị bám một tia châm chọc đích tươi cười, rõ ràng là ở cười nhạo Diệp Khôn vờ ngớ ngẩn.

"Nga, người thế nhưng lựa chọn này." Vương Nghị nhìn đến Diệp Khôn xuất ra đích mộc bài cũng hơi hơi sững sốt, chột hai mắt hơi hơi nheo lại: "Các người cũng, nhưng đừng coi thường thần thức, tới rồi khí phách kỳ hòa khí hải kỳ, thần thức tác dụng hội càng lúc càng lớn, về sau các người sẽ rõ ràng kỳ thật lúc trước có không ít người đều muốn mua hạ này mộc bài, mà ngay cả ta cũng có giống nhau ý tưởng, bất quá này mộc bài cần một ngàn ba trăm tông môn cống hiến điểm, không nghĩ tới Diệp sư đệ thể nhưng có thể ngoan hạ này tâm đến."

Vương Nghị nói xong nhún vai, còn có một câu, hẳn cũng không có nói ra đến, thì phải là Diệp Khôn lựa chọn này khối mộc bài làm linh khí, hoặc là chính là hẳn quá mức không biết lượng sức, hoặc là chính là có được thật lớn đích dã tâm.

"Xem ra nhóm người này giữa, này Diệp Khôn ngược lại đáng giá nhất giao."

Vương Nghị trong lòng âm thầm nói xong, liền mang theo Diệp Khôn đám người ly Luyện Khí Các, cùng từ lúc cửa chờ đích Ngô Cương sáu người hội cùng, hướng tới Đan Đạo Các đi đến.

Đan Đạo Các cùng Luyện Khí Các cũng không có quá lớn bất đồng, tầng thứ nhất đồng dạng bãi các loại tam phẩm đan dược, mà tầng thứ hai, còn lại là các loại tứ phẩm đan dược thậm chí linh dược, cái gì cần có đều có.

Trải qua Vương Nghị giới thiệu, cuối cùng Diệp Khôn bốn người đều lựa chọn đôi một lọ tứ phẩm đan dược —— "Linh Ngọc Hoàn", này đan dược có tăng lên tốc độ tu luyện cùng cường hóa thân thể đích song trọng công hiệu, cũng là Ngự Thủ Tông bên trong nhất để bán đích đan dược.

Trong lúc, Diệp Khôn còn phát hiện một loại tên là "Nguyên Khí Hoàn" đích nhất phẩm đan dược, này đan dược cư nhiên cũng có tăng lên tốc độ tu luyện cùng cường hóa thân thể đích song trọng công hiệu, dựa theo mộc bài giới thiệu nói, này Nguyên Khí Hoàn chính là lợi dụng Linh Ngọc Hoàn luyện chế sau khi đi ra sinh ra đích cận chỗ chế, trong đó ẩn chứa rất nhiều rất khó hấp thu đích cặn, cho nên lúc này mới rụng tới rồi nhất phẩm đan dược.

Mà loại này đơn được tuy rằng chỉ có Linh Ngọc Hoàn vừa thành không đến đích được hiệu, hơn nữa hấp thu chỗ nhu thời gian lại cần tiêu phí một hai tháng, nhưng một lọ gần cần bảy giờ tông môn công hiến điểm!

Này đơn được mặt khác tu sĩ đều rõ ràng này ưu đãi, nhưng mua người cũng rất ít, cũng bởi vì hấp thu chỗ nhu thời gian nhiều lắm, còn không bằng phân biệt mua tăng lên thân thể cùng tăng lên tốc độ tu luyện đích hai loại đơn được.

Nhưng, đối Diệp Khôn mà nói lại cũng không là vấn đề, bởi vì hắn có được Thao Thiết Chi Vị!

Ly khai Đan Đạo Các, Diệp Khôn thậm chí ước gì lập tức đi làm tông môn nhiệm vụ, tốt đời lấy đại lượng "Nguyên Khí Hoàn", với hắn mà nói, loại này người khác áp cần chú trọng nhất đích đơn được, cũng là có thể giúp hắn trong khoảng thời gian ngắn tăng lên thực lực đích như một lựa chọn!

Điều tự đối hảo đơn được, Diệp Khôn đành(chờ) người đã cảm thấy mỹ mãn, hiện giờ, cũng chỉ còn lại có cuối cùng đích một môn công pháp bí tịch.

Bất quá Ngô Cương đám người lại đại bộ phận đều muốn tam khối ngọc bài đổi rớt, dù sao trừ bỏ Diệp Khôn, bọn họ phần lớn đều đến từ trung thượng đẳng đích quốc gia, chỗ tu luyện đích chiến kỹ, bí tịch, kém cỏi nhất đích cũng đều là tam phẩm, tam phẩm bí tịch đối bọn họ mà nói đã muốn đã không có nhiều lắm lực hấp dẫn, cho nên sáu người này đành(chờ) ở bên ngoài, Diệp Khôn mấy người đang Vương Nghị dưới sự hướng dẫn của lập tức đi lên lầu hai.

Các loại công pháp ấn đập vào mắt liền, Diệp Khôn đang muốn chọn lựa một quyển bí tịch, chợt phát hiện Vương Nghị chính chậm rãi hướng hắn đi tới.

"Vương sư huynh."

"Diệp sư đệ, không biết ngươi trước kia tu luyện đích là cái gì bí tịch, bí tịch này cũng không so với chiến kỹ, mỗi người chỉ có thể tu luyện nhất bộ bí tịch, muốn sửa tu luyện mặt khác bí tịch, sẽ tán công trùng tu, này tuy rằng sẽ không sử tu vi hạ xuống, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thực lực giảm xuống, mà thể gian này bí tịch, thường thường có tương thông tính." Vương Nghị nói.

"Ngà? Ta còn là lần đầu tiên nghe nói, thỉnh sư huynh chỉ giáo." Diệp Khôn nghe vậy, tâm tư vừa chuyển liền biết Vương Nghị tựa hồ có cùng hắn giao hảo đích tâm tư, lúc này thái độ thành khẩn thỉnh giáo nói.

"Tỷ như này 《 Tam Dương Quyết 》." Vương Nghị hiển nhiên đối Diệp Khôn thái độ cực kỳ vừa lòng, nói xong, cầm lấy bên cạnh một quyển lửa đỏ màu bìa mặt đích bí tịch, khẽ lại nói: "Này căn bản Tam Dương Quyết chính là tứ phẩm bí tịch, nhưng có được nhất bộ tên là 《 Bồi Dương Thuật 》 đích nhị cấp bí tịch chính là theo này Tam Dương Quyết giữa đơn giản hoá đi ra, loại này bí tịch thường thường xưng là dầy bí tịch, đại bộ phận tu sĩ đều đã lựa chọn loại này bí tịch tu luyện, bởi vì lựa chọn giống nhau một loạt đích bí tịch, nếu không không cần tán công trùng tu, hơn nữa lúc ban đầu tu luyện đứng lên làm ít công to."

"Thì ra là thế." Diệp Khôn nhãn tình sáng lên, nói: "Ta tu luyện chính là tộc của ta nội công pháp 《 Ngự Thú Tâm Kinh 》 nhị cấp bí tịch, không biết này..."

Diệp Khôn nói còn chưa nói hết, chỉ thấy trước mặt Vương Nghị bỗng nhiên sùng sốt, có chút dờ khóc dờ cười nói: "Ngươi nói ngươi tu luyện chính là Ngự Thú Tâm Kinh?"

"Đúng là, Vương sư huynh, hay là bí tịch này đều không phải là dầy bí tịch?" Diệp Khôn nhú mày hỏi.

"Cũng không phải, Diệp sư đệ, này Ngự Thú Tâm Kinh không phải là dầy bí tịch, hơn nữa còn là Thú Vương Điện nhất mạch đích trụ cột bí tịch, Diệp sư đệ hẳn là xem qua 《 Cảnh Châu 》 đi, ta Ngự Thú Tông chính là Cảnh Châu tam đại siêu cấp tông môn Thú Vương Điện đích chi nhánh, cho nên một ít bí tịch chiến kỹ, đều thoát thai tự Thú Vương Điện, mà Ngự Thú Tâm Kinh, chính là Thú Vương Điện cực mạnh bí tịch 《 Thú Vương Quyền 》 giữa đơn giản hoá mà đến."

"《 Thú Vương Quyền 》?"

Diệp Khôn nghe vậy kinh hãi, hắn không nghĩ tới bản thân tu luyện đích Ngự Thú Tâm Kinh thật đúng là có lai lịch lớn, nhưng hắn vừa thấy Vương Nghị vậy pho muốn nói lại thôi đích bộ dáng, không khỏi tò mò hỏi: "Làm sao vậy, Vương sư huynh, bí tịch này hay là không tốt?"

"Tốt, đương nhiên tốt, 《 Thú Vương Quyền 》 chính là nghe đồn giữa cửu phẩm đã ngoài đích bí tịch, cơ hồ toàn bộ Vân Cảnh đế quốc không ai không nghĩ tu luyện, nhưng, bí tịch này lại rất khó tu luyện."

Nói đến đây, Vương Nghị đề thấp thanh âm nói: "Nghe đồn giữa Thú Vương Điện đích sáng lập phái thủy tổ chính là người cùng yêu thú kết hợp chỗ sinh, có được một nửa nhân loại huyết thống cùng một nửa yêu tộc huyết thống, cũng đang bởi vậy, hắn sáng chế đích này bộ 《 Thú Vương Quyền 》， đối nhân loại mà nói rất khó tu luyện, đến nay nghe nói toàn bộ Thú Vương Điện không có người nào có thể thành công tu luyện, có lẽ người cảm thấy được này 《 Thú Vương Quyền 》 đối chúng ta đi nói quá mức xa xôi, nhưng này thú vương cuốn đơn giản hoá ra đích một loạt bí tịch, có thể nói càng lên cao càng khó tu luyện, giống là chúng ta Ngự Thú Tông nguyên bản lúc ban đầu đã bị Thú Vương Điện ban thưởng tiếp theo bộ lục phẩm bí tịch 《 mạn thú bí quyết 》， thậm chí còn thả ra nói đến, nếu là có người có thể tu thành 《 Mạn Thú Quyết 》， có thể trực tiếp tiến vào Thú Vương Điện, kết quả người có biết như thế nào?"

Không đợi Diệp Khôn đáp lời, Vương Nghị liền lắc đầu cười khổ nói: "Ngay lúc đó tứ đại thủ tịch đệ tử cơ hồ lâm vào điên cuồng, bỏ một gã vừa mới tấn cấp đích tên kia thủ tịch đệ tử không có tu luyện, mặt khác ba gã thủ tịch đệ tử cũng không tích tẩn đi tự thân khổ tu nhiều năm bí tịch tu luyện này 《 Mạn Thú Quyết 》， kết quả... Không một người thành công, mà lúc ấy vậy vừa mới tiến giai thủ tịch đích đệ tử cũng bồng vào này kỳ ngộ, vừa mới trở thành tứ đại thủ tịch đệ tử đứng đầu, chính là hiện giờ đích Dẫn Nhân Quân thủ tịch đệ tử, mà mặt khác ba gã thủ tịch đệ tử nản lòng thoái chí dưới đều rời thủ tịch đệ tử ghế, vậy Hùng Thiên Quân trưởng lão, đó là nguyên bản đích tứ đại thủ tịch đệ tử đứng đầu..."

"Còn có bức này sự tình!"

Diệp Khôn nghe vậy không khỏi chấn kinh rồi, phải biết rằng, Ngự Thú Tông bên trong, lịch lãm chương môn thường thường đều đã theo thủ tịch trong hàng đệ tử chọn lựa, buông tha cho thủ tịch đệ tử, tương đương chính là buông tha cho chương môn đích tranh đoạt!

Trách không được, Vương Nghị ở biết được hần tu luyện chính là Ngự Thú Tâm Kinh là lúc như vậy về mặt...

"Cho nên, Diệp sư đệ, ta khuyên ngươi vẫn là buông tha cho này Ngự Thú Tâm Kinh, sửa tu..." Vương Nghị đang muốn khuyên bảo, đã thấy Diệp Khôn bỗng nhiên ngắt đầu, trong mắt, tràn ngập nồng đậm đích dã tâm!

Nguyên lai là như vậy!

Không nghĩ tới này Ngự Thú Tâm Kinh, dĩ nhiên là 《Thú Vương Quyền》 đơn giản hoá mà đến đích bí tịch!

Nếu là những người khác, có lẽ hội không chút do dự buông tha cho, nhưng Diệp Khôn, cũng không hội!

Trong lòng hắn rất rõ ràng, bằng vào bản thân, thực khó đối phó hiện giờ quý vị tam đại thủ tịch đệ tử đứng đầu đích Duẩn Nhân Quân, nhưng, nếu là hần thật có thể tu luyện thành 《Man Thú Quyết》 đâu?

Này, không thể nghi ngờ hội trở thành trong tay hần đối kháng Duẩn Nhân Quân lớn nhất đích lợi thế!

Hơn nữa, hần Diệp Khôn lại tới đây, cũng không phải là vì tình nguyện bình thường!

Hơn nữa, cho dù thất bại lại như thế nào?

Ở Diệp Khôn xem ra, chân chính đích thất bại, tựu là bởi vì hại sợ thất bại, ngay cả thử cũng không dám đi thử!

Tựu giống như hần lúc trước ở thành Thiên Phong đối Diệp Nam Thiên đám người theo như lời.

"Ta Diệp Khôn, không cam lòng dừng lại ở tại nam bộ hai mươi quốc này xa xôi nơi, ta muốn lần cường! Không ngừng lần cường! Một ngày nào đó, ta muốn làm cho tên của ta, vang vọng toàn bộ Vân Cảnh đế quốc, thậm chí toàn bộ tu tiên giới!"

Nếu không có cực mạnh bí tịch, lại sao có thể bang trợ hần trở thành cực mạnh!

Thâm hít một hơi thật sâu, Diệp Khôn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Vương Nghị, gần từng tiếng nói: "Vương sư huynh, nói cho ta biết này một loạt chiến kỹ bên trong đích tứ phẩm chiến kỹ gọi là gì đi!"

"Ngự Thú Quyết, ngay tại ngươi phía sau..." Vương Nghị lăng lăng nhìn Diệp Khôn, theo bản năng mở miệng.

Diệp Khôn trở nên xoay người, từ phía sau giá sách thượng cầm lấy vậy căn bản nhìn qua bình thường đích 《Ngự Thú Quyết》, nhẹ nhàng vỗ, kiên định nói: "Tựu tuyển nó!"

...

Xương cốt tạc xấu lại tái phát, cắn răng mả ra hai chương, mặc dù có chút đã muộn, xin hãy mọi người hơi chút thông cảm hạ, cảm ơn nhiều.

Thuận tiện cầu hạ đề cử phiếu

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 93: Tiền Hằng

Bản Convert

Vương Nghị nguyên bản còn muốn khuyên nữa, nhưng vừa thấy Diệp Khôn trong mắt vậy cỗ dã tâm đích ngọn lửa, tới rồi bên miệng trong lời nói nhất thời nuốt trở về.

"Này Diệp sư đệ, tuy rằng không rõ ràng lắm hần thiên phú rốt cuộc như thế nào, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần này tâm tính, cũng là mạnh hơn ta gấp trăm lần thập bội, người như vậy, hoặc là trên đường chết non, hoặc là sớm hay muộn có thể đạt tới một cái ta chỗ không thể tưởng tượng đích cảnh giới."

Vương Nghị thầm nghĩ trong lòng, tươi cười chột tất, nói: "Nếu Diệp sư đệ phải làm này lựa chọn, sư huynh ta cũng không phải nói thêm cái gì, bất quá Diệp sư đệ nếu là muốn tu luyện cửa này công pháp trong lời nói, Đan Đạo Các có một loại tên là ‘ Thủ Huyết Đan ’ đích đan dược, này đan dược vàng lúc trước Thủ Vương Điện cùng với 《 Man Thủ Quyết 》 đang ban thưởng hạ, có thể không nhận thức được cải thiện nhân đích thể chất, thậm chí làm cho trong cơ thể nhiều ra một đạo yêu thủ huyết mạch, chính là này Thủ Huyết Đan vãng ngũ phẩm đan dược, Diệp sư đệ về sau cống hiến điểm nhớ rõ tồn, dùng tới mua này đan dược."

"Đa tạ Vương sư huynh chỉ điểm." Diệp Khôn chân thành nói.

"Khách khí, uh, xem ra Ngô Huy bọn họ cũng có thể chọn xong đều tự tu luyện đích bí tịch."

Vương Nghị nói xong, dẫn đầu đi hướng Ngô Huy đám người, rất nhanh, mọi người liền dùng ngọc bài đổi tốt đều tự bí tịch.

Ngô Huy cùng Ngô Hàn chỗ lựa chọn đích bí tịch đều là 《 Hùng Hổ Quyết 》, này bộ tứ phẩm bí tịch đối thân thể lực lượng cùng với sức bật đích tăng lên thật lớn.

Mà Thiết Mộc Hãn chỗ lựa chọn chính là tứ phẩm bí tịch 《 Huyền Quy Quyết 》, bộ công pháp kia có thể thật lớn tăng lên thân thể đích kháng đả kích năng lực, ngược lại đỉnh phù hợp Thiết Mộc Hãn đích.

Bốn người đều lựa chọn xong rồi công pháp, trong tay ngọc bài cũng cơ bản tiêu hao hầu như không còn, cũng không có tiếp tục lại tại đây Tàng Thư Các ngồi đi xuống đích tâm tư, lúc này Ly Tàng Thư Các, cùng bên ngoài chờ lâu ngày đích Ngô Cương sáu người hội hợp.

"Đi thôi, đi cống hiến các, cho các người giới thiệu xong tông môn nhiệm vụ, của ta nhiệm vụ cũng tự hoàn thành."

Vương Nghị như trút được gánh nặng cười cười, đang muốn mang Diệp Khôn đám người đi hướng Cống Hiến Các, đúng lúc này, một trận tiếng động lớn xôn xao tiếng động từ đằng xa truyền đến.

"Uh?" Diệp Khôn đám người đều hướng tới thanh âm truyền đến phương hướng nhìn lại, chỉ thấy hơn mười người thân bóng đen trường bào đích tuần nam mỹ nữ, ở một gã thân xanh đen màu trường bào đích đệ tử dưới sự hướng dẫn của hướng tới bên này đi tới.

Nhóm người này nhân các trên người đều mang theo một cỗ ngao khí, làm cho người ta một loại cực kỳ không ai bì nổi đích cảm giác, nguyên bản trên quảng trường tốp năm tốp ba bãi quán đích đệ tử nhìn đến đám người kia đi tới, nhất thời một đám lộ ra kính sợ vẻ, che ở bọn họ tiền phương đích đệ tử vội vàng vội vội thu tiểu quán trốn ở một bên, mà một bên đích đệ tử càng là một cái sang bên đứng khai, không một hồi, này hơn mười người tuần nam mỹ nữ đích tiền phương, rõ ràng xuất hiện một cái thẳng tắp thông hướng cống hiến các đích đường.

Trung gian, không có một chương ngại vật đích tồn tại!

"Bọn họ là?" Ngô Huy lẳng lẳng hỏi.

Không chỉ có là hần, Thiết Mộc Hãn đám người lại lâm vào đại ra, những người này rốt cuộc là ai, phó trương đã vậy còn quá đại!

Nhất là nhìn đến một cái thu quán trẻ đích đệ tử thậm chí ngay cả hàng via hè cũng không để ý trốn ở một bên, mà vậy mười mấy người lại xem cũng không nhìn người này liếc mắt một cái, lập tức đi qua, hàng via hè thượng bãi đích hơn mười gốc cây linh dược nhất thời bị thái đắc lung tung, mà tên kia bãi quán đệ tử cũng là giận mà không dám nói gì, một đánh rớt răng nanh hướng trong bụng nuốt đích bộ dáng làm cho Diệp Khôn đều có chút nhìn không được.

"Các người nên biết này Ngự Thủ Tông bên trong, tồn tại đại lượng phe phái đi." Vương Nghị nhìn người tới, hai mắt hơi hơi nheo lại: "Tuy nói Ngự Thủ Tông bên trong thật to nhỏ phe phái đều biết trăm cái, nhưng chân chính thành được khí hậu đích, cũng chỉ có ba cái."

"Chẳng lẽ là tam đại thủ tịch đệ tử đích phe phái?" Diệp Khôn trong lòng vừa động.

"Không tồi, bởi vì Ngự Thủ Tông có quy định, nếu là trở thành chương môn, trưởng lão, này dưới trưởng phe phái nhất định phải giải tán, cho nên này trưởng lão con cháu tuy rằng cáo mượn oai hùm thành lập phe phái, nhưng sau lưng trưởng lão bởi vì tông môn quy định rất khó ra tay, điều này cũng tạo nên Ngự Thủ Tông lớn nhất đích phe phái, thường thường đều là các đại thủ tịch đệ tử."

Vương Nghị nói xong, hít lại thu hút con người, nhìn cách bọn họ càng ngày càng gần đích vậy mười mấy người, hồ hững nói: "Những người này, chính là hiện giờ Ngự Thủ Tông thủ tịch đệ tử người mạnh nhất Dẫn Nhân Quân đích phe phái người."

"Dẫn Nhân Quân!" Nghe được ba chữ kia, Diệp Khôn trong lòng rung mạnh, lại vừa thấy đối diện cầm đầu nam nhân, tựa hồ chính hướng tới bên này đi tới, trong lòng, không khỏi dâng lên một tia không tốt dự cảm.

Vương Nghị không nhận thấy được Diệp Khôn đích không thích hợp, mang theo một tia nồng đậm đích khinh thường nói: "Vây cầm đầu người, tên là Tiền Hằng, trung tâm đệ tử, khí hải kỳ tu vi, hần xuất từ dẫn gia nước phụ thuộc đông họ, có thể nói là Dẫn Nhân Quân cuối cùng trung thành chính là tay sai, mà cũng đang bởi vậy, Dẫn Nhân Quân đối hần phi thường tín nhiệm, bình thường người này thường xuyên nương Dẫn Nhân Quân đích hàng đầu ở bên trong cửa khi nam bá nữ."

"Bọn họ chạy tới, chúng ta cũng làm cho khai đi." Thiết Mộc Hãn vừa thấy vậy mười mấy người cách bọn họ đã muốn không đủ trăm bước, vội vàng có chút sợ hãi địa nói.

Hắn vừa nghe tiền hăng dĩ nhiên là khí hải kỳ tu vi, nhất thời trong lòng sợ hãi, chớ nói chi là người này vẫn là Dẫn Nhân Quân chính là tay sai, đây chính là thủ tịch đệ tử, cho dù là hăng đích một con chó, cũng muốn so với người bình thường mạnh hơn gấp trăm lần.

Vương Nghị khẽ nhủ mày, trong mắt hiện lên nhất mạt bất đắc dĩ, gật đầu nói: "Đi thôi."

Đang lúc hăng chuẩn bị mang theo Diệp Khôn đám người nhường đường là lúc, bỗng nhiên đối diện đích tiền hăng bỗng nhiên cười ha hả.

"Vương sư đệ, nhiều ngày như vậy không gặp, biệt lai vô dạng a, bất quá sư huynh ta giống như nhớ rõ ngươi phải là ở làm trông coi sơn môn đích nhiệm vụ, như thế nào chạy đến nơi đây đến đây!"

Nói xong, tiền hăng cước bộ chợt nhanh hơn, bỗng nhiên đi vào Diệp Khôn đám người trước mặt, tuy rằng hăng vóc dáng cũng không cao, nhưng trên người vậy cô như có như không đích Linh áp cùng với tự cao tự đại đích khí thế, lại làm cho người ta một loại trên cao nhìn xuống quan sát Diệp Khôn đám người đích cảm giác.

Vương Nghị khẽ nhủ mày, hồ hững nói: "Đa tạ Tiền sư huynh quan tâm, tại hạ chính là phụng Hùng trưởng lão chỉ mệnh mang theo này đồ mới nhập môn đích đệ tử làm quen một chút tông môn tình huống mà thôi."

"Nga? Những người này sao?" Tiền hăng ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng ánh mắt ở Diệp Khôn trên người hơi hơi tạm dừng một chút.

Chợt, hăng bỗng nhiên cười ha hả: "Này mấy tiểu tử kia, phải là nam bộ hai mươi quốc vậy phê đệ tử đi."

Nói xong, tiền hăng hai mắt hơi hơi nheo lại, cuối cùng dừng ở Diệp Khôn đích trên người, biết rõ cô nói: "Phượng diện này, người nào vắng chư quốc võ đấu hội đích thứ nhất?"

Ánh mắt của mọi người nhất tề hướng tới Diệp Khôn nhìn lại.

"Không tồi, chư quốc võ đấu hội đích thứ nhất, đã muốn đủ tư cách gia nhập chúng ta, thế nào, tiểu tử, đem ngươi trong tay vậy kiện ngũ phẩm linh khí Kim Ngọc Hộ Tâm Kinh giao ra đây, ta cho ngươi gia nhập chúng ta phe phái như thế nào?"

Tiền Hăng mang trên mặt sáng lạn đích tươi cười, giống như bố thí bình thường chỉ vào Diệp Khôn nói.

Lời vừa nói ra, trên quảng trường này Ngự Thú Tông đệ tử một mảnh ồ lên, tất cả mọi người dùng một loại hâm mộ cùng ghen tị đích ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Khôn, không phải chỉ là bởi vì Diệp Khôn trong tay vậy kiện ngũ phẩm linh khí, vẫn là tiền hăng đích mời.

Diệp Khôn ngẩng đầu, híp lại song mắt thấy trước mặt Tiền Hăng.

Lúc này, trong lòng hăng đã muốn xác định, Tiền Hăng này chính là hướng về phía hăng tới.

Dẫn Nhân Quân phe phái, lại là xuất thân dẫn gia phụ thuộc dòng họ, Dẫn Nhân Quân dưới tay cuối cùng trung thành chính là tay sai, nếu đổi làm hăng là Dẫn Thiên Bình, cũng đồng dạng hội lựa chọn như vậy một người để đối phó hăng.

Hơn nữa, tiền hăng nếu không sớm chỉ biết hăng là chư quốc võ đấu hội đích thứ nhất, nhưng lại một hơi kêu phá Kim Ngọc Hộ Tâm Kinh đích tên!

Nếu là người khác, có lẽ thực sẽ buông tha nhất kiện ngũ phẩm linh khí gia nhập Dẫn Nhân Quân đích phe phái.

Nhưng Diệp Khôn, tuyệt đối không có khả năng!

Diệp Khôn cũng không phải là ngốc tử, gia nhập Dẫn Nhân Quân phe phái, đến lúc đó tiền hăng có một vạn loại phương pháp đùa chết hăng, mà tiền hăng sở dĩ nói như vậy, chỉ sợ sẽ là muốn tìm cái đối phó hăng đích có!

Chính là hăng không nghĩ tới, này thứ nhất ba đích trả thù thế nhưng tới nhanh như vậy!

Nếu đối phương đã muốn ra chiêu, hăng cũng chỉ có thể tiếp theo !

Diệp Khôn tâm tư vừa chuyển, nhất thời hiểu được hết thảy, lúc này chấp tay cười nói: "Đa tạ Tiền Hăng sư huynh đích mời, nhưng tại hạ không có gia nhập gì phe phái đích ý tưởng."

Hắn lời này vừa ra, chung quanh nhất thời một mảnh ồ lên!

"Hắn điên rồi sao!"

"Đây chính là Tiền Hăng tự mình mời, hăng này cự tuyệt, tương đương là ở thu Tiền Hăng đích mặt!"

"Hắn chết chắc rồi!"

"Thật sự là ánh mắt thiên cận đích tên, vì nhất kiện ngũ phẩm linh khí, thế nhưng cự tuyệt tiền hăng mời, ha, hăng về sau đừng nghĩ ở Ngự Thú Tông hỗn đi xuống."

"Có trò hay xem lâu, ha ha!"

Chung quanh người, làm sao rõ ràng Diệp Khôn cự tuyệt đích nguyên nhân thực sự, đều phát ra giọng mỉa mai nói.

Không chỉ có là bọn hắn, mà ngay cả Ngô Huy đám người cũng lộ ra khiếp sợ cùng khó hiểu về.

Bất quá bọn hắn dù sao cũng là trải qua chư quốc võ đấu hội đích, ngay từ đầu không kịp phản ứng, nhưng lúc này nhất nghĩ lại tự hiểu được trong đó nguyên nhân.

Lúc trước Diệp Khôn, chính là cùng Triệu Kinh Luân liên thủ, làm cho Duẩn Thiên Bình bị cướp đoạt làm chủ vị mặt hoàn toàn không có!

Mà Tiền Hằng này, nếu vâng Duẩn Nhân Quân phe phái, lúc này bỗng nhiên tìm được Diệp Khôn, nói vậy chính là vì trả thù!

Tưởng tượng đến tận đây, Thiết Mộc Hãn đám người liếc nhau, đều lui ra phía sau, bỏ qua cùng với Diệp Khôn phân rõ giới hạn, mà ngay cả Ngô Huy ba người cũng mất lộ ra kiếm về.

"Ngà?" Nghe được Diệp Khôn đích cự tuyệt, Tiền Hằng khóe miệng, cũng là hơi hơi nhếch lên.

Hiển nhiên, hãn đối này sớm có đoán trước.

Nhưng, phía sau hãn vậy nhóm người cũng không như vậy xem.

"Cấp mặt không biết xấu hổ gì đó!" Tiền Hằng phía sau, một gã dung mạo xinh đẹp đích nữ tử giờ lên khuôn mặt, vậy đầy đích cảm giống như hồ ly bình thường, nói chuyện, cũng giống như nàng cấp kia mỏng môi bàn chanh chua: "Nam bộ hai mươi quốc bất quá là một đám man di, ở một đám man di giữa trở thành thứ nhất, thật đúng là cho là mình là một nhân vật? Tiền sư huynh đích mời cũng dám cự tuyệt, thật sự là không biết sống chết!"

"Hừ, có lẽ tự là bởi vì hãn đến từ nam bộ hai mươi quốc cái loại này man di nơi, cho nên mới như vậy không kiến thức đi." Nữ tử bên cạnh, một gã cảm quát lông phẫn nộ nhả đích nam tử châm chọc cười, chính là người này nam tử mang theo một đôi linh khí vòng tai, trong tay lại treo đầy các loại linh khí thú thể, nếu không không có gì nho nhã khí chất, ngược lại như là cái mười phần đích nhà giàu mới nổi.

Một gã thân hình cao lớn đích đệ tử lại cười lạnh đi đến tiền hằng bên cạnh, néo néo nắm tay, một đôi chuông đồng bàn đích ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Khôn, nhếch miệng cười nói: "Tiền sư huynh, để cho ta tới bang ngươi dạy một chút tiêu tử này đi."

"Không cần, nếu hãn không muốn gia nhập chúng ta đích phe phái coi như xong, chỉ có thể nói hãn không có này có phúc."

Tiền Hằng khoát tay áo, trên mặt tươi cười chút không giảm, tựa hồ cũng không có bởi vậy mà tức giận, nhưng, mọi người ở đây nghĩ đến Tiền Hằng chuẩn bị cứ như vậy buông tha Diệp Khôn đích thời điểm, Tiền Hằng mạnh ngẩng đầu, nhất trong ánh mắt tàn nhẫn hào quang chợt lóe lướt qua.

Ngay sau đó, Tiền Hằng bỗng nhiên thật mạnh bước ra từng bước, trong cơ thể pháp lực bạo phát mà ra, giống như Trường Giang và Hoàng Hà cuộn cuộn, thế nhưng phát ra "Rầm ròi" đích tiếng nước!

Tại đây cổ Linh áp dưới, tiền hằng hai tay mạnh tìm hiểu, ôm đồm hướng Diệp Khôn hai tay, nhe răng cười nói: "Bất quá ta Tiền Hằng đích mời, nếu dám cự tuyệt, như vậy tự lưu lại một hai tay đi!"

Ai cũng không nghĩ tới, tiền hằng cũng dám trực tiếp ra tay!

Nơi này, chính là phục sư thành đích trung ương quảng trường!

Nhưng, hãn lại cố tình ra tay, giống như toàn bộ môn quy ở trong mắt của hãn cũng như giống nhau trò đùa bình thường!

Tuyệt đối đích quyền lực, thực lực, có thể nghiền áp hết thầy đích phép tắc!

Bất quá, Diệp Khôn đối này cũng là sớm có phòng bị, ở Tiền Hằng ra tay đích trong nháy mắt, hãn đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, ba đạo ngọn lửa cái đuôi, mạnh từ phía sau thoát ra!

Hừng hực ngọn lửa, đưa hãn bao vây, khủng bố khí thế lại trực tiếp đem phía sau Ngô Huy ba người làm cho bạo lui, cùng lúc đó, Diệp Khôn đỉnh đầu, một đạo thần nhiên đích Hỏa Linh Yêu Hồ hư ảnh chậm rãi hiện lên.

Tam vĩ trạng thái! Thú Thế!

Đôi mắt khí hải kỳ đích tiền hằng, Diệp Khôn căn bản không dám có giữ lại chút nào, trực tiếp đem hai cái áp đáy hòm đích tuyệt chiêu đều sử xuất!

Trong nháy mắt, Diệp Khôn cả người khí thế phản tới đỉnh!

Ngay sau đó, hai tay của hãn nắm tay, thật mạnh oanh hướng tiền hằng đôi bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 94: Điền Đảo Thị Phi

Bản Convert

"Thỉnh thỉnh!"

Khùng bố kinh phong, điên cuồng thổi quét mở ra, giống như một hồi thật lớn gió lốc bốn phía, thổi trúng tất cả mọi người mắt mở không ra.

Đầy trời ngọn lửa bên trong, Diệp Khôn bay ngược mà ra, hấn quanh thân thiêu đốt đích ngọn lửa rõ ràng có chút uể oải, sắc mặt tái nhợt, trên không trung một cái quay cuồng, một lần nữa rơi trên mặt đất, há mồm tự phun ra một ngụm máu tươi.

Mà trái lại bên kia, Tiền Hằng đồng dạng bị chấn đắc liên tiếp lui tứ ngũ bước, cước bộ thật mạnh đập trên mặt đất, lúc này mới khó khăn lắm dừng lại.

Nhưng cho dù như thế, cũng đủ để cho tất cả mọi người chấn kinh rồi!

"Hấn thế nhưng kháng ở Tiền Hằng sư huynh đích một kích? !"

"Làm sao có thể!"

Tiền Hằng bên cạnh, này nguyên bản không coi ai ra gì đích tuần nam nữ đều quá sợ hãi, mà vừa mới nói châm chọc Diệp Khôn đích mấy người lại sắc mặt có chút khó coi, nhất là tên kia phía trước đề nghị muốn thay Tiền Hằng ra tay giáo huấn Diệp Khôn đích tên, lại khước miệng liên tục run rẩy!

Không chỉ có là bọn hắn, Tiền Hằng cùng Diệp Khôn hai nhóm nhân đích giao phong, đã sớm hấp dẫn toàn bộ quảng trường toàn bộ Ngự Thú Tông đệ tử đích chú ý, lúc nhìn đến Diệp Khôn ra tay là lúc, này đó đệ tử đều cho rằng Diệp Khôn nhất định, nhưng không nghĩ tới, người này thế nhưng còn có thể đem Tiền Hằng bức lui vài bước!

"Người này là ai?"

"Hình như là nam bộ hai mươi quốc ra tới nhân, không nghĩ tới nơi đó cũng có bậc này ngoan nhân, nếu không dám cự tuyệt Tiền Hằng sư huynh mời, còn ngay mặt cứng rắn kháng Tiền Hằng sư huynh!"

"Tê —— dám kia mạn di bên trong ngược lại có không ít ngoan nhân a!"

"Hơn nữa ta xem hắn tựa hồ bất quá khí xoáy tụ kỳ tu vi đi, cùng Tiền Hằng sư huynh cứng đối cứng thế nhưng chỉ ỏi ra khẩu huyết, đổi làm là ta, hai tay xác định vững chắc phế đi!"

"Không đơn giản a!"

Chung quanh đích tiếng động lớn rầm rĩ thanh, Tiền Hằng tự nhiên nghe vào trong tai, nguyên căn bản tự có chút khó coi đích sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét vô cùng.

Này đó đôi Diệp Khôn đích tán dương tiếng động tự giống như một đám bàn tay, hung hăng đánh ở trên mặt hắn, đồng thời, trong lòng hắn đã ở sợ hãi than Diệp Khôn đích thực lực!

Phải biết rằng, đối diện tiểu tử này bất quá tài văn chương toàn nhất tầng đích tu vi, mà hắn chính là khí hải nhị trọng, nhưng hai người trong lúc đó, ước chừng kém sáu cái tiểu cảnh giới, không nghĩ tới này Diệp Khôn, thế nhưng có thể ngăn cản cư trú hắn đích hung mãnh thể công!

Hiện tại tự như thế, nếu là lại làm cho hắn lớn dần đi xuống, tương lai chỉ sợ càng khó thu thập!

Tương tự đến tận đây, Tiền Hằng nguyên bản tự thẹn quá thành giận đích ánh mắt bên trong, dần dần mạnh xuất hiện ra nhiều điểm sát ý.

"Không tồi... Thế nhưng có thể tiếp được ta ngũ thành thực lực một kích, nhưng ngươi nếu là cho rằng bằng vào chút thực lực ấy tự có thể cự tuyệt của ta mời, vậy ngươi tự mười phần sai !"

Tiền Hằng cười lớn một tiếng, cả người pháp lực bạo phát mà ra, phía trước giống như dòng suối bàn "Ào ào" rung động đích pháp lực bên trong nhất thời giống như Trường Giang và Hoàng Hà cuộn cuộn, tiếng nước ầm vang!

"Phải động thực cách sao? !"

Diệp Khôn đưa tay lau đi khước miệng vết máu, thâm hít một hơi thật sâu, hôm nay đối chiến Tiền Hằng, vốn là ngoài ý liệu của hắn, phía trước bằng vào tam vĩ trạng thái cùng Thú Thể cứng rắn kháng Tiền Hằng, đã là hắn chỗ có thể làm được đích cực hạn.

"Xem ra, chỉ có thể dùng tới Kim Ngọc Hộ Tâm Kính đến bảo hộ ."

Diệp Khôn trong mắt hiện lên nhất mạt tàn khốc, cùng lúc đó, trong lòng hắn phi thường rõ ràng, Tiền Hăng hiện giờ tuy rằng dám ở đây đối với hắn ra tay, chính là dựa vào Dẫn Nhân Quân thực lực cường đại, nhưng, hắn cũng không phải Dẫn Nhân Quân!

Có lẽ hiện giờ Dẫn Nhân Quân tự mình lúc này đối với hắn ra tay không ai dám trông nom, nhưng chính là một con chó, nếu là thật sự theo đuổi Tiền Hăng lúc này giết Diệp Khôn, Ngự Thủ Tông đích thân danh cũng sẽ phải chịu thiệt lớn đích thân hại!

Cho nên, hắn hiện giờ phải làm đích, chính là ngăn cản cư trú kế tiếp Tiền Hăng đích thân toàn bộ thế công!

Tiến công, lấy hiện giờ Diệp Khôn thực lực còn làm không được, nhưng nếu vắng phòng thủ, dựa vào Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, hắn vẫn là có nắm chắc có thể chống đỡ cái tiểu náo nức hương đích thời gian.

Ngay tại Diệp Khôn suy tư là lúc, đối diện đích Tiền Hăng rốt cục động .

Cuốn cuộn pháp lực, ở này quanh thân bắt đầu khởi động, pháp lực hội tụ, dần dần biến ảo thành một đầu thật lớn vô cùng đích hùng sư!

Sư rồng quyền, ngũ phẩm chiến kỹ, đồng thời cũng là Ngự Thủ Tông bên trong có điều, so sánh nổi danh đích một loại chiến kỹ!

Lúc nhìn đến Tiền Hăng thế nhưng thi triển ra Sư Rồng Quyền, mọi người đích sắc mặt đều thay đổi.

"Không tốt, này Tiền Hăng động sát tâm !"

"Rất làm cân , nơi này chính là phục sư thành quảng trường!"

Trên quảng trường, một ít nguyên bản tựu xem Tiền Hăng không vừa mắt đích tên nhất thời kinh hô ra tiếng, mà nhưng vào lúc này, Diệp Khôn bên cạnh người vậy hơn mười đang lúc điện các giữa, một gian nhìn qua ngay ngắn uy nghiêm đích điện các bên trong, cũng là rốt cục vang lên một tiếng gầm lên.

"Vô liên sĩ đồ vật này nọ, ở phục sư bên trong thành sinh tử đánh nhau, các ngươi còn nghĩ Ngự Thủ Tông đích môn quy để vào mắt sao? !"

Ngay sau đó, chỉ thấy vậy điện các đại môn bỗng nhiên mở ra, một cỗ bài sơn đảo hải đích Linh áp, từ giữa bạo phát mà ra!

"Kim Đan tu sĩ!" Diệp Khôn nhất chon mị, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thờ ra.

Tuy rằng hắn có gan ngay mặt đối kháng Tiền Hăng, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, bản thân cũng không Tiền Hăng đối thủ.

"Hừ!"

Tiền Hăng cũng nghe được thanh âm này, sắc mặt hơi đổi, oán hận nhìn Diệp Khôn liếc mắt một cái, cuối cùng, vẫn là thu đi chiêu thức.

Mà ngay tại hai người song song dừng tay đích trong nháy mắt, nhất đạo thân ảnh, bỗng nhiên ra hiện tại hai người đích trung gian, cũng là một gã đáng người ái tráng đích lão giả, lão giả thân phi nhất kiện màu đen trường bào, cùng Diệp Khôn đám người đích bóng đen trường bào bất đồng, tại đây lão giả đích sau lưng, ẩn một cái thật lớn vô cùng đích "Giới" tự!

Đúng vậy Giới Luật Các đích Lâm trưởng lão!"

"Cuối cùng vắng đi ra , chuyện này đã có thể phát sinh ở Giới Luật Các bên ngoài, lấy Lâm trưởng lão đích Kim Đan tu sĩ vì sao lại không biết, ta xem nếu không có Tiền Hăng nổi lên sát tâm, lão gia hỏa này còn không xảy ra đến đâu."

"Coi như hết, đối làm là ngươi, ngươi cũng sẽ làm như vậy, Dẫn Nhân Quân thực lực mạnh đại, sau lưng còn có Dẫn gia duy trì, tiếp nhận chức vụ hạ Nhân chương môn cơ hồ vắng chắc chắn chuyện tình, tổng bên trong cũng có không ít trưởng lão hy vọng thông qua Dẫn Nhân Quân cùng Dẫn gia cường cường liên hợp, tốt triệt trở thành Xích Viêm quận đệ nhất thế lực, ta nghe nói này Lâm trưởng lão, chính là cực lực thúc đẩy việc này người."

Chung quanh đệ tử thấp giọng thảo luận , bất quá ái tráng lão giả ánh mắt đảo qua, nhất thời an tĩnh lại.

"Khụ khụ." Ái tráng lão giả nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, ánh mắt đảo qua Diệp Khôn, vì không thể tra địa lộ ra một chút khinh thường vẻ, chợt nhìn về phía Tiền Hăng, hồ hững hỏi: "Tiền Hăng, sao lại thế này, ngươi thân là trung tâm đệ tử, vì sao tri pháp phạm pháp, lúc này tư đâu? !"

Những lời này nhìn như chất vấn, nhưng rõ ràng là cấp Tiền Hăng giải vây, chuyện này ngay từ đầu chính là Tiền Hăng khơi mào, bỏ qua ý thế hiếp người, mà Diệp Khôn chính là phản kích mà thôi, nếu không phải phản kích, chẳng lẽ đứng làm cho Tiền Hăng đánh?

Đem này rõ ràng chuyện tình nói thành tư đâu, rõ ràng là tự cấp Tiền Hăng dưới bậc thang.

Tiền Hăng hiển nhiên cũng hiểu được, lúc này chấp tay xin lỗi cười: "Lâm trưởng lão giáo huấn chính là, đệ tử biết sai, bất quá này Diệp Khôn khiêu khích đệ tử, nói châm chọc thủ tịch đệ tử trước đây, đệ tử khí bất quá, này mới động thủ."

Tiền Hăng lời vừa nói ra, phía sau hắn này Dẫn Nhân Quân phe phái người tự nhiên phối hợp địa quát to đứng lên.

“Đúng vậy a, người này vũ nhục Duẫn sư huynh, quả thực tội ác tày trời!”

"Trưởng lão, đem này mắt vô tôn trưởng đích tên bắt giữ!"

"Loại này rác rưởi, nên trực tiếp trục xuất sư môn!"

"Nga? Lại có bức này sự tình?" Ài trắng lão giả nghe vậy, mi mao nhất thiêu, ánh mắt uy nghiêm nhìn về phía Diệp Khôn: "Lời ấy có không là thật?"

Diệp Khôn ánh mắt vì hàn, này Lâm trưởng lão cùng đối phương kẻ xướng người hoạ, rõ ràng là muốn đem trách nhiệm đổ lên trên người hắn, trong lòng nhất thời trong cơn giận dữ, bất quá hắn rõ ràng hiện giờ thể cục, thậm chí hít một hơi, cường chế lửa giận trong lòng, hồ hững nói: "Trưởng lão, sự tình cũng không phải là thật, phía trước Tiên Hằng làm cho đệ tử giao ra chư quốc võ đấu phải nhận được đích ngũ phẩm linh khí thưởng cho, đổi lấy gia nhập Duẫn Nhân Quân phe phái tư cách, đệ tử mới vừa vào tông môn, thậm chí cố gắng tu luyện, không nghĩ đức kết tiền vào phe phái chỉ tranh, cho nên cự tuyệt, nhưng này Tiên Hằng lại trực tiếp đối đệ tử ra tay."

Nói xong, Diệp Khôn ngẩng đầu, bình tĩnh trên mặt không có gì sợ hãi, nhìn thẳng ài trắng lão giả: "Trưởng lão chỗ, nơi đích Giới Luật Các ngay tại không xa, hắn là rõ ràng."

Lâm trưởng lão hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Khôn ở hắn uy nghiêm ánh mắt nhìn gần dưới còn có thể bảo trì như vậy bình tĩnh, ngược lại nói ra hỏi lại, hơi hơi sững sờ, nói: "Căn bản trưởng lão phía trước đang bề quan tu luyện, nghe nói các đệ tử bẩm báo này mới ra tay ngăn cản, bất quá người theo như lời đích hết thấy, có thể có nhân chứng?"

Nghe nói như thế, Diệp Khôn đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, theo bản năng đảo qua chung quanh, này vậy xem đệ tử lúc này hoặc là cúi đầu, hoặc là ánh mắt thiên hướng một bên, hay là văng vẳng đầu nhìn trời, một đám trên mặt rõ ràng tràn ngập "Đừng tới hỏi ta."

Lại vừa thấy bên cạnh người Ngô Huy đám người, tuy rằng ánh mắt lộ ra không đành lòng về, nhưng theo Diệp Khôn ánh mắt xem ra, đều quay đầu đi.

Trong lòng thở dài một tiếng, Diệp Khôn không khỏi im lặng.

Hắn cũng không quá này đó đệ tử, dù sao những người này vốn là cùng hắn không thân chẳng quen, căn bản là không có trợ giúp hắn đích tất yếu; đồng dạng, hắn cũng không kì quái Ngô Huy đám người tuyệt chuyện, tuy nói những người này cùng hắn đến từ chính nam bộ hai mươi quốc, nhưng bọn hắn cũng sẽ không vì Diệp Khôn đi đắc tội Duẫn Nhân Quân này quái vật lớn, bởi vì này dạng, cơ bản chẳng khác nào ở Ngự Thú Tông bên trong bước đi duy gian.

Tuy rằng sớm đoán được chính là như vậy tình huống, nhưng chân chính gặp được, Diệp Khôn như trước cảm thấy trái tim băng giá!

Nếu là Diệp gia mọi người, lúc này, hội không chút do dự đứng ở phía sau hắn đi!

Những người này đích thần thái, tự nhiên cũng bị ài trắng lão giả cùng Tiên Hằng đám người xem ở trong mắt, Tiên Hằng châm chọc cười, lớn tiếng nói: "Ai có thể chứng thật Diệp Khôn chỗ nói là sự thật!"

Tựa hồ như vậy còn không hài lòng, Tiên Hằng liên tiếp kêu to ba tiếng, một tiếng so với một thanh âm vang lên!

Toàn bộ quảng trường, chỉ còn lại có hắn mang theo nồng đậm ý cười đích tiếng la!

Bức này trước mặt mọi người lật ngược phải trái chỉ hươu bảo ngựa, thể nhưng không một người có gan phản bác!

Nói xong ba tiếng, Tiên Hằng quay đầu lại, ánh mắt băng lãnh nhìn Diệp Khôn, gần từng chữ: "Diệp Khôn, hiện giờ, ngươi còn có cái gì nói?"

Diệp Khôn sắc mặt như trước bình tĩnh, chính là hắn nắm chặt đích nắm tay, lại phát ra kéo kẹt kéo kẹt đích tiếng vang.

Đúng lúc này, một cái thanh âm đích thanh âm, lại bỗng nhiên vang lên.

"Ta nghe được, ta cũng nhìn thấy, hơn nữa, Cống Hiến Các, Đan Đạo Các, Luyện Khí Các, Tàng Thư Các, này đó bốn môn trọng địa bên trong, đều có bốn môn trưởng lão tọa trấn, lấy các trưởng lão Kim Đan đích thần thức tu vi, sao lại không biết nơi này chuyện đã xảy ra?"

Này thanh âm tuy rằng cũng không vang dội, lại giống như một tiếng sấm sét nổ vang, mọi người nhất tề hướng tới thanh âm truyền đến phương hướng nhìn lại.

"Vương Nghị!" Tiên Hằng trong mắt sát khí phụt ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vương sư huynh!"

Diệp Khôn kinh ngạc địa nhìn Vương Nghị, tựa hồ không thể tin được, loại này thời điểm, ngay cả Ngô Huy này đó cùng hắn giao hảo đích bằng hữu cũng không dám mở miệng, nhưng duy độc Vương Nghị này cùng hắn nhận thức không đến vài ngày đích tên, thể nhưng mạo hiểm đắc tội Duẫn Nhân Quân phe phái đích phiêu lưu đi ra trợ giúp hắn!

Vương Nghị đối này Diệp Khôn cười cười, chấp tay nói: "Lâm trưởng lão, ta đây cái chứng nhân, hắn là có thể đi?"

Ải trắng lão giả nhìn Vương Nghị, vẻ mặt âm tình bất định, tựa hồ ở cân nhắc cái gì, nhưng vào lúc này, Cống Hiến Các bên trong, bỗng nhiên truyền tới một người không mang theo một chút ít cảm tình đích thanh âm.

"Đủ liễu, Diệp Khôn, Tiền Hằng hai người, trái với môn quy, trước mặt mọi người tư đấu, bắt quá hai người đều có ăn năn chi tâm, lệnh Tiền Hằng đi trước Tư Quá Các bế quan ba tháng, không được trước tiên ly khai; Diệp Khôn tuy rằng bị bắt phản kích, nhưng nói vũ nhục thủ tịch đệ tử, ba tháng bên trong không được lĩnh tông môn nhiệm vụ!"

Thanh âm vang vọng quảng trường, nói xong lời này, thanh âm kia liền hoàn toàn biến mất không thấy, nhưng mọi người nghe thấy thanh âm, vẻ mặt đều là rung mình.

Ải trắng lão giả ánh mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Cứ dựa theo Nghiêm sư huynh đích xử phạt lo liệu đi."

"Vâng, Nghiêm trưởng lão, Lâm trưởng lão!" Tiền Hằng sắc mặt mấy lần, cắn chặt răng, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Khôn liếc mắt một cái, xoay người rời đi: "Đi!"

Này phía sau, vậy hơn mười người tuấn nam mỹ nữ cũng cười lạnh địa nhìn chằm chằm Diệp Khôn, trong đó không ít người thậm chí còn đối Diệp Khôn làm ra cất cổ đích thủ thế, lúc này mới theo Tiền Hằng rời đi.

Mà vậy ải trắng lão giả, cũng là lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Khôn, bước đi quay về Giới Luật Các bên trong.

Diệp Khôn nhìn rời đi đích mọi người, giả xử phạt nhìn như song phương các đại năm mươi đại bản, nhưng Tiền Hằng bế quan tư quá ba tháng không đáng kể chút nào, mà hắn vừa mới gia nhập tông môn, lại ba tháng bên trong không được lĩnh tông môn nhiệm vụ, kế tiếp ở tông môn bên trong có thể nói là bước đi duy gian!

Quả nhiên giống như hắn sở liệu, ở tuyệt đối đích thực lực trước mặt, môn quy, căn bản là một cái bài trí!

Hắn phải lần cường, không ngừng lần cường!

Diệp Khôn trong mắt, tựa hồ có một đoàn ngọn lửa ở thiêu đốt!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 95: Nguyên Khí Hoàn

Bản Convert

"Diệp sư đệ, đi thôi." Vương Nghị lời kéo Diệp Khôn, bình tĩnh cười nói: "Đừng để ý, giả xử phạt tuy rằng nghiêm khắc, nhưng đối với ngươi mà nói đều không phải là hoàn toàn là chuyện xấu."

"Ta biết... Còn đa tạ sư huynh phía trước bênh vực lẽ phải." Diệp Khôn cảm kích địa nhìn thoáng qua Vương Nghị.

P phía trước nếu không có Vương Nghị tương trợ, chỉ sợ vậy Nghiêm trưởng lão cũng sẽ không nói giúp hắn, kết quả sẽ Không Vâng Các đánh năm mươi đại bản, hắn thậm chí có thể bởi vậy bị trục xuất Ngự Thủ Tông.

Tuy nói phía trước tự đối gia nhập Ngự Thủ Tông lúc sau đối mặt đích khó khăn có cũng đủ đích đoán trước, nhưng thật sao ngay mặt đối bức này cục diện là lúc, hắn mới hiểu được, bản thân phía trước đích ý tưởng vẫn là quá mức khờ dại!

"Diệp huynh..." Ngô Huy đám người cười khổ một tiếng, muốn nói lại thôi.

"Ta cũng không trách các ngươi, dù sao các ngươi sau lưng cũng có đều tự quốc gia, gia tộc đích chờ mong." Diệp Khôn thần nhiên nhìn Ngô Huy đám người liếc mắt một cái, chợt nhún vai: "Bắt quá phía trước cái kia ước định, chỉ sợ muốn làm phệ đi, dù sao ta ba tháng không thể làm tông môn nhiệm vụ."

Nói xong, hắn xoay người theo Vương Nghị đang ly khai quảng trường.

Này dọc theo đường đi, không ít người đều đối Diệp Khôn chỉ trích, thậm chí Chiến Hùng Viện cửa thủ vệ đích còn muốn mượn cớ làm khó dễ Diệp Khôn, lại không nghĩ rằng bị Vương Nghị vừa thông suốt răn dạy.

"Thật đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng gì đó." Vương Nghị nhìn phía sau vậy hai cái hùng hùng hổ hổ đích Chiến Hùng Viện thủ vệ, lắc lắc đầu, hỏi: "Sư đệ kế tiếp chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm như thế nào, đơn giản chính là bế quan ba tháng, vừa lúc ta chiếm được 《Ngự Thủ Quyết》, cần ba tháng đích thời gian tu luyện." Diệp

Khôn nghe vậy, chưa sót cười, chột cau mày nói: "Ngược lại sư huynh, vừa mới trước nghĩa nói như vậy, không biết vậy Tiền Hằng..."

"Sư đệ không cần lo lắng cho ta, ta cùng vậy Tiền Hằng sớm có ăn tết, kỳ thật tại đây Ngự Thủ Tông bên trong, không quen nhìn Tiền Hằng đích nhân nhiều lắm, chính là rất nhiều người đều gia nhập mặt khác hai vị thủ tịch đệ tử đích phe phái bên trong, mà như là như ta vậy đích tán nhân, cũng là thiếu gia chi lại thiếu gia." Tiền Hằng cười nói.

"Sư huynh hay là..." Diệp Khôn trong mắt ánh sao chột lóe.

"Không tồi, chỉ là bởi vì ta sinh ra tự để đồ cửu đại một trong những gia tộc đích Vương gia, này Tiền Hằng mới không dám đụng đến ta mà thôi."

"Vương gia? !" Diệp Khôn nghe vậy không khỏi thật hút một hơi lạnh khí, hiện giờ hắn cũng không lại vâng vậy vừa hỏi tam không biết đích thổ bao tử, xem qua 《Cảnh Châu》 lúc sau, Cảnh Châu các thế lực lớn hiểu rõ ở tại hung, mà hiện giờ Vân Cảnh đế quốc cuối cùng trung tâm nơi —— để đồ lạc thành bên trong, trừ bỏ Vân Cảnh đế quốc hoàng thất Vân gia ở ngoài, còn có chín thực lực mạnh đại đích gia tộc, này chín gia tộc đích gia chủ đều là Vân Cảnh đế quốc nhất đẳng công, mà này cửu đại gia tộc bên trong, có được hai cái Vương gia, phân biệt nguyên tự nghị đều Vương thị cùng bình thủy Vương thị.

Nhưng, mặc kệ Vương Nghị trong miệng đích Vương gia vâng người nào Vương gia, này đều chính là nguy đích thế lực!

"Không tồi, ta đúng là Bình Thủy Vương thị đệ tử, bất quá là thứ ra, bởi vì chịu không nổi trong gia tộc mặt này dòng chính đệ tử khi nhục, lúc này mới đi vào này Ngự Thủ Tông bên trong, bất quá ta mặc dù là thứ ra, nhưng dù sao vẫn là Bình Thủy Vương thị đệ tử, Tiền Hằng cho dù trong lòng ghen ghét, cũng không dám lấy ta như thế nào." Vương Nghị chưa sót cười nói.

Thì ra là thế!

Diệp Khôn trầm nghĩ, chột chấp tay nói: "Tuy nói như thế, nhưng hôm nay nếu không có sư huynh tương trợ, ta chắc chắn bị trục xuất sư môn, về sau sư huynh nếu là có dùng đắc chỗ của ta, Diệp Khôn định sẽ không quên."

"Đều nói không cần như thế, Diệp sư đệ, còn có chuyện gì, nếu là không có việc gì, ta hãy đi về trước, đợi sư đệ ba tháng lệnh cấm nhất quá, ta lại đến tìm sư đệ đi hoàn thành tông môn nhiệm vụ." Vương Nghị nói xong, đang muốn rời đi, lại xem Diệp Khôn một muốn nói lại thôi đích bộ dáng, không khỏi hiếu kỳ nói: "Làm sao vậy, sư đệ?"

"Không biết sư huynh khả thiếu Linh thạch?" Diệp Khôn có chút thẹn thùng nói.

"Linh thạch?" Vương Nghị ngẩn người, tò mò hỏi: "Sư đệ vì sao nói như vậy?"

"Không dối gạt sư huynh, ta hiện giờ muốn mua mấy bình Nguyên Khí Hoàn, trong tay ta mặc dù có Linh thạch nhưng không có tông môn cống hiến điểm, nếu là sư huynh cần Linh thạch trong lời nói, ta ngược lại có thể đem một ít Linh thạch cùng sư huynh trao đổi tông môn cống hiến điểm." Diệp Khôn thở dài nói.

Hắn phía trước đã sớm coi trọng vậy Nguyên Khí Hoàn, đang muốn hoàn thành tông môn nhiệm vụ sử dụng sau này cống hiến điểm mua, lại không nghĩ rằng ra này việc sự, hiện giờ hắn tiếp tục tăng cường thực lực, mà này Nguyên Khí Hoàn, tuyệt đối là hắn trước mắt cần nhất gì đó.

"Nguyên lai là này, cũng tốt, ta gần đây đích xác cần một ít Linh thạch mua, cứ dựa theo tông bên trong một chút (1 điểm) cống hiến điểm đổi một quả Linh thạch như vậy từ đổi thì tốt rồi, không biết sư đệ cần bao nhiêu Nguyên Khí Hoàn?" Vương Nghị mặc dù tốt kỳ Diệp Khôn có "Linh Ngọc Hoàn" lại có tình coi trọng cơ hồ không ai phải đích Nguyên Khí Hoàn, nhưng không có hỏi nhiều, hào phóng nói.

"Bảy mươi bình!" Diệp Khôn cắn răng một cái nói.

"Bảy mươi bình? !" Vương Nghị nghe vậy, không khỏi rút đánh miệng, bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn, đây chính là bốn trăm chín mươi điểm tông môn cống hiến điểm, cho dù hắn đỉnh đầu đích xác có không ít tông môn cống hiến điểm, nhưng như thế số lượng đích cống hiến điểm đi mua này được xưng là rác rưởi đích Nguyên Khí Hoàn, như trước làm cho hắn cực kỳ đau lòng.

Bất quá Vương Nghị dù sao xuất từ Bình Thủy Vương thị, thậm hút một hơi, cắn răng nói: "Diệp sư đệ yên tâm, ngày mai vì huynh sẽ tự mình đem bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn đưa tới."

"Đa tạ sư huynh !" Diệp Khôn trịnh trọng nói, nhưng trong lòng vâng âm thầm ghi nhớ.

Dệt hoa trên gấm dịch đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi nán, đạo lý kia Diệp Khôn sao lại không rõ ràng lắm, hiện giờ Vương Nghị ở hắn cuối cùng thời điểm khó khăn ra tay tương trợ, này một số ân tình, tương lai chắc chắn hảo hảo hoàn lại!

Kế tiếp, Vương Nghị lại cùng Diệp Khôn nói chuyện phiếm một hồi, liền cáo từ rời đi, Diệp Khôn đóng cửa viện môn, trở lại phòng ngủ khoan chân ngồi xuống.

"Có bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn, hơn nữa vậy bình Linh Ngọc Hoàn, này ba tháng đích cấm chế tiếp nhận chức vụ nhất định sẽ đối ta cũng tự không quan hệ đau khổ, cũng đang tốt nhân cơ hội này hảo hảo tu luyện 《Ngự Thủ Quyết》."

Diệp Khôn thậm hút một hơi, trong mắt hận ý bắt đầu khởi động: "Tiền Hằng, ba tháng sau, ta chắc chắn cho ngươi 'chấn động'!"

"Nhân loại chính là như vậy thích lục đục với nhau sao?" Thao Thiết thanh âm bỗng nhiên ở Diệp Khôn trong đầu vang lên.

"Yêu thú trong lúc đó lúc đó chẳng phải thường xuyên đồng loại cùng tàn, thậm chí cắn nuốt nhỏ yếu yêu thú sao?" Diệp Khôn trả lời lại một cách mỉa mai nói.

Thao Thiết bĩu môi, đang muốn phản bác, đã thấy Diệp Khôn đưa tay vừa sờ trử vật túi, vậy khối Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài ra hiện ở trong tay.

"Thứ này ngươi lấy đến dùng như thế nào?" Diệp Khôn hỏi.

"Bản tôn tạm thời còn chưa nghĩ ra, dọc theo đường đi bản tôn lặng lẽ quan sát quá này một bài, phát hiện phương diện này vậy tàn hồn phong ấn cực kỳ chắc chắn, muốn lấy ra rất khó." Thao Thiết vừa nhìn thấy này một bài, cũng lười cùng Diệp Khôn đấu võ mồm, nhủ mày nói.

"Lúc trước chính là ngươi phải này một bài, nếu ta bắt được thủ, vậy giao dịch cũng không thể cứ như vậy quên đi." Diệp Khôn vừa nghe, nhất thời có chút nóng nảy.

"Yên tâm, bản tôn cũng sẽ không cùng các ngươi nhân loại giống nhau lật lọng, đối đãi ngươi lỏng cái mấy khối tứ phẩm yêu thú đích yêu hạch đến, bản tôn đã đem vậy 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 truyền thụ cho ngươi." Thao Thiết cười hắc hắc nói.

"Hừ! Ngươi cho là tương đương với pháp đan kỳ tu sĩ đích tứ phẩm yêu thú vâng rau cải trắng a!"

Diệp Khôn bắt mất địa hừ lạnh một tiếng, liền không hề để ý tới Thao Thiết, đang muốn tu luyện, cũng là vừa thấy trong tay đích Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài, tò mò đem này bắt tại trên cổ.

Mộc bài cùng da thịt tiếp xúc cùng một chỗ, Diệp Khôn nhất thời cảm giác một cỗ thanh lương ý theo một bài thượng truyền đến, mà hần thần thức Hải trung thần thần thức tại đây cỗ thanh lương ý đích bao vây hạ dần dần lần cường, cùng lúc đó, hần rõ ràng cảm giác được này cỗ thanh lương ý làm cho hần nguyên bản nóng đích tâm tình dần dần bình phục.

"Quả nhiên là thứ tốt, xem ra này giao dịch ta là đại buôn bán lời." Diệp Khôn trong lòng vui vẻ, thứ này tùy thân đeo tu luyện, ngược lại tỉnh đi thu liễm tâm thần đích một bước này.

Rất nhanh, Diệp Khôn tâm tình liền hoàn toàn bình phục, một lần nữa mở to mắt, hần từ trong lòng lấy ra vậy căn bản 《 Ngự Thú Quyết 》， chuyên chú nghiên cứu đứng lên.

Này vừa thấy, đó là ba bốn cái canh giờ, thẳng đến bụng thâm thì vang lên, Diệp Khôn lúc này mới đem tầm mắt theo 《 Ngự Thú Quyết 》 thượng thu trở về, nhìn không được âm thâm gập gật đầu.

Này 《 Ngự Thú Quyết 》， đích thật là 《 Ngự Thú Tâm Kinh 》 đích tiền giai hầy bí tịch, cuối cùng mở đầu gân mạch vận hành đường bộ, cùng với thổ nạp phương pháp cơ hồ giống nhau, nhưng uy lực, cho dù siêu ở tại Ngự Thú Tâm Kinh nhiều lắm.

Nếu rõ ràng này 《 Ngự Thú Quyết 》 có thể trực tiếp tu luyện, Diệp Khôn cũng nghiêm túc, lúc này từ trong lòng lấy ra một quả linh dược, bỏ khuyết một chút trống trơn đích bụng, chọt khoanh chân ngồi xuống, ở trong đầu xem một phen vận hành đường bộ, lúc này chậm rãi vận chuyển khởi Ngự Thú Quyết.

Bên trong đan điền, pháp lực lốc xoáy bay nhanh xoay tròn dựa theo, pháp lực nghịch lưu Tiến kinh mạch, dựa theo Ngự Thú Quyết đích vận chuyển pháp quyết vận chuyển đứng lên.

Tuy rằng chính là lần đầu ném thử, nhưng vận chuyển tốc độ viễn siêu Diệp Khôn tưởng tượng, bất quá hơn nửa đêm thời gian, hần liền đã đem thất tầng Ngự Thú Quyết tu luyện tới tầng thứ hai!

Tuy nói gần ba tầng, nhưng Diệp Khôn rõ ràng cảm giác được, trong cơ thể khí xoáy tụ xoay tròn tốc độ so với phía trước nhanh gần như ngũ thành, mà hần thân thể đích lực lượng cũng tăng cường không ít!

"Không hổ là tứ phẩm bí tịch, này ba tháng bên trong ta nếu là có thể đem này chiến kỹ tu luyện hoàn toàn, cho dù lại đối mặt Tiền Hạng, cũng sẽ không giống hôm nay như vậy vô lực !"

Diệp Khôn thật mạnh phun ra một hơi, trong mắt ầm ầm giết qua nhất mạt hung quang.

Sáng sớm hôm sau, Vương Nghị liền tới đến Diệp Khôn chỗ ở lại đích "Chữ thiên số mười" trong viện, đem suốt bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn đều giao cho Diệp Khôn, mà Diệp Khôn cũng đem trên người toàn bộ năm trăm khối Linh thạch toàn bộ đem ra, một phen từ chối, lúc này mới làm cho Vương Nghị nhận lấy.

Cùng Vương Nghị ước định ba tháng lúc sau tái kiến, Diệp Khôn liền đem sân đích cấm chế mở ra, lập tức đi tới tu luyện tĩnh thất.

Khoanh chân ngồi vào chỗ của mình, Diệp Khôn theo trử vật túi găm giữa xuất ra một lọ Nguyên Khí Hoàn, trong bình số khối đan dược nhìn qua cực không chớp mắt, thậm chí có chút bụi không phải lưu mùa thu, hương vị cũng không thể nào dễ ngửi, dù sao cũng là dùng Linh Ngọc Hoàn đích cận chỗ chế.

Bất quá Diệp Khôn cảm Nguyên Khí Hoàn, cũng không phải là lấy đảm đương sơn trân hải vị đến ăn đích.

Theo trong bình đồ ra một quả Nguyên Khí Hoàn, Diệp Khôn không có do dự một hơi nuốt vào, nhất thời cảm giác được nhất cỗ nhiệt lưu theo yết hầu thẳng hướng xuống, tuy nói văng căn chỗ chế, nhưng này Nguyên Khí Hoàn giữa ẩn chứa đích linh khí cùng cường hóa thân thể đích được hiệu so với bình thường nhất phẩm đan được mạnh hơn nhiều lắm, mà cùng với trong đó đích, cũng là đại lượng người bình thường căn bản không thể tiêu hóa đích căn.

Nếu là mặt khác tu sĩ, đại lượng dùng này Nguyên Khí Hoàn, tuy rằng tài năng ở trong khoảng thời gian ngắn tăng lên tu vi, nhưng trong cơ thể cũng sẽ lưu lại đại lượng căn, cách trở kinh mạch, khiến về sau lại vô tiến thêm, nhưng đối Diệp Khôn mà nói, này lại cũng không là vấn đề.

Thao Thiết Chi Vị vận chuyển, một cỗ hấp lực đem Nguyên Khí Hoàn giữa đích linh khí, được hiệu cùng căn đều hấp thu, không một hồi, diệu ngoạn đích linh lực từ giữa trào ra, mà này căn, tất bị Thao Thiết Chi Vị đều hấp thu!

"Quả nhiên hữu dụng!" Diệp Khôn mở to mắt, trên mặt không khỏi lộ ra nhất mặt mừng như điên, lúc này không có do dự, trực tiếp theo trong bình đồ ra tam khối Nguyên Khí Hoàn ăn vào.

Một đoàn đoàn linh quang đưa hấn bao vây ở trong đó, hiện giờ đích Diệp Khôn, tựa giống như vậy không chớp mắt đích tằm, lặng yên ngủ đông, cùng đợi phá kiến mà ra đích một ngày!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 96: Khí Phách Kỳ

Bản Convert

Kể tiếp đích thời gian, Diệp Khôn mỗi ngày đích cuộc sống trở nên đơn điệu vô cùng, trừ bỏ chiều nào ngộ đúng giờ tu luyện ba cái canh giờ đích chiến kỹ ở ngoài, mặt khác thời gian, Diệp Khôn cơ hồ đều oa ở tu luyện tinh thất bên trong.

Mà ngay tại hấn tu luyện đích trong khoảng thời gian này bên trong, toàn bộ phục sự thành cũng dần dần trở nên xôn xao đứng lên, hiện tại phục sự trong thành gì một gã đệ tử cũng biết mới tới đích có cái kêu Diệp Khôn đích tiểu tử nếu không cự tuyệt Tiên Hưởng đích mời, còn bức đích Tiên Hưởng bế quan ba tháng, thậm chí Duẩn Nhân Quân nhất phái còn vì thế thả ra nói đến, ai nếu là phệ đi Diệp Khôn, có thể đủ đạt được gia nhập bọn họ phe phái đích tư cách.

Mấy ngày qua, Chiến Hùng Viện đều nhiều hơn ra không ít khuôn mặt xa lạ, một nhóm người là muốn đến xem cái kia có thể bằng vào khí xoáy tụ nhất tầng tu vi vì xin ý kiến phê bình mặt cứng rắn hám Tiên Hưởng đích tiểu tử rốt cuộc là thần thánh phương nào, cũng có không ít người vãng âm thầm đánh phệ đi Diệp Khôn đôi lấy gia nhập Duẩn Nhân Quân phe phái tư cách đích ý tưởng.

Bất quá, Diệp Khôn vẫn bế quan không ra, này cỗ sóng triều cũng là dần dần biến mất.

Nhưng cho dù như thế, Diệp Khôn cũng đã muốn làm cho Ngự Thú Tông đại bộ phận đích nội môn, ngoại môn đệ tử nhớ kỹ hấn tên này.

Diệp Khôn nhưng không rõ ràng lắm bên ngoài bởi vì hấn sớm đã nháo ngất trời, hiện giờ cách hấn bế quan đã muốn quá khứ một vòng thời gian.

Này một vòng đến, hấn phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện 《Ngự Thú Quyết》, hiện giờ hấn 《Ngự Thú Quyết》 đã muốn đạt tới tầng thứ tư, hiện giờ hấn trong cơ thể pháp lực khí xoáy tụ xoay tròn tốc độ so với phía trước nhanh gấp đôi, mà thân thể lực lượng lại bạo tăng đến tam ngàn cân lực đạo, này còn muốn ít nhiều Nguyên Khí Hoàn đích được hiệu.

Đại lượng đích Nguyên Khí Hoàn nuốt vào trong bụng, hấn hiện giờ bên trong đan điền đích pháp lực khí xoáy tụ cũng càng ngày càng tinh thuần, Diệp Khôn trong lòng rõ ràng, hiện giờ cách hấn đột phá gần chỉ có một đường chi cách!

Đúng vậy thời điểm mở thứ hai khí xoáy tụ!"

Diệp Khôn mở hai mắt, cảm lấy một bên vậy bình Linh Ngọc Hoàn, từ giữa đồ ra một quả trong suốt trong sáng đích đan dược, một hơi ăn vào.

Tinh thuần vô cùng đích linh khí theo kinh mạch một đường đi xuống, thẳng hướng đan điền, đại lượng linh khí dùng mãnh vào pháp lực khí xoáy tụ, cùng với khí xoáy tụ xoay tròn, chuyển hóa vì pháp lực, rất nhanh, khí xoáy tụ đích pháp lực liền đạt tới tới hạn giá trị!

Khí xoáy tụ ở xoay tròn giữa không ngừng bị kéo dài, theo hình tròn biến thành hình trụ, dần dần giống như một đạo dài con bình thường.

"Khai!"

Diệp Khôn một tiếng quát lớn, cuối cùng dùng mãnh vào bên trong đan điền đích linh khí nhất thời hóa thành một thanh lợi kiếm, đứng ở đó hình trụ khí xoáy tụ vị trí trung ương.

"Vèo —— "

Một tiếng vang nhỏ, vậy thật lớn khí xoáy tụ tại đây nhất trăm dưới một phân thành hai, hóa thành hai cái chỉ có phía trước một nửa lớn nhỏ đích khí xoáy tụ, pháp phênh ở trong đan điền!

Khí xoáy tụ kỳ nhị trọng, thành!

Diệp Khôn trên mặt mạnh xuất hiện ra vui sướng ý, nhưng rất nhanh, hần liền cảm giác trong bụng truyền đến một cỗ điên cuồng đích đói khát cảm

"Chết tiệt, như thế nào giống hơn nửa năm không ăn cái gì giống nhau ."

Diệp Khôn kinh hãi, vội vàng cầm lấy một bên suốt một lọ Nguyên Khí Hoàn, đem bên trong ngũ khối đan dược ngã vào trong miệng, đại lượng nguyên khí dừng mãnh vào trong bụng, hóa thành pháp lực bổ sung Tiên hai cái khí xoáy tụ bên trong, mà vậy hai cái khí xoáy tụ, đã ở bay nhanh lớn mạnh!

"Như vậy đi xuống, chỉ cần một tháng, này hai cái khí xoáy tụ có thể tăng lên tới cùng phía trước khí xoáy tụ lớn như vậy ."

Diệp Khôn hiện giờ nhin không được muốn cười to ba tiếng, này còn may mà Nguyên Khí Hoàn, loại này ở Ngự Thủ Tông bên trong bị coi là rác rưởi đích đan dược, ở trong tay hần lại khôi tới rồi tương đương với nhị cấp đan dược đích hiệu quả, nếu để cho Tiên Hằng biết, chỉ sợ lúc này người này chắc chắn đứng ngồi không yên đi.

Bất quá, hiện giờ đích thực lực, đối phó Tiên Hằng, còn xa xa không đủ!

Diệp Khôn thâm hút một hơi, dựa vào ngực Cửu Hương Đường Hồn Mộc Bài đích trợ giúp, rất nhanh liền lần thứ hai bình tĩnh trở lại, tiếp tục bắt đầu rồi vậy buồn tẻ vô cùng đích tu luyện.

Tu sĩ, nài người khác chỗ kính nể, ngưỡng mộ đích tồn tại, nhưng này chút người thường sẽ không biết, trở thành tu sĩ lúc sau, phải trả giá thật lớn đích cố gắng, nhẫn nại hần người không thể nhẫn nại đích cô độc cùng tịch tịch, chỉ có như vậy, mới có thể tại đây nhược nhục cường thực đích tu tiên giới sinh tồn đi xuống.

Tu luyện trong lúc đó, thời gian giống như thời gian qua nhanh, lặng yên trôi qua, hơn hai Nguyệt đích thời gian giây lát lướt qua.

Tu luyện tĩnh thất bên trong.

Diệp Khôn khoanh chân tĩnh tọa, quanh thân cuộn cuộn pháp lực giống như sôi trào đích nước sôi bàn bắt đầu khởi động.

Hiện giờ nếu là Ngô Huy đẳng(chờ) quen thuộc Diệp Khôn đích nhân nhin đến Diệp Khôn, chắc chắn cả kinh cảm đều đến rơi xuống, hiện giờ Diệp Khôn da thịt dưới thể nhưng mạnh xuất hiện ra thần nhiên đích kim quang, mà trên người hần truyền ra đích vậy cỗ như có như không đích Linh áp, rõ ràng là đã muốn đạt tới khí xoáy tụ kỳ đích đỉnh!

Hơn hai Nguyệt, theo khí xoáy tụ nhất tầng đạt tới đỉnh, bậc này tốc độ, cho dù là Dẫn Nhân Quân lúc trước cũng không gì hơn cái này!

Hơn nữa Dẫn Nhân Quân, vẫn là được đến Dẫn gia đại lượng linh đan diệu dược duy trì đích dưới tình huống mới có thể làm được bậc này nông nổi!

Bỗng nhiên, Diệp Khôn mở to mắt.

Ánh mắt lợi hại, giống như kiếm quang!

"Hô —— "

Thật mạnh phun ra một hơi trọc khí, Diệp Khôn mạnh tìm hiểu thủ, mạnh đối này trước mặt không khí chém ra một quyền!

Không hề động dùng chiến kỹ, cũng không có sử dụng pháp lực!

Cứ như vậy vô cùng đơn giản đích một quyền!

"Vèo —— "

Trước mặt không khí, bỗng nhiên nổ tung, một vòng vòng dòng khí quán quanh Diệp Khôn nắm tay phía trên, ở này nắm tay tiền phương, vậy đoàn không khí lại xuất hiện mắt thường có thể thấy được đích ao tào!

"Thình thịch!"

Ngay sau đó, vậy đoàn dòng khí gào thét mà ra, thật mạnh nện ở tu luyện tĩnh thất đích trên vách tường, đá vụn bay tán loạn, trên vách tường, xuất hiện một cái nhọt nhọt đích quyền ấn!

Cách không phát kính!

Hơn nữa, này tu luyện tinh thất đích vách tường tuy rằng không giống luyện công phòng như vậy dùng đáy biển chìm thiết kiến tạo, nhưng cũng có thể làm cho một gã khí xoáy tụ nhất tầng tu sĩ tại đây thi triển chiến kỹ mà sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Mà hiện giờ, Diệp Khôn không sử dụng pháp lực, chiến kỹ, chính là như vậy vô cùng đơn giản đích một quyền, hơn nữa còn là cách không phát kính, có thể đạt tới một gã khí xoáy tụ nhất tầng tu sĩ thi triển chiến kỹ đích uy lực!

Bực này lực lượng, quả thực nghe rộn cả người!

Nhìn trên vách tường đích quyền ấn, Diệp Khôn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhìn thoáng qua bên người trên bàn vậy bảy mươi cái rồng tuếch đích bình nhỏ.

Bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn, đều nuốt phục, hơn nữa 《Ngự Thú Quyết》 thứ năm đích tăng lên cùng với hiện giờ đạt tới khí xoáy tụ kỳ đỉnh đích tu vi, ba người cùng thêm, mới tạo nên hần hiện giờ vậy khủng bố tới rồi cực hạn đích lực lượng!

Năm vạn cân lực lượng!

Nếu là một ít tu luyện ngũ hành chiến kỹ đích tu sĩ, cho dù kết đan kỳ đỉnh đích tu vi, chỉ sợ ở lực lượng thượng đều so ra kém Diệp Khôn, mà hiện giờ Diệp Khôn có tự tin, ở lực lượng thượng, tuyệt đối không thua cấp đã muốn đạt tới khí hải kỳ đích Tiền Hăng!

Hơn nữa, không chỉ có vãng lực lượng!

Diệp Khôn tay trái nâng lên, pháp lực ngưng tụ bàn tay, hình thành một đạo pháp lực lưỡi dao, chợt, đôi này tay phải thật mạnh chặt bỏ!

Pháp lực lưỡi dao xẹt qua tay phải mu bàn tay, găm ở trên mặt lưu lại một nói nhọt nhạt bạch ngân!

Lấy hiện giờ Diệp Khôn tu vi cùng lực lượng, này đơn giản một đạo, đủ để đem một gã mới vừa tấn cấp trúc cơ đích tu sĩ mổ bụng phá bụng, nhưng, này lại khó có thể ở trên tay hần lưu lại một đạo vết thương!

Thu hồi pháp lực, Diệp Khôn nhưng không có lần thứ hai thí nghiệm, hiện giờ hần đối thân thể của mình đích tình huống đã muốn phi thường hiểu biết, nhưng, hần đồng dạng rất rõ ràng, hiện giờ thực lực của hần tuy rằng tăng vọt, nhưng chống lại Tiền Hăng, cho dù có năng lực tự bảo vệ mình, lại như trước không phải đối thủ.

Tuy nói trong tay hần có được ngũ phẩm linh khí Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, nhưng Tiền Hăng chính là trung tâm đệ tử, hơn nữa hần lại là Dẫn Nhân Quân trung thực chó săn, ai biết trong tay hần có bao nhiêu ngũ phẩm linh khí.

"Còn chưa đủ!"

Diệp Khôn buông xuống suy nghĩ kiểm, tính toán một chút thời gian, cách hần nhiệm vụ bỏ lệnh cấm còn có đại khái một vòng tả hữu đích thời gian, này một vòng thời gian, muốn đem 《Ngự Thú Quyết》 tăng lên tới tầng thứ sáu còn có chút không đủ, nhưng này một vòng thời gian, cũng là đủ để đánh sâu vào Khí Phách Kỳ tu vi!

Ánh mắt nhìn về phía một bên, vậy trong suốt trong sáng đích trong bình ngọc, tam khối Linh Ngọc Hoàn lóe ra động lòng người sáng bóng.

Này hơn hai Nguyệt, hần chỉ nuốt ăn xong hai quả Linh Ngọc Hoàn, cũng chính là đánh sâu vào khí xoáy tụ nhị trọng hòa khí toàn tam trọng là lúc dùng Linh Ngọc Hoàn, hiện giờ tuy nói bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn đều hao hết, nhưng tam khối Linh Ngọc Hoàn, lại có thể bang trợ hần đánh sâu vào Khí Phách Kỳ!

Nghĩ vậy, Diệp Khôn lúc này thâm hút một hơi, cảm lấy một bên đích bình ngọc, cắn chặt răng, thế nhưng một hơi đem tam khối Linh Ngọc Hoàn đồng thời nuốt vào!

"Oanh!"

Giống như trên biển sóng lớn bàn đích linh khí theo yết hầu thẳng hướng xuống, nháy mắt liền đem Diệp Khôn trong cơ thể giảo cái lung tung, nếu không có trải qua hai tháng này đích cường hóa, hần kinh mạch đều trở nên rộng lớn mà cứng cỏi, lần này, tự đủ để cho Diệp Khôn kinh mạch đứt đoạn!

Bất quá, cho dù như thế, một cổ hết hy vọng xé rách đích đau nhức, cũng theo Diệp Khôn trong cơ thể truyền đến!

Tam khối tứ phẩm đan dược giữa ần chứa đích linh khí, xa vượt xa quá Diệp Khôn có khả năng thừa nhận đích cực hạn!

Nhưng, Diệp Khôn như trước khoanh chân mà ngồi, tư thế không có gì biến hóa, thậm chí ngay cả vẻ mặt, đều không có biến hóa.

Chỉ có trên trán lặng yên chảy ra đích một chút mồ hôi lạnh, làm cho người ta hiểu được hần lúc này là ở chịu được cỡ nào khủng bố đích đau nhức.

Thời gian, từng giây từng phút đích qua đi, Diệp Khôn trên người sớm đã che kín mồ hôi lạnh, mà dần dần địa, hần dạt dầy bộ đích vị trí, một cái màu đen khí xoáy tụ lặng yên hiện lên, khí này toàn dần dần biến hóa, giống như một đầu cự thú đích miệng rộng, điên cuồng đem trong cơ thể linh khí đều thôn tính!

Thao Thiết Chi Vị!

Diệp Khôn trong lòng hiện lên nhất mạt kinh ngạc, hẳn rõ ràng cảm giác được, Thao Thiết Chi Vị đích hấp lực, nếu so với phía trước lớn hơn không ít !

"Hừ, này liễu lĩnh đích tiểu tử, vận khí cũng không phải sai, thế nhưng bằng vào này cơ hội lần thứ hai cùng bản tôn huyết mạch Dung Hợp."

Thần thức trong biển, Thao Thiết bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt lặng yên hiện lên nhất mạt tán thưởng.

Mà lúc này, Diệp Khôn trong cơ thể, này nồng đậm đích linh khí ở bị Thao Thiết Chi Vị thôn tính lúc sau, rốt cục trở nên giống như cánh tay sai sử đứng lên, Diệp Khôn thần thức vừa động, đem toàn bộ linh khí dẫn đường vào trong đan điền.

"Xôn xao —— "

Giống như sóng biển quay cuồng, cuộn cuộn linh khí nhảy vào đan điền, nhất thời đem toàn bộ đan điền đều nhồi vào , mà đan điền trong vòng, ba cái xoay tròn đích pháp lực khí xoáy tụ, cũng vào giờ khắc này điên cuồng xoay tròn, không ngừng đem linh khí hấp thu chuyển hoá luật cũ năng lực.

Một cỗ cỗ pháp lực hội tụ, tam đại khí xoáy tụ, bay nhanh lớn mạnh .

Rất nhanh, tam đại khí xoáy tụ, đều đạt tới một cái điểm tới hạn!

"Chính là hiện tại!"

Diệp Khôn trong lòng một mảnh bình tĩnh, môi khẽ nhếch, nhẹ thở một chữ: "Tự!"

Chợt, hẳn thần thức trong nước đích thần thức chợt giảm xuống, đem toàn bộ đan điền hoàn toàn bao trùm.

Một cỗ cỗ cực kỳ huyền ảo đích lực lượng trải rộng đan điền, đã bị cỗ lực lượng này đích dất, ba cái khí xoáy tụ, mạnh hướng tới trung ương hội tụ!

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ trong đan điền, cuồng bạo pháp lực quay cuồng, giống như thiên địa sơ khai, một mảnh hỗn độn, mà ngay tại này cuồng bạo đích pháp lực trung ương nhất, cũng là có một đoàn bạch kim màu đích vật chất bắt đầu khởi động.

Này vật chất giống như vật phi vật, có điểm cùng thần hồn cùng loại, nhưng đều không phải là thần hồn, mà là một loại cực kỳ đặc biệt đích tồn tại ——

Khí phách!

Khí Phách Kỳ, rốt cục thành!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 97: Nguyên Anh Tàn Hồn

Bản Convert

Diệp Khôn khoe miệng bị bắm một tia nụ cười thần nhiên, chợt lần thứ hai nhắm mắt, lẳng lẳng cảm ngộ hiện giờ bên trong đan điền đích biến hóa.

Ở người thường giữa, khí phách nhất tầng, thường thường đại biểu cho quyết đoán hòa khí thế, mà người tu tiên đích Khí Phách Kỳ, cũng có hiệu quả như nhau chi diệu.

Ngưng tụ khí phách, pháp lực phía trên bí mật mang theo uy thế, cũng chỉ có đạt tới Khí Phách Kỳ lúc sau, tu sĩ đích Linh áp, điều này có thể tính đích thượng chân chính đích Linh áp!

Lấy thế đè người!

Lúc trước chư quốc vô đầu hội tổng quyết chiến là lúc, Trần Thánh Phu sở dĩ mưu toan lấy Linh đè xuống trấn cư trú Diệp Khôn, cũng đang là bởi vì này.

Chẳng qua, lúc trước Diệp Khôn bằng vào "Thú Thế" đem Trần Thánh Phu Linh áp hóa thành vô hình, mà hiện giờ, đạt tới Khí Phách Kỳ đích hẳn, nếu là phối hợp Thú Thế, bình thường Khí Phách Kỳ tu sĩ gặp phải hẳn, một thân thực lực có thể phát huy ra mấy thành khó nói!

Tưởng tượng đến tận đây, Diệp Khôn chính muốn đứng lên, nhưng hẳn vừa động, lại mạnh nhận thấy được một tia không thích hợp.

"Này tình huống..."

Phía trước hấn lực chú ý toàn bộ ngưng tụ ở trong đan điền, thẳng đến tấn cấp khí phách, này mới phát hiện, trong cơ thể hấn, đã ở phát sinh nào đó lớn biến hóa lớn!

Phía trước bị phá phá hư đặc hồngбет đích kinh mạch đã muốn hoàn hảo như lúc ban đầu, thậm chí so với phía trước còn muốn kiên cố, kinh mạch phía trên tản ra nhiều điểm màu vàng lọt sáng bóng, mà kinh mạch lại so với phía trước rộng lớn gấp đôi có thừa.

Càng làm Diệp Khôn kinh ngạc chính là hiện giờ hấn trong cơ thể đích máu, hiện giờ, máu của hấn dịch không hề vàng phía trước đích đỏ như máu, mà là bày biện ra một loại nhợt nhạt đích màu đồng cổ, này đỏ máu như thủy ngân bình thường chậm rãi hoạt động, Diệp Khôn có thể cảm nhận được máu bên trong ẩn chứa đích khủng bố lực lượng.

"Này... Đây là có chuyện gì?!"

Diệp Khôn nhìn đến trong cơ thể mình đích lớn biến hóa lớn, không khỏi quá sợ hãi.

"Tiểu tử, không cần kinh hoàng, khắc khắc, đây chính là phúc phần của ngươi!" Thao Thiết đích thanh âm, lại ở Diệp Khôn trong đầu vang lên.

"Có phúc..." Diệp Khôn khoe miệng hơi hơi run rẩy, lo lắng hỏi: "Ngươi có biết ta trong cơ thể biến hóa đích nguyên nhân?"

"Đương nhiên, trước ngươi mạnh mẽ nuốt vào tam khối tứ phẩm đan dược, đan dược giữa ẩn chứa đích linh khí cơ hồ phải ngươi chống đỡ bạo, bất quá cũng đang bởi vậy, trên người của ngươi vậy một luồng bản tôn đích huyết mạch cùng ngươi lần thứ hai Dung Hợp, đem thân thể của ngươi cải tạo một lần, khắc khắc khắc, tiểu tử, hiện giờ ngươi có thể xem như bản tôn bản con trai." Thao Thiết không kiêng nể gì cười to nói.

"Ngươi muội a!" Diệp Khôn trở mình cái xem thường.

"Hừ, tiểu tử, biệt đang ở phúc trong không biết phúc, bản tôn huyết mạch chính là truyền thừa tự thượng cổ trên chín tầng trời đích chân long, chính là yêu giữa chí tôn, tuy rằng ngươi chính là Dung Hợp một chút, nhưng đối với ngươi đích thân thể đã có thật lớn đích cải tạo, không tin ngươi thử xem nhìn ngươi hiện giờ đích lực lượng." Thao Thiết bĩu môi nói.

Diệp Khôn nghe vậy, không khỏi hơi hơi kinh ngạc, dù sao mặc kệ vãng 《 Cửu Châu Chí 》 vẫn là 《 Cảnh Châu 》 đều đối yêu tộc giới thiệu đích rất ít, nhiều lắm cũng là giới thiệu Cửu Châu trong vòng đích yêu tộc, nhưng đối với thực long, chính là kể lại miêu tả đích, tỷ như thượng cổ chân long chính là yêu giữa hoàng giả, thậm chí cũng không có thiếu dật nghe thấy vãng giới thiệu mỗi cái thực lực mạnh đại đích thượng cổ vô cùng... Có thể theo chân long trong tay chạy trốn.

Có thể nói Cửu Châu Chí cho dù là đối nhân loại đích thói phong, nhưng đối với chân long, vẫn là ẩn ẩn có một cỗ kính sợ ý.

Hơn nữa, Diệp Khôn đứng dậy thử thử thân thủ, quả thực giống như Thao Thiết theo như lời, hiện giờ lực lượng của hấn bạo tăng tới rồi lực ngàn cân, hơn nữa càng làm hấn kinh ngạc chính là, hấn chỗ tu luyện đích 《 Ngự Thú Quyết 》 thể nhưng trực tiếp theo tầng thứ năm tấn cấp tới rồi tầng thứ sáu!

"Này..." Diệp Khôn cảm thụ được trong cơ thể vậy cỗ nổ mạnh bản đích lực lượng, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Nếu là nói phía trước lực lượng của hấn tựa giống như một thanh ra khỏi vỏ đích mũi tên nhọn, như vậy lúc này, hấn cả người mũi nhọn cũng là trở nên nội liễm, ngay cả da thịt phía dưới thân nhiên đích kim quang đều biến mất không thấy, giống như một thanh không chớp mắt đích vô phong chi kiếm, nếu thực múa may đứng lên, lại đủ để phá tận vạn pháp!

"Hừ, này có cái gì tốt kinh ngạc đích, ngươi tu luyện đích bí tịch này, vốn chính là cái loại này nửa yêu sáng tạo, mà ngươi hiện giờ, coi như là non nửa cái yêu, bí tịch này cơ hồ chính là cho ngươi lượng thân tạo ra, bất quá lúc trước sáng tạo bí tịch này người thật là có chút thực lực, thế nhưng có thể đem yêu tộc công pháp thay đổi đến như thế nồng nổi." Thao Thiết nói xong, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng ý.

Diệp Khôn nghe vậy, trong mắt không khỏi hiện lên nhất mạt sợ hãi lẫn vui mừng, nếu là thật sự giống như Thao Thiết theo như lời, như vậy hấn lúc trước lựa chọn công pháp này đích ước nguyện ban đầu có lẽ thật có thể đạt tới.

Nếu là có thể ở hai năm sau đích thi học kỳ tấn cấp trung tâm đệ tử, như vậy hấn có lẽ có thể đạt được tu luyện 《 Vạn Thú Quyết 》 đích tư cách, kể từ đó, cho dù Dẫn Nhân Quân, cũng không dám đối hấn thế nào, ít nhất Dẫn Nhân Quân mưu toan giống ba tháng trước Tiên Hằng như vậy đối hấn tuyệt đối không có khả năng!

Cùng lúc đó, Diệp Khôn cũng là thầm giật mình, phải biết rằng Thao Thiết nhắc tới nhân loại thường thường đều mang theo một cỗ khinh thường hương vị, hiện giờ hấn vẫn là lần đầu tiên nghe được Thao Thiết khích lệ một cái "Nhân loại"... Hoặc là nói là "Nửa yêu".

Điều này làm cho hấn đối cái kia nghe đồn giữa đích Thú Vương Điện lập phái thủy tổ, cùng với này sáng tạo đích công pháp 《 Thú Vương Quyền 》 càng thêm mong đợi!

Kế tiếp, Diệp Khôn lại tìm ba ngày thời gian củng cố tu vi, mắt thấy rồi chức vụ lệnh cấm còn có hai ngày thời gian, hấn tò mò, đem Cửu Hương Đường Hồn Mộc Bài theo trên cổ lấy xuống dưới.

Dựa theo Thao Thiết theo như lời, này mộc bài bên trong phong ấn một luồng tàn hồn, mà này lũ tàn hồn đích khi còn sống hấn là cực kỳ cường đại.

Nhưng, tại sao lại bị phong ấn tại này một bài bên trong?

Hơn nữa, Thao Thiết hiện giờ cũng lấy này phong ấn không có biện pháp, hay là này một bài nhu muốn cái gì gây ra điều kiện?

Tưởng tượng đến tận đây, Diệp Khôn ánh mắt không khỏi sáng ngời, trực tiếp đem một bài đặt ở trước người trên bàn, bấm tay bắn ra, một đạo pháp lực trực tiếp tiến vào một bài bên trong.

"Vào —— "

Này pháp lực vừa tiến vào một bài, chỉ thấy một bài phía trên nhất thời nổi lên một tia liên li!

"Thật là có dùng? !"

Diệp Khôn không khỏi mở to hai mắt nhìn, mà ngay cả hần thần thức trong nước đích Thao Thiết, đều phát ra một tiếng số lượng ít a.

"Tiểu tử, lại đưa vào một cỗ pháp lực nhìn xem, bản tôn phát hiện này một bài bên trong đích phong ấn có chút hứa biến hóa." Thao Thiết thúc giục nói.

Diệp Khôn gật gù đầu, lúc này đây, hần trực tiếp vươn tay đi, từng đạo pháp lực truyền Tiến này một bài bên trong, mà theo phương pháp năng lực rót vào, một bài chung quanh nhất thời hiện ra một đoàn đoàn xem không phải Thanh Hư thực đích hư ảnh, tò mò, Diệp Khôn tăng lớn pháp lực đưa vào, ước chừng qua một nén nhang thời gian, lúc Diệp Khôn trong cơ thể pháp lực tiêu hao một nửa là lúc, vậy một bài bỗng nhiên phát ra một cỗ kịch liệt run rẩy!

Ngay sau đó, một bài chung quanh vậy một vòng vòng hư ảnh rốt cục động lại, hóa thành một tòa tòa đình đài lầu các, chính là này đình đài lầu các phía trên, rõ ràng có từng đạo tơ hồng.

Diệp Khôn nhìn chằm chằm trước mặt đình đài lầu các hư ảnh, bỗng nhiên cảm thấy được có chút quen mắt, nhưng nhưng vào lúc này, một tiếng bura bãi đích tiếng cười to theo một bài giữa truyền đến:

"Oa ha ha ha, tiểu bối, đa tạ , bất quá của ngươi thân thể, lão phu cũng nhận!"

"Không tốt!"

Diệp Khôn vừa nghe đến này tiếng cười to, nhất thời quá sợ hãi, đan giờ tay lên, khủng bố pháp lực hội tụ ngọn lửa, tụ hướng tới một bài chộp tới!

Nhưng này cỗ ngọn lửa vừa mới xuất hiện, Diệp Khôn liền cảm giác được một cỗ bàn bạc đích Linh áp theo một bài giữa trào ra, chợt, một đoàn hắc quang, mạnh theo một bài giữa thoát ra.

"Hừ, không biết tiểu bối, chính là Khí Phách Kỳ tu vi còn dám phản kháng lão phu, cho ta phá!"

Một tiếng quát chói tai, Diệp Khôn trong tay ngọn lửa, pháp lực nhất thời thoát phá.

Chợt, vậy hắc quang mạnh lui hướng Diệp Khôn, một đầu chui vào Diệp Khôn trong cơ thể.

Diệp Khôn chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo đích ý niệm theo ngực tràn ngập mở ra, thân thể giờ khắc này giống như đã muốn thoát ly không chế của hần!

"Thao Thiết! Ngươi còn ngốc nhìn sao?" Diệp Khôn một tiếng quát lớn!

"Hay là ngươi còn có giúp đỡ, bất quá cho dù của ngươi giúp đỡ vãng Kim Đan tu vi, thì phải làm thế nào đây!"

Vậy hắc quang hơi hơi sừng sốt, chợt trực tiếp chui vào Diệp Khôn thần thức Hải bên trong, ngay sau đó, hần trong miệng nhất thời phát ra một tiếng giết heo bàn đích kêu thảm thiết: "Đây là cái gì đồ vật này nọ!"

Diệp Khôn thần thức trong nước, Thao Thiết vậy thật lớn đích yêu Linh chỉ khu giống như lớn sơn bàn khay hăng ở giữa không trung, một đôi thật lớn đích ánh mắt tàn ra khát khao, tham lam đích hương vị.

"Khắc khắc khắc, không nghĩ tới này một bài thể nhưng cần nhân loại kích phát, xem ra ngược lại nhất kiện chỉ dẫn linh khí, khó trách bản tôn trong lúc nhất thời không phát hiện trong đó huyền bí, bất quá ngươi này hèn mọn đích tàn hồn cũng dám chui vào nơi đây, bản tôn đã có thể không khách khí !"

Thao Thiết vươn màu đỏ đầu lưỡi, liếm liếm môi, ngay sau đó, một cỗ bàn bạc tới cực điểm đích khí thể theo này trên người điên cuồng trào ra, toàn bộ thần thức Hải, giống như một mảnh kính đào hải lăng!

"Thao... Thao... Thao Thiết lớn yêu! Vì sao này Khí Phách Kỳ tiểu quỷ trong cơ thể thể nhưng tồn tại này bức này thượng cỗ lớn yêu đích yêu Linh!"

Vậy hắc quang ở Thao Thiết phô thiên cái địa đích khí thể dưới giống như kính đào hải lăng giữa đích nhất điệp tiểu thuyền, cơ hồ không thể động đậy.

Chợt, Thao Thiết nhất vươn tay ra, trực tiếp đem vậy đoàn hắc quang bắt lấy.

"Tha mạng, không nên, chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết Trích Tinh Các bảo tàng đích vị trí..."

Vậy hắc quang bên trong, ẩn ra hé ra già nua đích khuôn mặt, lúc này vậy khuôn mặt phía trên tràn ngập hoảng sợ, trận đánh lúc trước Diệp Khôn là lúc đích kiều ngạo, bá đạo, đã sớm ném tới cừu tiêu thiên ngoại đi.

Nhưng, Thao Thiết lúc này tựa giống như một cái đói khát tới cực điểm đích ăn hàng, mở ra lớn miệng, trực tiếp đem vậy hắc quang một hơi nuốt vào.

"Từ từ..."

Diệp Khôn thấy như vậy một màn, chính muốn ngăn cản, nhưng này hắc quang đã muốn bị Thao Thiết nuốt vào, chợt, Thao Thiết vừa lòng địa liếm liếm môi, còn đánh cái ăn no cách.

"Khắc khắc khắc, không nghĩ tới này tàn hồn dĩ nhiên là Nguyên Anh kỳ tu sĩ đích tàn hồn, đáng tiếc, này tàn hồn chỗ ẩn chứa đích lực lượng, cũng bất quá tương đương với một gã Kim Đan tu sĩ." Thao Thiết vỗ vỗ bụng, có chút tiếc nuối nói.

"Ta không phải cho ngươi để cho sao?"

Diệp Khôn trở mình cái xem thường: "Vừa mới ngươi này chính là nói Trích Tinh Các bảo tàng!"

Lúc này, hẳn cuối cùng nhớ tới vì sao phía trước vậy đình đài lầu các hư ảnh vì sao nhìn quen mắt, bởi vì một năm trước, hẳn ngay tại Tinh Thần Thiết Toái Phiến bên trong xem qua này đình đài lầu các.

Trích Tinh Các!

Tinh Thần Thiết Toái Phiến ghi lại đích, đúng là tên này!

Thao Thiết liếc Diệp Khôn liếc mắt một cái, lắc đầu nói: "Hừ, cho dù hắn nói, ngươi hay là còn thả hắn?"

"Đương nhiên không để! Bất quá chờ hắn nói ra, lại sát cũng không muộn!"

Diệp Khôn trong mắt hiện lên nhất mạt tàn nhẫn vẻ, nếu không có Thao Thiết, hẳn lúc này chỉ sợ đã muốn bị này tàn hồn hủy diệt ý thức luân vi cái xác không hồn, hẳn lúc này hận không thể tự tay đem này tàn hồn hủy diệt.

"Hừ, các ngươi nhân loại, chính là thích lật lọng!" Thao Thiết khinh thường cười, chợt nói: "Trích Tinh Các bảo tàng, ngươi trong tay vậy Tinh Thần Thiết Toái Phiến không phải đều ghi lại cụ thể vị trí sao? Gì nhu bản tôn đích thực vật đến nói cho ngươi biết?"

Diệp Khôn trở mình cái xem thường, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức ly thân thức Hải.

Lúc này, vậy Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài, còn vẫn duy trì phía trước đích tình huống, chính là phía trên vậy thân nhiên đích hư ảnh, tựa hồ trở nên cực kỳ mỏng, nhưng bên trong vậy một đạo tơ hồng, cũng là hết sức bất mất!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 98: Thú Triều

Bản Convert

"Thì ra là thế!"

Diệp Khôn thâm hít một hơi thật sâu, theo trữ vật túi giấu giữa xuất ra tinh thần thiết phiến, cùng Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài phóng cùng một chỗ.

Này thật đúng là không lòng dạ nào sáp liễu liễu thành âm, hẳn không nghĩ tới bởi vì Thao Thiết phát hiện trong đó tàn hồn mà mua tới Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài, thế nhưng cùng trong tay Tinh Thần Thiết Toái Phiến giống nhau vang thượng cổ di tích "Trích Tinh Các" đích bản đồ, hơn nữa hai người một cái là chỉ dẫn như thế nào đi trước Trích Tinh Các, mà người, còn lại là Trích Tinh Các bên trong đích bản đồ!

Tưởng tượng đến tận đây, Diệp Khôn không khỏi may mắn lúc trước bản thân lựa chọn này Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài!

Bất quá hiện giờ là tối trọng yếu vãng tìm kiếm được vậy tinh thần thiết phiến thượng ghi lại đích bản đồ rốt cuộc là ở "Phong Tuyết sơn mạch" giữa đích cái gì vị trí.

"Ngự Thú Tông thân là Nam Tam Tông một trong, đối Phong Tuyết sơn mạch hẳn là có một định nhận thức, tìm một cơ hội đi xem có hay không Phong Tuyết sơn mạch bản đồ mua, nếu là có đầy đủ đích bản đồ, tìm được tinh thần thiết thượng bản đồ cụ thể vị trí tựa dễ dàng hơn."

Diệp Khôn trong lòng âm thầm cân nhắc như thế nào tìm kiếm này thượng cổ di tích.

Lúc trước hắn mới vừa biết Tinh Thần Thiết Toái Phiến giữa ghi lại nếu thượng cổ di tích bản đồ là lúc cũng không có nghĩ nhiều, dù sao lúc ấy hắn chính là Tiên Thiên cửu tầng tu vi, căn bản không dám đi hy vọng xa vời tiến vào thượng cổ di tích, nhưng hiện giờ, hắn đã là Khí Phách Kỳ tu sĩ, mà một thân thực lực, lại đủ để hòa Khí Hải kỳ tu sĩ chính diện giao phong!

Bực này thực lực, hơn nữa Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài giữa che dấu đích bản đồ, tiến vào thượng cổ di tích giữa tìm kiếm, nếu là cẩn thận một ít, thật thật đúng là có thể có không nhỏ đích thu hoạch!

Bất quá...

"Tiền Hạng, phía trước đích sổ sách, ta sẽ cùng người từ từ tính đích!"

Diệp Khôn thân hình vừa động, cả người pháp lực bạo phát mà ra, này cổ pháp lực bên trong, có thể nghe được giống như giọt nước mưa hạ xuống đích "Tí tách" thanh, đây đúng là tiến giai Khí Phách Kỳ lúc sau, pháp lực từ trạng thái khí hướng tới trạng thái dịch chuyển biến đích hiện tượng.

Diệp Khôn bên trong đan điền, vậy đoàn bạch kim màu đích khí phách chậm rãi xoay tròn, mà ở này chung quanh, pháp lực quay chung quanh xoay tròn, thỉnh thoảng bị hút vào khí phách bên trong, pháp lực ngưng tụ, ở khí phách trung ương nhất hình thành pháp lực chất lỏng!

Này đó giọt nước mưa bàn đích pháp lực, nếu so với chung quanh đích trạng thái khí pháp lực tinh luyện mấy lần!

Hiện giờ, chỉ bằng pháp lực có lẽ hắn đều không phải là Tiền Hạng đối thủ, nhưng nếu hơn nữa lực lượng cơ thể, đủ để cùng Tiền Hạng đối kháng !

Đem Cửu Hương Dưỡng Hồn Mộc Bài cùng tinh thần thiết phiến thu vào trữ vật túi giấu, Diệp Khôn đang muốn đi luyện công phòng thử xem xem hiện giờ hắn thi triển chiến kỹ đích uy lực, đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một trận tiếng đập cửa.

"Uh?"

Diệp Khôn hơi hơi sững sốt, bước đi ra tu luyện tĩnh thất, thần thức đảo qua, nhất thời phát hiện bên ngoài người dĩ nhiên là Vương Nghị.

Lúc này, cách nhiệm vụ của hắn lệnh cấm còn có một ngày, Vương Nghị lúc này tìm đến, hay là có chuyện gì?

Diệp Khôn đưa tay nhất phủ, pháp lực trào ra, phía trước trên cửa cấm chế nhất thời biến mất không thấy, đại môn cũng là âm âm mở ra.

Vương Nghị cười bước vào trong viện, nhưng hắn vừa nhìn thấy Diệp Khôn, nhất thời ngây dại.

"Diệp sư đệ?"

Cũng khó trách Vương Nghị hội như thế thần thái, lúc này, Diệp Khôn bộ dáng lại có cực biến hóa lớn, khuôn mặt như đao khắc bàn góc cạnh rõ ràng, tính trẻ con tần thốn, thân cao cũng so với phía trước cao tiểu nửa cái đầu, mà trên người hắn, tuy rằng không có người trẻ tuổi đặc biệt có mùi nhon, nhưng làm cho người ta một loại trọng kiếm vô phong đại xảo không phải công đích cảm giác.

"Như thế nào, Vương sư huynh không biết ta ?"

Diệp Khôn tấn cấp khí phách, tâm tình tốt, cười đóng cửa phòng, từ bên trong xuất ra trà cụ, vì Vương Nghị rót nhất hồ trà, bình tĩnh ngồi ở trên ghế đá.

Mà Vương Nghị dù sao cũng là đến từ đế đô lạc thành, gặp qua không ít quen mặt, rõ ràng có chút thời điểm một ít công pháp đích tăng lên có thể làm cho tu sĩ dung mạo biến hóa, rất nhanh liền tỉnh táo lại, chấp tay cười nói: "Chúc mừng Diệp sư đệ, không nghĩ tới chính là ba tháng, Diệp sư đệ đích tu vi tiến triển nhanh chóng, không biết Diệp sư đệ hiện tại..."

"Không dối gạt Vương sư huynh, sư đệ đã tiến giai khí phách ." Diệp Khôn lại cười nói.

"Ô ——" Vương Nghị thật hút một hơi lạnh khí, ánh mắt cũng trừng đắc tròn xoe.

Ba tháng?

Theo khí xoay tụ nhất tầng tu vi tấn cấp đến khí phách nhất tầng, trực tiếp kéo dài qua ba cảnh giới!

Này, điều này sao có thể!

Hơn nữa, Diệp Khôn còn không đến mười tám tuổi!

Cho dù hắn từng vãng bình thủy Vương thị đệ tử, từ nhỏ gặp qua đích thiên tài nhiều như đầy sao, nhưng lúc này, hắn như trước bị Diệp Khôn chấn kinh rồi!

Mười tám tuổi tấn cấp Kim Đan đích tu sĩ, hắn gặp qua; ba tháng bên trong theo Tiên Thiên thất tầng tấn cấp đến khí đan điền đích tu sĩ, hắn cũng gặp qua, nhưng, những người này sở dĩ có thể tấn cấp thành công, thường thường cần đại lượng tài nguyên, các loại kỳ trân dị bảo quý trọng linh đan đích phụ trợ, như vậy đích tấn cấp, chẳng có gì lạ.

Nhưng, Diệp Khôn trong tay, có chính là bảy mươi bình người khác coi là rác rưởi đích "Nguyên Khí Hoàn" cùng một lọ "Linh Ngọc Hoàn", chỉ bằng nương này hai loại đan được tấn cấp Khí Phách Kỳ, bức này thiên phú, đừng nói nam bộ hai mươi quốc, chính là Xích Viêm quận cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Bất quá Vương Nghị dù sao cũng là gặp qua quen mặt đích, rất nhanh liền tỉnh táo lại, thâm hút một hơi, nhìn đối diện đích Diệp Khôn, chấp tay nói: "Như thế, ta đây càng phải chúc mừng Diệp sư đệ, nếu là ta đoán không sai, Diệp sư đệ hiện giờ thực lực, hẳn là có thể so với khí hải kỳ tu sĩ đi?"

Diệp Khôn mỉm cười không nói, thực lực của hắn đích xác có thể so với khí hải kỳ tu sĩ, hơn nữa, hắn còn có một chút chưa nói, vậy đó là hắn 《Ngự Thú Quyết》 cũng tu luyện tới tầng thứ sáu, nếu là Vương Nghị biết được tin tức này, chắc chắn càng thêm giật mình đi.

"Không biết Vương sư huynh tới nơi này..." Diệp Khôn nói sang chuyện khác hỏi.

"Nga, đúng rồi, quên nói chính sự." Vương Nghị cười nói: "Bất quá hiện giờ Diệp sư đệ tấn cấp Khí Phách Kỳ, như vậy vì huynh cũng tự càng có nắm chắc."

"Nga? Hay là Vương sư huynh có cái gì khó lấy hoàn thành đích nhiệm vụ?" Diệp Khôn tò mò hỏi.

"Cũng không phải khó có thể hoàn thành, Diệp sư đệ, người cũng biết Thú Triều?"

"Thú Triều?"

Diệp Khôn ngẩn người, trong đầu nhất thời hồi tưởng lại 《Cảnh Châu》 trong vòng ghi lại đích nhất vài thứ, cái gọi là Thú Triều, chính là yêu thú sống triều, loại này Thú Triều thường thường ở các đại yêu thú tụ cư đích sơn mạch chung quanh thường xuyên phát sinh, dù sao thấp cấp độ, phẩm chất yêu thú sinh sôi nảy nở tốc độ thường thường rất nhanh, nếu là tùy ý vô hạn sinh sôi nảy nở đi xuống, toàn bộ sơn mạch đều có thể bị thấp cấp độ, phẩm chất yêu thú nhồi, cho nên thường thường mỗi cách một thời gian ngắn, sơn mạch ở chỗ sâu trong một ít linh trí cực cao đích yêu thú sẽ gặp khu đuổi số lượng phần đông đích thấp cấp độ, phẩm chất yêu thú rời sơn mạch, mà những chỗ này, thường thường có được đại lượng nhân loại thành trấn.

Nhân loại vì ngăn cản yêu thú, sẽ gặp tổ chức đứng lên cùng yêu thú chém giết.

Mà Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn chính là Thú Triều hơn phát mãnh đất, nghe đồn mỗi cách ba năm, Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn, liền sẽ phát sinh đại quy mô thú triều.

"Sư huynh, hay là Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn đã xảy ra Thú Triều?" Diệp Khôn hỏi.

"Không tồi, ngay tại một tháng trước, Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn lại đã xảy ra ‘Thú Triều’, mà thường lui tới mỗi một lần Thú Triều, Thượng Văn Các, Khô Mộc Tông cùng Ngự Thú Tông đều đã phối hợp quận vương phủ ngăn cản, lúc này đây cũng không ngoại lệ, hiện giờ tông bên trong tuyên bố đại lượng có liên quan Thú Triều đích tông môn nhiệm vụ, này đó nhiệm vụ có thể đạt được đại lượng đích cống hiến điểm, hiện giờ tông bên trong đại lượng tu sĩ đều đi trước Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn đối kháng thú triều, hiện giờ này phục sư thành cơ hồ đều khoảng không, bất quá này thú triều đan nhân hành động cực kỳ phiến toái, sư huynh vài cái bằng hữu lại đều gia nhập đều tự phe phái bên trong, ta cũng không gia nhập này phe phái đích ý tưởng, nếu là một nhân đi trước, lại có chút nguy hiểm."

Vương Nghị có chút ngưng ngừng tha cái bù thêm, hiện giờ hắn tìm đến Diệp Khôn, chính là muốn cùng Diệp Khôn liên thủ đi trước Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn săn bắt yêu thú đạt được tông môn cống hiến điểm.

Chính là hắn không nghĩ tới hiện giờ Diệp Khôn thế nhưng tấn cấp Khí Phách Kỳ, bức này thực lực, chỉ sợ còn tại hắn phía trên.

Diệp Khôn vừa thấy Vương Nghị vẻ mặt, nhất thời tự hiểu được, mỉm cười nói: "Vừa lúc, ta cũng vậy lẻ loi một mình, hơn nữa hiện giờ cho dù ta nghĩ gia nhập những người khác đích đội ngũ, cũng không rất có thể."

"Ha ha, một khi đã như vậy, đến lúc đó còn muốn nhiều dựa vào sư đệ, đạt được đích tông môn cống hiến điểm người lực ta tứ, như thế nào?" Vương Nghị cười nói.

"Sư huynh cái này khách khí, hơn nữa phía trước sư huynh giúp ta nhiều lắm, này tông môn cống hiến điểm hẳn là người thất ta tam." Diệp Khôn nói xong, nhìn đến Vương Nghị đang muốn cự tuyệt, vội vàng mở miệng nói: "Hơn nữa săn bắt bộ yêu thú, bình thường yêu thú trên người giống như yêu hạch đẳng(chờ) vật đều về chúng ta đệ tử toàn bộ, mà ta trước mắt cần không ít yêu hạch, đến lúc đó mong rằng sư huynh đem vậy yêu hạch tặng cho ta."

"Sư đệ..."

Vương Nghị do dự một chút, trong lòng hắn theo bản năng địa nghĩ đến Diệp Khôn đưa ra lấy yêu hạch chỉ là vì làm cho hắn lấy càng nhiều tông môn cống hiến điểm, nhưng xem Diệp Khôn vẻ mặt kiên định, chỉ có thể cười khổ nói: "Một khi đã như vậy, tự y sư đệ đi, chính là đến lúc đó sư đệ nếu là thiếu tông môn cống hiến điểm nhớ rõ tới tìm ta."

"Ha ha, ta đây trước tiên tạ ơn quá sư huynh."

Diệp Khôn cười nói, đôi này phân phối cũng là cực kỳ vừa lòng, tuy nói tông môn cống hiến điểm cực kỳ trọng yếu, nhưng yêu thâm tra đối chiếu hắn cũng cực kỳ trọng yếu, nếu là lấy được cũng đủ yêu hạch, theo Thao Thiết trong tay đối lấy 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt công》 này bộ lực phẩm chiến

kỹ, đối thực lực của hắn tăng lên lớn hơn nữa.

Dù sao nhất bộ lực phẩm chiến kỹ, tự giá trị vô số tông môn cống hiến điểm, chớ nói chi là yêu hạch thân mình giá trị viễn siêu tông môn cống hiến điểm, như vậy phân phối, nói thật ra hay là hắn Diệp Khôn buồn bán lời.

Vương Nghị đương nhiên không rõ ràng lắm Diệp Khôn về điểm này cẩn thận tư, kế tiếp, hắn còn nói một ít tông môn bên trong mới nhất chuyện đã xảy ra, tỷ như Tiền Hằng công nhiên vi phạm trường lão bề quan lệnh cấm cùng Duẫn Nhân Quân phe phái mặt khác trung tâm đệ tử đang đi trước Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn đi làm tông môn nhiệm vụ, hay là Ngô Huy hiện giờ cũng tấn cấp Khí Phách Kỳ, hơn nữa gia nhập "Dạ thiên" đích phe phái linh tinh, coi như là làm cho bề quan ba tháng đích Diệp Khôn hiểu biết hạ hiện giờ tông môn bên trong đích tình huống, thẳng đến sắc trời dần tối, Vương Nghị lúc này mới cùng Diệp Khôn ước định tốt ngày mai sáng sớm đi trước cống hiến các lĩnh nhiệm vụ, liền cáo từ rời đi.

Đóng cửa viện môn, Diệp Khôn ánh mắt cũng là lạnh xuống dưới.

"Không nghĩ tới này Tiền Hằng thế nhưng như thế kiêu ngạo, công nhiên vi phạm trường lão lệnh cấm, đây là thực lực mang đến đích đặc quyền sao!"

Diệp Khôn khẽ nhíu mày, hắn nguyên bản quyết định chủ ý, nếu là xuất quan lúc sau Tiền Hằng lại đến tìm hắn phiền toái, nhất định phải hảo hảo giáo huấn Tiền Hằng một phen, bất quá hiện giờ Tiền Hằng đi trước Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn, ý nghĩ của hắn nhất thời luân vi bọt nước.

Hơn nữa, Tiền Hằng cũng không phải là một người đi trước, cùng hắn đang đích còn có Duẫn Nhân Quân phe phái giữa mặt khác trung tâm đệ tử.

Một cái Tiền Hằng, Diệp Khôn cũng không úy kỵ, thậm chí có thất thành nắm chắc có thể chiến thắng, dù sao Tiền Hằng khí hải kỳ tu vi đặt ở trung tâm đệ tử bên trong chính là điểm đề, hắn có thể tấn cấp trung tâm đệ tử, còn muốn ít nhiều Duẫn Nhân Quân đích trợ giúp.

Nhưng, đại bộ phận đích trung tâm đệ tử đều là khí đan kỳ đích tu vi, lấy hiện giờ Diệp Khôn đích thực lực, cũng không khí đan kỳ tu vi sĩ đối thủ.

Bất quá, Diệp Khôn tổng có một loại dự cảm, lúc này đây Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn hành trình, hắn hội lại cùng Tiền Hằng chống lại, lúc này, rời xa tông môn, không hề có môn quy trói buộc, tuyệt đối sẽ vâng người chết ta sống đích cục diện!

"Tiền Hằng, hy vọng người vận khí tốt điểm, đừng nửa lác đan đích thời điểm gặp gỡ ta!" Diệp Khôn thần nhiên nói, trong mắt, sát khí lóe ra.

...

Yên lặng không sai biệt lắm một vòng thời gian, chủ yếu có một số việc đỉnh áp lực cũng đỉnh rồi rã, hơn nữa thư giữa cũng đang ở áp lực khổ tu, đôi mới vẫn thượng không đến.

Bất quá ngày mai cường đầy, tự một câu: bùng nổ, ta muốn bùng nổ!! Ngày mai canh ba, nếu là có thể thượng chu điểm bảng, canh bốn!

Hy vọng chư quân có thể giúp ta tìm về tình cảm mãnh liệt, cảm ơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 99: Sư Thử

Bản Convert

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Khôn liền đứng dậy thu thập xong phòng, ly khai Chiến Hùng Viện.

Dọc theo đường đi, Diệp Khôn phát hiện phục sư thành tựa hồ trở nên lạnh lùng rất nhiều, ngày xưa vô cùng náo nhiệt đích trên quảng trường, cũng chỉ có thể nhìn đến vài tên đệ tử cùng hắn đang hướng tới Cống Hiến Các vội vàng tiến đến.

"Xem ra thật đúng là giống như sư huynh theo như lời, hiện giờ phục sư bên trong thành đại bộ phận đệ tử đều tiến đến Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn làm nhiệm vụ."

Diệp Khôn trong lòng nghĩ, rất nhanh tự đi tới cống hiến các ngoại, khi cách ba tháng, lại đến chỗ này, Diệp Khôn trong lòng đối Tiền Hằng đích hận cũng là càng ngày càng sâu!

"Sư đệ!"

Một tiếng tiếng la đem Diệp Khôn theo suy nghĩ giữa kéo lại, Diệp Khôn quay đầu lại, đã thấy Vương Nghị bước nhanh đi tới.

"Sư đệ tới cũng thật sớm, đi thôi, đi vào lĩnh nhiệm vụ." Vương Nghị cũng không nói thêm cái gì, lập tức đi vào cống hiến các trong vòng.

Cổng hiến các rất lớn, ước chừng có hai cái Luyện Khí Các lớn như vậy, bất quá lúc này, cổng hiến các bên trong chỉ có hơn mười người đệ tử tập năm tập ba tụ cùng một chỗ, phần lớn vây quanh ở dựa vào hữu địch nhất bức tường trước mặt.

Này mặt trên tường, lộ vẻ đủ loại đích ngọc bài, này đó ngọc bài phía trên phần lớn đều trình hoàng, lục hai màu, cũng có chút ít màu xanh, màu lam hay là vàng Tử Sắc đích ngọc bài.

Mà ở bên trái trên tường, còn lại là lộ vẻ một quả khối màu đỏ cùng màu cam đích ngọc bài.

"Đây là nhiệm vụ tường, toàn bộ nhiệm vụ đều bắt tại trên tường, bên phải vắng nội môn đệ tử cùng trung tâm đệ tử mới có thể làm đích nhiệm vụ, muốn hiểu biết nhiệm vụ, chỉ cần phóng thích thần thức bao vây ngọc bài, có thể hiểu biết ngọc bài thượng chỗ ghi lại đích tin tức ." Vương Nghị cười nói.

Diệp Khôn lúc này vận khởi thần thức, xâm nhập một khối màu vàng ngọc bài bên trong, rất nhanh, một hàng chữ viết liền trực tiếp di động hiện tại hắn trong đầu.

"Hoàng cấp tông môn nhiệm vụ: Luyện Khí Các nhị tầng bồi bản một tháng, nhiệm vụ thưởng cho: hai mươi điểm tông môn cống hiến điểm."

Thì ra là thế!

Diệp Khôn cảm thấy hiểu rõ, lại nhìn nhìn mặt khác ngọc bài, rất nhanh liền hiểu được trong đó huyền bí.

"Bình thường trong lời nói, người nếu là coi trọng cái gì nhiệm vụ, có thể lúc này lĩnh, đến lúc đó chỉ cần đi tiền phương quỳ dâng ký, cho dù đón đi nhiệm vụ ."

Như vậy nói xong, Vương Nghị hướng tới một đồng ngọc bài đưa tay nhất dẫn, hai khối màu xanh ngọc bài liền lạc ở trong tay hắn, giao cho Diệp Khôn một khối sau, hắn liền hướng tới quỳ chỗ đi đến.

"Này ngọc bài đó là thảo phạt Phong Tuyết sơn mạch yêu thú nhiệm vụ , tuy nói còn có một chút thủ thành nhiệm vụ hoặc là bảo hộ dân chúng đích nhiệm vụ, nhưng chúng ta chỉ có hai người, làm này đó nhiệm vụ nếu không dễ dàng bị mặt khác đoàn đội bó tay bó chân, nhưng lại sẽ bị những người đó nhiều đích đoàn đội bắt được tông môn cống hiến điểm đích đầu to, xa không bằng trực tiếp liệt sát yêu thú rõ ràng." Vương Nghị vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh sẽ đến quỳ trước mặt, cầm trong tay ngọc bài cùng thân phận bài giao cho quỳ giết đích một gã lão giả.

"Vương sư đệ, không nghĩ tới người cũng sẽ làm nhiệm vụ này, chỉ là của người đoàn thể nhân thủ có chút thiếu gia a." Lão giả kia vừa nhấc đầu, nhìn đến Vương Nghị, cười cười, chợt vừa thấy Diệp Khôn, cau mày nói: "Vị sư đệ này nhìn không quen mặt a."

"Gặp qua sư huynh, này vắng thân phận của ta bài." Diệp Khôn học Vương Nghị đem vậy ngọc bài cùng thân phận bài đưa cho lão giả.

"Uh? Diệp Khôn!" Lão giả vừa thấy Diệp Khôn thân phận bài, nhất thời thất thanh kinh hô.

Nguyên bản Cổng Hiến Các bên trong vậy hơn mười người tu sĩ chính muốn tiến lên tìm Vương Nghị cùng Diệp Khôn bắt chuyện, xem ra vắng chuẩn bị lập hai người bọn họ tạo thành một cái tiểu đoàn thể đang hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nghe đến già người kinh hô, những người này nhất thời nhất tề dừng bước lại.

"Diệp Khôn? Hắn chính là cái kia cự tuyệt gia nhập Dẫn Nhân Quân phe phái đích Diệp Khôn?"

"Xem ra sẽ không sai , nghe nói lúc ấy chính là Vương Nghị ra tay giúp trợ Diệp Khôn đích."

"Tính tính thời gian, không sai biệt lắm ba tháng , xem ra chính là hắn ."

Vậy mười mấy người tiểu đoàn thể thấp giọng nói chuyện với nhau một phen sau, phía trước chuẩn bị tiến lên bắt chuyện đích hai người lại nhất tề lui trở về.

Thấy như vậy một màn, Diệp Khôn không khỏi cười khở sở sờ cái mũi, đối bên cạnh Vương Nghị nhún vai.

Mà lão giả kia hiển nhiên cũng không có tiếp tục cùng Vương Nghị bắt chuyện đích tâm tư, qua loa đem hai khối ngọc bài đặt ở một quả ngọc Giản thượng đảo qua, chợt đem ngọc bài giao cho hai người.

"Cầm đi, hiện giờ ta Ngự Thú Tông ở Xích Viêm quận tây nam bộ các Đại Thành trấn đều thiết hạ liên lạc chỗ, các người tới đó đưa tin lúc sau, hội linh đến một quả yêu hồn bài, các người tự tay đánh chết yêu thú lúc sau có thể dùng này bài hấp thu yêu hồn, đến lúc đó dùng này bài tại kia chút liên lạc chỗ trực tiếp đổi lấy tông môn cống hiến điểm"

Lão giả nói xong, thế nhưng làm trò Diệp Khôn mặt nhắc nhở Vương Nghị: "Vương sư đệ, đừng trách sư huynh không nhắc nhở người, tốt nhất vẫn là ly tiểu tử này xa một chút, phải biết rằng Tiền Hằng chính là thả ra nói..."

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở , ta Vương Nghị kết bạn với ai, còn không cần Tiền Hằng làm chủ!"

Vương Nghị lạnh lùng cười, trong nháy mắt, trên người thế nhưng mạnh xuất hiện ra một cỗ thế gia đệ tử độc hữu chính là khí chất, nhất thời làm cho lão giả còn lại nửa câu nói trực tiếp ế đi xuống.

"Chính người hiểu được là tốt rồi." Lão già bĩu môi, liền không hề để ý tới Diệp Khôn cùng Vương Nghị.

"Đi thôi."

Vương Nghị nhìn thoáng qua một bên mặt không chút thay đổi coi như không có nghe đến vừa rồi nói bình thường đích Diệp Khôn, lắc đầu cười khổ nói.

Bất quá, hai người vừa ly khai Cống Hiến Các, Diệp Khôn liền chú ý đến phía sau vậy một đám người giữa vài người lén lút ly Cống Hiến Các, hướng tới xa xa đi đến.

"Hừ!" Diệp Khôn khoe miệng, gọi lên một tia thị huyết tươi cười, nhìn xem một bên Vương Nghị âm thầm kinh hãi.

Bất quá, Vương Nghị cũng không nói thêm gì, mang theo Diệp Khôn đi ra phục sư thành lúc sau, cũng là dừng bước lại.

"Sư huynh, chúng ta một hồi kỳ mã đi Xích Viêm quận tây nam bộ?" Diệp Khôn tò mò hỏi.

Phong Tuyết son mạch ở vào Xích Viêm quận tây nam bộ, Ly Ngự Thú Tông cũng có mấy trăm công dậm lộ trình, cho dù ngày đêm không ngừng kỵ mã chạy đi, cũng cần một vòng nhiều thời giờ.

"Sư đệ nói đùa." Vương Nghị nghe vậy, không khỏi thất thanh cười nói: "Xem ra sư đệ đối tu tiên giới đích hiểu biết phần lớn còn là đến từ ở tại 《 Cảnh Châu 》 đi, tuy nói phi hành vãng Kim Đan kỳ tu sĩ mới có thể có được đích năng lực, nhưng đối chúng ta này đồ trúc cơ tu sĩ mà nói, cũng có tay của mình đoạn."

Nói xong, Vương Nghị đưa tay vỗ bên hông, Diệp Khôn theo nhìn lại, chỉ thấy Vương Nghị bên hông lộ vẻ hai cái gói to, một cái tự nhiên là trữ vật túi gấm, mà người, tắc là một nắm tay lớn nhỏ đích gói to.

Vương Nghị đem này gói to gỡ xuống, nhẹ nhàng vỗ, chỉ thấy một đầu thật lớn đích hùng ưng bỗng nhiên xuất hiện.

Này hùng ưng cả vật thể màu đen, duy độc ưng uế bày biện ra một loại màu ngân bạch sáng bóng, đúng là nhất phẩm yêu thú Bạch Uế Ưng!

Hơn nữa này đầu Bạch Uế Ưng xa so với bình thường đích Bạch Uế Ưng phải lớn rất nhiều, một đôi cánh chim dài chừng tứ năm trượng, trên lưng rộng lớn, đủ để cất chứa tứ năm người đồng thời cười.

"Linh thú!" Diệp Khôn kinh hô ra tiếng.

"Không tồi, đúng là linh thú, sư đệ về sau có tông môn công hiến điểm, cũng có thể đi mua một đầu linh thú, như là ta đây đầu ‘ Bạch Uế Ưng ’ bất quá nhất phẩm linh thú, chỉ cần năm trăm tông môn công hiến điểm có thể mua được, tuy rằng không có gì sức chiến đấu, nhưng tầm thường đi ra ngoài làm nhiệm vụ, thay đi bộ đều là rất tốt đích." Vương Nghị cười nói: "Đi, đi lên đi."

Diệp Khôn thật cẩn thận hiện lên Bạch Uế Lưng chim ưng bộ, đây là lần đầu tiên cười linh thú.

"Đi thôi!"

Vương Nghị ra lệnh một tiếng, Bạch Uế Ưng thật lớn đích cánh mạnh vỗ, chung quanh hình thành một đám thật lớn khí xoáy tụ, rất nhanh, liền mang theo Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người thẳng hướng tận trời.

Tiếng gió gào thét, đánh vào trên mặt, Diệp Khôn qua tốt một chút lúc này mới thích ứng, đang muốn há mồm, chỉ cảm thấy một cổ phong kính nhảy vào trong miệng, sang đặc hần thẳng ho khan.

Vương Nghị nhìn đến Diệp Khôn như vậy chật vật bộ dáng, không khỏi cười to nói: "Diệp sư đệ, thói quen là tốt rồi, này tốc độ đều không phải là ‘ Tiểu Bạch ’ cực hạn tốc độ, bất quá cho dù như thế, một ngày có thể đến tây nam mặt."

Diệp Khôn cười khổ lắc đầu, xem ra còn nhu quen thuộc một thời gian ngắn a, bất quá vừa nghĩ tới hần về sau mua như vậy một đầu linh thú, muốn trở lại nam bộ hai mươi quốc cũng là hai ba ngày chuyện tình, nhất thời đối kiếm thủ tông môn công hiến điểm càng thêm mong đợi.

Nhưng, nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng sư rống.

"Uh?"

Diệp Khôn quay đầu lại, đồng tử cũng là rồi đột nhiên co rút lại, chỉ thấy này phía sau, một đầu sư thân ưng thủ, sau lưng một đôi cánh chim ước chừng so với Bạch Uế Ưng lớn hơn gấp đôi đích thật lớn yêu thú chính lấy một loại cực nhanh đích tốc độ hướng tới bên này đuổi theo mà đến!

"Sư Thử!" Nhìn đến này đầu yêu thú, Vương Nghị cũng mất lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Chết tiệt, không nghĩ tới Tiên Hạng thế nhưng tại đây để lại chuẩn bị ở sau!" Vương Nghị hung hăng mắng một câu, không khỏi có chút đau đầu, Sư Thử chính là tam phẩm linh thú, nếu không tốc độ nếu so với này Bạch Uế Ưng khoái thượng mấy lần, nhưng lại có thể chiến đấu, nhất là không trung chiến đấu, hần này đầu không có gì sức chiến đấu đích Bạch Uế Ưng căn bản không phải Sư Thử đối thủ.

Mà như vậy một đầu tam phẩm linh thú, giá cả cũng cực kỳ khủng bố, ít nhất phải kể tới ngàn tổng môn cống hiến điểm, toàn bộ nội môn, cũng chỉ có Dẫn Nhân Quân phe phái giữa cái kia nổi danh bại gia tử mới ở nhập môn tri thức bằng vào tam khối nhập môn ngọc bài đổi lấy một đầu!

"Quả thực đến đây sao?" Tương đối ở tại Vương Nghị đích phần nộ, Diệp Khôn cũng là cực kỳ bình tĩnh.

Tuy nói cùng Tiền Hằng chỉ giao thủ quá một lần, nhưng hắn biết rõ, Tiền Hằng người này tuyệt đối là cái trùng mắt tất báo đích tiểu nhân, người như vậy, không có khả năng biết rõ hắn ba tháng người kế nhiệm vụ lệnh cấm giải trừ lại cái gì cũng không làm đích.

Vậy Sư Thử tốc độ cực nhanh, phía trước còn là một điểm đen nhỏ, rất nhanh tựu cách Diệp Khôn hai người không đủ trăm trượng, mà lúc này, Diệp Khôn cũng thấy rõ Sư Thử phía sau lưng ngồi đích sáu gã tu sĩ.

Trong đó năm người, Diệp Khôn đều chưa thấy qua, nhưng ngồi ở phía trước nhất đích một người, tay cầm quạt lông, lộ vẻ một đôi linh khí vòng tai, trên người lại treo đầy các loại linh khí trang sức, đúng là lúc trước đi theo Tiền Hằng phía sau đối Diệp Khôn châm chọc khiêu khích đích mấy người một trong.

"Vương sư huynh, đi xuống trước đi." Diệp Khôn bình tĩnh đích trong thanh âm lộ ra một cỗ nồng đậm sát ý.

Vương Nghị nghe vậy trong lòng rung mình, vỗ nhẹ nhẹ chụp "Tiểu Bạch", chỉ thấy vậy Bạch Uế Ứng thân mình một bên, chậm rãi hàng roi trên mặt đất phía trên.

Diệp Khôn cùng Vương Nghị chân trước mới từ bạch uế ưng thượng nhảy xuống tới, đầu kia Sư Thử, cũng là đã muốn đi tới hai người đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 100: Lực Phá Vạn Pháp

Bản Convert

Thật lớn đích cánh che trời che lấp mặt trời, cơ hồ đem ánh mặt trời đều che khuất, mà Sư Thử phía trên, tên kia tay cầm quạt lông đích tu sĩ cười ha ha: "Diệp Khôn, không nghĩ tới người thế nhưng còn dám Ly Ngự Thủ Tông, nếu là người an an ổn ổn ở Ngự Thủ Tông bên trong làm nhiệm vụ, có lẽ chúng ta còn không dám đối với người ra tay, nhưng người thế nhưng ly khai, hôm nay, tựu công đạo ở trong này đi!"

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Vương Nghị, trong mắt toát ra một tia thật sâu đích ghen tị vẻ.

Hắn vốn là nhà giàu mới nổi, cuối cùng khó chịu đích chính là Vương Nghị bức này nhà giàu có thể gia đệ tử, bất quá hắn biết rõ, mục tiêu lần này vắng Diệp Khôn.

"Vương sư huynh, người nếu thông minh, nhanh lên như vậy rồi đi!"

"Hừ, Trình Hóa Long, các người nếu dám đảm đương của ta đối mặt phó Diệp Khôn, định vâng đánh giết người mặt khẩu đích chủ ý, ta cho dù chuẩn bị ly khai, các người hội cứ như vậy thả ta sao?" Vương Nghị châm chọc nói.

"Người..."

Trình Hóa Long đang muốn phản bác, phía sau hắn một gã thân màu đen trường bào, có vẻ mặt đại hồ tử đích trung niên tu sĩ cũng là phát ra một tiếng hùng hậu đích tiếng cười to: "Không cần nhiều lời, ai, Vương Nghị, ta ghét nhất bị đích, chính là người quá mức thông minh điểm ấy."

Nói xong, đại hồ tử trung niên nam tử theo Sư Thử phía trên nhảy xuống, chợt, mặt khác năm người cũng lần lượt nhảy xuống Sư Thử, mà Trình Hóa Long ở nhảy xuống Sư Thử lúc sau, còn xuất ra linh thú túi đem Sư Thử thu hồi.

Sáu người phân tán đứng lại, ần ần đem Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người vây vào giữa.

"Diệp sư đệ, phải cẩn thận, người này tên là Bành Thanh, Khí Phách Kỳ tam trọng tu vi, tu luyện chính là chuẩn ngũ phẩm chiến kỹ 《Hàng Yêu Thủ》, này chiến kỹ tổ lấy lực lượng thật lớn nổi tiếng." Vương Nghị nhìn đến vậy đại hồ tử trung niên nam tử, trong mắt nhất thời lộ ra một chút cẩn thận vẻ.

"Còn tại vội vàng giới thiệu sao, một khi đã như vậy, chúng ta cũng không phương chờ một chút đi." Đại hồ tử trung niên tu sĩ bên cạnh, một gã nhìn qua hơi có vẻ nhỏ gầy đích tu sĩ nhẹ nhàng cười, dùng hơi trêu chọc cùng châm chọc đích ngữ khí nói.

Người này tu sĩ diện mạo nhìn đỉnh bình thường đích, nhưng toàn thân mang theo một cỗ phiêu dật đích khí chất, phải là đã bị tu luyện chiến kỹ đích ảnh hưởng, Diệp Khôn nhìn hắn phảng phất có loại nhìn một con giương cánh tiên hạc lỗi giấc ngủ.

"Tần Vũ Quân, đồng dạng vâng Khí Phách Kỳ tam trọng tu vi, tu luyện đích chiến kỹ vâng tứ phẩm chiến kỹ 《Hạc Triển Sí》, tuy nói này chiến kỹ cũng

không tính xuất sắc, nhưng hấn đem này chiến kỹ tu luyện tới ‘Thú Ý’ cảnh giới đích đỉnh, sáu người này giữa, cuối cùng hấn là cẩn thận đích chính là hai người này.” Vương Nghị nhều này nói, hấn hiện tại không khỏi có chút đau đầu, dù sao hai người này đều là Khí Phách Kỳ tam trọng tu vi, nếu là một trong số đó, hấn có nắm chắc có thể chiến thắng, nhưng hai người liên thủ trong lời nói...

"Hừ, động thủ đi, miễn cho đêm dài lắm mộng!" Trình Hóa Long lạnh lùng cười, trực tiếp đem quạt lông thu lên, toàn thân, pháp lực cuộn cuộn, mà trên người hấn vậy giắt đích các loại linh khí, cũng tản mát ra các màu sáng bóng.

Nhưng, hấn đang muốn ra tay, chỉ thấy Diệp Khôn nhẹ nhàng khoát tay áo.

"Vương sư huynh, người tự đứng ở một bên hãy chờ xem."

"Diệp Khôn!" Vương Nghị nghe vậy kinh hãi, đã thấy Diệp Khôn thi thi nhiên đi ra, trên người của hấn, pháp lực bắt đầu khởi động, hóa thành cuộn cuộn ngọn lửa.

"Thật đúng là kiêu ngạo đích tiểu tử!" Trình Hóa Long nghe vậy, khoe miệng không khỏi hơi hơi run rẩy, năm người kia đích sắc mặt đồng dạng có chút nhục nhã.

"Người đã vội và suy nghĩ, vậy trách không được ta!"

Đại hồ tử trung niên nam tử hiển nhiên tính tình cực kỳ táo bạo, nghe được Diệp Khôn trong lời nói, cái trán phía trên hiện ra mấy sợi gân xanh, một tiếng quát lớn, thân hình cao cao nhảy lên.

"Hàng Yêu Thủ!"

Pháp lực bắt đầu khởi động, hội tụ bàn tay, hóa thành một con che trời lớn trào, đổ ập xuống hướng tới Diệp Khôn bắt giữ xuống dưới!

Không hổ là lấy lực lượng kinh người trừ danh đích Hàng Yêu Thủ, này nhất thi triển ra đến, Diệp Khôn rõ ràng cảm giác chung quanh không khí đều có một chút đọng lại, mà hấn dưới chân mặt đất, lại xuất hiện một tia đa nê đích dấu vết!

Mà ngay tại Bành Thanh ra tay đích đồng thời, Tần Vũ Quân cũng ra tay, hai tay của hấn giương lên, pháp lực hội tụ bàn tay, hình thành một đôi giống nhau tiên hạc đích cánh chim, nhẹ nhàng một cái, cả người nhất thời lẳng không nhảy lên, trên không trung một cái xoay quanh, đi thẳng tới Diệp Khôn phía sau, song tay run lên, vậy một đôi cánh chim nhất thời hóa thành hàng vạn hàng nghìn bạch vũ, hướng tới Diệp Khôn phía sau lưng đánh đi!

"Thiên Hạc Vũ!"

Hai người một trước một sau, cơ hồ phong ngăn chặn Diệp Khôn toàn bộ đường đi, mà hai gã khí phách tam trọng tu sĩ đồng thời ra tay, bức này uy lực, tự nhiên làm cho người ta sợ hãi!

Nhưng, đôi mắt hai người gần trong gang tấc đích công kích, Diệp Khôn, cũng là nở nụ cười!

Từ tấn cấp Khí Phách Kỳ lúc sau, hấn còn không có thi triển quá gì chiến kỹ, càng miễn bàn cùng người giao thủ, hiện giờ hấn đối tự thân thực lực, chỉ có một đại khái đích nhận tri.

Những người này bản thân đưa lên cửa, vừa lúc làm đá thử vàng, xem hấn hiện giờ đích thực lực rốt cuộc đạt tới cái dạng gì đích trình độ!

Diệp Khôn mạnh ngẩng đầu, nhìn đỉnh đầu vậy che trời lớn trào, khoe miệng gọi lên một tia thị huyết tươi cười, chợt, tay phải nắm tay, pháp lực biến thành ngọn lửa phun phát mà ra, hội tụ nắm tay phía trên!

Tinh hồng như máu đích ngọn lửa đưa hấn nắm tay bao vây ở bên trong, chợt, hấn đối này đỉnh đầu lớn trào, một quyền đánh ra!

"Hừ, không biết tự lượng sức mình đích tiểu tử, cũng dám cùng ta đối hợp lực lượng!"

Giữa không trung, Bành Thanh bị Diệp Khôn đích hành động khí vui vẻ, hấn không nghĩ tới, Diệp Khôn thế nhưng không coi ai ra gì tới rồi bức này trình độ, trong mắt sát khí bắt đầu khởi động, cả người pháp lực điên cuồng trào ra, vậy che trời lớn trào nhất thời biến thành có thốt cười to, giống như lớn son bàn đè ép xuống dưới!

Hấn muốn cho Diệp Khôn biết, đây là kiêu ngạo đích đại giới!

Ngay sau đó, lớn trào cùng Diệp Khôn đích nắm tay mạnh va chạm, nguyên bản về mặt tự tin đích Bành Thanh sắc mặt lập tức thay đổi.

Hấn cảm giác lớn trào phía trên, mạnh truyền đến nhất cỗ kinh khủng tới cực điểm đích lực lượng, cỗ lực lượng này, cơ hồ có thể đem hấn sinh sôi đánh bạo!

Bất quá, lúc này hấn còn muốn thu tay lại, đã muốn đã muộn!

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, Diệp Khôn đỉnh đầu, vậy thốt lớn nhỏ đích lớn trào bị hấn một quyền trực tiếp đánh bạo, mà Diệp Khôn nắm tay cũng là chút

không giảm, thật mạnh oanh ở Bành Thanh bàn tay phía trên!

"Ca sát —— "

Xương cốt vỡ vụn đích tiếng vang truyền đến, Bành Thanh toàn bộ tay phải trực tiếp ở Diệp Khôn một quyền dưới nỗ mạnh mở ra, bất quá hấn dù sao cũng là khí phách tam tầng tu sĩ, cước bộ chợt lóe, bứt ra mau lui!

Một quyền, chính là một quyền, đều là Khí Phách Kỳ đích Bành Thanh tay phải trực tiếp báo hòng!

Đây là Diệp Khôn không có sử dụng gì chiến kỹ đích tình huống dưới!

Lực lượng!

Lực lượng tuyệt đối!

Diệp Khôn khoe miệng bị bắm một tia châm chọc tươi cười, hiện giờ lực lượng của hấn ước chừng có lực vạn cân, Bành Thanh thế nhưng còn dám cùng hấn đối hợp lực lượng, quả thực là đang tìm chết!

Mà lúc này, Diệp Khôn sau lưng, vậy đầy trời "Thiên Hạc Vũ" đã đến, chỉ nghe liên tiếp "Vèo" tiếng vang lên, Diệp Khôn quanh thân pháp lực hộ thuẫn tại đây Thiên Hạc Vũ dưới nhất thời vỡ nát, ngay sau đó, vậy đầy trời pháp lực biến thành hạc vũ thật mạnh đánh vào Diệp Khôn trên người.

"Oanh oanh oanh!"

Liên tiếp kim thiết va chạm đích tiếng vang lên, này Thiên Hạc Vũ cứ như vậy đánh vào Diệp Khôn phía sau lưng, thế nhưng giống như đánh vào ngàn tảng thiết bản phía trên, bộc phát ra từng đợt hỏa hoa!

"Này, điều này sao có thể!"

Tần Vũ Quân thất thanh kinh hô, trong mắt tràn đầy không thể tin.

Lúc này, vừa mới ở một bên áp trận đích Trình Hóa Long bốn người cùng Vương Nghị đã sớm xem trọn tròn mắt, đối mặt Bành Thanh cùng Tần Vũ Quân hai người liên thủ, Diệp Khôn thế nhưng ngay cả chiến kỹ đều không có sử dụng.

Mà lúc này, Bành Thanh chặt đứt một tay, mà Tần Vũ Quân đích chiến kỹ lại không đối Diệp Khôn tạo thành bất cứ thương tổn gì!

"Này... Này quái vật!"

Trình Hóa Long trong mắt toát ra một chút ý sợ hãi, bất quá vừa nghĩ tới Tiền Hằng đối hấn đích nhận lời, nhất thời hung ác tâm, giận dữ hét: "Cùng tiến lên!"

Nhưng, hấn nói còn mới ra khẩu, chỉ thấy Diệp Khôn quanh thân ngọn lửa lại tăng vọt, tam con ngọn lửa cái đuôi, mạnh thoát ra, hỏa vĩ thẳng hướng phía chân trời, theo gió lay động túm!

Cực mạnh tam vĩ trạng thái, mở ra!

Khí Phách Kỳ đích tu vi, làm cho hấn tam vĩ trạng bị liên tục thời gian đạt tới nhất chén trà nhỏ đích thời gian, mà ở tam vĩ trạng thái thêm vào dưới, vốn trụ không bỏ tới cực điểm đích lực lượng, lại tăng vọt!

"Các ngươi cũng dám truy ta đến nơi đây, như vậy, hôm nay tự đều ở tại chỗ này đi!"

Diệp Khôn trong mắt thiêu đốt thị huyết đích ngọn lửa, cùng Thao Thiết huyết mạch tiến thêm một bước Dung Hợp lúc sau, trên người của hấn cũng không khỏi lay động thượng nhất mật yêu khí, vậy một đôi như máu bản đồ bùng đích hai mắt, hết sức tà dị!

Ngay sau đó, hấn cước bộ vừa động, một cái bước xa, liền đã muốn đi tới Trình Hóa Long đích trước người!

"Đi tìm chết!"

Trình Hóa Long quá sợ hãi, chỉ thấy trên người hấn lộ vẻ đích các loại linh khí trạng sức tàn mát ra các loại linh quang, ngay sau đó, hấn liền phải thúc dục trong đó trận pháp giữa ẩn chứa đích chiến kỹ, một chiêu này, cũng làm cho hấn ở đối mặt cùng giai tu sĩ là lúc, thường thường mọi việc đều thuận lợi!

Nhưng, Diệp Khôn đích cánh tay mạnh tìm hiểu, giống như một vòng huyết sắc trắng rằm, từ đuôi đến đầu, hấn trước người này linh quang vừa tiếp xúc lửa này diễm, nhất thời tầng tầng thoát phá, ngay sau đó, Diệp Khôn bàn tay trực tiếp thứ phá trên người hấn vậy kiện bóng đen trường bào, đâm vào lồng ngực của hấn!

Thẳng thâu phía sau lưng!

Trình Hóa Long mũi chân kiễng, cả người cơ hồ bắt tại Diệp Khôn đích trên tay, mà hấn phía sau lưng, Diệp Khôn tìm hiểu đích bàn tay phía trên, nắm

chặt một lòng bản!

Nhất chiêu, phải giết!

Một gã Khí Phách Kỳ tu sĩ, cứ như vậy bị Diệp Khôn thuận giây!

"Yêu... Yêu quái!" Trình Hóa Long bên cạnh, một gã tu sĩ hoảng sợ địa há to mồm ba, trong miệng phát ra một tiếng kiết tử bên trong đích gào thét, bàn tay vỗ, giống như hai lớn hùng chi trào, hướng tới Diệp Khôn vào đầu chụp được.

《Đại Địa Cự Hùng Chiến Kỹ》, tứ phẩm chiến kỹ!

Cửa này chiến kỹ, lúc trước Ngô Huy liền thi triển quá, kết quả thua ở Trần Thánh Phu chính là thủ hạ, bất quá trong đó uy thế Diệp Khôn trả hết nợ sở nhớ rõ.

Chẳng qua, người này tu sĩ sớm đã bị Diệp Khôn dọa phá mặt, ngay cả cửa này chiến kỹ đích ngũ thành uy lực cũng chưa phát huy ra đến.

Diệp Khôn khoe miệng bị bám một tia khinh thường đích cười lạnh, nhẹ nhàng vung thủ, Trình Hóa Long đích thi thể trực tiếp bị ném ở một bên, chột, hấn cước bộ thật mạnh đạp trên mặt đất.

"Thình thịch!"

Tam vĩ trạng thái mở ra lúc sau, Diệp Khôn tiếp cận mười vạn cân đích khủng bố lực đạo, thật lớn đích lực lượng quán thấu mặt đất, chung quanh đại địa, nhất thời run lên.

Đại địa chiến hùng chiến kỹ, vốn là sống yên ở tại đại địa phía trên, cuồng bạo vô cùng, nhưng Diệp Khôn một cước này, cũng là trực tiếp xuyên thấu qua mặt đất, đem người này tu sĩ cả người lực lượng đánh tan!

lực phá vạn pháp!

Vậy tu sĩ chỉ cảm thấy cả người khí thế nhất tiết, trong mắt sợ hãi vẻ càng tăng lên, Diệp Khôn một tay giống nhau, nhất chiêu Hỏa Hồ giờ vuốt xẹt qua cổ của hắn.

"Phốc!"

Máu phun, tốt đầu cao bay cao khỏi.

Nhưng, Diệp Khôn cũng không dừng lại chỉ giết chóc, cước bộ vừa động, từng bước liền khóa đến một khác danh tu sĩ trước người...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 101: Hàng Phục Sư Thứu

Bản Convert

Giết chóc ở tiếp tục, liên quan Trình Hóa Long cùng nhau, bốn gã Khí Phách Kỳ tu sĩ, hơn mười tức lúc sau, đã muốn hóa thành tứ cổ thi thể!

Tần Vũ Quân cùng Bành Thanh hai người thấy như vậy một màn, sớm đã hồn phi phách tán - hồn vĩa lên mây!

Hai người căn bản không nghĩ tới Diệp Khôn thực lực thể nhưng khủng bố đến bậc này trình độ, cho dù là khí hải kỳ tu sĩ, cũng vô pháp nhẹ nhàng như vậy tự đưa bọn họ toàn bộ đều giải quyết!

"Chạy!"

Hai người liếc nhau, đồng thời hướng tới hai cái phương hướng chạy tới!

"Diệp sư đệ, người truy Tần Vũ Quân, Bành Thanh giao cho ta!"

Một bên Vương Nghị cũng tỉnh ngộ lại, tuy rằng hắn cũng bị Diệp Khôn tàn nhẫn thủ đoạn chỗ khiếp sợ, nhưng hắn dù sao cũng là Bình Thủy Vương thị đệ tử, giống hần loại này thứ ra đệ tử, muốn ở đại gia tộc giữa sinh tồn cũng là cực kỳ khó khăn, các loại sinh tử chém giết trải qua lại sở bất thắng sở, tự nhiên cũng rõ ràng, này tuyệt đối không phải mềm lòng đích thời điểm.

Nếu là sáu người này giữa có một nhân đem về tông môn, đem hôm nay việc báo cáo đi lên, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

"Phải một cái bắt lưu!"

Diệp Khôn ý tưởng cùng hần, cước bộ vừa động, thẳng truy Tàn Vũ Quân, Tàn Vũ Quân tu luyện đích dù sao cũng là lấy phiêu dật Linh Động trứ danh đích 《Hạc Triển Sĩ》, song chương mở ra, giống như một đôi hạc vũ, ở nhánh cây trực tiếp mượn lực lướt đi, thân hình phiêu dật vô cùng.

"Diệp Khôn, hôm nay việc, ta tất hội chi tiết bẩm báo sư môn, giết chết bốn gã đồng môn đệ tử, người nhất định phải chết, Giới Luật Các trưởng lão sẽ không bỏ qua của người, hần sẽ làm người thường đến thế gian các loại khổ hình!"

Tàn Vũ Quân một bên ở trên cây lui đi, một bên buông ngoan nói, hần rõ ràng, lúc này nói cái gì nữa cầu xin tha thứ trong lời nói cũng chưa dùng, chỉ có mượn này đến nhiều loạn Diệp Khôn tâm thần, đào thoát đuổi giết.

Đáng tiếc, hần cũng không biết, Diệp Khôn có thể theo nam bộ hai mươi quốc chính là một cái tiểu quốc đi cho tới bây giờ vị trí, tâm chí chi kiên nghị viễn siêu thường nhân, nghe nói như thế gần cười bỏ qua.

Bất quá, người này gọi tới gọi lui thật sự chán ghét!

Diệp Khôn ngừng đầu, nhìn Tàn Vũ Quân, trong mắt sát khí phụt ra, thần thức mạnh đem Tàn Vũ Quân hoàn toàn tập trung.

Chênh lệch đến bản thân bị Diệp Khôn thần thức tập trung, Tàn Vũ Quân cũng quá sợ hãi, ý đồ dụng thần thần thức thoát khỏi Diệp Khôn đích tập trung, nhưng thử một lần dưới, hần không khỏi hoảng sợ, bởi vì hần căn bản không thể thoát khỏi Diệp Khôn đích thần thức tập trung!

Tuy nói nói như vậy Khí Phách Kỳ nhất tầng thần thức so ra kém Khí Phách Kỳ tam trọng, nhưng trải qua cửu hương đường hồn mộc uẩn đường ba tháng, Diệp Khôn thần thức cũng có thật lớn tăng lên, so với chi Tàn Vũ Quân chi cao hơn chứ không thấp hơn.

"Gặp!"

Tàn Vũ Quân hoảng sợ quay đầu lại, đã thấy Diệp Khôn bỗng nhiên đứng lại, ngay sau đó, hai tay của hần phía trên ngọn lửa bắt đầu khởi động, hóa thành một con chi lớn trào!

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

Diệp Khôn một tiếng quát lớn, xa xa hướng tới Tàn Vũ Quân chém ra hơn mười nói lớn trào, đầy trời Hỏa Hồ lớn trào bay thẳng đến Tàn Vũ Quân phóng đi!

"Chết tiệt!"

Tàn Vũ Quân thảm máng một tiếng, song giờ tay lên, đầy trời hạc vũ hướng tới Diệp Khôn phóng xuất ra đích lớn trào nghênh liễu thượng khứ.

Tuy nói chính là cùng Diệp Khôn đoạn trong thời gian ngắn giao thủ, nhưng Tàn Vũ Quân lại rõ ràng, Diệp Khôn cường tự cường ở hần đích thân thể, người này đích thân thể, quả thực chỉ có thể dùng biến thái để hình dung.

Nhưng Diệp Khôn đích pháp lực, lại như trước chính là Khí Phách Kỳ tu vi, hần phía trước phóng thích đích "Thiên Hạc Vũ" dễ dàng đã đem Diệp Khôn pháp lực vòng bảo hộ đánh nát chính là rõ ràng nhất căn cứ chính xác theo.

Tên gia hỏa như vậy, chính diện giao phong, đích xác có được thực lực cường đại, nhưng viễn trình phóng thích chiến kỹ, pháp lực không thể cùng lực lượng thông hiểu đạo lý, thực lực cơ bản tương đương là một Khí Phách Kỳ tu sĩ mà thôi!

Nhưng, ngay sau đó, Tàn Vũ Quân đích đồng tử chợt trùng đặc tròn xoe.

Chỉ thấy vậy một con chi ngọn lửa lớn trào, thể nhưng trực tiếp đưa hần đích "Thiên Hạc Vũ" trào thành phần toái, phô thiên cái địa hướng hần đánh lại đây.

"Làm sao có thể!"

Một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó, lửa kia điểm lớn trào liền đã muốn thật mạnh oanh ở Tàn Vũ Quân đích trên người.

"Thình thịch!" "Thình thịch!" "Thình thịch!" "Thình thịch!" ...

Liên tiếp đích bạo vang, đánh đập Tàn Vũ Quân khí huyết quay cuồng, trực tiếp theo trên cây quảng ngã đi xuống, một ngụm máu tươi phụt lên mà ra.

Trong lòng hần tràn đầy kinh hãi, làm sao dự đoán được Diệp Khôn đích lực lượng đã muốn đủ để cách không phát kính, cho dù chỉ có thể truyền một phần, lại đủ để đưa hần đích Thiên Hạc Vũ phá vỡ!

Nếu không phải trên người hần vậy kiện hạc vũ nội giáp, Diệp Khôn một chiêu này tự đủ để đưa hần bị thương nặng!

Nhưng, ngay trong nháy mắt này, cả người bị ngọn lửa bao vây, sau lưng dài tam con hỏa vĩ, giống như hình người yêu thú đích Diệp Khôn, cũng là đã muốn đi tới bên cạnh hắn, xòe bàn tay ra, một phen bóp ở Tàn Vũ Quân đích yết hầu.

"Cầu... Người... Phóng..."

Tàn Vũ Quân sắc mặt đỏ bừng, Diệp Khôn bàn tay thượng đích lớn năng lực làm cho hắn nói không nên lời một câu đến.

"Kiếp sau nhớ rõ, tìm người phiên toái phía trước, trước đem ánh mắt đánh bóng điểm!" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, một tay lấy Tàn Vũ Quân đích hầu cốt nắm đặc dập nát!

Diệp Khôn hiện tại rất không thích, hắn không nghĩ tới này Tàn Vũ Quân toàn lực thi triển 《Hạc Triển Sí》 chiến kỹ thể nhưng chạy trốn nhanh như vậy, này một đuôi một chạy, tuy rằng đoán trong thời gian ngắn, nhưng đã chạy đi ra ngoài tứ ngũ km xa.

Hiện tại cho dù suy nghĩ quay đầu lại đuổi theo Bành Thanh cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể chờ mong Vương Nghị có thể đánh chết hắn.

Diệp Khôn lắc lắc đầu, cảm thấy trong cơ thể một trận kiệt lực, phía sau ba đạo ngọn lửa cái đuôi dần dần tiêu tán ở trong không khí.

Hiện giờ cách chiến đấu đã muốn qua đi tiếp cận nhất chén trà nhỏ thời gian, hắn hiện giờ bên trong đan điền trống rỗng đích, vội vàng ngồi xuống, xuất ra một ít linh dược nuốt phục, đợi pháp lực khôi phục một ít, hắn lúc này mới đứng dậy, ở Tàn Vũ Quân thi thể thượng sờ soạng đứng lên, Tàn Vũ Quân trên người, trừ bỏ nhất kiện bên ngoài đệ tử đích hắc vũ trường bào ở ngoài, còn có một việc hạc vũ nội giáp, Diệp Khôn đem này hai kiện quần áo bãi hạ, lại đem Tàn Vũ Quân trữ vật túi găm tháo xuống, chột vung tay lên, ngọn lửa đem Tàn Vũ Quân hoàn toàn bao phủ, rất nhanh, thi thể của hắn liền hóa thành tro tàn.

Thu thập xong chiến lợi phẩm, Diệp Khôn liền vội vã hướng tới phía trước chiến đấu đích địa phương tiến đến.

"Diệp sư đệ."

Diệp Khôn mới vừa đi ra cây cối, liền nhìn đến Vương Nghị khoanh chân ngồi dưới đất, lồng ngực của hắn còn lưu lại một ít vết máu, bất quá lệnh Diệp Khôn yên tâm đích cũng là, ở Vương Nghị bên cạnh nằm Bành Thanh đích thi thể, cũng là sớm đã chết đã lâu.

"Đa tạ Vương sư huynh." Diệp Khôn nhẹ nhàng thở ra, đặt mộng ngồi dưới đất.

Tuy nói Bành Thanh đám người hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu không ra khỏi tam vĩ trạng thái, rất khó làm được ở trong khoảng thời gian ngắn đưa bọn họ hoàn toàn đánh chết, mà Diệp Khôn ngay từ đầu lựa chọn giết chết Trình Hóa Long, chính là vì phòng ngừa hắn thả ra Sư Thử, này Sư Thử tuy rằng chính là tam phẩm linh thú, nhưng tốc độ quá nhanh, nếu là thật sự làm cho bọn họ chạy lên đi, Diệp Khôn căn bản đừng nghĩ đuổi tới bọn họ.

Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người cũng không nói thêm gì, tự cố tự địa khôi phục pháp lực, bất quá kinh này nhất chiến tranh, hai người coi như là hoàn toàn cột vào một cái trên sợi dây.

Hồi lâu sau, Vương Nghị mở to mắt, cười nói: "Không nghĩ tới Diệp sư đệ hiện giờ thực lực thể nhưng cường đại đến mức này nông nổi, ta xem cho dù Diệp sư đệ gặp lại đến Tiền Hằng, cũng có thể có thể đem hắn đánh chết đi."

"Nan, trừ phi ra tay đánh lén, đem ta lực lượng thượng đích ưu thế phát huy đến mức tận cùng, bằng không chính diện giao phong, thắng bại còn tại ngũ ngũ chi số." Diệp Khôn bình tĩnh nói.

"Ngũ ngũ chi số sao?"

Vương Nghị lắc đầu cười khò, thật đúng là đã kích nhân a, không nghĩ tới ba tháng không thấy, Diệp Khôn thể nhưng đủ để cùng Tiền Hằng ngay mặt chống lại.

Bất quá Diệp Khôn thực lực càng mạnh, kế tiếp nhiệm vụ hắn cũng lại càng có tin tưởng, thậm chí hít một hơi, cười nhạt nói: "Diệp sư đệ, thu thập một chút chiến lợi phẩm đi."

Diệp Khôn gật gật đầu, lúc này trên mặt đất năm người thi thể thượng sờ soạng đứng lên, rất nhanh, ngũ khối trữ vật túi găm, vài món linh khí cùng một quả linh thú túi liền bãi đặt ở hai người trước mặt.

"Vương sư huynh, này Bành Thanh là người giết chết đích, người này đích trữ vật túi găm cùng vậy tứ phẩm nội giáp về người, còn có này hai quả trữ vật túi găm." Diệp Khôn đưa tay giống nhau, tam khối túi găm liền trực tiếp vứt cho Vương Nghị, không có chút gì do dự.

Tuy rằng hắn biết rõ, những người này trữ vật túi găm giữa đáng giá vật khẳng định không ít, nhưng trong lòng hắn thực hiểu được, ưu đãi không thể một người chiếm, hơn nữa hắn vốn là không phải cái loại này ăn mảnh đích tên.

Chớ nói chi là, hắn hiện giờ cuối cùng coi trọng đích, vẫn là Trình Hóa Long đích đầu kia Sư Thử!

Vương Nghị hiển nhiên cũng rõ ràng điểm ấy, cười nhận lấy tam khối trữ vật túi găm, chột nhìn về phía Trình Hóa Long vậy khối linh thú túi, cau mày nói: "Diệp sư đệ chẳng lẽ là muốn nhận phục này linh thú?"

"Sur huynh rõ ràng như thế nào thu phục sao? Ta phía trước cũng chưa từng thấy qua linh thú." Diệp Khôn tha tha đầu.

"Đương nhiên, linh thú kỳ thật cùng yêu thú không sai biệt lắm, chính là càng dễ dàng phục tùng, đơn giản nhất đích phương pháp chính là trực tiếp dùng sức lượng áp đảo này linh thú, bất quá, sư đệ ngươi nhớ rõ, này Sur Thú ngàn vạn lần không thể để cho mặt khác Ngự Thú Tông tu sĩ nhìn đến, dù sao nội môn đệ tử giữa có được Sur Thú linh thú đích cũng chỉ có Trình Hóa Long một người." Vương Nghị nghiêm mặt nói.

"Điểm ấy ta đương nhiên hiểu được." Diệp Khôn gật gật đầu, lúc này nóng lòng muốn thử địa đứng dậy, y dạng bức tranh hồ lô địa hướng tới linh thú trong túi đưa vào một cổ pháp lực, rất nhanh, vậy thật lớn Sur Thú liền trực tiếp ra hiện ở trước mặt hắn.

"Rống!"

Sur Thú phát ra một tiếng gào thét, vừa thấy cách đó không xa chủ nhân đích thi thể, nhất thời cánh một cái, bay thẳng đến Diệp Khôn phốc qua đi.

"Cho ta gục xuống!"

Diệp Khôn đuổi ra thủ, nhất thời làm cho vậy Sur Thú không thể động dậy, Ngay sau đó, hắn bàn tay dùng một chút năng lực, khủng bố lớn năng lực trực tiếp tác dụng ở Sur Thú trên người, vậy Sur Thú cả người run lên, thế nhưng trực tiếp bị Diệp Khôn đạp ngã xuống đất!

Chợt, Diệp Khôn thả người nhảy, trực tiếp nhảy tới Sur Thú đích trên lưng.

"Rống!"

Sur Thú nổi giận gầm lên một tiếng, hai cánh một cái, tựa chuẩn bị đem Diệp Khôn lỗ mãng đến.

"Hừ!"

Diệp Khôn hừ lạnh, dưới chân dùng một chút năng lực, khủng bố lực lượng trực tiếp đặt ở Sur Thú phía trên, lại đem nó áp quỳ rạp trên mặt đất!

"Rống!"

Sur Thú tựa hồ không cam lòng, lại đứng dậy, nhưng rất nhanh, liền lại bị áp trên mặt đất...

Như vậy liên tiếp mấy mươi lần, Sur Thú cả người tràn đầy bùn đất, thậm chí tứ trào thượng đều xuất hiện loang lổ vết máu, cũng là quỳ rạp trên mặt đất rốt cuộc không đứng dậy nổi.

Diệp Khôn khoe miệng bị bắm mím cười, nhảy đến Sur Thú trước mặt, nhìn vậy một đôi ưng mắt.

Lúc này, Sur Thú trong mắt, rõ ràng để lộ ra sợ hãi vẻ, tựa hồ ở cầu xin tha thứ bình thường.

"Vương sư huynh, thế nào?" Diệp Khôn quay đầu lại, nhìn sớm đã trợn mắt há hốc mồm đích Vương Nghị, hỏi.

"Khụ khụ... Kỳ thật sớm là có thể đã xong, hơn nữa Sur Thú linh trí cực cao, ngươi cùng nó nói chuyện nó có thể hiểu được." Vương Nghị ho khan một tiếng, che dấu cư trú trong lòng nồng đậm khiếp sợ, hắn hiện giờ đã muốn hoàn toàn đối Diệp Khôn ăn xong!

Bực này tu vi tấn cấp tốc độ, hơn nữa này một thân khủng bố lớn năng lực, Diệp Khôn đích tương lai, cơ hồ bất khả hạn lượng!

Vừa nghĩ tới này, Vương Nghị tâm tư nhất thời lung lay đứng lên.

Nếu là...

Nếu là này Diệp Khôn tương lai thật có thể đi đến hắn cũng không dám tưởng tượng đích vậy từng bước, như vậy hắn cho tới nay chôn sâu ở trong lòng đích cái kia dã tâm, có lẽ thật có thể thực hiện!

Bình Thủy Vương thị!

Ngay tại Vương Nghị tâm tư chuyển động là lúc, Diệp Khôn, cũng là đã cùng Sur Thú đạt thành hiệp nghị, nhìn trước mặt nhu thuận vô cùng đích Sur Thú, Diệp Khôn trong lòng nhất thời bị một cổ thật lớn đích thỏa mãn cảm tràn ngập!

Đây chính là hắn đích thứ nhất đầu linh thú!

"Ngươi đã theo ta, như vậy cũng có thể sửa cái tên."

Diệp Khôn nói xong, vuốt cằm trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cũng là nhìn đến Sur Thú bột cảnh thượng vậy độc hữu chính là màu ngân hôi lông chim, bỗng nhiên vỗ đầu: "Ngươi về sau đã kêu 'Hôi Hôi' đi!"

Vừa mới đứng dậy đích Vương Nghị cước bộ một cái lao đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 102: Ô Sơn Trấn

Bản Convert

Kỵ thừa lúc ở Sư Thử trên người, Diệp Khôn chỉ cảm thấy gió bên tai thanh giống như cỏ, rầm rầm rung động.

Sư Thử đích tốc độ, nếu so với Bạch Uế Ứng khoái thượng mấy lần, phía dưới đại địa, sơn xuyên, thành trì, một đám bị để qua sau đầu, hơn nữa Sư Thử đích thể lực ngân nga vô cùng, ít cần dừng lại nghỉ tạm, đó là như vậy bay nhanh nửa ngày thời gian, Diệp Khôn hai người, đã muốn đi tới Xích Viêm quận nam bộ địa giới.

"Rống!"

Sư Thử một thân rống giận, chậm rãi rút xuống, Diệp Khôn xuất ra nhất túi Vương Nghị cho hắn đích linh thú hoàn, trực tiếp dứt cho Sư Thử, chợt đem Sư Thử thu vào linh thú túi bên trong.

Bởi vì tiến nhập Xích Viêm quận nam bộ địa giới, thực có thể gặp gỡ mặt khác Ngự Thú Tông tu sĩ, Sư Thử quá mức thấy được, nếu là bị Ngự Thú Tông tu sĩ nhìn đến, chắc chắn có điều hoài nghi, Diệp Khôn cũng không giống nhiều chuyện, đơn giản tại đây đem Sư Thử thu hồi.

Hai người một lần nữa thay Vương Nghị đích Bạch Uế Ứng, tốc độ chậm hơn rất nhiều.

"Ai... Đây một đôi so với, ngay cả ta đều muốn đi Linh Thú Các mua một đầu Sư Thử." Vương Nghị Tâm Động nói.

"Ha ha, đẳng(chờ) nhiệm vụ lần này hoàn thành, tông môn công hiến điểm hẳn là đủ sư huynh mua một đầu Sư Thử." Diệp Khôn cười nói.

Vương Nghị lắc lắc đầu, hẳn cho dù có công hiến điểm, cũng không có khả năng xa xỉ đến đi mua thượng một đầu Sư Thử, lúc này sủy đi dư thừa ý tưởng, chuyên tâm chỉ dẫn Bạch Uế Ứng.

Cùng ngày mầu dần tối, Diệp Khôn cùng Vương Nghị, rốt cục thấy được một tòa thành trấn.

"Nơi này hẳn là chính là Ô Sơn Trấn."

Vương Nghị theo trữ vật túi gắm giữa lấy ra bản đồ, nhìn kỹ xem, mỉm cười một lóng tay tiên phương trấn nhỏ: "Hiện giờ Thú Triều phần lớn là ở này Ô Sơn Trấn lấy nam khu phát sinh, cho nên này Ô Sơn Trấn, hiện giờ cũng trở thành một cái cuộc chạm trán nhỏ, ở trong này hẳn là có Ngự Thú Tông đích liên lạc chỗ."

"Hơn nữa nơi này là cái không tới đích điểm dừng chân, hiện giờ này khối khu vực núi rừng trong lúc đó trải rộng yêu thú, chúng ta mới đến, đối chung quanh tình huống cũng chưa quen thuộc, bất quá điều này cũng mới có lợi, ít nhất yêu thú thói quen tính hình thành đều tự lãnh địa, nói vậy hiện giờ các đại yêu thú lãnh địa đã muốn bị sờ thấu, chúng ta có thể mua một ít yêu thú bản đồ địa hình."

Diệp Khôn cười cười, đưa tay sờ sờ bên hông trữ vật túi gắm, này dọc theo đường đi, hắn thanh điểm một cái lần này thu hoạch, phát hiện Tàn Vũ Quân cùng Trình Hóa Long hai người trữ vật túi gắm giữa gì đó cuối cùng đáng giá, trong đó vậy kiện hạc vũ nội giáp, Diệp Khôn cũng đã muốn thay, thay rốt nguyên bản đích Băng Tâm Giáp, mà trừ ra bên trong đủ loại đích linh khí ở ngoài, quang Linh thạch còn có suốt một ngàn khối!

Trong đó Trình Hóa Long trên người đích Linh thạch còn có tám trăm khối, hơn nữa mặt khác hai gã Khí Phách Kỳ tu sĩ trên người lẻ loi tán tán thêm đứng lên hai trăm khối Linh thạch, hiện giờ Diệp Khôn trong tay Linh thạch rõ ràng đạt tới một ngàn hai trăm khối, làm cho hắn nguyên bản khô quắt đích hầu bao cũng lại cỗ lên.

Mà càng làm Diệp Khôn kinh ngạc đích cũng là Trình Hóa Long trữ vật túi gắm giữa vậy một lọ bình các loại nhị cấp, tam phẩm đan dược, cùng với hai quả tứ phẩm yêu hạch!

Tuy nói hiện giờ có Vương Nghị ở một bên, Diệp Khôn không thể đem yêu hạch giao cho Thao Thiết, nhưng nếu vâng lại có thể đánh chết mấy đầu tứ phẩm yêu thú lấy được yêu hạch, có lẽ có thể theo Thao Thiết trong tay đổi lấy 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt công》!

Đây chính là hàng thật giá thật đích lục phẩm chiến kỹ!

"Có lẽ, có thể xử dụng trong tay này tứ phẩm linh khí đến trao đổi một ít yêu hạch."

Diệp Khôn trong lòng suy tư về, rất nhanh, Bạch Uế Ứng liền ở Ô Sơn Trấn tiên phương rút xuống, hai người đi vào trấn nhỏ, một cỗ tiếng động lớn rầm rĩ tiếng động đập vào mặt mà đến.

Chỉ thấy này nhìn như chỉ có hơn phân nửa cái Trúc Hải thành bàn lớn nhỏ đích trấn nhỏ bên trong, sớm đã đầy áp người, ngã tư đường phía trên, người

đến người đi, mà ở ngã tư đường hai bên, nguyên bản phẩm nhân đích cửa hàng sớm đã bị chiếm cứ, một gã danh tu sĩ ở cửa hàng bên trong mang lên tiểu quán, lớn tiếng rao hàng .

"Mau đến xem xem, các loại nhất phẩm, nhị cấp yêu thú trên người bộ kiện, yêu hạch, Hỏa Trảo Hồ đích hỏa trảo, Thanh nham măng xà da, dùng để chế tác linh khí, hộ giáp đích thứ tốt, còn có các loại yêu hạch, phụ trợ luyện đan tuyệt đối có lời!"

"Ra tay yêu thú phân bố đồ, Ô Sơn Trăn chung quanh yêu thú phân bố đồ, các đại yêu thú lãnh địa, đều đến xem nga!"

"Đón sống lâu, Nam Tam Tông tu sĩ đều đến xem, căn bản tiểu đội tổng cộng có trúc cơ tu sĩ ba gã, Tiên Thiên cửu trùng tu sĩ mười tên, hàng năm trà trộn ở các đại yêu thú thường lui tới khu, am hiểu cùng đánh thuật, trợ giúp Nam Tam Tông tu sĩ đánh chết các loại yêu thú, rất nhanh đạt được tông môn công hiến điểm, tấn cấp nội môn đệ tử... Hai vị Tiểu ca, các người là Ngự Thú Tông tu sĩ đi, bản nhân khí xoáy tụ kỳ tam trọng tu sĩ, đồng thời đối chung quanh yêu thú lãnh địa rất tinh tường..."

Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người mới vừa đi quá một cái tiểu quán giữ, liền bị một cái thần tình hồ tra đích đại hán ngăn cản, đồng thời thao thao bất tuyệt giới thiệu khỏi bản thân tiểu đội đích đội viên thực lực như thế nào.

"Không cần." Vương Nghị thần nhiên nói, chợt, trên người Linh áp chợt lóe lướt qua.

"Nguyên lai là Khí Phách Kỳ tiền bối, quý rầy !" Đại hán mặt lộ vẻ xấu hổ vẻ, lúc này xoay người Ly.

"Không nghĩ đến đây thế nhưng như thế náo nhiệt, toàn bộ Xích Viêm quận giữa có một nửa tu sĩ đều tụ tập ở trong này đi, này Thú Triều đối tu sĩ mà nói cũng không phải tai nạn, ngược lại có điểm giống là một sự kiện." Diệp Khôn nhìn thoáng qua đại hán rồi đi đích bóng dáng, có chút không biết nên khóc hay cười nói.

"Đích xác, đối người tu tiên mà nói, nơi này đích xác xem như cái sự kiện, nhưng đối với đại bộ phận người thường mà nói cũng như thế ."

Vương Nghị lắc đầu cười khỏ, nhìn ngã tư đường ở chỗ sâu trong, vậy một đôi song sợ hãi đích ánh mắt, than nhẹ một tiếng, chợt thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói: "Diệp sư đệ, này đó chung quanh tiểu quán sẽ không tắt nín, kế tiếp chúng ta tách ra hành động như thế nào, ta đi tìm liên lạc chỗ, người đi mua bản đồ địa hình, một hồi chúng ta ngay tại này trấn nhỏ trung ương quảng trường tập hợp."

"Tốt."

Diệp Khôn hơi suy nghĩ một chút liền đáp ứng xuống dưới, như thế chính hợp tâm ý của hắn, vốn hắn còn có nhân cơ hội này mua một ít tứ phẩm yêu hạch, thuận tiện nhìn xem này có hay không Phong Tuyết son mạch toàn cảnh bản đồ mua.

Diệp Khôn cầm trong tay ngọc bài giao cho Vương Nghị, hai người chợt phân công nhau hành động, Diệp Khôn ở trên đường lược vừa chuyển du, liền đi tới một tòa ở trấn nhỏ giữa cực kỳ thấy được đích kiến trúc trước mặt.

Chỗ ngồi này kiến trúc nhị tầng cao, hơn nữa chiếm địa không nhỏ, theo này thượng này bài trí đi lên xem, phía trước định là nhỏ trong trấn đích khách điểm từ lâu, chính là hiện giờ, chỗ ngồi này kiến trúc đã muốn bị chiếm cứ .

"Thiên Đô Thương Hành... Hôm nay đều thương mình thật đúng là hội việc buôn bán." Diệp Khôn nhìn kiến trúc thượng vừa mới treo lên không bao lâu đích chiêu bài, không khỏi ảm đạm cười, không bằng từ lâu.

Phương diện này còn cùng phía trước từ lâu không sai biệt lắm đích bài trí, chính là trên bàn bày đặt một khối khối ngọc bài.

Trong đó đại bộ phận chỗ ngồi đều có tu sĩ ngồi xuống, Diệp Khôn thậm chí phát hiện trong đó có không ít Ngự Thú Tông tu sĩ đích thân ảnh, những người này cầm trong tay ngọc bài, dụng thần thần thức bao vây cư trú.

Diệp Khôn ở một cái chỗ ngồi ngồi xuống, học bọn họ đích bộ dáng dụng thần thần thức bao vây ngọc bài, rất nhanh một cái con tin tức liền trào ra.

Này mặt trên, đều là các loại yêu thú tài liệu, đan dược, linh khí, thậm chí vãng yêu thú phân bố đồ, Sau đó đều minh xác đánh dấu đều tự giá cả.

Diệp Khôn lăng lẳng nghiên cứu, rất nhanh, từ lâu cách đang lúc liền đi ra một đám người, chợt, một gã tiểu nhị bộ dáng cách ăn mặc đích tu sĩ từ giữa đi ra, lớn tiếng nói: "Bán ra tài liệu đích thỉnh đến bên trong đến, cầu mua đồ thỉnh thượng lâu hai."

Rất nhanh, đại bộ phận tựu dừng mãnh vào này cách đang lúc trong vòng, hiển nhiên đại bộ phận lại tới đây đích tu sĩ đều là bán ra yêu thú tài liệu, Diệp Khôn liếc một cái, liền tiếp tục xem trong tay ngọc bài.

Một cái con tin tức sàng chọn, rất nhanh, Diệp Khôn đích ánh mắt tựu lượng lên.

"Tứ phẩm yêu hạch, tám trăm khối Linh thạch một quả."

"Xích Viêm quận nam bộ địa giới yêu thú lãnh địa bản đồ, nội dung cực kỳ tường tận, bao dung toàn bộ Xích Viêm quận nam bộ, giá cả một trăm khối Linh thạch."

"Phong Tuyết son mạch đầy đủ bản đồ địa hình, giá cả hai trăm khối Linh thạch."

Nhìn đến này tam con tin tức, Diệp Khôn nhất thời đứng dậy, lập tức hướng tới lầu hai đi đến.

Từ lâu nhị tầng, đây là một cái một mình đích bình phong, có thể nhìn đến bình phong sau đầu ngồi một gã danh tu sĩ, Diệp Khôn mới vừa đi vào nhị tầng, một gã tiểu nhị cách ăn mặc đích tu sĩ liền tiến lên đón.

"Xin hỏi vị tiền bối này muốn mua ngọc bài giữa đích mấy phẩm cấp hàng hóa?"

"Tứ phẩm." Diệp Khôn bình tĩnh nói.

"Nga? Tiền bối mời."

Tiểu nhị nhận tình sáng lên, mang theo Diệp Khôn đi vào một gian một mình đích phòng bên trong, rất nhanh, một gã tư thái nho nhã đích trung niên tu sĩ đi vào phòng bên trong.

"A?" Trung niên tu sĩ nhìn đến Diệp Khôn, không khỏi hơi hơi sửng sốt, cau mày nói: "Các hạ tựa hồ có chút quen mắt, không biết chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào?"

Diệp Khôn ngừng đầu, khi hắn nhìn đến này trung niên tu sĩ, trên mặt cũng lộ ra một chút kinh ngạc về: "Lý chương quý!"

Diệp Khôn không nghĩ tới, hôm nay đầu cửa hàng phụ trách tiếp đãi hắn đích dĩ nhiên là Lý Hoành, lúc trước ở thành Thiên Phong, lý hoành đó là Ngự Yếu Phưởng đích Tam chương quý, lúc trước Diệp Khôn Kim Anh Thạch, đó là bán cho này lý hoành.

"Các hạ nhận được tại hạ?" Lý hoành nghe vậy lại kinh ngạc, vì hấp mắt nhìn Diệp Khôn, tựa hồ đang suy tư ở nơi nào nhìn thấy quá Diệp Khôn, bất quá rất nhanh, hắn tựa hồ nghĩ tới, không xác định hỏi: "Người là Vạn Trúc quốc đích Diệp Khôn?"

"Lý chương quý tốt trí nhớ, không nghĩ tới thế nhưng còn nhớ rõ Diệp mỗ này tiểu nhân vật." Diệp Khôn lại cười nói.

"Ha ha ha, Diệp đạo hữu phỏng chừng vâng tu luyện cái gì công pháp đi, dung mạo đều thay đổi bộ dáng, tại hạ nhất thời mất vụng về, không nhận ra đến, mong rằng đạo hữu chớ trách."

Lý hoành cười ha ha, cảm khái nói: "Xem ra Diệp đạo hữu cùng tại hạ thực sự duyên a, lại nói tiếp, còn muốn chúc mừng diệp đạo hữu, lúc trước chư quốc võ đấu hội thượng, tại hạ đã ở hội trường bên trong, hiện giờ Diệp đạo hữu phải là ở Ngự Thú Tông đi."

"Cùng vui, Lý chương quý cũng không đi vào Xích Viêm quận sao?" Diệp Khôn cười nói.

"Lại nói tiếp còn muốn đa tạ diệp đạo hữu, lúc trước Diệp đạo hữu cho biết, báo cho Kim Anh Thạch phát hiện địa điểm, kết quả tại hạ tại kia phát hiện không ít Kim Anh Thạch, cũng nhận được đề bạt." Lý hoành nói lên việc này, nhất thời mặt mày hồng hào.

"Một khi đã như vậy, Lý chương quý một hồi cũng, nhưng đừng tể ta quá ác."

Diệp Khôn cười nói, nhưng trong lòng vâng hơi hơi vừa động, hắn không nghĩ tới vậy hồ sâu bên trong thế nhưng còn có Kim Anh Thạch, bất quá hắn tâm Trung Tảo có chuẩn bị, mặc dù có chút tiếc hận, nhưng cũng không hối hận.

"Đương nhiên, Diệp đạo hữu một hồi mua vật, dựa theo bát tương đương, đây đã là Lý mỗ hiện giờ có khả năng cấp đích thấp nhất giá cả."

Lý hoành cũng rõ ràng người, bàn tay to một hồi, liền đáp ứng rồi Diệp Khôn, chợt nói: "Không biết Diệp đạo hữu chuẩn bị cầu mua cái gì?"

"Tứ phẩm yêu hạch, Xích Viêm quận nam bộ yêu thú phân bố đồ cùng Phong Tuyết sơn mạch bản đồ địa hình."

Diệp Khôn xuất ra một quả trữ vật túi gấm, hơi chút suy nghĩ một chút, chợt nói: "Phương diện này cũng không có thiếu linh khí, mong rằng Lý đạo hữu giúp ta đánh giá cái giới."

"Nga? Xem ra Diệp đạo hữu gần đây liên sát yêu thú hẳn là có không ít thu hoạch." Lý hoành tiếp nhận trữ vật túi gấm, mở ra vừa thấy, sắc mặt nhất thời hơi đổi.

Diệp Khôn trữ vật túi gấm bên trong, đều là Trình Hóa Long đám người trên người linh khí, như thế số lượng kinh người đích linh khí, Lý hoành tự nhiên đã nhận ra cái gì.

Bất quá, hắn dù sao cũng là một cái thương nhân, đối thương nhân mà nói, cho dù là dính máu đích linh khí, cũng là linh khí, lúc này cười báo ra một cái đủ đề lệnh Diệp Khôn vừa lòng đích giá cả.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 103: Tao Ngộ Khô Mộc Tông

Bản Convert

Nửa canh giờ lúc sau, Diệp Khôn theo Thiên Đô Thương Hành đi ra, hiện giờ, hắc đầu bên trong đích Linh thạch cơ hồ tiêu hao không còn, liên quan theo Tần Vũ Quân, Trình Hóa Long đám người trên người được đến đích linh khí cũng toàn bộ bán đi ra ngoài.

Bất quá hắc đầu thu hoạch cũng không nhỏ, trừ bỏ Xích Viêm quận nam bộ yêu thú phân bố đồ cùng Phong Tuyệt sơn mạch bản đồ địa hình ở ngoài, hắc còn mua suốt ngũ khối tứ phẩm yêu hạch, liên quan phía trước theo Trình Hóa Long vậy được đến đích yêu hạch, trong tay hắc tổng cộng có được thất khối tứ phẩm yêu hạch.

Hiện giờ, trên người hắc đầu đích linh khí cũng là rực rỡ hẳn lên, phía trước đích Băng Tầm Giáp, Phong Hành Lý cùng Thiên Tầm Ti Thủ đều nhất tị bán ra, mà hắc cũng thay Tần Vũ Quân trong tay đắc tới Phi Hạc Ngoa, Hạc Vũ Nội Giáp, cùng với Bành Thanh đích trên người được đến đích nhất kiện tứ phẩm linh khí "Tam Nhân Ma Chu Thủ".

Cái này linh khí nguyên bản hẳn là về Vương Nghị toàn bộ, bất quá Vương Nghị đã có một đôi, tự nhiên tự cho Diệp Khôn.

Hiện tại Diệp Khôn trên người, ồng có một việc nhị cấp linh khí bóng đen trường bào, tam kiện tứ phẩm linh khí, cùng với nhất kiện vật phẩm linh khí, thực lực cũng là tăng nhiều.

Nhất là vậy tam kiện tứ phẩm linh khí, Tam Nhân Ma Chu Thủ không cần nhiều lời, Diệp Khôn lúc trước ở Luyện Khí Các nhìn đến đích thời điểm tự quen mắt đích nguy.

Mặt trên vậy chuẩn ngũ phẩm chiến kỹ "Ma Chu Triền Ti Thủ" lại có thể phóng thích phần đông pháp lực sơi to, đem địch nhân hoàn toàn bao vây, nếu là dùng trận chiến này kỹ đem địch nhân khống chế được, phối hợp hẳn một thân khùng bố lớn năng lực, cho dù khí hải kỳ tu sĩ cũng có thể sẽ bị này một bộ phối hợp đương trường đánh chết.

Hạc Vũ Nội Giáp còn lại là từ tứ phẩm yêu thú Thiết Vũ Hạc lông chim bên mà thành, có thể ngăn cản tứ thành thương tổn, bên trong khắc có tứ phẩm kim hệ ngũ hành chiến kỹ "Kim cương che chở", kích phát lúc sau khả phòng hộ toàn thân.

Kỳ thật lúc trước Tần Vũ Quân nếu không phải sai đánh giá Diệp Khôn lực lượng đủ để cách không phát kính, lúc ấy mở ra này "Kim cương che chở" nói không chừng thật có thể chạy trốn.

Mà Tần Vũ Quân sở dĩ so với Diệp Khôn tam vĩ trạng thái hạ còn có thể so với Diệp Khôn chạy trốn mau, chủ yếu tự là bởi vì này dưới chân đích "Phi Hạc Ngoa" ——

Phi Hạc Ngoa: tứ phẩm linh khí, từ tứ phẩm yêu thú bay Phi Thiên Loan Hạc lông chim bên mà thành, bên trong khắc có "Hạc Tường" chiến kỹ, trong khoảng thời gian ngắn có thể khiến người thân nhẹ như yến.

Lúc trước Tần Vũ Quân đứng là bằng vào 《Hạc Triền Sĩ》 chiến kỹ cùng Phi Hạc Ngoa phía trên đích "Hạc Tường" chiến kỹ, mới có thể ở trong rừng toát ra giống như Linh hầu.

Bất quá hiện giờ, này hai kiện linh khí đều tiện nghi Diệp Khôn.

Ngược lại vắng Trình Hóa Long trên người linh khí Diệp Khôn phần lớn chừng mất mát, này đó linh khí phần lớn đều là trang sức linh kiện, không chỉ có đại bộ phận đều là tam phẩm linh khí, đối Diệp Khôn thực lực cũng không có quá lớn tăng lên, hơn nữa này đó trang sức quá mức thấy được, đeo thượng lúc sau cả người hoa bên trong xinh đẹp, bỏ qua chính là nói cho người khác biết Trình Hóa Long là hắc giết.

Bất quá này đó linh khí, Diệp Khôn cũng bán gần hai ngàn Linh thạch, liên quan hắc đầu thượng đích một ngàn hai trăm khối Linh thạch, hơn nữa nhất chén trà nhỏ thời gian đích cò kè mặc cả, lúc này mới dùng này ba nghìn hai trăm khối Linh thạch mua ngũ khối tứ phẩm yêu hạch cùng hai tờ bản đồ.

Đi vào giữa quảng trường, Vương Nghị đã sớm chờ có chút không kiên nhẫn, nhìn đến Diệp Khôn, không khỏi cau mày nói: "Diệp sư đệ, như thế nào đi lâu như vậy?"

"Thật có lỗi, mua vài thứ." Diệp Khôn xin lỗi cười.

Vương Nghị không có hỏi nhiều, đem Diệp Khôn đích nhiệm vụ ngọc bài cùng một quả tạo hình quý dị đích màu đen lệnh bài đưa cho Diệp Khôn.

"Đây là yêu hồn bài?"

Diệp Khôn đưa tay tiếp nhận, vào tay một mảnh lạnh lẽo, hơi chút thương thức một hồi, liền để vào trữ vật túi gấm giữa, thuận tiện từ giữa lấy ra một quả ngọc Giản đưa cho Vương Nghị: "Này mặt trên vắng toàn bộ Xích Viêm quận nam bộ đích yêu thú phân bố đồ, chúng ta xuất phát đi."

Hai người nhìn bản đồ thương lượng một chút, cuối cùng đem lần đầu tiên đích mục tiêu lựa chọn ở tại Ô Sơn Trấn phía đông nam ước chừng hơn một trăm bên trong xa đích một chỗ sơn cốc nhỏ giữa.

Dựa theo trên bản đồ ghi lại, nơi này sinh hoạt hơn mười đầu tam phẩm yêu thú "Liệt Xi Hổ ", bởi vì này đó Liệt Xi Hổ số lượng phần đông, hơn nữa đều là tam phẩm yêu thú, cho dù là Ly Ô Sơn Trán rất gần, cũng không ai dám đi thanh tiếu.

Vốn dựa theo Vương Nghị tính toán, này hơn mười đầu tam phẩm yêu thú số lượng còn là có chút hơn, dù sao tam phẩm yêu thú trên cơ bản tương đương với Khí Phách Kỳ tu sĩ, bất quá vừa nghĩ tới Diệp Khôn phía trước bày ra ra đích thực lực, hấn cắn chặt răng liền đáp ứng xuống dưới.

Hai người lập tức Ly Ô Sơn Trán, thừa lúc Bạch Uế Ứng hướng tới bản đồ biểu thị đích sơn cốc bay đi.

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn hai người liền đã muốn đi tới sơn cốc phía trên.

Theo thượng đi xuống nhìn lại, trong sơn cốc, hơn mười đầu hình thể ước chừng có trọng hủ lớn nhỏ đích yêu thú ở trong đó không ngừng chơi đùa, thậm chí có thể nhìn đến mấy đầu yêu thú đang ở gặm thức ăn một ít huyết nhục, theo vậy không trọn vẹn đích bộ kiện đi lên xem, này đó thực vật chính là nhân loại!

"Đây là Liệt Xi Hổ!" Diệp Khôn tập trung nhìn vào, hai hàng lông mày nhẹ nhàng nhất chọn.

Phía dưới yêu thú một đám giống nhau lớn hổ, nhưng một hơi răng nanh cực kỳ thấy được, tựa giống như một loạt cú tử, chỉ thấy vậy yêu thú răng nanh nhẹ nhàng nhất câu trước mặt quả phụ loại thi thể, liền câu tiếp theo đại khối thịt nuốt vào trong miệng.

"Này Liệt Xi Hổ răng nanh cực kỳ sắc nhọn, dùng này răng nanh luyện chế đích tam phẩm linh khí luôn luôn thực chịu khí chiến kỹ tu sĩ hoan nghênh, sự đệ cần thận rồi." Vương Nghị cẩn thận nói.

"Vô phương!"

Diệp Khôn đứng lên, không đợi Vương Nghị ngăn cản, liền ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, thanh âm cuộn cuộn, kinh sợ thiên địa!

Phía dưới hơn mười đầu Liệt Xi Hổ đồng thời ngẩng đầu, màu đỏ đích hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm không trung Bạch Uế Ứng!

"Đi!"

Diệp Khôn một tiếng quát lớn, thể nhưng trực tiếp theo Bạch Uế Ứng phía trên nhảy xuống, cùng lúc đó, hấn hướng tới dưới chân phi hạc giầy giữa đưa vào một cổ pháp lực.

"Hạc vũ" chiến kỹ!

Trong nháy mắt, Diệp Khôn cả người nhẹ như hồng mao, theo này trăm trọng trời cao phiêu hạ, thẳng đến vài chục trọng tả hữu khoảng cách, Diệp Khôn bỗng nhiên rơi đi dưới chân "Hạc vũ" chiến kỹ, cả người giống như một khối vân thạch, hung hăng rơi xuống đất!

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, bụi mù bốn phía, hơn mười đầu Liệt Xi Hổ bứt ra bay ngược, chột, nhìn vậy bụi mù bên trong đích thân ảnh, một tiếng rít gào nhất tề vọt lên!

Cầm đầu một đầu Liệt Xi Hổ lông bản tay giữa răng cưa phía trên, lại mạnh xuất hiện ra từng đạo màu vàng hàn mang!

Liệt xi cắn xé! Tam phẩm chiến kỹ, cũng là Liệt Xi Hổ cực mạnh nhất chiêu, bình thường tu sĩ, nếu là bị một chiêu này cắn trúng, cho dù một cánh tay cũng muốn bị ngạnh sinh sinh xé rách!

Nhìn vậy gần trong gang tấc đích lớn miệng, Diệp Khôn cũng là lạnh lùng cười, cước bộ mạnh đạp trên mặt đất!

"Oanh!"

Giống như đất rung núi chuyển, toàn bộ sơn cốc đều hơi hơi rung động, mà vậy hơn mười đầu còn chưa nhảy lên đích nứt ra xỉ hổ tử chi mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Diệp Khôn một quyền chém ra, đón nứt ra xỉ hổ đích lớn miệng đánh qua đi!

Lục ngàn cân lực đạo, hơn nữa Tam Nhân Ma Chu Thủ đích cường đại uy lực!

"Oanh!"

Một tiếng vang nhỏ, Diệp Khôn nắm tay thật mạnh đánh vào Liệt Xi Hổ răng nanh xỉ phía trên, ngay sau đó, Liệt Xi Hổ vậy bèn nhọn sắc bèn đích răng nanh thể nhưng tắc tắc vỡ vụn!

Mà Diệp Khôn đích nắm tay vẫn chưa đình chỉ, trực tiếp một quyền đảo nhập Liệt Xi Hổ đích yết hầu ở chỗ sâu trong!

"Ba!"

Nứt ra xi hổ đích đầu trực tiếp nổ mạnh mở ra.

Thật lớn đích lực lượng, trực tiếp đem nứt ra xi hổ đích đầu ngành sinh sinh đánh bạo!

Lúc này, vừa mới nhảy xuống Bạch Uế Ứng đích Vương Nghị không khỏi cười khở, xem ra hắn đích lo lắng vâng dư thừa đích , Diệp Khôn vậy một thân không bỏ lớn năng lực, đối mặt tổ lấy thân thể trừ danh đích yêu thú mà nói, có thể nói vâng khắc tinh bản đích tồn tại, người bình thường loại có lẽ còn có thể cùng Diệp Khôn chu toàn một phần, nhưng này đó yêu thú, cũng không hội như thế.

Mất thấy Diệp Khôn nhảy vào hồ đàn, Vương Nghị cũng không cam yếu thế, cả người pháp lực bạo phát mà ra, giống như một cái lớn măng xà, quần quanh ở trên người của hắn.

Long Xà Triền, ngũ phẩm chiến kỹ!

Cửa này chiến kỹ đều không phải là Ngự Thủ Tông chiến kỹ, mà là Vương Nghị theo Bình Thủy Vương gia mang đến đích, chỉ bất quá hắn biết rõ giấu tài đạo lý, bình thường vẫn không sử dụng này chiến kỹ, lúc trước hắn sở dĩ có thể đánh chết Khí Phách Kỳ tam trọng đích Bành Thanh, đó là dựa vào trận chiến này kỹ!

"Hừ —— "

Pháp lực biến thành lớn măng xà mạnh thoát ra, trực tiếp quần quanh cư trú một đầu nhằm phía Vương Nghị đích nứt ra xi hổ, chợt, Vương Nghị hai tay mạnh sở!

"Ca sát ca sát!"

Xương cốt vỡ vụn đích tiếng vang truyền đến, vậy nứt ra xi hổ, thế nhưng trực tiếp bị Vương Nghị ngành sinh sinh bóp chết!

Diệp Khôn một quyền đánh bay một đầu Liệt Xi Hổ, vừa quay đầu lại, vừa vẫn thấy như vậy một màn, không khỏi hơi kinh hãi!

"Diệp huynh, ta tốt xấu vâng Bình Thủy Vương gia đệ tử, nếu là trong tay không một ít bảo mệnh đích chiến kỹ công pháp, không dám một mình một người tới đến này Xích Viêm quận." Vương Nghị mỉm cười, chỉ vâng sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, hiển nhiên vừa mới một chiêu này cực kỳ tiêu hao pháp lực.

Diệp Khôn nghe vậy trong lòng hiểu rõ, Vương Nghị này cố ý bại lộ con bài chưa lật, cũng làm cho hai người trong lúc đó quan hệ càng thêm thân mật, lúc này cười lớn một tiếng, lại nhào vào Liệt Xi Hổ đàn.

Giết chết, giăng co nửa canh giờ, mười sáu đầu Liệt Xi Hổ đã muốn hóa thành nhất địa thi thể.

Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người xuất ra yêu hồn bài, hướng tới thi thể thượng một lóng tay, liền có một đạo yêu hồn theo thi thể thượng bay ra, chui vào yêu hồn bài bên trong.

Dựa theo phía trước quy định, Vương Nghị hấp thu trong đó mười một đầu yêu hồn, mà Diệp Khôn, tắc hấp thu trong đó ngũ đầu yêu hồn.

"Diệp sư đệ, dựa theo ước định, này đó yêu thú xác chết toàn bộ về ngươi ."

Vương Nghị vừa lòng vỗ vỗ yêu hồn bài, dựa theo tông môn quy định, tam phẩm yêu thú có thể đổi mười điểm tông môn công hiến điểm, gần một trận chiến, hắn liền chiếm được ước chừng hoàn toàn điểm tông môn công hiến điểm, có thể nói vâng đại mùa thu hoạch!

"Sư huynh giúp ta thu thập hạ đi, mười sáu đầu Liệt Xi Hổ nếu nhất nhất hái trên người hữu dụng đích bộ kiện, còn không đắc một chết."

Diệp Khôn cười khở lắc đầu, xoay người đang muốn thu thập trên mặt đất yêu thú thi thể.

Nhưng, nhưng vào lúc này, một trận tiếng người bỗng nhiên theo cách đó không xa truyền đến.

"Chính là nơi này!"

"Dựa theo trên bản đồ ghi lại, nơi này khả là có thêm hơn mười đầu Liệt Xi Hổ!"

"Các vị sư đệ phải cẩn thận !"

Ngay sau đó, hơn mười người tu sĩ theo trong rừng chui ra, này đó tu sĩ thân màu xanh trường bào, mà ở trường bào trước ngực vị trí, tú một gốc cây khóa héo rừ cây cối, làm cho người ta một loại cực cảm giác không thoải mái.

Đi ra rừng cây, lúc này đó tu sĩ nhìn đến bên trong sơn cốc cả người đầm máu đích Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người, cùng với vậy nhất đất rung Xi Hổ thi thể lúc sau, không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Khô Mộc Tông!"

Vương Nghị quay đầu lại, nhìn đến này hơn mười người tu sĩ trên người trang phục, không khỏi khẽ nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 104: Cống Hiến Điểm Tăng Nhanh

Bản Convert

"Uh? Ngự Thú Tông tu sĩ!"

Này hơn mười người tu sĩ cầm đầu người, cũng là một gã hình thể cao gầy đích tu sĩ, ngăn ngừa ngay người lúc sau, rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, hơi có vẻ kiêng kị địa chấp tay nói: "Không nghĩ tới ở trong này thể nhưng gặp Ngự Thú Tông đích đồng đạo, tại hạ Khô Mộc Tông Lạc Anh, không biết hai vị đạo hữu như thế nào xưng hô?"

Lúc này, Lạc Anh trong lòng buồn bực vô cùng, bọn họ tân tân khổ khổ lại tới đây, chính là vì bao vây tiêu trừ này đó Liệt Xi Hồ, không nghĩ tới bị người đoạt trước, nếu là bình thường, lấy Lạc Anh tính tình, chỉ sợ hội lập tức ra tay cướp đoạt này Liệt Xi Hồ thi thể, nhưng đôi phương chỉ dựa vào hai người đã đem này hơn mười đầu Liệt Xi Hồ đánh chết, thực lực sâu không lường được, cho nên hẳn chỉ có thể kiềm chế cư trú trong lòng ý tưởng.

"Ngự Thú Tông Vương Nghị." Vương Nghị chấp tay đáp lễ, bỗng nhiên khẽ nhủ mày, nghi hoặc nói: "Lạc Anh? Khô Mộc Tông thủ tịch đệ tử lạc hà đồ vắng các hạ đích..."

"Đúng là gia huynh."

Lạc Anh cười ngao ngễ, trong lòng đối này có chút kiêu ngạo, nhưng hẳn bỗng nhiên thoáng nhìn Vương Nghị bên cạnh đích Diệp Khôn xoay người ngồi chồm hổm trên mặt đất, áp căn không hướng bên này coi trọng liếc mắt một cái, tự cố tự địa theo một đầu Liệt Xi Hồ trên người lấy ra một quả yêu hạch, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm.

Tốt kiêu ngạo đích tên!

Bất quá rất nhanh, Lạc Anh đích về mặt tự thay đổi, không chỉ là hẳn, thậm chí vắng phía sau hẳn vậy nhất chúng Khô Mộc Tông tu sĩ, một đám sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy Diệp Khôn lấy ra vậy yêu hạch lúc sau, chợt đưa tay, trực tiếp bắt lấy vậy Liệt Xi Hồ đích hồ xỉ, dùng sức nhất bật!

"Vèo!" Máu tươi vậy ra, Liệt Xi Hồ đích hồ xỉ thể nhưng bị trực tiếp nhỏ xuống.

Đây chính là Liệt Xi Hồ đích hồ xỉ, này hồ xỉ cùng đầu lâu tương liên, muốn nhỏ xuống, này phải nhiều đích lực lượng!

Mà càng làm bọn hắn giật mình đích còn ở phía sau, chỉ thấy Diệp Khôn bật hết hồ xỉ, đưa tay lôi kéo, vung, vậy trượng hứa lớn nhỏ đích hồ thi thể nhưng giống như phá bao tải bình thường bị vãi ra vài chục trượng khoảng cách!

Lạc Anh khoe miệng hơi hơi run rẩy, trong lòng trực tiếp đem Diệp Khôn nhận định vì cực kỳ nhân vật nguy hiểm.

"Khụ khụ..."

Bất quá Lạc Anh có thể trở thành nhất chúng tu sĩ thủ lĩnh, cũng không hoàn toàn, dựa vào huynh trưởng uy danh, ho khan hai tiếng, sắc mặt trực tiếp chuyển chuyển, cười hỏi: "Không biết vị đạo hữu này như thế nào xưng hô?"

"Diệp Khôn." Diệp Khôn ngẩng đầu, nhìn Lạc Anh đám người liếc mắt một cái, nhếch miệng cười, phối hợp trên mặt lưu lại đích máu tươi, có vẻ hết sức bất mãn.

Tên này có chút quen tai.

Lạc Anh khẽ nhủ mày, cũng là không nghĩ nhiều, chấp tay nói: "Nếu nhị vị đạo hữu nhanh chân đến trước, như vậy chúng ta tự cáo từ!"

Nói xong, hẳn dẫn đầu quay đầu ly khai, vậy hơn mười người tu sĩ không tha địa nhìn thoáng qua đầy đất Liệt Xi Hồ thi thể, chợt không chút do dự đi theo Lạc Anh ly khai.

"Người này có chút ánh mắt." Diệp Khôn cười cười.

"Đương nhiên, này tu sĩ cùng hẳn, đều thân Khô Mộc Tông nội môn đệ tử phục sức, có thể đối lời của hắn kỹ luật nghiêm minh, nói vậy không hoàn

toàn,xong dựa vào hấn ca ca uy danh mới làm được một bước này đích." Vương Nghị đồng dạng gật đầu khen ngợi nói.

Mà lúc này, Lạc Anh đồng dạng ở thảo luận Diệp Khôn.

"Tên kia rốt cuộc là ai, bực này thực lực, không có khả năng yên lặng vô danh, cho ta tra tra." Lạc Anh hai hàng lông mày trói chặt, quay đầu lại phân phó nói.

Đúng vậy, bất quá Lạc sư huynh, vừa mới vì sao không động thủ, chúng ta khả là có thêm mười mấy người." Phía sau một gã tu sĩ nghi hoặc hỏi.

"Mười mấy người cũng vô dụng, nếu là chúng ta chống lại Liệt Xi Hổ, có thể lông tóc vô thương liền toàn bộ đánh chết sao?" Lạc Anh vẻ mặt thoáng ngưng trọng nói.

"Không thể..."

Phía sau tu sĩ người xem xem ta, ta xem nhìn người, cuối cùng đều là lắc lắc đầu.

Bọn họ cho dù chống lại Liệt Xi Hổ, bãng vào bình thường phối hợp đích ăn ý, cho dù phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, cũng không có khả năng toàn bộ tiêu diệt Liệt Xi Hổ.

"Vậy là được rồi, vậy Vương Nghị có lẽ không có gì, nhưng này Diệp Khôn, tuyệt đối là đánh chết này Liệt Xi Hổ đích chủ lực, hấn vừa mới đổi ta cười đích thời điểm, ta thậm chí cảm giác cả người nổi da gà đều toát ra đến đây, người này thực lực tuyệt đối sâu không lường được!" Lạc Anh thật mạnh thở ra một hơi nói.

"Đúng rồi, sư huynh, ta nhớ ra rồi!" Cuối cùng phương, một gã tu sĩ bỗng nhiên hét lớn: "Sư huynh còn nhớ rõ mới vừa mới nhập môn đích cái kia kêu Tề Thiên Thần đích tiểu tử sao, ta nghe hấn nói khởi quá Diệp Khôn."

"Nga? Ta nhớ rõ Tề Thiên Thần là theo đường khác bọn họ cùng nhau đích đi, lần sau gặp gỡ đến hỏi hỏi." Lạc Anh gật đầu nói, trong lòng, cũng là âm thầm nhớ kỹ Diệp Khôn tên này.

...

Phanh!

Một đầu yêu thú cao bay cao khởi, bùng hoàn toàn bị khủng bố quyền năng lực xuyên thủng, nhiên hao đích ngọn lửa đem ngực đốt đích một mảnh cháy đen.

Này đầu yêu Thú Hình giống như cự lang, nhưng hấn phía sau lưng lại giống như trải ra thượng một tầng bạc trắng bình thường, tản ra rạng rỡ quang huy.

Ngân Bối Yêu Lang, tam phẩm yêu thú, chiến lực mặc dù đang ở tam phẩm yêu thú giữa xếp hạng giữa hạ, nhưng Ngân Bối Yêu Lang xưa nay lấy quần cư trú danh, thường thường một cái Ngân bối yêu bày sới ít nhất cũng có hơn - ba mươi đầu Ngân Bối Yêu Lang đích tồn tại.

Mà ở giá xứ rừng rậm trong lúc đó, hơn bốn mươi đầu Ngân Bối Yêu Lang đem một gã cả người quần quanh cháy điểm, mông mặt sau dài một cái thật dài ngọn lửa cái đuôi đích thân ảnh bao vây ở trong đó.

Đúng là Diệp Khôn!

"Ngao!"

Một tiếng quát chói tai, bốn đầu Ngân Bối Yêu Lang đồng thời theo bốn phương vị đánh về phía Diệp Khôn!

"Long Xà Triền!"

Không trung truyền đến một tiếng quát lớn, chỉ thấy một đạo pháp lực ngưng tụ thành một cái giao long, phi phác xuống, trực tiếp đem hai đầu Ngân Bối Yêu Lang cuốn lấy, chợt liên tiếp "Ca sát ca sát" đích bạo vang, hai đầu Ngân Bối Yêu Lang cả người xương cốt trực tiếp bị nắm đặc dập nát!

Chỉ thấy không trung, Vương Nghị khoanh chân ngồi ở Bạch Uế Ứng phía trên, hai tay phía trên pháp lực quán quanh.

Hiện giờ, Diệp Khôn cùng Vương Nghị nhị người đã lại tới đây hơn một tháng, trải qua hơn một tháng đích liên thủ chém giết, bọn họ đích phối hợp đã muốn cực kỳ thuần thực.

Mà một tháng này đến, bọn họ đánh chết đích tam phẩm yêu thú đã muốn không dưới ngàn đầu, kiếm thủ ước chừng một vạn nhiều đích tông môn công hiến điểm!

Trong đó Vương Nghị đích tông môn công hiến điểm đạt tới bảy ngàn nhiều, mà Diệp Khôn cũng có hơn ba ngàn tông môn công hiến điểm, nhưng trong tay hấn đã có ước chừng một ngàn khối tam phẩm yêu hạch!

Các loại yêu thú tài liệu lại sổ bất thắng sổ, Diệp Khôn toàn bộ đều lấy bỏ ra thụ mua Linh thạch, trong tay Linh thạch đã có ba bốn ngàn khối!

Mà trải qua một tháng này đích chém giết, Vương Nghị cũng tấn cấp Khí Phách Kỳ tam trọng tu vi, Diệp Khôn cũng đạt tới Khí Phách Kỳ nhất tầng đích đỉnh, chỉ kém từng bước, liền có thể ngưng tụ người thứ hai khí phách.

Hiện giờ này cổ Thú Triều cũng đã muốn dần dần biến mất, đại bộ phận yêu thú đều bị tới rồi đích tu sĩ thanh tiểu không còn, hóa thành tông môn công hiến điểm cùng tài liệu.

Này Thú Triều, không hổ là tu sĩ đích sự kiện!

Mà hiện tại Diệp Khôn cùng Vương Nghị gặp được đích nhóm người này Ngân Bối Yêu Lang, cũng là cuối cùng ương ngành đích một cổ yêu Thú Thế năng lực một trong, phía trước đã có số chỉ đoàn đội tiến đến thanh tiểu, kết quả đều lấy thất bại chấm dứt, một cái đoàn đội thậm chí còn bị đoàn diệt, đủ thấy này đàn Ngân Bối Yêu Lang đích cường đại.

Chớ nói chi là, vậy trong đó, còn cất dấu một đầu Kim Bối Yêu Lang Vương, đây chính là hàng thật giá thật đích tứ phẩm yêu thú!

Lúc trước Vương Nghị căn bản không đồng ý tới nơi này thanh tiểu Ngân bối yêu bày sới, dù sao bọn họ đạt được đích công hiến điểm đã đủ nhiều, nhưng Diệp Khôn lại cố ý tiến đến.

Hắn tới nơi này, mục đích tự nhiên là đầu kia Kim Bối Yêu Lang Vương!

Tứ phẩm yêu thú, đại bộ phận đều tương đương với khí đan kỳ tu sĩ, thực lực mạnh đại vô cùng, nhưng này Kim Bối Yêu Lang Vương, ở tứ phẩm yêu thú giữa coi như là tương đối nhỏ yếu tồn tại, nhưng như trước tương đương với một gã khí hải kỳ tu sĩ.

Diệp Khôn tìm tới Kim Bối Yêu Lang Vương, chính là muốn thử xem xem, hiện giờ thực lực của hắn, hay không có thể chiến thắng này đầu yêu lang.

Nếu là có thể đánh chết này kim bối yêu Lang Vương, tự chứng minh hắn hiện giờ thực lực đích xác đủ để đánh chết một gã khí hải kỳ tu sĩ, tự nhiên cũng có thể đối phó khí hải kỳ nhị trọng đích Tiền Hắc!

"Rống!"

Diệp Khôn trong miệng phát ra một tiếng gầm như dã thú đích gào thét, song gối tay lên, lẳng không bắt lấy hai đầu Ngân Bối Yêu Lang, chợt, bàn tay mạnh dùng sức!

"Ca sát!" "Ca sát!"

Hai tiếng vang nhỏ, hai đầu Ngân Bối Yêu Lang hầu cốt trực tiếp bị Diệp Khôn bóp nát, chợt, hắn dùng này hai đầu lang thi làm như vũ khí, thật mạnh sủy nhập Ngân bối yêu trong bày sới!

"Oanh!"

"Oanh!"

Diệp Khôn toàn thân lực lượng ném mạnh ra đích hai đầu lang thi tự giống như hai khóa vãn thạch, đánh đến lớn phiến Ngân Bối Yêu Lang, bị trực tiếp đánh giữa đích mấy đầu trực tiếp nhuyển té trên mặt đất, hiển nhiên sống không được bao lâu, mà chung quanh mấy đầu cũng không sống khá giả, cả người máu tươi đầm đìa.

"Ngao ngô!"

Đối mặt Diệp Khôn như thế bá đạo đích thực lực, Ngân Bối Yêu Lang không khỏi khiếp đảm, đều lui ra phía sau.

Nhưng vào lúc này, bày sới lúc sau đích trong rừng, bỗng nhiên vang lên một tiếng ngân nga lang ngâm!

"Chánh chủ, rốt cục phải đi ra sao? !" Diệp Khôn hít lại thu hút con người, nhìn về phía vậy cây cối.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 105: Đệ Nhị Khí Phách Kỳ

Bản Convert

Chỉ thấy một đầu chiều cao hai trượng, thân cao ước chừng một trượng đích cự lang chậm rãi theo trong rừng bước ra, cự lang phía sau lưng phía trên kim quang lóng lánh, bộ lông sạch sẽ, thần thái kiêu căng, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Khôn, tản ra lạnh lạnh hàn ý, tự giống như một cái quân vương, đang nhìn khiêu khích hắn quyền uy đích con kiến hôi!

Diệp Khôn cười ha ha, không nghĩ tới, này Kim Bối Yêu Lang Vương thế nhưng như thế cao ngạo, nếu là mặt khác tu sĩ, có lẽ có thể bị này thanh thế dọa cư trú, nhưng Diệp Khôn lại không sợ chút nào.

Đan luận khí thế, này đầu Kim Bối Yêu Lang Vương so với lúc trước Thao Thiết huyền hóa ra đích "Ngân Lang" kém hơn không biết mấy trăm lần!

"Nhìn xem của ngươi khí thế cường, còn vâng khí thế của ta cường đi!"

Diệp Khôn thu liễm tươi cười, ngay sau đó, trên người hắn, nhất cổ bá đạo tới cực điểm đích khí thế bạo phát mà ra!

Thú Thế!

Như máu dịch bàn tinh hồng đích ngọn lửa bạo phát mà ra, chậm rãi hiện lên Diệp Khôn hai má, một đôi đồng tử tinh hồng vô cùng!

Ở đỉnh đầu của hắn, giống như hình thành một đầu Hỏa Linh Yêu Hồ hư ảnh, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài!

Vạn thú thần phục!

Này Ngân Bối Yêu Lang đều lui ra phía sau, trong mắt toát ra sợ hãi vẻ.

Kim Bối Yêu Lang Vương lại mất lộ ra kinh hãi, hiển nhiên, đã có dùng người trưởng thành bàn trí tuệ đích nó cũng cảm nhận được Diệp Khôn trên người vậy cổ trên người đích áp bách.

Bất quá, nó dù sao cũng là tứ phẩm yêu thú, đàn lang vua, sao lại bị Diệp Khôn đơn giản khí thế khuất phục, một tiếng Lang Hào(sói tru), nhất thời hóa thành một đạo kim mang đánh về phía Diệp Khôn!

"Súc sinh này tốc độ thật nhanh!"

Diệp Khôn vẽ mặt rừng mình, ngay sau đó, hai chân đạp trên mặt đất, tinh hồng như máu đích ngọn lửa quán quanh hai tay!

"Hỏa Hồ Câu Trảo!"

Hai móng chém ra, giống như hai đợt lửa đỏ bán nguyệt, ở phía trước phương hội tụ, mà nơi đó, một con lang trảo, mạnh mẽ, cùng Diệp Khôn hai tay thật mạnh chà cùng một chỗ!

"Thình thịch!"

Thật lớn đích kinh phong bốn phía, Diệp Khôn chỉ cảm thấy một cổ lớn năng lực theo hai tay dâng lên ra, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Cùng hai tay của hắn giao hội đích lang trảo phía trên, kim mang lóe ra, đúng là Kim Bối Yêu Lang Vương độc hữu chính là chiến kỹ "Kim Lang Trảo!"

Chợt, Kim Bối Yêu Lang Vương đích lang trảo mạnh dùng sức, trực tiếp đem Diệp Khôn bắn bay đi ra ngoài!

"Oanh!"

Vụn gỗ bay tán loạn, Diệp Khôn liên tiếp chà hơn mười khóa lớn mộc, lúc này mới dừng lại, một tia máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

"Diệp sư đệ!"

Không trung, Vương Nghị thấy như vậy một màn, không khỏi quá sợ hãi, hai tay vừa động, cuộn cuộn pháp lực sẽ trào ra.

"Chậm đã! Sư huynh, này vâng đối thủ của ta!"

Sập đích lớn mộc giữa, Diệp Khôn chậm rãi đứng dậy, đưa tay nhất bát, một gốc cây đặt ở trên người hắn đích lớn mộc trực tiếp bay lên, đem một đầu chuẩn bị tiến lên đánh lên đích Ngân Bối Yêu Lang đánh bay, chợt, hắn đưa tay lau đi khóe miệng vết máu, lộ ra một cái thị huyết đích tươi cười!

Vừa mới đích va chạm, thế nhưng làm cho hắn trong cơ thể đích pháp lực lần thứ hai cô đọng, hiện giờ, hắn rõ ràng cảm giác được bản thân vậy khí xoáy tụ đã muốn xu hướng bão hòa!

Chỉ thiếu chút nữa điểm, có thể ngưng tụ thành người thứ hai khí xoáy tụ !

"Thống khoái!"

Diệp Khôn cười to, lại khi thân mà lên, mạnh mẽ phía Kim Bối Yêu Lang Vương!

"Ngao ngô!"

Kim Bối Yêu Lang Vương hiển nhiên không nghĩ tới người này loại đã bị hắn một kích thế nhưng còn muốn không có việc gì đích nhân giống nhau, nhất

thời giận dữ, phát ra một tiếng ngân nga Lang Hào(sói tru), tứ trào cách mặt đất, thân hình bay nhanh, vài cái thoáng hiện liền ra hiện tại Diệp Khôn trước mặt, lại nhất trào trào xuống dưới.

Lúc này đây, lang trào phía trên, kim mang giống như hừng hực mặt trời chói chan, đâm vào nhân mắt mở không ra.

"Thật mạnh đích lực áp bách, tứ phẩm yêu thú, quả nhiên không giống với!"

Diệp Khôn mặt không đổi sắc, trong lòng đối Kim Bối Yêu Lang Vương đích thực lực, cũng có một cái chuẩn xác đích dự đánh giá, lúc này duỗi ra thủ, trên tay một đôi Tam Nhân Ma Chu Thủ bộ bỗng nhiên sáng lên ngấm đen hào quang, đây trời pháp lực sợi tơ trào ra, hóa thành từng đạo tơ nhện, tầng tầng lớp lớp đem trước mặt Kim Bối Yêu Lang Vương hoàn toàn bao vây ở bên trong.

Chuẩn ngũ phẩm chiến kỹ, Ma Chu Triển Tỉ Thủ!

Diệp Khôn muốn nhìn một chút, một chiêu này, có phải hay không có thể đem này Kim Bối Yêu Lang Vương hoàn toàn không chế được!

Đại lượng pháp lực sợi tơ biến thành tơ nhện bị lang trào thượng màu vàng mặt trời chói chan nhất chiếu liền đều tươi cười, nhưng cũng có không ít sợi tơ đem Kim Bối Yêu Lang Vương hoàn toàn bao phủ, không một hồi, vậy từng đạo mắt thường không thể tra đích tơ nhện tự đã hoàn toàn đem kim bối yêu lang bao vây ở bên trong, xa xa nhìn lại, giống như là Diệp Khôn bỗng nhiên thi triển định thân thuật, đem Kim Bối Yêu Lang Vương định ở giữa không trung!

Quả nhiên hữu hiệu!

Diệp Khôn nhìn giữa không trung liêu mạng giây dựa đích Kim Bối Yêu Lang Vương, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng, cước bộ thật mạnh đạp trên mặt đất, mạnh một quyền, hướng tới Kim Bối Yêu Lang Vương đánh qua đi!

Hừng hực ngọn lửa, bao phủ hai tay, tựa giống như một đầu Hỏa Linh Yêu Hồ tìm hiểu móng vuốt, mạnh đánh vào Kim Bối Yêu Lang Vương phần eo vị trí.

Lang loại yêu thú, nổi danh đồng đầu thiết cốt đầu hủ thất lưng, tuy nói Ngân Bối Yêu Lang vương thân là tứ phẩm yêu thú, thân thể cường đại vô cùng, nhưng Diệp Khôn một quyền này, như trước đánh cho Kim Bối Yêu Lang Vương thiếu chút nữa đau sốc hông.

"Ngao ngô!" Kim Bối Yêu Lang Vương phát ra một tiếng giận hờn, phía sau lưng phía trên, kim quang tăng vọt, hướng tới tứ phương phát đi!

Diệp Khôn căn bản có thể cảm giác được một tia nguy hiểm, mạnh nhất ngời chồm hồm thân, chỉ thấy vậy kim mang hội tụ thành một đạo bẹp địa đao mang, trực tiếp sát đầu của hắn phát bay vút mà qua.

"Ca sát —— "

Một tiếng đều nhịp đích nổ thanh từ phía sau truyền đến, Diệp Khôn quay đầu lại, đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, chỉ thấy phía sau rừng cây toàn bộ tê thất lưng mà đoạn!

Thật lớn đích cây cối liên tiếp sập, "Ầm vang" tiếng động không ngừng!

"Thật là lợi hại đích chiến kỹ, đây là cái gì!"

Diệp Khôn nguyên bản thoải mái đích về mặt nhất thời trở nên ngưng trọng vô cùng, mà dựa vào một chiêu này, Kim Bối Yêu Lang Vương cũng gãy bao vây pháp lực của hắn sợi tơ, một đôi ánh mắt trở nên màu đỏ, bộ lông đứng thẳng, hiển nhiên đã muốn bị Diệp Khôn vừa mới một quyền hoàn toàn chọc giận!

"Ngao ngô!"

Kim Bối Yêu Lang Vương gầm lên giận dữ, tốc độ lại tăng vọt, giữa không trung, trên mặt đất, lưu lại một từng đạo tàn ảnh, khủng bố tốc độ, thậm chí Diệp Khôn đều không thể hoàn toàn nắm giữ!

"Xem ra này Kim Bối Yêu Lang Vương phải là kích phát rồi cùng ta Hỏa Linh Yêu Hồ chi vĩ không sai biệt lắm đích trạng thái."

Diệp Khôn trong lòng vừa động, bỗng nhiên cảm giác bên phải ngực một trận lạnh lẽo.

Đây là hãn thân thể bản năng đối nguy cơ phát ra báo động trước!

Diệp Khôn không do dự chút nào, chân phải lui từng bước, thân mình uốn éo, sườn bước hướng quyền!

"Thình thịch!"

Nắm tay phía trên, thật lớn đích lực lượng truyền đến, Diệp Khôn thân thể bay ngược mà ra, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Này Kim Bối Yêu Lang Vương đích lực lượng, so với phía trước cường suất ngũ thành!

Giữa không trung, Diệp Khôn khỏe mắt dư quang, rõ ràng thoáng nhìn nhất đạo kim sắc thân ảnh bay nhanh đuổi theo!

"Bá ——" cơ hồ trong nháy mắt, Kim Bối Yêu Lang Vương đã muốn đi vào Diệp Khôn bên cạnh người, thật lớn lang trao tìm hiểu, nhất trao chụp vào Diệp Khôn phần eo!

Ăn miếng trả miếng sao?

Diệp Khôn khỏe miệng bị bám một tia lãnh liệt như đao phong bàn đích tươi cười, mạnh một tiếng quát lớn, bay ngược đích thân thể, nganh sinh sinh địa đình chỉ ở giữa không trung, cùng lúc đó, phía sau lưng của hắn, hai cái ngọn lửa cái đuôi mạnh thoát ra!

Nhị vĩ trạng thái, mở ra!

Mãnh liệt lửa cháy theo Diệp Khôn trên người trào ra, ngay sau đó, hẳn phía sau lưng hai cái ngọn lửa cái đuôi mạnh vung!

"Hỏa Hồ Súc Vĩ!"

Lưỡng đạo hỏa vĩ, giống như lưỡng đạo trường tiên, hung hăng đánh ở Kim Bối Yêu Lang Vương đích bụng, ngọn lửa đốt cháy, thậm chí phát ra nhè nhẹ mùi khét, Kim Bối Yêu Lang Vương một tiếng kêu rên, đang muốn bứt ra bay ngược!

"Luu lại đi!"

Diệp Khôn dưới chân giày bó hiện lên một đạo hào quang, pháp lực mạnh xuất hiện, hóa thành tầng tầng hạc vũ, đưa hẳn hai chân bao vây, cả người trên không trung liên tiếp bước ra mấy bước, nháy mắt đi vào Kim Bối Yêu Lang Vương đích đỉnh đầu, hai tay giống như hai thanh đại chủy, thật mạnh dưới trường!

"Ba!"

Nhị vĩ trạng thái, tiếp cận cử ngàn cân đích lớn năng lực truyền hai tay, thật mạnh nện ở Kim Bối Yêu Lang Vương đích đầu phía trên!

"Ca sát —— "

Xương cốt vỡ vụn đích tiếng vang truyền đến, Kim Bối Yêu Lang Vương mạnh rời khỏi mấy bước, ngay sau đó, thân mình bỗng nhiên trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, không một hồi, tứ chi mềm nhũn, nằm úp sấp ở trên mặt đất, tựa hồ muốn giãy dụa đứng lên, lại như thế nào cũng không động đậy .

Diệp Khôn một kích, cơ hồ đem này Kim Bối Yêu Lang Vương đích đầu lâu đập nát, cũng chính bởi vì này thực lực cường đại, mới có thể cứng rắn chống không có chết!

"Ngao ngô!"

Này Ngân Bối Yêu Lang vừa thấy Kim Bối Yêu Lang bị đánh ngã xuống đất, nhất thời lâm vào cuồng bạo bên trong, điên cuồng hướng tới Diệp Khôn đánh tới!

Nhưng, lúc này, Diệp Khôn cũng là đồng dạng đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Nhìn đến này quý dị một màn, Vương Nghị quá sợ hãi, hai tay mạnh tìm hiểu, cuộn cuộn pháp lực hóa hai cái giao long, giống như roi bàn đảo qua Diệp Khôn chung quanh.

Số đầu Ngân Bối Yêu Lang trực tiếp bị đánh bay, nhưng còn lại đích ba mươi dư đầu Ngân Bối Yêu Lang lại như trước điên cuồng mà hướng tới Diệp Khôn đánh tới.

"Diệp sư đệ!"

Vương Nghị kinh hãi, mắt thấy Diệp Khôn sẽ bị Ngân Bối Yêu Lang đàn nuốt hết, nhưng, nhưng vào lúc này, Diệp Khôn trên người, nhất cổ kinh khủng Linh áp, bạo phát mà ra!

"Ha ha ha ha, rốt cục ngưng tụ thành thứ hai khí phách !"

Diệp Khôn ngửa mặt lên trời hét dài, vừa mới cùng Kim Bối Yêu Lang Vương một phen chiến đấu kịch liệt, làm cho hắn trong cơ thể pháp lực lần thứ hai cô đọng, rốt cục, vào lúc đó ngưng tụ thành đệ nhị khí phách!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 106: Trường Viên Thành

Bản Convert

Lẳng lẳng hiểu được, lúc này, hấn đích đan điền trong vòng, hai cái bạch kim màu đích khối không khí chỉnh tề sắp hàng, mà bên trong đan điền đích pháp lực, tắc quay chung quanh này hai cái khối không khí chậm rãi xoay tròn!

Tại đây hai cái khối không khí chỉ tâm, có thể nhìn đến pháp lực cơ hồ đều hóa thành chất lỏng!

Trạng thái dịch pháp lực!

Chậm rãi vừa động cách dùng năng lực, Diệp Khôn rõ ràng nghe được trong cơ thể pháp lực giống như dòng suối nhỏ chảy xuôi, phát ra "Ào ào" tiếng vang!

Nếu là mặt khác tu sĩ, như là Vương Nghị, cho dù hiện giờ đạt tới Khí Phách Kỳ tam trọng, pháp lực cũng vô pháp giống Diệp Khôn như vậy phát ra rõ ràng tiếng nước, dù sao Diệp Khôn hút lấy thu đích linh khí đều là thông qua Thao Thiết Chi Vị hấp thu, vốn tựu cực kỳ cô đọng, hội tụ thành pháp lực, cô đọng trình độ viễn siêu bình thường tu sĩ.

Mà giờ khắc này, lúc ngưng tụ thành thứ hai khí phách lúc sau, tựu giống như đâm đích cửa sổ chỉ, Diệp Khôn trong cơ thể hai cái khí phách đích pháp lực bay nhanh hướng tới trạng thái dịch chuyển biến, bức này tinh luyện đích pháp lực, cơ hồ có thể so với khí hải kỳ tu sĩ!

Hai tay nắm tay, cảm nhận được trong cơ thể vậy cuộn cuộn pháp lực, Diệp Khôn trong lòng tràn ngập tự tin.

Nếu là lúc này lại chống lại Tiền Hằng, hấn đã có mười thành nắm chắc đem đánh chết!

Chính là...

"Kêu cầu nhậu ——" một tiếng vang thật lớn từ Diệp Khôn trong bụng vang lên, thứ hai khí phách lúc này còn cực kỳ nhỏ yếu, tiếp tục pháp lực bổ sung, Diệp Khôn chỉ cảm giác mình đối đích sắp chết!

Sờ sờ bụng, Diệp Khôn ngẩng đầu, nhìn về phía chung quanh Ngân Bối Yêu Lang đàn, liếm liếm môi: "Ta thật đói a!"

Thị huyết đích ánh mắt, giống như một đầu nhìn chăm chăm thực vật đích yêu thú, này Ngân Bối Yêu Lang bị Diệp Khôn ánh mắt đảo qua, đốn giống như bị lâm một đầu về mặt nước đá, điên cuồng ý biến mất, thù nhi đại chỉ chính là nồng đậm đích sợ hãi!

Bất quá lúc này, chúng nó lại muốn chạy trốn, đã muốn đã quá muộn!

Diệp Khôn một cái hồ phốc, giống như hồ nhập dương đàn, hai tay huy động, nhất chiêu nhất thức, giống như tử vong đích liêm đao, điên cuồng thu gặt một đầu đầu Ngân Bối Yêu Lang đích tánh mạng!

...

Dạ, thực tình.

Lửa trại quang mang ở trong rừng lóe ra, lửa trại phía trên, hai trương lớn nhỏ đích Kim Bối Yêu Lang Vương bị một cây mộc côn lúi đặt ở hỏa thượng nung, nguyên bản tựu trình đậm kim sắc đích thịt chất bị nướng đặc vàng óng ánh, tản ra từng trận mê người mùi thơm ngát.

"Rằm ——"

Diệp Khôn nuốt khẩu nước miếng, từ phía trên kéo xuống một cái Kim Bối Yêu Lang Vương đích thịt để vào trong miệng.

Nhập khẩu tức hóa!

Tuy rằng thịt chất ăn đi lên có chút già, nhưng Diệp Khôn xương cốt cường tráng, răng nanh nhất ma, đã đem lang thịt ma thành thịt mạt, nuốt vào trong bụng.

"Ăn ngon!" Diệp Khôn tán thưởng một tiếng, lúc này cũng bắt chấp ăn cùng, trực tiếp bài tiếp theo chỉ lang chân, mồm to gặm lên.

Tiếng bước chân vang lên, Vương Nghị kéo mỗi một đích thân mình đi đến lửa trại giữ, nhìn Diệp Khôn vậy phó quý chết đói đích ăn cùng, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Cùng Diệp Khôn tổ đội đánh chết yêu thú đích trong khoảng thời gian này, Diệp Khôn làm cho hấn khiếp sợ đích địa phương nhiều lắm, đầu tiên là thực lực, sau đó, chính là vậy bùng tình không đầy bình thường đích bụng.

"Đây là nguoi đích hồn bài, đây là yêu hạch cùng Ngân Bối Yêu Lang trên nguoi đích tài liệu, thật sự là một chết ta, nhiều như vậy yêu thú."

Vương Nghị đem một khối hồn bài cùng một quả trữ vật túi găm đặt ở Diệp Khôn bên cạnh, này việc là hấn chủ động lĩnh đích, dù sao đánh chết yêu thú

phần lớn đều là Diệp Khôn, mà hẳn lại phần đến lớn đầu đích tông môn công hiến điểm, tuy nói này yêu hạch cũng đủ để bù lại đại bộ phận tông môn công hiến điểm, nhưng hẳn vẫn cảm giác đặc có chút ngưng ngưng.

Nếu thực lực không đủ, đánh trợ thủ vẫn là có thể làm được đích.

Mấy ngày qua, thường thường cát thủ yêu thú trên người tài liệu, yêu hạch, cùng với thu thập yêu thú hồn phách đều là hẳn ở làm, coi như là bù lại một chút áy náy.

Vương Nghị lắc lắc đầu, ở Diệp Khôn bên cạnh ngồi xuống.

"Ăn?"

Diệp Khôn vậy tràn đầy quần áo dính dầu mỡ đích thủ cầm lấy một khối lang thịt đưa cho Vương Nghị, xem đích Vương Nghị khoe miệng quất thẳng tới đánh.

"Ta cũng không ngại tốt như vậy ăn uống, này đó yêu thú thịt chất giữa có còn ẩn chứa không ít có độc vật chất... Có đôi khi ta thực hoài nghi của ngại dạ dày có phải hay không làm bằng sắt đích."

Vương Nghị cười nói, theo bên hông trữ vật túi găm giữa lấy ra một quả đan dược, đây là ích cốc hoàn, bình thường tu sĩ ăn thượng một quả liền đủ để bảo trì một tháng không ăn không uống.

Diệp Khôn liếc ích cốc hoàn liếc mắt một cái, có chút tiếc nuối lắc lắc đầu, hẳn đích Thao Thiết Chi Vị, đủ để nháy mắt đem này ích cốc hoàn tiêu hóa, hẳn từng thử qua, ăn nghiêm chỉnh bình ích cốc hoàn đều không thể điền đầy bụng.

Không một hồi, chính đầu Kim Bối Yêu Lang Vương liền vào Diệp Khôn bụng, hẳn liếm liếm môi, cười hỏi: "Kế tiếp chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Vương Nghị nghe vậy, theo trữ vật túi găm giữa xuất ra ngọc bài, đặt ở trước mặt.

"Hiện giờ chúng ta đích vị trí đã muốn tiếp cận Phong Tuyết sơn mạch cuối cùng bắc đoạn, dựa theo này yêu thú phân bố đồ thượng dấu hiệu đến xem, toàn bộ Xích Viêm quận tây nam bộ đích yêu thú đã muốn đại bộ phận bị thanh tiêu không còn, hiện giờ chúng ta tông môn công hiến điểm đã muốn đạt được không ít, này tứ phẩm yêu thú Kim Bối Yêu Lang Vương lại giá trị một trăm tông môn công hiến điểm, nhiều như vậy tông môn công hiến điểm, cũng đủ chúng ta tiêu phí rất dài một thời gian ngắn, nhưng lại có một niên, chính là bốn môn thi học kỳ, thừa dịp trong khoảng thời gian này hảo hảo tu luyện, đến lúc đó đánh sâu vào trung tâm đệ tử vị trí mới là chính sự." Vương Nghị phân tích nói.

"Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn sao?"

Diệp Khôn ánh mắt hơi hơi lóe ra, trong khoảng thời gian này, hẳn mỗi lần nghỉ ngơi đều đã xuất ra Phong Tuyết sơn mạch bản đồ tỉ mỉ quan sát, mà trải qua tỉ mỉ đối chiếu, hẳn phát hiện có hai nơi địa phương đều có thể là Trích Tinh Các di tích đích vị trí, một chỗ là ở Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn, mà một khác chỗ, còn lại là tới gần Phong Tuyết sơn mạch chỗ sâu nhất nơi.

Dù sao này Trích Tinh Các di tích có thể là ở mấy ngàn năm trước, ngàn năm thời gian, thượng hải tang điền, Phong Tuyết sơn mạch địa thế cũng xuất hiện biến hóa, đây là tinh thần thiết phiến trên bản đồ có minh xác ghi lại tổ về vật đích quan hệ, bằng không hội càng thêm phiền toái.

Đương nhiên, theo này hai địa đến xem, người trước trong lời nói, lấy Diệp Khôn thực lực, tiến đến hẳn là đủ liễu, nhưng người sau tựu có chút phiền phức, Phong Tuyết sơn mạch chỗ sâu nhất, vẫn đều là nhân loại đích cấm địa, bởi vì nơi này thường thường tồn tại rất nhiều thực lực mạnh đại vô cùng đích yêu thú, cho dù Kim Đan kỳ tu sĩ tiến vào trong đó cũng muốn hơi chút suy nghĩ một chút tự thân.

Bất quá nếu lại tới đây, nếu là không đi Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn nhìn xem, Diệp Khôn tuyệt đối sẽ không cam tâm đích.

"Như thế nào, Diệp sư đệ chuẩn bị tiến vào Phong Tuyết sơn mạch nhìn xem?" Vương Nghị nhìn Diệp Khôn toát ra suy tư về mặt, không khỏi hỏi.

"Đương nhiên, nếu lại tới đây, đi xem cũng không phung." Diệp Khôn cười nói.

"Một khi đã như vậy, sáng mai chúng ta phải đi nơi này đi." Vương Nghị nói xong, đưa tay trên mặt đất vẽ cái bản đồ, hướng tới Phong Tuyết sơn mạch hơi hướng bắc đích vị trí điểm điểm, nơi này, vừa lúc có một tòa thành thị.

"Trường Viên Thành?" Diệp Khôn một hồi suy nghĩ, nhất thời nhớ lại chỗ ngồi này thành thị đích tên.

"Này tuy rằng chính là một tòa thành nhỏ, nhưng bởi vì tiếp giáp Phong Tuyết sơn mạch, sớm đã trở thành một tòa tu sĩ chi thành, chỗ ngồi này trong thành rất nhiều tán tu cùng tiểu thế lực lúc này cảm rở, liệt sát yêu thú cũng có thể trực tiếp đi trước Phong Tuyết sơn mạch bên trong, trước kia ta đi Phong Tuyết sơn mạch liệt sát yêu thú đích thời điểm đi qua nơi này, là một không tới đích điểm dừng chân, Nam Tam Tông ở trong này đều có đều tự phân bộ." Vương Nghị nói.

"Một khi đã như vậy, sáng mai xuất phát, đi trước Trường Viên Thành!"

...

Sáng sớm hôm sau, Diệp Khôn ăn xong điểm tâm, liền cùng Vương Nghị đang đi trước dài viên thành, bọn họ ly khai Trường Viên Thành bất quá mấy

chục bên trong, cười Bạch Uế Ứng không một hồi đi ra , trên không trung một cái xoay quanh, chậm rãi hạ xuống.

Trường Viên Thành cũng không lớn, tường thành lại có vẻ có chút cao, ước chừng có gần năm mươi trượng, mà lúc này, tường thành phía trên che kín vết máu, hiển nhiên chỗ ngồi này tiếp giáp Phong Tuyết son mạch đích thành nhỏ, vắng đã bị Thú Triều đánh sâu vào lớn nhất đích thành trấn.

Bất quá này thành thị cùng khác thành thị không giống với, chỗ ngồi này thành thị bên trong cuộc sống đích đại bộ phận đều là tu sĩ, nhưng lại thường xuyên tiến vào Phong Tuyết son mạch giữa liệt sát yêu thú, đối Thú Triều cũng rất tinh tường, ngược lại tồn thất cũng là chung quanh thành thị giữa ít nhất.

Cửa thành chỗ, một đám tu sĩ đang ở khuôn vác các loại yêu thú thi thể, lấy lợi đích mặt đất một cước đi xuống có thể thái xuất huyết thủy, đủ thấy phía trước tình hình chiến đấu đích thảm thiết.

Bất quá, đi vào trong thành, cũng là một mảnh phồn hoa cảnh tượng.

Nói hai bên đường, tràn đầy bãi quán đích tu sĩ, lớn tiếng rao hàng các loại yêu thú trên người tài liệu, Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người tới trước trong thành một chỗ khách điểm đặt chân, chợt binh chia làm hai đường, Vương Nghị đi trước Ngự Thú Tông liên lạc chỗ, đem yêu hồn bài đổi thành công hiến điểm, mà Diệp Khôn, còn lại là đi bán ra trong tay đích yêu thú tài liệu cùng với mua Phong Tuyết son mạch bản đồ địa hình.

Đương nhiên, Phong Tuyết son mạch bản đồ hẳn đã sớm mua được, ở Ngự Yêu Phường trung tướng tài liệu một cỗ não bán ra, đổi lấy suốt một ngàn năm trăm khối Linh thạch, Diệp Khôn liền ở trên đường đi dạo đứng lên.

"Tam phẩm yêu thú yêu hạch, chỉ cần ba trăm Linh thạch, chỉ cần ba trăm Linh thạch, chỉ có tam khối ..."

"Tam phẩm yêu thú Ngân Bối Yêu Lang lợi trảo cùng da lông, tiện nghi lâu..."

"Nhị cấp thanh tâm tán, có thể làm cho tu sĩ tốc độ tu luyện tăng lên, chỉ cần..."

Đi dạo một hồi, Diệp Khôn cũng không phát hiện có cái gì thứ tốt, lúc này hưng trí thiếu thiếu địa hướng tới khách điểm đi đến.

Nhưng, nhưng vào lúc này, cửa thành bỗng nhiên vang lên một trận tiếng động lớn rầm rĩ tiếng động, chợt, đại lượng tu sĩ hướng tới cửa thành phát đi.

"Làm sao vậy?"

Diệp Khôn dừng bước lại, nhìn chung quanh vậy một gã danh tu sĩ trên mặt vẻ hưng phấn, cảm thấy nhất thời tò mò vô cùng, lúc này đi theo dòng người hướng tới cửa thành đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 107: Thiên Địa Nhân Bảng

Bản Convert

Trường Viên Thành cửa thành chỗ, sớm đã người ta tấp nập, nhất là ngã tư đường hai bên, lại chật ních một gã danh tu sĩ, một đám điểm mũi chân, thân dài cổ, hướng tới cửa thành chỗ nhìn lại.

Diệp Khôn xen lẫn trong đám người, nhìn hiện giờ trở nên trống rỗng đích cửa thành, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, lôi kéo bên cạnh một gã nhìn qua chỉ có khí xoáy tụ kỳ tả hữu tu vi niên kỉ số lượng ít tu sĩ, hỏi: "Vị đạo hữu này, xin hỏi đây là xảy ra chuyện gì chuyện ?"

"Người không biết? Hôm nay chính là đại ngày, nghe nói Nam Tam Tông bên trong ba gã đứng hàng nhận bảng đích tu sĩ đều đã đi vào Trường Viên Thành, chuẩn bị lúc này nghỉ ngơi và hồi phục một phen người hiểu biết ít nhập Phong Tuyết son mạch bắc đoạn..."

Tuổi trẻ tu sĩ quay đầu lại, vừa nhìn thấy Diệp Khôn trên người đích bóng đen trường bào cùng ngực Ngự Thú Tông đích dấu hiệu, vẻ mặt nhất thời rùng mình: "Nguyên lai là Ngự Thú Tông đích đạo hữu, đạo hữu chắc là chuẩn bị tiến vào Phong Tuyết son mạch bắc đoạn liệt sát yêu thú đi?"

"Nhân bảng?" Diệp Khôn ngăn người.

"Đạo hữu không biết thiên địa nhân bảng?" Tuổi trẻ tu sĩ nghe vậy trờng mắt to, giống như Diệp Khôn là cái gì chim quý thú lạ bình thường, vậy vẻ mặt, rõ ràng là ở buồn bực Diệp Khôn thân là Ngự Thú Tông đệ tử thể nhưng như vậy không kiến thức.

Diệp Khôn đối này lại ti không thêm đề ý chút nào, ngược lại tha có hưng trí nói: "Đích xác không biết, mong rằng đạo hữu giải đáp."

Nhìn đến Diệp Khôn một khiêm tốn thụ giáo bộ dáng, tuổi trẻ tu sĩ biết vậy nên trên mặt có quang, lúc này kiên nhẫn giải đáp đứng lên: "Này thiên địa

nhân bản, xác thực mà nói chia làm ba cái bảng đơn, phân biệt là Thiên bản, Địa Bản cùng nhân bản, này bảng riêng là từ thiên đều thương mình bình phán, ước chừng có hơn một ngàn niên lịch sử, tổ lấy công chính trừ danh, cho nên hiện giờ, này tam đại bảng đơn, cũng là toàn bộ Văn Cảnh đế quốc tu sĩ công nhận đích thực lực đứng hàng thứ bảng, có thể tiến vào bảng đơn người, hoặc là thực lực mạnh đại, hoặc là thiên phú hơn người, có thể tiến vào ba cái bảng đơn đích gì một cái, đều đủ để danh dương toàn bộ Văn Cảnh đế quốc!"

Nói đến đây, tuổi trẻ tu sĩ hơi hơi dừng một chút, trong mắt toát ra một chút hâm mộ vẻ, tựa hồ đối với này cực kỳ khát khao, bất quá rất nhanh, hần liền lắc đầu thờ dài một tiếng: "Bất quá đại bộ phận tu sĩ, hơn nữa giống là chúng ta loại này tán tu, cơ hồ cả đời đều không có khả năng tiến vào bảng đơn."

Cảm khái một câu, người trẻ tuổi tiếp tục vì Diệp Khôn giải thích: "Mà này tam đại bảng đơn bên trong, Thiên bản chính là Nguyên Anh tu sĩ đích thực lực đứng hàng thứ bảng, này bảng con một mấy đời nghe thấy mỗi cách mười năm sửa đổi một lần, Thiên bản tổng cộng có năm mươi cái ghế, tuy rằng ta vô duyên vừa thấy, nhưng này năm mươi cá nhân, đại bộ phận đều là đến từ ở tại Văn Cảnh đế quốc tam đại siêu cấp tông môn —— Cảnh Huy Tông, Thú Vương Điện cùng Thất Tinh Các, cho dù không phải tam đại siêu cấp tông môn tu sĩ, cũng có không ít vãng hoàng thất cung phụng, đại gia tộc tộc trưởng."

"Về phần Địa Bản, còn lại là Kim Đan tu sĩ đích thực lực đứng hàng thứ bảng, Địa Bản mỗi cách năm năm thay đổi một lần, cùng Thiên bản bắt đồng, muốn đứng hàng Địa Bản, trừ bỏ tu sĩ tuổi phải không đủ hai trăm tuổi, hơn nữa này Địa Bản, ước chừng có hai trăm cái ghế, ở chúng ta Xích Viêm quận giữa, có thể đứng hàng Địa Bản đích cũng chỉ có bốn người, phân biệt vãng Ngự Thú Tông chương môn Lôi Đình, Thượng Vân Các chương môn Đoạn Lâm Ngọc, Khô Mộc Tông chương môn Chu Phục cùng với quận vương phủ đứng đầu —— Xích Viêm quận vương Vân Nghi, bốn người này giữa Xích Viêm quận vương bài danh cao nhất, đứng hàng Địa Bản một trăm sáu mươi bốn danh, mà Thượng Vân Các chương môn Đoạn Lâm Ngọc cùng với Ngự Thú Tông chương môn Lôi Đình phân biệt đứng hàng một trăm tám mươi danh, một trăm tám mươi một danh, Khô Mộc Tông chương môn có lẽ là bởi vì chiến kỹ nguyên nhân, gần bài danh một trăm chín mươi sáu danh." Tuổi trẻ tu sĩ kể lại nói.

"Chương môn gần đứng hàng một trăm tám mươi một danh!"

Diệp Khôn nghe vậy không khỏi quá sợ hãi, hần chính là nghe nói, Ngự Thú Tông chương môn Lôi Đình, từ lúc một trăm hai mươi năm trước tự tấn cấp Kim Đan tu vị, hiện giờ chương môn tuổi bất quá một trăm năm mươi tuổi, tương đối ở tại Kim Đan tu sĩ gần năm trăm tuổi đích thọ đồng mà nói đúng là trẻ trung khỏe mạnh hết sức, thực lực có thể nói vãng sâu không lường được, bực này thực lực, ở Địa Bản phía trên gần vào một trăm tám mươi một danh!

Văn Cảnh đế quốc đích thủy rớt cuộc sâu đậm!

Nhìn ra Diệp Khôn kinh ngạc, tuổi trẻ tu sĩ không khỏi trong lòng đắc sát, cười nói: "Biệt như vậy ngạc nhiên, chúng ta Xích Viêm quận là Văn Cảnh đế quốc yếu nhất đích nhất quận, có thể có bốn thượng Địa Bản đã muốn không tôi, hơn nữa này Địa Bản có hai trăm tuổi hạn chế, nếu không có này thiên phú kinh người hạng người, căn bản không có khả năng có cơ hội ở hai trăm tuổi phía trước vào chỗ liệt Địa Bản chi tịch."

"Thì ra là thế." Diệp Khôn ánh mắt chợt lóe, hỏi: "nhân bản nọ chẳng lẽ là trúc cơ tu sĩ đích đứng hàng thứ bảng?"

"Không tôi." Tuổi trẻ tu sĩ định rồi gật đầu nói: "Nhân bản chính là trúc cơ tu sĩ đứng hàng thứ bảng, chỉ có ba mươi tuổi dưới tu sĩ có thể thượng bản, bất quá toàn bộ Văn Cảnh đế quốc ba mươi tuổi dưới trúc cơ tu sĩ số lượng không dưới trăm vạn, mà người này bản, lại chỉ có chính là một ngàn ghế, có thể nói gì đứng hàng nhân bản người, đều là thiên phú cực kỳ xuất chúng người, chính là ta bối trúc cơ tu sĩ mẫu!"

Tuổi trẻ tu sĩ nói xong, bỗng nhiên, tiền phương đám người bộc phát ra một trận kịch liệt hoan hô, hần cũng bất chấp lại đối Diệp Khôn tường nói tỉ mỉ, kiễng mũi chân hướng tới cửa thành nhìn lại.

Rất nhanh, tam đội nhân mã song song đi vào trong thành, này tam đội nhân mã, đứng hàng bên trái, đều là thân xanh đen màu trường bào, thể nhưng thuần một sắc đích Ngự Thú Tông trung tâm đệ tử.

Mà phía bên phải cùng trung gian đích hai đội nhân mã, tắc phân biệt thân đại biểu cho Khô Mộc Tông trung tâm đệ tử đích đen như mực màu trường bào cùng với đại biểu cho Thượng Vân Các trung tâm đệ tử đích Văn trường bào màu trắng.

Ước chừng gần trăm tên Nam Tam Tông đích trung tâm đệ tử, thế nhưng đồng thời hội tụ tại đây nho nhỏ đích Trường Viên Thành!

"Xem, chính là ba người kia." Lúc này, Diệp Khôn bên cạnh tên kia tuổi trẻ tu sĩ lôi kéo Diệp Khôn, chỉ vào tam đội nhân mã đứng hàng phía trước nhất đích ba gã tu sĩ.

"Thượng Vân Các Triệu Khả Nghiên, nhân bản bài danh thứ tám trăm sáu mươi vị."

Tuổi trẻ tu sĩ nói xong một lòng tay Thượng Vân Các phía trước nhất đích một nữ tử, người này nữ tử nhìn qua đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, một đầu như bộc bố bản đích lượng hắc tóc dài phi trên vai đầu, mặt mày giống như bức tranh, mũi cao thẳng, mà cuối cùng đặc biệt đích cũng là môi của nàng, hơi hơi đỏ khời, kiều diễm ướt át, làm cho người ta nhìn tự nhiên không được có gan hôn môi đích xúc động.

Mà thân thể của hần tài cũng là không tồi, thân hình thon dài, cái mông kiều đỉnh, trường bào dưới đích đùi đẹp lại thon dài vô cùng, chính là bộ ngực hơi có vẻ nhỏ nhắn, coi như là duy nhất đích chỗ thiếu hụt.

Chính là cô gái này tới bắt đầu tới chung lãnh hé ra mặt, giống như người chung quanh đều thiếu nợ nàng Linh thạch bình thường, trong mắt lại mang theo một cỗ ngạo nghễ vẻ, một đường đi tới, nhìn không chớp mắt, thế nhưng xem cũng không nhìn người chung quanh đàn liếc mắt một cái.

"Tốt một cái lạnh lùng đích băng mỹ nhân!"

Diệp Khôn nhìn đến Triệu Khả Nghiên, ánh mắt cũng sáng ngời, những năm gần đây hắn chuyên chú tu luyện, hơn nữa gặp được đích địch nhân thường thường cường hấn nhiều lần, làm sao có tâm tư đi tìm nữ nhân, bất quá này Triệu Khả Nghiên, cũng là Diệp Khôn gặp qua xinh đẹp nhất đích nữ nhân.

Mà người chung quanh đàn, cũng không khỏi phát ra khe khẽ nói nhỏ.

"Đây là Triệu Khả Nghiên, thật sự là băng lãnh mỹ nhân a!"

Đúng vậy a, nàng sẽ đối ta cười một cái, ta tự chết cũng không tiếc !"

"Thôi đi, nàng chính là nhân băng cửu trăm tên phía trước đích nhân, đó cũng là lịch sử thượng chúng ta Xích Viêm quận ở nhân băng giữa cao nhất đích thứ tự , nghe đồn Xích Viêm quận vương đích đưa con Văn Ha đau khổ theo đuổi nàng ba năm , thậm chí thỉnh Xích Viêm quận vương ra mặt cầu hôn, kết quả Triệu Khả Nghiên căn bản điều cũng không điều hấn!"

Nghe đến mấy cái này nói, Diệp Khôn cũng lắc đầu bật cười, chợt nhìn thoáng qua bên cạnh tuổi trẻ tu sĩ, lại phát hiện người sau vẻ mặt si mê nhìn Triệu Khả Nghiên, thậm chí nước miếng đều chảy ra , không khỏi ho khan một tiếng.

"Ha ha, ta cũng vậy lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Khả Nghiên, bị nàng mê hoặc, thật có lỗi, thật có lỗi." Tuổi trẻ tu sĩ phục hồi tinh thần lại, không khỏi xấu hổ tha cái bù thêm.

"Từ xưa anh hùng thích chung diện nhân." Diệp Khôn cười nói.

"Ta cũng không phải là cái gì anh hùng, cũng không xứng với Triệu cô nương." Tuổi trẻ tu sĩ ngược lại rất có tự mình hiểu lấy, lau đi khóe miệng nước miếng, tiếp tục nói: "Ồ Triệu Khả Nghiên bên phải tu sĩ, còn lại là Khô Mộc Tông Mộc Phong, nhân băng cửu trăm ba mươi danh, hấn là Khô Mộc Tông đại trưởng lão Mộc Văn Hương chi tôn, cũng là Triệu Khả Nghiên đích người theo đuổi một trong."

Tuổi trẻ tu sĩ nói xong, lộ ra khinh thường vẻ: "Đáng tiếc, Triệu Khả Nghiên ngay cả Văn Ha cũng không điều, sao lại để ý đến hấn."

Diệp Khôn nhìn về phía tên kia nhìn qua có chút đẹp trai đích tu sĩ liếc mắt một cái, vừa lúc nhìn thấy Mộc Phong nghiêng đầu đối Triệu Khả Nghiên nói câu cái gì, bất quá Triệu Khả Nghiên áp căn không đáng để ý tới, huych nhất cái mũi bụi.

"Về phần Ngự Thú Tông tên kia tu sĩ đạo hữu hấn là nhận thức đi, hấn ở nhân băng phía trên bài danh còn tại Mộc Phong phía trước, đứng hàng nhân băng cửu trăm lẻ ba danh." Tuổi trẻ tu sĩ nhìn Diệp Khôn liếc mắt một cái.

"Đương nhiên." Diệp Khôn nhìn về phía Ngự Thú Tông cầm đầu tu sĩ, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Dương Văn Tuyền, hai mươi sáu tuổi, Dẫn Nhân Quân phe phái bên trong thực lực gần với Dẫn Nhân Quân đích tên, khí đàn kỳ tu sĩ, đồng thời, cũng là Ngự Thú Tông trung tâm trong hàng đệ tử thực lực cực mạnh người!

Này Dương Văn Tuyền nếu đến đến nơi này, hay là...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 108: Ngũ Phẩm Yêu Thú Tử Quang Thủ

Bản Convert

Diệp Khôn ánh mắt đảo qua Ngự Thú Tông đội ngũ giữa, đồng tử rồi đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy trong đám người, Tiền Hằng đích thân ảnh quả nhiên ở liệt!

"Tiền Hằng!"

Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại, trong mắt sát khí chợt lóe lướt qua.

Đội ngũ giữa, cùng bên cạnh người một gã dung mạo có chút tịnh lệ đích nữ tử thấp giọng nói chuyện với nhau đích Tiền Hằng tựa hồ đã nhận ra cái gì, hướng tới bên này nhìn lại đây.

Diệp Khôn bỗng nhiên cả kinh, tuy nói hấn rất muốn tìm Tiền Hằng phiền toái, nhưng lúc này Tiền Hằng bên cạnh khả là có thêm hơn - ba mươi danh trung tâm đệ tử, huống chi Dương Văn Tuyền đã ở này, hấn cũng không muốn tự tìm tử lộ.

Hấn hơi hơi cúi đầu, đem bán khuôn mặt chôn ở trường bào cổ áo.

"Tiền sư huynh, làm sao vậy?"

Tiền Hằng bên cạnh, tên kia đồng dạng vâng Ngự Thủ Tông trung tâm đệ tử đích nữ tử kinh ngạc hỏi, theo Tiền Hằng ánh mắt hướng tới một bên trong đám người nhìn lại, đôi mi thanh tú lắng lo: "A, nơi này thế nhưng còn có một gã Ngự Thủ Tông đệ tử?"

"Phòng chừng là muốn cống hiến điểm suy nghĩ điên rồi đích tên đi, chính là một cái nội môn đệ tử cũng dám vào lúc đó tiến vào Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn." Tiền Hằng khinh thường cười, Diệp Khôn hiện giờ dung mạo đại biến, hơn nữa đã che dấu cư trú bán khuôn mặt, hẳn trong lúc nhất thời cũng không đem Diệp Khôn nhận ra đến.

"Nội môn đệ tử có lòng cầu tiến cũng là chuyện tốt." Tịnh lệ nữ tử âm thầm cười.

"Tần sư muội nói rất đúng."

Tiền Hằng đánh cái ha ha, nhưng trong lòng vâng thầm nghĩ: "Rốt cuộc là ai, vì sao đối ta phóng xuất ra sát ý?"

Suy nghĩ một hồi, không có rõ ràng, Tiền Hằng liền không hề nghĩ nhiều, chuyên tâm cùng bên cạnh người nữ tử bắt chuyện đứng lên.

"Hừ, thật là có nhân hạ thoải mái!"

Diệp Khôn nhìn Tiền Hằng, khoe miệng gọi lên nhất mặt tươi cười.

Chính là, nhiều như vậy tam tông trung tâm đệ tử giống nhau trong lúc nhất thời đi vào này Trường Viên Thành, Diệp Khôn khả không tin những người này chính là chỉ cần suy nghĩ tiến vào Phong Tuyết sơn mạch.

"Kỳ quái, nhiều như vậy tam tông trung tâm đệ tử hội tụ nơi đây, chính là vì đi Phong Tuyết sơn mạch lập sát yêu thú?" Diệp Khôn có ý giả bộ một giạt mình bộ dáng, lớn tiếng hỏi.

Bên cạnh tuổi trẻ tu sĩ nghe nói như thế, mắt lộ ra nghi hoặc vẻ: "Đích xác như thế, kỳ thật chúng ta cũng hoài nghi bọn họ tới nơi này đích mục đích."

"Ta kỳ thật biết nhất vài thứ." Lúc này, phía trước một gã hình thể khô ngô đích tu sĩ quay đầu lại.

"Nga! Vị đạo hữu này biết cái gì tin tức?" Diệp Khôn trong mắt ánh sao chợt lóe, không lọt dấu vết địa đem nhất tiểu túi Linh thạch đưa cho tiền phương tu sĩ.

Vậy khỏi ngờ tu sĩ suy nghĩ một chút trong tay Linh thạch, ước chừng có hơn mười khối nhiều, trong mắt hiện lên nhất mặt vừa lòng vẻ, tả hữu tiều tiều, tới gần Diệp Khôn cùng năm ấy số lượng ít tu sĩ, lấy tay che miệng, thấp giọng nói: "Chuyện này nói cho các người biết cũng không có gì, bất quá cũng, nhưng đừng nói lung tung, nghe nói gần đây mấy đội tiến vào Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn tu sĩ cơ hồ toàn quân bị diệt, mà Trường Viên Thành bên trong đích mây cỏ thể lực vì thế phải ra tu sĩ tra xét, cuối cùng ở ngoại vi gặp gỡ một gã may mắn chạy trốn tu sĩ, theo tên kia tu sĩ trong miệng, biết được bắc đoạn ở chỗ sâu trong xuất hiện một đầu 'Tứ Quang Thủ'!"

"Cái gì!" Tuổi trẻ tu sĩ ánh mắt trừng đặc tròn xoe, cơ hồ thất thanh kinh hô, cũng may đại hán phản ứng cực nhanh, một phen che cái miệng của hắn ba.

"Hầm cái gì hầm, chết tiệt, tin tức này hiện giờ đã muốn bị đóng cửa khóa đi lên, mà này đó Nam Tam Tông tu sĩ tới đây đích chính là này đầu Tứ Quang Thủ, người nếu là suy nghĩ bị giết khâu đi ra chỗ lan truyền đi!"

Đại hán oán hận nói một câu, chợt một phen bỏ ra cánh tay, đối một bên như có điều suy nghĩ đích Diệp Khôn gật đầu ý bảo, liền xoay người rồi đi.

"Thì ra là thế!"

Diệp Khôn khoe miệng gọi lên một tia tha có hưng trí đích tươi cười, thật đúng là giống như hắn sở liệu.

Tứ Quang Thủ, ngũ phẩm yêu thú, ở ngũ phẩm yêu thú bên trong thuộc loại có điều, so sánh dễ dàng đối phó đích yêu thú, mặc kệ lực lượng vẫn là phòng ngự ở ngũ phẩm yêu thú giữa đều xem như yếu nhất đích, nhưng này thiên phú chiến kỹ tên là "Tứ Quang Truy Điện", thi triển đứng lên lúc sau thân hình nhanh như tia chớp, đó cũng là Tứ Quang Thủ để cho đầu người chỗ đau.

Cho dù như thế, ngũ phẩm yêu thú cũng tương đương với Kim Đan tu sĩ, trách không được cần tam tông liên hợp gần trăm tên trung tâm đệ tử mới dám xâm nhập Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn bao vây tiểu trù "Tứ Quang Thủ".

Đương nhiên, một đầu ngũ phẩm yêu thú đích giá trị thật lớn, không nói trước giết chết Tứ Quang Thủ lúc sau, gì nhất tông đều đã thưởng cho một vạn tông môn cống hiến điểm, mà này Tứ Quang Thủ trên người yêu hạch đích giá trị ngay tại bảy tám ngàn Linh thạch đã ngoài, trên người tài liệu lại vô giá!

"Như vậy chuyện thú vị, nếu không phải đúc kết một chút, thật đúng là thực xin lỗi chính mình." Diệp Khôn hai mắt hơi hơi neho lại, bước nhanh hướng tới khách điểm đi đến.

Trở lại khách điểm, Vương Nghị sớm đã chờ ở vậy, nhìn đến Diệp Khôn, không khỏi cười nói: "Diệp sư đệ nên biết Tiền Hằng cũng lại tới đây đi."

"Không tồi, hơn nữa ta còn biết bọn họ tới nơi này đích mục đích." Diệp Khôn cười đem phía trước vậy khỏi ngờ đại hán theo như lời chuyện tình cho

biết, báo cho Vương Nghị.

Lúc Vương Nghị nghe xong Diệp Khôn tự thuật, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng đứng lên: "Diệp sư đệ chẳng lẽ là muốn đi cướp đoạt Từ Quang Thủ?"

"Làm sao có thể, chính là nhìn xem thừa dịp loạn có thể hay không nhặt được cái gì tiện nghi." Diệp Khôn liếm liếm môi, hẳn cũng không ngốc, tự đại đến cho là mình có thể theo một trăm danh trung tâm đệ tử trong tay cướp đoạt một đầu Từ Quang Thủ, không nói trước này Kim Đan yêu thú cũng không hẳn có thể đối phó đích đích, chính là vậy tam tông gần trăm tên trung tâm đệ tử, chính là một cỗ cực kỳ khủng bố đích thế lực .

Trung tâm đệ tử, trừ bỏ chút ít đơn vị liên quan, đại bộ phận đều là khí đan kỳ tu sĩ, cũng chỉ có bức này thực lực, mới dám nói đi khiêu chiến ngũ phẩm yêu thú!

Bất quá, bức này bao vây tiêu trừ ngũ phẩm yêu thú, trường hợp thượng tuyệt đối hỗn loạn vô cùng, chính thích hợp đục nước béo cò!

...

Sáng sớm hôm sau, Nam Tam Tông đích tam chi đội ngũ liền rời đi khách điểm, hướng tới Phong Tuyết sơn mạch xuất phát, mà bọn họ đích phía sau, tắc đi theo không ít Trường Viên Thành đích tu sĩ.

"Triệu tiên tử, những người này..." Mộc Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau vậy là lo tán tán đích đội ngũ, trong mắt sát khí phụt ra.

"Không cần phải xen vào!" Triệu Khả Nghiễn lạnh lùng phun ra ba chữ.

"Đích xác, Trường Viên Thành giữa một ít thế lực lớn chúng ta đã muốn thông tri qua, lúc này theo tới đích đại bộ phận đều là một ít tiểu con tôm, căn bản không cần chúng ta ra tay." Dương Văn Tuyền lạnh lùng cười, cũng là quay đầu lại nói: "Một hồi trên đường đích yêu thú biệt rửa sạch , đến lúc đó ta tự nhiên hội phóng thích ‘ Thủ Thế ’ đem này đó yêu thú uy hiếp."

Đúng vậy!" Phía sau mọi người nhất tề đáp.

"Không nghĩ tới Dương đạo hữu thế nhưng tu thành Thủ Thế , xem ra một năm sau nhân bản thay đổi, dương đạo hữu đích bài danh hẳn là có thể tăng lên không ít." Triệu Khả Nghiễn nhìn thoáng qua Dương Văn Tuyền, đôi mắt đẹp giữa hiện lên nhất mạt kinh ngạc.

"Quá khen, Dương mỗ ngược lại nghe nói Triệu tiên tử đã muốn cô động ‘ Khí Hồn ’, đến lúc đó đối mặt Từ Quang Thủ, Triệu tiên tử chính là chủ lực a!" Dương Văn Tuyền thần nhiên nói, đồng thời, nhìn thoáng qua Mộc Phong: "Hơn nữa ta còn nghe nói Mộc đạo hữu đích ‘ ngũ hành chân nghĩa ’ đã muốn ngưng tụ thành hình, chúng ta ba người bên trong, Mộc đạo hữu phải là dẫn đầu tấn cấp Kim Đan đích đi."

Nghe thế lần nói, Triệu Khả Nghiễn cùng Mộc Phong hai người đồng tử đều là hơi hơi co rút lại.

Ba người chợt không thềm nhắc lại, đội ngũ cũng chậm rãi tiến nhập Phong Tuyết sơn mạch đích rừng rậm bên trong.

Đám người phía sau, Vương Nghị cùng Diệp Khôn hai người xen lẫn trong trong đám người, chỉ là vì che dấu thân phận, hai người đều là thay một thân bình thường quần áo.

"Quả nhiên giống như Vương sư huynh sở liệu, bọn họ cũng không để ý gì tới hội chúng ta này đó chuẩn bị đục nước béo cò đích tên." Diệp Khôn cười nói.

"Đương nhiên, những người này giữa tuy rằng đại bộ phận đều là trúc cơ tu sĩ, nhưng đạt tới Khí Phách Kỳ hòa khí Hải kỳ đích đều cực nhỏ, hiện giờ Thủ Triệu mới vừa rút đi, Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn bên trong cực kỳ nguy hiểm, cho dù bên ngoài gặp phải tứ phẩm yêu thú đều là thực có thể đích, bọn họ căn bản không cần để ý tới hội chúng ta." Vương Nghị định liệu trước nói.

"Đích xác, chúng ta những người này đích tâm tư cũng không tệ, muốn tập trung lại rất khó." Diệp Khôn nhìn thoáng qua chung quanh tu sĩ, phát hiện bọn người kia một đám ánh mắt tự do, hiển nhiên không có gì đoàn kết đích tính toán.

Như vậy tiến vào Phong Tuyết sơn mạch, thuần túy là muốn chết!

"Đi thôi." Diệp Khôn nói xong nhanh hơn nện bước, rất nhanh đi vào rừng cây bên trong, vừa tiến vào rừng cây, hai người lập tức cùng đám người phân tán, chính là xa xa treo tiền phương đội ngũ.

...

"A!"

"Ngân Bối Yêu Lang đàn! !"

"Kim Bối Yêu Lang Vương!"

"Chết tiệt, chạy mau!"

Đúng vậy Nam Tam Tông tu sĩ cố ý phóng lậu này bày yêu thú!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, cũng là một đám tu sĩ gặp gỡ một đám Ngân Bối Yêu Lang đàn, ở một đầu Kim Bối Yêu Lang Vương đích dưới sự hướng dẫn của điện cuồng đem một gã danh tu sĩ phốc ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Xa xa, một thân cây sao phía trên, Diệp Khôn ánh mắt bình tĩnh địa nhìn trận này nghiêng về - một bên đích giết hại.

"Thật đúng là hảo thủ đoạn, mượn đao giết người, chính là, này đó yêu lang tựa hồ vẫn chưa cùng tiền phương đội ngũ giao thủ, hay là..." Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại, bỗng nhiên nghĩ tới một cái có thể tính.

Đúng vậy 'Thú Thế'! Ta ở tông bên trong tự nghe người ta nói quá Dương Văn Tuyền đã đem 'Sur Lục Quyền' tu luyện tới Thú Thế cảnh giới, xem ra quả thực như thế!" Bên cạnh hắn, Vương Nghị nhún mày nói.

"Không hổ là nhân băng xếp hạng cửu trăm lẻ ba danh đích tên!"

Diệp Khôn vẻ mặt trở nên có chút ngưng trọng, Dương Văn Tuyền thân là Dẫn Nhân Quân phe phái giữa đích thủ lĩnh nhân vật, có thể nói là hấn đích giữ tại đích nhân, mà "Thú Thế" vẫn vâng Diệp Khôn trong tay cực mạnh đòn sát thủ một trong, không nghĩ tới Dương Văn Tuyền thế nhưng đồng dạng đem chiến kỹ tu luyện tới "Thú Thế" cảnh giới, hơn nữa, Dương Văn Tuyền tu luyện đích chiến kỹ, chính là lục phẩm chiến kỹ 《Sur Lục》!

"Đi thôi." Nghe được cách đó không xa tiếng kêu thảm thiết dần dần ngừng kinh doanh, thủ nhi đại chi đích cũng là Ngân Bối Yêu Lang gặm thức ăn nhân thể đích thanh âm, Diệp Khôn không khỏi nhún mày, một cái miệt mài hướng tới tiền phương nhánh cây càng đi.

Chính là như vậy xa xa theo dõi Dương Văn Tuyền đám người ba ngày sau, Diệp Khôn tựa hồ đã nhận ra cái gì, mạnh ngừng đầu.

Cùng lúc đó, tiền phương một chỗ sơn cốc trong vòng, một tiếng thử loại đích tiếng thanh bỗng nhiên vang lên!

"Ngũ phẩm yêu thú, Từ Quang Thử!"

Diệp Khôn cùng Vương Nghị liếc nhau, hai người đều là sắc mặt ngưng trọng, thật cẩn thận hướng tới tiền phương sơn cốc na đi.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 109: Tử Quang Thú Thứ 2

Bản Convert

"Chỉ rồng!"

Bén nhọn rồng giật vang lên, thanh âm bị bảm khùng bố khí lãng thổi qua rừng cây.

Một đồng hai người cao đích cây nhỏ tùng sau, Diệp Khôn đưa tay đẩy ra rừng cây, hướng tới tiền phương nhìn lại.

Ấn đập vào mắt liêm đích, vâng một mảnh trống trải đích đất trống, chỉ thấy sơn cốc ở ngoài vậy phiến thật lớn đích đất trống phía trên, gần trăm tên tu sĩ đem một đầu hình thể giống như nhất toà núi nhỏ bàn đích yêu thú bao quanh vây quanh.

Này đầu yêu thú ước chừng thể dài lục bảy trượng, xa xa nhìn lại giống như là một con phóng đại vô số lần đích con chuột, cả vật thể bộ lông trình Từ Sắc, tản ra ánh huỳnh quang, này yêu thú tứ chi hơi có vẻ ngắn nhỏ, miệng bộ răng nanh cũng là bén nhọn dài nhỏ, ở này phía sau, kéo một cái đồng dạng dài chừng tứ năm trượng đích cái đuôi, mỗi lần sứt động, tựa giống như một cái trường tiên bình thường.

"Đây là Từ Quang Thử? !" Diệp Khôn đồng tử hơi hơi nhất ngưng, chợt, ánh mắt của hắn liền đặt ở vây quanh Từ Quang Thử đích tu sĩ phía trên.

Gần trăm tên tam tông tu sĩ hiển nhiên đã sớm thương lượng tốt lắm, chia làm ba cái thể đội, phía trước nhất đích đúng là Ngự Thú Tông tu sĩ, này đó tu sĩ không ngừng thi triển chiến kỹ đem Từ Quang Thử bảm trụ, mà ở bọn họ phía sau, còn lại là Thượng Văn Các tu sĩ, chỉ thấy Thượng Văn Các tu sĩ không ngừng phóng xuất ra từng đạo kiếm quang, đao mang, côn ảnh, trảo mang công hướng Từ Quang Thử.

Về phần Khô Mộc Tông tu sĩ, tất xa xa đứng, bất quá những người này phóng thích đích ngũ hành chiến kỹ cũng là công kích đích chủ lực, có thể nhìn đến từng đạo băng lăng đánh vào Từ Quang Thử trên người, làm cho này hành động trở nên thông thả.

Mà ở ba cái thể đội bên trong, Triệu Khả Nghiên, Dương Văn Tuyền, Mộc Phong ba người sóng vai đứng thẳng, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Từ Quang Thử.

"Đây là tương đương với Kim Đan tu sĩ đích yêu thú?" Diệp Khôn hơi hơi kinh ngạc nhìn Từ Quang Thử liếc mắt một cái, ở hắn xem ra, này đầu Kim Đan yêu thú tựa hồ so ra kém chân chính đích Kim Đan tu sĩ.

Nhưng, ngay tại Diệp Khôn này ý tưởng vừa mới toát ra, chỉ thấy trung ương đích Từ Quang Thử bỗng nhiên phát ra một tiếng tiem tê, trên người mạnh trào ra một đoàn từ quang!

"Mau lui lại!" Thấy như vậy một màn, Dương Văn Tuyền lúc này một tiếng quát chói tai!

Đình ở phía trước nhất đích Ngự Thú Tông tu sĩ nghe vậy đều lui về phía sau, nhưng, cũng có nhất hai cái lui đích cũng trễ!

Ngay sau đó, Diệp Khôn chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên nhất hoa, Từ Quang Thử đích thân ảnh, chợt hóa thành một đạo Từ Sắc điện quang, Từ Sắc điện quang xẹt qua, năm tên lui đắc trễ đích tu sĩ trực tiếp nổ mạnh mờ ra, hóa thành đầy trời máu loãng!

Từ Quang Truy Điện!

"Tê ——" Diệp Khôn thật hút một hơi lạnh khí.

Năm tên khí đan tu sĩ, thế nhưng cứ như vậy bị thuận sát!

Đây mới là ngũ phẩm yêu thú đích thực lực chân chánh!

Mà vậy Từ Sắc điện quang lại thế đi không giảm, hướng tới đám người tiếp tục phóng đi!

"Nghịch súc nhận lấy cái chết!"

Dương Văn Tuyền thấy như vậy một màn, ánh mắt nhất thời đỏ, này ba gã khí đan kỳ tu sĩ, đều vâng Dẫn Thiên Bình phe phái thành viên!

Ngay sau đó, Dương Văn Tuyền cao cao nhảy lên, bàn tay của hắn phía trên, cũng là nắm một đoàn giống như phương chuyên đích màu đen con dấu!

"Thái sơn áp đỉnh!"

Một tiếng bạo rống, Dương Văn Tuyền trong tay vậy màu đen con dấu, rồi đột nhiên hóa thành gần ba mươi trượng lớn nhỏ, giống như nhất toà núi nhỏ bàn bị Dương Văn Tuyền thác cử ở trong tay!

Chợt, Dương Văn Tuyền dùng hết toàn thân khí lực, mạnh cầm trong tay con dấu ném ra!

"Oanh!"

Thật lớn tiếng vang, giống như vãn thạch đánh lạc, toàn bộ mặt đất lâm vào run lên!

Mà ngay cả cách bọn họ ước chừng có một hai trăm trượng xa đích Diệp Khôn, đều cảm giác dưới lòng bàn chân mạnh run lên!

"Đây là cái gì linh khí!" Diệp Khôn mạnh trừng mắt to.

"Ngũ phẩm linh khí, Hắc Sơn ấn, bên trong khắc có ngũ phẩm thổ hệ ngũ hành chiến kỹ ‘ Thái Sơn Áp Đỉnh ’!" Một bên Vương Nghị hạ giọng nói.

Diệp Khôn âm thầm gật đầu, ánh mắt lộ ra ngưng trọng, hắn lúc này suy nghĩ, nếu là hắn bị này Hắc Sơn ấn đánh giữa trong lời nói...

Nhưng, rất nhanh, ánh mắt của hắn liền trào ra nhất mạt kinh hãi về!

Giữa không trung, Dương Văn Tuyền ở tung Hắc Sơn ấn lúc sau, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng này tươi cười còn mới vừa vừa xuất hiện, liền cương ở trên mặt.

Hắc Sơn ấn dưới, trống không một vật!

"Cẩn thận!"

Một tiếng thanh uống, chỉ thấy phía dưới Triệu Khả Nghiễn mạnh nhảy lên, bàn tay phía trên, xuất hiện một đôi lóe ra màu lam u quang đích lợi trào!

Này Triệu Khả Nghiễn đầu đích linh khí, dĩ nhiên là cực kỳ hiếm thấy đích quyền trào!

Mà này quyền trào mới vừa vừa xuất hiện, liền bạo trào ra một đoàn ánh sáng ngọc hào quang, rõ ràng cũng là nhất kiện ngũ phẩm linh khí!

"Giao Long Xuất Hải!"

Triệu Khả Nghiễn một tiếng thanh uống, hai móng múa may, giống như một đầu giao long phá tan mặt biển, trực tiếp quét về phía Dương Văn Tuyền đích phía sau!

Ở nơi nào, một đạo tử quang vừa mới hiện lên, dĩ nhiên là Tử Quang Thử!

Không nghĩ tới này Tử Quang Thử nếu không tránh thoát Dương Văn Tuyền đích Hắc Sơn ẩn một kích, còn thừa dịp này trong nháy mắt đích hỗn loạn phá tan đám người vây đồ, đi tới Dương Văn Tuyền đích phía sau!

Ngũ phẩm yêu thú, thực lực quả nhiên kinh người!

Nhưng, ngay tại Tử Quang Thử thân ảnh vừa mới hiện lên, Triệu Khả Nghiên đích chiến kỹ cũng đã đến, khủng bố trào mang ầm ầm hóa thành một cái giao long, gào thét nhắm phía Tử Quang Thử!

Thời cơ nắm giữ đích vừa đúng!

Xa xa đích Diệp Khôn, cũng nhìn không được thăm khen một tiếng.

"Chi rống!"

Mắt thấy không thể tránh thoát một kích kia, Tử Quang Thử mắt nhỏ giữa cũng hiện lên nhất mạt lệ mang, chỉ thấy nó bỗng nhiên gầm lên giận dữ, cả người tử quang tăng vọt!

Trào mang biến thành giao long đánh vào này tử quang phía trên, chợt lóe liền tiêu ở tại vô hình, mà Tử Quang Thử đích cái đuôi tác giống như roi bàn trୁu tượng Triệu Khả Nghiên!

"Triệu tiên tử cẩn thận!"

Mộc Phong quát khẽ một tiếng, hai tay nhất nắm tay niệm thần chú, chỉ thấy Triệu Khả Nghiên trước người mặt đất bỗng nhiên một trận rung động. Ngay sau đó, một cây cần cột đá thoát ra, này cột đá mới vừa vừa xuất hiện, tựa nổi lên nhiều điểm kim chúc sáng bóng, thế nhưng giống như một cây cần thép nhà giam, chắn Triệu Khả Nghiên trước người.

"Thình thịch!" Tử Quang Thử đuôi dài, mạnh mẽ ở Triệu Khả Nghiên trước người tinh sắt đá trụ thượng, này cột đá gần cách trở số tức, liền trực tiếp hóa thành đầy trời đá vụn.

Bá ——

Bất quá thừa dịp này ngăn cản đích thời gian, Triệu Khả Nghiên cũng bứt ra bay ngược, nhiều mở này lớn vì một kích.

"Đa tạ một đạo hữu."

Triệu Khả Nghiên thân nhiên nói câu, chợt không đợi Mộc Phong nói chuyện, liền quay đầu lại quát khẽ nói: "Thượng Vân Các đệ tử, bày trận!"

Thượng Vân Các, tổ lấy luyện khí cùng với trận pháp trứ danh, nhất là Thượng Vân Các đệ tử, am hiểu thuật liên thủ, bố trí ra cùng đánh chi trận, thực lực cực kỳ cường đại!

Hiển nhiên, ngay từ đầu, Nam Tam Tông tu sĩ tựu đánh chủ ý này!

Cùng với Triệu Khả Nghiên một tiếng quát chói tai, đã sớm chuẩn bị tốt đích Thượng Vân Các đệ tử trình hình vuông đem Tử Quang Thử vây quanh ở trung ương, mà ngay tại cuối cùng một gã tu sĩ đứng lại lúc sau, cả người pháp lực trào ra, quán chú mặt đất, trên mặt đất phía trên thế nhưng hình thành một cái thật lớn đích bàn cờ!

"Đây là cái gì trận pháp!" Thấy như vậy một màn, Diệp Khôn không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Thượng Vân Các đích Kỳ Bàn Trận!"

Vương Nghị trong mắt toát ra một chút kính nể vẻ, giải thích: "Tiến vào này trận pháp, tựa giống như tiến vào ván cờ, bị nhốt trong đó, mà bày trận tu sĩ lực lượng ninh thành một cỗ thăng, bằng vào trận này, ngược lại có thể vây khốn Tử Quang Thử một hồi."

"Chi rống!"

Tử Quang Thử trong mắt hiện lên nhất mạt tàn khốc, nó đích dã thú căn bản có thể cảm giác được dưới chân này kỳ bàn cực kỳ nguy hiểm, lúc này vung cái đuôi, trực tiếp quét về phía cách đó không xa đích ba gã Thượng Vân Các tu sĩ!

Nhưng, ngay tại này lớn vĩ sắp tạo ở Thượng Vân Các tu sĩ trên người là lúc, vậy ba gã tu sĩ thân hình bỗng nhiên một chút trở nên hư ảo đứng lên, chợt, mười tượng ở ngoài, ba người đích thân ảnh lặng yên hiện lên!

Này Kỳ Bàn Trận, thế nhưng có thể làm cho trong trận tu sĩ giống như quân cờ bình thường trần trọc xê dịch!

Thấy như vậy một màn, Diệp Khôn trong mắt không khỏi hiện lên nhất mạt đáng tiếc vẻ, kể từ đó, mượn dùng này bàn cờ trận, hơn nữa gần trăm tên khi đan kỳ tu sĩ, này Tử Quang Thử nhất định không thể lại đối chung quanh tu sĩ tạo thành nhiều lắm thương vong.

"Đáng tiếc, nếu nhiều hơn nữa chết vài cái thì tốt rồi." Diệp Khôn than thở nói.

Phía trước vậy năm tên Ngự Thủ Tông tu sĩ hẳn khả nhận được, đều là Dẫn Thiên Bình phe phái thành viên, tuy nói đều thuộc loại đồng môn, nhưng Diệp Khôn ước gì này đó kêu gọi đích tên một đám chết hết !

Huống chi, hẳn nguyên bản tới nơi này, chỗ đánh đập chủ ý cũng không phải là đánh chết này Từ Quang Thử.

Diệp Khôn vẫn là có tự mình hiểu lấy, ở gần trăm tên khí đan kỳ tu sĩ trong tay cướp đoạt Từ Quang Thử đích khó khăn, không thể nghi ngờ cùng làm cho hẳn cùng Từ Quang Thử một mình đấu khó khăn không sai biệt lắm, hẳn cũng không ngu như vậy.

Hắn tới nơi này đích chủ yếu mục tiêu, vâng nhìn xem có không có cơ hội đem Tiên Hạng đánh chết như thế!

Bất quá hiện tại xem ra, tựa hồ là không cơ hội này .

Sự thật cũng giống như Diệp Khôn sở liệu, Từ Quang Thử bị nhốt ở Kỳ Bàn Trận lúc sau, mặt khác hai tông tu sĩ nhất thời tăng lớn công kích, mà Triệu Khả Nghiên, Dương Văn Tuyên, Mộc Phong ba người lại tuyệt chiêu ra hết.

Dương Văn Tuyên đích đỉnh đầu hiện ra một đạo thân nhiên đích nhiễm huyết lớn sư hư ảnh, nhất chiêu nhất thức, lực lượng vô cùng lớn vô cùng.

Mà Mộc Phong còn lại là lên đỉnh đầu chém ra từng đạo màu vàng kiếm quang, trong đó ẩn chứa đích kim hệ pháp lực, cơ hồ làm cho chung quanh đao kiếm cũng nhún không được run nhẹ, người này đích ngũ hành chiến kỹ, quả nhiên giống như Dương Văn Tuyên theo như lời, đã muốn đạt tới ngũ hành chân nghĩa đích nông nổi!

Về phần Triệu Khả Nghiên, lại thương mắt, chỉ thấy nàng hai móng phía trên, hiện ra lưỡng đạo thân nhiên lam quang, ở này đỉnh đầu hội tụ thành một đoàn cả vật thể bằng lam đích nữ tử hư ảnh, cô gái này hư ảnh thực lực mạnh đại vô cùng, mỗi một lần huy trào, đều có thể ở Từ Quang Thử trên người lưu lại một từng đạo vết máu!

"Khí hồn!"

Thấy như vậy một màn, Vương Nghị cũng thất thanh kinh hô.

"Đây là khí hồn sao?" Diệp Khôn nghe vậy, đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, hít lại song mắt thấy Triệu Khả Nghiên trên đỉnh đầu vậy nói hư ảnh.

Khí chiến kỹ đích "Khí hồn ", nghệ thú chiến kỹ đích "Thú Thế ", ngũ hành chiến kỹ đích "Ngũ hành chân nghĩa" có thể nói là cùng một bậc khác chiến kỹ cảnh giới, mà trong đó, nếu là nạn đạt tới cảnh giới, cũng là cực mạnh đích cảnh giới, không thể nghi ngờ là khí hồn, ngưng khí thành hồn, nếu không có thể phát huy ra thì triển đích chiến kỹ đích toàn bộ uy lực, đồng thời, cũng có thể phát huy ra trong tay linh khí đích toàn bộ uy lực, hai người cùng thêm, lực sát thương cực kỳ khủng bố!

Chớ nói chi là Triệu Khả Nghiên tu luyện đích chính là Thượng Văn Các giữa tổ lấy lực sát thương trứ danh đích 《 Huyết Long Trảo 》!

Nhưng, cho dù Từ Quang Thử rơi vào trong rồi Kỳ Bàn Trận, lại bị gần trăm tên tu sĩ không ngừng công kích, cũng ước chừng giằng co nhất chén trà nhỏ thời gian, cả người đầm máu đích Từ Quang Thử đích động tác mới trở nên chậm chạp xuống dưới, hiển nhiên, nó sắp chống đỡ không được .

"Chi rống!"

Từ Quang Thử ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài!

"Cố lên, nó sắp chết! Ha ha ha!"

Dương Văn Tuyên cười lớn, hai tay huy quyền, quyền ảnh ở hẳn trước người ngưng tụ thành từng đạo sư trào, thật mạnh đánh vào Từ Quang Thử trên người!

"Không thích hợp, thanh âm này không giống như là ai đích thanh âm, thật như là..." Một bên Triệu Khả Nghiên bỗng nhiên cảm giác được một tia không thích hợp.

Nhưng vào lúc này, cây cối ở chỗ sâu trong, đồng dạng truyền đến một tiếng bén nhọn đích gào thét!

Nghe thế thanh âm, ở đây mọi người đích sắc mặt đều thay đổi!

Bọn họ không nghĩ tới, này Từ Quang Thử, thậm chí có hai đầu!

Ngay sau đó, cách đó không xa đích rừng cây bên trong, một đầu hình thể so với bị Nam Tam Tông tu sĩ vây công đích này đầu phải lớn hơn một vòng đích Từ Quang Thử mạnh theo trong rừng thoát ra, hóa thành một đạo Từ Sắc điện quang nhảy vào đám người!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 110: Tử Quang Thú Chạy Trốn

Bản Convert

Mặc cho ai cũng không nghĩ ra, Tử Quang Thú thậm chí có hai đầu!

Cho nên, lúc thứ hai đầu Tử Quang Thú nhảy vào đám người, bên ngoài đích Ngự Thú Tông, Khô Mộc Tông tu sĩ giữa có bảy tám nhân bị này Tử Sắc điện quang va chạm, trực tiếp hóa thành đầy trời máu loãng!

"Nghệt súc!"

Thấy như vậy một màn, Dương Văn Tuyền, Mộc Phong hai người đều là trở mắt dục nứt ra, hành động lần này đích đầu lĩnh người khả là bọn hắn, trung tâm đệ tử một chút bỏ mình lực bảy tên, này đã muốn xa vượt xa quá bọn họ trong lòng thương vong đích dự đánh giá !

Sau khi trở về, cho dù bắt giữ Tử Quang Thú, bọn họ cũng trốn không thoát tông môn đích trừng phạt!

Hai người lúc này cũng có không hơn bị Kỳ Bàn Trận vây khốn đích đầu kia trọng thương đích Tử Quang Thú, đều hướng tới phía sau Tử Quang Thú công kích qua đi!

"Ngũ Hành Tráo!"

Mộc Phong giương lên thủ, một cái lóe ra ngũ loại sắc thái đích ngọc lưu ly chén nhỏ ra hiện tại trong tay của hắn, đưa tay một phen, vậy chén nhỏ chợt hóa thành hơn mười trọng lớn nhỏ, dục đem vậy Tử Quang Thú khống chế được.

Nhưng, Tử Quang Thú ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh đầu ngũ hành che chở, phát ra một tiếng bén nhọn chi tiếng hô, chỉ thấy từng đạo Tử Sắc điện quang theo này trên người mạnh xuất hiện đi ra, phô thiên cái địa đánh hướng chung quanh!

Vậy hơn mười trọng lớn nhỏ đích Ngũ Hành Tráo bị mấy trăm đạo điện quang đánh trúng, phía trên nhất thời xuất hiện một chút vết rạn, khẽ run lên, một lần nữa trở lại Mộc Phong trong tay.

"Của ta Ngũ Hành Tráo..." Mộc Phong sắc mặt âm trầm như nước, nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn trừng đặc tròn xoe.

Chỉ thấy vậy Tử Quang Thú ở đánh lui Ngũ Hành Tráo lúc sau vẫn chưa đình chỉ, trên người điện quang bạo phát mà ra, đem phạm vi mấy chục trọng bên trong đích hai tông tu sĩ hoàn toàn bao phủ!

"A a a a!"

Tiếng kêu thảm thiết gần bó nhất lụi, chung quanh hai tông trung tâm đệ tử bị này điện quang đánh tới, phần lớn kêu thảm một tiếng nói bay ngược mà ra, nhưng là có không ít người bằng vào trong tay ngũ phẩm linh khí ngăn cản này linh quang.

Này đầu Tử Quang Thú, cũng là chút không để ý tới một bên đích Mộc Phong, điên cuồng công kích tới chung quanh trung tâm đệ tử.

Bất quá này đó trung tâm đệ tử dù sao chính là Nam Tam Tông đích tinh nhuệ, bỏ ngay từ đầu bị ngay mặt đánh lên đích vài tên đệ tử bỏ mình ở ngoài, đại bộ phận bị Tử Sắc điện quang đánh trúng đích đệ tử gần người bị thương nặng, tánh mạng ngược lại không lo.

"Dương đạo hữu, ngươi còn chờ cái gì!" Mộc Phong vừa quay đầu lại, nhìn chăm chăm cách đó không xa Dương Văn Tuyền quát lên.

Lúc này, Dương Văn Tuyền trên người, cuộn cuộn pháp lực như lửa sơn phun trào, bạo phát mà ra, ở này đỉnh đầu, ầm ầm ngưng tụ thành một quả pháp đan hư ảnh!

Mất thấy Ngự Thú Tông trung tâm đệ tử liên tiếp tử vong, nhất là chết đích đại bộ phận đều là Dẫn Nhân Quân phe phái thành viên, Dương Văn Tuyền rốt cục ngồi không yên!

Chính là, trúc cơ tu sĩ tuy rằng đem pháp lực ngưng tụ luật cù đan, nhưng là muốn đem pháp đan như là Kim Đan tu sĩ đích Kim Đan như vậy dùng để làm sát chiêu công kích tuyệt đối không có khả năng đích, bất quá, như vậy pháp lực hội tụ, ngưng tụ luật cù đan hư ảnh, cũng đủ thấy Dương Văn Tuyền đích thực lực !

"呸!"

Dương Văn Tuyền một tiếng quát lớn, đỉnh đầu pháp đan, bỗng nhiên bùng nổ mở ra, chỉ thấy một đầu ước chừng hơn mười trọng lớn nhỏ, cả người đầm máu đích hùng sư hư ảnh bỗng nhiên hiện lên.

"Sur Vương Đồ Lục!"

Một tiếng quát lớn, vậy hùng sư huy trào mà ra, thật mạnh đánh xuống phía dưới phương Từ Quang Thử!

"Chi rống!"

Từ Quang Thử ngẩng đầu, khoe miệng, bị bám một tia khinh thường tươi cười, mạnh thoát ra, hóa thành một đạo Từ Sắc điện quang, đón hư ảnh đùng phải đi lên!

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"

Liên tiếp đích bạo vang ở giữa không trung vang lên, nhất tức trong lúc đó, song phương thế nhưng giao thủ không dưới hơn mười lần, không bố kinh phong thổi quét mờ ra, đem quanh mình rừng cây thổi trũng ngã trái ngã phải.

Diệp Khôn hai chân giống như cắm rễ bình thường chặt chẽ khẩu từ trên mặt đất, một tay bắt lấy bên cạnh thân hình không xong đích Vương Nghị, trong mắt toát ra hoảng sợ vẻ.

Này cổ va chạm đích kinh phong, thế nhưng trăm trọng ở ngoài đều lan đến gần, chớ nói chi là va chạm trung tâm !

Nồng đậm sương khói bên trong, có thể nhìn đến không ít tam tông đệ tử ngã trái ngã phải, như là Tiền Hằng bức này tu vi yếu kém đích, lại giống như chảy cuộn cuộn địa hồ lô bình thường đầy đất loạn chảy cuộn cuộn!

"Hừ ——" sương khói bên trong, nhất đạo thân ảnh bay ngược mà ra, trực tiếp bay ra năm sáu chục trọng, lúc này mới thật mạnh đánh trên mặt đất phía trên!

Thanh âm này, đúng là Dương Văn Tuyền!

Lúc này, Dương Văn Tuyền cả người quần áo tổn hại, cả người vàng huyết, nhìn qua chật vật tới cực điểm!

"Chi rống!" Bụi mù bên trong, vậy Từ Quang Thử bỗng nhiên thoát ra, có thể nhìn đến Từ Quang Thử đỉnh đầu, có một đạo nhọt nhạt đích vết trào!

Dương Văn Tuyền, thế nhưng ở chánh diện va chạm hãm hại tới rồi Từ Quang Thử!

Bất quá lúc này, Dương Văn Tuyền đã muốn vô lực ngăn trở, một bên Mộc Phong, lại toàn lực thi triển ngũ hành che chở đem hai tông một ít tu sĩ bảo vệ, Từ Quang Thử ánh mắt đảo qua, trực tiếp nhìn về phía bị Kỳ Bàn Trận vây khốn ở trung ương đích đầu kia Từ Quang Thử!

"Chi rống!"

Một tiếng quát lớn, ngay sau đó, Từ Quang Thử hóa thành một đạo Từ Sắc điện quang, trực tiếp nhắm phía vậy Kỳ Bàn Trận!

Lúc này, vẫn công kích tới Kỳ Bàn Trận trung ương Từ Quang Thử đích Triệu Khả Nghiên trong lòng than nhẹ một tiếng.

Nếu để cho hai đầu Từ Quang Thử nhảy vào Kỳ Bàn Trận giữa, đại trận lập tức hội vỡ tan mờ ra, đến lúc đó, tam tông đội ngũ chỉ sợ đều phải công đạo ở chỗ này!

"Đem không môn phóng xuất, làm cho này đầu Từ Quang Thử đào tẩu!" Nhìn thoáng qua trong trận tả xung hữu đột đích Từ Quang Thử, Triệu Khả Nghiên cũng là cực kỳ quả quyết ngầm đặt chỉ lệnh!

Kỳ Bàn Trận bên trái, một đạo ghé trống bỗng nhiên xuất hiện, trong trận tán loạn đích Từ Quang Thử bỏ mạng bàn đích vọt ra, hướng tới phương xa cây cối chạy tới.

"Đừng động vậy Từ Quang Thử, toàn lực công kích, Dương đạo hữu, Mộc đạo hữu!" Triệu Khả Nghiên lệ quát một tiếng, mặc dù có chút đáng tiếc, làm cho đầu kia đã muốn trọng thương đích Từ Quang Thử chạy trốn, nhưng lúc này, nàng cũng bất chấp nhiều lắm.

Dương Văn Tuyền xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, phun ra một ngụm máu tươi, đồng dạng đáng tiếc địa nhìn thoáng qua chạy trốn đích Từ Quang Thử, lúc này, hắn cũng chỉ có thể áp chế trong lòng tiếc nuối cùng tham lam, lớn tiếng nói: "Đừng động vậy chạy trốn đích, toàn lực công kích bị nhốt ở trong trận đích Từ Quang Thử!"

Mộc Phong cũng đồng dạng hạ đặt này chỉ lệnh.

Tuy rằng như thế, Ngự Thú Tông cùng Khô Mộc Tông bên trong như trước có không ít người hướng tới trọng thương chạy trốn đích Từ Quang Thử đuổi theo, dù sao phía trước thương vong quá lớn, không ít người cũng nhìn không được muốn đánh chết hai đầu Từ Quang Thử để đền bù tổn thất, cho dù Dương Văn Tuyền cùng Mộc Phong cũng không chế không được, chỉ có thể trong lòng ai thán một tiếng, triệu tập còn lại tu sĩ vây công Kỳ Bàn Trận giữa đích đầu kia Từ Quang Thử.

Ai cũng chưa phát hiện, cách đó không xa, vậy trốn ở trong rừng đích Diệp Khôn cùng Vương Nghị hai người, cũng vào lúc này biến mất không thấy...

...

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, không nghĩ tới thậm chí có thứ hai đầu Tử Quang Thử, hiện tại đầu kia Tử Quang Thử trọng thương bỏ chạy, đây chính là bầu trời rơi xuống đích hãm binh!" Vương Nghị đại cười nói.

"Không thể nhìn đích rất đơn giản." Diệp Khôn lúc này ngược lại là cực kỳ bình tĩnh, hồ hững nói: "Ta ở trước khi rời đi, nhìn đến Ngự Thủ Tông cùng Khô Mộc Tông đội ngũ giữa cũng có không ít người đuổi theo vậy Tử Quang Thử đi, nếu để cho bọn họ thưởng ở chúng ta phía trước tự phiền toái!"

Nếu là nhất hai người hoàn hảo nói, cùng lắm thì giết người diệt khẩu chính là, nhưng Diệp Khôn rõ ràng nhìn đến, hai tông tu sĩ tới thiếu lao ra lục bảy người.

"Này đích xác phiền toái." Vương Nghị hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm ấy, ánh mắt ngưng trọng nói: "Hơn nữa, cho dù là trọng thương đích Tử Quang Thử, cũng là ngũ phẩm yêu thú, cũng không dễ dàng hạ người, Diệp sư đệ, không bằng chúng ta trước từ từ?"

"Vương sư huynh hay là suy nghĩ ngoạn cùng trai ngọc tranh chấp ngự ông đắc lợi đích xiếc? Ta xem không được!"

Diệp Khôn cười khổ lắc đầu, này ý tưởng mặc dù tốt, nhưng lúc này, mặc kệ vãng hai tông tu sĩ vẫn là vậy Tử Quang Thử, chắc chắn có đề phòng, hơn nữa hắn xem đầu kia Tử Quang Thử rõ ràng chống đỡ không được bao lâu, tứ năm tên khí đan tu sĩ liên thủ, đã muốn cũng đủ đối phó rồi, chỉ cần làm cho trong đó nhất hai người bám trụ hắn cùng Vương Nghị, đến lúc đó hai người nếu không lấy không được gì ưu đãi, nhưng lại hội trên lưng đánh lên đồng đạo đích bêu danh!

Phải biết rằng, ở trong này đích đều là tam tông trung tâm đệ tử, liên hợp lại, cho dù Ngự Thủ Tông cũng sẽ nghiêm trị hắn cùng Vương Nghị đích!

Phải đuổi ở bọn họ phía trước!

Diệp Khôn nghĩ đến này, lúc này đối một bên Vương Nghị nói: "Vương sư huynh, người thừa lúc thượng Bạch Uế Ứng, chuẩn bị tiếp ứng ta, một hồi, nếu là bọn hắn cùng Tử Quang Thử đưa trước thủ, chúng ta như vậy ly khai, nếu là không có, ta sẽ đem hết toàn lực đánh chết Tử Quang Thử, sau đó chúng ta thoát đi, nếu là như thế trong lời nói, cho dù bọn họ bám bảo tông môn, cũng nhiều lắm là cướp đoạt con mồi, dù sao này Phong Tuyết sơn mạch cũng không phải là bọn họ khai đích."

Vương Nghị gật gật đầu, lúc này cùng Diệp Khôn phân công nhau hành động.

Tử Quang Thử không hổ tốc độ kỳ quái, ước chừng đuổi theo ba bốn trăm dặm, Diệp Khôn chợt nghe tiền phương cách đó không xa truyền đến liên tiếp đích dã thú gào thét thanh.

"Uh?"

Diệp Khôn trong lòng cả kinh, vội vàng lạng lẽ hướng tới vậy dã thú gào thét thanh truyền đến đích phương hướng tới gần, rất nhanh, liền đi tới một mảnh trong rừng đất trống bên trong.

Xuyên thấu qua cây cối, Diệp Khôn nhất thời thấy được một hồi cực kỳ thảm thiết đích chiến đấu.

Chỉ thấy rừng cây bên trong, gần trăm đầu Ngân Bối Yêu Lang ở tam đầu Kim Bối Yêu Lang Vương đích dưới sự hướng dẫn của điên cuồng mà vây quanh bảy tên tu sĩ công kích tới, bảy người này rõ ràng là phía trước truy đuổi Tử Quang Thử đích tu sĩ!

"Tiền Hằng!"

Diệp Khôn liếc mắt một cái, tự thấy được vậy bị vây công bảy người giữa đích Tiền Hằng, ánh mắt nhất thời lượng lên.

"Thật đúng là trời cũng giúp ta, bất quá này đó Ngân Bối Yêu Lang có chút không muốn sống địa xung phong, tựa hồ là đã bị Tử Quang Thử đích sử dụng, như thế trong lời nói, Tử Quang Thử hẳn là cách nơi này không xa!"

Nói xong, Diệp Khôn oán hận nhìn thoáng qua Tiền Hằng, thấp giọng nói: "Lần này, coi như ngươi vận khí tốt!"

Tuy nói lúc này hắn nếu ra tay đánh lên, Tiền Hằng có lẽ một cái không phải tra sẽ bị hắn đánh chết, nhưng, Diệp Khôn vẫn là phân đặc thanh sự tình nhẹ nhàng chậm chạp đích, cùng ngũ phẩm yêu thú Tử Quang Thử khi xuất ra, Tiền Hằng căn bản không coi là cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 111: Ta Chờ!

Bản Convert

Rừng cây bên trong, Diệp Khôn bay nhanh xuyên qua, mà hắn trong cơ thể, Thao Thiết giờ phút này cũng là hưng phấn đứng lên.

"Tiểu tử, ngươi làm đích không tồi, khắc khắc khắc, này đầu Tử Quang Thử đích yêu đan, đối lão phu chính là đại bổ vật, vậy yêu hồn cũng cấp lão phu nuốt đi." Thao Thiết liếm liếm môi nói.

Yêu thú đạt tới ngũ phẩm lúc sau, yêu hạch rất tròn giống như đan, lại xưng là yêu đan, tựa giống như tu sĩ Kim Đan.

"Yêu hồn cùng yêu đan cho ngươi cũng không có gì, bất quá ngươi nên biết trong tay ta có bao nhiêu yêu hạch, mấy thứ này, hoàn toàn cũng đủ đối 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt bí quyết 》 ." Diệp Khôn chớp mắt, nhân cơ hội này nói.

Mấy ngày qua, Thao Thiết vẫn ghé vào lỗ tai hần nhắc tới, chính là hần này yêu hồn chính là muốn dùng đến đối lấy tông môn công hiến điểm, hơn nữa trong tay này yêu hạch, đủ để cùng Thao Thiết đổi lấy Ngân Lang Khiếu Nguyệt Công, bất quá này ngũ phẩm yêu thú Tử Quang Thử đích yêu hồn, lại không tất yếu dùng yêu hồn bài hấp thu.

Cho dù ngũ phẩm yêu thú yêu hồn, cũng bất quá một vạn tông môn công hiến điểm, nếu là có thể theo Thao Thiết trong tay ép một chút(1 điểm) đồ vật này nọ trong lời nói, ngược lại so với tông môn công hiến điểm có lời hơn.

"Hừ, giao hoạt đích nhân loại tiểu tử!"

Thao Thiết lúc này trong lòng vô cùng hối hận, lúc trước hần nhất thời tham lam, đem 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt bí quyết 》 trực tiếp đồng ý cấp Diệp Khôn, hiện giờ còn muốn đàm giá cả cũng là không có khả năng.

"Ta dạy cho ngươi chân chính đích Thú Thế như thế nào?" Bất quá hần dù sao cũng là thượng cô lớn yêu, trong đầu đủ loại đồ vật này nọ nhiều lắm, hơi suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói.

"Thú Thế, ta không phải đã muốn hội sao?" Diệp Khôn khinh thường nói.

"Hừ, ngươi vậy cũng kêu Thú Thế?" Thao Thiết nghe vậy bĩu môi, bất quá rất nhanh hần liền phát hiện Diệp Khôn sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm.

"Trước ngươi không phải nói tốt lắm giúp ta nắm giữ Thú Thế sao?" Diệp Khôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đây chính là các ngươi nhân loại đích Thú Thế, cũng tựa như vậy!" Thao Thiết cười lạnh một tiếng: "Bản tôn phải dạy ngươi, chính là yêu thú huyết mạch trong truyền thừa chân chính đích Thú Thế, mà này Thú Thế, cần yêu thú huyết mạch mới có thể mở ra, hiện giờ ngươi tự thân huyết mạch ngược lại có thể miễn cưỡng thi triển ra đến đây."

"Ngươi không gạt ta?" Diệp Khôn hồ nghi nói.

"Hừ, bản tôn có tất yếu lừa ngươi sao, ngươi có từng nhớ rõ lúc trước bản tôn cho ngươi nhìn đến đích Ngân Lang ảo cảnh cùng Hòa Hồ ảo cảnh?"

Thao Thiết nói xong, liền nhìn đến Diệp Khôn vẻ mặt chợt thay đổi, trong lòng biết tiểu tử này mắc câu, cười nói: "Đây cũng không phải là cái gì ảo thuật, mà là bản tôn trực tiếp lợi dụng Thú Thế bất chúc ra tới hoàn cảnh, tuy rằng không có thương tổn hại, nhưng lúc trước vậy khí thế, ngươi hiện giờ hần là còn rõ ràng ở trước mắt đi."

"Thật có thể đạt tới ngươi vậy nông nổi?" Diệp Khôn trong đầu không khỏi địa hiện ra lúc trước tình cảnh, trái tim không phải không chịu thua kém địa nháy lên đứng lên.

"Muốn đạt tới bản tôn mức này vắng không có khả năng đích, dù sao ngươi trong cơ thể huyết mạch loãng, hơn nữa thực lực quá yếu, bất quá, chỉ cần ngươi nắm giữ chân chính đích Thú Thế, trừ bỏ này Kim Đan tu sĩ, bình thường trúc cơ tu sĩ cũng hần không phải là đối thủ của ngươi." Nói đến đây, Thao Thiết ánh mắt bỗng nhiên nhất ngưng, khắc khắc cười nói: "Vậy tiểu con chuột xem ra vắng thương thế quá nặng, mau, hướng hữu đi!"

Nghe vậy, Diệp Khôn cũng sững đi trong đầu dư thừa ý tưởng, thân hình vừa động, hướng tới phía bên phải lừa gạt đi, không chạy một hồi, tựa thấy được tiền phương Tử Quang Thử đích thân ảnh!

Lúc này, Tử Quang Thử cả người máu tươi đầm đìa quỳ rạp trên mặt đất, đừng nói chạy động, ngay cả hoạt động đều khó có thể làm được, Diệp Khôn không khỏi may mắn lúc trước bản thân hạ quyết tâm thương ở Tiền Hạng bọn họ phía trước đuổi kịp này Tử Quang Thử, bằng không, lấy hần cùng Vương Nghị hai người, căn bản không làm được cái gì hoàng tước.

"Chi rống"

Tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng Tử Quang Thử vẫn như cũ nhận thấy được Diệp Khôn đích không có hảo ý, lúc này phát ra một tiếng suy yếu mà bèn nhọn đích gào thét, một đôi hẹp dài đích mắt nhỏ giữa hung quang lóe ra, lắc lắc địa sẽ đứng dậy.

"Cừ thật, bị nặng như vậy đích thương thế nhưng còn như vậy mãnh liệt." Nhìn đến Tử Quang Thử lắc lắc địa đứng lên, Diệp Khôn trong mắt cũng hiện lên nhất mạt kinh ngạc.

Ngũ phẩm yêu thú thân thể mạnh hoành, quả thực có chút nghe rợn cả người!

Vừa mới ở Kỳ Bàn Trận giữa bị mọi người vây công lâu như vậy, kết quả liên tiếp chạy ra vài trăm dặm ở ngoài thế nhưng còn có thể đứng lên!

"Bất quá, ta cũng sẽ không có cái gì thương hại!" Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, hẳn khả không có thời gian lại cùng này Tử Quang Thử giằng co đi xuống.

Lúc này thân hình vừa động, cả người pháp lực bạo phát mà ra!

Thú Thế!

Tam vĩ trạng thái!

Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, đôi mắt này đầu hấp hối đích ngũ phẩm yêu thú, Diệp Khôn cũng không dám có gì đại ý!

Tam con hỏa vĩ bị bầm đích ngọn lửa đem chung quanh rừng cây đều bốc cháy lên, Diệp Khôn cước bộ vừa động, mang theo hùng hực ngọn lửa, trực tiếp đánh về phía Tử Quang Thử!

"Chi rống!"

Tử Quang Thử một tiếng gầm lên, toàn thân tử quang tăng vọt, mấy đạo ước chừng có Diệp Khôn thậm chí bàn phẩm chất đích Tử Sắc cột sáng trực tiếp theo này trên người toát ra, thật mạnh oanh hướng Diệp Khôn!

Đôi mắt một chiêu này, Diệp Khôn không dám khinh thường, pháp lực phát hướng ngực Kim Ngọc Hộ Tâm Kính.

"Vàng ngọc vòng bảo hộ!"

Một tiếng thanh uống, Kim Ngọc Hộ Tâm Kính phía trên, một đoàn vàng ngọc sáng bóng theo Diệp Khôn ngực trào ra, hóa thành một cái hình trướng đích vòng bảo hộ đem Diệp Khôn bao vây đặc nghiêm kín thực!

"Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!"

Tử tiếng nổ, tử đạo quang trụ đánh vào vàng ngọc vòng bảo hộ phía trên, tuy rằng không đối Diệp Khôn tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng thật lớn đích lực lượng cũng đem không trung Diệp Khôn bức lui!

"Thật là lợi hại đích tên, không hổ là ngũ phẩm yêu thú!"

Diệp Khôn bị này bốn đạo công kích chấn đắc khí huyết một trận cuộn cuộn, bất quá hẳn rõ ràng chú ý tới phóng xuất ra Tử Sắc cột sáng đích Tử Quang Thử trong mắt hào quang dần dần âm đậm đi xuống!

"Chịu chết đi!"

Diệp Khôn một tiếng quát lớn, thân hình cao cao nhảy lên, hướng tới Tử Quang Thử bắt giữ qua đi!

"Cẩn thận!"

Nhưng vào lúc này, trong óc bên trong, Thao Thiết kinh hô ra tiếng: "Người này muốn cùng ngươi đồng quy vu tận, mau mở ra vòng bảo hộ!"

Thao Thiết vừa dứt lời, Diệp Khôn liền nhìn thấy trước mặt Tử Quang Thử trong miệng, bỗng nhiên phun ra một quả nắm tay lớn nhỏ, cả vật thể Tử Sắc đích đan hoàn.

"Yêu đan!"

Diệp Khôn há to miệng ba, chỉ cảm thấy vậy yêu đan phía trên, tràn ngập nhất cỗ hủy diệt hết thảy đích lực lượng, cả người tóc gáy giờ khắc này cũng không từ dựng thẳng lên!

Nguy hiểm!

Cực độ đích nguy hiểm!

Tử Quang Thử thế nhưng ở sinh mệnh cuối cùng một khắc, đem tất cả lực lượng hội tụ ở yêu đan phía trên!

Yêu đan ở Tử Quang Thử trước người lóe nhất bồi hồi, chợt, hóa thành một đạo hào quang, trực tiếp nhắm phía Diệp Khôn!

"Hừ —— "

Không khí, vào giờ khắc này đều bình tĩnh động lại, chung quanh cây cối, bụi cỏ, thậm chí tất nhiên mặt, đều giống như không chịu nổi này cỗ kinh khủng lực lượng đều hồng mất!

Diệp Khôn trừng mắt to, đôi mắt Tử Quang Thử này ai dám dựa bàn đích một kích, hẳn cho dù muốn tránh tị cũng không còn kịp rồi!

"Nghịch súc!"

Một tiếng quát lớn, Diệp Khôn ánh mắt trùng đặc tròn xoe, trong mắt tơ máu tràn ngập, hấn trong cơ thể pháp lực giống như không cần tiền bàn dừng mãnh vào ngực Kim Ngọc Hộ Tâm Kính bên trong!

Lúc này Diệp Khôn cũng chỉ có thể chờ mong ngực đích ngũ phẩm linh khí Kim Ngọc Hộ Tâm Kính có thể ngăn cản cư trú một kích kia !

Kim Ngọc Hộ Tâm Kính phía trên, kim quang trào ra, hình trướng vòng bảo hộ trong nháy mắt trở nên giống như một vòng mặt trời chói chan bàn chói mắt!

Ngay sau đó, Từ Quang Thử yêu đan cùng Diệp Khôn trước người hình trướng vòng bảo hộ, thật mạnh đánh vào cùng nhau!

"Oanh!"

Rung trời động địa đích nổ tiếng động thẳng hướng tận trời, bài sơn đảo hải đích khí kinh giống như con lốc bàn quét ngang mở ra, phạm vi năm sáu chục bên trong đích rừng cây, đều là bị ngạnh sinh sinh đánh gãy, ngăn ngừa nháy mắt, này phiến rừng cây bỗng nhiên trở nên trống trải đứng lên.

Bụi mù tràn ngập, Diệp Khôn quơ quơ đầu, ho khan vài tiếng, chợt một búng máu đàm trào ra.

"Khụ khụ khụ..."

Hắn chống đỡ đứng dậy thể, quơ quơ ý nghĩ, nhìn về phía chung quanh.

Ngay tại hấn trước người, một quả nắm tay lớn nhỏ đích yêu đan lẳng lẳng nằm, mà trên người hấn, trừ bỏ một ít tiểu thương ở ngoài, thể nhưng không gì vết thương!

Lại vừa thấy cách đó không xa đích Từ Quang Thử, rõ ràng đã muốn chết đã lâu .

"Hừ, không còn dùng được đích tiểu quý, còn muốn bản tôn ra tay tương trợ, bất quá vậy yêu hồn, bản tôn cũng là nhận, khắc khắc khắc!"

Thao Thiết tiếng cười to ở hấn trong đầu vang lên, Diệp Khôn cười khổ lắc lắc đầu, vừa sờ ngực đích Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, rõ ràng phát hiện Kim Ngọc Hộ Tâm Kính phía trên thể nhưng xuất hiện một đạo nhọt nhọt đích vết rách!

"Ai... Không hổ là ngũ phẩm yêu thú."

Diệp Khôn lắc lắc đầu, nhặt lên trước người yêu đan để vào trữ vật túi gấm, chợt, nhìn về phía cách đó không xa đích Từ Quang Thử, hung tợn nói:
"Mượn ngươi bồi thường đi!"

Hiện giờ, trong tay hấn khả là có thêm tứ năm trữ vật túi gấm, tuy rằng không thể đem chính đầu Từ Quang Thử thi thể để vào túi gấm bên trong, nhưng cắt mở ra tách ra gửi vẫn là cũng đủ đích.

Phé đi thật lớn kính, Diệp Khôn đem Từ Quang Thử thi thể toàn bộ để vào trữ vật túi gấm, chỉ còn lại có vậy cuối cùng một cái dài chừng tứ năm trượng đích cái đuôi.

"Chết tiết, thứ này như thế nào phóng?" Diệp Khôn nắm cái đuôi, không khỏi đau đầu vô cùng.

Lúc này, hấn bỗng nhiên đã nhận ra cái gì, hướng tới bên trái rừng cây nhìn lại!

"Hừ —— "

Nhất đạo thân ảnh bỗng nhiên theo trong rừng cây thoát ra, khi hấn thấy rõ Diệp Khôn trong tay vậy một cái thật dài cái đuôi là lúc, hé ra mặt nhất thời hoàn toàn vận vẹo đứng lên.

"Diệp Khôn, là ngươi!"

Người này, rõ ràng là Tiền Hằng!

Lúc này, Tiền Hằng cũng là có vẻ cực kỳ chật vật, một thân đại biểu Ngự Thú Tông trung tâm đệ tử đích xanh đen màu trường bào thượng tràn đầy loang lổ vết máu, trên mặt cũng nhiều ra một đạo máu tươi đầm đìa đích trào ngân, hiển nhiên vãng Kim Bối Yêu Lang Vương lưu lại đích!

Diệp Khôn đồng tử rồi đột nhiên co rút lại.

"Tiền Hằng!"

Hắn không nghĩ tới, vừa mới vậy thật lớn tiếng vang, thể nhưng làm cho Tiền Hằng dám người không muốn sống địa lao ra Ngân Bối Yêu Lang đàn đích vây quanh, mà lúc này, bị Tiền Hằng nhìn đến, tương đương vãng đắc tội gần trăm tên Nam Tam Tông đích tu sĩ!

Chết tiết!

Diệp Khôn trong lòng thầm mắng một tiếng, càng không xong chính là, hắn vừa mới trải qua cùng Tử Quang Thử một trận chiến, trong cơ thể pháp lực một số gần như khô kiệt, Tiền Hằng nếu là đối hân ra tay, hân căn bản không có hoàn thủ lực!

"Ha ha ha, Diệp Khôn, của ngươi tính toán đánh đập thật tốt, bất quá, ngươi cũng dám đem chủ ý đánh tới ta trên đầu, ** là ở tự tìm tử lộ!"

Tiền Hằng ngăn ngui kinh ngạc lúc sau, nhất thời cười ha ha đứng lên, hai đấm nắm chặt, cả người pháp lực bạo phát, giống như cuộn cuộn Trường Giang và Hoàng Hà, tiếng nước âm vang!

Ngay sau đó, Tiền Hằng cước bộ đạp trên mặt đất, một quyền oanh hướng Diệp Khôn mặt!

"Chịu chết đi!"

Đối mặt Tiền Hằng một kích kia, Diệp Khôn tránh cũng không thể tránh, đang muốn liều mạng hao hết pháp lực đích nguy hiểm lần thứ hai phát ra Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, nhưng vào lúc này, trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên một tiếng ưng minh!

"Long Xà Kích!"

Chợt, hét lớn một tiếng vang lên, chỉ thấy không trung bên trong, một cái pháp lực biến thành giao long bùng tỉnh tự chín ngày rơi xuống, nghênh hướng Tiền Hằng đích nắm tay.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, Tiền Hằng kêu lên một tiếng đau đớn, liền tiếp lui ra phía sau tứ ngũ bước, thực hiển nhiên, hân vừa mới cùng Ngân Bối Yêu Lang đàn địch chiến đấu, cũng tiêu hao đại lượng pháp lực.

"Diệp sư đệ, bắt được!"

Trên bầu trời, Vương Nghị ngồi ở Bạch Uế Ứng phía trên, cường chống không cho trong tay pháp lực tán đi, mạnh vung, trực tiếp sủy hướng Diệp Khôn.

"Vương sư huynh, tới vừa lúc!"

Diệp Khôn cười ha ha, trực tiếp lấy tay giữa Tử Quang Thử cái đuôi làm như roi, quần quanh ở Vương Nghị vậy pháp lực biến thành giao long phía trên, chợt, bị này pháp lực biến thành giao long bị bắm hướng tới không trung bay đi, dừng ở Bạch Uế Ứng phía trên.

Thấy như vậy một màn, Tiền Hằng đích sắc mặt nhất thời giống như đáy nồi bàn tối đen, hét lớn một tiếng: "Vương Nghị, Diệp Khôn, các ngươi dám ra tay cướp đoạt của ta Tử Quang Thử, đợi trở lại tông môn, ta sẽ cho các ngươi chết không có chỗ chôn đích!"

Lúc này, Tiền Hằng cũng bị tức đắc học máu, hân bằng vào bắt tay vào làm giữa một quả ngũ phẩm đan dược kích phát tiềm năng lúc này mới lao ra vây quanh, vốn định có phải hay không có thể mượn cơ hội chiếm lấy Tử Quang Thử, kết quả cũng là không công lãng phí một quả ngũ phẩm đan dược không nói, mấu chốt cướp đi Tử Quang Thử đích, dĩ nhiên là hân đích "Địch nhân" Diệp Khôn, này thù mới hận cũ thêm cùng một chỗ, hân lúc này phé đều nhanh cũng bị khí nổ!

Trên bầu trời, Diệp Khôn quay đầu lại nhìn về phía phía dưới Tiền Hằng, giờ giờ lên trong tay Tử Quang Thử đích cái đuôi, khoe miệng bị bắm một tia khinh thường đích cười lạnh:

"Ta chờ !"

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 112: Tháng Mười Ước Hẹn

Bản Convert

Phong Tuyết son mạch một chỗ tiểu trên ngọn núi, Bạch Uế Ứng chậm rãi rút xuống.

"Diệp sư đệ, đừng lo đi?" Vương Nghị quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Khôn, lo lắng nói.

"Không có việc gì, chính là đáng tiếc của ta ngũ phẩm linh khí."

Diệp Khôn cười khổ lắc lắc đầu, từ trong lòng lấy ra Kim Ngọc Hộ Tâm Kính, có thể nhìn đến mặt trên có một đạo rõ ràng đích vết rách.

"Như thế không có gì, ngũ phẩm linh khí, tìm một tốt điểm đích luyện khí sư có thể sửa chữa, hơn nữa người nếu là cầm trong tay Từ Quang Thủ da lông đàng(chò) đồ vật này nó tăng thêm tiến vào, làm cho này cái tiến, nói không chừng còn có thể luyện chế ra nhất kiện chuẩn lục phẩm linh khí."

Vương Nghị cười nói, chợt ở một bên một khối đá núi ngồi hạ, khe khẽ thở dài: "Bất quá bị Tiền Hằng gặp được, này Ngự Thủ Tông, chúng ta chỉ sợ tạm thời trở về không được."

Diệp Khôn nghe vậy, không khỏi ngưng trọng địa gật gật đầu, một cái Vương Nghị hoàn hảo nói, hắn căn bản không sợ, nhưng lần này bao vây tiểu trừ Từ Quang Thủ hành động Ngự Thủ Tông đệ tử bỏ mình không ít, nhất là Dẫn Nhân Quân phe phái nhất viên, nếu là nghe nói bản thân cướp đoạt Từ Quang Thủ, này phe phái thành viên chỉ sợ đều đã cùng chung mối thù đi.

Bất quá, vừa nghĩ tới cuối cùng Tiền Hằng vậy sắp học máu đích bộ dáng, Diệp Khôn khóe miệng không khỏi bị bám một tia vui sướng tươi cười.

Hắn cùng này phe phái, căn bản cũng bởi vì Dẫn Thiên Bình đích tồn tại mà lẫn nhau căm thù, có thể ghê tởm ghê tởm đích nhân, Diệp Khôn trong lòng còn là phi thường thù địch.

"Ngược lại hại sư huynh."

Diệp Khôn cười khổ nói, nói xong, tự chuẩn bị theo trữ vật túi giấu giữa lấy ra Từ Quang Thủ tài liệu, lại không nghĩ rằng Vương Nghị đưa tay ngăn lại, còn thật sự nói: "Sư đệ, mấy ngày qua nhiều như vậy tông môn công hiến điểm sư huynh đã muốn thực bản khoản, này Từ Quang Thủ đích tài liệu hoàn toàn là sư đệ dựa vào tự thân được đến, việc này tự chỗ để nhắc lại."

Nhìn ra Vương Nghị trong mắt kiên quyết, Diệp Khôn cũng khó mà nói cái gì, gật đầu hỏi: "Sư huynh kế tiếp chuẩn bị đi nơi nào?"

"Ta chuẩn bị trở về gia một chuyến." Vương Nghị nhún nhún mày, chợt, thật sâu thở dài, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Dù sao hiện giờ ta đã muốn ngưng tụ tam trọng khí phách, dựa theo quy định, ta nhu phải về nhà một chuyến, ta mặc dù là con vợ kế, nhưng là có thể đạt được không ít gia tộc tướng thưởng."

Diệp Khôn nhìn hắn một tựa hồ cực không tình nguyện đích bộ dáng, nhất là nói xong nụ cười kia, thấy thế nào đều có chút miễn cưỡng.

Bất quá này dù sao cũng là Vương Nghị gia thế, hắn cũng không thiệt nhiều miệng.

"Diệp sư đệ đâu?" Vương Nghị lắc lắc đầu, quay đầu lại hỏi nói.

"Ta chuẩn bị tại đây Phong Tuyết sơn mạch giữa ngày ngốc một thời gian ngắn."

Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại, lần này hắn đến Phong Tuyết sơn mạch nguyên bản đích mục đích vẫn chưa xong thành, tuy rằng kiếm cái đại tiện nghi đánh chết một đầu tương đương với Kim Đan tu vi đích ngũ phẩm yêu thú, nhưng thượng cổ di tích đích giá trị lại nếu so với yêu thú lớn rất nhiều, hắn cũng không muốn lấy chi ma đã đánh mất dưa hấu, hơn nữa trong khoảng thời gian này hắn vừa lúc ở Phong Tuyết sơn mạch giữa tu luyện 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt công》 cùng "Chân chính đích Thủ Thế".

Chờ hắn lại trở lại tông môn đích thời điểm, có lẽ tất cả mọi người hội chấn động đi!

Diệp Khôn khóe miệng, bị bám một tia nụ cười lạnh như băng.

Chợt, Diệp Khôn cùng Vương Nghị ước định tốt mười Nguyệt sau Ngự Thủ Tông tạm biệt, hai người liền tại đây hòn đá nhỏ sơn xử phạt khai, Vương Nghị cười Bạch Uế Ứng đi trước để đồ, mà Diệp Khôn, tắc phân rõ một chút phương hướng, hướng tới trên bản đồ vậy chỗ hư hư thực thực thượng cổ di tích đích địa phương tiến đến.

...

Ngự Thủ Tông, phục sư thành đích Chiến Hùng Viện giữa, lúc này, cũng là một mảnh tiếng động lớn rầm rĩ.

Phanh!

Diệp Khôn chỗ ở lại đích chữ thiên số mười viện đích viện môn, bỗng nhiên bị một cước đoán phi, chợt, hơn - ba mươi danh tu sĩ nổi đuôi nhau mà vào.

Đầu lĩnh người, rõ ràng là Tiền Hằng!

Hắn sắc mặt âm trầm, đảo qua tiểu viện, hai mắt hơi hơi nheo lại, quay đầu đi: "Người nói đây là Diệp Khôn đích nơi?"

Ở bên cạnh hắn, một gã thân nội môn đệ tử phục sức đích tu sĩ thành thành thật thật đứng thẳng, người này, đúng là hiện giờ phụ trách quản lý này Chiến Hùng Viện đích đệ tử.

"Đúng là, Diệp Khôn sẽ ngụ ở này, bất quá lúc trước hắn nhiệm vụ lệnh cấm đây lúc sau tự lý khai nơi này, vẫn không trở về quá."

Tên kia đệ tử thật cẩn thận ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Tiền Hằng vậy mấy dục phệ nhân đích ánh mắt, không khỏi rung mình một cái.

Lúc này, hắn tâm Trung Tào đem Diệp Khôn tổ tông mười tám đại nguyên rủa một ngàn biến một vạn lần.

"Tiền sư đệ, đã xảy ra chuyện này, vậy Diệp Khôn nói vậy không dám vào lúc đó đã trở lại."

Lúc này, Tiền Hằng bên cạnh, một gã đồng dạng thân xanh đen màu trường bào đích cao gầy tu sĩ híp lại thu hút con ngươi, trong mắt ánh sao lóe ra, tinh tế phân tích nói: "Nếu đổi làm ta là Diệp Khôn, cũng không dám vào lúc đó trở về, dù sao hấn lần này ra tay, nếu không đem chúng ta Duẩn Nhân Quân phe phái đắc tội đã chết, liền suốt đêm thiên, Mạc Tử mà phe phái bên trong, cũng có không ít tu sĩ đều bị nhất tịnh đắc tội, chứ nói chi là còn có mặt khác hai tông đích trung tâm đệ tử."

"Sư huynh nói rất đúng." Tiền Hằng lúc này cũng là tỉnh táo lại.

"Chúng ta vẫn là từ từ đi, này Diệp Khôn giấu được nhất thời, lại giấu không được một đời, ít nhất một năm sau đích tông môn thi học kỳ, hấn có lẽ sẽ quay về tới tham gia, dù sao mới nhập môn đệ tử có mới nhập môn đích quy củ, nếu là đến lúc đó hấn còn không hiện ra, chúng ta tự nhiên có thể coi đây là lấy cớ buộc tội hấn, đưa hấn trực xuất tông môn." Cao gầy tu sĩ nói đến đây, cũng nghiêng rằng nghiêng lợi đứng lên, giống như hấn không thể đem Diệp Khôn ăn sống nuốt tươi bình thường.

Dù sao bọn họ gần trăm tên tam tông trung tâm đệ tử liên thủ, còn hao tổn hơn mười người tu sĩ, lúc này mới đánh chết một đầu Từ Quang Thử, một khác đầu Từ Quang Thử thể nhưng bị Diệp Khôn kiếm tiện nghi, cho dù không cần Từ Quang Thử trên người đích tài liệu, cũng liên quan đến mặt của bọn họ mặt!

"Hiện giờ ngươi chỉ cần phái người canh giữ ở tông môn ngoại, sau đó làm cho này Chiến Hùng Viện người hỗ trợ nhìn, đến lúc đó Diệp Khôn đã trở lại, chúng ta tự nhiên sẽ không bỏ qua hấn!" Cao gầy tu sĩ trong mắt hiện lên nhất mạt hàn mang nói.

"Sư huynh yên tâm, chuyện này tự giao cho ta, hơn nữa này Diệp Khôn đến từ nam bộ hai mươi quốc, chạy đích hòa thượng chạy không được miếu!" Tiền Hằng nói xong, khóe miệng lộ ra một tia dữ tợn vô cùng đích tươi cười.

"Các ngươi vài cái, phái người đi trước nam bộ hai mươi quốc điều tra một chút Diệp gia, sau đó nhìn xem Diệp Khôn có ... hay không trở lại Vạn Trúc quốc giữa, nếu là một năm sau Diệp Khôn còn không có xuất hiện, chúng ta tự buộc hấn đi ra!" Tiền Hằng cười lạnh nói, nói xong, hấn quay đầu lại nhìn về phía tên kia dẫn đường đệ tử.

Lúc này, người này dẫn đường đệ tử ở một bên đã sớm nghe được trọn mắt há hốc mồm.

Tam tông tu sĩ liên thủ đi Phong Tuyết sơn mạch bắc đoạn đánh chết ngũ phẩm yêu thú Từ Quang Thử đích tin tức, đã sớm truyền khắp toàn bộ Xích Viêm quận, nhưng hấn nhưng không biết, đến tiếp sau chuyện tình thể nhưng như thế khúc chiết ly kỳ, tam tông nếu không hao tổn hơn mười người tu sĩ, còn có một đầu Từ Quang Thử thể nhưng bị Diệp Khôn cướp đi!

Đây không phải là nhỏ rằng cộp sao!

Hơn nữa, này Diệp Khôn thể nhưng còn toàn thân trở ra!

Nhìn tên kia đệ tử ngây ra như phỗng đích bộ dáng, Tiền Hằng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi, nghe, nếu là có Diệp Khôn đích tin tức, trước tiên đến cho ta biết, đây là ta đích đưa tin ngọc bài, ngươi nên biết làm như thế nào!" Tiền Hằng đem ngọc bài giao cho người này đệ tử.

Đúng vậy, vâng, ta đương nhiên biết nói sao làm, Tiền sư huynh cứ việc yên tâm, chuyện này ta tuyệt đối sẽ lo liệu đích thỏa đáng!" Tên kia đệ tử vội vàng vỗ bộ ngực nói.

"Yên tâm, chuyện này làm tốt, ưu đãi không phải ít của ngươi."

Lúc này, Tiền Hằng bên cạnh tên kia cao gầy tu sĩ bổ sung một câu, nhất thời đem đệ tử kia mừng rỡ nói không ra lời, nhìn hấn bộ dáng, tựa hồ hấn không thể lập tức bày ra thiên la địa võng chờ đợi Diệp Khôn trở lại tông môn.

Thấy như vậy một màn, cao gầy tu sĩ vừa lòng cười, chợt nhìn trước mắt tiểu viện, hai mắt hơi hơi nheo lại: "Tiền sư đệ, kế tiếp, tự giao cho ngươi!"

"Yên tâm đi!"

Tiền Hằng nhếch miệng cười, chợt quay đầu lại, đối này phía sau nhất chúng Duẩn Nhân Quân phe phái đích nội môn đệ tử lớn tiếng nói: "Các ngươi vài cái, đem này nam bộ hai mươi quốc sinh ra đích man di tạp chủng đích gia cho ta đánh!"

Hơn - ba mươi danh tu sĩ nghe vậy, nhất thời cuồng cười ra tiếng, vọt vào một gian đang lúc phòng trong, một trận 嘩 bên trong cách cách đích tiếng vang qua đi, tiểu viện giữa toàn bộ đích phòng ốc ở chung quanh mọi người trọn mắt há hốc mồm đích trong ánh mắt trực tiếp bị động thành một mảnh phế tích.

Tiền Hằng nhìn tựa hồ còn chưa hết giận, song vung tay lên, pháp lực hội tụ, ngưng tụ thành một đầu thật lớn đích giống mũi, mạnh đảo qua.

"Oanh!"

Tường viện sụp đổ, Diệp Khôn ở lại đích chữ thiên số mười viện, trực tiếp hóa thành một mảnh đồ nát thê lương!

Lúc này, chữ thiên số mười viện ngoại sớm đã tụ đầy tu sĩ, một đám mặt mang hoảng sợ về nhìn cuồng tiếu đi xa đích Tiền Hằng đám người, lại nhìn hóa thành một mảnh phế tích đích chữ thiên số mười viện, khe khẽ nói nhỏ.

...

"Ai, không phải ở trong này!"

Một chỗ cao ngất đích vách núi phía trên, Diệp Khôn khoanh chân mà ngồi, trong tay, nắm tinh thần thiết phiến cùng Phong Tuyết son mạch đích bản đồ, nhìn phía dưới mặt hồ, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hiện giờ, cách hần tới nơi này đã muốn qua đi một vòng thời gian, mà ở đây một vòng bên trong, hần cơ hồ trở mình lần trên núi mỗi một tầng đá, lại ngay cả di tích đích bóng dáng đều không thấy được, nhanh hơn nói di tích nguyên bản dấu hiệu đích vị trí.

"Xem ra này Trích Tinh Các di tích, phải là ở Phong Tuyết son mạch cuối cùng trung tâm." Diệp Khôn hướng nam nhìn lại, xa xa, vậy rậm rạp đàn sơn nổi thành một mảnh, lộ ra một cổ viễn cổ khí tức, y hi có thể theo son mạch bên trong nghe được một tiếng thanh dã thú gào thét, cho dù cách xa nhau khá xa, Diệp Khôn như trước có thể cảm giác được vậy gào thét trong tiếng ầm ầm đích bá đạo cùng uy nghiêm.

Phong Tuyết son mạch cuối cùng trung tâm, từ xưa đến nay, đều bị xưng là nhân loại đích vùng cấm!

Mà Trích Tinh Các đích di tích, tựa hồ tựu tồn tại ở tại nơi đó.

Lấy hiện giờ Diệp Khôn đích thực lực, đừng nói xâm nhập tìm kiếm, dù sao ngũ phẩm đã ngoài đích yêu thú khừu giác vô cùng linh mãnh, lãnh địa cũng là cực kỳ rộng lớn, tùy tiện xâm nhập, hoàn toàn đó là một con đường chết.

Điểm ấy, nhìn xem được xung vãng ngũ phẩm giữa yếu nhất đích Từ Quang Thử sẽ biết, gần vãng một đầu hấp hối đích Từ Quang Thử, còn kém điểm lôi kéo hần cùng chết, chớ nói chỉ là toàn thịnh thời kì, cho dù là phía trước tam tông vậy gần trăm tên trung tâm đệ tử, cũng không dám tùy tiện xâm nhập trong đó.

Khe khẽ thở dài, Diệp Khôn có chút tiếc nuối địa cảm trong tay tinh thần thiết phiến cùng Phong Tuyết son mạch bản đồ thu hồi, chợt, nhìn nhìn chung quanh.

"Nơi này ngược lại một chỗ không tồi đích địa phương, vừa lúc tựu ở trong này tu luyện đi, Thao Thiết, đem 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 truyền thụ cho ta đi!"

Diệp Khôn ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra kiên định vẻ.

Mười Nguyệt sau, hần nhất định muốn cho Ngự Thú Tông tất cả mọi người lâm vào khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 113: Ngưng Tụ Tam Trọng Khí Xoáy Tụ

Bản Convert

"Ngao ngô!"

Mờ mịt đàn sơn bên trong, một tiếng Lang Hào(sói tru) chấn triệt khắp nơi!

Quanh mình yêu thú nghe thế cổ bá đạo tuyệt luân đích thanh âm, một ít người nhất gan một phần phẩm cấp yêu thú trực tiếp quỳ rạp trên đất, mà một ít thực lực hơi cường đích yêu thú còn lại là chật vật chạy trốn.

Cho dù là một ít tứ phẩm yêu thú, nghe thế thanh âm, cũng là xa xa rời đi, tựu giống như nhận rõ nơi đây vãng một đầu cường đại yêu thú đích địa bàn bình thường.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đỉnh núi phía trên, nhất đạo thân ảnh ngạo nghễ sừng sững.

Đúng là Diệp Khôn!

Hiện giờ, hần ở Phong Tuyết son mạch bên trong tu luyện, đã muốn qua đi ba tháng đích thời gian, này ba tháng đến, Thao Thiết ở thôn tính Diệp Khôn yêu hạch lúc sau, quả thực đem 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 giao cho Diệp Khôn, chính là Thao Thiết nhắc tới muốn học tập "Chân chính đích Thú Thế ", tốt nhất trước đem Ngân Lang Khiếu Nguyệt công cũng tu luyện tới "Thú Thế" cảnh giới, hơn nữa hần đã muốn đạt tới "Thú Thế" cảnh giới

địch Hòa Hồ Chiến Kỹ, hai người cùng thêm, ngược lại càng dễ dàng lĩnh ngộ.

Diệp Khôn cũng rõ ràng tham nhiều tước không phải lạn đích đạo lý, tu luyện chi đạo, vốn là phải tiến hành theo chất lượng.

Bởi vì Diệp Khôn tu luyện đích 《 Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết 》 chính là 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 đích đơn giản hoá chiến kỹ, cho nên gần một tháng, Diệp Khôn liền đã đem Ngân Lang Khiếu Nguyệt công tu luyện tới "Thú Ý" cảnh giới, hiện giờ ba tháng quá khứ, hẳn nhất chiêu nhất thức, cũng đã muốn tấn thấu 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 chân ý, mà ngay cả Thao Thiết cũng nhận không được âm thầm tán thưởng.

Dù sao, này Ngân Lang Khiếu Nguyệt công, chính là hàng thật giá thật đích lục phẩm chiến kỹ!

Ngọn núi phía trên, Diệp Khôn bỗng nhiên động , cước bộ của hắn, cơ hồ tựa bước Huyền Nhai bên cạnh hành tẩu, nhất vô ý, tựa có thể ngã xuống Huyền Nhai.

Núi này phong ước chừng ba bốn nghìn trượng, mà Diệp Khôn dưới chân Huyền Nhai, lại như đao phong bàn thẳng tắp, căn bản không có mợn lực đích địa phương, trừ phi có thể lẳng không phi độ đích Kim Đan tu sĩ, người bình thường té xuống, tuyệt đối tan xương nát thịt!

Đây chính là đúng như ở đao phong bên cạnh hành tẩu bình thường!

Tu luyện như thế, vâng Diệp Khôn gần đây mới phát hiện đích, hành tẩu ở Huyền Nhai bên cạnh, mỗi một bước, đều kinh hồn táng đảm, cơ hồ cùng sinh tử chém giết không sai biệt lắm, mà muốn ở loại tình huống này dưới tập trung tinh lực tu luyện chiêu thức, không thể nghi ngờ cần cực kỳ cường đại đích ý chí năng lực!

Cũng đang nhân như thế, Diệp Khôn đích 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》 đích tốc độ tu luyện, mới viễn siêu Thao Thiết đích đoán trước!

"Ngân Lang Giáo!"

Diệp Khôn một tiếng quát chói tai, hai tay giống như trảo, xa xa nhìn lại, tựa giống như một đầu Ngân Lang mở ra bốn máu mồm to, đánh về phía con mồi!

"Bá!"

Diệp Khôn một cái tung nhảy, chột nhất trảo chop vào dưới chân nam thạch phía trên, nam thạch chấn động, cơ hồ làm cho hắn thân hình không xong.

Vù vù ——

Gió núi gào thét, đem Diệp Khôn y bào thổi trúng bay phát phới.

Nhưng Diệp Khôn trong mắt lại không toát ra chút sợ hãi vẻ, vẻ mặt giống như đao khắc bàn kiên nghị, cước bộ vừa động, giống như cao ngạo Ngân Lang tuần tra lãnh địa, một cỗ ty nghiệt thiên hạ ý theo trên người hắn phụt ra mà ra.

"Chính là hiện tại!"

Diệp Khôn nhắm lại hai mắt, giống như toàn thân giờ khắc này đều ở hắn đích trong lòng bàn tay, toàn thân cơ thể dưới, giống như một đoàn đoàn toàn tâm toàn ý tiêu trùng, điên cuồng run rẩy!

"Ngao ngô!"

Một tiếng Lang Hào(sói tru) lại vang lên, này Lang Hào(sói tru), thế nhưng không phải Diệp Khôn trong miệng bắt chước, mà là cả người cơ thể rung động, cùng pháp lực ma sát, hình thành cùng loại ở tại Ngân Lang giữa mặt lên trời dài hào đích thanh âm!

Giờ khắc này, Diệp Khôn giống như quên mình ở tu luyện 《 Ngân Lang Khiếu Nguyệt công 》, quên bản thân đứng ở Huyền Nhai bên cạnh, cả người, giống như tiến nhập một loại kỳ quái đích cảnh giới bên trong.

Trong đầu của hắn, lại hiện ra lúc trước Thao Thiết dùng "Thú Thế" bắt chước ra đích tình cảnh, trời mệnh mông thiên địa, cao ngạo đích Ngân Lang một tiếng dài hào, vạn thú giai thần phục!

Chột, vậy Ngân Lang cao cao nhảy lên, trên người mỗi một khối cơ thể đích rung động, mỗi một cái rất nhỏ đích động tác, đều chậm rãi ở Diệp Khôn trong óc hiện lên.

Thái dương hạ xuống, tấm màn đen bao phủ đại địa, Phong Tuyết son mạch một mảnh tối đen, chỉ có đỉnh đầu vậy một vòng trắng sáng, tán ra thần nhiên hào quang.

Bỗng nhiên, Diệp Khôn mở hai mắt, trong mắt ánh sao tăng vọt, hai chân thật mạnh đạp trên mặt đất, nhảy ước chừng lục bảy trượng cao.

Giữa không trung, hắn dáng người giãn ra, động tác chi tao nhã, tựa giống như một tòa tinh mỹ điêu khắc!

"Ngao ngô!"

Diệp Khôn đỉnh đầu, một đầu Ngân Lang hư ảnh ở hần đỉnh đầu chậm rãi hiện lên, đối với đỉnh đầu chẳng nhiều luân trắng sáng, phát ra một tiếng rung trời Lang Hào(sói tru)!

Tiếng sói tru vang lên, Diệp Khôn đột nhiên theo vậy cổ thần kỳ trạng thái giữa bừng tỉnh, ngay sau đó, chỉ cảm thấy toàn thân, có một loại muốn phát tiết đích cảm giác!

"Rống!" Yết hầu đang lúc, phát ra một tiếng khàn khàn đích tiếng hô, Diệp Khôn thân hình nhất lùi, cả người giống như một toát ra đích Ngân Lang, trong nháy mắt liền tới đến một tòa ước chừng có núi nhỏ cao đích cự thạch trước mặt.

"Ngân Lang Khiếu Nguyệt!"

Hai tay giống như trào, mạnh hướng tới cự thạch chém ra!

Trong trời đêm, Diệp Khôn bàn tay phía trên, năm đạo tuyết trắng đích trào ngân bạo phát mà ra, giống như năm đạo ánh sáng ngọc thất luyện, chung quanh không khí, giống như vào giờ khắc này mới thôi động lại!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Ngũ tiếng nổ lúc sau, trước mắt cự thạch, bỗng nhiên giống như bị mở ra đích dưa hấu bàn chia làm ngũ cánh hoa, chọt, ầm ầm nổ tung!

Cự thạch lúc sau, vậy không biết đã trải qua mấy ngàn năm gió thổi vũ lâm, cứng rắn như sắt đích đá núi phía trên, cũng nhiều ra Ngũ đạo trường hện một trạng, thâm đạt bảy tám trượng đích vết trào!

"Thú Thế, thành!"

Diệp Khôn thật mạnh thở ra một hơi, nhìn hai tay của mình, tựa hồ như cũ có chút không dám tin tưởng.

Nguyên bản dựa theo hần đích phòng chừng, muốn tu thành Thú Thế, ít nhất còn cần hai ba tháng tả hữu đích thời gian, không nghĩ tới vừa mới vậy cổ kỳ lạ đích trạng thái, thế nhưng giúp hần lĩnh ngộ đích Thú Thế.

"Này trạng thái rốt cuộc là cái gì?" Diệp Khôn si ngốc nghĩ đến.

Nếu là... Nếu là có thể bắt lấy loại trạng thái này, hần về sau tu luyện chiến kỹ đích tốc độ, đem viễn siêu mặt khác tu sĩ!

"Hừ, lòng tham không đầy đích tiểu quý!"

Diệp Khôn thần thức trong biển, Thao Thiết hừ lạnh một tiếng: "Bất quá nguoi tiểu tử này vận khí cũng không phải sai, thế nhưng đúng dịp tiến nhập Ngộ Đạo trạng thái."

"Ngộ đạo?" Diệp Khôn trong mắt hiện lên nhất lau nhiên vẻ.

Này trạng thái hần cũng đã được nghe nói, chính là chưa bao giờ thấy tận mắt quá, nghe đồn bên trong, một ít người tu tiên hoặc là trải qua sinh tử chém giết, hoặc là gặp đào nguyên nơi, hay là vãng gần nghe nói chim hót côn trùng kêu vang, đều đã có điều hiểu được, mà đem này hiểu được dung nhập tu luyện bên trong, có thể làm cho người ta tiến vào Ngộ Đạo trạng thái.

Chính là số lấy hàng tỉ tính đích người tu tiên giữa, có thể đạt được Ngộ Đạo đích, lại giống như đồ vật quý hiếm!

Diệp Khôn không nghĩ tới bực này vận may, thế nhưng hội rơi xuống đầu của mình thượng!

Thâm hít một hơi thật sâu, Diệp Khôn đang muốn mở miệng hỏi, bỗng nhiên cảm giác được đan điền trong vòng truyền đến một trận dị động.

"Hay là này Ngộ Đạo trạng thái làm cho tu vi của ta cũng có chỗ đột phá? !"

Diệp Khôn mừng rỡ, lúc này khoanh chân ngồi xuống, toàn bộ tâm thần ngưng tụ ở đan điền trong vòng, lúc này, hần trong đan điền, hai tầng khí phách điên cuồng xoay tròn, mấy ngày qua Diệp Khôn không phải gián đoạn địa căn nướ các loại linh đan diệu dược, sớm đem trong cơ thể hai cái khí phách ngưng luyện tới rồi đỉnh, chính là người thứ ba khí phách nhưng vẫn không có ngưng tụ.

Mà hiện giờ, thừa dịp này cơ hội, Diệp Khôn đích người thứ ba khí phách, rốt cục cũng ngưng tụ !

Không có chút gì do dự, Diệp Khôn theo trữ vật túi giấu giữa lấy ra một lọ đan dược, này đó đan dược, đều là hần theo Trình Hóa Long, Tàn Vũ Quân đám người trên người được đến, nhưng lại đều là nhị cấp, tam phẩm đích đan dược.

Một lọ tam phẩm "Quy Linh Đan" nướ vào trong bụng, đan dược bên trong đích linh khí, nhanh chóng bị hấp thu, nhảy vào trong đan điền.

Linh khí vừa tiến vào đan điền, lập tức bị vậy hai cái khí phách hấp thu, chọt, hóa thành nhất thuần túy đích pháp lực, thậm chí pháp lực trung ương, mang theo một giọt đầu viên ngói trích thủy tích bàn đích pháp lực chất lỏng, này đó pháp lực ở đan điền một góc hội tụ, cùng với Diệp Khôn thần thức thao túng, chậm rãi hội tụ thành một cái khí xoáy tụ!

Người thứ nhất...

Người thứ hai...

Người thứ ba!

Ba cái khí xoáy tụ ngưng tụ, chợt, ở một cổ huyền ảo lực lượng đích thảo tung dưới, tam đại khí xoáy tụ, điên cuồng va chạm ở tại cùng nhau!

"Oanh!"

Một cái hoàn toàn mới đích khí phách, ở đan điền gốc sinh thành, Diệp Khôn mở to mắt, nhìn không được cười ha ha!

Người thứ ba khí phách, rốt cục thành!

Này ba tháng đến, ngày đêm không ngừng đích khổ tu, thẳng đến hôm nay, mượn dùng Ngô Đạo lực, Diệp Khôn nếu không đem Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đích Thú Thể hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng lại đem tu vi tăng lên tới tam trọng Khí Phách Kỳ!

Diệp Khôn thần thức trong nước, Thao Thiết mở to mắt, trong mắt hiện lên nhất mạt vì không thể tra đích tán thưởng vẻ.

"Không nghĩ tới tiểu tử này lớn dần tốc độ, xa vượt xa quá bản tôn lúc trước đích dự tính, có lẽ, hẳn thật có thể đủ bang bản tôn đạt thành cái kia nguyên vọng..."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 114: Ta Trước Sống Quả Ngươi

Bản Convert

Phong Tuyết son mạch bắc đoạn, trăng tròn bên hồ.

Ban đêm, Nguyệt sao kim hi.

Một đoàn lửa trại dâng lên, lửa trại phía trên, lộ vẻ một cái thật lớn đích giống mũi, giống mũi dài chừng hai ba trượng, ngọn lửa quay, chính con giống mũi bị nướng đích vàng óng ánh, thịt chất giữa ần chứa đích phong phú thịt nước giống như kim thủy bình thường, tích lạc ở lửa trại giữa, tản mát ra xa so với mi hương còn muốn thuần chính nồng hậu đích mùi.

"Không hổ là tứ phẩm yêu thú Châm Mao Tượng trên người nhất tinh hoa đích tồn tại, thật là thơm..."

Lửa trại bên cạnh, Diệp Khôn nước miếng chảy ròng địa nhìn chăm chăm vậy thật lớn giống mũi.

Hiện giờ, hẳn tại đây Phong Tuyết son mạch giữa, đã muốn ngậy người suốt chín bán nguyệt, lúc ban đầu ba tháng, hẳn tu luyện 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt công》, theo sau đích sáu cái bán nguyệt giữa, hẳn thì tại Thao Thiết chỉ đạo hạ tu luyện "Chân chính đích Thú Thể", hiện giờ, hẳn đích Thú Thể cũng đã muốn hoàn toàn nắm giữ.

Mà này đầu tứ phẩm yêu thú châm voi ma-mút, chính là hẳn mới nhất đích con mồi!

Cầm lấy giống mũi, Diệp Khôn không nhìn rảnh tay chừng thượng truyền đến đích nóng cháy, khăn cấp địa một hơi cắn hạ!

Hương!

Thật là thơm!

Giống mũi đích thịt cực đủ cắn kính, thật giống như ở cự tuyệt một đồng sa túi bàn phát ra "Kèo kẹt kèo kẹt" đích tiếng vang, nhắm nuốt là lúc, thịt nước tràn ngập toàn bộ khoang miệng!

"Thật đẹp vị!"

Một cái hai ba trượng đích giống mũi nuốt vào bụng, Diệp Khôn cũng nhìn không được vỗ vỗ tròn vo đích bụng.

"Tại đây Phong Tuyết son mạch giữa, luôn không thiếu hụt ăn ngon gì đó, bất quá... Đã muốn chín bán nguyệt đi, vâng thời điểm đi trở về."

Diệp Khôn sờ sờ cầm thượng thật dài hồ tra, bàn tay nhẹ nhàng đảo qua, tựa giống như đao mặt xẹt qua, cầm nhất thời lại trở nên tron bóng vô cùng,

hắn lại sửa sang lại một chút tóc, chột đứng dậy, ánh mắt xuyên thấu qua tầng tầng màn đêm, nhìn về phía Ngự Thủ Tông đích vị trí.

"Hiện giờ cách lúc trước ước định còn có hơn nửa tháng... Vẫn là về trước Diệp gia đi xem đi."

Nhắc tới đến Diệp gia, Diệp Khôn ngực trào ra một cổ lo lắng.

Hắn vĩnh viễn quên không được, lúc trước ở chư quốc võ đấu hội phía trên, đối mặt Duẩn Thiên Bình người gây sự đích làm khó dễ, Diệp gia mọi người lại nghĩa vô phản cổ đứng ở hắn trước người đích một màn!

Đây là hắn lớn dân đích địa phương, đây là bảo hộ hắn đích địa phương, đây là hắn đích gia!

Vừa nghĩ tới Diệp gia, Diệp Khôn đích suy nghĩ cũng không khỏi địa có chút rối loạn, hắn lúc này hận không thể có thể sáp thượng hai cánh trực tiếp bay trở về Diệp gia!

"Không biết cha mẹ cùng tộc trưởng thế nào, lần này quay về Diệp gia, trước đem Hỏa Linh Yêu Hồ chiến kỹ giao cho tộc trưởng đi, như thế trong lời nói, cho dù nam bộ hai mươi quốc tìm Diệp gia phiền toái, cũng đủ để thoải mái ứng phó rồi."

Diệp Khôn như vậy nghĩ, lúc này lấy ra linh thú túi, thừa lúc thượng Sur Thửu, hướng tới nam bộ hai mươi quốc đích phương hướng bay đi.

Sur Thửu đích tốc độ nếu so với Bạch Uế Ứng khoái thượng nhiều lắm, hơn nữa Diệp Khôn ở vào Phong Tuyết sơn mạch bên trong, nếu không có sợ hãi tiến vào Phong Tuyết sơn mạch ở chỗ sâu trong đánh lên cường đại yêu thú, trực tiếp phi hành chỉ sợ chỉ cần nửa đêm thời gian có thể tới Diệp gia.

Bất quá cho dù như thế, vòng qua Phong Tuyết sơn mạch trung ương đoạn đường lúc sau, Diệp Khôn gia tốc phi hành, cùng ngày màu vừa mới tờ mờ sáng đích thời điểm, Sur Thửu lúc này mới ở Diệp Khôn thao túng hạ chậm lại tốc độ, mà cách đó không xa đích tiền phương, đàn sơn dưới vậy nhỏ nhỏ đích Trúc Hải Thành, đã muốn ẩn đập vào mắt liền.

"Rốt cục phải đã trở lại!"

Xa cách suốt một năm nhiều thời giờ, lại trở lại Trúc Hải thành, Diệp Khôn chỉ cảm thấy toàn thân đều hơi hơi chiến悚, nồng đậm đích thân tình, trong lòng đều nhộn nhạo.

"Đi xuống đi!"

Diệp Khôn vỗ vỗ dưới thân Sur Thửu, đang muốn hạ xuống, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn rồi đột nhiên nhất ngưng.

Tuy rằng lúc này hắn phi ở mấy trăm trượng đích trời cao phía trên, nhưng như trước có thể nhìn đến Trúc Hải Thành chung quanh vậy chỉ chít đích đám người, những người này đàn lúc sau, còn có mấy đỉnh thật lớn đích lều trại, tựa hồ đem toàn bộ Trúc Hải Thành hoàn toàn vây quanh, mà Trúc Hải thành tường thành phía trên, cũng đầy áp người đàn!

Trận này mặt, rõ ràng là có quốc gia ở tấn công Vạn Trúc quốc!

"Sao lại thế này!"

Diệp Khôn trong lòng âm thầm kinh ngạc, pháp lực hội tụ hai mắt, trong nháy mắt, hắn liền thấy rõ phía dưới trong đám người đích vài lần đại kỳ.

"Ngũ Kiếm Quốc, Linh Sơn Quốc, Trung Sơn Quận Quốc..."

Nhìn đến trong đám người đại biểu cho này tam quốc gia đích lá cờ, Diệp Khôn trong mắt sát khí phụt ra.

Này Ngũ Kiếm Quốc cùng Linh quốc gia, xưa nay cùng Thiên Phong Quốc giao hảo, ở chư quốc võ đấu hội là lúc, Ngũ Kiếm Quốc lại hoàn toàn đầu nhập vào Thiên Phong Quốc, này hai quốc gia ra hiện ở trong này tấn công Vạn Trúc quốc, tất nhiên vâng Thiên Phong Quốc đích bày mưu đặt kế, chính Trung Sơn Quận Quốcra hiện ở trong này...

"Xem ra Thiên Kinh quốc quốc chúa hắn là rõ ràng chuyện của ta, cho nên lúc này mới theo đuôi hắn quanh thân đích giữa sơn quận quốc tấn công Diệp gia nhưng không có gì tỏ về đi!"

Diệp Khôn trong mắt lóe ra lửa giận, bất quá rất nhanh, hắn tự bình yên tĩnh trở lại.

Không thích hợp!

Nếu là chỉ cần này mấy quốc gia, cho dù biết hắn ở Ngự Thủ Tông ngày rất khó quá, cũng tuyệt đối không có này lá gan tiến đến công kích Vạn Trúc quốc, dù sao Diệp Khôn lúc trước ở chư quốc võ đấu hội thượng bày ra ra đích thực lực, tự đủ để cho này đó quốc gia đích quốc chúa lòng còn sợ hãi.

Chẳng lẽ là...

Diệp Khôn lúc này nhìn về phía Trúc Hải thành cửa thành chỗ, chỉ thấy nơi đó, tứ đạo thân ảnh đang ở hai hai giao thủ.

Diệp Khôn ánh mắt nhất ngưng, liền thấy rõ bốn người này cụ thể bộ dáng, trong đó hai người, rõ ràng là Diệp gia đích gia chủ Diệp Nam Thiên cùng Thái thượng trưởng lão Diệp Long Chiến, mà mặt khác hai người, còn lại là Ngũ Kiếm Quốc quốc chúa Lưu Hải Đào cùng Linh Sơn Quốc quốc chúa Lăng Phi.

Dù sao bức này quốc gia chiến tranh, thường thường sẽ không ngay từ đầu tựu chân đao chân thương đánh nhau chết sống, mà là trước phái ra điều tự thực lực mạnh đại đích tu sĩ cho nhau giao thủ.

Nếu là bên ta tu sĩ thắng, nếu không suy yếu địch quân chiến lực, còn thật lớn đã kích địch quân sĩ khí, cũng có thể giảm bớt tương ứng đích tổn thất.

Diệp Khôn nhìn một hồi, khóe miệng liền lộ ra tươi cười.

Không nghĩ tới một năm không gặp, Diệp Nam Thiên đích thực lực tựa hồ lại có tiến bộ, phải là ngưng tụ người thứ hai khí phách, hiện giờ Diệp Nam Thiên thi triển Diệp gia trấn tộc chiến kỹ "Tàn Lang Khiếu Nguyệt ", chiêu thức uy mãnh vô cùng, trực tiếp đem đối thủ của hắn Lăng Phi đè nặng đánh.

Mà bên kia, Diệp Long Chiến thi triển đích chiến kỹ lại Ngự Thú Tông đích tam phẩm chiến kỹ 《Sur Tượng Bác Thỏ》, nhất chiêu nhất thức, tràn ngập hoang dã khí phách, rõ ràng đã muốn đạt tới Thú Ý cảnh giới đích đỉnh.

Tuy nói Diệp Long Chiến gần chính là tam trọng khí xoáy tụ tu vi, nhưng bằng vào đạt tới Thú Ý cảnh giới đích đỉnh thi triển ra đích chiến kỹ, vững vàng ngăn chặn Lưu Hải Đào.

Hai người chiến thắng đối thủ, chính là vấn đề thời gian.

"Diệp Nam Thiên, các ngươi Diệp gia xong rồi, vẫn là thành thành thật thật nhận thua đi, miễn cho đã bị da thịt nổi khổ!"

Lăng Phi nổi giận gầm lên một tiếng, cầm trong tay một thanh trường đao, bị bám một đạo ánh sáng ngọc đao mang bỏ về phía Diệp Nam Thiên.

"Nhận thua? Chi bằng các ngươi!" Diệp Nam Thiên hừ lạnh một tiếng, hai tay vì hợp, ngón tay mở ra, giống như một cây cần bén nhọn đích Lang Nha!

"Lang Giảo!"

Gầm lên giận dữ, Diệp Nam Thiên quanh thân pháp lực bạo phát mà ra, hóa thành một cái đầu sói, hung hăng một hơi cắn ở đao mang phía trên!

Oanh!

Đao mang thoát phá, lẳng lơ mắt đưa tình giữa hiện lên nhất mạt bối rồi, đã nghĩ thu chiêu ngăn cản.

Đáng tiếc, đã quá muộn!

Diệp Nam Thiên hai tay tìm hiểu, thật mạnh đánh vào lăng phi ngực!

Lăng Phi thân thể bay ngược mà ra, thật mạnh đánh trên mặt đất phía trên, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

"Hừ!" Diệp Nam Thiên vẻ mặt lạnh lùng, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng có Thiên Phong Quốc cho các ngươi chỗ dựa, coi như ta Diệp gia không người!"

Mà ở bên kia, Diệp Long Chiến đồng dạng một cước đá vào Lưu Hải Đào ngực, đem người sau đoán bay ra đi, này Lưu Hải Đào kết cục càng thê thảm, ngực vỡ vụn, thể nhưng trực tiếp hôn mê đi!

"Ha ha ha ha, lão phu ngược lại muốn nhìn, còn có ai!"

Diệp Long Chiến đại cười ra tiếng, cực kỳ bá đạo địa rống giận ra tiếng, chung quanh tam quốc tu sĩ nghe vậy đều lộ ra sợ hãi vẻ.

"Hai vị đại nhân, các ngươi còn không ra tay? !" Lăng Phi nhìn Diệp Nam Thiên cùng Diệp Long Chiến hai người, tâm Trung Tảo tựu đối phía trước xuất chiến đích ý tưởng hồi hận vô cùng, nhịn không được hướng tới phía sau hét lớn.

Nghe nói như thế, Diệp Long Chiến cùng Diệp Nam Thiên đồng thời sùng sốt.

"Hừ, ta sớm nói nam bộ hai mươi quốc đích mạn di nhóm, tịnh vắng một đám phế vật!"

Một tiếng hừ lạnh, tự đám người phía sau vang lên, chợt, nhất đạo thân ảnh theo trong đám người nổ bắn ra mà ra, thân ảnh ấy vừa động, quanh thân pháp lực nhất thời giống như cuộn cuộn Trường Giang và Hoàng Hà, phát ra ầm vang tiếng nước!

"Khí hải kỳ tu sĩ!"

Nghe thế pháp lực lưu động phát ra đích tiếng vang, Diệp Long Chiến cùng Diệp Nam Thiên đích sắc mặt kịch biến!

Lại vừa thấy tên kia tu sĩ, cũng là một gã tuổi chừng hơn - ba mươi tuổi, dài lác má hồ đích tu sĩ.

"Người không phải nam bộ hai mươi quốc tu sĩ!" Diệp Nam Thiên mở to hai mắt nhìn.

"Người không xứng biết!" Râu quai nón tu sĩ cười lớn tiến lên, hai tay nắm chặt, một đôi nắm tay phân biệt đánh hướng Diệp Nam Thiên cùng Diệp Long Chiến!

Nhìn hần vậy phó tư thế, thế nhưng không có sử dụng gì pháp lực!

Diệp Nam Thiên cùng Diệp Long Chiến hai người liếc nhau, giai theo đối phương trong mắt nhìn thấu nhất mật kiên quyết vẻ, ngay sau đó, hai người không có chút gì do dự, bên trong đan điền pháp lực bạo phát mà ra, vừa ra tay, chính là bản thân có khả năng thi triển đích cực mạnh công kích!

"Tàn Lang Khiếu Nguyệt!"

"Sư Tượng Bác Thỏ!"

"Một đám phế vật, cũng dám phản kháng ta?!"

Râu quai nón tu sĩ thấy như vậy một màn, mang trên mặt kiêu ngạo vô cùng đích tươi cười, hai đám chém ra, trực tiếp đem Diệp Nam Thiên cùng Diệp Long Chiến phóng thích đích màu xanh tàn lang cùng với nhất sư nhất giống đánh đập dập nát, mà một đôi nắm tay, thật mạnh đánh vào hai người ngực!

"Thình thịch!" "Thình thịch!"

Hai tiếng trầm đục, Diệp Nam Thiên cùng Diệp Long Chiến hai người bay ngược mà ra, ước chừng bay ra vài chục trượng lúc này mới thật mạnh té ngã trên đất trên mặt, Diệp Nam Thiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, tay phải chống thân thể chậm rãi đứng dậy, trong mắt, lộ vẻ kính sợ.

Bên cạnh đích Diệp Long Chiến tắc sặc mặt tái nhợt vô cùng, ho khan vài tiếng, rốt cục nhắm mắt lại.

Hắn biết rõ, nếu không có này râu quai nón vâng cổ ý thủ hạ lưu tình, hắn cùng Diệp Nam Thiên nhị người đã luân vi chết người, mà đối phương làm như vậy, không thể nghi ngờ là muốn giam giữ hai người bọn họ!

Diệp gia, xong rồi!

"Tộc trưởng!"

Trúc Hải thành tường thành phía trên, nhất chúng Diệp gia tu sĩ thấy như vậy một màn cũng là một cái mặt xám như tro tàn, Diệp Thanh Bình, Diệp Thiên Nhai đẳng(chờ) tu sĩ găm nhẹ một tiếng, thế nhưng trực tiếp trở mình hạ tường thành!

"Hừ, hai người bọn họ lưu trữ hữu dụng, về phần các người, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!"

Râu quai nón đến đến nhất chúng Diệp gia tu sĩ không sợ sinh tử địa hướng hần vọt tới, nếu không không có lộ ra chút kính nể vẻ, ngược lại châm chọc cười, hai tay múa may, cuộn cuộn pháp lực ngưng tụ hai tay.

"Sát, trừ bỏ vài tên trọng yếu nhân sĩ, những người khác một cái bắt lưu, ha ha ha!"

Râu quai nón cuồng cười một tiếng, ngay sau đó, hần liền chỗ xung yếu nhập đám người đối Diệp gia tu sĩ triển khai giết hại.

Nhưng, nhưng vào lúc này, không trung, bỗng nhiên truyền đến một tiếng giống như ung giống như sư đích gào thét thanh!

Râu quai nón hơi hơi sùng sốt, vừa nhấc đầu, ánh mắt nhất thời trừng đặc tròn xoe.

"Sư Thửu!"

Hắn không nghĩ tới, thế nhưng có thể ở trong này nhìn đến Sư Thửu!

Hơn nữa, này đầu Sư Thửu phía trên, còn đứng một gã tu sĩ!

"Người muốn tiêu diệt vong Diệp gia, ta đây trước hết sống quả người!"

Giống như tiếng sấm liên tục bàn đích thanh âm, tự Sư Thửu trên người vang lên, chợt, phía dưới mọi người liền cảm giác được một cỗ thật lớn phong áp, cũng là Sư Thửu vỗ cánh, trực tiếp đứng ở Liễu Không giữa.

"Hừ ——"

Mọi người chỉ thấy nhất đạo thân ảnh theo Sư Thửu thượng nhảy xuống, dừng ở Diệp gia mọi người cùng râu quai nón đích trung gian, cũng là một gã nhìn qua bất quá mười bảy mười tám tuổi niên kỉ số lượng ít tu sĩ.

Q.2 - Chương 115: Danh Vi - Yêu Thế

Bản Convert

"Khôn mà!"

Lúc này đạo thân ảnh xuất hiện đích sát na, không đợi Diệp Nam Thiên đám người phản ánh lại đây, Trúc Hải thành trên tường thành đích Diệp Kiếm Hải liền kinh hô ra tiếng.

Dù sao cũng là thân sinh phụ thân, máu mủ tình thâm, cho dù này đã hơn một năm đến Diệp Khôn dung mạo đại biến, nhưng Diệp Kiếm Hải vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra Diệp Khôn, chợt, trong mắt của hắn mạnh xuất hiện ra nhất mạt vẻ mừng rỡ như điên, thân thể cũng nhịn không được run nhè nhẹ.

Diệp Nam Thiên ngẩng đầu, nhìn trước người vậy quen thuộc đích bóng dáng, nhưng trong lòng vẫn lo lắng vô cùng: "Người không phải ở Ngự Thú Tông sao, như thế nào lại tới đây, đi mau!"

Nghe được Diệp Nam Thiên trong lời nói, Diệp Khôn trong lòng không khỏi tràn ngập áy náy.

Thẳng đến phía sau, Diệp Nam Thiên thể nhưng còn làm cho hắn đi!

Rõ ràng vẫn không nghĩ liên lụy hắn!

Mà hắn vừa mới, vì tìm kiếm phía sau màn làm chủ, trước tiên đều không phải là làm cho Sư Thử giảm xuống, thẳng đến vậy lạc má hồ tu sĩ ra tay, hắn suy nghĩ ngăn cản cũng không kịp!

"Tộc trưởng, Diệp Khôn đến chậm!"

Diệp Khôn quay đầu lại, hai tay ôm quyền, thâm hít một hơi thật sâu, chợt đối Diệp Nam Thiên bên cạnh đích Diệp Thiên Nhai đám người nói: "Các vị trưởng lão, phủ tộc trưởng cùng Thái thượng trưởng lão thượng đi nghỉ ngơi đi, kẻ tiếp tựu giao cho ta đi."

Lúc này, nghe được Diệp Kiếm Hải kêu lên Diệp Khôn tên, vây quanh Trúc Hải thành đích tam quốc tu sĩ cũng một trận xôn xao.

Dù sao Diệp Khôn tên này quá mức vang dội, nhất là ở chư quốc võ đấu hội lúc sau, hắn đích đại danh, sớm đã truyền khắp toàn bộ nam bộ hai mươi quốc —— chư quốc võ đấu hội đệ nhất danh, lấy khí toàn kỳ tu vi đánh bại Khí Phách Kỳ đích Trần Thánh Phu, Ngự Thú Tông nội môn đệ tử... Đây một đám vang dội đích hàng đầu, làm cho tam quốc tu sĩ nhịn không được sợ hãi đứng lên.

"Hắn chính là chư quốc võ đấu hội đích đệ nhất danh? Diệp Khôn!"

"Hắn không phải ở Ngự Thú Tông sao, chết tiệt, như thế nào nhanh như vậy sẽ trở lại."

"Người xem trên đỉnh đầu, vậy quái điều vắng cái gì vậy, vắng Diệp Khôn đích linh thú sao?"

"Đã hơn một năm trước kia hắn cũng đã vắng nam bộ hai mươi quốc trẻ tuổi đệ nhất danh, hiện giờ thực lực, lại cường lớn đến cái tình trạng gì!"

Nghe đến mấy cái này khe khẽ nói nhỏ tiếng động, tam quốc chúa cũng thần thái khác nhau.

"Diệp Khôn..." Lưu Hải Đào nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Khôn, trong mắt mang theo cừu hận cùng sợ hãi vẻ.

Mà trái lại Trung Sơn Quận Quốc chúa thiết luật cũng là mặt lộ vẻ một chút áy náy cùng bất đắc dĩ, cắn chặt răng nói: "Hắn cho dù là chư quốc võ đấu hội đích đệ nhất danh, cũng sẽ không vắng hai vị thượng sử đối thủ!"

"Không tồi, này Diệp Khôn chết chắc rồi." Lăng Phi tựa hồ bị thương không nhẹ, nghe răng nhếch miệng nói.

...

Diệp Khôn đột nhiên xuất hiện đích thân ảnh, không thể nghi ngờ hấp dẫn ở đây ánh mắt mọi người

"Người chính là Diệp Khôn?"

Lạc má hồ tu sĩ trong mắt hiện lên nhất mạt sợ hãi lẫn vui mừng, cười ha ha nói: "Người quả nhiên chạy trốn tới Vạn Trúc quốc ?!"

"Quả nhiên là hướng về phía ta tới!"

Diệp Khôn trong lòng một mảnh rộng thoáng, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai, là ai phái ngươi tới đích?"

"Ha ha ha, ai phái ta đến không trọng yếu, bất quá ngươi nếu đồng ý muốn sống quá ta, hôm nay tự công đạo ở trong này đi!"

Lạc má hồ tu sĩ khuôn mặt hơi hơi vặn vẹo, cước bộ vừa động, tự chuẩn bị đối Diệp Khôn ra tay.

"Sur đệ, chậm đã!"

Đúng lúc này, trong đám người, nhất đạo thân ảnh mạnh thoát ra, dừng ở lạc má hồ tu sĩ bên cạnh, người này tu sĩ thân hình cao lớn vô cùng, bả vai rộng lớn giống như núi nhỏ bình thường, quốc tự trên mặt một đôi mày kiếm lại lộ ra bùng bùng anh khí.

Mà người này trên người, đồng dạng pháp lực mệnh mông, hiển nhiên cũng là một gã khí hải kỳ tu sĩ!

"Hai gã khí hải kỳ tu sĩ? !"

Đang bị mọi người nâng đi hướng cửa thành đích Diệp Nam Thiên thấy như vậy một màn, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Một gã khí hải kỳ tu sĩ, hẳn có lẽ còn có thể chờ mong Diệp Khôn tiếp tục trình diễn kỳ tích đánh bại đối thủ, nhưng đồng thời đối chiến hai gã tu sĩ, hẳn cũng không dám xa cầu Diệp Khôn có thể chiến thắng đối thủ!

Lúc này, Diệp Khôn cũng là theo một câu kia "Sur đệ", đoán được hai người đích thân phận.

Hai mắt của hắn hơi hơi nheo lại, lạnh lùng nói: "Các ngươi, vâng Ngự Thú Tông tu sĩ đi, vâng Tiền Hằng phái các ngươi tới đích?"

Râu quai nón nghe vậy mắt lộ ra một chút kinh ngạc, ngược lại quốc tự mặt tu sĩ cười ha ha, hào phóng địa thừa nhận nói: "Không tởi, ngươi thật là có chút tiểu thông minh, bất quá ngươi cũng dám ra tay cướp đoạt Tiền sư huynh bọn họ đánh chết đích Từ Quang Thủ, điểm ấy đến xem quả thực ngu xuẩn về đến nhà."

Diệp Khôn khoe miệng bị bắm một tia khinh thường cười lạnh, tự cố tự địa nói: "Hắn phái các ngươi tới, vâng nhận lời các ngươi cái gì?"

"Như thế nào, ngươi nghĩ ra tiền mua bình an sao?"

Quốc tự mặt tu sĩ châm chọc cười: "Cũng không sợ nói cho ngươi biết, chúng ta hai người đều là khí hải kỳ nhị trọng tu sĩ, Tiền Hằng đáp ứng chúng ta, nếu là mang theo người của ngươi đầu cùng trừ vật túi gấm đi gặp hắn, có thể gia nhập Dẫn Nhân Quân phe phái, hơn nữa ở hơn hai Nguyệt sau đích thi học kỳ thượng trợ giúp chúng ta tấn cấp trung tâm đệ tử, như thế nào, hay là ngươi có thể xuất ra so với này rất cao đích bảo thù?"

"Thì ra là thế, Tiền Hằng sao... Bất quá hai người các ngươi cái sợ là không có cơ hội trở thành trung tâm đệ tử."

Diệp Khôn ngẩng đầu, trên mặt tràn ngập lạnh lạnh sát ý: "Bởi vì các ngươi hôm nay, sẽ chết ở chỗ này!"

"Cuồng vọng đích tên, cho dù khí đan kỳ tu sĩ, đối mặt chúng ta cũng không dám như thế đồng ý!"

Lạc má hồ tu sĩ cùng quốc tự mặt tu sĩ nghe vậy nổi giận, bọn họ tuy rằng cùng Diệp Khôn đồng dạng vâng nội môn đệ tử, nhưng đều là hàng thật giá thật đích khí hải kỳ tu sĩ, bình thường chưa bao giờ đem hắn Khí Phách Kỳ, khí xoáy tụ kỳ đích nội môn đệ tử đề vào mắt, Diệp Khôn lần này nói, cũng hoàn toàn đưa bọn họ chọc giận!

"Muốn chết!"

Hai người nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bạo khởi, hướng tới Diệp Khôn đánh tới.

"Chấn Sơn Chương!"

"Cự Linh Quyền!"

Hai người trên người pháp lực cuộn cuộn, bạo phát mà ra, giống như hai cái vỡ đê đích Trường Giang và Hoàng Hà, bị bắm kinh thiên uy thế!

Trong đó lạc má hồ tu sĩ thi triển chính là Ngự Thú Tông tứ phẩm chiến kỹ chấn sơn chương, nghe đồn này chương pháp luyện đến cao thâm chỗ, một chương đủ để chấn tháp lớn sơn, chương pháp nhìn qua mềm nhũn đích, nhưng trong đó ẩn chứa tầng tầng ám kinh, bình thường tu sĩ nếu là chống lại, chính con cánh tay đều có thể bị này ám kinh hướng hủy!

Mà trái lại quốc tự mặt tu sĩ chỗ thi triển đích chiến kỹ, cũng là có vẻ mở rộng ra đại hợp, giống như một đầu thượng cổ Linh vượn, hai đám múa may, bị bắm gào thét đích tiếng gió, làm cho người ta bùng tỉnh đặt mình trong hoang dã bên trong.

Rõ ràng là ngũ phẩm chiến kỹ Cự Linh Quyền!

Tiền Hằng khẳng định phí đại giới tiền mời đến hai người này, tự nhiên có bọn họ đích độc đáo chỗ!

Nếu là trước kia đích Diệp Khôn, căn bản không phải hai người này đối thủ.

Nhưng hiện tại đích Diệp Khôn, khả năng không giống với !

Đối mặt hai người thế công, Diệp Khôn không chút nào không có né tránh cùng lui về phía sau đích ý tứ, mỉm cười, đan điền trong vòng, pháp lực bạo phát mà ra.

Chín nhiều tháng đích tu luyện, vẫn còn không có tìm người luyện luyện tập, hiện giờ, mượn hai người này tới thử đao, xem hẳn hiện giờ đích thực lực rốt cuộc đạt tới cái tình trạng gì đi!

Diệp Khôn ánh mắt nhất ngưng, thân thể hơi hơi trầm xuống, toàn thân, khí chất chợt biến đổi!

Hoàn mỹ, cao quý, Diệp Khôn đó là như vậy đứng, tựa giống như một Ngân Lang ngạo nghễ mà đứng!

"Sao lại thế này? !"

Quốc tự mặt tu sĩ cùng lạc mã hồ tu sĩ kinh sợ địa liếc nhau, bất quá bọn hắn cũng là thân kinh bách chiến hạng người, tự nhiên sẽ không bị Diệp Khôn chính là khí thế chỗ dọa thật.

Nhưng, đúng lúc này, Diệp Khôn bỗng nhiên động .

Hắn dần dần chỉ cần đích vươn tay đi, bàn tay mở ra, năm ngón tay giống như trảo!

"Ngân Lang Trảo!"

Diệp Khôn hai mắt mạnh mẽ, từng bước bước ra, một tay chém ra!

Này nhìn như vô cùng đơn giản bình thân không có gì lạ đích nhất trảo, cũng là làm cho bị công kích đích lạc mã hồ tu sĩ cùng quốc tự mặt tu sĩ thân hình, nhưng lại như là giống nhau bị thi triển định thân thuật bình thường chợt đình trệ.

Trong nháy mắt, bọn họ giống như đưa thân vào một mảnh trời mệnh mông đại địa, thiên địa hoang vu, yêu thú gào thét.

Mà ở bọn họ trước mặt, một đầu ước chừng thể dài hơn mười trượng đích thật lớn Ngân Lang, cả vật thể ngân bạch, nhất trong ánh mắt, lộ ra cao ngạo cùng khí phách, trên cao nhìn xuống nhìn xuống bọn họ.

Tựa giống như đang nhìn hai xâm nhập lãnh địa đích con kiến hôi bình thường!

"A a a!"

"Đây là cái gì đồ vật này nọ!"

Quốc tự mặt tu sĩ cùng lạc mã hồ tu sĩ hoảng sợ địa nói rộng ra ánh mắt, cảm thụ được trước mặt cự lang trên người truyền đến đích từng trận áp bách, bọn họ giờ khắc này, thân thể đích mỗi một tác góc, thậm chí là linh hồn, đều ở chiến sắt!

"Ngao ngô!"

Ngân Lang ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời hét dài, chợt, nó đích lớn trảo mạnh mẽ nâng lên, giống như nhất toà núi nhỏ, hướng tới hai người vào đầu dưới trảo!

"Phù phù!"

Hai người thế nhưng quỳ rạp xuống đất, kinh sợ địa nhìn trước mắt vậy thật lớn đích lang trảo, tựa hồ ngay cả phản kháng đều không dám phản kháng .

Tâm chí bị đoạt!

Mà vào lúc đó, Trúc Hải thành chung quanh, cũng là lặng ngắt như tờ.

Mọi người, đều khiếp sợ địa nhìn vậy quỳ rạp xuống đất đích hai người, một đám rừng lớn hai mắt, miệng trương đầy đủ để tắc tiếp theo chính khóa trúng chìm!

Mà bọn họ đích trong mắt, lại lộ ra mờ mịt cùng kinh hãi ——

Xảy ra chuyện gì!

Mọi người tro mắt nhìn Diệp Khôn bình thân không có gì lạ địa một trảo chém ra, hai người phóng thích đích chiêu thức liền trực tiếp bị phá trừ, chợt, hai gã khí hải kỳ tu sĩ, thế nhưng trực tiếp quỳ rạp xuống Diệp Khôn đích trước mặt!

"Yêu thuật... Đây là yêu thuật!" Luru Hải Đào cả người run rẩy, nói năng lộn xộn nói.

"Yêu thuật sao?" Diệp Khôn khòe miệng, gọi lên một tia nụ cười quý dị.

Này, có lẽ có thể cũng coi là yêu thuật đi.

Nhìn trước mắt cơ hồ bị dọa phá mật đích hai người, Diệp Khôn nhin không được thâm hít một hơi thật sâu.

Chân chính đích Thú Thế, quả nhiên cường đại!

Ước chừng sáu cái Nguyệt đích điên cuồng tu luyện, nhiều lần sinh tử, cuối cùng không có uống phí!

"Này Thú Thế, Trên thực tế chính là yêu tộc đích khí thế, như thế trong lời nói, tự mệnh danh là —— yêu thế đi!"

Diệp Khôn mỉm cười, bất quá hấn trong lòng rất rõ ràng, này yêu thế tuy rằng cường đại, nhưng đều không phải là hoàn mỹ không tỳ vết, ít nhất nếu là gặp phải một ít tâm chí kiên nghị tu sĩ, hoặc là một ít có được thần thức phòng ngự linh khí hoặc là thần thức vượt qua hấn nhiều lần đích tu sĩ, tự hoàn toàn vô ích chỗ.

Dù sao này yêu thế, Trên thực tế vãng một loại khí phách, mà đối thủ chiến kỹ nếu là đạt tới "Thú Thế" cảnh giới, cũng có thể ngăn cản một phần.

Bất quá, này yêu thế đích lần đầu tiên ra tay chỗ tạo thành đích kinh sợ hiệu quả, đủ để cho hấn vừa lòng.

Diệp Khôn tiến lên từng bước, hai tay chém ra, hấn hiện giờ tiếp cận cửa ngăn cản đích khủng bố lực đạo, nhẹ nhàng ở hai người đỉnh đầu vỗ, trực tiếp đem hai gã tu sĩ chụp hôn mê qua đi, chợt, hấn đem hai người này nhắc tới, trực tiếp sủy hướng phía sau đứng ngay gốc đích Diệp gia mọi người.

"Trời lại, hai người này một hồi hữu dụng!"

Nói xong, Diệp Khôn ngẩng đầu, nhìn về phía đem Trúc Hải thành bao quanh vây quanh đích nhất chúng tu sĩ, khòe miệng, gọi lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị như đao phong bàn đích tươi cười.

"Diệp Khôn, những người này..." Diệp Nam Thiên lúc này cũng hoàn quá mức đến, nhìn Luru Hải Đào đám người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Toàn bộ giết, hiện giờ ta Diệp gia thực lực tăng lên rất nhiều, cũng cần mở rộng một chút phạm vi thế lực, bằng không, những quốc gia khác tu sĩ thật đúng là khi ta Diệp gia yếu đuối khả khi!"

"Tuân mệnh, tộc trưởng!"

Diệp Khôn nghe vậy cuồng cười ra tiếng, cước bộ đập trên mặt đất, pháp lực ở này quanh thân hóa thành màu bạc lưu quang, đưa hấn bao vây ở bên trong, giống như một đạo Ngân xà quang ảnh, xông vào tam quốc liên quân bên trong..

Kêu thảm thiết, ở Trúc Hải ngoài thành không ngừng quanh quẩn, giết chóc, vẫn còn tiếp tục.

Ngày này, nhất định đem lại khiếp sợ toàn bộ nam bộ hai mươi quốc!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 116: Diệp Gia Chi Phúc

Bản Convert

"Khôn mà, con rốt cục đã trở lại!"

Diệp gia nghị sự trong đại sảnh, Diệp Khôn ngồi ở Diệp Kiếm Hải bên người, nắm chặt phụ thân đích tay, nhìn phụ thân nét mặt toả sáng đích bộ dáng âm áp thần tình nhộn nhạo trong lòng.

"Phụ thân, các vị trưởng lão, tộc trưởng, lần này sự tình kỳ thật là bởi vì ta dựng lên, liên lụy mọi người." Diệp Khôn vỗ vỗ phụ thân đích mu bàn tay, đứng dậy, nhìn về phía chung quanh Diệp gia trưởng lão, mặt mang áy náy nói.

"Lời này sẽ không cần nhiều lời, Diệp Khôn, ngươi vốn là ta Diệp gia đích đệ tử, ngươi cùng Diệp gia, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, không có gì liên lụy không phải liên lụy đích, hơn nữa, hiện giờ thế cục, rõ ràng là chúng ta Diệp gia đại buôn bán lời." Diệp Nam Thiên cười nói, sắc mặt của hấn tuy rằng còn có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt đang lúc lại lộ ra nồng đậm đích sắc mặt vui mừng.

Lần này tam quốc dựa vào hai gã Ngự Thú Tông khí hải kỳ tu sĩ, khuynh cả nước lực mưu toan bị giết Diệp gia, lại không nghĩ rằng Diệp Khôn thực lực

thế nhưng cường đại đến bậc này nông nổi, nếu không nhất chiêu đánh bại Ngự Thủ Tông hai gã khí hải kỳ tu sĩ, còn nghĩ này tam quốc toàn bộ trúc cơ tu sĩ đều tiêu diệt ở Trúc Hải thành ở ngoài.

Đối với địch nhân, Diệp Nam Thiên tự nhiên không có gì thương hại, nếu không ở Diệp Khôn đuổi giết là lúc mệnh Diệp gia mọi người đi theo truy kích, đem vây khốn Vạn Trúc quốc đích mấy trăm danh tu sĩ tiêu diệt hơn phân nửa, nhưng lại làm cho Diệp Thiên Nhai, Diệp Thanh Bình, Diệp Thiên Khung ba gã trúc cơ tu sĩ phân biệt mang đội, trực tiếp đi trước Ngũ Kiếm Quốc, Linh Sơn Quốc, Trung Sơn Quận Quốc, lấy lời đình thủ đoạn chiếm lĩnh này tam quốc gia!

Đến tận đây lúc sau, nam bộ hai mươi quốc, cũng đem biến thành nam bộ mười bảy quốc!

Mà chiếm lĩnh này tam quốc gia lúc sau, Diệp gia lãnh địa cũng kịch liệt khuếch trương, tứ tòa thành trì nổi thành một mảnh, dưới trướng dân cư cũng đem đạt tới năm sáu chục vạn, hơn nữa Ngũ Kiếm Quốc đẳng(chờ) tam quốc gia nhiều năm qua tiếp tục tích tài phú, Diệp gia thực lực tăng vọt, nói vậy không cần bao lâu, Vạn Trúc quốc, sẽ trở thành có thể cùng tam đại cường quốc sánh vai địch quốc gia!

Mà mang đến này hết thảy đích, chính là Diệp Khôn!

Diệp Nam Thiên cùng nhất chúng trưởng lão cao húng cũng không kịp, làm sao hội trách tội.

Huống chi, Diệp Khôn hiện giờ thực lực, thế nhưng cường lớn đến đủ để cho bọn họ ngưỡng mộ đích nông nổi, thậm chí rất có thể trở thành nam bộ hai mươi quốc lịch sử thượng đệ nhất danh Kim Đan tu sĩ!

Vừa nghĩ tới đời đời đích kỳ vọng sẽ ở trong tay mình thực hiện, Diệp Nam Thiên đích vẻ mặt không khỏi một trận hoảng hốt.

"Có tử như vậy, cho là ta Diệp gia chi phúc a!" Diệp Long Chiến cũng vỗ tay cười to, bất quá rất nhanh, hần tựa hồ nghĩ tới điều gì, tươi cười chợt tắt, trầm giọng hỏi: "Khôn mà, người tại kia Ngự Thủ Tông rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Nghe nói như thế, mọi người cũng là thu hồi tươi cười, một đám lo lắng địa nhìn Diệp Khôn.

Đang ngồi người cũng không phải gốc tử, người nọ thế nhưng có thể làm cho hai gã khí hải kỳ tu sĩ tiến đến nam bộ hai mươi quốc đối phó Diệp gia, hẳn là có cực kỳ thế lực cường đại.

Cảm nhận được mọi người lo lắng đích ánh mắt, Diệp Khôn cũng là tự tin cười: "Hừ, bất quá là một đám bọn đạo chích hạ người mà thôi, các vị trưởng lão xin yên tâm, lần này trở lại tông môn lúc sau, ta chắc chắn đem việc này hoàn toàn giải quyết."

Đối với hần cùng Dẫn Nhân Quân, Dẫn Thiên Bình đích tranh đấu, Diệp Khôn không muốn nhiều lời, dù sao Diệp gia hiện giờ thực lực căn bản không thể đúc kết Tiên Bực này tranh đấu bên trong, nói ra cũng chẳng qua không công làm cho bọn họ lo lắng mà thôi.

Hơn nữa Diệp Khôn lần này giải quyết nam bộ hai mươi quốc lúc sau, tự chuẩn bị trở về đến Ngự Thủ Tông, hần đã muốn không chính xác bị bởi Tiền Hằng lại ngoạn đi xuống, hôm nay việc, Tiền Hằng đã muốn triệt triệt để để xúc phạm hần đích nghịch lân!

Tiền Hằng, phải chết!

Diệp gia đang ngồi người đều là lão thành tinh đích tên, tự nhiên nhìn ra Diệp Khôn không muốn nói thêm, lúc này nói sang chuyện khác, thương thảo hiện giờ nam bộ chư quốc đích thế cục, hơn nữa phân tích Diệp gia bước tiếp theo hướng đi.

Diệp Khôn tuy rằng thực lực mạnh đại, nhưng hần ly Vạn Trúc quốc đã hơn một năm, đương nhiên sẽ không trống rỗng xen mồm, chính là ở một bên lắng lắng địa nghe, nhưng rất nhanh, hần liền mặt lộ vẻ sắc mặt - kinh hãi.

Không nghĩ tới này một năm đến, Diệp gia phát triển đích tốc độ thế nhưng nhanh như vậy, trong đó Diệp Ứng tiến nhập Vân Cảnh để quốc Thiên Nguyệt Tông, bằng vào chăm chỉ tu luyện cùng Diệp gia cung cấp đích đại lượng Linh thạch, rất nhanh tấn cấp trúc cơ, chiếm được tông môn đích thường thức, thậm chí đem Diệp Nguyệt cũng đưa Thiên Nguyệt Tông bên trong tu luyện, nghe nói hiện giờ Diệp Nguyệt đạt tới Tiên Thiên cửu tầng đỉnh, đã muốn bắt đầu bắt tay vào làm đánh sâu vào trúc cơ bình cảnh.

Mà Diệp gia trong vòng, này một năm đến bằng vào nhị cấp linh mạch giữa đại lượng Linh thạch, không ngừng cung cấp cấp tông nội tử đệ tu luyện, mà Diệp Nam Thiên lại bằng vào Linh thạch hấp thu không ít tán tu gia nhập Diệp gia bên trong, hiện giờ Diệp gia tông cộng có được Tiên Thiên tu sĩ hơn sáu trăm nhân, đạt tới Tiên Thiên cửu tầng đích tu sĩ lại nhiều đạt năm mươi nhân, như là Diệp Nhận đẳng(chờ) một đám đệ tử trẻ tuổi ở Linh thạch dưới sự trợ giúp đều đều tấn cấp Tiên Thiên bát tầng đỉnh, nói vậy không lâu lúc sau có thể tấn cấp Tiên Thiên cửu tầng.

"Lần này chiếm cứ tam quốc lúc sau, chúng ta hẳn là lại hấp thu một đám tán tu, thậm chí có thể đem Lưu gia, Lăng gia, Thiết gia Tam gia hấp thu vì nước phụ thuộc gia tộc, đến lúc đó..."

Nhìn cao đàm khoát luận đích Diệp Nam Thiên, Diệp Khôn mỉm cười, lặng yên rời khỏi nghị sự đại sảnh, hướng tới Diệp gia Giới Luật đường đi đến.

"Phía trước hai người kia ở nơi nào?" Diệp Khôn nhìn về phía một gã phụ trách thủ vệ đích Diệp gia tu sĩ.

Tên kia Diệp gia tu sĩ về mặt kính sợ nhìn Diệp Khôn, cung kính nói: "Vẫn nhốt tại nhà tù bên trong, bất quá hai người kia có chút bất an phân."

"Ta đã biết." Diệp Khôn lạnh lùng cười, chậm rãi đi vào hôn ám đích nhà tù, lúc này, nhà tù bên trong, quốc tự mặt tu sĩ cùng lạc má hồ tu sĩ hai người bị

một cây cần Tinh Thiết Trúc chỗ chế đích thiết liên chặt chẽ cột vào trên tường, nhìn đến Diệp Khôn tiến vào, hai người cũng là vẻ mặt không đồng nhất, trong đó lạc má hồ tu sĩ lớn tiếng chửi bậy, mà quốc tự mặt tu sĩ, cũng là không nói được một lời nhìn chăm chăm Diệp Khôn.

"Diệp Khôn, mau thả chúng ta đi ra ngoài, ngươi cũng dám một mình nhốt đồng môn đệ tử, ngươi sẽ không sợ tông môn Giới Luật Các trừng phạt ngươi sao? !" Lạc má hồ tu sĩ lớn tiếng nói.

"Giới Luật Các?" Diệp Khôn nở nụ cười, híp lại đích trong ánh mắt hàn mang chột lóe, ngay sau đó, hắn trực tiếp từng bước vọt tới lạc má hồ tu sĩ bên cạnh, ôm đồm cư trú cánh tay của hắn, nhẹ nhàng nhất xà!

"A!"

Thê lương đích tiếng kêu thảm thiết, ở hôn ám đích nhà tù giữa quanh quẩn, lạc má hồ tu sĩ đích một cánh tay thể nhưng bị Diệp Khôn trực tiếp chiết đến phía sau, cũng là hoàn toàn phế đi!

"Thật ác độc đích thủ đoạn!"

Quốc tự mặt tu sĩ đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, lại vừa thấy Diệp Khôn trong mắt vậy băng lãnh đích sát ý, trong lòng nhất thời bị sợ hãi chỗ tràn ngập!

"Diệp Khôn, chúng ta chính là thay Tiền Hằng làm việc mà thôi, đều là đồng môn, ngươi nếu thả chúng ta, chúng ta đi sau cam đoan đổi hôm nay phát sinh hết thảy chỉ tự không đề cập tới." Quốc tự mặt tu sĩ nói.

"Nga, chỉ tự không đề cập tới?" Diệp Khôn sản nhiên cười: "Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi vâng ba tuổi tiểu hài tử, mới tin những lời này?"

"Ngươi..." Quốc tự mặt tu sĩ sắc mặt kịch biến, quát lên: "Diệp Khôn, Ngự Thủ Tông môn quy chính là quy định, đệ tử trong lúc đó tàn sát lẫn nhau vâng tội lớn, Giới Luật Các một trăm lẻ tám bản khổ hình sẽ làm ngươi sống không bằng chết!"

"Môn quy?" Diệp Khôn châm chọc nói: "Lúc trước các ngươi tới đến Vạn Trúc quốc, như thế nào không nghĩ cửa này quy, lúc trước ở ngoài thành, đối ta hăm đánh hăm sát, nghĩ như thế nào không đến cửa này quy?"

Nói xong, Diệp Khôn từng bước đi đến quốc tự mặt tu sĩ trước mặt, bàn tay to bóp cư trú quốc tự mặt tu sĩ đích cổ, để sát vào nhẹ giọng nói: "Môn quy thứ này, vốn là cường giả vì nô dịch kẻ yếu chế định ra đích phép tắc mà thôi, đối cường giả mà nói, thứ này căn bản không một chút(1 điểm) dùng!"

"Ngươi!" Quốc tự mặt tu sĩ trong mắt toát ra hoảng sợ vẻ, ngay sau đó, con ngươi của hắn mạnh khuếch tán.

"Ca sát!"

Diệp Khôn một tay lấy cổ họng của hắn trực tiếp bóp nát!

"Ngươi... Ngươi... Ngươi giết hắn? !"

Một bên lạc má hồ tu sĩ lúc này cũng quên trên cánh tay đích đau đớn, hoảng sợ địa trương mắt to, không thể tin địa nhìn Diệp Khôn, toàn thân đều bởi vì sợ hãi mà kịch liệt run rẩy.

Diệp Khôn quay đầu lại, trên mặt lộ ra một cái sáng lạn đích tươi cười, thần nhiên nói: "Hiện tại, ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu, hiểu được sao?"

Vừa mới còn gọi rầm rĩ phải Diệp Khôn đẹp đích lạc má hồ tu sĩ, lúc này lại tựa đầu điểm đặc giống như con gà con trác thước bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 117: Uy Chấn Thiên Phong Quốc

Bản Convert

Đi ra nhà tù, Diệp Khôn ngênh diện liền xem tới cửa lo lắng chờ đợi đích thủ vệ tu sĩ.

"Làm sao vậy?"

"Vừa mới tộc trưởng đến đây, sau đó hắn biết được ngươi đi xuống lúc sau nói với ta, cho ngươi một hồi về hậu viện tìm hắn." Thủ vệ đệ tử cung kính nói.

"Ừ, hiểu được ." Diệp Khôn gật gật đầu, đưa tay một lỏng tay phía sau nhà tù: "Phía dưới hai cỗ thi thể, ngươi đi rửa sạch hạ, nhớ rõ xử lý đặc sạch sẽ một ít."

Diệp Khôn biểu tình thoải mái, nhưng hắn nói ra trong lời nói, cũng là làm cho tên kia thủ vệ tu sĩ tóc gáy đứng thẳng.

Đúng vậy, yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý sạch sẽ, sẽ không lưu lại gì nhọc nhằn."

Diệp Khôn gật gật đầu, mỉm cười hướng tới hậu viện bước vào.

Hắn mới vừa gần nhất đến hậu viện, liền nhìn đến Diệp Nam Thiên hai tay bối ở sau người, đứng ở một mảnh Tinh Thiết Trúc Lâm phía trước, ánh mắt bình tĩnh nhìn rừng trúc.

"Diệp Khôn, ngươi đã đến rồi?"

Nghe được tiếng bước chân, Diệp Nam Thiên quay đầu lại, mỉm cười: "Xử lý tốt?"

"Uh, đều giết." Diệp Khôn bình tĩnh nói.

Diệp Nam Thiên khẽ nhú mày, chợt thật sâu thở dài: "Ngươi làm như vậy hắn là cũng có ý nghĩ của ngươi, bất quá Ngự Thụ Tông dù sao cũng là hàng loạt môn, lấy việc vẫn là cẩn thận một ít rất tốt."

Diệp Khôn cúi đầu thụ giáo, chút không có lộ ra nửa điểm không kiên nhẫn vẻ.

Hắn cũng không có nhân vi thực lực của chính mình cường đại mà không phải đem Diệp Nam Thiên để vào mắt, dù sao máu mủ tình thâm, Diệp gia là hắn Diệp Khôn đích căn!

Cho dù Diệp Khôn về sau thật sự tấn cấp Kim Đan tu vi, ở trong mắt của hắn, Diệp Nam Thiên như trước văng cái kia vuốt hắn đầu nói cho hắn biết phải kiên cường đích trường bối!

Cùng Diệp Nam Thiên hàn huyên ước chừng có một canh giờ, Diệp Khôn lúc này mới chậm rãi rời đi, mà hai gã Ngự Thụ Tông tu sĩ trên người suu tới túi gấm, Diệp Khôn cũng đang giao cho Diệp Nam Thiên.

Dù sao hiện giờ Diệp gia đúng là bay nhanh thời kỳ phát triển, túi gấm giữa đích vài món tam phẩm, tứ phẩm linh khí cùng với một ít đan dược, đều có thể làm cho Diệp gia thực lực nâng cao một bước.

Cùng đối với hắn mà nói, Diệp gia càng cần nữa mấy thứ này.

Diệp Khôn ở Trúc Hải thành ngày ngày người cả ngày thời gian, lúc màn đêm buông xuống là lúc, hắn liền cáo biệt cha mẹ cùng Diệp Nam Thiên đám người, thừa lúc thượng Sư Thửu, hướng tới Vân Cảnh đế quốc đích phương hướng bay đi.

Tuy rằng hắn rất muốn nhiều bồi bồi cha mẹ, nhưng hắn biết rõ, hiện giờ, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm!

...

Tiếng gió gào thét, một tòa tòa thành trì, đại địa không ngừng bị để qua sau đầu, Diệp Khôn nhìn chăm chăm phía dưới đại địa nhìn ra được thần.

Bỗng nhiên, một tòa thành thị ra hiện tại trong tầm mắt của hắn.

"Thành Thiên Phong!"

Diệp Khôn khóe miệng giờ lên, ánh mắt tản ra nhẹ nhẽu lãnh ý.

Tuy nói lần này nhằm vào Diệp gia chính là Tiên Hằng, nhưng Diệp Khôn cũng không tin, Thiên Phong Quốc hội không tham dự trong đó, nhất là Ngũ Kiếm Quốc, Linh Sơn Quốc, đều văng Thiên Phong Quốc đích mình hữu, về phần Trung Sơn Quận Quốc, Diệp Khôn cũng là đoán ra nhất định là Thiết Mộc Hãn ở sau lưng giờ trò quỷ, này bút sổ sách hắn trở lại tông môn tự nhiên hội cùng Tiên Hằng, Thiết Mộc Hãn thanh toán, bất quá trước đó, hắn cũng không muốn làm cho Thiên Phong Quốc lại làm ra cái gì yêu thiếu thân.

"Đi xuống!"

Diệp Khôn quát khẽ một tiếng, dưới thân Sư Thửu nhất thời phát ra một tiếng ngân nga đích gào thét thanh.

Lúc này, Thiên Phong Quốc bên trong bên trong thành, Trần gia nghị sự đại sảnh bên trong, nhất chúng cao tăng lâm nguy đang ngồi.

"Thịnh thịnh!"

Đại điện chỗ sâu nhất, vậy cao cao đích vương tọa phía trên, Trần Thượng Long ánh mắt xanh mét, thật mạnh một cái tát vỗ vào trước người trên bàn.

"Bất quá mới một năm thời gian, vì cái gì, vì cái gì này Diệp Khôn vì cái gì hội trở nên như thế cường đại!"

Ở đây mọi người không ai nói chuyện, một đám cúi đầu.

Tuy rằng qua đi một năm nhiều thời giờ, nhưng Trần gia mọi người đối Diệp Khôn đích hận ý lại không giảm bớt chút nào, ngược lại bởi vì thời gian đích tích lũy, tốt hơn oán hận !

Trần Thượng Long không chỉ một lần muốn đối Vạn Trúc quốc ra tay, nhưng, lại đều bởi vì Thiên Kinh quốc đích quá nhiều mà không thể không buông tha cho, mà này một năm đến, Diệp gia không ngừng dựa vào đại lượng Linh thạch mời chào tán tu, này lại giống như một cây cần châm đâm vào Trần Thượng Long đích ngực!

Nếu là trước kia, hẳn chỉ là bởi vì Thiên Kinh quốc mà không dám đối Diệp gia ra tay, như vậy hiện tại, còn lại là phải suy nghĩ một chút Diệp gia đích thực lực, chứ nói chỉ là Diệp gia còn có một tiền vào tới rồi Ngự Thủ Tông đích Diệp Khôn!

Nhưng, vừa lúc đó, Tiền Hằng phái ra đích hai gã Ngự Thủ Tông tu sĩ tìm được rồi hắn, theo hai người này đích đã đến, Trần Thượng Long cũng nhìn thấy hy vọng.

Bất quá, trời sinh cẩn thận đích hẳn lại không tự mình đối Vạn Trúc quốc ra tay, ngược lại vâng bàn ra Ngũ Kiếm Quốc này cùng Vạn Trúc quốc hữu cừu đích quốc gia, cùng với luôn luôn cùng hắn giao hảo đích Linh Sơn Quốc.

Tam quốc liên quân tấn công Vạn Trúc quốc, lại có hai gã cùng hắn tu vi tương đương đích tu sĩ trợ trận, ở Trần Thượng Long xem ra, Diệp gia diệt vong tuyệt đối là vấn đề đã đóng thuyền chuyện tình.

Nhưng kết quả cũng là hướng tới hoàn toàn tương phản đích ngược phát triển —— tam quốc liên quân bị giết, Diệp gia chiếm lĩnh Ngũ Kiếm Quốc, Linh Sơn Quốc, Trung Sơn Quận Quốc!

Ở nghe được tin tức này sau, Trần Thượng Long ở khiếp sợ đích đồng thời, cũng không cảm cảm thấy phía sau lưng từng đợt lạnh cả người!

Nếu là lúc trước hẳn nhìn không được ra tay trong lời nói, lúc này bị giết đích, thực có thể chính là Thiên Phong Quốc !

Nhưng, cứ như vậy quên đi?

Trần Thượng Long không cam lòng!

Hắn ngừng đầu, ánh mắt đảo qua ở đây mọi người, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi có cái gì muốn nói sao?"

"Gia chủ..." Một gã Trần gia trưởng lão ngừng đầu, muốn nói lại thôi.

"Nói đi, ta sẽ không trách tội." Trần Thượng Long nói.

"Gia chủ, chuyện này, coi như xong đi, Diệp Khôn hiện giờ thực lực mạnh đại, chúng ta cứng rắn cùng với hắn đối kháng..."

Này trưởng lão nói mới nói một nửa, Trần Thượng Long cũng là một chương vỗ vào trên bàn, mấy chục phệ nhân đích ánh mắt nhìn chăm chăm ở đây mọi người, cắn răng hỏi: "Các ngươi đều vâng nghĩ như vậy?"

Nhìn đến không ít người gật gật đầu, Trần Thượng Long trong lòng không có tới từ địa một trận phiền táo, quát to: "Các ngươi như vậy coi như là nam bộ hai mươi quốc thứ nhất cường quốc đích tu sĩ sao?"

"Không tồi, theo tình báo đi lên xem, Diệp Khôn có thể nhất chiêu đánh bại hai gã khí hải kỳ tu sĩ, đích xác rất mạnh đại." Trần Thượng Long đích thanh âm, quanh quẩn ở toàn bộ đại điện bên trong, chợt, hắn chuyển bỗng nhiên vừa chuyển: "Nhưng, này tình báo, chính là này trốn chết ra đích tu sĩ truyền tới đích, những tên kia, sớm đã bị Diệp Khôn dọa phá mật, tự nhiên hội vô hạn cất cao Diệp Khôn đích cường đại!"

Lời vừa nói ra, ở đây Trần gia cao tầng đều ngừng đầu lên.

Đúng vậy!

Bị dọa phá mật đích tu sĩ, tự nhiên hội truyền ra các loại lời đồn, hơn nữa căn cứ tình báo, Diệp gia chiếm lĩnh Ngũ Kiếm Quốc đẳng(chò) tam quốc, gần chính là phái ra ba gã tu sĩ!

Hay là Diệp gia cùng vậy hai gã Ngự Thủ Tông tu sĩ lưỡng bại câu thương ? !

Ở đây tu sĩ ánh mắt đều lượn lên.

Thấy như vậy một màn, Trần Thượng Long trên mặt cũng lộ ra nhất mạt ý cười, há mồm đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên, đại môn mạnh bị đánh khai, một gã Trần gia tu sĩ nghiêng ngã lao vào chạy tiến vào.

Không đợi Trần Thượng Long mở miệng răn dạy, tên kia tu sĩ liền lấp bắp hô lớn: "Quốc chúa, không tốt, không tốt ! Diệp Khôn, vâng Diệp Khôn! Còn có một cái lớn điều!"

"Diệp Khôn? !"

Ở đây mấy chục danh Trần gia cao tăng nhất tề đứng dậy, trên mặt đều là lộ ra thất kinh đích bộ dáng.

Mà ngay cả Trần Thượng Long nắm tay vịn đích bàn tay to, cũng là khẽ run lên.

Bất quá hẳn dù sao cũng là nam bộ hai mươi quốc cực mạnh quốc gia đích một quốc gia đứng đầu, ngăn ngui kinh hoàng lúc sau rất nhanh tựu lãnh yên tĩnh trở lại, đứng dậy, uy nghiêm đảo qua mọi người, hừ lạnh nói: "Đi, ra đi xem!"

Nói xong, hần dẫn đầu đi ra nghị sự đại sảnh, khi hần ngẩng đầu, đồng tử rồi đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu phương, một đầu thật lớn đích Sư Thử xoay quanh ở không trung bên trong, mà Sư Thử phía trên, khoanh chân ngồi một thân ảnh, đúng là Diệp Khôn!

"Diệp Khôn..." Trần Thượng Long nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Trần quốc chúa, biệt lai vô dạng!"

Nhìn đến Trần Thượng Long đặng(chờ) nhất chúng Trần gia cao tăng theo nghị sự đại sảnh đi ra, Diệp Khôn mỉm cười, chợt, thả người nhảy, thế nhưng trực tiếp theo Sư Thử trên lưng nhảy xuống tới.

Chung quanh Trần gia đệ tử liếc nhau, đều tiến lên đem Diệp Khôn vây quanh.

Nhưng Diệp Khôn vẻ mặt lại không chút biến hóa, hai tay vây quanh ở trước ngực, ánh mắt bình tĩnh địa nhìn Trần Thượng Long.

Bị Diệp Khôn nhìn chăm chăm, Trần Thượng Long khóe mắt mưa đến có địa rút đánh, thâm hút một hơi, cố gắng trấn định nói: "Diệp Khôn, ngươi tới ta đây thành Thiên Phong làm cái gì?!"

"Ta tới nơi này đích nguyên nhân, Trần quốc chúa hay là còn không rõ ràng lắm sao?" Diệp Khôn lạnh lùng cười, bỗng nhiên chậm rãi hướng tới Trần Thượng Long đi đến.

"Chậm đã!"

Chung quanh Trần gia đệ tử thấy như vậy một màn, nhất thời hét lớn một tiếng, nhưng, nhưng vào lúc này, Diệp Khôn trên người, nhất cổ kinh khủng đích uy thế bạo phát mà ra!

"A!"

Quanh mình Trần gia tu sĩ cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh tu vi, làm sao chống lại Diệp Khôn trên người vậy cổ uy thế, bị này uy thế nhất hướng, một đám sợ tới mức nhuyển ngã xuống đất.

"Làm càn! Diệp Khôn, ngươi thực nghĩ đến thành Thiên Phong là ngươi Trúc Hải thành có thể nào!"

Trần Thượng Long cũng không nghĩ tới Diệp Khôn làm việc thế nhưng như thế bừa bãi, mắt thấy này Trần gia đệ tử một đám bị dọa đến không nhẹ, nhất thời một tiếng quát lớn, cả người pháp lực bạo phát mà ra.

Hần hiện giờ thực lực, đã là khí hải kỳ tam trọng, chỉ kém từng bước sẽ bước vào khí đan tu vi, hơn nữa Thiên Phong Quốc ước chừng mười ba danh trúc cơ tu sĩ, hay là Diệp Khôn chỉ bằng một người có thể chiến thắng bọn họ?

Tưởng tượng đến tận đây, Trần Thượng Long nhất thời hét lớn một tiếng: "Cùng tiến lên, ha ha ha, Diệp Khôn, thiên đường có đường ngươi không đến địa ngục không cửa ngươi thiên sám, hôm nay, ngươi cũng dám đến ta thành Thiên Phong đến giương oai, tựu ở tại chỗ này đi!"

Nói xong, hần dẫn đầu rút ra bên hông trường đao, thả người nhảy, cả người pháp lực bạo phát mà ra, hóa thành một đạo dài chừng mười đến trường đích tối đen đao mang!

Đao mang bên trong, nhất thời truyền ra một trận quỷ khóc Lang Hào(sói tru) tiếng động, giờ khắc này, hần chung quanh giống như hóa thân a ti địa ngục, làm cho người ta không rét mà run!

Tử phẩm chiến kỹ, Ngục Đao Quyết!

Mà ngay tại Trần Thượng Long ra tay đích đồng thời, Trần gia mọi người đều rút ra bên hông trường đao, trường kiếm, một đám hướng tới Diệp Khôn vọt lại đây.

Hơn mười danh trúc cơ tu sĩ đồng thời ra tay, trong nháy mắt toàn bộ trên quảng trường đều bị ánh sáng ngọc đích đao mang, kiếm quang bao phủ!

"Hắn chết chắc rồi!"

Chung quanh Trần gia đệ tử thấy như vậy một màn, đều vui mừng quá đỗi, phải biết rằng Diệp Khôn đánh chết Trần Thánh Phu lúc sau, này đó Trần gia đệ tử cũng là đối Diệp Khôn hận thấu xương.

Hiện giờ Diệp Khôn một mình đi vào thành Thiên Phong bên trong thành, lại giống như lửa cháy đổ thêm dầu!

Nếu không có tự biết thực lực không địch lại, này đó Trần gia đệ tử hận không thể tiến lên một người một hơi đâm trực tiếp đâm Diệp Khôn chết đuối!

Nhưng, đối mặt Trần gia mọi người thấy giống như khí thế bàng bạc đích công kích, Diệp Khôn, cũng là nở nụ cười!

"Không biết tự lượng sức mình!"

Diệp Khôn hai tay tìm hiểu, giống như Ngân Lang cao thấp hai ngác, chợt, mạnh hợp cùng một chỗ!

"Ngân Lang hào!"

Khủng bố "Yêu thế" nháy mắt tràn ngập, đem Trần Thượng Long đám người bao phủ ở bên trong, trong nháy mắt, chung quanh quảng trường, giống như hóa thành một mảnh hoang vu đại địa, mà Diệp Khôn cũng giống như hóa thân làm một đầu tuyết trắng Ngân Lang, há mồm phát ra một tiếng ngân nga lang ngâm!

Cuốn cuộn tiếng gầm trào ra, không trung này kiếm quang đao mang, trong nháy mắt đều mai một!

Mà vừa mới ra tay đích Trần gia trúc cơ tu sĩ, cũng là một cái ánh mắt đại ra đứng ở tại chỗ, thậm chí không ít người vẻ mặt hoảng sợ nhìn Diệp Khôn!

"Làm sao có thể!"

Thấy như vậy một màn, quảng trường chung quanh đích Trần gia tu sĩ một đám sắc mặt trắng bệch!

Chợt, bọn họ liền nhìn đến Diệp Khôn giống như sân vắng lừng thững bàn tới gần đại ra đích Trần gia mọi người, song giong tay lên, hai cổ pháp lực phóng lên cao, hóa thành hai Ngân Lang Trảo!

"Không tốt!"

Trần Thượng Long dẫn đầu tỉnh ngộ lại, hần thân là một quốc gia đứng đầu, thân cư địa vị cao, tự nhiên mà vậy dưỡng thành một cỗ uy thế, tuy rằng so ra kém Diệp Khôn đích "Yêu thế", nhưng là làm cho hần ở nhất giữa Trần gia tu sĩ giữa sớm nhất tỉnh ngộ lại.

Lại vừa thấy chung quanh vây đại ra đích Trần gia trúc cơ tu sĩ cùng với đỉnh đầu lớn trào, Trần Thượng Long quá sợ hãi, giong lên trường đao, bị bám tới đen đao mang hướng tới không trung lớn trào bổ tới!

"Ngục Đao Quyết!"

Thình thịch!

Một tiếng vang thật lớn, tối đen đao mang, cùng không trung Ngân Lang chi trảo ầm ầm chạm vào nhau, chợt, Trần Thượng Long liền cảm giác được một cỗ không thể địch nổi đích lớn năng lực theo trên tay truyền đến.

Phốc! Phốc! Phốc!

Hần nắm đao đích tay phải, gân mạch tổn hại, từng đạo huyết kiếm xì ra, chợt, trường đao trong tay ở Diệp Khôn một chương dưới trực tiếp bay ra, mà vậy Ngân Lang Trảo thật mạnh hạ xuống, mắt thấy sẽ đưa hần chụp chết ở tại chỗ!

Nhưng, ngay tại Ngân Lang chi trảo sắp tới Trần Thượng Long đỉnh đầu là lúc, cũng là bỗng nhiên dừng lại, chợt, chợt tán đi!

Mồ hôi lạnh, theo Trần Thượng Long hai má chảy xuống, hần nguyên bản đã muốn nhắm mắt chờ chết, lại không nghĩ rằng Diệp Khôn bỗng nhiên thu tay lại.

"Trần quốc chúa, lần này, chính là cho ngươi một cái giáo huấn, nếu là còn có lần sau..." Diệp Khôn thả người nhảy, khiêu thượng: nhảy lên Sur Thứu, ánh mắt đảo qua phía dưới đám người, cuốn cuộn pháp lực hội tụ yết hầu, hóa thành tiếng gầm bạo phát mà ra: "Ta Diệp Khôn, đem san bằng Thiên Phong Quốc!"

Tiếng gầm, thổi quét toàn bộ thành Thiên Phong, tất cả mọi người mặt mang hoảng sợ nhìn về phía trên bầu trời vậy nói đứng ngao ngễ ở Sur Thứu phía trên đích thân ảnh, trong mắt, toát ra thật sâu đích sợ hãi.

Diệp Khôn đem này hết thấy xem ở trong mắt, mỉm cười.

Hần lúc này đây không giết Trần Thượng Long tự nhiên là có nguyên nhân đích, dù sao Thiên Phong Quốc chính là nam bộ hai mươi quốc thứ nhất đại quốc, mà hần thân là Ngự Thú Tông tu sĩ, đánh chết vài cái tiểu quốc quốc chúa hoàn hảo nói, nếu là đánh chết Trần Thượng Long, thực có thể hạ xuống nhục điểm, đến lúc đó nếu là có người thêm mắm thêm muối cho biết, báo cho Văn Cảnh đế quốc Thánh Thượng, hần tuyệt đối chịu không nổi.

Mà trải qua lần này, Diệp Khôn đã đem hần đích khủng bố, thật sâu khắc ở tại toàn bộ Thiên Phong Quốc tu sĩ đích linh hồn bên trong, như vậy đích hiệu quả, ngược lại vẫn rất tốt đích!

Diệp Khôn tin tưởng, chỉ cần hấn còn tại một ngày, Thiên Phong Quốc, tuyệt đối không dám đối Diệp gia xuất thủ nữa!

"Đi thôi!"

Diệp Khôn một tiếng thanh uống, Sur Thú nhất thời phóng lên cao, hướng tới Xích Viêm quận phương hướng bay đi.

Lưu lại lâm vào một mảnh trong hỗn loạn đích thành Thiên Phong, cùng với vẻ mặt tuyệt vọng cùng sợ hãi đích Trần Thượng Long, ngo ngác đứng ở tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 118: Hẹn Chiến Sinh Tử

Bản Convert

Ngự Thú Sơn Mạch bên trong, lúc này, cũng là một mảnh bận rộn cảnh tượng.

Trên bầu trời, các loại phi hành linh thú ở các ngọn núi trong lúc đó mặc lẳng, mà ngay cả phục sư trong thành, lui tới đích giai là một cái bận rộn đích thân ảnh.

Cùng với ba năm một lần đích thi học kỳ tới gần, toàn bộ phục sư bên trong thành, tràn ngập một cỗ cỗ khác thường đích bầu không khí.

Trở thành trung tâm đệ tử, có được bản thân đích ngọn núi, mỗi tháng đều có thể được đến tông môn đan dược đích cung ứng, đủ loại ưu đãi, đủ để cho gì một gã nội môn đệ tử lâm vào quên mất.

Mà điều này cũng làm cho , rất nhiều nội môn đệ tử trước đây lẫn nhau căm thù, dù sao cho dù là cuối cùng thân mật đích chiến hữu, ở thi học kỳ là lúc, vì tự thân tiền đồ đều có thể trở thành địch nhân của người.

Ngự Thú Sơn Mạch ngoại, một chỗ có chút không chớp mắt đích núi nhỏ bao thượng, nhất đạo thân ảnh khoanh chân tĩnh tọa.

Thân ảnh ấy, đúng là vừa mới thông qua thực lực kinh sợ toàn bộ Thiên Phong Quốc, chợt chạy về Ngự Thú Tông đích Diệp Khôn.

Hiện giờ, hấn tại đây núi nhỏ bao thượng đã muốn tĩnh tọa ba ngày ba đêm.

"Còn chưa tới sao?" Diệp Khôn chậm rãi mở to mắt, vì không thể tra địa nhủu mây.

Lúc trước hấn cùng Vương Nghị ước định đó là ở trong này hội cùng, chính là cách ước định đích thời gian đã muốn quá khứ ba ngày, Vương Nghị lại như trước không có hiện thân.

Vương Nghị hấn không phải là cố ý nuốt lời, nói không chừng là ra vấn đề gì, dù sao ba năm một lần đích thi học kỳ sẽ bắt đầu rồi, nếu là bỏ qua, nhất định phải đợi lát nữa ba năm.

Bất quá cừu công thế gia một trong đích Bình Thủy Vương thị, đối Diệp Khôn mà nói có thể nói vãng chỉ có thể ngưỡng mộ đích tồn tại, Vương Nghị phải thực ra vấn đề gì, đó cũng là Diệp Khôn không thể nhúng tay đích.

"Quên đi, về trước tông môn đi." Diệp Khôn đứng dậy ánh mắt xa nhìn nơi xa tông môn, khóe miệng gọi lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị đích tươi cười, theo lạc má hồ tu sĩ vậy, Diệp Khôn đã muốn biết được hấn ở Phong Tuyết sơn mạch bế quan đích chín nhiều tháng qua Ngự Thú Tông giữa đích thay đổi, mà Tiền Hằng không kiêng nể gì địa đưa hấn ở lại đích chữ thiên "Số mười" viện bị đánh hủy một chuyện lại lệnh Diệp Khôn trong con giận dữ!

Thù mới hận cũ, hôm nay, tự nhất tịnh coi như hết!

"Xôn xao" Diệp Khôn mạnh đứng dậy, quanh thân pháp lực giống như Trường Giang và Hoàng Hà bàn lân lộn, phát ra cuộn cuộn nước chảy tiếng động, ngay sau đó, hấn cước bộ vừa động, bay thẳng đến Ngự Thú Tông sơn môn chỗ chạy chồm mà đi.

Lúc này Ngự Thú Tông sơn môn chỗ, vài tên phụ trách thủ sơn môn đích đệ tử, cũng là khoanh chân ngồi ở một gốc cây đại thụ dưới, cho nhau nói chuyện với nhau .

"Gần đây đi ra ngoài làm nhiệm vụ đích tu sĩ thiệt nhiều a. ,, một gã Ngự Thú Tông ngoại môn đệ tử nhìn trên đỉnh đầu khoảng không bay qua đích Bạch Uế Ứng, cảm khái nói.

"Đương nhiên , còn có hai tháng chính là tông môn thi học kỳ, lúc này lại bế quan khổ tu cũng không có gì dùng, còn không bằng đi làm một ít nhiệm vụ mua linh khí như vậy tăng lên đích thực lực hơn trực quan" bên cạnh một gã ngoại môn đệ tử cười nói.

Đúng vậy a, mỗi ba năm thi học kỳ, lâu vắng náo nhiệt như thế." Lại là một gã ngoại môn đệ tử xen vào nói nói.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua bên cạnh tên kia thân đại biểu cho nội môn đệ tử bóng đen trường bào đích tu sĩ, nhỏ giọng hỏi: "Luyện sư huynh còn có hai tháng chính là tông môn thi học kỳ, ngươi vì sao buông tha cho nguyên bản Chiến Hùng Viện đích chức vị, chạy đến nơi đây đến thủ sơn môn?"

Mặt khác tu sĩ nghe vậy đều nhìn về phía tên kia luyện họ tu sĩ.

"Hừ, các ngươi lại biết cái gì." Luyện họ tu sĩ khinh thường nói, bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa bụi mù cuộn cuộn, lúc này hít lại thu hút con người tinh tế vừa thấy.

Chỉ thấy bụi mù bên trong, cũng là một gã tu sĩ chính hướng tới bên này chạy chồm mà đến.

"Có người đến đây!" Chung quanh vài tên ngoại môn đệ tử đứng dậy, hướng tới vậy thanh thế lớn đích bụi mù nhìn lại.

"Ai a, thế nhưng ngay cả linh thú cũng chưa."

"Có lẽ là người nào mới nhập môn đích đệ tử đi." Một gã thủ sơn môn đích ngoại môn đệ tử theo bản năng nói.

"Uh? Mới vừa. . . Nhập môn?" Người nói vô tình người nghe có tâm luyện họ tu sĩ nghe vậy một chút đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm bắt được chạy trốn mà đến đích thân ảnh.

Dần dần địa vậy thân ảnh càng ngày càng gần, chợt trực tiếp theo bọn họ bên cạnh xẹt qua, nhảy vào tông môn!

Ở đây người vô cùng mặt lù hoảng sợ chỉ sè, này tốc độ, quả thực mau tới cực điểm, nếu không vừa rồi người nọ cũng thân bóng đen trường bào, rõ ràng là Ngự Thú Tông nội môn đệ tử, bọn họ đều phải nhận không được mở ra bảo hộ sơn môn đích đại trận .

Mà ngay tại này ngoại môn đệ tử còn tại ồn ào kinh ngạc là lúc, tên kia họ Luyện tu sĩ, cũng là dĩ động địa cả người rung động đứng lên.

Diệp Khôn!

Tuyệt đối sẽ không sai đích! Là hắn!

Hắn si run run sách địa từ trong lòng xuất ra Tiền Hằng cho hắn đích ngọc phù, nhẹ nhàng bóp nát, ngay sau đó, ngọc phù hóa thành một đạo toát ra đích điện mang, hướng tới phục sư thành phương hướng bay đi.

"Uh?" Chạy vội hướng phục sư thành đích Diệp Khôn tựa hồ đã nhận ra cái gì, chợt ngẩng đầu, vừa lúc nhìn đến đỉnh đầu vậy quên quá khứ đích linh quang.

"Đưa tin ngọc phù sao?" Diệp Khôn khoe miệng gọi lên một tia khinh miệt tươi cười.

Xem ra này Tiền Hằng thật đúng là làm đủ chuẩn bị, ngay cả sơn môn đều bố trí hạ nhân thủ.

Bất quá, như thế chính hợp hắn ý!

Tự nhiên như vậy tốc chạy vội, không ra nhất chén trà nhỏ thời gian, Diệp Khôn tự thấy được phục sư thành vậy khoan sản thật lớn đích tường thành.

Lúc này, phục sư thành cửa thành chỗ, cũng là vây đầy tu sĩ, mà tự ở cửa thành chính tiền phương, Tiền Hằng hai tay vây quanh ở xiống(chỗ này từ gốc, ko hiểu được) trước, giống như một pho tượng môn thần, ngạo nghễ mà đứng!

Mà ở Tiền Hằng chung quanh, một đám chỉ chỉ đích Ngự Thú Tông bên trong ngoại môn đệ tử đứng tại bên người, phát cờ hò reo, lập tức vậy nổi bật nhất thời không hai.

"Ha ha ha ha, Diệp Khôn, không nghĩ tới ngươi này tặc tử thế nhưng còn dám quay về Ngự Thú Tông!" Một tiếng quát chói tai, như sấm thanh nổ vang, ở toàn bộ phục sư trong thành cuộn cuộn quay về đằng, không ít biết được tin tức đích Ngự Thú Tông tu sĩ đều hướng tới cửa thành chỗ tới rồi, ở bọn họ xem ra, lần này Diệp Khôn bị Tiền Hằng đồ ở ngoài thành, rốt cuộc không ai có thể cứu được .

Cửa thành trăm trượng ở ngoài, Diệp Khôn thân hình chậm rãi dừng lại, nhìn Tiền Hằng chung quanh vậy pho trận thế, khoe miệng, cũng là gọi lên một tia khinh thường đích cười lạnh: "Ta có trở về hay không đến, bắt giam ngươi đánh rắm! Như thế nào, này Ngự Thú Tông, chẳng lẽ là nhà ngươi khai đích?"

Diệp Khôn lời vừa nói ra, nguyên bản ầm ầm đích đám người nhất thời nhất tĩnh, Tiền Hằng khoe miệng vậy mặt ngạo nghễ tươi cười, nhất thời cương ở tại trên mặt, trong mắt sát khí một chút phụt ra mà ra, nhìn qua phải nhiều dữ tợn còn có nhiều dữ tợn.

"Này Diệp Khôn điên rồi sao?"

"Hắn rốt cuộc làm sao tới lo lắng cùng Tiền Hằng kêu gào!"

"Hừ, phỏng chừng vâng tự biết hẳn phải chết, suy nghĩ miệng thượng chiếm chút tiện nghi đi."

"Bất quá dám như vậy đối Tiền Hằng nói chuyện, toàn bộ Ngự Thú Tông nội môn đệ tử giữa, cũng chỉ có Diệp Khôn một người đi."

Chung quanh đích thanh âm truyền vào trong tai, Tiền Hằng đích khuôn mặt, hơi hơi run rẩy, một tia lạnh lẽo đến xương đích sát ý, theo trên người hắn lan tràn mở ra.

"Xem ra này mười Nguyệt đích thời gian ngươi cũng không có lãng phí, có lẽ ngươi cho rằng, lấy ngươi hiện giờ đích thực lực hẳn là có thể chiến thắng ta đi?"

Tiền Hằng không giận phản cười, chính là vậy thôi, giống như độc xà bàn nhin chăm chăm Diệp Khôn, làm cho người ta không rét mà run.

Cùng lúc đó, trên người của hắn, một cỗ so với phía trước còn muốn khủng bố đích pháp lực

động mạnh khuếch tán mở ra, cuộn cuộn Linh áp, cơ hồ làm cho phía sau nhất chúng nội môn đệ tử sắp không thở nổi.

Này cỗ Linh áp rõ ràng nếu so với phía trước cường đại rất nhiều, ở Diệp Khôn tu luyện đích này mười Nguyệt đang lúc, Tiền Hằng hiển nhiên cũng không có lãng phí, hiện giờ, thực lực của hắn đã muốn đạt tới khi hải kỳ đích đỉnh!

Cuộn cuộn pháp lực, giống như cự lang vuốt đá ngầm, phát ra "Rầm rầm" tiếng vang, rõ ràng là 〔thể〕 bên trong đại bộ phận pháp lực đã muốn cố hóa đích tình hình!

Linh áp mặt tiền cửa hiệu, Diệp Khôn vẻ mặt cũng là không có gì biến hóa, như trước vâng vậy phó Vân đạm phong số lượng ít đích bộ dáng.

Hừ, có lộng huyền hư!" Tiền Hằng lạnh lùng cười, tiến lên trước một bước, mang trên mặt dữ tợn đích tươi cười: "Diệp Khôn, nói đi, ngươi rốt cuộc muốn cái dạng gì đích chết kiểu này!"

"Nơi này cũng không phải là giao thủ đích địa phương," Diệp Khôn thân nhiên nói.

"Không phải giao thủ đích địa phương?" Tiền Hằng mặt lộ cỗ quái chi sè, chợt cuồng cười ra tiếng: "Ha ha ha, Diệp Khôn, ta nguyên lai còn lúc ngươi là một nhân vật, không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên là cái nạo loại, đều loại này thời điểm, ngươi hay là còn muốn lùi bước sao?"

"Ta nói đúng là thôi, người này chính là miệng thượng thích thích, ta phỏng chừng hẳn kế tiếp lại rất nâng xuất môn quy!"

"Hắn nghĩ đến Công Hiến Các trưởng lão cứu hắn một lần, có thể lại cứu hắn lần thứ hai sao? Lần trước là ở 〔quảng〕 tràng phía trước, này trưởng lão cũng không có thể làm bộ như nhìn không thấy, lần này Tiền Hằng chính là có ý tuyên ở phục sư ngoài thành!"

"Hắc, nói không chừng hẳn bị Tiền Hằng giết, cũng chưa nhân thay hắn nhặt xác!"

Nghe đến mấy cái này đối Diệp Khôn đích trào phúng tiếng động, mũi hăng tươi cười càng thêm sáng lạn, đương kỳ quặc nói: "Diệp Khôn, kế tiếp, ngươi có phải hay không chuẩn bị bàn xuất môn quy đến a?"

"Ta đương nhiên biết môn quy đối với ngươi vô dụng," Diệp Khôn bất vi sở động, thân nhiên nói: "Bất quá ta nếu là ở trong này giết ngươi, đến lúc đó đã có thể bằng bạch lặc dân cư lưới, Tiền Hằng, ngày mai buổi sáng sinh tử trên đài nhất quyết sinh tử, có dám hay không?!"

Tiền Hằng nguyên bản nghe được Diệp Khôn thể nhưng đồng dạng muốn giết chết hắn, chính là tức giận, nhưng vừa nghe sinh tử đài ba chữ, mặt sè chợt biến đổi.

Sinh tử đài, Ngự Thú Tông đệ tử nếu là tồn tại không thể điều hòa đích mâu thuẫn tự khả thượng này nhất quyết sinh tử, phạm là tiến vào sinh tử đài, hai người trong lúc đó chỉ có thể sống một cái!

Dù sao từng cái tông môn, đều có không ít sinh tử cừ địch, nếu là theo đuổi mặc kệ, chắc chắn nháo sai lầm, đó cũng là vì sao Ngự Thú Tông hội kiến tạo sinh ra chết đài.

Hơn nữa, một đôi địch nhân nếu là bước trên sinh tử đài, cho dù là tông môn chương giáo, cũng không đắc nhúng tay!

"Sinh tử đài? Hắn nói sinh tử đài!"

"Của ta ông trời, này Diệp Khôn quả thực điên rồi!"

"Vừa vào sinh tử đài, chỉ có phân ra sinh tử mới định thắng bại, này Diệp Khôn, là muốn đem toàn bộ đích đường lui đều phá hỏng a!"

"Hắn rốt cuộc có cái gì tự tin bước trên sinh tử đài!"

Cửa thành chỗ, nguyên bản đánh xem kịch vui ý tưởng đích các đệ tử đều kinh hô ra tiếng, mà ở trong đám người, ba đạo Trác Nhiên mà đứng đích thân ảnh, lúc này cũng lộ ra một chút kinh ngạc chi sè.

"Này Diệp Khôn ngược lại có gan a, hẳn hẳn là vẫn là Khí Phách Kỳ tu vi đi, cũng dám cùng Tiền Hằng thượng sinh tử đài." Một gã dung mạo tuấn lãng

địch nam tử mặt mang mỉm cười nói.

"Hắn như vậy lựa chọn đến cũng thông minh, dù sao tại đây cùng Tiền Hằng giao phong, cho dù thắng, dựa vào Dẫn Nhân Quân địch thế lực, hắn cũng sẽ rơi vào cái tự tiện giết chết đồng môn địch kết cục." Tuấn tử nam tử địch bên cạnh, một gã đáng người ái tráng địch nam tử cười nói.

"Như thế nào, Lãnh sư huynh hay là nghĩ đến này Diệp Khôn có thể chiến thắng Tiền Hằng có thể nào?" Ở ái tráng nam tử bên cạnh, một gã dung mạo xinh đẹp địch nữ tu hơi giật mình nói.

"Ta chỉ nói là nói này có thể, bất kể như thế nào, ngày mai đi sinh tử đài nhìn một cái đi, nếu là này Diệp Khôn thật có thể chiến thắng Tiền Hằng, hai tháng sau địch thi học kỳ sẽ là một kinh địch." Ái tráng nam tử vỗ nhẹ vỗ tay nói.

"Người nói này Tiền Hằng hội đáp ứng sao?" Nữ tu oai đầu, chớp mắt to hỏi.

"Nhất định sẽ." Ái tráng nam tử khẳng định nói.

Mấy người kia thuận miệng nói chuyện phiếm, trong giọng nói nói đến Tiền Hằng, cũng không có mặt khác tu sĩ như vậy địch kính sợ chi sè, hiển nhiên cũng không đem Tiền Hằng để vào mắt.

Mà ngay tại ái tráng nam tử vừa dứt lời, Tiền Hằng địch tiếng cười to liên tục vang lên: "Tốt! Tốt! Tốt!"

Tiền Hằng trừng mắt to, nhìn Diệp Khôn, mặt của hắn bàng bởi vì phần nộ mà hơi hơi run rẩy, hiển nhiên hắn đã muốn nổi giận tới cực điểm: "Một khi đã như vậy, ta khiến cho người sống lâu cả đêm, ngày mai sinh tử trên đài, tự là của người nơi táng thân!"

"Đó cũng là ta muốn nói địch." Diệp Khôn mỉm cười trả lời.

"Hừ!"

Tiền Hằng tức giận hừ một tiếng, dẫn nhất chúng dưới tay xoay người rời đi. ! .

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 119: Vạn Chúng Chú Mục

Bản Convert

Theo Tiền Hằng mọi người địch rời đi, cửa thành vây tụ địch Ngự Thủ Tông đệ tử nhưng không có tán đi, một đám 〔 hưng 〕 phần địa nói chuyện với nhau, hiển nhiên đối ngày mai địch sinh tử đài chi chiến cực kỳ chờ mong.

Bất quá lại không ai để ý tới cô linh linh đứng ở đó địch Diệp Khôn.

Dù sao, Tiền Hằng hiện giờ tu vi đạt tới khí hải kỳ tam trọng, lại Dẫn Nhân Quân dưới tay trung thành nhất chính là tay sai, trong tay không biết ủng có bao nhiêu linh khí, đan dược, Diệp Khôn muốn chiến thắng Tiền Hằng, căn bản không một chút ít có thể.

Ở bọn họ xem ra, Diệp Khôn đã là cái chết người.

Đối này, Diệp Khôn trong lòng biết rõ ràng, âm thầm cười, về mặt bình tĩnh hướng tới phục sư bên trong thành đi đến.

"Diệp Khôn sư đệ!"

Vừa đi vào phục sư thành, Diệp Khôn liền bị nhân hãm ở, hắn mặt mang kinh ngạc nhìn tiền phương ba gã tu sĩ.

Này ba gã tu sĩ ngược lại pha đủ đặc biệt sè, bên trái một người, cũng là một gã dung mạo tuấn lãng địch nam tử, mang trên mặt một chút cao ngạo chỉ sè.

Mà phía bên phải một người, cũng là một gã mắt to cô gái xinh đẹp, cô gái có một đầu thật dài tóc đen, tuy rằng thân đại biểu cho nội môn tu sĩ địch bóng đen trường bào, nhưng trường bào dưới mặt ngoài có hững thủ địch đáng người, cũng là bày ra địch vô cùng nhuần nhuyễn.

Diệp Khôn ánh mắt ở hai người này trên người lược dừng lại đón, liên tục nhìn về phía trung gian tên kia ái tráng nam tử.

Đan luận dung mạo, này nam tử tuyệt đối là cuối cùng không chớp mắt địch, nhưng ba người bên trong, rõ ràng này đây người này nam tử cầm đầu, mà vừa mới gọi lại Diệp Khôn địch, cũng là đúng là người này nam tử.

"Tại hạ Vô Hà." Ải trảng nam từ chấp tay, một lỏng tay bên cạnh một nam một nữ, giới thiệu nói: "Đây hai vị vãng Luru Kham, Tiêu Lam"

Diệp Khôn hơi hơi ngẩn người, có chút ngạc nhiên nói: "Ta nghĩ ta tự không cần tự giới thiệu, bắt quá ba vị tìm ta có chuyện gì?"

Cũng khó trách Diệp Khôn hội lù ra như vậy biểu tình, dù sao hiện tại mọi người ước gì cách hấn xa một ít, dù sao hấn đắc tội đích chính là Tiền Hằng, mà ba người này, lại cố tình vào lúc đó thấu đi lên. Khó tránh khỏi có chút khả nghi.

Ải trảng nam từ trong ánh mắt hiện lên nhất mạt kinh ngạc chỉ sè, dù sao Diệp Khôn đích vẻ mặt quá mức bình tĩnh, thật giống như đối ngày mai đích sinh tử đài quyết đấu căn bản là không để ở trong lòng, xoay chuyển ánh mắt, lúc này cười nói: "Chính là tới hỏi hỏi, Diệp sư đệ có thể có gia nhập cái gì phe phái? Ta cùng Luru Kham, Dạ Thiên sư huynh đích phe phái, mà Tiêu Lam, còn lại là Mạc Tử mà sư tỷ đích phe phái."

"Trách không được!"

Diệp Khôn thầm nghĩ trong lòng, ba người này nguyên lai đều là mặt khác hai cái thủ tịch đệ tử phe phái người. Trách không được hoàn toàn không nhìn Tiền Hằng đích uy hiếp.

Bắt quá Diệp Khôn cũng không có gia nhập gì phe phái đích ý tưởng, dù sao gia nhập phe phái, tuy rằng có thể đạt được không ít ưu đãi, nhưng đồng dạng, đã có không ít cường chế quy định, xa không hấn một người 〔 tự 〕 từ tự tại.

Huống chi, hấn đắc tội đích không chỉ có riêng chính là Tiền Hằng, mà là Duẩn Nhân Quân đích đệ đệ Duẩn Thiên Bình, nếu là Duẩn Nhân Quân sẽ đối phó hấn, Diệp Khôn khả không tin Mạc Tử mà cùng Dạ thiên sẽ ra tay ngăn trở.

Vừa nghĩ tới này. Hấn lúc này cười trả lời: "Ta không gia nhập phe phái, cũng không chuẩn bị gia nhập gì phe phái, ba vị hoặc là tìm lộn người."

Nói xong, Diệp Khôn chấp tay, xoay người rời đi.

"Thật là một tự đại đích tên!"

Nhìn Diệp Khôn bóng dáng, Tiêu Lam nhúu nhúu mày, vẻ mặt rõ ràng có chút khó chịu.

"Hừ, hay là hấn nghĩ đến. Chỉ bằng tự thân hấn ta, có thể ở thi học kỳ phía trên thuận lợi thông qua sao? Cho dù là khí đan kỳ tu sĩ, ở thi học kỳ giữa bị nhảm vào đào thải đích cũng có không ít." Luru Kham cười lạnh nói.

Vô Hà không để ý tới hai gã đồng bạn đích oán giận, vì híp mắt, nhìn Diệp Khôn đi xa đích bóng dáng.

Có lẽ sáng mai, có thể biết tự tin của hấn từ đâu mà đến.

...

Sáng sớm hôm sau. Toàn bộ phục sư thành, muôn người đều đổ xô ra đường.

Mọi người, đều hội tụ ở tại phục sư thành phía bắc diện 〔 quảng 〕 tràng.

Nơi này địa thế xa so với địa phương khác phải cao nhiều lắm, trên mặt đất trải ra một khối khối hai ba trượng lớn lên tảng đá phương chuyên, mà ngay tại này một mảnh 〔 quảng 〕 tràng 〔 giữa 〕 ương, đã có một tòa đài rộng đều là hơn trăm trượng, cấp ba trượng đích hắc sè ngói cao.

Này đó là sinh tử đài!

Một khi bước trên sinh tử đài, chỉ có một người. Mới có thể còn sống bước ra sinh tử đài!

Có thể nhìn đến, sinh tử trên đài, còn lưu lại không ít vết máu cùng chiến đấu đích dấu vết, này đó, đều là mấy ngàn năm qua ở sinh tử trên đài quyết đấu đích Ngự Thú Tông tu sĩ lưu lại đích.

Hiện giờ. Toàn bộ sinh tử chung quanh đài vây đầy tu sĩ, chính là ngay cả sinh tử trên đài vậy tòa cực kỳ đơn sơ đích đang xem cuộc chiến trên đài cao, đều ngồi đầy một đám ở Ngự Thú Tông bên trong người có quyền cao chức trọng ——

Cống Hiến Các trưởng lão, Luyện Khí Các trưởng lão, Đan Đạo Các trưởng lão, Tàng Thư Các trưởng lão, Giới Luật Các trưởng lão, Linh Thú Các trưởng lão... Này đó thường trú phục sư bên trong thành đích trưởng lão toàn bộ đến đông đủ.

Mà lúc tu sĩ tại kia một đám lão gia này bên trong nhìn đến hai gã tuổi trẻ đích thân ảnh, lại nhất tề phát ra một tiếng thét kinh hãi!

"Mạc Tử mà sư tỷ!"

"Dạ Thiên sư huynh!"

Ai cũng không nghĩ tới, này hai gã thủ tịch đệ tử, thế nhưng sẽ bị Diệp Khôn cùng Tiền Hằng hai người đích chiến đấu hấp dẫn lại đây!

Sinh tử trên đài, Diệp Khôn ngao ngễ mà đứng, ánh mắt, cũng là phiệt hướng trên đài cao.

Hiển nhiên, hắn cũng không nghĩ tới, trận chiến đấu này thế nhưng hội hấp dẫn đến nhiều như vậy đích Kim Đan tu sĩ.

Đây là hắn đời này lần đầu tiên nhìn thấy nhiều như vậy đích Kim Đan tu sĩ, hơn nữa, đó cũng là hắn gia nhập Ngự Thú Tông lúc sau, lần đầu tiên nhìn đến hai gã thủ tịch đệ tử!

Trong đó Dạ thiên vâng một gã thân hình cao gầy đích lãnh ngạo nam tử, một đầu hắc sè tóc dài phi trên vai đầu, đen thui đích con ngươi, giống như đêm tối bình thường tản ra vô tận mị lực, trên người của hắn mặc quần áo tối đen như mực đích quần áo nịt, lại đem cao gầy thân hình đột hiện ra đến, mà lệnh Diệp Khôn phá lệ chú ý đích lại Dạ thiên đích đôi bàn tay ——

Này hai tay chường rộng thùng thình vô cùng, ngón tay dài nhỏ đặc có chút quá phận, mà một đám khớp xương lại có vẻ thô to, giống như căn bản không giống như là một đôi nhân loại đích bàn tay.

Trái lại Mạc Tử mà, cũng là một gã nhìn qua có chút văn tĩnh đích nữ tử, tóc thật dài, trán lưu trữ lưu Hải che khuất hơn phân nửa cái trán, mặt mày giống như bức tranh, mũi ngọc ngọc khâu, lộ ra một cổ nước khác phong tình, mà trên người của nàng tắc mặc quần áo tử sè trường bào, cổ áo rộng mở cho đến hai vai, lộ ra này xinh đẹp như ngọc thạch bàn đích xương quai xanh, thân thể của hắn tài cũng là mặt ngoài có hứng thú, mà hấp dẫn người ta nhất đích, không thể nghi ngờ là trường bào vật áo tả hữu hai bên khai xai chỗ lộ ra đích vậy một đôi thon dài đích mỹ tuỷ, có lẽ là hàng năm tu luyện nghị thú chiến kỹ đích duyên cớ, của nàng một đôi mỹ tuỷ thon dài mà trơn bóng, không có một chút ít dư thừa đích sẹo lỗi.

Ở Diệp Khôn quan sát hai gã thủ tịch đệ tử đích thời điểm, hai người này cũng đang nhìn hắn, trong đó Dạ thiên bãi một lạnh như băng đích thần sè, ngược lại Mạc Tử mà đối hắn mỉm cười.

"Hai người này đích lai lịch, có lẽ là muốn nhìn một chút ta có hay không bị mượn sức đích giá trị đi." Diệp Khôn thầm nghĩ trong lòng, thu hồi ánh mắt, lạnh lặng cùng đối thủ đích xuất hiện.

Thẳng đến mặt trời lên cao. Xa xa lúc này mới truyền đến một tiếng tiếng động lớn xôn xao.

Ngay sau đó, một cổ tiếng động lớn rầm rĩ tiếng động tự xa xa truyền đến.

"Tránh ra tránh ra!"

Thanh âm kiêu ngạo vô cùng, tựa giống như ở khu đuôi chặn đường đích chó hoang, nhưng ở tràng tu sĩ đều là giận mà không dám nói gì, thành thành thật thật tránh ra một cái lộ.

Chợt, một đội ước chừng nhị ba mươi danh tu sĩ, chậm rãi hướng tới bên này đi tới.

Này đó tu sĩ thanh nhất sè đích xanh đen sè trường bào, hiển nhiên đều là trung tâm đệ tử, làm thủ một người, lại làm cho ở đây người đều bị âm thầm nhủ mày.

"Dương Văn Tuyền!" Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại.

Không tồi. Người tới, đúng là Ngự Thú Tông thủ tịch đệ tử dưới đệ nhất nhân, nhân bằng bài danh cửu trăm lẻ ba danh đích Dương Văn Tuyền!

Mà lúc này, Tiền Hằng, cũng là đi theo Dương Văn Tuyền đích phía sau, cười lạnh nhìn Diệp Khôn.

Rất nhanh, này hơn hai mươi danh tu sĩ liền đi tới sinh tử đài dưới, nhất chúng trung tâm đệ tử, hoặc là khinh miệt, hoặc là khinh thường. Nhìn sinh tử trên đài đích Diệp Khôn.

Dương Văn Tuyền tiến lên từng bước, nhìn thẳng sinh tử trên đài đích Diệp Khôn, con ngươi giữa lộ ra một cổ lạnh lạnh sát ý: "Diệp Khôn, tháng mười phía trước, ngươi theo chúng ta trong tay cướp đoạt Từ Quang Thủ, hiện tại nếu là đem Từ Quang Thủ trên người tài liệu cùng ngũ phẩm yêu đan giao ra đây, ta tha cho ngươi khỏi chết!"

"Thường?"

Diệp Khôn nghe vậy cũng là nở nụ cười, lạnh lùng nói: "Dương Văn Tuyền. Lúc trước ta bất quá là ở Phong Tuyết sơn mạch giữa xảo ngộ trọng thương đích Từ Quang Thủ, tại sao thường tự vừa nói?"

"Hừ, đừng vội nói sáo, vậy Từ Quang Thủ, rõ ràng là chúng ta đánh cho bị thương đích!" Dương Văn Tuyền hừ lạnh một tiếng, nhất cổ kinh khủng khí thế phóng lên cao!

Thú Thế!

Dương Văn Tuyền như vậy làm. Rõ ràng là suy nghĩ lấy này đến áp bách Diệp Khôn, ở đây người đều rất rõ ràng Thú Thế đích cường đại, nếu là Diệp Khôn bị Thú Thế chỗ áp, một hồi sinh tử trên đài, thực lực của hắn nhiều lắm chỉ có ban đầu đích năm sáu thành.

Đối với Dương Văn Tuyền như vậy rõ ràng xúc phạm phép tắc đích hành động, xem trên chiến đài đích mọi người thế nhưng làm như không phát hiện bình thường, mà ngay cả Mạc Tử mà cùng Dạ thiên, cũng chỉ là khẽ nhíu mày. Vẫn chưa nói cái gì.

"Hừ!"

Diệp Khôn hừ lạnh một tiếng, tại đây cổ Thú Thế dưới, cũng là đồ sộ bất động.

Cái miệng của hắn sùng, hiện ra một tia khinh thường cười lạnh, chậm rãi nói: "Chiều người nói như vậy. Hay là Phong Tuyết son mạch gì một đầu bị thương yêu thú đều là người đánh cho bị thương đích, vẫn là nói, này Phong Tuyết son mạch là người Dương Văn Tuyền khai đích, đi vào người đều phải hướng người báo bị, người cũng quá đem người lúc một nhân vật ? !"

Diệp Khôn lời vừa nói ra, tất cả mọi người chấn kinh rồi.

"Thiên, người này thật đúng là to gan lớn mật, đối Tiền Hằng còn chưa tính, hắn hay là không biết Dương Văn Tuyền sao? Đây chính là nhân bằng chỉ người trên vật!"

"Cái này có trò hay nhìn!"

"Có lẽ là tự biết như thế nào đều là cái chết, cho nên mới như vậy từ đích đi."

Người chung quanh dần nghe vậy phát ra từng đợt tiếng động lớn xôn xao, mà tương đối bọn họ, xem trên chiến đài đích nhất chúng Kim Đan tu sĩ, cũng là lộ ra kinh ngạc chi sè.

"Này Diệp Khôn, có điểm thực lực." Công Hiến Các trưởng lão gật gật đầu.

Bọn họ hãy nhìn đặc rõ ràng, vừa mới Dương Văn Tuyền rõ ràng phóng xuất ra Thú Thế, nhưng Diệp Khôn lại bất vì sở động, này đại biểu cái gì?

"Lấy Diệp Khôn thực lực, căn bản không có khả năng ngăn cản Dương Văn Tuyền đích Thú Thế, có thể làm được điểm này, thuyết minh hắn cũng tu thành Thú Thế, trách không được, dám hướng Tiền Hằng khiêu chiến, thật vâng một nhân tài." Mạc Tử mà mỉm cười nói.

"Uh, tiếp theo xem đi." Dạ thiên như trước vâng vậy phó đáng vẻ lạnh như băng, chi là của hắn khóe miệng, lại bị bám một tia tha có hưng trí đích tươi cười.

Hiển nhiên, Diệp Khôn đã muốn hấp dẫn bọn họ đích chú ý.

Mà trái lại Dương Văn Tuyền, đang nhìn đến Diệp Khôn như thế vẻ mặt lúc sau, mặt sè hơi đổi.

"Hừ, người này tiểu môn lòng ngược lại nhanh mồm nhanh miệng, hy vọng một hồi, người này há mồm còn có thể nói chuyện!" Dương Văn Tuyền trong mắt hiện lên một luồng hàn mang.

Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, cũng là không có lại để ý tới Dương Văn Tuyền, ánh mắt di động, dừng ở Tiền Hằng đích trên người: "Ta nói người như thế nào tới như vậy trị, nguyên lai là tìm giúp đỡ, như thế nào, người vẫn là ba tuổi tiểu hài tử cần đại nhân mang theo mới dám tới nơi này?"

Hắn lời này vừa ra, chung quanh nhất thời nhất tĩnh, Ngay sau đó, mọi người ồn ào cười ha ha.

Lúc này, cũng không ai phòng chừng Dẫn Nhân Quân phe phái mọi người xanh mét đích mặt sè, bởi vì mà ngay cả đang xem cuộc chiến trên đài cao đích vài vị trưởng lão, cũng nhin không được lắc đầu bật cười.

Tiền Hằng hé ra mặt, nhất thời đến mức như lợn can bình thường đỏ bừng vô cùng.

Đã muốn bao lâu, không người nào dám như vậy trước mặt mọi người nhục nhã hắn !

Hắn chỉ cảm thấy phé đều nhanh cũng bị Diệp Khôn khí nổi!

"Người nếu vội vã như vậy muốn chết, ta sẽ thanh toán người!"

Tiền Hằng một tiếng quát lớn, cả người pháp lực bạo phát mà ra, từng bước nhảy lên sinh tử đài, không đợi trên đài cao trưởng lão tuyên bố, đó là một quyền hướng tới Diệp Khôn oanh qua đi!

Hắn hiện tại, thâm nghĩ nganh sinh sinh đem Diệp Khôn oanh giết tới tra! !

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 120: Ngân Lang Vọng Nguyệt

Bản Convert

Tiền Hằng tuy rằng làm việc kiêu ngạo vô cùng, nhưng cũng không敢 dựa vào Dẫn Nhân Quân đích quan tâm, hấn thân mình thực lực cũng là cực kỳ cường đại.

Này vừa ra tay, cuộn cuộn pháp lực hội tụ hai đấm, giống như nhất toà núi nhỏ nghênh diện đánh tới, chung quanh không khí, thậm chí đều phát ra từng đợt "Keng keng" bạo vang!

Nắm tay xé rách không khí, cơ hồ một cái chớp mắt, tựu đi tới Diệp Khôn đích trước mặt, nắm tay bị bảm đích khủng bố kinh phong thổi trúng Diệp Khôn góc áo bay tán loạn, nhưng mà, đối mặt Tiền Hằng một kích kia, Diệp Khôn vẻ mặt cũng là chút không thay đổi, từng bước bước ra, thế nhưng lấy nhất chiêu bình thân không có gì lạ đích bước xa hướng quyền, nghênh hướng Tiền Hằng vậy bao vây lấy pháp lực đích nắm tay!

Một quyền này, không có gì pháp lực

ổ động, dĩ nhiên là lấy đơn thuần ** đích lực lượng, nghênh đón Tiền Hằng này ôm nỗi hận một kích!

Chung quanh đang xem cuộc chiến người, nhất tề phát ra một tiếng thét kinh hãi, một số người thậm chí nhìn không được mắt to Diệp Khôn muốn chết, bất quá một ít thực lực mạnh đến tu sĩ thấy như vậy một màn, cũng là đồng tử rồi đột nhiên co rụt lại!

Chỉ thấy Diệp Khôn trước người, vậy đoàn không khí thế nhưng xuất hiện một đoàn rõ ràng lờ mờ xuống, Ngay sau đó, này cỗ thật lớn đích lực lượng liền làm vỡ nát trước người không khí, cùng Tiền Hằng đích nắm tay trên không trung âm âm chạm vào nhau!

"Oanh!"

Khủng bố đích kinh phong thổi quét mở ra, mà ngay cả hai người dưới chân hắc sè đích sinh tử đài, cũng không từ đích khẽ run lên!

Hai đạo thân ảnh chợt tách ra, Diệp Khôn liên tiếp lui ra phía sau ba bước, chợt một cước đạp trên mặt đất, mặt sè băng lãnh, vậy cỗ cường đại đích lực phản chấn nói cánh bị hấn cường hấn đích thân thể nganh sinh sinh đón xuống dưới, mà trái lại Tiền Hằng, cũng là liên tiếp lui ra phía sau vài chục bước lúc này mới khó khăn lắm dừng lại, chợt, hấn chậm rãi ngừng đầu, liên tiếp kinh hãi nhìn Diệp Khôn.

"Xôn xao!"

Chung quanh đang xem cuộc chiến người, tập thể ồ lên, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, hai người trong lúc đó đích lần đầu tiên giao thủ, Tiền Hằng thế nhưng rõ ràng rơi vào rồi hạ phong!

"Thật mạnh hấn đích thân thể!" Cổng Hiến Các trưởng lão vì hợp đích hai mắt chậm rãi mở, trong mắt hiện lên nhất mạt tia sáng kỳ dị.

"Không biết hấn tu luyện đích là cái gì bí tịch, thế nhưng đem ** cường hóa đến bậc này nông nổi." Bên cạnh hấn. Tàng Thư Các trưởng lão gật đầu tán dương nói.

Ngược lại một bên đích Giới Luật Các trưởng lão mặt lù xấu hổ chỉ sè, vốn này sinh tử đấu, hấn là từ hấn tuyên bố đích, bất quá hai người cũng đã đưa trước thủ, hấn cũng chỉ có thể ho khan một tiếng, lớn tiếng nói: "Sinh tử đài, hiện tại bắt đầu!"

Không ai để ý tới hấn, tầm mắt mọi người, đều tập trung ở sinh tử trên đài đích hai người trên người.

"Diệp Khôn, đây là của ngươi con bài chưa lật sao?" Tiền Hằng ngừng đầu. Trong ánh mắt yin ể chỉ sè chợt lóe lướt qua, chợt quát lạnh nói: "Ta sẽ làm cho ngươi có biết, chỉ bằng như vậy tựu hướng ta khiêu chiến, vâng tự tìm từ lộ!"

"Hãy bớt sàm ngôn đi, có cái gì bổn sự đều lấy ra nữa lưu lưu đi!" Diệp Khôn lạnh lùng trả lời.

Tiền Hằng nghe vậy, hé ra mặt cơ hồ bởi vì phần nộ ninh thành một đoàn, chợt, bộ mặt dữ tợn địa cuồng tiếu nói: "Vốn đang muốn cho ngươi sống lâu một hồi, hiện tại, ta thay đổi ý tưởng!"

Ngay sau đó. Hai tay của hấn mạnh nắm khởi, Ngay sau đó, một đoàn đoàn pháp lực bạo phát mà ra, khủng bố đích pháp lực

ổ động, cơ hồ làm cho chung quanh không khí đều lâm vào động lại!

Mà lúc này, này đó pháp lực hội tụ Tiền Hằng quanh thân, thế nhưng ở này hai tay hai chân phía trên hình thành tứ căn thô to đích giống trảo, mà Tiền Hằng trên mặt. Pháp lực kéo dài, giống như một cái thật lớn đích giống mũi.

Chuẩn lực phẩm chiến kỹ, Man Tượng Quyết!

Chiến kỹ đạt tới lực phẩm lúc sau, toàn lực vận chuyển pháp lực, liền sẽ xuất hiện Tiền Hằng như vậy tình hình, mà nếu là đạt tới thất phẩm cấp chiến kỹ. Toàn lực thi triển là lúc, thân thể một ít bộ vị thậm chí sẽ xuất hiện nghê thú hóa đích cảnh tượng.

Mà Tiền Hằng chiêu này, rõ ràng cùng Diệp Khôn đích Hỏa Linh Yêu Hồ chiến kỹ có hiệu quả như nhau chi diệu!

"Man Tượng Quyết sao?"

Diệp Khôn khước miệng giờ lên, bị bám nhất mặt khinh thường đích tươi cười, đối với Tiền Hạng tu luyện đích chiến kỹ, bí tịch, hẳn cũng đã rõ như lòng bàn tay, dù sao biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, hẳn duy nhất không rõ ràng đích. Có lẽ chính là Tiền Hạng trên người này bảo mệnh đích ngũ phẩm linh khí.

Bất quá, điểm ấy một hồi thử xem tự sẽ biết !

"Thình thịch!"

Diệp Khôn suy tư trong lúc đó, Tiền Hạng đích chiến ý cũng đạt tới đỉnh, toàn thân, bị cuộn cuộn pháp lực bao vây. Một cỗ cỗ lực lượng cảm tràn ngập tại thân thể bên trong, làm cho tự tin của hắn tâm bành trướng tới cực điểm.

"Diệp Khôn, người cho rằng người đích ** lực lượng chính là cực mạnh sao? Thi triển Man Tượng Quyết đích ta, cả người lực lượng đạt tới cửu ngàn cân, cách Kim Đan tu sĩ chỉ có từng bước xa, người, đã muốn không phải là đối thủ của ta !"

Nói xong, hắn mạnh từng bước bước ra, pháp lực biến thành giống trào thật mạnh rơi trên mặt đất, sinh từ trên đài vậy hắc thạch chỗ chế đích mặt đất, thậm chí xuất hiện một chút vết rạn.

"Man giống nứt ra địa!"

Từng bước bước ra, Tiền Hạng hai đám lại chém ra, cuộn cuộn pháp lực, trên không trung hóa thành hai cái ước chừng có cách viên hơn mười trượng lớn nhỏ đích thật lớn giống trào, thật mạnh hướng tới Diệp Khôn thái đập xuống dưới!

"Cửu ngàn cân..." Diệp Khôn nở nụ cười, chợt, hắn quanh thân pháp lực, đồng dạng bạo phát mà ra, cuộn cuộn pháp lực, giống như Trường Giang và Hoàng Hà bắt đầu khởi động, phát ra âm vang tiếng nước!

"Éch ngồi đáy giếng, hôm nay, ta khiến cho người trông thấy hôm nay rốt cuộc có nhiều hơn !"

Nói xong, Diệp Khôn pháp lực lặng yên không một tiếng động ngưng tụ bàn tay, bàn tay thành chộp, mạnh hướng phía trước chém ra.

"Ngân Lang trào!"

Bàn tay chém ra là lúc, Diệp Khôn trên người, nhất cỗ kinh khủng khí thế phóng lên cao, đem toàn bộ lôi đài hoàn toàn bao phủ!

Giờ khắc này, Diệp Khôn giống như hóa thân một đầu hơn mười trượng lớn nhỏ đích tuyết trắng Ngân Lang, toàn thân tràn ngập một cỗ cao quý, hoàn mỹ đích khí tức, nhìn xuống trên lôi đài đích Tiền Hạng.

Chợt, Ngân Lang một trào chém ra, giữa không trung, vậy thật lớn giống trào trực tiếp dập nát, mà lớn trào lại không như vậy đình chỉ, trên không trung hơi hơi một chút, đồ đập xuống hướng tới Tiền Hạng bắt giữ đi xuống!

Thấy như vậy một màn, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm !

"Thật mạnh đại đích Thú Thế!"

Đang xem cuộc chiến trên đài cao, toàn bộ Kim Đan tu sĩ ở Diệp Khôn chém ra nhất trào là lúc, nhất tề đứng dậy!

"Đây là Thú Thế? !" Giới Luật Các trưởng lão trợn mắt há hốc mồm.

Chiến kỹ tu luyện tới Thú Thế cảnh giới, hẳn xem qua không ít, nhưng như là Diệp Khôn như vậy huy trào trong lúc đó, tự làm cho bọn họ cảm giác được giống như huy trào đích không phải Diệp Khôn, mà là một đầu đến từ chính Cửu Uyên đích thực chính Ngân Lang yêu thú, điểm này, hẳn cũng là căn bản không thấy quá!

Mà ngay tại bọn họ bên cạnh, Mạc Từ mà cùng Dạ Thiên hai người đồng dạng mặt lộ kinh ngạc chi sè.

"Đem Thú Thế tu luyện tới bậc này nông nổi, bậc này thiên tài thế nhưng đến từ chính nam bộ hai mươi quốc?" Dạ Thiên thấp giọng kinh hô.

"Nhân tài như vậy, tương lai tuyệt đối có thể đứng hàng nhân bảng bên trong, nói cách khác, thực có thể tiến giai Kim Đan tu sĩ, nếu là cho ta sở dụng, đến lúc đó đối phó Dẫn Nhân Quân tuyệt đối là nhất đại trợ lực."

Mạc Từ mà đôi mắt đẹp giữa

ō quang lưu chuyển, tia sáng kỳ dị liên tục. Tự hồ hận không thể lập tức đã đem này Diệp Khôn thu vào của nàng phe phái bên trong.

Sinh từ đài dưới, Dương Văn Tuyên mặt sè xanh mét vô cùng.

Hắn vốn tưởng rằng Ngự Thú Tông bên trong trẻ tuổi, trừ bỏ tam đại thủ tịch đệ tử ở ngoài, cũng chỉ có hắn một người nắm giữ Thú Thế, nhưng hôm nay, rõ ràng phát hiện Diệp Khôn cũng có Thú Thế, hơn nữa, Diệp Khôn đích Thú Thế, xa xa so với hắn phải mạnh hơn nhiều!

Dương Văn Tuyền hai nắm chặt, trong lòng ghen tị đặc phát cuồng. Hận không thể tự mình thượng lôi đài đem Diệp Khôn xé nát!

Nhưng, nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên thoáng nhìn, cách đó không xa đích Tiền Hằng, thế nhưng giống như bị thi triển định thân thuật giống nhau vẫn không nhúc nhích!

"Làm sao có thể!"

Này phát hiện làm cho Dương Văn Tuyền kinh hãi thất sè, dù sao Tiền Hằng thực lực mạnh hơn ở tại Diệp Khôn, thế nhưng bị Thú Thể hoàn toàn kinh sợ, hẳn lúc này tự chuẩn bị hô to ra tiếng.

Đáng tiếc, đã muộn!

Diệp Khôn từng bước, liền đi tới Tiền Hằng đích trước mặt. Toàn thân, tản ra một cỗ cổ giống như hoang dã dã thú bàn đích khí tức, chợt, một luồng hướng tới Tiền Hằng đích đầu vồ đi xuống!

Chết!

Diệp Khôn chỉ ở nhất định phải đích một kích, nháy mắt đi vào Tiền Hằng đích đỉnh đầu.

Nhưng, mọi người ở đây nghĩ đến Tiền Hằng sẽ bị Diệp Khôn như vậy nhất chiêu đánh bại là lúc, trên người của hắn chợt bộc phát ra một đoàn ánh sáng ngọc linh quang.

Linh quang, ở Tiền Hằng đỉnh đầu hóa thành một vòng trắng sáng. Đem Diệp Khôn bàn tay thượng vậy gần như khủng bố đích lực lượng hoàn toàn hấp thu.

Ngũ phẩm linh khí, Viên Nguyệt Giáp!

Dựa vào trên người ngũ phẩm linh khí tự chủ hộ chúa đích công hiệu, Tiền Hằng tránh được này phải giết một kích, mà cùng lúc đó, Tiền Hằng, cũng thoát khỏi Diệp Khôn "Yêu thế" đích khống chế. Ở vừa thấy cách đó không xa đích Diệp Khôn, không khỏi hún bay trên trời ngoài!

"Người vừa mới làm cái gì!"

Tiền Hằng trong mắt lưu lù ra bối rối chỉ sè, toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra!

Vừa mới nếu không có vãng trên người hắn ngũ phẩm Linh giáp, Diệp Khôn một kích kia, tự đủ để phải mạng của hắn!

Lúc này, hắn mới lần đầu tiên nhìn thẳng vào Diệp Khôn, đối này thiếu chút nữa phải hắn xing mệnh đối thủ, không dám có một chút ít coi thường!

Hai tay trở mình thủ. Tiền Hằng tay phải giữa, một quả tối đen con dấu chậm rãi hiện lên, mà hắn tay trái phía trên, tắc nắm một thanh ngọc thạch tiểu chủy!

Ngũ phẩm linh khí, Hắc Sơn ấn!

Ngũ phẩm linh khí. Luyện Ngọc Chủy!

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, Tiền Hằng trong tay, thậm chí có tam kiện ngũ phẩm linh khí, nhất là vậy Hắc Sơn ấn, rõ ràng là Dương Văn Tuyền đích bảo bối, lúc này, thế nhưng cũng giao cho Tiền Hằng!

"Bá —— "

Toàn bộ tâm mắt, nhất tề hội tụ tới rồi Dương Văn Tuyền đích trên người, nhưng Dương Văn Tuyền trên mặt, nhưng không có lộ ra một chút ít ngạo nghễ chỉ sè, ngược lại vãng mặt sè ngưng trọng nhìn chăm chăm Diệp Khôn.

Hắn đích xác đem Hắc Sơn ấn giao cho Tiền Hằng, chính là vì để ngừa vạn nhất làm đồn sát thủ sử dụng, nhưng không nghĩ tới, Tiền Hằng sớm như vậy đã bị bách đem Hắc Sơn ấn đem ra.

"Người đã muốn bị Diệp Khôn bức tới rồi bức này địa bộ liễu sao? !" Dương Văn Tuyền mặt sè xanh mét địa lâm bầm.

"Hồn hên —— hồn hên —— "

Sinh tử trên đài, Tiền Hằng thở hồn hên, tựa hồ bởi vì vừa mới vậy một cái chớp mắt còn có chút kinh hún không định, thở dốc hồi lâu, hắn ngẩng đầu, bộ mặt dữ tợn nhìn Diệp Khôn nói: "Diệp Khôn, ta sẽ không lại cho người gì cơ hội, hôm nay, chết đích nhất định là người!"

"Chi bằng người?"

Diệp Khôn lạnh lùng cười, hắn sớm đoán được Tiền Hằng trên người có được nhiều kiện ngũ phẩm linh khí, nhưng nếu là muốn dựa vào này đó tự đánh bại hắn, có thể nói vãng mười phần sai !

"Linh khí chung quy chính là vật ngoài thân, chỉ có tự thân thực lực đích cường đại, mới là căn bản! Ngươi ngay cả đạo lý kia cũng chưa hiểu được, trách không được chỉ xứng lúc một con chó!"

Diệp Khôn hai tay nắm tay, toàn thân pháp lực bạo phát mà ra, hội tụ hai tay phía trên, hình thành một đôi gần như thực chất đích ngân bạch lang trào đem hai tay của hắn bao vây ở bên trong!

"Đồng dạng!"

Tiền Hằng giận dữ, toàn thân pháp lực bạo phát mà ra, hắn đã muốn rõ ràng Diệp Khôn đích cường đại, lúc này, hắn sẽ không lại có gì lưu thủ!

Cùng với phương pháp năng lực dừng mãnh vào hai kiện linh khí bên trong, Hắc Sơn ẩn cùng Luyện Ngọc Chùy điên cuồng run rẩy đứng lên, chợt, hai kiện linh khí rời tay bay ra!

"Thái sơn áp đỉnh!"

"Ngọc thạch chi đánh!"

Trong nháy mắt, vậy Hắc Sơn ẩn cùng Luyện Ngọc Chùy, nhất thời bành trướng tới rồi ước chừng hơn mười trượng lớn nhỏ, giống như hai toà núi nhỏ, phô thiên cái địa hướng tới Diệp Khôn đè ép xuống dưới!

Khung bố đích uy áp, thổi quét toàn bộ sinh tử đài, giờ khắc này, toàn bộ sinh tử đài đều giống như tại đây cổ áp lực dưới hơi hơi trầm xuống!

Đối mặt hai kiện ngũ phẩm linh khí đích công kích, Diệp Khôn trên nét mặt, rốt cục nhiều ra nhất mật ngưng trọng, chợt, hắn thân hình hơi hơi cung khởi, hai tay rũ xuống, một cỗ hoảng sợ khí thế, theo trên người hắn lan tràn mà ra, bùng tỉnh một đầu ngân bạch cự lang, ngửa đầu nhìn đỉnh đầu trắng sáng!

Ngân Lang Vọng Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 121: Tiền Hằng, Chết!

Bản Convert

Pháp lực bao vây quanh thân, dần dần chuyển hóa vi ngân bạch sè, ở Diệp Khôn thân thể chung quanh, hình thành một đầu cao quý mà hoàn mỹ đích Ngân Lang!

"Lục phẩm chiến kỹ!" Dạ Thiên hai mắt hơi hơi nheo lại, gần từng tiếng nói.

"Trách không được, hắn như thế xiong thành công Trúc!"(chỗ này bị lỗi kí tự, hic)

Mặc Từ mà gật gật đầu, trong mắt lóe ra khác thường đích sáng rọi, trước mặt đích Diệp Khôn, tựa hồ giống như là một điều bí ẩn đoàn, làm cho nàng như thế nào cũng mơ không ra.

Sinh tử đài dưới, Dương Văn Tuyền đám người lại kinh hô ra tiếng, dù sao mặc cho ai đều không thể tưởng được, Diệp Khôn thế nhưng tu luyện chính là lục phẩm chiến kỹ!

Thì ra là thế!

Sinh tử trên đài, Tiền Hằng trầm nghĩ trong lòng, hắn đương nhiên không biết Diệp Khôn Thú Thế cường đại là bởi vì nắm giữ chân chính đích "Yêu thế" cho nên đem này hết thảy, đều đổ lên này lục phẩm chiến kỹ đích trên đầu, ánh mắt nhất thời ghen tị địa đỏ lên!

"Lục phẩm chiến kỹ, cho dù là ta cầu Duẩn Nhân Quân đều cầu không đến, này Diệp Khôn thậm chí có bức này cửt chó vận được đến, ta muốn giết hắn, không phải, ta muốn đưa hắn bắt giữ, tại đây sinh tử trên đài hảo hảo tra tấn, ép hỏi ra cửa này lục phẩm chiến kỹ, từ nay về sau, đồng cấp tu sĩ bên trong ai còn vắng đối thủ của ta!"

Tiền Hằng trong lòng phát ra một tiếng thanh trần ngập ghen tị đích tiếng hô, cả người pháp lực, lại không cần tiền bản dừng mãnh vào hai kiện linh khí bên trong, trong lúc nhất thời, hai kiện linh khí uy lực bạo tăng!

"Diệp Khôn, chịu chết đi!"

Tiền Hằng cuồng cười ra tiếng, ngay sau đó, hai tay thật mạnh ép xuống, hai kiện linh khí đều bởi vì hắn điên cuồng đích pháp lực giáo huấn phát ra ong ong run rẩy tiếng động.

Rầm rầm oanh!

Tại đây cổ tảng áp dưới, hai kiện linh khí bí mật mang theo đều tự phía trên khắc đích chiến kỹ thật mạnh hạ xuống, mà ngay cả không khí, vào giờ khắc này đều bị nganh sinh sinh áp bạo!

Diệp Khôn cảm thụ được chung quanh không lồ kia đích áp lực, khoe miệng, cũng là lộ ra một tia băng lãnh tới cực điểm đích tươi cười!

Chợt, hai tay của hắn mạnh giờ lên, quanh thân pháp lực hội tụ đích Ngân Lang. Vào giờ khắc này cũng mạnh ngáng đầu, chợt, quanh thân pháp lực chỗ ngưng tụ đích Ngân Lang, cùng với đỉnh đầu "Yêu thể" biến thành đích Ngân Lang hư ảnh, đồng thời phát ra một tiếng ngân nga vô cùng đích lang ngâm!

Âm

ồ chân dằng, ở trong không khí nổi lên nhiều điểm thủy

ồ bàn đích dấu vết, này dấu vết không ngừng khuếch tán, cuối cùng, tại kia thủy

ồ dấu vết đích cuối cùng trung ương, một đạo ánh sáng ngọc đích Ngân sẽ cột sáng phóng lên cao. Theo sau, bị bám nhất cổ cuồng bạo mà sắc bén đích

ồ động, từ đuôi đến đầu, ở giữa không trung bên trong cùng vậy hai kiện linh khí ầm ầm chạm vào nhau!

"Thình thịch!"

Toàn bộ phục sư thành, vào giờ khắc này đều giống như run rẩy đứng lên, thật lớn đích tiếng vang tràn ngập thiên địa, mọi người đích cái lỗ tai chỉ cảm thấy một trận vù vù, chợt, từng đạo khủng bố tới cực điểm đích linh khí

ồ động, một vòng vòng tự vậy sinh từ trên đài jidàng mở ra. Giống như một đoàn đoàn khuếch tán đích lỗ ống kính, trong đó ẩn chứa đích hủy diệt xing lực lượng, làm cho người ta lâm vào chiến sát!

Nhưng, lúc này, lại không ai lại để ý tới mấy thứ này, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn về phía vậy bụi mù tràn ngập đích sinh tử đài!

"Hừ —— "

Nhưng vào lúc này, nhất đạo thân ảnh. Hướng tới không trung bay ngược mà ra, thân ảnh ấy toàn thân tràn đầy máu tươi, tựa giống như một cái huyết nhân.

Không đợi mọi người thấy rõ ràng, thân ảnh ấy cũng là ở giữa không trung dừng lại, chợt, thật mạnh hạ xuống "Thình thịch" địa một tiếng suất ở trên lôi đài!

Bụi mù tán đi, sinh tử trên đài, chỉ có một người, ngạo nghễ đứng thẳng!

Diệp Khôn!

Dĩ nhiên là hắn!

Tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối nhìn đạo thân ảnh kia, cùng với, bị Diệp Khôn dẫm nát dưới chân, sinh tử không biết đích Tiền Hằng!

"Tê —— "

Có người thật hút lạnh khí.

Có người xoa xoa ánh mắt tựa hồ hoài nghi này hết thảy cũng không phải thật sự.

Có người, tắc ngơ ngác đứng ở đó. Tựa hồ có chút không biết làm sao!

Nhưng, ai đều không thể phủ nhận —— Diệp Khôn thắng!

Đúng vậy, một cái vừa mới gia nhập Ngự Thú Tông một năm linh hơn một tháng, đến từ nam bộ hai mươi quốc cái kia bọn họ cho tới bây giờ không lấy con mắt xem qua đích mạn di nơi đích tiểu tử, cứ như vậy nganh sinh sinh đem tất cả mọi người ngưỡng mộ đích Tiền Hằng dẫm nát dưới chân!

Ở đây không ít người. Đều nhớ mang máng, lúc trước Diệp Khôn mới vừa tiến nhập Ngự Thú Tông là lúc, ở phục sư thành 【 trung 】 ương 【 quảng 】 trường phía trên, cái kia đối mặt Tiền Hằng vô lực mà lại oán giận đích thân ảnh!

Ai cũng không nghĩ tới, tình hình lúc đó, thế nhưng hội lại phát sinh, chính là lúc trước đúng vậy tình hình, cũng là xuất hiện hoàn toàn đích đảo điên!

Sinh tử trên đài, Tiền Hằng ánh mắt đại ra.

Hắn tựa hồ không thể nhận bại cấp Diệp Khôn chuyện này thực!

Mà Diệp Khôn, tắc trên cao nhìn xuống, nhìn này từng nhìn xuống địch nhân của mình, ánh mắt băng lãnh đến xương.

"Diệp Khôn, ngươi đã muốn thắng, nhanh lên thả hân!" Sinh tử đài dưới, một gã Tiền Hằng chính là thủ hạ sè lệ bên trong nhắm hết lớn.

"Thả hân?" Diệp Khôn chậm rãi quay đầu đi, nhìn người này tu sĩ.

Bị hân trừng, vậy tu sĩ chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo đến mức.

"Quên ngươi, đây là cái gì địa phương?" Diệp Khôn nở nụ cười, tươi cười vô cùng sáng lạn.

"Nơi này chính là sinh tử đài, một khi bước vào sinh tử đài, người thắng sinh, bại người chết!"

Diệp Khôn gần từng tiếng nói, vừa dứt lời, hân thái Tiền Hằng xiống khẩu đích chân mãnh đích dùng sức.

"Ca sát —— "

Lên tiếng trả lời cốt toái, Tiền Hằng phun ra một ngụm máu tươi, đương trường tử vong!

Ở chung quanh gần gần nhân một mảnh kinh hãi yù tuyết đích trong ánh mắt, Diệp Khôn thu chân về, ánh mắt bình tĩnh địa nhìn chung quanh mọi người liếc mắt một cái.

Bốn phía bỗng nhiên tịch yên tĩnh, chỉ có vậy tiếng gió, vù vù quay về đằng ở 〔quảng〕 trảng phía trên.

Hân thật sự xuống tay !

Chung quanh toàn bộ Ngự Thú Tông đệ tử, cũng nhin không được nuốt. Nước miếng.

Ngự Thú Tông bên trong, nghĩ Tiền Hằng người chết, không biết có bao nhiêu, từ Dẫn Nhân Quân đảm nhiệm thủ tịch đệ tử tới nay, Tiền Hằng nếu không lấy Khí Phách Kỳ đích thực lực tấn cấp trung tâm đệ tử, từ đó lúc sau, lại dựa vào Dẫn Nhân Quân đích uy danh ở tông bên trong tác uy tác phúc.

Toàn bộ Ngự Thú Tông bên trong, tội của hân trôi qua nhân, không có một ngàn cũng có tám trăm, cho dù là Dẫn Nhân Quân đích phe phái bên trong, cũng có không ít người âm thầm muốn giết chết Tiền Hằng.

Mà Tiền Hằng sở dĩ có thể háo hão sống đến bây giờ còn có thể tiếp tục tác uy tác phúc, cũng không phải bởi vì thực lực của hân, mà là bởi vì phía sau hân có một tòa đủ để cho tuyệt đại bộ phận Ngự Thú Tông đệ tử ngưỡng mộ đích núi lớn —— Dẫn Nhân Quân!

Tất cả mọi người rất rõ ràng, Tiền Hằng, chính là Dẫn Nhân Quân đích một cái trung khuyển, Dẫn Nhân Quân coi trọng người nào nữ nhân, hân sẽ trăm phương nghìn kế đem nữ nhân kia muốn làm tới tay hai tay dâng, Dẫn Nhân Quân khuyết thiếu đàn được, hân cho dù khuyển gia dâng sản, mạnh mẽ cướp đoạt cũng sẽ muốn làm tới tay, nếu là có người đắc tội Dẫn Nhân Quân, không cần Dẫn Nhân Quân phân phó, hân đều đã sử xuất mọi cách muôn vàn thủ đoạn, đem người nọ tra tấn chí tử.

Tự giống như Diệp Khôn giống nhau, Dẫn Nhân Quân đích đệ đệ Dẫn Thiên Bình bất quá phái người truyền cái nói, hân cũng dám làm trò mọi người đích mặt. Không nhìn môn quy cũng muốn phé đi Diệp Khôn!

Khả hôm nay, Tiền Hằng thế nhưng đã chết, hơn nữa ngay tại này Ngự Thú Tông trong vòng, làm trò phản động Dẫn Nhân Quân phe phái tu sĩ đích mặt, bị Diệp Khôn một cước giết chết!

Thân là một gã khí hải kỳ tu sĩ, tay cầm tam khối ngũ phẩm linh khí, lại bị Khí Phách Kỳ đích Diệp Khôn thoải mái đánh bại, theo sau, lại ngay cả một câu ngoan nói đều phóng không được, đã bị Diệp Khôn giết chết !

Chết đích uất ức đến cực điểm!

Nhưng, Sinh tử chung quanh đài, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đích nhưng trong lòng không có tới từ địa một trận vui sướng!

Nếu không phải nhìn đến sinh tử dưới đài phương, Dương Văn Tuyền vậy giống như đáy nồi bàn tối đen đích mặt sè, không ít người thậm chí đều phải nhin không được hoan hô ra tiếng !

Dương Văn Tuyền gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Khôn, trong mắt đi đầy tơ máu, trong lòng phần nộ đã muốn đạt tới cực điểm.

Tiền Hằng bị giết !

Làm trò hân đích mặt bị giết đích!

Tuy rằng Dương Văn Tuyền cũng khinh thường này dựa vào Dẫn Nhân Quân tác uy tác phúc đích tên!

Nhưng, hân hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu là Dẫn Nhân Quân biết được hân trợ mắt nhìn Tiền Hằng bị giết chết lại không đạt được gì, gặp phải

hấn đích như thế nào loại nào đích lửa giận!

Mà này cổ tức giận, đang nhìn đến Diệp Khôn thế nhưng loan hạ thất lưng đi nhặt lên tán rơi trên mặt đất đích hai kiện ngũ phẩm linh khí Hắc Sơn ấn cùng Luyện Ngọc Chùy là lúc. Hoàn toàn đã đảo đích đỉnh!

"Lấy khai tay bản thủ của ngươi, của ta linh khí, là ngươi này rác rưởi có thể có thể bính đích sao!"

Một tiếng quát lớn, Dương Văn Tuyên trên người, cuộn cuộn pháp lực như lửa son phun trào, bạo phát mà ra, ở này đỉnh đầu, ầm ầm ngưng tụ thành một quả pháp đan hư ảnh!

Khung bố Linh áp bốn phía mở ra. Quanh mình Ngự Thú Tông đệ tử đều bị này không lồ Linh áp bức đích liên tiếp lui về phía sau, chợt, này khối pháp đan hư ảnh, bỗng nhiên bùng nổ mở ra, hóa thành một đầu ước chừng hơn mười trượng cưỡi to, cả người đầm máu đích hùng sư hư ảnh!

Nhất cổ cuồng bạo, huyết tinh đích Thú Thế tự hùng sư hư ảnh phía trên bạo phát mà ra. Nháy mắt đem sinh tử trên đài đích Diệp Khôn hoàn toàn tập trung!

"Sư Vương Đồ Lục!"

Ở Dương Văn Tuyên điên cuồng đích tiếng rống giận dữ giữa, huyết sè hùng sư hư ảnh mạnh tìm hiểu thủ, mạnh đánh hướng Diệp Khôn!

"Dương Văn Tuyên cũng điên rồi!"

"Cũng dám ra tay nhiều loạn sinh tử đài chi chiến!"

"Rất làm cần ! Rất làm cần !"

Trên đài cao, nhất chúng trưởng lão nhất tề đứng dậy, mặt mang phẫn nộ, ai cũng không nghĩ tới Dương Văn Tuyên cũng dám làm cần đến bậc này nông nổi!

Đây chính là ở bọn họ đích mí mắt dưới chuyện đã xảy ra, cho dù còn muốn làm bộ như nhìn không thấy cũng không có khả năng !

Diệp Khôn cũng không nghĩ tới Dương Văn Tuyên cũng dám ra tay, bất quá phản ứng của hắn cũng là cực nhanh. Một tiếng quát lớn, hoàn mỹ đích Ngân Lang hư ảnh lại hiện lên.

Chợt, hai tay của hắn nắm tay, thật mạnh chém ra!

"Ngân Lang Song Trảo!"

Giữa không trung, cả người đầm máu đích hùng sư. Cùng đầu kia hoàn mỹ cao quý chính là Ngân Lang, thật mạnh chạm vào nhau.

Ngay sau đó, đầm máu hùng sư đích hư ảnh bỗng nhiên sụp đổ thành một mảnh phiến mảnh nhỏ, tại đây Thú Thế rất đúng kháng bên trong, Dương Văn Tuyên thế nhưng hoàn toàn rơi vào hạ phong!

Mà vậy sụp đổ đích mảnh nhỏ, tắc một lần nữa hóa thành một quả pháp đan hư ảnh, cùng Diệp Khôn hai đầm ầm ầm chàng cùng một chỗ!

Ầm vang long!

Phục sư thành lại run rẩy đứng lên, lúc này đây đích run rẩy, so với thượng một lần còn muốn kịch liệt, giống như là đã xảy ra động đất bình thường, một ít kiến trúc, thậm chí điên cuồng lay động, mà song phương va chạm chỗ, một cổ cổ kinh khủng linh khí gió lốc thổi quét mở ra, thiên địa linh khí, vào giờ khắc này đều trở nên hỗn loạn không chịu nổi, một ít tu sĩ, tức thì bị gió này thổi mạnh đặc mất mớ không ra.

Diệp Khôn đỉnh đầu vậy Ngân Lang hư ảnh, ở cổ kinh phong này dưới lại cũng vô pháp bảo trì hình thể, trực tiếp bị gió kính vỡ ra đến, hóa thành đầy trời quang điểm.

"Hừ —— "

Giữa không trung, lưỡng đạo hư ảnh cũng là vào thời khắc này giống như tảo bị thương nặng, thân thể bay ngược mà ra, Diệp Khôn trực tiếp thoái lui đến sinh tử đài đích bên cạnh, mà Dương Văn Tuyên, tắc một đầu chàng Tiến phía sau vậy nhất chúng Dẫn Nhân Quân phe phái đích trong đám người, nhất thời người ngã ngựa đổ.

"Làm sao có thể!"

Ở đây mọi người thấy thanh một màn này, cũng là hoàn toàn chấn kinh rồi!

Cho dù Diệp Khôn đánh bại Tiền Hằng, thậm chí giết chết Tiền Hằng, bọn họ đều không có khả năng như thế khiếp sợ, nhưng, Diệp Khôn thế nhưng có thể cùng Dương Văn Tuyên đối hợp lại mà chẳng phân biệt được cao thấp, nếu không có tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều đã đem này trở thành Thiên Phương dạ đàm!

Đây chính là đứng hàng nhân bản chỉ người trên vật a!

Trong đám người, Dương Văn Tuyền bỏ ra giúp đỡ hấn đích mọi người, mặt sẽ nan nhìn ra được kỳ.

Mà trái lại Diệp Khôn, cũng là oa địa phun ra một ngụm máu tươi, chột ngắc đầu, nhếch miệng cười, quơ quơ trong tay hai dạng, khác biệt linh khí.

Rõ ràng là Hắc Sơn ẩn cùng Luyện Ngọc Chuy.

Diệp Khôn, ở cùng Dương Văn Tuyền giao thủ là lúc, còn không quên đem này hai kiện linh khí bắt được trong tay! ! .

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 122: Mạc Tử Sư Tử

Bản Convert

"Diệp Khôn!"

Dương Văn Tuyền giận quát một tiếng, sẽ lại khi thân mà lên.

Nhưng, nhưng vào lúc này, đang xem cuộc chiến trên đài mấy đạo khủng bố tới cực điểm đích Linh áp, phô thiên cái địa bạo phát mà đến!

Này đó Linh áp dưới, toàn bộ Ngự Thú Tông tu sĩ ngay cả đại khí cũng không dám ra ngoài, một ít thực lực nhược tiểu chính là tu sĩ lại thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Dương Văn Tuyền bị này Linh áp nhất bao phủ, nhất thời cả người một cái giật mình.

"Sinh từ trên đài, bất luận kẻ nào không được nhúng tay việc này, Dương Văn Tuyền, người thân là trung tâm đệ tử, tri pháp phạm pháp tội thêm nhất đẳng, hiện khấu trừ một vạn tông môn công hiến điểm!" Đài cao cuối cùng giữa mào ương, Cống Hiến Các trưởng lão nhìn chăm chăm Dương Văn Tuyền, gần từng tiếng nói."

"Một vạn tông môn công hiến điểm!"

Ở đây người đều bị ồ lên, tuy rằng Dương Văn Tuyền vâng trung tâm đệ tử, kiếm thủ công hiến điểm rất nhanh, nhưng này một vạn công hiến điểm đích xử phạt, cũng là cực kỳ nghiêm trọng đích !

Dương Văn Tuyền lại trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa một búng máu tọt nhỏ ra , bất quá khi hấn nhìn đến bình thường cùng Dẫn Nhân Quân phe phái giao hảo đích vài vị trưởng lão đều là ánh mắt mũi lỗ mũi khấu khấu xem tâm, chút không nói gì đích ý tứ, chỉ có thể nhịn đau cắn răng nói: Đúng vậy trưởng lão... Bất quá, trưởng lão, này Hắc Sơn ẩn là ta mượn cấp Tiên Hắc đích, cho dù Diệp Khôn..."

Dương Văn Tuyền nói mới nói một nửa, một cái trong trẻo nhưng lạnh lùng đích thanh âm cũng là trực tiếp đưa hấn đánh gãy : "Song phương nếu là đi lên sinh từ đài, người chết trên người toàn bộ vật phẩm đều về người thắng toàn bộ, điểm ấy chính là rõ ràng ghi tạc môn quy phía trên."

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Mạc Tử mà khoe miệng mang theo một tia nghiền ngẫm đích tươi cười, thần nhiên nói.

"Dương Văn Tuyền, người gia nhập Ngự Thú Tông đã muốn lục nhiều năm , hay là ngay cả môn quy cũng không biết?" Mạc Tử mà bên cạnh, Dạ Thiên châm chọc cười bổ sung nói."

Hai gã thủ tịch đệ tử vào giờ khắc này rốt cục mở miệng!

Ở đây mọi người đều Tâm Như gương sáng ——" xem ra Mạc Tử mà cùng Dạ Thiên hai người, đã muốn chuẩn bị mượn sức Diệp Khôn .

Cũng khó trách, Diệp Khôn bất quá gia nhập tông môn một năm thời gian, tựu chiến thắng Tiên Hắc, hơn nữa hấn hiện giờ mới mười cửu tuổi!

Bực này thiên phú, tương lai nói không chừng có thể đi lên "Nhân bản ", bực này nhân tài Mạc Tử mà cùng Dạ Thiên sao lại bỏ qua?

Cho dù Diệp Khôn đắc tội Dẫn Nhân Quân, lại như thế nào?

Bọn họ vốn là cùng Dẫn Nhân Quân vâng cạnh tranh quan hệ, tương lai cạnh tranh chức chương môn, lại đao quang kiếm ảnh, khỏi sẽ bỏ qua gì một cái đã kích Dẫn Nhân Quân đích cơ hội!

Điểm ấy Dương Văn Tuyền đồng dạng trong lòng biết rõ ràng, lúc này, hắn cũng chỉ có thể đánh rớt răng nanh hướng trong bụng nuốt, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Khôn liếc mắt một cái, chợt cắn răng đối với đang xem cuộc chiến trên đài cao đích Công Hiến Các trưởng lão chấp tay nói: "Một vạn tông môn công hiến điểm, ta một hồi sẽ đi Công Hiến Các khấu trừ!"

Nói xong Dương Văn Tuyền cũng không quay đầu lại địa lý khai, hắn chung quanh đám kia Dẫn Nhân Quân phe phái thành viên một đám người xem xem ta, ta xem nhìn người, giống như chó nhà có tang bàn đi theo Dương Văn Tuyền thoát đi này thành bắc quang mảo tràng.

"Oanh!"

Trong đám người, dần dần vang lên một tiếng hoan hô, Ngay sau đó, này tiếng hoan hô phổ thiên cái địa vang lên.

Xa xa đích trong đám người, Ngô Huy đám người lẳng lặng nhìn Diệp Khôn chợt, chưa sót liếc nhau, nhất là Thiết Mộc Hãn, lúc này hắn đều hồi hận địa muốn thất cổ tự sát.

Lúc trước hắn ham nhất thời vinh hoa thế nhưng không để ý Ngô Huy phản đối giết giết gia tộc đối Diệp gia phát động công kích, kết quả toàn bộ Trung Sơn Quận Quốc bị giết không nói hiện giờ, Diệp Khôn lại bằng vào đánh chết Tiền Hằng đặt này ở Ngự Thú Tông đích địa vị.

Đang nhìn xem bản thân bất quá là một cái ngoại môn tu sĩ lấy cái gì cùng Diệp Khôn đấu!

"Ngô huynh, người cần phải bang giúp ta." Thiết Mộc Hãn vẻ mặt cầu xin nhìn Ngô Huy."

"Ta như thế nào giúp người?" Ngô Huy châm chọc cười, chợt này mặt tươi cười dần dần biến thành cười khò: "Lúc trước chúng ta vứt bỏ Diệp Khôn, về điểm này ân tình đã sớm phai nhạt, hiện giờ Diệp gia lại bằng vào Diệp Khôn ở nam bộ hai mươi quốc quật khỏi, ần ần trở thành lớn thứ tư cường quốc, chúng ta Thiên Kinh quốc còn muốn đặt lên Diệp gia đều khó khăn."

Nói xong, hắn thở dài, xoay người rời đi.

Cách đó không xa, ba gã tu sĩ song song đứng thẳng, cũng là Vũ Hà, Lưu Tiệt, Tiêu Lam ba người, hiện giờ, ba người này sớm đã bị Diệp Khôn đích biểu hiện khiếp sợ đích tột đỉnh .

"Không nghĩ tới hắn đã vậy còn quá cường đại!" Tiêu Lam băng bó cái miệng nhỏ nhắn, mắt to giữa tia sáng kỳ dị liên tục."

Lưu Tiệt ngây ngốc địa gật gật đầu, lại vừa nghĩ tới hắn phía trước đối Diệp Khôn đích khinh thường, lúc này hận không thể lấy cái động đem mình vùi vào đi.

"Đích xác, ta cũng không dự đoán được, hắn thế nhưng có thể chiến thắng Tiền Hằng, hơn nữa Tiền Hằng còn lấy ra tam kiện ngũ phẩm linh khí." Vũ Hà gật gật đầu, nhìn Diệp Khôn đi đến Tiền Hằng bên cạnh, giữa đem ngũ phẩm nội giáp cùng trữ vật túi gắm cầm lên, không khỏi hâm mộ nói: "Hiện giờ này tam kiện ngũ phẩm linh khí dừng ở Diệp Khôn trong tay, thực lực của hắn lại chiếm được tăng lên, không có gì bất ngờ xảy ra trong lời nói, lần này thi học kỳ thứ nhất chính là Diệp Khôn ."

"Không đơn giản như vậy đi, Dẫn Nhân Quân phe phái hội như vậy trợ mắt nhìn?" Lưu Kham bữu môi nói."

"Lấy cái gì đến ngăn cản?" Vũ Hà cười lạnh một tiếng, chợt chỉ chỉ trên đài cao: "Hơn nữa, người không thấy được Dạ Thiên sư huynh cùng Mạc Từ mà sư tự xem vậy Diệp Khôn đích ánh mắt sao, lúc này bọn họ định nghĩ đem Diệp Khôn thu vào dưới trướng đi."

Sinh tử trên đài, Diệp Khôn thu Tiền Hằng thi thể thượng đích tài vật lúc sau, vẻ mặt cũng là như trước không thay đổi, đối này trên đài cao đích mọi người được rồi thi lễ, tại đây chút trưởng lão rồi đi lúc sau, hắn liền thoát khỏi này muốn lôi kéo làm quen đích đệ tử đích dây dưa, lập tức hướng tới Thiên Ứng Viện đi đến.

Hắn phía trước ở lại đích chữ thiên số mười viện đã muốn bị phá hủy, Diệp Khôn cũng chưa có trở lại Chiến Hùng Viện đích tâm tư, đi thẳng tới Thiên Ứng Viện giữa.

Thiên Ứng Viện giữa này phụ trách phân phối nơi đích đệ tử sớm biết được Tiền Hằng bị giết đích tin tức, làm sao còn dám cấp Diệp Khôn sử cái gì ngang chân, thành thành thật thật cấp Diệp Khôn an bài Thiên Ứng Viện giữa tốt nhất nơi.

"Vẫn là chữ thiên số mười viện sao? Ta cùng này mười thật là có duyên phận" Diệp Khôn nhìn trong tay biến số nhà, cười lác lác đầu giữa."

Phụ trách dẫn đường đích đệ tử nghe vậy kinh hãi, thật cẩn thận nói: "Mặt khác sân đều có đệ tử ở lại, nếu không, chúng ta đi cùng bọn họ thương lượng hạ?"

"Vô phương."

Diệp Khôn lắc đầu bật cười, dù sao mục tiêu của hắn chính là trung tâm đệ tử có được đích độc lập ngọn núi, làm sao sẽ ở hò phục sư thành đích nơi.

Đi vào Thiên Ứng Viện, cũng chỉ là muốn nhìn một chút này được xưng phục sư thành tốt nhất nơi rốt cuộc là dạng gì mà thôi.

Rất nhanh, tên kia dẫn đường đệ tử liền mang theo Diệp Khôn đi vào chữ thiên số mười viện bên trong, nhưng lúc này này sân ở ngoài cũng là vậy đây

người, cơ hồ đem vậy tiểu viện cửa vây đặc chặt như nêm cối.

"Diệp sư huynh đã trở lại, ha ha, ta tự đoán được Diệp sư huynh bức này nhân trung chỉ long cũng chỉ có Thiên Ứng Viện mới xứng đôi."

"Đưa ngốc, Diệp sư huynh hai tháng sau chính là phải có được độc lập đích ngọn núi."

"Diệp sư huynh, chính là lễ mọn có thể nào kính ý."

Nhìn vậy chỉ chít đích đám người, nghe bên tai vậy lộn xộn đích khen tặng tiếng động, Diệp Khôn chỉ cảm thấy đầu đều lớn.

Cũng may rất nhanh đã có người thay hấn giải vây, chỉ thấy đám người bỗng nhiên tách ra, Ngay sau đó, hai gã thân xanh đen màu trường bào đích trung tâm đệ tử theo trong đám người đi ra, hai người này tuy rằng diện mạo bình thường, nhưng này về mặt, lại cơ hồ cùng Dạ Thiên một cái khuôn mẫu bên trong khắc đi ra giống nhau, lãnh khốc vô cùng.

Mà ở hai người phía sau rõ ràng đi theo hấn đích một cái người quen nhất nhất Vũ Hà.

Nhìn đến Diệp Khôn, Vũ Hà mỉm cười, gật đầu thăm hỏi.

"Quả nhiên đến đây." Diệp Khôn trong lòng vừa động, bất động thanh sắc nhìn ba người này."

"Đều tản ra, này còn thể thống gì!"

Người tới giữa một gã trung tâm đệ tử lãnh hế ra mặt nói, này tu sĩ khóe mắt phía dưới có một đạo tà tà đích vết đao một đường kéo dài đến hữu nhĩ làm cho hấn thoát nhìn có chút khủng bố, chung quanh tu sĩ bị hấn trừng, làm sao còn dám nhiều làm đây đưa, vội vàng tản ra.

Cuối cùng thoát khỏi này ong ong tranh cãi âm ỉ, Diệp Khôn cũng là nhẹ nhàng thở ra, cười khỏ nói: "Đa tạ ba vị sư huynh."

"Vào bên trong nói chuyện đi." Vậy tu sĩ khốc khốc địa gật gật đầu, làm cái thỉnh đích thủ thế."

Mở ra viện môn, Diệp Khôn phát hiện viện này so với hấn phía trước đích sân đánh gấp đôi có thừa trong viện gieo trồng các loại linh thảo, thậm chí có thể thấy một ít nhất phẩm linh thảo, làm cho cả trong viện tràn ngập nồng đậm linh khí.

"Ngồi đi, ta cũng vừa đến không cái gì vậy chiều đãi ba vị."

Diệp Khôn dẫn đầu ở trên ghế đá ngồi xuống, chợt mỉm cười địa nhìn về phía tên kia vết đao tu sĩ theo vừa mới một loạt đích hành động đi lên xem, người này tu sĩ rõ ràng vắng ba người giữa đích đầu lĩnh người.

Lại nhất liên tưởng người này Dạ Thiên phe phái người hấn đích thân mảo phân tự miêu tả sinh động nhất

Đám ảnh, trung tâm đệ tử, đồng thời, cũng là trung tâm đệ tử bên trong thực đủ sức để sắp xếp đích Tiến trước tam người!

Diệp Khôn hai mắt hơi hơi nheo lại, đưa tay từ một bên Linh trên cây hái một viên linh quả ném vào trong miệng, cười hỏi: "Không biết ba vị tới nơi này đích mục đích là?"

Một lúc lâu sau, Diệp Khôn cười đem đám ảnh ba người tặng đi ra ngoài, chợt lại tiếp đãi mấy phê muốn mượn sức hấn đích phe phái, đối những người này, Diệp Khôn thủy chung khuôn mặt tươi cười đón chào, nhưng đều không có cho gì trả lời thuyết phục.

Thẳng đến sắc trời dần tối, Diệp Khôn lúc này mới thanh rảnh rồi, thật mạnh thở ra một hơi, chỉ cảm thấy đến này xã giao nếu so với tu luyện cả ngày còn mệt, cười khỏ quay đầu lại tự chuẩn bị đi nghỉ ngơi, đúng lúc này, cửa lại bỗng nhiên vang lên một trận tiếng đập cửa.

"Là ai a?"

Diệp Khôn ai thán một tiếng, xoay người mở ra viện môn, lúc nhìn đến người tới, đồng tử rồi đột nhiên co rụt lại.

Tiểu viện ngoài cửa, một gã thân phi Tử Sắc trường bào đích nữ tu cao vút mà đứng, trán dấu hiệu tính đích lưu Hải làm cho người ta Diệp Khôn liếc mắt một cái liền nhận ra người tới.

"Mạc Tử mà sư tỷ!"

Diệp Khôn ánh mắt trừng đặc tròn xoe, phía trước mặc dù có rất nhiều phe phái thủ lĩnh tự mình tiến đến mượn sức hấn, nhưng những người này phần lớn đều là trung tâm đệ tử, nhưng hiện giờ, Mạc Tử mà này thủ tịch đệ tử thể nhưng tự mình đăng môn đến thăm.

"Như thế nào, không phải mời ta đi vào ngồi một chút?" Mạc Tử mà âm đạm cười, của nàng tươi cười rất cạn, giống như khoảng không cốc u lan, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái."

Diệp Khôn hơi hơi sững sốt, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, đem Mạc Tử mà thỉnh nhập viện giữa.

Hai người mới vừa ở thạch trên bàn ngồi xuống, Mạc Tử mà liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Diệp Khôn, ta đây lần tới ý đồ đến nơi này hấn là rõ ràng, ta

thực xem trọng tiềm lực của người, thậm chí cho rằng người tương lai có thể trở thành thủ tịch đệ tử, bất quá người cũng có thể hiểu được người hiện giờ tình cảnh, tuy rằng Dẫn Nhân Quân trước mắt đang bề quan, nhưng hẳn xuất quan sau biết được Tiền Hằng bị người giết chết trong lời nói, chắc chắn tìm người phiên toái."

Diệp Khôn gật gù đầu, âm thầm cười: "Đích xác như thế, bất quá ta hiện tại cũng không gia nhập gì phe phái đích ý tưởng, đương nhiên, hôm nay Mạc Tử sư tỷ cùng Dạ Thiên sư huynh đích trợ giúp ta khắc trong tâm khảm, về sau nếu là có cái gì cần xin cứ việc phân phó một tiếng, ở ta năng lực trong phạm vi ôn hòa tương trợ."

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 123: Dung Hợp Lần 2

Bản Convert

"Nga?" Mạc Tử mà ánh mắt lưu chuyển, khẽ cười nói: "Diệp sư đệ chẳng lẽ là suy nghĩ sáng lập bản thân đích phe phái?"

"Ta cũng không có này ý tưởng, với ta mà nói, thực lực mới là quan trọng nhất, không gia nhập phe phái, chỉ là vì làm cho mình không bị trói buộc cư trú mà thôi."

Diệp Khôn nói xong, nhìn thoáng qua Mạc Tử mà, phát hiện nàng này vì hip mắt nhìn mình, trong lòng biết không thể giống hồ lộng những người khác giống nhau đơn giản qua loa tắc trách, lực nhất châm chọc, nói: "Hon nữa ta cùng Dẫn Nhân Quân trong lúc đó đích thù hận cũng không giống sư tỷ tưởng tượng đích đơn giản như vậy, thậm chí tương lai cùng hẳn bùng nổ ị liệt xung đột, gia nhập sư tỷ phe phái bên trong, đến lúc đó chính là hai đại phe phái chi cãi, đối ta, đối sư tỷ, đều phi thường bất lợi."

Chính như Diệp Khôn theo như lời, hẳn không gia nhập phe phái, cũng không phải giả bộ thanh cao, cũng không chỉ có bởi vì không nghĩ bị trói buộc.

Nguyên nhân rất lớn, vâng Dẫn Nhân Quân phe phái đích thế lực quá mức cường đại, thử hỏi Ngự Thủ Tông bên trong, lại có phái nào hệ có thể mạnh hơn Dẫn Nhân Quân?

Kể từ đó, cho dù gia nhập trong đó, cũng vô pháp được đến che chở, đến lúc đó chống lại Dẫn Nhân Quân ngược lại vâng biến thành phe phái chi tranh, đem bản thân lâm vào nguy hiểm nhất đích hoàn cảnh bên trong.

Cho nên, đối Diệp Khôn mà nói, hiện giờ là tối trọng yếu đều không phải là vâng gia nhập phe phái, mà là cố gắng tăng lên thực lực, tốt nhất có thể đứng hàng nhân bản, khiến cho chương môn lôi đình đích chú ý.

Chỉ có như vậy, mới có thể tự bảo vệ mình!

...

Cất bước Mạc Tử mà, Diệp Khôn mỉm cười, hẳn tuy rằng cự tuyệt Dạ Thiên cùng Mạc Tử mà gia nhập phe phái đích mời, nhưng đều đưa ra kết minh đích ý nguyện, xem Mạc Tử mà đích vẻ mặt, tựa hồ đối với này cũng có chút vừa lòng.

Nói vậy Dạ Thiên cũng sẽ như thế, dù sao đối bọn họ mà nói, Diệp Khôn hoàn toàn có thể cho rằng một cái hấp dẫn Dẫn Nhân Quân phe phái cừu hận đích quân cờ, làm cho bọn họ có thể âm thầm ra tay phân hoá cùng chèn ép Dẫn Nhân Quân phe phái.

Điểm ấy, Diệp Khôn trong lòng biết rõ ràng, bất quá, Dạ Thiên cùng Mạc Tử mà muốn lợi dụng hẳn. Hẳn làm sao thường không phải ở lợi dụng Dạ Thiên cùng Mạc Tử mà, song phương trong lúc đó, vốn chính là hợp tác cùng có lợi đích quan hệ.

Thờ phào một hồi, Diệp Khôn lúc này mới có thể tĩnh hạ tâm đến hảo hảo nhìn xem bản thân kế tiếp hai tháng chỗ ở lại đích sân.

Sân đích diện tích, so với phía trước lớn hơn gấp đôi, hơn nữa viện này còn có một cái hậu viện.

Ở phía sau trong viện có một cái chiếm địa nhất mẫu tả hữu đích hồ nước, hồ nước thượng thành lập đích lối đi nhỏ hành lang, cùng với hồ nước trung ương đích chòi nghỉ mát, đều có vẻ phá lệ rất khác biệt.

Về phần một ít phòng luyện đan, phòng luyện khí linh tinh đích, Diệp Khôn chính là nhìn thoáng qua sẽ không có hứng thú. Hẳn hiện giờ vội vàng tăng lên thực lực, căn bản không thể phân tâm hẳn cố.

Ở trong viện đi dạo một vòng, Diệp Khôn liền đem cửa cấm chế mở ra, đi tới tu luyện tĩnh thất bên trong khoanh chân ngồi xuống.

P phía trước cùng Tiền Hằng chiến đấu đích một màn, ở trong đầu từ từ quay về phóng, mỗi một cái chi tiết Diệp Khôn đều không buông tha, đây là hẳn theo trước kia tựu đã thành thói quen.

Dù sao thực lực tăng lên, trừ bỏ tu luyện ở ngoài, còn có chính là thông qua trong chiến đấu tăng lên, sinh tử trong lúc đó tiềm lực đích dĩ phát. Hay là vắng chiến đấu sau đích nghĩ lại, đều đối tự thân thực lực có thật lớn xúc tiến tác dụng.

"Như thế nào, nhìn ra cái gì sao?" Thần thức trong biển, Thao Thiết tựa tiểu phi tiểu nói.

"Thần thức!" Diệp Khôn ánh mắt sáng quắc, bắt lấy trận chiến đấu này đích mấu chốt.

"Không tồi, lúc trước tiểu tử kia mưu toan thao túng hai dạng, khác biệt ngũ phẩm linh khí đến công kích người, này ý tưởng nếu là đối chiến thực lực kém thật lớn đích tu sĩ mà nói có lẽ còn có thể hiệu quả, nhưng người thực lực vốn là cường cho hắn. Hơn nữa cái kia kêu Tiền Hằng đích tiểu tử bất quá khí hải kỳ tu vi, thần thức cũng không cường đại, căn bản không thể hoàn toàn phát huy ra hai kiện ngũ phẩm linh khí toàn bộ đích uy lực." Thao Thiết cười nói.

Diệp Khôn gật gật đầu, mõ mõ không khẩu bên người đeo đích cửu hương đường hún mộc bài.

Theo tu vi tăng lên, hắn tự tốt hơn cảm thấy được lúc trước lựa chọn cửu hương đường hún mộc thật sự là sáng suốt chỉ tuyển.

Tại đây một năm bên trong, ở cửu hương đường hún mộc bài đích không nhận thức được dưới. Thần thức của hắn đã muốn vô lễ sẽ ở tại một ít thực lực kém một chút đích khí đan kỳ tu sĩ, cũng chính bởi vì thần thức cường đại, hắn mới có thể phát huy ra lục phẩm chiến kỳ 《Ngân Lang Khiếu Nguyệt công》 uy lực chân chính.

Hơn nữa, Diệp Khôn hiện giờ có tự tin, hoàn toàn có thể khống chế nhất kiện ngũ phẩm linh khí phát huy ra chân chính uy lực đích đồng thời, dùng Ngân Lang Khiếu Nguyệt công tiến hành công kích.

Bất quá gần như thế, Diệp Khôn cũng không có hoàn toàn đem nắm có thể chiến thắng Dương Văn Tuyền.

Ít nhất hiện giờ ở hắn xem ra, hắn cùng Dương Văn Tuyền nếu là giao thủ. Thắng bại còn tại ngũ ngũ trong lúc đó, thậm chí mới có thể Dương Văn Tuyền còn chiếm thượng phong.

Tuy nói hắn lần này mượn dùng suy nghĩ sâu xa rất đánh chết Tiền Hằng, Dương Văn Tuyền cũng ngại ở tại môn quy lấy hắn không thể nề hà, nhưng Diệp Khôn khả không tin Dương Văn Tuyền hội như vậy buông tha cho đối phó hắn.

Nếu đối làm hắn là Dương Văn Tuyền, hắn là hội tuyển ở hai tháng sau đích thi học kỳ là lúc động thủ!

"Hai tháng này. Phải nắm chặt thời gian tăng lên thực lực."

Diệp Khôn trong mắt lộ ra nhất mạt trầm tư chi sè, hai tháng đích thời gian, muốn đột phá khí hải kỳ còn có chút không đủ, mà Ngân Lang Khiếu Nguyệt công cùng yêu Thủ Thế, hắn tự nhận là đã muốn nắm giữ đặc không sai biệt lắm, cho dù có thể tăng lên, cũng chỉ có thông qua thực chiến tăng lên, hiệu quả cũng xa không có như vậy rõ rệt.

Còn lại đích, tựa hồ cũng chỉ có 《Ngự Thú Quyết》!

Hiện giờ, hắn Ngự Thú Quyết đã muốn đạt tới tầng thứ sáu đỉnh, cách thất tầng Ngự Thú Quyết Đại Thừa, cũng chỉ có từng bước xa, nếu là có thể đủ ở hai tháng bên trong tu luyện thành công, này tuyệt đối là thuộc về đích tăng lên!

Nghĩ đến liền làm, Diệp Khôn lúc này ở trong đầu hồi tưởng một phen Ngự Thú Quyết, ngày hôm sau, liền đi trước Cống Hiến Các, lấy tay giữa cống hiến điểm đổi thành một trăm bình "Nguyên Khí Hoàn", chợt, liền lại trở lại bản thân nơi, bắt đầu rồi dài đến hai tháng đích bế quan kiếp sống.

...

Mà ngay tại Diệp Khôn vừa mới bế quan là lúc, cách phục sự thành hơn mười dặm xa đích nơi nào đó ngọn núi phía trên, một gian trang hoàng xa hoa vô cùng đích đại điện bên trong.

Đuẩn Nhân Quân phe phái đích toàn bộ trung tâm đệ tử, cũng đã tới.

Chính là trong đó đích không khí, cũng là có vẻ áp lực vô cùng.

"Thì ra là thế... là Đuẩn Thiên Bình sao?" Dương Văn Tuyền ngồi ở thủ tọa, mặt sè xanh mét nói.

Cho tới hôm nay, bọn họ mới rõ ràng Tiền Hằng nhắm vào Diệp Khôn đích nguyên nhân thực sự.

"Hừ, nếu không tên kia tham công, đợi Diệp Khôn cánh chim không gió là lúc xuống tay, tiểu tử kia đã sớm chết!" Dương Văn Tuyền bên cạnh, một gã đầu bóng lưng nam tử cắn răng nói, này nam tử về mặt dữ tợn, làm cho người ta một loại hung tàn vô cùng đích cảm giác.

"Hiện tại nói này đó cũng chưa dùng." Một gã trên mặt méng che mặt sa đích nữ tử lắc đầu nói.

Đúng vậy đích, hơn nữa hiện tại xảy ra trước mắt chúng ta đích chỉ có một cái lộ." Dương Văn Tuyền thâm hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: "Nếu là thủ tịch xuất quan lúc sau biết được Tiền Hằng bị giết chúng ta đều không có làm, đẳng(chờ) đợi chúng ta đích sẽ là cái gì các người hắn là rõ ràng đi?"

Nghe vậy, ở đây hơn hai mươi danh tu sĩ nhất tề rung mình một cái.

"Nhưng hiện giờ Diệp Khôn bỏ qua sẽ không ly khai phục sư thành, chúng ta hiện tại động thủ trong lời nói..." méng che mặt sa đích nữ tử nhú mày nói.

"Thư Vũ nói đích đúng vậy."

Đúng lúc này, một gã cao gầy tu sĩ chậm rãi đi vào đại điện bên trong. Người này tu sĩ, rõ ràng là lúc trước cùng đi Tiền Hằng cùng đi đánh hủ Diệp Khôn chỗ ở lại đích chữ thiên số mười viện đích tu sĩ.

"Chung Thân, người như thế nào hiện tại mới đến." Nhìn đến người tới, Dương Văn Tuyền không khỏi lộ ra bất mãn chỉ sè.

"Chính là đi thăm dò nhất vài thứ, ngay tại vừa rồi, Diệp Khôn đi trước Cống Hiến Các đối một trăm bình Nguyên Khí Hoàn, theo sau tạt phần hồi tiểu viện bên trong, ta phái người tra xét hạ hấn đích tông môn cống hiến điểm, phải là ở hai ngàn đã ngoài, này đó cống hiến điểm cũng đủ hấn chống đỡ đến lớn thi đỗ. Cho nên hấn trước mắt cần bản không có đi làm tông môn nhiệm vụ đích ý tưởng, chúng ta muốn động tay chân cũng không có khả năng."

Cao gầy tu sĩ tiếc nuối địa thở dài nói.

"Xem ra lần này Thú Triều hấn kiểm lấy không ít tông môn cống hiến điểm"

Dương Văn Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhắc tới đến Thú Triều, hấn đã nghĩ đến bị Diệp Khôn cướp đi đích vậy chỉ Tử Quang Thủ, thù mới hận cũ thêm đứng lên, hấn lúc này hận không thể lập tức vọt tới Thiên Ứng Viện đem Diệp Khôn chém giết!

Thâm hút một hơi, Dương Văn Tuyền cuối cùng tỉnh táo lại, nhú mày nhìn cao gầy tu sĩ: "Như vậy, người thấy thế nào?"

"Tông môn thi học kỳ!" Cao gầy tu sĩ chậm rãi phun ra bốn chữ, chợt yín sâm cười: "Ta biết các người muốn nói lấy Diệp Khôn thực lực. Cho dù chúng ta có cái gì an bài cũng tuyệt đối không có khả năng quấy nhiễu đến hấn, nhưng các người hấn là rõ ràng, chúng ta đích thế lực, không chỉ có riêng cực hạn ở tại đệ tử bên trong, nếu để cho lần này tông môn thi học kỳ xuất hiện một ít ngoài ý muốn, đến lúc đó chúng ta tự nhiên có thể liên lạc hấn và chúng ta phe phái giao hảo đích trưởng lão, đến lúc đó..."

Theo cao gầy tu sĩ đem kế hoạch chậm rãi nói ra, ở đây toàn bộ tu sĩ đều lộ ra yín kiểm tra kiểm tra đích tươi cười. Phía trước vậy áp lực đích bầu không khí, tựa hồ cũng tùy theo biến mất.

...

Thiên Ứng Viện chữ thiên số mười trong viện.

"Hồn hèn ——"

"Hồn hèn ——"

Như gió tương bản đích tiếng hít thở vang vọng toàn bộ tu luyện tĩnh thất.

Ở tĩnh trong phòng ương, Diệp Khôn giống như một đầu dã thú bản nằm úp sấp phục trên mặt đất, miệng khép mở trong lúc đó, một cổ cổ nóng hầm hập đích bạch khí theo miệng hai bên bốc lên, làm cho hấn cặp kia giống như ung bản lợi hại đích ánh mắt méng thượng một tầng diêm dúa lẳng lơ đích khí tức.

Mà ngay tại hấn đích bên cạnh. Roi rụng gần trăm cái trống trơn đích cái chai, này đó trong bình đích Nguyên Khí Hoàn đều bị Diệp Khôn nuốt phục.

Hơn nữa phía trước dùng đích Nguyên Khí Hoàn, Diệp Khôn đã muốn ước chừng nuốt ăn xong gần một trăm bảy mươi bình Nguyên Khí Hoàn, thời gian dài đích dùng, tựa hồ cũng làm cho thân thể hấn đối Nguyên Khí Hoàn xuất hiện miễn dịch, hiện giờ Nguyên Khí Hoàn đích được hiệu càng ngày càng kém.

Nhưng, nhiều như vậy Nguyên Khí Hoàn ăn vào lúc sau, Diệp Khôn đích Ngự Thú Quyết. Cũng đạt tới một cái điểm tới hạn!

Một cổ cổ nỗ mạnh xing đích lực lượng, tự trong cơ thể truyền ra, Diệp Khôn toàn thân, bỗng nhiên tràn ngập nổi lên một cổ yêu thú bản đích dã xing khí tức!

"Rống!"

Cổ họng của hấn ở chỗ sâu trong, phát ra một tiếng mang theo thống khổ mà lại vui sướng đích gào thét. Tay chân chỗ chống đích địa chuyên, vào giờ khắc này bỗng nhiên phát ra "Hắt xì! Hắt xì!" Đích tiếng vang, từng đạo mạng nhện bản đích vết rạn chậm rãi hiện lên, Ngay sau đó, tu luyện tĩnh thất đích xác địa chuyên toàn bộ sụp đổ!

Oanh!

Bụi mù tràn ngập, tràn ngập toàn bộ tu luyện tĩnh thất.

Một tiếng thanh thúy đích tiếng bước chân, bỗng nhiên vang lên.

Diệp Khôn chậm rãi theo bụi mù giữa đi ra.

Hiện giờ, hấn ** đích trên thân tựa giống như sẵn sẵn báo bình thường, nhìn qua tinh tế, nhưng mỗi một khối cơ thể, mỗi một khối xương cốt đều tràn ngập nổ mạnh xing đích lực lượng, trên người lại tràn ngập đã xing đích khí tức, tựa bồng tình một đầu hình người yêu thú!

"Ngự Thú Quyết rốt cục đại thừa !"

Diệp Khôn mỉm cười, chính yu đi ra tu luyện tinh thất, nhưng vào lúc này, hấn bỗng nhiên cảm giác được tiềm tàng ở Thao Thiết Chi Vị giữa đích Thao Thiết máu huyết, bỗng nhiên trở nên xao động vô cùng, Ngay sau đó, số lũ máu huyết từ giữa trào ra, nhảy vào Diệp Khôn tứ chi trầm hải!

"Đây là..."

Diệp Khôn vẻ mặt biến đổi, vôi vàng khoanh chân ngồi xuống, thần thức bao phủ toàn thân, chỉ thấy vậy vài máu huyết bỗng nhiên chui vào máu của hấn dịch bên trong, theo này vài Thao Thiết máu huyết đích dung nhập, hấn cả người máu giống như là phải sôi trào lên .

Này tình huống, Diệp Khôn tuyệt đối không phải lần đầu tiên gặp được, tuy rằng trong cơ thể truyền ra một cỗ cỗ đau nhức, nhưng trên mặt hấn, cũng là lộ ra mừng như điên chỉ sè.

Không nghĩ tới cùng với Ngự Thú Quyết đạt tới Đại Thừa, hấn trong cơ thể cất dấu đích Thao Thiết huyết mạch, thế nhưng lần thứ hai cùng hấn Dung Hạp ! ! .

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 124: Thao Thiết Thôn Phệ

Bản Convert

Thiếu Dương Phong, ở vào Ngự Thú Sơn Mạch giữa đoạn thiên tả, sơn thế cao ngất, giống như một thanh lưỡi dao sắc bén thẳng sấp phía chân trời.

Ngừng phát triển phía trên, hàng năm mây mù lượn lờ, nhưng, đây cũng không phải là bình thường đích mây mù, mà là ngừng phát triển tụ Linh trận đích tác dụng dưới, nồng đậm linh khí lúc này hội tụ chỗ hình thành đích linh khí vụ Hải.

Này, đó là Ngự Thú Tông tam đại thủ tịch đệ tử đứng đầu nhất Duẩn Nhân Quân ở lại đích ngọn núi!

Sơn điên, quân tử nhai.

Gió lạnh gào thét.

Dương Văn Tuyền đứng ở một ngọn núi động phía trước, cúi đầu mà đứng.

Trước người của hấn, sơn động phía trên che một tầng xanh đậm màu đích sáng mờ, cũng là một loại không biết tên đích cảm chế nhất đây đúng là Duẩn Nhân Quân đích bế quan nơi.

Mặc dù đang ở bực này thật lâu, nhưng Dương Văn Tuyền trên mặt nhưng không có lộ ra chút không kiên nhẫn vẻ.

Thời gian trôi qua, ước chừng qua một canh giờ, sơn động trong vòng, lúc này mới truyền ra một cái trầm thấp hùng hậu đích thanh âm

"Tiền Hằng, bị giết ?"

Đúng vậy đích." Dương Văn Tuyền nghe không ra nói chuyện người đích hi giận, chỉ có thể cúi đầu thành thành thật thật nói.

"Vậy... Thật là có chút tiếc nuối ." Trầm thấp hùng hậu đích thanh âm lại vang lên, trong giọng nói mang theo nồng đậm đích hồ hững, giống như chết đích đều không phải là hấn trung thực chính là thủ hạ, mà là một con chó.

Dương Văn Tuyền khóe miệng rút đánh, tại đem sự tình từ đầu đến cuối chậm rãi nói ra.

Nghe xong Dương Văn Tuyền tự thuật, trong sơn động đích nhân hơi hơi trầm mặc, chợt mở miệng nói: "Cân tiểu lý sao... Nếu như vậy tựa không có biện pháp , bất quá hiện giờ ta đang ở tu luyện đích thời khắc máu chốt, các người hấn là có đối sách đi."

Đúng vậy."

Dương Văn Tuyền cúi đầu nói, đang muốn mở miệng đem như thế nào đối phó Diệp Khôn đích ý tưởng nói ra, vậy trăm thấp hùng hậu đích thanh âm liền vang lên:

"Không cần cái gì đều nhất nhất bẩm báo, ngươi đã nhóm có đối sách như vậy để lại thủ đi làm đi, bắt quá nhớ rõ một chút(1 điểm)."

Nói đến đây, thanh âm lược dừng lại đột, chợt, một cổ xơ xác tiêu điều ý đập vào mặt mà đến: "Hảo hảo đích tra tấn hần, làm cho hần hồi hận sinh ra trên thế giới này, cũng làm cho toàn bộ Ngự Thú Tông đích tu sĩ đều mở to hai mắt thấy rõ ràng, đặc tội ta Duẩn Nhân Quân chính là cái cái dạng gì đích kết cục!"

Đúng vậy!"

Dương Văn Tuyền lập tức trở về nói, chợt, thanh âm kia liền biến mất không thấy, bao trùm ở trên người đích vậy cổ như có như không đích uy áp cũng biến mất không thấy.

Lãnh gió thổi qua, Dương Văn Tuyền không khỏi rung mình một cái, này mới phát hiện mình phía sau lưng đã muốn bị lạnh run tằm thấp.

Diệp Khôn mở to mắt.

Mâu giữa thị huyết về chợt lóe lướt qua.

Hần cảm giác được thân thể của mình trong vòng, một cổ cổ nỗ mạnh tính đích lực lượng giống như phải trước người không khí toàn bộ xé rách!

Thao Thiết huyết mạch đích lần thứ hai Dung Hợp, cùng với Ngự Thú Quyết tu luyện tới Đại Thừa, làm cho hần hiện giờ đích lực lượng đã muốn đạt tới mười hai ngàn cân chỉ lớn phải biết rằng, bình thường không có tu luyện luyện thể công pháp đích Kim Đan tu sĩ, lực lượng cũng bất quá mười vạn cân.

Đương nhiên, Thao Thiết huyết mạch đích Dung Hợp, tuyệt đối không chỉ có như thế.

Diệp Khôn rõ ràng cảm giác được, hiện giờ hần nhất cử nhất động, đều bùng tình văng một đầu chân chính đích yêu thú, hiện giờ hần thi triển yêu thể đích thời điểm uy lực càng mạnh mà ngay cả Ngân Lang Khiếu Nguyệt bí quyết đều chiếm được nhất định đích tăng cường.

Hơn nữa theo Thao Thiết huyết mạch đích Dung Hợp, Diệp Khôn hiện giờ cũng đạt được hạng nhất cực kỳ độc đáo đích huyết mạch bí thuật, Thao Thiết thôn phệ.

Này bí thuật nếu là bình thường chỉ dùng, có thể trong thời gian ngắn nhất hấp thu đan dược giữa đích dược hiệu, tỷ như nếu là hiện tại Diệp Khôn bắt được một trăm bình Nguyên Khí Hoàn vận chuyển Thao Thiết thôn phệ, cơ hồ có thể ở trong vòng 3 ngày hoàn toàn hấp thu đây là bởi vì hần thật mảo thân lực lượng không thể gánh vác đại bộ phận dược hiệu đích nguyên nhân.

Mà nếu là chiến đấu bên trong, Diệp Khôn hoàn toàn có thể lợi dụng Thao Thiết thôn phệ ở trong khoảng thời gian ngắn bổ sung linh khí —— đây chính là chỉ có Nguyên Anh tu sĩ mới có thể làm được đích!

Bất quá này bí thuật cũng có có hạn chế, dựa theo Thao Thiết trong lời nói mà nói, Diệp Khôn hiện giờ đích thật mảo thân quá mức nhỏ yếu, mạnh mẽ thôn phệ chung quanh linh khí, sẽ làm kinh mạch của hần xuất hiện tổn hại, nói cách khác này bí thuật không thể giống Nguyên Anh tu sĩ như vậy liên tiếp thi triển.

Đương nhiên, nếu là Diệp Khôn đạt tới Kim Đan lúc sau, thể mảo bên trong kinh mạch cũng phải nhận được tiến thêm một bước tăng mạnh, này hạn chế cũng sẽ càng ngày càng nhỏ bé.

Nhưng cho dù như thế, này bí thuật đối Diệp Khôn thực lực cũng là thật lớn đích tăng mạnh!

Này đó, đúng là Thao Thiết huyết mạch mang đến thật là tốt chỗ!

Hai tháng đích thời gian giây lát lướt qua, Ngự Thú Tông ba năm một lần đích thi học kỳ, cũng tùy theo đã đến.

Nội môn đệ tử, xưa nay bị coi là tông môn đích trụ cột, một cái tông môn nội môn đệ tử đích tiềm lực, thường thường hội đại biểu cho một cái tông môn tương lai đích tiềm lực.

Cho nên Ngự Thú Tông đối này thi học kỳ cực kỳ coi trọng, thi học kỳ cũng đặt ở bên trong cánh cửa trọng địa —— giữa mảo ương ngọn núi cao nhất phía trên cử hành.

Ở giữa mảo ương ngọn núi cao nhất sườn núi chỗ, có một cái thật lớn vô cùng đích quảng mảo tràng, mà nơi này, đó là thi học kỳ đích tổ chức nơi.

Đó cũng là Diệp Khôn gia nhập Ngự Thú Tông lúc sau lần đầu tiên tới đến giữa mảo ương ngọn núi cao nhất.

Cùng mặt khác ngọn núi bất đồng chính là, giữa mảo ương ngọn núi cao nhất chính là Ngự Thú Tông đích đầu mối, quanh năm bị đại trận vòn quanh, tầm thường cũng chỉ có trưởng lão mới có thể băng vào lệnh bài ra vào nơi đây, ở này phía trên, càng là có thêm Địa Bảng bài danh một trăm tám mươi một vị đích chương môn Lôi Đình cùng ba vị ân sư mình lâu đích đại trưởng lão tọa trấn nơi đây, cho dù là Kim Đan tu sĩ tùy tiện xâm nhập, cũng chỉ có một cái từ lộ.

Đi ở đi thông giữa sườn núi đích trên đường, Diệp Khôn đích tâm tình, cũng nhin không được xao động đứng lên.

Mà chung quanh tu sĩ, cũng một đám vẻ mặt phức tạp, không ít người đích trong mắt chờ mong cùng sợ hãi đan vào.

Dù sao ba năm một lần đích thi học kỳ, trừ bỏ chọn lựa vĩ đại đệ tử trở thành trung tâm đệ tử ở ngoài, cũng là một khảo nghiệm, phạm là thi học kỳ phía trên biểu hiện kém đích tu sĩ, nếu không sẽ bị khấu trừ thù tông môn công hiến điểm, càng nghiêm trọng thậm chí sẽ bị đuổi ra tông môn đi trước một ít Ngự Thú Tông ma hạ đích sản nghiệp đảm nhiệm chức vị.

Này cơ bản tương đương vắng biến thành trục xuất !

Lạnh nhạt, có trừng phạt, còn có tương ứng đích thưởng cho, thi học kỳ trước mười tên đích tu sĩ đều có thể đủ đạt được nhất kiện ngũ phẩm linh khí thưởng cho, tiền tam danh, lại có thể đạt được ngũ phẩm công pháp đích thưởng cho.

Đệ nhất danh tu sĩ, càng có thể đạt được chương môn cấp ra đích thưởng cho

Đối với gì một gã Ngự Thú Tông tu sĩ mà nói, này đã muốn không chỉ có vắng thưởng cho , mà là vô thượng đích vinh quang!

Như thế dày đích thưởng cho, cũng thứ mao kích mỗi một danh Ngự Thú Tông đích tu sĩ đều đã vì thế hợp lại đem hết toàn lực, điều này cũng đã sớm thi học kỳ trên lôi đài thường thường giao tranh cực kỳ kịch liệt, thậm chí mỗi lần thi học kỳ, đều sẽ xuất hiện không ít chết.

Cũng đang bởi vậy, Ngự Thú Tông ba năm một lần đích thi học kỳ, nếu không hấp dẫn toàn bộ Ngự Thú Tông đích ánh mắt, thậm chí mà ngay cả mặt khác hai tông, cùng với Xích Viêm quận mặt khác tam thế lực lớn, đều đã phái người tiến đến đang xem cuộc chiến.

—— phương diện là bởi vì khách sáo, về phương diện khác, tắc là vì gần gũi hiểu biết Ngự Thú Tông niên kỉ số lượng ít một thế hệ thực lực.

Lúc Diệp Khôn bước trên sườn núi quảng mảo tràng, nơi này đã là người ta tấp nập, ở quảng mảo tràng chung quanh, tầng tầng đài cao sớm đã bị dựng tốt, đài cao đem quảng mảo tràng bao vây, làm cho cả quảng mảo tràng tựa như một tòa thật lớn đích gác đầu tràng.

Trên đài cao chia làm mấy khu vực, trong đó cuối cùng ngoại cùng hai bên đại bộ phận đích đài cao, đều là cùng Ngự Thú Tông ngoại môn đệ tử ngồi xuống, đối với bọn hắn mà nói, ba năm một lần đích thi học kỳ, cũng là một tốt lắm đích quan sát học tập đích cơ hội, dù sao đại bộ phận ngoại môn đệ tử đều là trúc cơ tu sĩ, chính là trên cơ bản đều là khí xoáy tụ kỳ tu sĩ, như vậy gần gũi nghiên cứu nội môn đệ tử chiến đấu, có thể lĩnh ngộ một phần, sau khi trở về đều được ích lợi vô cùng.

Mà ở dựa vào bên trong đích hai khối khu vực, tắc phân biệt vắng Ngự Thú Tông các đại trung tâm đệ tử cùng với Xích Viêm quận mặt khác các thế lực lớn tiến đến đang xem cuộc chiến đích khách quý đích ghế, hiện giờ các đại thủ tịch đệ tử tuy rằng còn chưa ngồi xuống, nhưng toàn bộ Xích Viêm quận bên trong một ít có uy tín danh dự đích thế lực phái tiến đến đang xem cuộc chiến đích khách quý lại cũng đã đã đến, thậm chí không ít tiểu thế lực vắng gia chủ hoặc là chương môn tự mình tiến đến.

Về phần đối diện mặt đích ghế, còn lại là Ngự Thú Tông cao tầng đích ghế, hiện giờ này đó ghế vẫn là trống rỗng đích, tất cả mọi người đang chờ đợi Ngự Thú Tông nhất chúng cao tầng đích đã đến.

"Thật là tấu xảo, Diệp sư đệ cũng là vừa xong sao?"

Đang lúc Diệp Khôn nhìn chung quanh quảng mảo tràng là lúc, phía sau một cái thanh âm quen thuộc bỗng nhiên vang lên, hắn thu hồi ánh mắt nhìn lại, đã thấy Vũ Hà cười dài địa đứng, bất quá lúc này phía sau hắn, trừ bỏ Lưu Tiền cùng Tiêu Lam hai người ở ngoài, còn đi theo năm sáu chục danh nội môn đệ tử, những người này hiển nhiên đều là hai gã thủ tịch đệ tử phe phái giữa đích tu sĩ, về mặt bên trong đều mang theo một tia kiêu căng.

Bất quá lúc những người này nhìn về phía Diệp Khôn là lúc, trong mắt kiêu căng cũng là biến mất không thấy, thủ nhi đại chi vắng thận trọng cùng cảnh giác.

Dù sao Diệp Khôn sinh từ đài đánh chết Tiền Hằng chuyện tình, chính là ở mấy vạn danh phục sư thành tu sĩ mí mắt dưới phát sinh, cho dù không tiến đến nghiên cứu đích tu sĩ, lúc sau đã ở đồng bạn trong miệng biết được sự tình toàn bộ trải qua, suy nghĩ không biết đều nan.

Cũng đang bởi vậy, lần này thi học kỳ bên trong, tất cả mọi người đem Diệp Khôn coi là kinh địch, thậm chí có một chút người hiểu chuyện công tác thống kê lúc sau phát hiện, lần này thi học kỳ toàn bộ tham gia người cuối cùng không muốn gặp phải đích tu sĩ bên trong, Diệp Khôn đứng hàng đứng đầu bảng.

"Vũ sư huynh." Diệp Khôn chấp tay, trong mắt hiện lên nhất mạt thất vọng.

"Như thế nào, Diệp sư đệ đang tìm nhân?" Vũ Hà cười hỏi.

"Không tòi, ta đang tìm Vương Nghị sư huynh." Diệp Khôn kiếm một chút, rồi mới lên tiếng.

"Vương Nghị?"

Vũ Hà trong mắt hiện lên nhất lau nhiên, hiển nhiên, hắn đã muốn điều tra quá Diệp Khôn, cũng rõ ràng Vương Nghị vắng toàn bộ Ngự Thú Tông bên trong, Diệp Khôn một người duy nhất vắng hữu.

Tuy nói Diệp Khôn đã muốn mình xác cự tuyệt Dạ Thiên đích mời chào, nhưng Vũ Hà rất rõ ràng, Dạ Thiên sư huynh vẫn chưa hết hy vọng, bức này đưa lên môn đích kiểm nhân tình cơ hội, hẳn khỏi sẽ bỏ qua.

"Đồng Hồ, ta nhớ rõ ngươi là lần này thi học kỳ phụ trách đăng ký đích nhân đi? Không biết vị kia Vương Nghị sư đệ có hay không đăng ký?" Vũ Hà quay đầu lại hướng tới một gã dung mạo có chút tuấn tú đích thiếu niên hỏi.

"Diệp sư đệ chỉ sợ phải thất vọng." Tên kia tuấn tú thiếu niên cười khổ một tiếng: "Dù sao lúc trước ta cùng hắn cũng là cùng giới nhập môn, hơn nữa ta ở gia nhập Dạ Thiên sư huynh đích phe phái lúc sau cũng muốn kéo hắn tiến vào phe phái, tuy rằng mặt sau quan hệ phai nhạt, nhưng đối hắn ấn tượng thâm hậu, mà lần này đăng ký, cũng không Vương sư huynh."

"Không có tới sao?" Nghe vậy, Diệp Khôn nhú nhú mày.

Nếu chính là bình thường sự tình tri hoãn, Vương Nghị tuyệt đối sẽ không bây giờ còn không trở lại Ngự Thú Tông, dù sao không tham gia thi học kỳ đích tu sĩ, nếu không sẽ bị khấu trừ không ít tông môn công hiến điểm, hơn nữa sẽ bị bản ghi chép có trong hồ sơ, liên tục hai lần vắng họp thi học kỳ, xử phạt lại nghiêm trọng đến trực tiếp trục xuất tông môn, Vương Nghị phải là thực gặp được cái gì phiên toái mới có thể như thế.

"Diệp sư đệ không cần lo lắng, Vương sư đệ tham gia thượng một lần tông môn thi học kỳ, lần này cho dù không có tới, cũng có thể không có việc gì, cùng lắm thì ba năm lúc sau lại tham gia là được." Vũ Hà cười khuyên nhủ.

Diệp Khôn không yên lòng địa gắt gắt đầu, mà nhưng vào lúc này, một trận rung trời đích tiếng trống, bỗng nhiên từ ngọn núi đỉnh truyền đến, nghe thế cái tiếng trống, ở đây tu sĩ đều bị về mặt rừng mình.

Thi học kỳ, sẽ bắt đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 125: Ta Tiếp Tục!

Bản Convert

Cổ tiếng vang lên, Ngay sau đó, thanh thúy đích tiếng chuông vang vọng cả tòa ngọn núi cao nhất.

Này cổ tiếng chuông tựa hồ mang theo một ít tình tâm Ngưng Thần đích công hiệu, ở trên quảng trường xôn xao đích đám người dần dần trở nên an tĩnh lại.

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy quảng trường sau lưng, đi thông ngọn núi cao nhất đỉnh đích thềm đá phía trên, hơn bốn mươi danh thân xanh đen màu trường bào đích trung tâm đệ tử ở Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà hai vị thủ tịch đệ tử đích dưới sự hướng dẫn của chậm rãi đi tới.

Nhìn đến này hơn bốn mươi nhân, Diệp Khôn trong lòng cười lạnh.

Phải biết rằng hắn gia nhập Ngự Thú Tông là lúc, trung tâm đệ tử ước chừng có năm mươi ba nhân, mà hiện giờ, trung tâm đệ tử chỉ còn lại có bốn mươi sáu danh!

Trừ bỏ bị bị giết chết đích Tiền Hằng ở ngoài, mặt khác sáu người, đều là ở phía trước liệt sát Từ Quang Thử thời điểm bị giết đích, hẳn theo Mạc Từ mà trong miệng biết được, bởi vì này sự tình, Dương Văn Tuyền hiện giờ ở Ngự Thú Tông bên trong đích tình cảnh cực kỳ xấu hổ, này theo lúc ấy Dương Văn Tuyền bởi vì phá hư sinh tử đài quy củ bị phạt khấu trừ một vạn tông môn công hiến điểm đích thời điểm lại không một cái trường lão thay hắn nói chuyện có thể đã nhìn ra.

Mà hiện giờ, Dẫn Nhân Quân như cũ đang bế quan bên trong, lần này thi học kỳ Dương Văn Tuyền nếu là còn muốn ngoan cái gì yêu thiếu thân, Diệp Khôn cũng không phải để ý bởi Dương Văn Tuyền hảo hảo vui đùa một chút!

Theo nhất chúng trung tâm đệ tử cùng hai vị thủ tịch đệ tử đích ngồi xuống, Ngự Thú Tông đích nhất chúng trường lão, đã ở bốn gã tu sĩ đích dưới sự hướng dẫn của đi lên đối diện mặt đích đài cao, cầm đầu này bốn gã tu sĩ giữa trong đó một người Diệp Khôn cũng là nhận thức, đúng là Chiến Hùng Phong trường lão Hùng Thiên Quân.

Kể từ đó, mặt khác ba gã tu sĩ đích thân phận cũng miêu tả sinh động —— Thiên Ứng Phong trường lão Ứng Thiên Vực, Hồ Khiếu Phong trường lão La Đồ, Bàn Xà Phong trường lão Ngã Viện.

Này bốn gã trường lão, ở Ngự Thú Tông bên trong, thường thường bị xưng là tứ phong trường lão, dù sao Ngự Thú Tông chương môn cùng ba vị đại trường lão hàng năm bế quan, đối tu luyện tâm vô không chuyên tâm, rất ít hội tham dự đến tông môn quản lý.

Mà tông môn trong vòng, chân chính phụ trách tông môn bên trong lớn nhỏ sự vụ người, đó là này tứ phong trường lão.

Có thể nói ở Ngự Thủ Tông bên trong, này bốn vị trưởng lão địa vị gần với chương môn cùng ba vị đại trưởng lão, nếu bàn về chức quyền, này bốn vị có thể nói là Ngự Thủ Tông đích phó chương môn.

Mà này tông môn thi học kỳ, cũng từ bốn người này chủ trì.

Cùng với gần hơn hai mươi danh Kim Đan trưởng lão đích ngồi xuống, toàn bộ trên quảng trường, cũng trở nên lặng yên không tiếng động, dù sao Kim Đan tu sĩ cho dù ở Xích Viêm quận trong vòng, cũng có thể xem như thượng tầng tồn tại, tầm thường khó gặp đích Kim Đan tu sĩ một cỗ nào địa xuất hiện, làm cho trên quảng trường đích nhất chúng nội môn đệ tử đều bội cảm áp lực, một đám cảm như hén.

Kế tiếp đó là truyền thống đích thi học kỳ nước chảy, tứ phong trưởng lão đầu tiên là tuyên đọc thi học kỳ phép tắc, Ngay sau đó đối nhất chúng nội môn đệ tử cổ gắng một phen, thật lâu sau lúc sau, các loại nghi thức chấm dứt, thi học kỳ cũng tùy theo chính thức bắt đầu.

Thi học kỳ ngày đầu tiên cũng không nhiều lắm đặc biệt dịch, tham gia thi học kỳ đích nội môn đệ tử tổng cộng cửu trăm ba mươi nhân, còn có hơn - ba mươi nhân hoặc là bởi vì các loại nguyên nhân vắng họp, những người này đều đã khấu trừ tương ứng đích tông môn công hiến điểm, mà dự thi đích đệ tử, tác phân biệt lĩnh đều tự dạy số bài, đi lên lôi đài hai hai tiến hành tỷ thí.

Dựa theo nước chảy, ngày đầu tiên liền yếu quyết ra trước một trăm danh, cho nên trận đấu phép tắc cũng cực kỳ tàn khốc, hạn định nhất chén trà nhỏ thời gian phân ra thắng bại, cũng may Ngự Thủ Tông bên trong đại bộ phận tu sĩ đều tu luyện chính là nghị thủ chiến kỹ, thường thường đều là gần người vật lộn từng quyền đến thịt, phân ra thắng bại đích tốc độ cực nhanh.

Mà lần này tông môn thi học kỳ, cuối cùng chịu chú ý người, không thể nghi ngờ chính là Diệp Khôn.

Mặc kệ vãng gia nhập tông môn không đến một năm tự theo khí xoáy tụ kỳ tấn cấp Khí Phách Kỳ đỉnh, hay là đang sinh tử trên đài chiến thắng Tiền Hạng, Diệp Khôn làm cho người ta mang đến nhiều lắm đích kinh hi, thậm chí mà ngay cả rất nhiều Ngự Thủ Tông ngoại đích tu sĩ, đang nhìn đến Diệp Khôn lên đài lúc sau, trên nét mặt đều nhiều hơn ra nhất mật thận trọng.

Nhưng ngay tại Diệp Khôn nhìn đến bản thân đích người thứ nhất đối thủ đích thời điểm, cũng là đoán được cái gì.

Hắn rất đứng mặt, đứng một gã dung mạo có chút tuấn tú đích thiếu niên, lúc nhìn đến đối thủ vãng Diệp Khôn đích thời điểm, không khỏi khổ cười ra tiếng: "Diệp sư đệ, mong rằng thủ hạ lưu tình."

Thiếu niên này, rõ ràng là phía trước đi theo Vũ Hà phía sau đích đồng hồ!

"Dương Văn Tuyền, hay là ngươi đánh đập là như vậy chủ ý?"

Diệp Khôn trong lòng cười lạnh, vẻ mặt cũng là không có gì biến hóa, cùng với trọng tài ra lệnh một tiếng, hắn một cái bước xa liền lên đến Đồng Hồ đích thân hoang

Đồng Hồ tuy rằng sớm đoán được Diệp Khôn thực lực thể nhưng, nhưng là bị nhanh như vậy đích tốc độ hoảng sợ, cả người pháp lực bạo phát mà ra, đang muốn thi triển chiến kỹ, nhưng, nhưng vào lúc này, Diệp Khôn bỗng nhiên vờn tay, một chương đặt tại Đồng Hồ giao nhau ở ngực đích trên cánh tay, chợt hơi hơi dùng sức!

"Oanh!"

Đồng Hồ chỉ cảm thấy trên cánh tay một cỗ khoảng cách truyền đến, cùng lúc đó, hắn chung quanh cảnh vật mạnh biến hóa, đợi phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện mình đã muốn đứng ở lôi đài ở ngoài!

Lôi chung quanh đài, một ít đều không phải là này luân tỷ thí, tiến đến đang xem cuộc chiến đích tu sĩ một đám há to miệng ba, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn này hết thảy.

Vừa mới... Xảy ra chuyện gì?

Mà ngay cả lôi đài bên cạnh, vậy đang muốn đi xuống lôi đài đích trọng tài đều ngây dại, ước chừng qua nửa ngày, lúc này mới lắp bắp nói: "Người thắng trận, Diệp Khôn!"

"Oanh!"

Quảng trường chung quanh, này ngoại môn đệ tử lại ngây dại, một số người thậm chí tầm mắt cũng còn không chuyển lại đây, tự phát hiện trận này tỷ thí đã muốn đã xong!

"Của ta ông trời, vừa mới rồi cuộc xảy ra chuyện gì?!"

"Giống như Diệp Khôn vừa mới tự đẩy Đồng Hồ một chút..."

"Này Đồng Hồ giống như Dạ Thiên phe phái đích đi, không phải là đánh giả tái đi?"

"Ta xem không giống, ngươi xem, vậy Đồng Hồ còn đứng ở vậy đâu, giống như thực chịu đá kích."

Lấy này đó ngoại môn đệ tử đích ánh mắt, tự nhiên nhìn không ra cái gì, nhưng trung ương trên đài cao này trường lão cùng trung tâm đệ tử, cũng là nhìn xem cực kỳ rõ ràng.

"Không tồi."

Đài cao chính vị trí trung ương, tứ phong trường lão cùng Dạ Thiên, Mạc Tử mà hai gã thủ tịch đệ tử tụ cùng một chỗ, lúc nhìn đến Diệp Khôn sau khi thắng lợi, Hùng Thiên Quân không khỏi lộ ra một tia vừa lòng tươi cười, khen ngợi nói: "Tiểu tử này không biết tu luyện đích là cái gì công pháp, bất quá hẳn là đã muốn tu luyện tới Đại Thừa, bằng không, cũng sẽ không có kinh khủng như thế đích lực lượng."

Hồ Khiếu Phong trường lão la đồ gật gật đầu, đồng dạng khen ngợi nói "Trách không được hẳn có thể chiến thắng Tiền Hằng, chính có thể nói vãng đốc hết sức phá vạn pháp."

Nghe nói như thế, Hùng Thiên Quân cười đến càng vui vẻ, Diệp Khôn tốt xấu là hẳn dẫn vào tông môn đích, hiện giờ Diệp Khôn biểu hiện đặc cường thế, hẳn cũng cảm thấy trên mặt có quang.

Mà tương đối ở tại tứ phong trường lão một hoàn toàn không đếm xỉa đến đích bộ dáng, Mạc Tử mà cùng Dạ Thiên thần sắc lại là có chút ngưng trọng.

Hơn nữa Dạ Thiên, Đồng Hồ khả là của hẳn phe phái đích, hiện giờ mới vừa tấn cấp khí hải kỳ, hiện giờ vòng thứ nhất tự gặp gỡ Diệp Khôn.

"Tiếp theo nhìn xem đi."

Mạc Tử mà trong trẻo nhưng lạnh lùng đích thanh âm, ghé vào lỗ tai hẳn vang lên, Dạ Thiên thâm hít một hơi thật sâu, gật gật đầu.

Thi học kỳ vòng thứ nhất vẫn còn tiếp tục, rất nhanh, vòng thứ nhất lời đài tái cũng tùy theo chấm dứt, nghỉ ngơi sau một nén nhang, đợt thứ hai lời đài tái tùy theo bắt đầu, mà lúc Diệp Khôn đi lên lời đài lúc sau, trên mặt cũng là lộ ra nhất mặt tươi cười lạnh.

Hắn rất đúng mặt, Luru Kham về mặt bất đắc dĩ, muốn nói lại thôi.

"Đã muốn thực rõ ràng." Diệp Khôn nhẹ giọng nói.

"Uh..."

Luru Kham tươi cười tốt hơn chưa sót, bất quá cũng may hẳn còn có cơ hội.

Dựa theo lời đài tái đích phép tắc, vòng thứ nhất trận đấu lúc sau còn lại đích bốn trăm sáu mươi lăm danh tu sĩ bên trong, trừ bỏ một gã tu sĩ luân khoảng không ở ngoài, thất bại đích hai trăm ba mươi hai danh tu sĩ đem cùng tiếp theo luân thất bại đích hoàn toàn mười sáu danh tu sĩ tạo thành một cái bại người tổ, mà bại người tổ ở trải qua tàn khốc đích đào thải lúc sau, đem quyết ra tám mươi ba danh tu sĩ, cùng thắng lợi đích hoàn toàn mười bảy danh tu sĩ đang tiến vào thứ bốn luân, quyết ra cuối cùng đích một trăm danh ngách.

Mà lấy Luru Kham đích thực lực, nói vậy có thể theo bại người tổ một lần nữa sát trở về, bất quá đợt thứ hai tự gặp gỡ Luru Kham, Diệp Khôn đã muốn đoán được Dương Văn Tuyên dám người đích kế hoạch.

"Bọn họ hay là thực nghĩ đến Dạ Thiên sư huynh cùng Mạc Tử mà sư tỷ hội trợ mắt địa nhìn?" Diệp Khôn cười lạnh một tiếng nói.

"Nếu là Diệp sư đệ gặp gỡ bọn họ, cũng nhưng đừng thủ hạ lưu tình!" Luru Kham trong mắt tức giận bắt đầu khởi động, nghiêng răng nghiêng lợi nói, chợt, hẳn thâm hít một hơi thật sâu: "Đến đây đi, làm cho ta lĩnh giáo một chút Diệp huynh đích thực lực!"

Diệp Khôn khẽ gật đầu, chợt, một cái bước xa bước ra.

Luru Kham trong mắt ánh sao chợt lóe, vừa mới Diệp Khôn cùng Đồng Hồ đích chiến đấu hẳn chính là xem ở trong mắt, đối mặt Diệp Khôn một kích kia, hẳn dưới chân "Oạch" một tiếng, thế nhưng bình tĩnh thái du bình thường về phía sau đi vòng quanh.

《Bích Gian Xà Ảnh》, chuẩn ngũ phẩm chiến kỹ, này chiến kỹ tổ lấy linh hoạt quỷ biện mà nổi tiếng!

Mà Luru Kham đối này chiến kỹ lại tu luyện tỉ mỉ, đạt tới Thủ Ý, hiện giờ thi triển một chiêu này xà ảnh bước khi, cả người tự giống như một cái đại xà bình thường, hơn nữa hẳn đó cũng không phải chỉ cần đích lui về phía sau, ở lui ra phía sau đích đồng thời, hai tay của hẳn giống như linh xà bàn lắc lư, tự giống như học xà tin đích đầu rắn, tùy thời đều có thể quay giáo một kích.

Một chiêu này, tấn đặc vách tường đang lúc xà ảnh chiến kỹ đích tinh túy, trên đài cao chú ý này khối lời đài đích tu sĩ thấy như vậy một màn đều ở trong lòng trầm trồ khen ngợi!

Thân là khí đan kỳ tu sĩ, Luru Kham cũng có hẳn đích kiêu ngạo, tuy nói hẳn ở nghiên cứu Diệp Khôn cùng Tiền Hằng đích sinh tử đấu lúc sau tự nhận không phải Diệp Khôn đối thủ, nhưng, hẳn tuyệt đối không nghĩ vô cùng đơn giản đã bị đào thải!

Nhưng, ngay tại Luru Kham nghĩ đến bằng vào một chiêu này xà ảnh bước tránh thoát Diệp Khôn thứ nhất bộ thế công đích gào thét, bỗng nhiên, hẳn đích bên tai vang lên một tiếng trầm thấp đích Lang Khiếu.

Này Lang Khiếu cũng không vang dội, đều không phải là trong miệng bất chước, mà là cơ thể cùng không khí va chạm, hình thành đích cùng loại Lang Khiếu đích gào thét!

Lưu Kham hoảng sợ quay đầu đi, chỉ thấy hắc phía bên phải vài bước xa, Diệp Khôn sải bước tới gần, tư thái bá đạo, giống như tuần tra lãnh địa đích Lang Vương!

"Gặp!"

Lưu Kham về mặt biến đổi lớn, cũng bất chấp sức thể, hai tay mạnh tìm hiểu.

"Bách Xà ảnh!"

Pháp lực bạo phát, huyền hóa ra trăm ngàn bóng dáng bàn đích con rắn nhỏ, hướng tới Diệp Khôn cắn xé mà đi.

Đối mặt này thanh thế làm cho người ta sợ hãi đích thể công, Diệp Khôn khoe miệng hơi hơi giờ lên, chột, tay phải nắm ngón tay giống như chuông, trong người trước nhất hoa!

Ngân Lang trào!

Không khí, vào giờ khắc này giống như đều bị Diệp Khôn một trào này xé mở, liên quan vậy đầy trời xà ảnh, trực tiếp bị một trào này tổn hại, một cổ kinh người Thú Thế phóng lên cao, quảng trường chung quanh xem trên chiến đài đích tu sĩ giống như cũng nghe được một tiếng thẳng hướng phía chân trời đích ngân nga lang ngâm!

"Ngao ngô!"

Mọi người đích trong lòng đều là chấn động, này tiến đến đang xem cuộc chiến đích khách quý một đám trọn mắt há hốc mồm!

Bực này kinh người đích Thú Thế, thế nhưng ra hiện tại một cái không đến hai mươi tuổi đích thiếu niên trên người, này đại biểu cho cái gì!

Mà trên lôi đài, Lưu Kham lại trực tiếp bị này Thú Thế uy hiếp, đội đã tỉnh hồn lại, phát hiện Diệp Khôn bàn tay cũng là đứng ở hắc hai má trước một trọng khoảng cách, chỉ cần duỗi ra thủ, có thể đưa hắc bị thương nặng!

"Ta thua."

Lưu Kham chưa sót cười, tuy rằng trên người hắc cũng có ngũ phẩm linh khí, hơn nữa còn là phòng ngự linh khí, cho dù Diệp Khôn nhất trào xuống dưới, cũng nhiều lắm bị phòng ngự linh khí hộ chứa hiệu quả ngăn cản, nhưng hắc vốn là không chuẩn bị cùng Diệp Khôn liều mạng, này đó con bài chưa lật, tự nhiên phải lưu trữ ở bại người tổ đích chiến đấu.

Cùng với Lưu Kham đích nhận thua, cùng với trọng tài đích tuyên bố, chung quanh xem trên chiến đài, mạnh vang lên sơn hô sóng thần bàn đích hoan hô tiếng động.

Diệp Khôn nhìn chung quanh chung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng ở xem trên chiến đài đích Dương Văn Tuyền trên người.

Nhìn Dương Văn Tuyền chung quanh vậy một đám sắc mặt ngưng trọng đích trung tâm đệ tử, Diệp Khôn nhếch miệng cười.

Còn có cái gì ám chiêu, toàn bộ đều sử xuất hiện đi!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 126: Phong Vũ Dục Lai

Bản Convert

Quảng mào tràng đối diện mặt đang xem cuộc chiến trên đài, nhất chúng trưởng lão nhìn đến Diệp Khôn thế nhưng nhất chiêu tự đánh bại Lưu Kham, một đám về mặt khê biến.

"Như thế Thú Thế, lão phu vẫn sở vị văn." Ứng Thiên Vực hít lại thu hút con người, trong mắt lóe ra nóng cháy về.

Cũng khó trách hắc hội này phúc về mặt, Diệp Khôn đích Thú Thế, đã sớm siêu việt Thú Thế đích phạm trù, chính là yêu thế, hơn nữa còn là truyền thừa từ viễn cổ, nhất chính tông đích yêu thú chi thế, cũng chỉ có Thao Thiết như vậy đích viễn cổ lớn yêu, mới có thể làm cho người ta loại tu hành thành này yêu thế.

"Không chỉ có như thế, hắc địch chiến kỹ cực kỳ độc đáo, ngược lại có điểm chuẩn tam phẩm chiến kỹ Tàn Lang Khiếu Nguyệt Quyết đích bóng dáng, nhưng thay đổi đích có chút hoàn toàn thay đổi, không biết cái tạo này chiến kỹ đích rốt cuộc là người nào." Ở Ứng Thiên Vực đích bên cạnh, Bàn Xà Phong trưởng lão Ngã Viện gật gù đầu nói.

Tại đây tứ phong trưởng lão bên trong Ngã Viện cũng là trẻ tuổi nhất đích, một đầu bởi vì tu luyện đặc thù bí tịch hình thành đích màu xanh nhạt đích tóc dài phá lệ chói mắt, trên mặt của nàng che một tầng cái khăn che mặt, làm cho người ta thấy không rõ dung mạo, nhưng đôi lại như nước bình thường tràn ngập mị ý.

"Ha ha ha ha, thế nào, lão phu lần này đi trước nam bộ hai mươi quốc, ngược lại mang tới một người tốt lắm đi." Hùng Thiên Quân cười to nói, trung khí mười phần đích tiếng cười vang vọng toàn bộ đài cao.

"Lúc trước không biết là ai chết đều không muốn đi." La Đồ nhìn Hùng Thiên Quân về mặt đặc sắc đích bộ dáng, nhìn không được nói châm chọc nói.

Tùy theo Hùng Thiên Quân sắc mặt không thay đổi, tùy tiện nói: "Mặc kệ thế nào, hắc đều vâng lão phu mang đến đích."

"Tốt lắm, xem ra không lâu lúc sau, ta Ngự Thú Tông lại sẽ có một danh tu sĩ đi lên nhân bang." Ứng Thiên Vực cười tổng kết nói.

Mà tương đối ở tại tứ phong trưởng lão thường thức đích ánh mắt, trên đài cao các trưởng lão khác lại tiên có lộ ra vui mừng tươi cười, một đám về mặt quý địa nhìn Diệp Khôn, trong đó lại có không ít người liếc về phía cách đó không xa đích Dương Văn Tuyền.

"Người cũng cũng chỉ có thể hiện tại đặc ý một chút."

Dương Văn Tuyền ánh mắt băng lãnh nhìn Diệp Khôn, nhất là đang nhìn đến Diệp Khôn đối hắc nhếch miệng cười đích thời điểm, trong mắt hàn mang phụt ra.

"Dương huynh, bình tĩnh, đợi ngày mai, hắc tự cười không nổi." Dương Văn Tuyền bên cạnh, chung thân khóe miệng giờ lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị đích tươi cười.

"Chỉ là như thế này làm, lần này chúng ta phe phái tổn thất chỉ sợ hội cực kỳ thảm trọng." Trong đám người, Thụ Vũ nhìn không được khê thờ dài một tiếng.

"Điểm ấy tổn thất vâng đáng giá đích."

Dương Văn Tuyền thâm hút một hơi, nói: "Ta không phải không thừa nhận này Diệp Khôn tiềm lực có chút đáng sợ, giả lấy thời gian, chỉ sợ ngay cả ta cũng không phải đối thủ, bức này đáng sợ thiên phú nếu trở thành địch nhân, nhất định phải đưa hắc bóp chết ở nơi bên trong!"

...

Diệp Khôn tự nhiên không biết Dương Văn Tuyền rốt cuộc đánh đập là cái gì chủ ý, bất quá với hắc mà nói, thi học kỳ dù sao hay là muốn tiếp tục, ở chiến thắng Lưu Kham lúc sau, Diệp Khôn kế tiếp lại gặp hai gã đối thủ, giai Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà phe phái giữa đích tu sĩ, Diệp Khôn chú ý tới trên đài cao Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà hai người đích sắc mặt cũng là dần dần trở nên âm trầm.

Bất quá Diệp Khôn lại không có...chút nào phóng thủy ý, ngay cả chiến ngay cả tiếp, ở thi học kỳ ngày đầu tiên giữa thoải mái tứ thắng liên tiếp, thẳng cấp trước một trăm danh.

"Diệp sư đệ."

Lúc Diệp Khôn đi xuống lôi đài, nghênh diện chỉ thấy đến Vũ Hà về mặt âm trầm đích đã đi tới, mà phía sau hắc, còn lại là đi theo theo bại người tổ một đường sát nhập một trăm danh đích Lưu Kham.

"Đa tạ Diệp sư đệ thủ hạ lưu tình, vừa mới hai vị thủ tịch phái người truyền lời, nói hôm nay mạo sự tình không trách Diệp sư đệ." Vũ Hà cười khổ nói.

Diệp Khôn gật gù đầu, tuy nói Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà nói như thế, nhưng hai người phe phái bên trong mặt khác tu sĩ muốn nói không có khúc mắc vâng không có khả năng đích, như là Lưu Kham có thể sát nhập một trăm danh coi như tốt lắm, trong đó một gã Dạ Thiên phe phái đích khí đan kỳ tu sĩ thế nhưng dừng lại trước một trăm, tuôn ra thi học kỳ ngày đầu tiên lớn nhất đích ít lưu ý!

Bất quá việc này, cũng hắc hắc là quan tâm đích, cùng Vũ Hà đơn giản hàn huyên vài câu, Diệp Khôn liền tùy mọi người đi trước ngọn núi cao nhất chân núi đích sân nghị nghị, chậm đợi ngày thứ hai thi học kỳ đích bắt đầu.

Tối đen đích tĩnh thất bên trong, Diệp Khôn khoan chân tĩnh tọa, lẳng lặng suy tư về Dương Văn Tuyền đẳng(chờ) Dẫn Nhân Quân phe phái đích nhân hội như thế nào đối phó hắc.

Hắc cũng không khờ dại nghĩ đến Dương Văn Tuyền đám người ở ngoài sáng ngày còn có thể làm như thế.

Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà hai vị thủ tịch đệ tử ngày mai chắc chắn có điều trả thù, từ hôm nay Lưu Kham trên lôi đài câu nói kia đến xem, ngày mai hắc thực có thể hội trở thành hai vị thủ tịch đệ tử trả thù đích quân cờ, chính là Dương Văn Tuyền hội không rõ ràng lắm điểm này sao?

Vẫn là nói, đây mới là bọn họ mục đích thực sự?

Dần dần địa, Diệp Khôn cảm giác mình bắt được cái gì, trong mắt nhất đạo tinh mang chột lóe lướt qua.

...

Ngày thứ hai, ngày mới đại lượng, sườn núi quảng mảo tràng thượng đã là tiếng người ồn ào.

Cùng ngày đầu tiên nói vậy, ngày thứ hai đích thi học kỳ không thể nghi ngờ càng thêm phần kịch, cửu trăm tên đệ tử đảo thái tám trăm nhiều người, cuối cùng còn lại đích một trăm nhân, có thể nói vãng nội môn đệ tử giữa tình nhuệ đích tình nhuệ.

Tiếng hoan hô, tiếng kinh hô, thẳng hướng tận trời, giống như toàn bộ giữa mảo ương ngọn núi cao nhất đều lâm vào chấn động.

Quảng mảo tràng trong vòng, không khí cũng nóng nảy tới cực điểm, vòng thứ năm đích trận chung kết lại tàn khốc, một trăm danh tu sĩ chia làm mười tổ, mỗi tổ mười người, chỉ có ở một tổ giữa đạt được thứ nhất, mới có tư cách trở thành trước mười đích đệ tử.

Chỉ kém một vòng, có thể trở thành trung tâm đệ tử, gì một người, cũng không suy nghĩ buông tha cho.

Mà hiện giờ, mọi ánh mắt, đều ngấm nhìn ở tại đệ thập tổ trên lôi đài.

Mười tên tu sĩ, đứng ở lôi đài, nhìn đến mười người này, toàn bộ quảng mảo tràng nhất thời vang lên kinh thiên tiếng động lớn xôn xao tiếng động!

"Từ vong chỉ tổ a!"

"Ông trời, sáu gã khí đan kỳ tu sĩ tạo thành đích tiểu tổ, còn có cái Diệp Khôn..."

"Hơn nữa chín người này, giống như đều là Duẫn Nhân Quân phe phái đích thành viên đi."

"Dương Văn Tuyền bọn họ điên rồi?"

Một tiếng thanh kinh hô truyền vào Diệp Khôn trong tai, nhưng Diệp Khôn vẻ mặt cũng là cực kỳ bình tĩnh, nếu là tỉ mỉ quan sát, có thể theo khóe miệng hần nhìn đến một tia như có như không đích ý cười.

"Quả thế!"

Diệp Khôn ánh mắt đảo qua chung quanh chín người, này đó tu sĩ một đám ánh mắt hung ác địa theo dõi hần, giống như hận không thể đưa hần ăn.

Những người này đích trong mắt, trừ bỏ một chút sợ hãi ở ngoài, càng nhiều đích vẫn là kiên quyết!

Diệp Khôn thu hồi ánh mắt, không hề nhìn giống nhau tổ chín tên tu sĩ, mà là nhìn về phía cách đó không xa trên đài cao vậy một đám Duẫn Nhân Quân phe phái đích trung tâm đệ tử.

Đúng vậy thành vãng bại, lúc này vừa mới !" Dương Văn Tuyền hít lại thu hút con ngươi, lạnh lùng nói.

"Yên tâm, ta đều liên lạc tốt lắm, đến lúc đó, cùng chúng ta quan hệ tốt trường lão hội đang làm khó dễ!" Dương Văn Tuyền bên cạnh, chung thân lạnh lùng nói.

Khẽ gật đầu, Dương Văn Tuyền nhìn về phía Diệp Khôn đích ánh mắt, tốt hơn băng lãnh.

"Thi học kỳ vòng thứ năm, hiện tại bắt đầu!"

Cùng với Ứng Thiên Vực ra lệnh một tiếng, vòng thứ năm thi học kỳ, chính thức bắt đầu!

"Oanh!"

Số mười trên lôi đài, cuồng bạo đích linh khí bốn phía mở ra, chột hai đạo thân ảnh lần lượt thay đổi cùng một chỗ, quyền chưởng này ra, rất nhanh, nhất đạo thân ảnh chặt vật bay ngược mà ra, trực tiếp bay ra lôi đài ở ngoài, thật mạnh ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi trực tiếp hôn mê đi.

"Số mười lôi đài trận đầu, Diệp Khôn đối Phương Quỳnh, Diệp Khôn thắng!"

Cùng với trọng tài một tiếng tuyên bố, chung quanh trên đài cao đang xem cuộc chiến người nhìn không được tập thể phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Vốn Diệp Khôn cùng Duẫn Nhân Quân phe phái an bài ở tại một tổ, một ít đầu linh hoạt nhân cũng đã nghĩ vậy có thể Dạ Thiên cùng Mạc Tử mà hai vị thủ tịch đệ tử đích trả thù, mà Duẫn Nhân Quân phe phái tu sĩ phải làm sẽ không cùng Diệp Khôn cứng đối cứng.

Nhưng trận đầu trận đầu, tự thật to ra ngoài mọi người đích đoán trước, trọng tài mới vừa nhất tuyên bố, Phương Quỳnh tự giống như nhìn thấy sát thủ cha nhân bình thường nhắm phía Diệp Khôn, liều chết run rẩy đích mười mấy hiệp, cuối cùng lại mạo hiểm bị Diệp Khôn bị thương nặng đích nguy hiểm lấy thương đổi thương, trận này lôi đài chiến đích thâm thiết trình độ, vượt qua mọi người đích đoán trước.

Trên đài cao, Mạc Tử mà cùng Dạ Thiên thấy như vậy một màn, không chút nào không có lộ ra tươi cười, ngược lại vâng ngưng trọng liếc nhau.

Đuẩn Nhân Quân phe phái, rốt cuộc ở làm cái gì?

"Đương sư huynh..." Thụ Vũ nhìn đến Phương Quỳnh bị đánh đắc trọng thương hôn mê, không đành lòng địa quay đầu đi.

"Tiếp tục!" Dương Văn Tuyền sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Trận đầu trận đấu chấm dứt, trước năm phần ra, Ngay sau đó, Diệp Khôn đã bị phân ở tại ba người tiểu tổ, hai hai quyết đấu, tam cục hai người thắng thắng cấp trận chung kết.

Lúc này đây, Diệp Khôn chỗ,nơi đích ba người tiểu tổ, rõ ràng là hai gã Đuẩn Nhân Quân phe phái đích khí đàn kỳ tu sĩ.

"Diệp Khôn thắng lợi!"

"Diệp Khôn thắng!"

Hai tràng trận đấu rất nhanh tựu đã xong, giống nhau tổ đích hai gã tu sĩ như nhau chỉ não trước đích Phương Quỳnh, đối mặt Diệp Khôn là lúc ít muốn chết đích công kích, Diệp Khôn dần dần địa cũng đánh ra con tức, cuối cùng một hồi, lại một quyền trực tiếp đem tên kia tu sĩ đích tay phải đánh thành tàn phế!

Lúc này, toàn bộ quảng mảo tràng ngược lại vâng dần dần trở nên yên tĩnh trở lại, mọi người, đều nhìn về phía về mặt bình tĩnh đích Dương Văn Tuyền, toàn bộ quảng mảo tràng tràn ngập một loại mưa gió nổi lên đích áp lực.

"Số mười lăm đài danh ngạch cuối cùng chiến, Diệp Khôn đối chiến Phong Thiệu."

Phụ trách số mười lăm đài đích trọng tài do dự thật lâu sau, lúc này mới lớn tiếng nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy hai đạo thân ảnh nhảy sải bước lên đài, hai người, đều không có chút gì do dự.

Diệp Khôn hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhìn về phía đối diện tên kia tu sĩ.

Dáng người thấp bé, tướng mạo bình thường, là một nhìn qua cực không chớp mắt đích trung niên nam tử, bất quá đối người này, Diệp Khôn không chút nào không có gì coi khinh ý.

Phong Thiệu, này nguyên bản chính là một gã cùng Diệp Khôn giống nhau không có gia nhập gì phe phái đích tu sĩ, ở Diệp Khôn phía trước, nguyên bản tất cả mọi người xem trọng hắn có thể lần này thi học kỳ giữa tập trung rừng phân đông phe phái thành viên, tấn cấp trung tâm đệ tử.

Nhưng hiện giờ, Phong Thiệu cũng đã gia nhập Đuẩn Nhân Quân đích phe phái, phía trước lại đi theo ở Dương Văn Tuyền phía sau bên ngoài thân mảo phân.

"Ta không rõ, như vậy đáng giá sao?" Diệp Khôn thân nhiên hỏi.

Phong thiệu nghe vậy cười lạnh: "Hãy bớt sàm ngôn đi, đã bại ngươi đã làm cho!"

Nói xong, hắn bạo rống một tiếng, hồn hồn đích pháp lực bạo phát mà ra.

Có thể bằng vào tự thân từng bước đi đến vị trí này, Phong Thiệu đích thực lực không thể nghi ngờ, cho nên này cỗ pháp lực vận khởi lúc sau, cả người pháp lực giống như sóng lớn phát đá ngầm, phát ra âm vang long đích nổ!

"Hỗ Khiếu Kích!"

Một đoàn đoàn pháp lực ở phong thiệu hai đám hội tụ thành một cái đầu hổ, ngửa mặt lên trời rít gào, cuộn cuộn âm ba giống như có thực chất khuếch tán mở ra.

Hỗ Khiếu Kích, ngũ phẩm chiến kỹ, tổ lấy lực sát thương trừ danh, âm ba công kích lại giết người ở tại vô hình, thật mảo thân cường hãn nữa cũng vô pháp ngăn cản.

Suy nghĩ bằng vào này đánh bại ta sao?

Diệp Khôn cười lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt, khủng bố đích lực lượng trực tiếp đem hai tay đang lúc đích không khí nắm bạo, cùng lúc đó, hắn một cước bước ra!

"Oanh!"

Khủng bố đích lực lượng tác dụng trên mặt đất, toàn bộ lôi đài, thậm chí vâng quảng mảo tràng đều lâm vào run lên, đồng dạng vâng một cỗ vô hình dao động theo Diệp Khôn dưới chân khuếch tán mở ra, trên không trung cùng vậy âm ba va chạm, phát ra thanh thanh bạo vang!

Nhìn đến Diệp Khôn khinh miếu đậm tả - nhẹ nhàng băng quơ đem bản thân nhất chiêu phá vỡ, Phong Thiệu đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, chột, trong mắt của hắn hiện lên nhất mặt kiên quyết, thế nhưng liễu lĩnh hướng tới Diệp Khôn vọt qua đi!

"Cùng chết đi!"

Phong Thiệu mang trên mặt cuồng nhiệt mà điên cuồng đích tui cười, dùng chỉ có Diệp Khôn mới có thể nghe được đích thanh âm lâm bẩm nói.

Nghe nói như thế, Diệp Khôn đích về mặt rốt cục thay đổi.

Mà trên đài cao, Dương Văn Tuyên đích trên mặt, cũng lộ ra một tia dữ tợn đích tui cười.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 127: Làm Khó Dễ!

Bản Convert

Phong Thiệu cả người pháp lực bỗng nhiên trở nên cực không ổn định, cuộn cuộn pháp lực vờn quanh quanh thân, giống như một cái hừng hực nhiên mào đốt đích hỏa cầu.

Bởi vì Diệp Khôn này tỏ lời đài tái nhất jĩ liệt, cho nên toàn bộ quảng trường đại bộ phận đích ánh mắt đều tập trung tại đây trên lôi đài.

Này trên lôi đài đích biến cố, nhất thời chấn kinh rồi mọi người.

"Của ta ông trời, đây là pháp lực nhiên mào đốt!"

"Phong Thiệu điên rồi sao, hắn cùng Diệp Khôn có cái gì cừu, cần nhiên mào đốt pháp lực tự bạo?!"

"Mau ngăn cản hắn!"

Ầm ỹ thanh liên tiếp vang lên, trên đài cao vài tên trưởng lão nhất tề đứng dậy, lớn tiếng la lên.

Bất quá nếu là có tâm nhân, nhất định lấy phát hiện này đó trưởng lão tuy rằng đứng dậy hô lớn, nhưng không có gì thực chất tính đích động tác, ánh mắt lóe ra, rõ ràng là không có gì động thủ đích ý tứ.

Trái lại tứ phong trưởng lão, thấy như vậy một màn cũng khẽ nhíu mày.

"Ngu xuẩn!" Hùng Thiên Quân cười lạnh một tiếng.

Mà ngay sau đó, mọi người liền gặp Diệp Khôn hai tay dò xét đi ra ngoài!

Chột, một cỗ so với phía trước còn muốn bàng bạc đích yêu thế, thẳng hướng phía chân trời!

Cùng Thao Thiết huyết mạch lần thứ hai Dung Hợp lúc sau, Diệp Khôn đích yêu thế cơ hồ đã muốn đạt tới ý tùy tâm chuyển đích nông nổi, tâm niệm vừa động, khủng bố yêu thế mãnh liệt mà ra, trong nháy mắt, vậy cỗ đến đến từ viễn cổ hồng hoang đích khí tức lần thứ hai bùng xuống!

Hoang vu đại địa phía trên, một đầu ngân bạch cự lang ngửa mặt lên trời hét dài, khủng bố đích uy thế, nháy mắt đem Phong Thiệu kinh sợ ở.

Nhưng ở đang xem cuộc chiến người trong mắt, chỉ thấy Diệp Khôn đỉnh đầu mạnh thoát ra một đầu Ngân Lang hư ảnh, Ngay sau đó Phong Thiệu liền vẫn không nhúc nhích, mà đúng lúc này, Diệp Khôn cũng là hai tay hướng tới trước người mạnh nhất tề!

Thứ rồi ——

Trước mặt đích không khí, tựa như tờ giấy trương bàn bị xé rách, chột, này vết rách tắc tắc lan tràn, một đường diên đưa tới Phong Thiệu trước ngực!

"Vào ——"

Huyết quang hiện lên, Phong Thiệu ngửa đầu ngã vào trên lôi đài, ở lồng ngực của hắn, một đạo khoan lục thất tắc, thâm đạt ba bốn tắc đích miệng vết thương màu đỏ tươi chói mắt, Diệp Khôn một chiêu này, thiếu chút nữa trực tiếp đem Phong Thiệu mổ bụng phá bụng!

Trên lôi đài, Diệp Khôn sắc mặt xanh mét, nếu không có đã muốn đoán được Dương Văn Tuyên chắc chắn làm khó dễ, hắn một chiêu này, nhất định phải Phong Thiệu đích tánh mạng!

Toàn bộ quảng mào tràng hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người bị vừa rồi đích một màn hoàn toàn khiếp sợ.

Mặc kệ là Phong Thiệu điên cuồng mà dục cùng Diệp Khôn đồng quy vu tận, tốt hơn theo sau Diệp Khôn vậy cố cường đại đích Thú Thế, đều làm cho ở đây toàn bộ người xem trợn mắt há hốc mồm.

Mà ngay cả mặt khác cửu tòa trên lôi đài chiến đích mọi người, đều đều dừng tay, kinh hãi muốn chết địa nhìn về phía số mười lôi đài.

Phụ trách số mười lôi đài đích trọng tài dẫn đầu đã tỉnh hồn lại, kinh sợ địa nhìn Diệp Khôn liếc mắt một cái, vội vàng đi lên lôi đài xem xét Phong Thiệu tình huống, đợi xác định Phong Thiệu sinh mệnh không ngại, hăn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Số mười lôi đài quyết chiến, Diệp Khôn thắng lợi, ta tuyên bố, Diệp Khôn người thứ nhất tiến vào trước..."

"Chậm đã!"

Số mười lôi đài trọng tài cuối cùng một cái "Mười" tự còn chưa nói ra, liền nghe được ngay mặt trên đài cao truyền đến một tiếng quát chói tai, mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Giới Luật Các trưởng lão mạnh đứng dậy, một đôi mắt hồ nhìn chăm chăm Diệp Khôn, nghĩa chính lời nói khiển trách:

"Vô liên sĩ, thi học kỳ quy định, điểm đến mới thôi, ngươi đối đồng môn hạ như thế nặng tay, cũng xứng trở thành trung tâm đệ tử?"

Rốt cục đến đây sao?

Diệp Khôn cảm thấy cười lạnh, ngẩng đầu, nhìn thẳng Giới Luật Các trưởng lão, đối này rõ ràng vắng duy trì Dẫn Nhân Quân phe phái đích lão gia này, hăn làm sao hội vẫn giữ lại làm gì tình cảm, châm chọc cười, lạnh nhạt nói: "Ngươi là người mù sao? Hăn mới vừa vừa mới chuẩn bị nhiên mào đốt pháp lực tự bạo đều nhìn không tới, hơn nữa ta không có giết hăn, đã là thủ hạ lưu tình."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Tuy rằng bởi vì Dẫn Nhân Quân phe phái đích tạo thế, hơn nữa Diệp Khôn đón ngay cả cự tuyệt mặt khác phe phái đích mời chào, làm cho một ít Ngự Thú Tông đệ tử sinh ra Diệp Khôn là một kiêu ngạo cuồng vọng đồ đệ lỗi giác nghĩ.

Nhưng, tất cả mọi người không nghĩ tới, Diệp Khôn cũng dám kiêu ngạo cuồng vọng đến bức này nông nổi!

Thế nhưng giáp mặt đối một gã Kim Đan trưởng lão nói —— ngươi là người mù sao? ! ! !

Quá kiêu ngạo ! Quá điên cuồng !

Mọi người trong mắt mạnh xuất hiện ra cuồng nhiệt vẻ, đều quay đầu nhìn về phía Giới Luật Các trưởng lão.

Lúc này, Giới Luật Các trưởng lão cũng ngưng cả người!

Tiền giai Kim Đan hơn mười năm, trở thành trưởng lão hơn mười năm, còn không có một cái Ngự Thú Tông đệ tử dám đối với hăn nói như vậy nói, mà ngay cả Dẫn Nhân Quân bình thường cũng không dám như vậy đối hăn!

Diệp Khôn trong lời nói, tựa giống như trước mặt mọi người quăng hăn một cái tát, làm cho trên mặt hăn hỏa lạt lạt đích, Giới Luật Các trưởng lão trong mắt sát khí phụt ra!

"Đây tớ nhỏ muốn chết!"

Một tiếng gầm lên, Giới Luật Các trưởng lão tựa chuẩn bị ra tay nghiêm trị Diệp Khôn này kiêu ngạo cuồng vọng đồ đệ!

Nhưng, nhưng vào lúc này, mấy đạo băng lãnh ánh mắt cũng là dừng ở trên người của hăn, không cần quay đầu lại, Giới Luật Các trưởng lão liền biết này đó ánh mắt, định là từ phong trưởng lão cùng hai vị thủ tịch đệ tử, nhất thời giống như một chậu nước lạnh tưới lên đỉnh đầu.

Mà ngay tại đây là, Dương Văn Tuyền cũng là đứng dậy, lạnh lùng nói: "Giới Luật Các trưởng lão lời nói không tồi, môn quy quy định, thi học kỳ vốn là tông môn hạch định nội môn đệ tử đích ngôi cao, điểm đến mới thôi, mà này Diệp Khôn hôm nay lại từng đợt từng đợt hạ nặng tay, cùng hăn một tổ chín tên đối thủ, toàn bộ đều bị bị thương nặng, như thế tâm ngoan thủ lạt đồ đệ, căn bản không xứng trở thành trung tâm đệ tử!"

"Chính là, nếu là hăn lúc trung tâm đệ tử, về sau các đệ tử đều ở thi học kỳ phía trên noi theo, đến lúc đó thi học kỳ trên lôi đài buổi diễn máu tươi ngũ bước, ta đây Ngự Thú Tông cùng tà môn ma đạo lại có gì khác nhau!" Chung Thân cũng đứng dậy, bắt quả lời hăn nói lại ngoan độc hơn, nhắm thẳng vào các lộng lấy chiến đệ tử nội tâm, một ít tu sĩ người xem xem ta, ta xem nhìn ngươi, đều đồng ý địa gật gật đầu.

Nói mấy câu, liền làm cho cả quảng mào tràng thượng phong hướng đột biến, chung thân không thẹn vắng Dẫn Nhân Quân phe phái giữa đích thủ tịch mưu sĩ!

Dương Văn Tuyền, cũng lộ ra nhất mặt âm hiểm cười.

Lúc này đích kế hoạch đích mấu chốt, chính là ở Phong Thiệu trên người, dù sao Phong Thiệu ở Diệp Khôn đến phía trước, sẽ không có gia nhập gì

phe phái, hơn nữa binh dị gần gũi, bên ngoài tiểu nội môn đệ tử bên trong uy vọng khá cao, binh thường giao hảo đích tu sĩ tự có không ít.

Nhưng mặc cho ai đều không thể tưởng được, Phong Thiệu, kỳ thật là Tiền Hằng đã sớm mai phục đích quân cờ —— hẳn là Tiền Hằng đích gia nô!

Điểm ấy, cho dù Dẫn Nhân Quân phe phái bên trong, cũng chỉ có Dương Văn Tuyền cùng Chung Thân hai người biết, Tiền Hằng có thể bị Dẫn Nhân Quân coi trọng thu làm trung khuyển, sao lại chân tướng văng ở mặt ngoài biểu hiện ra ngoài đích như vậy kiêu ngạo ngốc nghếch?

Ở gia nhập Ngự Thú Tông lúc sau, Tiền Hằng khiến cho này gia nô Phong Thiệu cũng đang gia nhập Ngự Thú Tông, bất quá Phong Thiệu cũng không có gia nhập Dẫn Nhân Quân phe phái, mà là vẫn bảo trì điệu thấp, mà Tiền Hằng mai phục này quân cờ đích mục đích, cuối cùng là đối phó Mạc Từ mà cùng Dạ Thiên.

Ở Tiền Hằng bị Diệp Khôn sát sau khi chết, Phong Thiệu lập tức tìm được rồi Dương Văn Tuyền cùng Chung Thân, suy nghĩ muốn trả thù Diệp Khôn, mà Chung Thân, cũng cảm giác được đây là một tốt quân cờ, toại đem Phong Thiệu gia nhập đến hẳn đối phó Diệp Khôn đích kế hoạch bên trong.

Mà hiện giờ, nghe được chung quanh dần dần vang lên đích không phải chê tiếng động, Dương Văn Tuyền trên mặt không khỏi lộ ra đắc ý vô cùng đích tươi cười.

"Chính là, nếu là như thế này, về sau còn lớn hơn thì đồ cái gì."

"Hừ, không phải là đánh bại Tiền Hằng sao? Có cái gì tốt đắc sát đích!"

"Người như thế cũng xứng trở thành trung tâm đệ tử?!"

Giọng mỉa mai tiếng động ở quảng mảo tràng chung quanh này đang xem cuộc chiến ngôi cao không ngừng vang lên, mà Dẫn Nhân Quân phe phái xếp vào ở ngoại môn đệ tử giữa đích tu sĩ, cũng đều chăm ngời thổi gió, rất nhanh, một ít lên án công khai tiếng động liền vang lên.

Lúc này đây, mà ngay cả Dạ Thiên phe phái cùng Mạc Từ mà phe phái giữa đích tu sĩ đều đều lắc đầu, đó cũng là chung thân đích âm mưu một trong, hẳn hôm qua sở dĩ an bài Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà phe phái tu sĩ chống lại Diệp Khôn, đều không phải là văng nhằm vào hai vị thủ tịch đệ tử, mà là phải Diệp Khôn hoàn toàn đẩy thượng tứ cổ vô thân đích hoàn cảnh.

Âm mưu nhất hoàn khẩu trừ nhất hoàn, không thể vị không phải kín đáo.

Nhưng, Diệp Khôn đích trên mặt cũng là lộ ra vẻ tươi cười.

Rốt cục ra chiêu sao?

Hắn chờ chính là giờ khắc này!

Diệp Khôn ngừng đầu, nhìn Dương Văn Tuyền cùng Chung Thân, bỗng nhiên lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Xem ra có chút nhân đích ánh mắt toàn bộ sinh trưởng ở cầu trên người."

"Người nói cái gì?!" Dương Văn Tuyền tươi cười cứng đờ, chợt trở nên dữ tợn vô cùng.

"Ta nói ánh mắt của người sinh trưởng ở cầu trên người, Phong Thiệu nhiên mao đốt pháp lực tự bạo, hay là ta còn ngây ngốc đứng nhìn hẳn cùng ta đồng quy vu tận? Ta xem người không chỉ có ánh mắt sinh trưởng ở cầu trên người, đầu óc cũng dài ở cầu trên người!" Diệp Khôn châm chọc nói.

"Hừ, hay là người cho rằng Phong Thiệu hội ngốc đến thực tự sát sao? Nói không chừng hẳn chính là dọa dọa người." Chung thân cười lạnh nói.

Nhưng hẳn vừa dứt lời, Diệp Khôn bỗng nhiên giận ra một then quá thành giận đích biểu tình, Ngay sau đó, hẳn song mào thủ mạnh giương lên, một đạo thật lớn đích Ngân Lang chi trào rồi tay mà ra, hướng tới Chung Thân trào đi!

"Ầy tớ nhỏ người dám!"

Ai cũng không nghĩ tới, Diệp Khôn thế nhưng một lời không hợp tự đối Chung Thân ra tay, Giới Luật Các trưởng lão nhãn tình sáng lên, rống giận ra tiếng, ngay sau đó, tự chuẩn bị ra tay!

Mà Dương Văn Tuyền cùng chung thân thấy như vậy một màn, cũng đều giả bộ giận dữ đích biểu tình, kỳ thật trong lòng đã sớm nhạc nở hoa rồi, Dẫn Nhân Quân phe phái thành viên càng là một cái đứng dậy, chuẩn bị mượn cơ hội này phản kích Diệp Khôn.

Nhưng, này Ngân Lang lớn trào mới phi hành một nửa, liền trên không trung tiêu thất.

Ngay sau đó, Diệp Khôn nghiêng ngả đích thanh âm, cũng là bỗng nhiên vang lên: "Người như vậy động làm cái gì? Ta chỉ văng dọa dọa người!"

Chung Thân sùng sốt, chợt hé ra mặt trưởng đắc đo bùng!

Mà chung quanh đang xem cuộc chiến trên đài cao này ngoại môn đệ tử cũng là đều cười ha hả.

Tiếng cười rung trời, nguyên bản áp lực đích không khí bị Diệp Khôn nhất nháo, thế nhưng tan thành mây khói!

"Tốt giáo hoạt đích tiểu tử!"

Dương Văn Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Diệp Khôn, lại vừa thấy cách đó không xa tứ phong trưởng lão khước miệng đích ý cười, cũng là rõ ràng không thể để cho Diệp Khôn tiếp tục nói chêm chọc cười đi xuống, chuẩn bị lâu như vậy, nếu là còn không có thu thập rụng Diệp Khôn, Duẩn Nhân Quân phe phái đã có thể mất nhiều hơn được!

Nghĩ đến này, hần cần rằng một cái, xoay người đối với tứ phong trưởng lão nói: "Bốn vị trưởng lão, vừa mới một màn các ngươi hẳn là cũng thấy rõ ràng, Diệp Khôn xuống tay tàn nhẫn, xúc phạm môn quy, ta cho rằng hần cần bản không xứng trở thành trung tâm đệ tử, xin hãy bốn vị trưởng lão cướp đoạt hần đích tư cách!"

Dương Văn Tuyền vừa dứt lời, Giới Luật Các trưởng lão cũng đứng dậy, lớn tiếng nói: "Lão phu chương quản tông môn giới luật, cũng cho rằng như thế tâm ngoan thủ lạt đích đây tớ nhỏ không xứng trở thành trung tâm đệ tử."

Ngay sau đó, một gã danh trưởng lão đứng dậy, ước chừng bảy tám vị trưởng lão thể nhưng đang lên tiếng ủng hộ Dương Văn Tuyền!

Lần này, mà ngay cả tứ phong trưởng lão, cũng không có thể ngồi xem mặc kệ.

Tuy rằng bọn họ rất rõ ràng, này hết thấy đều là Duẩn Nhân Quân phe phái đích âm mưu, nhưng, thân là tứ phong trưởng lão, bọn họ nhưng không được không coi trọng các trưởng lão khác trong lời nói.

Ứng Thiên Vực nhú nhú mày, đứng dậy, nhìn về phía vài vị trưởng lão, chợt, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Khôn: "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 128: Diệp Khôn Vs Dương Văn Tuyền!

Bản Convert

Đối Ứng Thiên Vực, Diệp Khôn cũng không có nhiều lắm ác cảm, cũng rõ ràng này tứ phong trưởng lão đại bộ phận đều là tiền nhiệm thủ tịch đệ tử, căn bản không có khả năng đầu nhập vào Dương Văn Tuyền, cho nên sắc mặt hơi hoãn, đối này Ứng Thiên Vực cung kính địa được rồi thì lễ, nói:

"Vừa mới một màn, Thiên Ứng trưởng lão hẳn là nhìn xem rất rõ ràng, Phong Thiệu tồn tại giết ta chí tâm, ta chỉ vâng phản kích, hơn nữa vẫn chưa hạ tử thủ, chính là xem ở tình đồng môn. Về phần giống nhau tổ mặt khác tám gã tu sĩ, đang ngồi các vị định sẽ không giống vâng Dương Văn Tuyền bọn họ giống nhau vâng trọn mắt hạt, hẳn là đều có thể thấy rõ ràng, mỗi lần đi lên lôi đài, bọn họ đều xuất ra một cỗ liều mạng tư thế đối phó ta, ta đây mới bắt đầu dĩ phản kích, nếu ta thật sự là tâm ngoan thủ lạt hạng người, phía trước một ngày đối thủ, sao lại không có một đã bị trọng thương?"

"Không tồi, ta xem đích rất rõ ràng." Mạc Tử mà mỉm cười, lạnh nhạt nói.

Thân thể của hần giữ, Dạ Thiên cũng gật gù đầu, lạnh lùng phun ra một chữ: "Đối!"

Cùng với hai vị mở miệng, Dạ Thiên phái cùng cùng Mạc Tử mà phe phái giữa một ít ngày hôm qua Diệp Khôn đối thủ, như nhau Lưu Kham bọn người đều đứng dậy.

Trong lúc nhất thời, gió hướng lại biến hóa.

Mà theo này tu sĩ ngươi một lời ta một câu, Dương Văn Tuyền đích sắc mặt cũng là càng ngày càng âm trầm, ánh mắt đảo qua này đứng dậy đích trưởng lão, lạnh lùng nói: "Ngày hôm qua là ngày hôm qua, hôm nay Diệp Khôn đối thủ chính là ta Duẩn Nhân Quân phe phái, hần cùng ta phe phái tổ có cừu oán oán, rõ ràng là mượn cơ hội trả thù!"

Lời vừa nói ra, đã muốn thi học kỳ thăng hoa tới rồi phe phái chi tranh, Ứng Thiên Vực khê nhú mày, cũng là cảm thấy có chút khó giải quyết.

Nhưng, đúng lúc này, Diệp Khôn cũng là đại cười ra tiếng.

"Dương Văn Tuyền, ngươi nói ta không xứng trở thành trung tâm đệ tử?" Diệp Khôn châm chọc cười.

"Không tồi!" Dương Văn Tuyền quay đầu lại, ánh mắt sát khí lóe ra.

"Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không ngoan hư đích, Dương Văn Tuyền, ta nghe nói ngươi là hiện giờ trung tâm đệ tử đệ nhất nhân, nếu Dương Văn Tuyền ngươi cho rằng ta không xứng trở thành trung tâm đệ tử, chúng ta sẽ đánh giá một chút đi!"

Đến đánh giá một chút đi?

Toàn bộ nghe thế câu đích nhân trong lúc nhất thời cũng còn không kịp phản ứng, mà ngay cả Dương Văn Tuyền cũng là ngẩn người.

Chợt, toàn bộ quảng mào tràn một mảnh ồ lên!

Diệp Khôn điên rồi sao?

Dương Văn Tuyền, cũng không giống Tiền Hằng như vậy ở trung tâm trong hàng đệ tử bị vây điểm để đích tồn tại, mà là toàn bộ Ngự Thủ Tông công nhận đích trung tâm đệ tử đệ nhất nhân!

Đồng thời, cũng là nhân bằng bài danh cửu trăm lẻ ba vị đích tồn tại, đây chính là đại biểu cho Dương Văn Tuyền ở toàn bộ Văn Cảnh để quốc đích trực cơ tư sĩ bên trong, đều có thể sắp xếp Tiến trước một ngàn!

Mà hiện giờ, Diệp Khôn thế nhưng to gan lớn mật đến hướng Dương Văn Tuyền phát ra yêu chiến!

Không biết tự lượng sức mình!

Cuồng vọng tự đại!

Không chỉ có văng Ngự Thủ Tông đích tu sĩ, mà ngay cả này tiến đến đang xem cuộc chiến đích khách quý, lúc này trong lòng đều đối Diệp Khôn hạ phán định!

"Người nói, muốn cùng ta đánh giá một chút?"

Dương Văn Tuyền đầu tiên là sửng sốt, chợt cuồng cười ra tiếng: "Diệp Khôn, ta là nên người quá phận tự tin, vẫn là ngu muội không biết!"

Diệp Khôn vẻ mặt không thay đổi, thản nhiên nói: "Như thế nào, không dám?"

Dương Văn Tuyền huyệt Thái Dương thượng đích gân xanh mạnh nhảy dựng, tươi cười nhất thời trở nên dữ tợn vô Ps: "Người đã suy nghĩ chết sớm một chút, ta sẽ thanh toán người đi!"

Bất quá lúc này, hần ngược lại tỉnh táo lại, quay đầu lại nhìn về phía đài cao cuối cùng phía trên đích tứ phong trường lão, thản nhiên nói: "Bốn vị trường lão, các người cũng đừng rõ ràng đi, hiện giờ là Diệp Khôn chủ động yêu chiến, ta thân là trung tâm đệ tử nào đệ nhất nhân, nếu là lùi bước trong lời nói, chẳng phải là làm cho toàn bộ trung tâm đệ tử hổ thẹn!"

Lời vừa nói ra, Duẩn Nhân Quân phe phái toàn bộ trung tâm đệ tử liền nhất tề rộng giận đứng lên.

"Cuồng vọng tiểu tử, đây là đang muốn chết!"

"Dương huynh, làm gì người ra tay, ta đến giáo huấn một chút này không biết sống chết đích tiểu tử!"

"Chính là, phải là cái gì a miêu a câu đều có thể khiêu chiến Dương huynh, vậy Dương huynh cũng quá hạ giá."

Này đó thanh âm vang lên, ngược lại làm cho không ít ngoại môn đệ tử đều gật gù đầu, dù sao ở đây không một người xem trọng Diệp Khôn có thể chiến thắng Dương Văn Tuyền.

"Diệp Khôn, không cần xúc động." Trên đài cao, Mạc Từ mà khẽ nhún mày, thanh trách mắng.

Ở bên cạnh hần, Dạ Thiên sắc mặt cũng là có chút nhục nhã, tuy nói hần đã đem Diệp Khôn cho rằng giữ tại mình hữu, nhưng như thế chẳng ăn lẽ thường ra bài đích mình hữu, thật sự là làm cho hần có chút không mừng.

Diệp Khôn lại giống như không thấy được hai người sắc mặt bình thường, như trước mang theo thản nhiên tươi cười, nhìn về phía tứ phong trường lão: "Bốn vị trường lão, nếu là ta chiến thắng này Dương Văn Tuyền, hần là lại không ai dám nghi ngờ ta trung tâm đệ tử đích thân nào phân đi?"

Không tồi, nếu là Diệp Khôn thật có thể chiến thắng Dương Văn Tuyền cũng không xứng trở thành trung tâm đệ tử, như vậy truyền ra đi tuyệt đối sẽ làm trò cười cho người trong nghề, thậm chí thế lực khác đều đã nhân cơ hội đến mượn sức Diệp Khôn.

Nhưng, cho dù là đối Diệp Khôn cuối cùng có tin tưởng đích Hùng Thiên Quân, đều không cho là Diệp Khôn có thể chiến thắng Dương Văn Tuyền.

Bất quá hiện giờ, song phương rõ ràng đạt thành nhất trí, nhìn Diệp Khôn cùng Dương Văn Tuyền trong mắt vậy hùng hực chiến ý, Ung Thiên Vực thâm hút một hơi, hồ hừng nói: "Một khi đã như vậy, cứ dựa theo thi học kỳ phương thức giao thủ đi, Diệp Khôn đối chiến Dương Văn Tuyền, nếu là Diệp Khôn thắng, như vậy hần đem trực tiếp đạt được thi học kỳ đệ nhất danh, nếu là Diệp Khôn bại..."

"Ta đem từ nay về sau rời khỏi Ngự Thủ Tông!" Diệp Khôn mỉm cười nói.

Bình thản đích thanh âm, tự Diệp Khôn trong miệng truyền ra, nhưng này boong boong lời nói, lại giống như một hồi gió lốc, thổi quét toàn bộ quảng mào tràn.

Đầy tràng yên tĩnh, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Diệp Khôn, nếu là phía trước, Diệp Khôn trong lời nói bọn họ có thể xử dụng cường vọng để hình dung, như vậy hiện tại, bọn họ thậm chí đã muốn không thể dùng lời nói mà hình dung được .

Hắn dựa vào cái gì như vậy tự tin?

"Đập nòi chìm thuyền sao?"

"Ta xem không giống, tiểu tử này phía trước cùng Duẩn Nhân Quân phe phái đích giao phong, không giống như là cái loại này chỉ có cái dũng của thất phu đích tên."

"Bất kể như thế nào, lần này Ngự Thú Tông đích thi học kỳ tới cũng là đáng giá, cũng không biết một hồi Duẩn Nhân Quân có thể hay không bị hấp dẫn đến, ha ha ha, vậy có ý tứ ."

Nghe chung quanh không ngừng vang lên đích nghị luận tiếng động, Dương Văn Tuyền đích sắc mặt cũng là dần dần trở nên âm trầm.

"Hừ, phô trương thanh thế!"

Dương Văn Tuyền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp theo trên đài cao nhảy xuống, tiêu sái đích thân hình, làm cho không ít người âm thầm tán thưởng.

Diệp Khôn mỉm cười, cũng là chút không để ý tới Dương Văn Tuyền, tự cố tự địa đi lên số mười lăm đài.

Hai người ở trên lôi đài đứng lại, Dương Văn Tuyền ngạo nghễ nhìn Diệp Khôn, khinh miệt cười.

"Ta không nghĩ tới ngươi thế nhưng như thế to gan lớn mật, cũng dám tới khiêu chiến ta, xem ra ngươi là chán sống."

Diệp Khôn lạnh lùng nói: "Muốn chiến tự chiến, Duẩn Nhân Quân phe phái đích tu sĩ, thí nói đều nhiều như vậy sao?"

Lời vừa nói ra, toàn bộ Duẩn Nhân Quân phe phái thành viên không khỏi nổi giận.

"Đầy tớ nhỏ cường vọng!"

"Dương sư huynh, tề lạn cái miệng của hắn, làm cho hắn về sau không bao giờ ... nữa có thể miệng đầy phun phẫn!"

"Loại này không lớn không nhỏ đích tên, nên trực tiếp ném tới Giới Luật Các bên trong dùng khổ hình hảo hảo chiêu đãi, sau đó trực xuất tông môn!"

"Đây là cấp Ngự Thú Tông dọa người!"

Một tiếng thanh chửi bậy không ngừng vang lên, Diệp Khôn cũng là mặt không chút thay đổi, hắn lần này dám khiêu chiến Dương Văn Tuyền, chính là có được thất thành nắm chắc chiến thắng đối phương, mà hiện giờ này chửi ầm lên hạ người, đến lúc đó hắn tự nhiên hội dùng thực lực triệt triệt để để ngăn chặn bọn họ đích miệng chó!

...

Ánh mắt mọi người, đều hội tụ ở tại số mười lăm trên lôi đài, lúc này, mặt khác trên lôi đài tham dự thi học kỳ đích tu sĩ đều đi xuống lôi đài, đứng ở bên cạnh, tựa hồ không nghĩ đã bị trận chiến đấu này đích lan đến, tuy nói phía trước Ứng Thiên Vực trưởng lão luôn mồm xưng Diệp Khôn nếu là thắng lợi, liền có thể đạt được thi học kỳ đệ nhất danh, nhưng mặt khác trên lôi đài đích tu sĩ lại không có người nào lộ ra bất mãn thần sắc.

Không nói trước Diệp Khôn có thể hay không chiến thắng Dương Văn Tuyền, cho dù Diệp Khôn thật sự thái cút chó vận chiến thắng thân là trung tâm đệ tử đệ nhất nhân đích Dương Văn Tuyền, đạt được thi học kỳ thứ nhất, bọn họ cũng sẽ không nói lời phản đối.

Huống chi, hiện giờ thi học kỳ trước mười tên không sai biệt lắm đều quyết đi ra , trước mười vị giữa, căn bản không có một cái Duẩn Nhân Quân phe phái thành viên, bọn họ ước gì có thể nhìn đến Duẩn Nhân Quân phe phái mất mặt.

"Ngươi nói, Diệp Khôn có thể thắng sao?" Lưu Kham nhìn về phía bên cạnh Vũ Hà, nhin không được mở miệng hỏi.

Wũ Hà lắc lắc đầu, không nói gì cười khổ một tiếng.

Tuy rằng không minh xác trả lời thuyết phục, nhưng ánh mắt của hắn đã muốn thuyết minh hết thảy.

Mà đúng lúc này, cách lôi đài gần đây đích bọn họ, bỗng nhiên cảm giác được một trận đến xương đích hàn ý.

Wũ Hà tâm niệm vừa động, nhìn về phía Dương Văn Tuyền, hắn có thể cảm giác được một cỗ cỗ băng lãnh thấu xương đích sát ý, tự Dương Văn Tuyền đích trên người tràn ngập mở ra.

Dương Văn Tuyền, đã muốn động sát tâm !

Cũng khó trách, thân là Ngự Thú Tông hạch mao tâm đệ tử đệ nhất nhân, Dương Văn Tuyền có hắn đích kiêu ngạo, mà Diệp Khôn liên tiếp khiêu khích, đã muốn hoàn toàn nổi giận Dương Văn Tuyền.

"Một hồi, ta hy vọng ngươi vậy trương miệng chó còn có thể nói chuyện!" Dương Văn Tuyền rằng nanh phùng giữa lạnh lùng bài trừ vài.

"Nguyên câu hoàn trả, Duẩn Nhân Quân chính là tay sai!" Diệp Khôn lạnh lùng trả lời.

Dương Văn Tuyền đồng tử rồi đột nhiên co rụt lại, lệ quát một tiếng: "Muốn chết!"

Chợt, trên người của hắn, nhất cổ kinh khủng pháp lực như lửa sơn phun trào bạo phát mà ra.

Từ lúc mấy năm trước, Dương Văn Tuyền cũng đã đạt tới khí đan kỳ đỉnh đỉnh, cách Kim Đan chỉ cảnh, chỉ có từng bước xa, cả người pháp lực ngưng tụ thành đan, hồn hồn vô cùng.

Này cổ pháp lực bạo phát mà ra, ở Dương Văn Tuyền đỉnh đầu, nhất thời ngưng tụ thành một quả khí đan hư ảnh!

"Sư Vương Đồ Lục!"

Cùng với Dương Văn Tuyền một tiếng quát chói tai, đỉnh đầu pháp đan ầm ầm bùng nổ mở ra, hóa thành một đầu ước chừng hơn mười trượng cười to, cả người đầm máu đích hùng sư hư ảnh, nhất cổ kinh khủng khí thế, nhất thời thổi quét toàn bộ quang mảo tràng.

Ở hán đối diện, Diệp Khôn vừa thấy Dương Văn Tuyền vừa ra tay đó là đối phó Tử Quang Thủ đích chiêu thức, về mặt rừng mình, toàn thân pháp lực bạo phát, ầm vang long đích tiếng nước bên trong, một tiếng Lang Hào(sói tru) phóng lên cao.

Chợt, một đầu bá đạo, cao quý chính là Ngân Lang hư ảnh ra hiện tại Diệp Khôn đỉnh đầu.

Cùng với Ngân Lang hư ảnh xuất hiện, phía trước Dương Văn Tuyền phát ra đích khủng bố Thú Thế, nhất thời trở thành hư không, thủ nhi đại chi, cũng là một cổ hoang dã ý.

Đan luận Thú Thế, Diệp Khôn thế nhưng đem Dương Văn Tuyền hoàn toàn áp chế!

"Hừ!"

Thấy như vậy một màn, Dương Văn Tuyền tuy rằng sớm có đoán trước, nhưng sắc mặt như trước trở nên cực vi khó coi, giận quát một tiếng, đỉnh đầu hùng sư mạnh huy trào!

Một cổ cổ kinh khủng đích lực phá hoại mặt tiền cửa hiệu mà đến, không khí trong nháy mắt này giống như bị ngạnh sinh sinh áp bạo, giống như pháo bắn phát ra " bên trong cách cách" đích tiếng vang, đối mặt bức này thanh thế, Diệp Khôn khỏe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hai tay nắm tay, điên cuồng chém ra.

Thịt mảo thân đích lực lượng, hơn nữa khủng bố đích pháp lực, làm cho Diệp Khôn mỗi một quyền đều có thể đem trước mặt không khí đánh ra một cái mất thường có thể thấy được đích lõm xuống, chợt, một cổ cổ pháp lực hóa thành một quả khối nắm tay đích Ngân Lang chi trào, nghênh hướng đỉnh đầu hùng sư!

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"

Khủng bố đích bạo vang tiếng động, ở giữa không trung vang lên, ngăn ngừa trong nháy mắt, song phương giao thủ hơn mười lần, toàn bộ quang mảo tràng linh khí bạo đi, khủng bố kinh phong thổi trúng chung quanh này thực lực kém một chút đích ngoại môn đệ tử mất mỗ không ra.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, song phương mới vừa nhất giao thủ, thế nhưng chính là toàn lực cùng bác!

Mà Diệp Khôn, thế nhưng chút không rơi hạ phong!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 129: Ai Không Xứng!

Bản Convert

"Oanh!"

Khủng bố đích khí lăng bốn phía mở ra, một vòng vòng mất thường có thể thấy được đích trong suốt khí lăng, hướng về chung quanh khuếch tán. Không có gì thủ, song phương nhất đưa trước thủ, đó là toàn lực ứng phó!

"Huyết Sư Lục Thiên!"

Mắt nhìn mình thế nhưng không thể hoàn toàn áp chế Diệp Khôn, Dương Văn Tuyền trong mắt nhất thời hiện lên nhất mạt tàn khốc, trong miệng phát ra một tiếng kinh thiên thét dài!

Cuốn cuộn pháp lực trào ra, này đó pháp lực thế nhưng nhiễm thương nhất mạt huyết sắc, ở Dương Văn Tuyền đích phía sau, hình thành một mảnh thật lớn đích huyết Vân, tầng mây ở chỗ sâu trong truyền đến từng trận gào thét, chợt, một con lớn trào theo huyết Vân giữa tìm hiểu!

Lớn trào ước chừng bán mẫu lớn nhỏ, tựa giống như nhất toà núi nhỏ đầu, chỉ là nhìn, khiến cho nhân sinh ra một loại gần như hít thở không thông đích cảm giác áp bách!

"Chết!"

Dương Văn Tuyền trong mắt sát khí tăng vọt, chợt cánh tay xa xa vung lên, giữa không trung vậy bán mẫu lớn nhỏ đích màu đỏ lớn trào mạnh hướng tới Diệp Khôn trào đi xuống!

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Lớn trào hạ xuống, đầy trời không khí đều bị ngạnh sinh sinh áp bạo, mà ngay cả phía dưới mặt đất, cũng xuất hiện một chút vết rách!

Chung quanh này đang xem cuộc chiến đích ngoại môn đệ tử sớm đã bị một kích kia khiếp sợ đắc trọn mắt há hốc mồm——

Đây là đệ nhất trung tâm đệ tử đích thực lực sao!

Cường!

Quá mạnh mẽ !

Bực này khủng bố uy thế, quả thực chỉ có thể dùng kinh thiên động địa để hình dung!

Thậm chí không ít người nhìn lớn trào đã bị đã muốn đoạt đi tâm chí, trực tiếp bị dọa nước tiểu !

Trên lôi đài, Diệp Khôn ngẩng đầu, khóe miệng giờ lên, lộ ra một tia khinh miệt đích ý cười.

"Đây là của ngươi toàn bộ thực lực sao? !"

Chợt, hần hai chân thật mạnh đạp trên mặt đất, quanh thân pháp lực chợt biến mất, cùng lúc đó, hần tay phải nắm tay cát vào bên hông. Thân thể hơi hơi gấp khúc, tựa giống như một thanh trăng tròn chỉ cung!

"Hắn muốn làm cái gì? !"

Thấy như vậy một màn, không ít người đều lộ ra kinh ngạc vẻ, mà ngay cả trên đài cao đích trưởng lão đều là hơi hơi đại ra, chợt lộ ra nhất mạt dò khốc dò cười vẻ.

Hay là này Diệp Khôn mưu toan chỉ dựa vào thân thể lực lượng, để ngăn cản Dương Văn Tuyền một chiêu này Huyết Sư Lục thiên?

Khai cái gì vui đùa!

Bất quá, đây là sự thật!

Diệp Khôn mạnh ngẩng đầu, ở lớn trào cách hần đỉnh đầu còn có mấy trượng xa đích thời điểm, trong miệng chợt phát ra một tiếng quát lớn!

"呔!"- chữ này ko biết dịch thế nào, thông cảm nha!

Lên tiếng trả lời.

Hữu quyền nắm chặt, hướng về phía trước huy đi, quanh mình không khí ở nắm tay phía trên hình thành một đám thật lớn đích khí xoáy tụ, chợt khí này toàn thể nhưng ngạnh sinh sinh bị xé rách, điện quang đá lầy lửa trong lúc đó, hữu quyền cũng đã đón nhận vậy không trung lớn trào!

Mười hai ngàn cân đích khủng bố lực lượng! Tập trung ở tại hữu quyền!

"Đồng!"

Diệp Khôn đích nắm tay, cùng vậy huyết sắc lớn trào trên không trung va chạm, toàn bộ thiên địa vào giờ khắc này giống như lâm vào nhất tĩnh, Ngay sau đó, một tiếng kinh thiên nổ. Tựa giữa không trung truyền đến ra đến!

Ở đây mọi người đều biết không khỏi nhú nhú mày, một ít thực lực kém đích tu sĩ lại giống như bị một quyền hung hăng đảo ở ngực, thiếu chút nữa một búng máu tựa phun tới.

Gần thanh âm, tựa tạo thành bức này không bỏ lực lượng. Huống chi va chạm đích trung tâm? !

Mọi người vội vàng quay đầu lại nhìn lại, nhưng, khi bọn hắn nhìn đến vậy rách rưới lòi dãi, cùng với trên lòi dãi ngạo nghễ sừng sững đích thân ảnh, đồng tử đều là co rút lại!

Hoàn hảo không tổn hao gì!

"Làm sao có thể!"

Giữa không trung, Dương Văn Tuyên thất thanh kinh hô. Đồng tử kịch liệt khuếch trương. Không thể tin địa nhìn trên lòi dãi đích Diệp Khôn.

Mà này Dẫn Nhân Quân phe phái đích thành viên, càng là một cái trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Khôn, sắc mặt cực độ mất tự nhiên.

Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Văn Tuyên lên sân khấu, chỉ cần mấy chiêu có thể dễ dàng thu thập Diệp Khôn, thậm chí đều chuẩn bị tốt ở Dương Văn Tuyên đánh bại Diệp Khôn lúc sau, hảo hảo chế ngạo châm chọc này kiêu ngạo cuồng vọng không coi ai ra gì đích tên.

Nhưng, bọn họ lại không nghĩ rằng thế nhưng chính là như vậy kết quả!

Dương Văn Tuyên cùng Diệp Khôn, thế nhưng đánh thành ngang tay!

Lúc này. Mặc cho ai đều có thể nhìn ra Dương Văn Tuyên đã muốn cơ hồ sử xuất toàn lực, mà Diệp Khôn. Tựa hồ còn chưa hoàn toàn sử xuất toàn lực!

"Thật mạnh đại đích thân thể, này thân thể. Cho dù Kim Đan tu sĩ cũng không gì hơn cái này đi." Mạc Từ mà che miệng ba, tuy rằng nằng nặc che mặt sa, nhưng như trước theo bản năng như vậy làm, bởi vì nằng nặc bản thân thất thủ đích một màn sẽ bị người khác thấy.

Mà nàng bên cạnh, Dạ Thiên làm sao còn có phía trước đích lãnh khốc, đôi tròng đặc tròn xoe, xem Diệp Khôn đích trong ánh mắt, lại mang cho một tia cảnh giác!

Lúc này, hẳn nếu là còn đơn thuần đem Diệp Khôn cho rằng một cái bình thường trung tâm đệ tử vậy mười phần sai, cho là bằng vào Khí Phách Kỳ tu vi cùng Dương Văn Tuyên này khí đan tu sĩ địa vị ngang nhau tương xứng, chuyện này truyền ra đi, Diệp Khôn nhất định hội đi lên nhân bản!

Huống chi, này Diệp Khôn mới nhiều?

Tựa hồ mười chín tuổi không đến đi!

Bức này thiên phú, quả thực kinh thế làm cho người ta sợ hãi!

"Tốt, tốt, tốt!"

Hùng Thiên Quân nhìn Diệp Khôn thế nhưng chỉ bằng thân thể tựa cùng Dương Văn Tuyên chiến đặc tương xứng, nhất thời thoải mái cười to, liên tiếp nói ba cái "Tốt" tự, vậy về mặt, quả thực giống như là Diệp Khôn đã muốn đạt được thắng lợi bình thường.

Ở bên cạnh hắn, Ứng Thiên Vực trong mắt cũng lực lượng lên.

Này Diệp Khôn, hôm nay thật đúng là cho bọn họ nhiều lắm kinh hi.

Mà lúc này, quảng trường ở giữa ương, Dương Văn Tuyên ở lúc ban đầu đích kinh ngạc qua đi, sắc mặt đã muốn nan xem tới cực điểm.

"Tiểu tử này rốt cuộc có cái gì kỳ ngộ, thân thể lực lượng thế nhưng không bỏ đến bức này trình độ, lực lượng này, cho dù Kim Đan tu sĩ cũng không gì hơn cái này."

Thâm hít một hơi thật sâu, Dương Văn Tuyên trong mắt đích sát khí càng tăng lên, nhất là nhìn đến Diệp Khôn khoe miệng vậy nhất mặt khinh miệt đích tươi cười, lại sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

"Hừ, mặc cho ngươi thân thể cường thịnh trở lại, ở trước mặt ta, cũng là thỏ kê ngồi cầu!"

Dương Văn Tuyên rộng giận đưa tay vỗ trừ vật túi gấm, từ giữa lấy ra một thanh vết máu loang lổ đích tàn nhận!

"Huyết Đò, chuẩn lực phẩm linh khí!"

Nhìn đến chuôi này tàn nhận, khán đài thượng không ít người đều phát ra một tiếng thanh kinh hô.

"Như thế nào, tự biết thực lực không bằng ta nghĩ phải sử dụng linh khí sao?" Diệp Khôn nhìn đến này vết máu loang lổ đích tàn nhận, cũng là âm đạm cười, chọc, duỗi ra thủ, một quả tối đen đích con dấu ra hiện tại trong tay của hắn.

Hắc Sơn ấn!

Dương Văn Tuyền vốn đã muốn bị Diệp Khôn trong lời nói cũng đã giận sôi lên, lúc này, nhìn đến Diệp Khôn thể nhưng xuất ra hắc địch Hắc Sơn ấn, lại thiếu chút nữa bị tức đặc học máu!

"Cho dù Hắc Sơn ấn lại như thế nào, chết đi!"

Dương Văn Tuyền một tiếng quát lớn, trong tay tàn nhận mạnh chém ra, hóa thành một đạo sắc bén vô cùng đích huyết quang, xé rách không khí. Cơ hồ một cái chớp mắt, tụt đi tới Diệp Khôn đích trước mặt!

"Thái Sơn Áp Đỉnh!"

Diệp Khôn khoe miệng giơ lên, cuộn cuộn pháp lực phát vào trong tay hắc sơn ấn bên trong, hắc sơn ấn nháy mắt hóa thành hơn mười trượng lớn nhỏ, mà hắc sơn một tay nâng hắc sơn ấn, chợt một tiếng quát lớn.

"呸!"

Cả người lực lượng, hội tụ tay phải, Diệp Khôn thể nhưng trực tiếp đem hắc sơn ấn làm như vũ khí, dùng hết toàn thân lực lượng mạnh trích hướng Huyết Đồ Nhận!

"Hừ —— "

Thật lớn đích lực lượng làm cho hắc sơn ấn cùng chung quanh không khí phát sinh kịch liệt ma sát. Thậm chí ở này sau lưng bị bám một đạo ngọn lửa cái đuôi, giống như rơi xuống đích lưu tinh bình thường, hung hăng nện ở Huyết Đồ Nhận phía trên!

"Oanh!"

Chói tai đích thanh âm quanh quần ở thiên địa trong lúc đó, hai dạng khác biệt linh khí đều là run lên, nhất là Hắc Sơn ấn phía trên, lại xuất hiện nhất mặt rõ ràng đích vết rách!

Thấy như vậy một màn, Dương Văn Tuyền vô cùng đau lòng.

Hai thứ này linh khí đều là của hắc!

Nhưng, nhưng vào lúc này, con người của hắc rồi đột nhiên co rút lại, chỉ thấy Diệp Khôn lại theo trữ vật túi giấu bên trong lấy ra một quả ngọc bích tiểu chuy.

Luyện Ngọc Chuy!

"Hừ. Muốn học Tiên Hằng sao? Lòng tham không đủ đích tên, mưu toan thao túng hai kiện linh khí, người cho dù có được hòa khí đan kỳ đỉnh xấp xỉ đích thực lực, nhưng thần thức như trước văng Khí Phách Kỳ đích tu vi!"

Dương Văn Tuyền cười lạnh một tiếng. Bất quá rất nhanh, nụ cười của hắc tụt cương ở trên mặt.

Chỉ thấy Diệp Khôn trong tay, Luyện Ngọc Chuy mạnh bộc phát ra một cỗ ngọc chất sáng mờ, này sáng mờ cực kỳ mãnh liệt, tựa giống như một người ở thi triển ngũ phẩm chiến kỹ bình thường!

"Làm sao có thể!" Dương Văn Tuyền thất thanh kinh hô.

Diệp Khôn khoe miệng câu từ một tia khinh miệt tươi cười, quát khẽ:

"Ngọc Thạch Chi Kích!"

Ngay sau đó. Trong tay hắc Luyện Ngọc Chuy mạnh bay ra. Trên không trung hóa thành hơn mười trượng lớn nhỏ, đổ ập xuống hướng tới Dương Văn Tuyền đánh qua đi!

Một kích kia tinh chuẩn vô cùng, rõ ràng là thần thức hoàn mỹ khống chế, lại vừa thấy, vậy cùng Huyết Đồ Nhận run rẩy cùng một chỗ đích hắc sơn ấn, Diệp Khôn rõ ràng đang thao túng hai dạng khác biệt linh khí!

Nhưng, càng làm Dương Văn Tuyền khiếp sợ đích còn tại lúc sau, ngay tại Luyện Ngọc Chuy bay ra lúc sau. Diệp Khôn một cái bước xa tụt hướng hắc đánh tới, áp lực đã lâu đích yếu thế. Lần thứ hai bùng nổ!

"Yêu thế!"

Diệp Khôn từng bước bước ra, cả người pháp lực quần quanh hai tay. Máu ngân bạch đích pháp lực giống như Ngân Lang đích bộ lông bao trùm ở hắc quanh thân, giờ khắc này, hắc giống như hoàn toàn hóa thân Ngân Lang, một cái phi phác, bay thẳng đến Dương Văn Tuyền vọt qua đi.

Trời mệnh mông đại địa lần thứ hai buông xuống, không bỏ đích Lang Khiếu kinh sợ khắp nơi!

Giờ khắc này, Dương Văn Tuyền giống như đưa thân vào hoang dã bên trong, mà trước mặt của hắn, một đầu thật lớn đích Ngân Lang mạnh đánh tới!

"Ngân Lang Khiếu Nguyệt!"

Diệp Khôn lệ quát một tiếng, trong mắt hàn mang lóe ra, phía trước, hắn vẫn không có ý áp lực yêu thế, toàn bộ chuẩn bị, chính là vì chờ đợi giờ khắc này, mà này Ngân Lang Khiếu Nguyệt, cũng là hắn hiện giờ có khả năng thi triển đích cực mạnh sát chiêu!

Cho dù Dương Văn Tuyền thân mình có được Thú Thế, yêu thế đích kinh sợ hiệu quả chỉ có thể liên tục ngăn ngừa số tức, nhưng, này số tức trong lúc đó là đủ rồi!

Luyện Ngọc Chuy cùng Diệp Khôn, vừa lên một chút, hoàn toàn đem Dương Văn Tuyền đường lui hoàn toàn phong kín, không bỏ đích sát chiêu, làm cho mọi người đích sắc mặt chợt biến đổi!

"Không tốt!"

Giới Luật Các trưởng lão mạnh đứng dậy, theo bản năng tựu muốn ra tay cứu viện, nhưng bị cách đó không xa Hùng Thiên Quân trừng, không khỏi có chút do dự, mà ngay tại hắn do dự đích trong nháy mắt, Diệp Khôn đích hai tay cùng Luyện Ngọc Chuy, đồng thời oanh ở tại Dương Văn Tuyền đích trên người!

"Thình thịch!" "Thình thịch!"

Một đoàn trong suốt màn hào quang theo Dương Văn Tuyền trên người dâng lên, cũng là ở cuối cùng thời khắc mấu chốt, Dương Văn Tuyền thi triển ra trên người ngũ phẩm áo cà sa đích phòng ngự chiến kỹ!

"Chảy cuộn cuộn!"

Dương Văn Tuyền lúc này cũng theo kinh sợ giữa tình ngộ lại, trong mắt hiện lên nhất mạt bối rối cùng kinh sợ, hai tay nắm tay, thật mạnh oanh kích ở Diệp Khôn đích ngực!

Đồng!

Diệp Khôn kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, nhưng cái miệng của hắn sừng, cũng là gọi lên nhất mạt lạnh lạnh tươi cười.

Chợt, hắn quanh thân pháp lực bạo phát, cả người lực lượng hội tụ hai tay, trong nháy mắt, Diệp Khôn đích thân thể lực lượng cùng pháp lực hoàn toàn hợp nhĩ "Ca sát ——"

Thanh thúy đích tiếng vang, ở yên tĩnh đích trong quảng trường có vẻ hết sức chói mắt, chợt, mọi người liền nhìn đến Dương Văn Tuyền trước người đích trong suốt màn hào quang một tắc tắc da nẻ!

Diệp Khôn một tiếng quát lớn, hai tay lần thứ hai dùng sức, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, Dương Văn Tuyền trước người đích màn hào quang, lên tiếng trả lời thoát phá, chợt, Diệp Khôn hai tay, thật mạnh oanh kích ở Dương Văn Tuyền đích ngực!

Dương Văn Tuyền giống như một viên lưu tinh, bay ngược mà ra, thật mạnh đánh trên mặt đất phía trên, bụi mù tràn ngập, làm cho người ta căn bản không biết Dương Văn Tuyền sống hay chết!

Mà nhưng vào lúc này, Diệp Khôn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chung quanh yên tĩnh đích quảng trường, cuối cùng, tầm mắt của hắn trở lại quảng trường, nhìn chăm chăm phía dưới bụi mù, lạnh lùng nói: "Người nói, rốt cuộc là ai không xứng trở thành trung tâm đích đệ tử?!"

Băng lãnh đích thanh âm, ở trên quảng trường quanh quẩn, không ai đáp lời, mọi người, đều kinh hãi muốn chết địa nhìn Diệp Khôn.

Dương Văn Tuyền, Ngự Thú Tông trung tâm đệ tử đệ nhất nhân, nhân băng bài danh cửu trăm lẻ ba vị đích siêu cấp thiên tài.

Thế nhưng, đánh bại!

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 130: Dẫn Nhân Quân

Bản Convert

Toàn bộ quảng trường, yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người ngo ngắc địa nhìn trung ương đích đạo thân ảnh kia, ánh mắt đại ra.

Một ít Duẫn Nhân Quân phe phái đích tu sĩ lại giống như bị rút đi cột sống bình thường, yếu đuối ở chỗ ngồi.

"Thua?"

Chung thân thất hồn lạc phách địa nhìn đứng ngạo nghễ ở giữa sân đích Diệp Khôn, cùng với cách đó không xa cả người cơ hồ lâm vào mặt đất, cả người đầm máu, sớm đã chết ngất qua đi đích Dương Văn Tuyền.

Rốt cuộc là ai không xứng? !

Diệp Khôn đích thanh âm quanh quẩn ở bên tai, chung thân sắc mặt tái nhợt đặc không có một tia huyết sắc.

Diệp Khôn trong lời nói, tựa giống như hung hăng vãi ra một cái tát, đánh ở bọn họ toàn bộ Duẫn Nhân Quân phe phái thành viên, cùng với duy trì bọn họ đích trường lão trên mặt.

Loại này kết cục, ra ngoài quá nhiều người đích đoán trước, chính là trên đài cao hai gã đem Diệp Khôn cho rằng giữ tại mình hữu đích thủ tịch đệ tử, cũng thần tình không thể tin.

"Thế nhưng thắng..."

Mạc Từ mà cùng Dạ Thiên liếc nhau, đều là nhìn thấu đối phương trong mắt đích không thể tin, lần lượt lắc lắc đầu.

"Này Diệp Khôn... Xem ra chúng ta phải một lần nữa đánh giá ." Mạc Từ mà đôi mắt đẹp hơi hơi nheo lại, sóng mắt lưu chuyển.

Phía trước đích Diệp Khôn, ở nàng xem đến bất quá là khó khăn lắm tiến vào nhân bảng mà thôi, nhưng hiện giờ, Diệp Khôn chỗ bày ra ra tới tiềm lực, thực lực, cùng với hôm nay đánh bại Dương Văn Tuyền chuyện thực, lấy thiên đều thương mình đích tình báo năng lực, không có khả năng không biết.

Cách nhân bảng đối bảng bất quá còn có một Nguyệt đích thời gian, Diệp Khôn, có năng lực tại hạ một lần đích nhân bảng bên trong xếp hạng cái dạng gì đích vị trí? !

Dạ Thiên có chút thất thần địa gật gật đầu, phía trước đối Diệp Khôn đích bất mãn đã sớm phao tới rồi lên chín tầng mây đi.

"Ha ha ha ha, không hổ là Diệp Khôn, Ưng Thiên Vực, có thể tuyên bố đi." Hùng Thiên Quân tiếng cười to ở trên quảng trường vang lên, bùng tình vô số trường lão. Ánh mắt mọi người đều đầu hướng Ưng Thiên Vực.

Ưng Thiên Vực thâm hít một hơi thật sâu, đứng dậy, mỉm cười nói: "Dựa theo phía trước quy định, ta tuyên bố, đang tiến hành thi học kỳ đệ nhất danh phái.."

"Chậm đã!"

Ưng Thiên Vực trong lời nói mới nói đến một nửa, một cái uy nghiêm vô cùng đích thanh âm, mang theo kinh thiên động địa đích linh khí dao động cùng với khí phách, từ đằng xa phô thiên cái địa bạo phát mà đến, cuối cùng lại giống như cuộn cuộn sấm sét. Ở toàn bộ trên quảng trường nổ vang.

Ngay sau đó, một cỗ lâm người ta hít thở không thông đích khủng bố Linh áp chậm rãi buông xuống, một đạo cả người bao vây lấy kim quang pháp lực, giống như quân vương bình thường đích thân ảnh, bỗng nhiên ra hiện tại giữa không trung bên trong.

"Thanh âm này..."

Nghe thế thanh âm quen thuộc, phía trước về mặt uể oải đích Duẫn Nhân Quân thành viên giống như một đám bị một lần nữa rút vào năng lượng, một đám trở nên thần thái bay lên đứng lên, mà này phía trước bị Diệp Khôn về mặt thần sắc xanh mét đích trường lão, cũng đều lộ ra thần nhiên đích tươi cười.

Trên đài cao, Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà đằng địa một tiếng đứng lên. Toàn thân pháp lực tăng vọt, hai người về mặt giai vãng có chút khó coi, vì vậy thanh âm, bọn họ cũng lại quen thuộc bất quá !

Duẫn Nhân Quân!

Ở Tiên Hạng bị giết. Dương Văn Tuyền bị đánh bại, Duẫn Nhân Quân phe phái uy danh sắp ngã xuống đáy cốc là lúc, Duẫn Nhân Quân, rốt cục xuất quan!

Diệp Khôn ở trên lôi đài, chỉ cảm thấy như núi giống như Hải đích uy áp phô thiên cái địa bạo phát xuống. Kim Đan cường giả đích khủng bố khí tức. Cơ hồ phải hấn áp ghé vào này trên lôi đài!

Nhất là đối phương này cỗ hơi thở. Rõ ràng là nhằm vào hấn đích!

"Ông —— "

Diệp Khôn về mặt nhất lộ, một cỗ Thú Thế phóng lên cao, phía sau hấn, Ngân Lang hư ảnh ngửa mặt lên trời thét dài, khó khăn lắm ngăn cản cư trú này cỗ kinh khủng uy thế.

Cùng lúc đó, hần ngẩng đầu, nhìn về phía giữa không trung đạo thân ảnh kia.

Đây là một nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi đích người trẻ tuổi, tóc cẩn thận tỉ mỉ về phía sau chải vuốt sợi. Thật dài thái dương cơ hồ kéo dài đến ngực, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Thân hình thon dài, giống như một thanh tiêu thương thứ xé trời cơ. Thân phi nhất kiện đậm kim sắc trường bào, trường bào phía trên được khảm ngọc thạch, tạo thành một đầu giương nanh múa vuốt đích cự thú văn dạng.

Mà cuối cùng làm người ta khắc sâu đích cũng là người này đôi, lợi hại, miệt thị hết thảy, như nhau này trên người đích khí chất, làm cho người ta một loại cuồng vọng bá đạo đích cảm giác.

Nhưng, hần như vậy bá đạo, rõ ràng có dựa vào, trên người khí tức mạnh mẽ tới cực điểm, thân uy giống như ngục!

Diệp Khôn cũng gặp qua không ít Kim Đan tu sĩ, nhưng người này, cấp cảm giác của hần tuyệt đối là cực mạnh đích, chỉ là vậy một thân khí tức, tựu đủ để hết áp mặt khác hai gã thủ tịch Mạc Tử mà cùng Dạ Thiên!

Trách không được, Dạ Thiên cùng Mạc Tử mà sẽ bị Duẫn Nhân Quân bức bách đến tìm mượn sức chính hần một trúc cơ tu sĩ!

Bởi vì Duẫn Nhân Quân, thật sự là quá mạnh mẽ!

Ở Diệp Khôn nhìn Duẫn Nhân Quân đích đồng thời, Duẫn Nhân Quân, cũng đang nhìn Diệp Khôn, ánh mắt kia, lại thoáng như đang nhìn một con con kiến hôi!

"Người chính là Diệp Khôn?"

Hờ hững đích thanh âm, ở hoàn toàn yên tĩnh đích trên quảng trường quanh quẩn, Ứng Thiên Vực khẽ nhú mày, mí mắt cũng là buông xuống xuống dưới.

Nhìn hần vậy bộ dáng, tựa hồ căn bản không nghĩ nhúng tay việc này!

Không chỉ có là hần, phía trước một ít xem trọng Diệp Khôn đích trưởng lão, chính là Hồ Khiếu Phong trưởng lão La Đồ, Bàn Xà Phong trưởng lão Ngã Viện, Cống Hiến Các trưởng lão đám người, một đám cũng chỉ là trong lòng thầm than một tiếng, không thềm nhắc lại.

Này đó là Duẫn Nhân Quân!

Thủ tịch đệ tử đệ nhất nhân!

Đồng thời, cũng là toàn bộ Ngự Thú Tông, hàng thật giá thật đích chương giáo dưới đệ nhất nhân!

Diệp Khôn không có đi xem người chung quanh đích vẻ mặt, hần đồng tử hơi hơi co rút lại, cảm giác theo Duẫn Nhân Quân đích mở miệng, chung quanh đích uy thế lại tăng lớn, thậm chí ngay cả hần trên đỉnh đầu đích Ngân Lang hư ảnh, đều ở này cỗ uy thế dưới không ngừng chiến sắt!

Chênh lệch, quá lớn!

Này Duẫn Nhân Quân, rốt cuộc cường lớn đến cái gì trình độ!

Bất quá cũng may, Diệp Khôn sớm kiến thức qua Thao Thiết vậy cỗ Thao Thiết hung uy, thâm hít một hơi thật sâu, dần dần bình phục lại, mặt không chút thay đổi nói: "Không tởi!"

Vừa dứt lời, vài tiếng giận xịch tựu ở một bên vang lên.

"Lớn mặt!"

"Không giáo đường gì đó, như thế nào đối thủ tịch đệ tử nói chuyện đích!"

Diệp Khôn nghiêng đầu, cũng là Duẫn Nhân Quân phe phái vài vị trung tâm đệ tử đứng dậy giận xịch, về mặt làm sao còn có phía trước đích uể oải, một đám thân thái bay lên, giống như đoán chừng Diệp Khôn!

Dương Văn Tuyền bại thì đã có sao? Bọn họ đích người tâm phúc, chính là Duẫn Nhân Quân!

Chỉ cần Duẫn Nhân Quân còn tại Ngự Thú Tông một ngày, chỉ cần hần vẫn là thủ tịch đệ tử đích một ngày, Duẫn Nhân Quân phe phái, ở toàn bộ Ngự Thú Tông, chính là hàng thật giá thật đích thứ nhất phe phái!

Mà ngay cả bị đánh hôn mê đi đích Dương Văn Tuyền, lúc này đã ở này cỗ uy áp hạ bừng tỉnh, chiến run rẩy đứng lên: "Su huynh... Ta..."

"Phế vật!"

Duẫn Nhân Quân liếc liếc mắt một cái Dương Văn Tuyền, lãnh lạnh lùng nói.

Dương Văn Tuyền sắc mặt nhất Thanh, dù sao hấn đầu gì cũng là nhân bản chỉ người trên vật. Mặc cho ai bị như vậy trước mặt mọi người giận xích cũng nhin không được phát hỏa, nhưng, ra ngoài chỗ dự liệu của mọi người, Dương Văn Tuyền cũng là thành thành thật thật cúi đầu, nói: "Sư huynh quở trách chính là, ta thân là sư huynh không ở là lúc địch phe phải người đại lý, sở tác sở vi có tổn hại sư huynh thanh minh, cam nguyện bị phạt!"

"Tê —— "

Toàn bộ quảng trường, cũng nhin không được thật hút một hơi lạnh khí. Mà ngay cả này tiến đến nghiên cứu đích khách quý, đều một đám không thể tin nhìn một màn này.

Chợt, nhẹ nhàng thở dài.

Đây là Dẫn Nhân Quân!

Nghe được Dương Văn Tuyền trong lời nói, Dẫn Nhân Quân sắc mặt hơi hoảng, thân nhiên nói: "Trước đi xuống trị liệu đi."

Chợt, hấn quay đầu đi, lại nhìn về phía Diệp Khôn, hồ hững hỏi: Đúng vậy ngươi đã thương hấn?"

Diệp Khôn rõ ràng cảm giác được Dẫn Nhân Quân trong lời nói đích sát ý, lúc này ngữ khí băng lãnh nói: "Lôi đài luận võ, hấn thua. Không hơn!"

Cùng lúc đó, đầu của hấn bay nhanh chuyển động, hiện giờ tình hình đối hấn cực độ không ổn, nhất là Dẫn Nhân Quân trên người đích khí tức. Cường đại đến vượt qua hấn đích tưởng tượng !

Nếu là đối mặt khác Kim Đan tu sĩ, hấn còn có thể chịu thua, dù sao kẻ thức thời trang tuấn kiệt, nhưng đối mặt Dẫn Nhân Quân, hấn biết rõ coi như mình chịu thua cũng không gì dùng!

Chẳng qua, không đợi Diệp Khôn nghĩ ra ứng phó chi sách. Dẫn Nhân Quân cũng là nở nụ cười.

"Nga?" Dẫn Nhân Quân hai mắt nhíu lại. Nghiêng ngẫm nói: "Ngươi là muốn nói, ở trên lôi đài, ngươi cùng hấn công bình giao thủ, cho dù hấn thua ta cũng không có thể tìm gì lấy cớ trừng phạt ngươi, thật không?"

Diệp Khôn đồng tử rồi đột nhiên co rút lại, đang muốn nói chuyện, một cổ so với phía trước hơn khủng bố đích uy áp, phô thiên cái địa bạo phát mà đến. Tại đây cổ uy áp dưới, hấn tựa giống như sóng lớn hạ đích thuyền nhỏ. Cơ hồ đứng cũng không vững!

"Ngươi cho rằng, đây đối với ta hữu dụng sao? Ở trong mắt ta. Thực lực chính là phép tắc, ta mặc kệ ngươi có phải hay không ở trên lôi đài chiến thắng Dương Văn Tuyền, ta chỉ biết là, Dương Văn Tuyền cùng Tiền Hằng, vâng thủ hạ của ta, mà hiện giờ, bọn họ ở trong tay ngươi vừa chết nhất thương!"

Dẫn Nhân Quân trên cao nhìn xuống nhìn xuống Diệp Khôn, cả người pháp lực, một cổ cổ bạo phát mà ra, vòn quanh ở hai tay của hấn phía trên, chợt, một cổ băng lãnh đến xương đích sát ý, tràn ngập toàn bộ lôi đài: "Có gan khiêu khích của ta uy nghiêm, hay dùng tánh mạng của ngươi đền hoàn lại đi!"

Lời còn chưa dứt, lưỡng đạo khủng bố pháp lực ngưng tụ đích trường thương, trực tiếp ra hiện tại Dẫn Nhân Quân đích trước người, chợt, pháp lực trường thương "Hưu ——" đích một tiếng biến mất không thấy, lại xuất hiện, dĩ nhiên văng Diệp Khôn trước người.

"Chết!"

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, Dẫn Nhân Quân thế nhưng bá đạo tới rồi bức này nông nổi, cũng dám trước mặt mọi người đối Diệp Khôn đuổi tận giết tuyệt, mắt thấy vậy hai quả pháp lực trường thương sẽ đâm thủng Diệp Khôn thân thể, nhưng vào lúc này, hai đạo thân ảnh, lại đồng thời ra hiện tại Diệp Khôn đích trước mặt.

Mạc Từ mà!

Dạ Thiên!

Hai vị thủ tịch đệ tử nhìn đến Dẫn Nhân Quân cũng dám đối Diệp Khôn hạ sát thủ, rốt cục nhin không được ra tay !

Chỉ thấy hai người khoát tay chặn lại, hai luồng pháp lực nghênh hướng pháp lực trường thương, không có rung trời động địa đích nổ tiếng động, song phương phóng thích đích pháp lực trên không trung giao hội, chợt song song mai một!

"Dẫn Nhân Quân, ngươi điên rồi sao!" Mạc Từ mà sắc mặt xanh mét, nổi giận nói.

"Đây chính là tông môn thi học kỳ, Dẫn Nhân Quân, ngươi còn không phải Ngự Thú Tông đích chương môn!" Dạ Thiên nguyên bản tựa mặt không chút thay đổi đích trên mặt che kín sương lạnh, lạnh lùng nói.

"Các ngươi, cũng muốn mạo phạm của ta uy nghiêm?" Dẫn Nhân Quân nhìn Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà, hai tay mạnh nắm chặt, kiêu ngạo bá đạo đích thanh âm, ở toàn bộ quảng trường quanh quẩn: "Một khi đã như vậy, các ngươi tựa bồi hấn cùng chết đi!"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người chấn kinh rồi, tựa hồ không thể tin được Dẫn Nhân Quân thế nhưng kiêu ngạo tới rồi bức này nông nổi!

Dạ Thiên cùng Mạc Từ mà sắc mặt lại nan xem tới cực điểm.

"Làm cho ta chết? Duẩn Nhân Quân, ngươi thật đúng là lúc mình là vô địch sao!" Dạ Thiên hừ lạnh một tiếng, hai tay pháp lực cuộn cuộn ngưng tụ, chợt, một đạo thật lớn đích màu đen cự xà hư ảnh ở hắc đỉnh đầu ngưng tụ.

Đúng là hắc chỗ tu luyện đích chiến kỹ —— thất phẩm cấp chiến kỹ, 《Mặc Mãng Phệ Thiên》!

Cùng lúc đó, Mặc Tử mà đích đỉnh đầu, một đầu lông chim trình Tử Sắc, vĩ linh trình màu vàng đích bốn cánh chim khổng lồ chậm rãi hiện lên.

Thất phẩm cấp chiến kỹ, 《Thiên Mệnh Huyền Diệu》!

"Không biết tự lượng sức mình!"

Thấy như vậy một màn, Duẩn Nhân Quân khóe miệng bị bám một tia khinh miệt đích tươi cười, chợt, từng bước bước ra!

"Có gan phản kháng người của ta, chỉ có chết!"

Lời còn chưa dứt, màu vàng pháp lực phô thiên cái địa bạo phát mà ra, kim quang tràn ngập, một đầu cả người thiêu đốt màu vàng ngọn lửa đích chim khổng lồ, ở hắc đỉnh đầu hiện lên.

"Kim Ô Triển Sí!"

Nhất chiêu ra tay, thiên địa đều là một mảnh kim quang.

Bạn đang đọc truyện *Phệ Linh Yêu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.